

Giới thiệu Kỵ Sĩ Hoang Tướng Dạ

Editor: kaoru MC ~^@ + tiểu ngọc

số chương: 164 chương

Một cô nàng đang sầu sầu bỗng vô tình xuyên vào thế giới game mang phong cách châu Âu trung cổ.

"Cho dù không thể nào trở thành vương hậu của chàng, ta cũng sẽ mãi không đổi đầu với chàng. Cho dù tất cả chỉ là hư ảo, nhưng tình cảm không thể nào là hư ảo."

Bạn đang đọc truyện Kỵ Sĩ Hoang Tướng Dạ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô gái luôn xui xẻo

Sáng sớm đầu xuân, tuyết nổi lên đám sương.

Học viện nổi tiếng nhất - Vạn Hiệp cũng bị một tầng sương trắng bao phủ, đây là một tòa kiến trúc tao nhã hào phóng kiểu Âu, hai bên hướng lầu thông chính đường rụng đủ loại lá ngô đồng (một loài hoa) Pháp, màu trắng trong của sương sớm đọng lại mong manh trên nền màu xuân lục, trên đầu cành cây bắt đầu đâm chồi một chút màu xanh, rất non nớt, cũng rất êm ái. Chú đỗ quỳen trắng nhỏ núp sau lùm cây như ẩn như hiện, những cánh hoa chất thành đồng lớn trong làn sương mai, buộc vòng quanh thành một đường nét kiều diễm.

Trước cổng chính của học viện, cán bộ thường trực và thầy cô đang kiểm tra việc mang huy hiệu của các học sinh đang tiến vào trường. Vạn Hiệp học viện làm việc luôn làm trọng điểm, ở phương diện nào cũng cẩn thận tỉ mỉ.

Cách cổng trường không xa, mấy nam sinh đang bưng bưng hăng hái đàm luận về cuộc thi đấu địa cầu tối hôm qua

“Này, các người đi thế nào mà chậm quá. Hôm nay nữ vương kiểm tra a...” Một cái nam sinh cười xe đạp bay qua bên người bọn họ.

Mấy nam sinh nghe được 2 chữ nữ vương, nhất thời biến sắc, vội vã hướng trường học chạy tới.

Lúc này, một tiểu nữ sinh tóc ngắn, vóc người nhỏ nhắn, đang đứng chen lấn ở trên xe bus, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng toát lên vẻ sốt ruột, đôi mắt to đen tràn đầy thần sắc lo lắng, mắt kính cũ kĩ trên mũi nàng lung lay sắp đổ.

Trên thế giới này sợ không có ai xui xẻo như Lâm Linh nàng, cứ nhiên ngày đầu tiên chuyển trường lại đi học muộn. hơn nữa lý do lại là do lão ba lão mẹ nhất tề ngủ quên, đồng hồ báo thức thì kẹt, lúc ra cửa đụng ngã thùng rác nhà hàng xóm, ra đường lại bị một con chó dữ rượt đuổi chạy một đường dài, ... Tại sao nhiều trường hợp như vậy cùng một lúc phát sinh, nói cho mọi người ai nghe họ cũng sẽ không tin a.

Xe bus a xe bus, làm ơn nhanh lên một chút đi!!

Ngày lúc ánh mắt nàng đang nhìn loạn lung tung, đột nhiên thấy một bàn tay lặng lẽ duỗi vào trong túi da của một vị đại tẩu, lòng nàng cả kinh: Là trộm. Nàng hướng mắt lên trên theo cánh tay kia thì lại thấy một đôi mắt hung tợn nhìn lại vào mắt nàng, nàng hoảng sợ, vội cúi thấp đầu xuống.

Thật đáng sợ, coi như - không phát hiện đi!!!

Chờ xe bus tới trạm thật vất vả, nàng giật mình vội xuống xe rồi cầm đầu cầm cổ theo hướng trường học mà chạy, ngay lúc nàng sắp chạy đến cửa trường học, đột nhiên kinh ngạc phát hiện không biết tự nhiên đâu ra bao nhiêu học viên khác cũng đang hướng trường học cướp đường chạy như điên.

Nàng hoang mang thoáng liếc mắt qua một nam sinh bên cạnh, thấy hắn đang chạy đến khuôn mặt vận vẹo..... Tựa hồ không chỉ hắn, ánh mắt mọi người cũng quái vô cùng, cứ như là bị người nào giật tiền, hiện tại muốn liều mạng đuổi theo đoạt về...

“Đồng học, cậu cũng nhanh một chút đi!” Một nữ sinh cao cao từ phía sau nàng đuổi theo, “Nếu không bị muộn rồi!”

Lâm Linh nghĩ mãi mà không hiểu, cho dù đến muộn, cũng không khoa trương như vậy a....

“Nhanh lên một chút a, đồng học!” Cái kia cô gái vừa quay đầu lại vừa hảo tâm thúc giục nàng.

Nàng gật gật đầu, vội vàng bước nhanh hơn, mặc kệ nói như thế nào, đến muộn luôn bất hảo.

Nhưng là — nhưng vào lúc này, bị kịch trình diễn!

Yếm khóa túi sách đột nhiên “ba đáp” một tiếng rơi ra, miếng nạng hét thảm lên một tiếng, sách vở trang giấy nhất thời bay đầy trời, loạn thất bát tao.

“Tại sao ta xui xẻo như vậy.....” nàng một bên nghiêng răng nghiêng lợi lầu bầu, một bên giằng mạnh túi sách cho hả giận. Đây đã không phải lần đầu tiên, giống như từ lúc mới sinh, hồng vận tự vẫn đi theo nàng.....

Sinh ra vài tuần đã bị lão mục không cần thận đá xuống giường, cũng đã báo trước cả đời hồng vận của nàng rồi. Tiếp theo, nhân sinh bi thảm cũng bắt đầu.....Rửa mặt cũng thiếu chút nữa bị chết đuối,mỗi lần đi siêu thị mua đồ bị trộm tiền, lúc có việc gấp điện thoại di động ngẫu nhiên hết pin, nam sinh thầm mến nhất định sẽ chán ghét nàng.....

Nữ sinh có vóc người cao ráo kia thấy nàng suy dạng, đột nhiên dừng bước, xoay người hướng nàng đi tới, giúp đỡ nàng nhặt sách vở trên mặt đất.

Lâm Linh về mặt cảm động nhìn nàng, nhỏ giọng nói,“Cám ơn, nhưng ngươi nên đi thôi, nếu không ngươi cũng muốn đến muộn.”

Nữ sinh kia cười cười,“Quên đi, dù sao tớ cũng không phải lần đầu tiên đến muộn.”

Lúc 2 người còn đang nhặt, tiếng chuông vang lên. Một bà cô mập mạp xuất hiện ở cổng trường, một tay bóp đồng hồ bấm giây, một tay cầm sổ ghi

chép,“Chín, tám, bảy..... ba, nhì, một!” Một chữ vừa dứt lời, hai tay nàng duỗi ra, nhanh chóng tạo nên một cái “cửa sắt”, chỉ nghe phịch một tiếng, đem mười mấy mống không kịp vọt vào trường học ở tại ngoài cửa.

“Mấy người các trò,tất cả đều đi theo cho tôi” bà cô béo cười mịch mịch nói.

Mười mấy học viên mấy mặt nhìn nhau,nhất thời cả đám đều bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Không xong, hay là chúng ta qua đi” Lâm Linh vừa định tiến lên, nữ sinh kia một tay chop lấy nàng kéo đến phía sau cái cây, vẫn đối nàng làm một cái thủ thế chó có lên tiếng.

“Oa, cậu là mới tới, nếu như vi phạm trong tay “nữ vương”, như vậy xong đời rồi!” Nàng lộ ra một bộ dạng sợ hãi,“Cậu là chưa có lĩnh giáo qua nữ vương mười đại cực hình nha.”

“Nữ vương?” Lâm Linh hoang mang vuốt vuốt cái lỗ tai,“Là chỉ bà cô béo kia sao?”

“Hóa ra cậu thật sự là mới tới. “Nữ vương” kia, là giáo viên nghiêm khắc nhất, đáng sợ nhất nha.....“Nàng giả bộ một vẻ mặt khủng bố, vừa cười lên,“Được rồi, tớ gọi là Quách Đình, còn cậu?”

“Tớ gọi là Lâm Linh..... Nhưng là, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ đây?”

Quách đình thần bí hướng nàng cười cười,“Yên tâm, đi theo tớ.” Nói xong, tự ý bảo Lâm Linh đi theo nàng đi tới phía sau học viện, sau đó... chỉ vào một điểm tường không cao lắm,“Từ nơi này đi vào.”

“A.....” Lâm Linh mặt co rúm một chút, lập tức muốn thối lui.

“Đừng sợ, này tường vừa lại không cao, tớ trước bò qua đi, nếu như không có việc gì nói, cậu bò theo qua, biết không?” Nàng vừa nói, một bên đem túi sách ném qua tường, cực kỳ linh hoạt bay qua.

“Lâm Linh—” Ở một mặt tường, Quách Đình hô nhỏ một tiếng,“Nơi này an toàn vô cùng, cậu cũng lật qua như vậy là tốt rồi..... Ôi chao ôi chao, tớ, tớ như thế nào đột nhiên quá mệt, cậu vội vàng lại đây a, tớ đi WC trước! Nhịn không nổi!”

Nghe một chuỗi tiếng bước chân dồn dập vang lên, tiếp đó là hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Lâm Linh bất đắc dĩ nhìn liếc mắt một cái tường, bò tường a, quả thực chính là khiêu chiến lòng can đảm của nàng.....

Tuy nhiên, Quách Đình nói mười đại cực hình..... Ách, ngẫm lại tự mao cốt từng nhiên, quên đi quên đi, tự bò một lần đi.Nghĩ tới đây, nàng cũng học bộ dáng Quách Đình, đem túi sách trước ném vào, chỉ nghe bùm một tiếng, hình như là đập bễ đến cái gì, nàng cẩn thận nghe ngóng một hồi, tựa hồ không có gì khác thường, tiếp theo thật cẩn thận bò lên trên tường, mắt thấy thẳng lợi ngay trước mặt,lúc ở trên đỉnh tường thành, nàng đột nhiên sợ hãi đứng lên, càng bi thảm chính là, lúc này nghe được phịch một tiếng, tiếp theo trước mắt của mình tự một mảnh mơ hồ

A — đúng là kính mắt! Kính mắt nàng bị rơi xuống đất!

“Đồng học, ngươi ở nơi này làm gì?” Cách đó không xa đột nhiên truyền đến một thanh âm ôn hòa của một nam tử, phảng phất xuân phong thổi qua mặt hồ, làm cho người ta không tự chủ được muốn say mê trong đó.

“Ta, kính mắt của ta rớt.....” Nàng nhỏ giọng nói,“Có thể hay không giúp ta nhặt một chút?”

“Kính mắt sao?” Nam tử kia lại gần, nhưng là đối với Lâm Linh mắt độ cận cao như vậy mà nói, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra đây là vị nam tử vóc dáng rất cao, mặc giáo phục nam hài.

“Thấy rõ bộ dáng của ta sao?” Nam hài kia ôn nhu hỏi.

Lâm Linh buồn bực lắc đầu.

“Vây là tốt rồi.” Nam hài có chút hé mắt, “Được rồi, mới vừa rồi ngươi đem túi sách ném vào lúc tới, vừa lúc đập đến bả vai của ta nha.”

“Ồi chào?” Lâm Linh sững sốt, bẽ bộn nói, “Xin lỗi, xin lỗi!”

“Không quan hệ, ta sẽ không để ý. Ta cũng nên đi học đi, gấp lại.” Nam hài trong giọng nói lộ ra một tia nhìn có chút hả hê, ngược lại một cước đem kính mắt bị đá xa hơn, “Về phần mắt kính của ngươi, hay là chính mình nhặt thì tốt hơn ha. Tuy nhiên sợ rằng tìm xong đứng lên cũng cần thời gian nhiều chút ha.”

“Này!” Nàng không nhịn được đứng lên hô, “Ngươi trở lại cho ta!”

Nam hài căn bản không để ý đến nàng, chỉ lo đi lên phía trước, bên môi lộ ra một tia tươi cười tà ác, thấp giọng nói, “Đây là kết quả của việc đập trúng ta a! Bón mất muối!”

“Ngươi trở lại cho ta! Cái người lòng dạ hẹp hòi kia!” Lâm Linh hét to một tiếng, thân thể vừa lệch ra, trở mình một tiếng ngã ở trên mặt đất, không đợi nàng kịp đứng dậy, đột nhiên nghe thấy được một trận tiếng bước chân, ngay sau đó một đôi nữ hài tụ xuất hiện trong tầm mắt của nàng, nàng căng thẳng trong lòng, nom nóp lo sợ ngẩng đầu lên, chỉ lờ mờ gặp được một cái bóng dáng mập mạp.

Thân ảnh mập mạp? Chẳng lẽ..... Đầu của nàng nhất thời vu vu một tiếng, bên tai vang lên thanh âm lập tức chứng thật phỏng đoán của nàng.

“Vị bạn học này, kính mắt này là của ngươi sao?”

XONG ĐỒI..... Lâm Linh trước mắt nhất thời hiện ra hai cái chữ to.....

Ồ đội “nữ vương” sư phụ từ trên mặt đất nhật lên kính mắt thì nàng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thế giới này lại rõ ràng

Cũng ở phía sau, nàng vừa rành mạch nhìn tới cách đó không xa thao trường thì nàng lại hóa đá –

Mười mấy các học sinh bị trể trên đầu đội sỏ tay, ở thao trường nhảy lên nhảy xuống như thỏ.

Nữ vương đột nhiên hướng bọn họ nhìn lướt qua, cười mịch mịch lớn tiếng nói, “Nếu như sỏ tay rơi xuống, nhảy lại từ đầu nha..... A a a.....”

Lâm Linh trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, chẳng lẽ đây là một trong mười đại cực hình?

Thấy nàng là một nữ sinh mới chuyển tới, “nữ vương sư phụ” đối nàng nhẹ nhàng xử lý, sau khi cho nàng đi tịch thu mười sỏ tay của học sinh sẽ đem nàng giới thiệu cho tân đồng học. Tuy nhiên, nàng leo tường mà vào, vừa vặn lại bị “Anh dũng” Sự tích lập tức truyền khắp trường học.

Vốn đối với việc này không quen, hiện tại ra chuyện như vậy, Lâm Linh càng lại buồn bực vô cùng. Đều là cái nam sinh kia..... Lâm Linh cắn ngò bít, nhìn ngoài cửa sổ âm thầm trầm nghĩ, nếu như không phải hắn, chính mình đã sớm chuẩn vào được, làm sao như bây giờ.

“Này, Lâm Linh! Nguyên lai chúng ta là cùng ban?” Một cái cao – cô gái đột nhiên bu lại, “Ngại quá ngại quá, thật không ngờ cậu sẽ ngã, phải biết rằng tớ lúc đầu tính chờ cậu cùng nhau xuống.”

Nàng quay đầu nhìn, nguyên lai là người buổi sáng lôi kéo nàng cùng nhau leo tường- Quách Đình.

“Không liên quan đến cậu, tớ cũng vẫn xui xẻo.....” Nàng thấp giọng nói.

“Ha ha!” Quách Đình sang sảng nở nụ cười, “Không bằng tan học chúng ta cùng đi đi! Tớ mời cậu ăn kem!”

Tiếng chuông tan học vừa mới vang hết, Quách Đình quả nhiên nhiệt tình lôi kéo nàng cùng nhau về nhà.

Lúc đi xuống dãy lầu học, Lâm Linh nhìn thấy rất nhiều nữ hài từ tụ tập ở cửa trường học, các cô gái có tay nâng lễ vật, có tay nâng hoa, đều là lộ ra ánh mắt vẻ mặt hào hào ngượng ngùng.

“Như thế nào lại có nhiều người như vậy?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Quách Đình thần bí trừng mắt nhìn, “Để tớ cho cậu biết.”

Lời của nàng vừa dứt, vừa rồi các cô gái ở đó còn lú lú không ngừng đột nhiên trở nên lạnh ngắt như tờ, chỉ thấy từ dãy học lầu trong, một vị mặc chế phục nam sinh đi ra.

Lúc đó tà dương tây hạ (mặt trời lặn hướng tây), đem khắp bầu trời giống như nhuộm một mảnh lạc hà đỏ bừng, tại nơi trời chiếu xuống dưới, một vóc dáng cao gầy nam sinh phảng phất tại một tầng sáng màu vàng, ưu nhã trong mang theo một loại phiêu dật nhân tản, cao quý lại mang theo vài phần thần nhiên ôn nhu, bên khóe miệng kéo một chút mỉm cười mỏng manh, mặc dù chỉ là một chút mỉm cười, nhưng lại như ba tháng xuân phong ấm áp, phảng

phát có thể tàn mất phù đầy trong lòng tất cả mọi người.

“A a! Tam công tử, đúng là Tam công tử!” Một người nữ sinh hét lên một tiếng, nhất thời tựa như hiệu ứng cốt bài Domino, làm thành một mảnh phản ứng dây chuyền. VịAn công tử kia giống như đã quen trường hợp như vậy, vẫn duy trì hình tượng ưu nhã tươi cười.

“Cái gì Tam công tử?” Lâm Linh nghi hoặc đẩy đẩy kính mắt, nam sinh này đích xác là – cực phẩm, nhưng là điều bộ như vậy cũng không khỏi quá khoa trương đi.

“A, hân gọi Tề Văn Du, nghe nói trên người mang huyết thống quý tộc, bởi vì đứng hàng thứ ba, cho nên tất cả mọi người gọi hân là Tam công tử. Được rồi, nghe nói qua Hoàng Đình tập đoàn chưa?” Quách Đình nháy mắt, nhìn chằm chằm vị Tam công tử kia.

“Hoàng Đình tập đoàn? Sở hữu vô số quán rượu, đại lý, siêu thị khổng lồ Hoàng Đình tập đoàn?” Lâm Linh đối với tên này cũng không xa lạ, trên TV phô thiên cái địa (cát nhân thiên tướng – người tốt sẽ được trời chiếu cố) đều là bọn họ quảng cáo, nghe nói Vạn Hiệp Học viện này cũng là một trong những sản nghiệp của Hoàng Đình tập đoàn.

“Đúng vậy, hân chính là thái tử gia của Hoàng Đình tập đoàn, cậu ngắm lại, thân phận cao quý, tướng mạo được, có tiền, tính cách lại vừa ôn nhu, có thể không làm cho mọi người điên cuồng sao? Nếu ai có thể trở thành bạn gái của hân.” Quách Đình rất nhanh lâm vào suy nghĩ điên cuồng của chính mình.

“Quách Đình, cậu chảy nước miếng kia.” Lâm Linh kịp thời đệ một khối khăn tay.

Lúc này, chỉ thấy một chiếc màu đen Rolls-Royce chậm rãi đứng ở cửa trường học, cửa xe vừa mở ra, một vị mặc y phục tài xế bước xuống, tất cung tất kính hướng về Tam công tử rồi hành lễ. Tam công tử mỉm cười, ưu nhã ngồi vào trong xe.

“Tam công tử!” Một cái tiểu nữ sinh liều lĩnh vọt lại, đem cái hộp cầm trong tay đưa tới trước mặt của hân, lắp bắp nói, “Này, đây là điểm tâm tố tự mình làm, xin mời, mời cậu nếm thử!”

Lời của nàng vừa dứt, lập tức có hơn trăm đạo ánh mắt giết người chém lên người nàng.

Tam công tử vươn ngón tay thon dài của hân, nhón lên một khối điểm tâm, bỏ vào trong miệng, tinh tế nhấm nuốt, sau đó mỉm cười, ôn nhu nói, “Ăn rất ngon, cảm ơn cậu.”

Tiểu nữ sinh kích động nói không nên lời, Quách Đình ở một bên buồn bực cắn khăn tay, “Tam công tử ở đối nàng cười. Ôi chao, ngày mai ta cũng muốn làm điểm tâm!”

“Tam công tử thật ôn nhu.”

“Tam công tử thật có gia giáo, đối với người nào cũng thân thiết như vậy cả.”

“Àn, càng ngày càng thích Tam công tử!”

Tiếng ca ngợi dừng mảnh chung quanh không ngừng truyền vào tai Lâm Linh, nhưng lúc cái Tam công tử kia mở miệng nói chuyện, đại não của nàng như tạm thời đình chỉ đề tự hỏi.

Tại sao a tại sao, tại sao giọng của Tam công tử lại giống như giọng của cái nam sinh lòng dạ hẹp hòi kia vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Búp bê, hay là ác nữ?

Buổi tối khi về đến nhà, Lâm Linh vẫn mãi suy nghĩ về chuyện ban sáng, có thật là nàng nghe nhầm không, cùng lắm chỉ giống như một nam sinh thần tiên bình thường, sao có thể làm ra chuyện nhầm chán như vậy chứ?

“Lâm Linh, này giờ mẹ hỏi con, việc học ở trường mới sao rồi?” Lão mẹ vỗ nhẹ một chút bả vai của nàng, nàng mới gạt mình hỏi phục lại tinh thần.

“Àn, vẫn tốt.” Nàng gật gật đầu, quét mạnh một khối tương cà lớn.

“Vạn Hiệp Học viện là một trong những trường gia giáo bậc nhất, con nắm chặt việc học tập, đuổi theo tiến độ các học sinh khác, tương lai cũng có thể thi đậu được trường đại học tốt, thi đậu thật lớn mới có thể học.”

“Lão mẹ, ba ba công tác rồi sao? Lần này cần đi mấy ngày?” Không biết tại sao, mỗi lần nghe lão mẹ lải nhải, nàng cảm giác như đầu biến thành hai cái đại, kịp thời nói sang chuyện khác là một trong những kỹ năng cần thiết lúc này của nàng.

“Ba ba con chờ nói xong chuyện làm ăn lần này sẽ trở lại,” Lâm mụ vừa nói, một bên hướng bát của nàng thả một ít cà rốt, “Ăn nhiều chút cà rốt.”

Lâm Linh nhú nhú mày, dùng chiếc đũa đánh đánh mấy miếng cà rốt một cách chán ghét, “Lão ba suốt ngày ở bên ngoài chạy nghiệp vụ, cũng thật sự bận quá.”

“Ba ba của con cũng là vì cái nhà này, nếu không, thì sao có thể trả được tiền học phí cao ngất ngưỡng của học viện, tuy nhiên chuyện đó con không cần quan, chỉ cần để ý đến việc học tập tốt là được rồi, biết không?”

“Àn.” Nàng lên tiếng, lừa cho vội hết chén cơm, “Mụ mụ, con ăn xong rồi.”

Lâm mụ cười cười, “Được, rửa tay đi làm bài tập đi.”

Nàng vừa định cầm chén bưng đến phòng bếp, đột nhiên mụ mụ giành lấy, “Không phải vừa nói, người chỉ cần để ý học tập cho tốt là được rồi, đi làm bài tập đi. Được rồi, chủ nhật này, ta còn mời được cho con thầy dạy Anh văn chuyên môn, đều là giáo viên có tiếng của trung học.”

Nghe mấy lời này, Lâm Linh đột nhiên cảm giác được tâm tình gì cũng mất hết. Nàng trực tiếp đi vào gian phòng của mình, nằm ngửa mặt trên giường, than khóc một tiếng, cuộc sống thật sự là nhàm chán a!

Học tập, bài tập, cuộc thi mãi không dứt. Cuộc sống của chính mình thật sự sẽ trải qua như vậy sao? Học tập học tập lại học tập, tương lai thì thi đậu một cái đại học lớn, tìm một công việc tốt, rồi tìm một nam nhân tốt mà kết hôn, sinh một cái hài tử, tiếp theo rồi sẽ giống như lão mụ, cả ngày đốc thúc hài tử học tập học tập lại học tập.

Mặc dù thật sự rất nhàm chán, nhưng là, đây không phải chính là cuộc sống sao? Dù gì nàng cũng sẽ không tin rằng sẽ phát sinh cái kỳ tích gì trên người của một cô gái tầm thường như nàng, lão Thiên chỉ cần làm cho nàng không xui xẻo nữa, nàng tự cảm ơn trời đất —

Lão Thiên như hoàn toàn không nghe được lời cầu khẩn của cô gái xui xẻo này, ngày thứ hai mặc dù không trình diễn bị kịch đi trễ nữa, nhưng nàng vửa ra cửa lên xe, trời đột nhiên lại mưa.

Trên xe buýt vẫn chật chội trước sau như một, trong xe tràn một cỗ mùi điểm tâm. Nàng vững vàng cầm lấy tay vịn, để ngừa bị người khác chen chúc đến ngã trái ngã phải. Đang lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy có người ở phía sau dính sát thân thể vào nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là xô dịch lên phía trước, không nghĩ tới người kia cũng xô dịch theo nàng. Nàng buồn bực quay đầu lại, thì thấy một vị đại thúc bộ dạng biến thái.

Này, này xem như là xe bus làm phiền đi.

Nàng mặc dù rất ảo não, nhưng lại không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là liếc mắt lách qua bên kia xe, ngẩng đầu nhìn cái tên đại thúc biến thái kia, hấn lại vừa dính lên một cô gái khác. Nhưng cô gái kia không chịu bị khi dễ, hung hăng giơ tay lên đung khuỷu tay hấn một chút, hấn cười ngượng ngùng lui ra phía sau vài bước.

Lâm Linh nhẹ nhàng thở ra một hơi, tại sao mình không có một chút dũng khí phản kháng nào hết vậy nhỉ?

Kỳ thật nàng cảm thấy chán ghét bản thân mình còn hơn là chán ghét tên đại thúc biến thái kia.

Xuống xe, nàng phóng tốc độ nhanh nhất về phía trường học, vừa qua được cổng, vô ý liếc mắt tới ngực mình, tâm lý nhất thời phát lạnh, cảm giác như thấy có một đàn quạ đen cụp cụp bay qua đỉnh đầu nàng.

Xong đời, huy hiệu trường, không gặp huy hiệu trường!

=====

“Lâm Linh!” Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Quách Đình, “Sao không đi vào?”

Thần sắc trên mặt Lâm Linh lộ ra vẻ vận vẹo, “Quách Đình, tớ, tớ.” Nàng chỉ chỉ lồng ngực của mình.

“A, nguyên lai là quên mang theo huy hiệu trường, không sao!” Quách Đình chỉ chỉ lồng ngực của mình, “Tớ cũng không có mang.”

“Làm sao bây giờ đây?” Lâm Linh bất đắc dĩ hỏi.

“Không sao, xem tớ! Một lát đi lên nhớ kỹ đỡ lấy tớ là được rồi.” Quách Đình hướng nàng trừng mắt, tiến lên phía trước, ngay lúc sắp đi tới trước mặt cán bộ thì nàng đột nhiên khom lưng bưng kín lồng ngực của mình, ôi chao ôi chao hừ lên. Mọi người bị nàng làm cho hoảng sợ, đều hỏi nàng làm sao vậy.

“Tớ, tớ tức ngực quá.” Nàng một bên che ngực mình, một bên đi lên phía trước, “Tớ muốn nhanh nhanh đến phòng y tế.” Lâm Linh cũng đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng chạy lên điu đỡ nàng, “Tớ đi với cậu!”

“Nhanh đi nhanh đi!” giáo viên thường trực bảo các nàng đi nhanh, lực chú ý lúc này của mọi người căn bản là không có để ý ở đây có dán huy hiệu trường hay không.

“Ân.” Quách Đình cúi đầu hướng về phía Lâm Linh làm một cái mặt quỷ, rất nhanh làm một cái thủ thế okay.

Hai người đi tới sau dãy học, lúc này mới ngừng lại.

Quách Đình không nhịn được nở nụ cười, “Cậu xem, tớ nói không có việc gì mà.”

Trong lòng Lâm Linh có chút bội phục nhìn nàng, biện pháp của nàng thật sự dùng rất được, đáng tiếc mình không được nhanh trí như vậy, từ nhỏ đến lớn, không phải toàn bị mọi người gọi là con một sách sao.

“Cám ơn cậu,” Lâm Linh đẩy đẩy kính mắt, “Hôm nay nhờ có cậu.”

“Không quan hệ, chúng ta giúp đỡ cho nhau mà!” Quách đình vỗ vỗ vai nàng “Chúng ta là bằng hữu, có phải không?”

Bằng hữu. Tim Lâm Linh dâng lên một tia ấm áp, cái xưng hô này, với nàng mà nói, tựa hồ có chút xa lạ. Tuy nhiên, nàng biết nàng không không chán ghét cái xưng hô này.

“Người đang nghĩ ta nói vậy à!” Cách vách phòng thí nghiệm đột nhiên truyền ra một cái thanh âm sắc nhọn, nương theo đó thoảng có tiếng khóc một cô gái. Nghe được thanh âm này, Quách Đình đang tươi cười đột nhiên tắt ngúm, “Nhất định là cái cô Trần Di kia, lại bày trò khi dễ người khác rồi.”

“Trần Di?” Lâm Linh với tên này rất xa

“Ân, là ban phó ban cao nhị giáp, cùng ban với Tam công tử, nghe nói ba mẹ nàng ta cực kỳ có quyền thế, cho nên luôn ý vào quyền thế trong nhà khi dễ học muội với mấy người mà nàng ta thấy không quen mắt. Hiệu danh nagf ta là ác nữ đấy.” Quách đình vừa nói, một bên đi đến hướng phòng thí nghiệm

“Vậy cậu vẫn qua đấy làm gì?” Lâm Linh vội vàng kéo nàng, “Không nên đi xen vào.”

“Không được, ta không quen nhìn cái bộ dạng đó của nàng ta.” Quách Đình gạt tay nàng, đẩy cửa phòng thí nghiệm

Bên cạnh bàn phòng thí nghiệm, mấy cô nàng nữ sinh đứng kiêu ngạo, cầm đầu là nữ sinh vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, vóc người thon thả, một đầu tóc quần tự nhiên làm tăng thêm vài phần đáng yêu cho, quả thực tựa như một con búp bê tinh xảo. Nhưng là, chính cái búp bê này, mang theo vẻ mặt tươi cười tàn khốc, đang chuẩn bị đem thuốc thử đổ lên trên mặt một cô gái.

“Xin cậu, dừng.” Cô gái vẻ mặt đáng thương cầu khẩn.

Búp bê tựa hồ cũng không ngoài ý muốn chứng kiến Quách Đình xuất hiện, đem vật cầm trong tay quơ quơ, “Như thế nào lại là người, Quách nữ hiệp?”

“Trần Di, người đừng quá đáng, nếu như không nói người được, ta đây đi nói cho thầy cô.” Quách Đình cả giận nói.

Nguyên lai đây là Trần Di, Lâm Linh cảm giác được có chút kinh ngạc, vô luận như thế nào cô gái đáng yêu như vậy lại cùng ác nữ đứng chung.

“Nói cho thầy cô sao? Rất sợ đó nha.” Trần Di nghiêng tay, giọt nước trong bình tí tách chảy lên mặt cô gái kia, đem nàng kinh hách khóc lớn lên.

“Khóc cái gì? Chỉ là nước uống thôi,” Trần Di đứng dậy cười tròng tròng, ra phía cửa, lúc sắp ra khỏi, nàng ta đứng lại cười nói với Quách Đình, “Nói cho thầy cô ta như thế nào, tình bạn bè nên trợ giúp đồng học rửa mặt sao?”

“Người kia.” Nhìn bọn Trần Di ngênh ngang rồi đi, Quách Đình không khỏi trầm thấp oán giận một câu.

“Quách Đình.” Lâm Linh muốn nói cái gì, nhưng không nói ta được khỏi miệng.

“Cái gì?”

“Không có gì rồi, đi học đi thôi.” Lâm Linh cười cười, cũng ra phòng thí nghiệm

“Ân, đi, đi học, được rồi, hết giờ học cùng đi dạo chơi đi, ta vừa biết được một nhà rất đặc biệt bí ẩn a!” Quách đình rất nhanh đem chuyện này vút tới chín tầng mây, thân thiết chạy đi lên, lôi kéo nàng hướng phòng học đi tới.

“Được.” Lâm Linh lên tiếng, không biết tại sao, có chút hâm mộ tính cách của Quách Đình, nếu như là chính mình, tuyệt đối sẽ không đi quản cái việc này đâu, không nghĩ quản, cũng không có can đảm quản.

Vừa tan học, Quách Đình vội vàng mang nàng đi đến ngôi nhà đặc biệt đó, khẳng khái cam đoan nàng nhất định sẽ thích. Nhìn thời gian tan học còn sớm, Lâm Linh do dự một chút, thôi đừng chống cự lòng hiếu kỳ của mình cùng đi theo nàng tới nơi đó một chuyến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trò chơi khó tin

Nhà này rất đặc biệt, ẩn vào cái hẻm nhỏ ít được chú ý bên cạnh trường học, thật đúng là không dễ dàng làm cho người ta phát hiện, mặt tiền cửa hàng cũng cực kỳ cổ xưa, trong điểm đích hàng hóa lại càng chất đống loạn thất bát tao.

“Tớ nói, vậy đây chính là vậy nhà rất đặc biệt sao?” Lâm Linh cảm thấy có chút thất vọng.

Quách đình trừng mắt nhìn, “Àn, nơi này có rất nhiều trò chơi thú vị a, được rồi, cậu có dùng máy tính không?”

“Tớ chỉ có cuối tuần mới có thể dùng gần một tiếng, bình thường thì không cho dùng.” Lâm Linh lắc lắc đầu, “Nếu như bị ba mẹ phát hiện tớ chơi trò chơi, nhất định sẽ bị mắng một trận nhừ tử.”

“Đáng thương như vậy a.....” Quách Đình cảm thán, “Có trò chơi thật sự siêu thích thú a, ngẫu nhiên mà buông lỏng một chút cũng không tồi.” Nàng đột nhiên rút ra ở trên cái giá một đĩa trò chơi, hưng phấn kêu lên, “Xem này, là ảo tưởng tam quốc chí! Tớ vẫn thường muốn chơi cái này.”

“Tớ xem ta phải nên trở về đi thôi.” Lâm Linh đột nhiên đứng lên, túi sách không cẩn thận câu tới cái móc bên cạnh cái giá, chỉ nghe một tiếng vang “rầm” thật lớn, đĩa phiến trên cái giá trong nháy mắt toàn bộ rơi xuống.....

Ách — đúng là hỏng vận của nàng a..... Thật là bình thường như không khí, có mặt khắp nơi.....

“Xin lỗi lão bản, chúng cháu lập tức thu thập ngay!” Trước khi lão bản nổi lên, Quách Đình lập tức lôi kéo Lâm Linh ngoan ngoãn ngồi xổm xuống nhặt toàn bộ đĩa lên.

Chờ đem cả cái giá thu thập xong, sắc trời đã không còn sớm. Lâm Linh vội vàng nhìn điện thoại di động của mình, xong đòi xong đòi, lại hết pin.

Lúc nàng vội vã chạy đến nhà, chờ đợi nàng là hương thơm ngào ngạt của com tối cùng câu vặn hỏi như trong dự liệu.

“Như thế nào lại trở về trễ như vậy? Gọi điện thoại con cũng tiếp?”

“Con chỉ là — ở trong trường học đợi hơi lâu một hồi. Không tiếp điện thoại đó là bởi vì điện thoại hết pin rồi.”

“Tan học nên lập tức về nhà, vẫn đợi ở trong trường học làm cái gì? Có biết hay không mụ mụ sẽ lo lắng?”

“Biết rồi, lần sau sẽ không. Được rồi, mụ mụ, không bằng chủ nhật này, cùng đi nhìn cây anh đào công viên đi.....”

“Chủ nhật này không phải giúp người hẹn thầy học bỏ tức Anh văn sao?” Mụ mụ nhanh cắt đứt bay lời của nàng, “Được rồi, có biết hay không chị ba của con, nghe nói nàng năm ngoái thi đậu đại học nghiên cứu sinh, đây chính là một trong số đại học danh tiếng, còn có anh hai con, hẳn mới vừa đi du học, nếu như con có thể có được một nửa bọn họ, ta tự cảm ơn trời đất.....”

Tựa hồ nhận thấy được mất mát từ Lâm Linh, Lâm mụ hạ giọng như là an ủi, “Chỉ cần con thi đậu đại học trọng điểm, con muốn đi nơi nào, mụ mụ đều đã cùng con đi. Đến, ăn nhiều một chút cá, bổ não!”

“Àn.....” Nàng cúi đầu trong bát thịt cá mà ăn, không biết tại sao, dạo này khi nàng còn bé thích nhất cá đường dầm chua, hiện tại ăn lên giống như đã thay đổi mùi.

Rốt cuộc là nơi nào thay đổi đây? Nàng cũng không biết. Có lẽ thay đổi không chỉ mùi cá đường dầm chua, không biết bắt đầu từ khi nào, thi đề tài nàng cùng cha mẹ trò chuyện, tựa hồ chỉ xoay quanh học tập, trọng điểm trung học, trọng điểm đại học, nghiên cứu sinh, cứ những đề tài như vậy đảo quanh.....

Mà ngay cả con chó nhỏ mà nàng thích nhất - a hoa, đã bị cha mẹ chuyển đi mấy ngày hôm trước.....

Đình linh linh — điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên, Lâm mụ duỗi tay tiếp điện thoại, đang nghe vài câu sau thì sắc mặt hơi đổi, “Hảo hảo, ta lập tức sẽ tới.”

“Mụ mụ, làm sao vậy?”

“A, ngoại công con bệnh viêm ruột thừa phát tác vào viện, ta hiện tại đi đến bệnh viện.” Lâm mụ đi tới cạnh cửa đổi giày, mặc áo khoác.

“A! Con cũng đi!” Lâm Linh đột nhiên đứng dậy.

“Con cũng đừng đi, đừng động đến nhiều chuyện như vậy,, ngoại công nơi đây có mụ mụ là đủ rồi, con ở nhà hảo hảo ôn tập, biết không?” Lâm mụ lập tức ngăn nàng trở lại.

“Nhưng là, ngoại công ông ấy.....”

“Cứ như vậy,, ko cần đồng tới bát, con ôn tập hết tự đi ngủ đi.”

“Bịch!” Theo tiếng đóng cửa vang lên, Lâm Linh nhanh nhẹn buông xuống, trên mặt lộ ra một tia phức tạp.

Đừng động đến nhiều chuyện như vậy sao?

Nhưng là, cái kia — đúng là ngoại công của chính mình. Cũng có thể mặc kệ sao?

Trở lại trong phòng bản thân, Lâm Linh mở đèn bàn, ánh sáng ấm áp của ngọn đèn rơi khắp căn phòng. Nàng ngồi ở trước bàn học, mở túi sách, lấy ra bài tập hôm nay. Đang sờ đến bên sườn túi, đột nhiên đụng tới một cái gì đó thô sấp, vừa lấy ra nhìn, cư nhiên là một cái đĩa trò chơi.

Đi? Nàng như thế nào có đồ vật như vậy?

Chẳng lẽ vừa rồi lúc ở cửa hàng, cái CD này phóng ra lúc mình chạm ngã sao? Chẳng lẽ là lúc đó, không cẩn thận rơi vào trong túi?

Đĩa CD phía trên chỉ viết mấy cái chữ to, Arthur vương truyền kỳ.

Sách — thô bỏ đi tên, không biết là vài năm ánh sáng tiền trò chơi, nàng đang muốn tiện tay đặt ở một bên, chợt thấy phía trước viết mấy hàng chữ nhỏ.

Ngươi tâm thường, đối với cuộc sống tâm thường hiện tại bất mãn sao?

Như vậy, hoan nghênh tiến vào Arthur vương ảo tưởng thế giới,

Làm chân chính bản thân mình,

Tùy tâm sở dục sống cuộc sống trong thế giới chỉ thuộc về của ngươi.

Trong lòng của nàng có chút vừa động, có lẽ, trò chơi này, không chừng so với tưởng tượng của nàng khá thú vị.

Hơn nữa, mục mục cũng đi bệnh viện rồi, không bằng thừa dịp cơ hội này nhìn thử? Chỉ là liếc mắt một cái.

Nghĩ tới đây, nàng do dự vài phút, hay là đi khởi động chốt mở máy tính.

Vì để đảm bảo an toàn, nàng cẩn thận khóa trái cửa phòng mình, như vậy cho dù mục mục sớm trở về, nàng cũng có thời gian tiêu diệt chứng cứ phạm tội.

Đĩa CD chậm rãi đưa vào quang khu, ngọn đèn trong phòng đột nhiên tối sầm một chút, ngoài cửa sổ đột nhiên nổi gió, trong lòng của nàng phát lạnh, như thế nào cảm giác có chút quý dị?

Màn hình máy tính trong nháy mắt trở nên một mảnh đen nhánh, hai hàng chữ màu lam to oanh xuất hiện trên màn hình.

Từ lúc ngươi bắt đầu trò chơi này, vận mệnh chi luân đã bắt đầu chuyển động.

Nếu ngươi bỏ dở giữa chừng, điều nguyên rủa đáng sợ sẽ phủ xuống.

Nhìn đến hai câu kia, sau lưng Lâm Linh đột nhiên bốc lên một cỗ lương khí, trò chơi này quả nhiên có chút tà môn, cũng không có nhìn nữa, vội vàng xoay người lại ấn quang khu chốt mở, muốn đem đĩa CD lấy ra, nhưng là mặc kệ nàng ấn như thế nào, quang khu một chút phản ứng cũng không có. Cái này làm nàng có chút luống cuống, ấn nút khởi động, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Được rồi, rút nguồn điện!

Nàng vừa định từ trên ghế đứng lên. Trên màn hình chữ đột nhiên toàn bộ biến mất. Màu đen tựa như một cái hắc động thật lớn, phảng phất có thể đem nàng cả hút đi vào.

“A!” Nhìn mình tay chậm rãi bị hút vào trong cái màn hình màu đen kia, nàng

không nhìn được phát ra một tiếng hét thảm.

Đầu, thân thể, ý thức dần mất đi không ngừng bị hút vào, hút vào.

Gió nhẹ nhàng thổi, màu lam nhạt rèm cửa sổ không ngừng đưa theo gió, ánh sáng trước màn hình lóe sáng, cái ghế kia động nhẹ, rất nhanh, tự quy về bình tĩnh.

Thật giống như — cái gì đều chưa từng phát sinh qua —

Không biết qua bao lâu, Lâm Linh mới khôi phục tri giác. Đập vào mặt chính là một trận hơi thở nhẹ mang theo lá cây, phảng phất có cái gì lông xù cọ xát mặt của nàng, ngứa, tê tê đại đại.

“A hoa, đừng làm rộn” Nàng theo thói quen đưa tay đánh tới, mơ hồ cảm giác được có chút không đúng, vừa thì thầm nói, “A hoa, ngươi như thế nào lại

phát phì Sau này không được ăn thịt béo, có biết hay không?”

Đột nhiên, một cổ tanh hôi xông vào mũi, nàng tức giận tiện tay nắm một cái lỗ tai, “Không cho hôn ta, miệng của ngươi thôi!”

A hoa tựa hồ cũng tức giận, phát ra một tiếng gầm nhẹ. Tuy nhiên tiếng gầm nhẹ này, thẳng đem lỗ tai nàng chấn đắc ông ông tác hưởng (choáng váng).

Cái này tiếng hô — rất không giống a hoa a.....

Trong lòng của nàng rung mình, đột nhiên mở mắt ra, con ngươi nhất thời hóa đá

Nơi nào có cái gì a hoa! Cái thứ đã làm phiền nàng cư nhiên là một con sư tử! Trong khi giây chết, tay nàng vẫn hung hăng nhéo cái lỗ tai con sư tử này

Nàng không phải rõ ràng đang ở trong phòng của mình chơi trò chơi sao? Như thế nào gặp phải một cái đầu sư tử?

Được rồi, nằm mơ, nhất định là nằm mơ. Nhất định là chính mình mới vừa rồi chơi trò chơi, chơi đùa chơi đùa, tự ngủ thiếp đi.....

Nàng chậm rãi vươn tay kia, ở trên mặt hung hăng nhéo một thanh.

Ồ..... Đau quá!

Như thế nào ở trong mộng cũng sẽ đau? Chẳng lẽ, đây không phải là mộng? Có ai có thể nói cho nàng, này, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Vị pháp sư kì quái trong rừng

Nàng nhắm mắt lại lần nữa, miệng lầm bầm, “Nhất định là nằm mơ, nhất định là nằm mơ, cho ta tỉnh lại nhanh lên, cho ta tỉnh lại nhanh lên!”

“Rất đáng tiếc, đây không phải là mộng.” Một thanh âm trong vang trên đỉnh đầu của nàng. Nàng bị dọa sợ, lúc mở mắt ra lần nữa thì phát hiện một nam tử mặc hắc y đang ngồi trên lưng sư tử.

Hắn có một mái tóc màu xanh biển hiếm thấy, như là gió êm sóng lặng của biển Aegean, đẹp động lòng người, lộng lẫy lóng lánh như lụa, mà đôi mắt xanh biển kia lại như bão táp ngoài khơi, sâu không thấy đáy, hiện ra quang mang liên tục thay đổi.

Nàng mở to hai mắt khiếp sợ, nam nhân này thật đẹp đến kinh thế hãi tục a!

“Ngươi..... Ngươi là ai?” Nàng lắp bắp hỏi.

“Ta là pháp sư Mặc Lâm, hoan nghênh ngươi tới Arthur vương ảo tưởng thế giới.” Hắn cười một tiếng lười biếng.

Arthur vương ảo tưởng thế giới? Nàng chấn động, trong đầu đột nhiên hiện ra dòng chữ trên CD, chẳng lẽ, chẳng lẽ nơi này là —

“Đừng bảo là giờ ta đang ở trong trò chơi nha?” Nàng giật giật môi, khó tin hỏi.

Mặc Lâm khẽ cười một tiếng, nhún mày, “Không tởi, ngươi đã tiến nhập thế giới trò chơi này, gặp phải pháp sư Mặc Lâm và khu rừng sen này chính là địa điểm xuất phát của trò chơi.”

Nàng sững sờ, nhìn tứ phía chung quanh, lúc này mới phát hiện nơi đây đúng là một mảnh rừng rậm xanh um tươi tốt, khắp nơi cây cối che trời, tầng tầng lớp lớp nhánh cây che những tia sáng chói mắt, như một tầng sa mỏng phẳng phát bật kín cả thế giới, như mơ như thật. Ngày hè hơi nước bốc lên, khiến không khí tràn ngập cảm giác ướt át.

“Hò, nói bậy! Làm sao có thể có loại sự tình này, làm sao có thể có loại trò chơi này, ta muốn rời khỏi, rời khỏi, nơi nào là nút esc!”

Mặt nàng bắt đầu co quắp, ôi, hiện là cái tình huống gì đây!

“Thật xin lỗi, không có nút esc, muốn rời khỏi trò chơi là e-g-g.” Hắn cười cười.

e-g-g?egg? Trứng gà? Đầu nàng đầy hắc tuyến, “Đây là ý gì?”

“Ý là, mỗi lần chỉ cần ngươi ăn những thứ liên quan đến trứng gà, là có thể tự động rời khỏi trò chơi này.”

“A –” Ánh mắt của nàng cũng mở như hai cái trứng gà, phỏng chừng là người nào thích ăn trứng gà đến độ đầu heo tạo ra loại trò chơi này đi!

Nếu như đây là sự thật, ít nhất cũng có thể thử xem, nhưng là, ở trong rừng rậm làm sao tìm được trứng gà đây?

Mặc lâm cười cười, “Hiện tại, ta cho ngươi biết tiếp theo muốn làm”

“Ta không muốn nghe, ta cũng không muốn chơi trò chơi này, ta muốn về lại

thế giới của ta.” Hốc mắt nàng đau xót, không nhịn được khóc lên, “Ta muốn trở về, nhất định phải là trứng gà sao? Trứng chim hay trứng vịt thối gì cũng không thể được.....”

Mặc Lâm cười nhẹ nhìn nàng, hạ giọng thì thầm, “Lúc ngươi bắt đầu trò chơi này, vòng quay của vận mệnh đã bắt đầu chuyển động. Nếu ngươi bỏ dở giữa chừng, sẽ có một lời nguyền đáng sợ ập xuống.”

Nàng ngẩn ngơ, tựa hồ quên khóc, lắp bắp nói, “VẬY, đây không phải là thật sao?”

“Đương nhiên không phải — giả,” Hắc cười mịch mịch nhìn nàng, “Ngươi đã bắt đầu trò chơi này thì phải chơi đến hết. Nói cách khác, lời nguyền rủa đáng sợ sẽ phủ xuống, nhưng nếu như ngươi có thể hoàn thành trò chơi, sẽ đạt được một thứ lễ vật cực kì trân quý và hữu dụng.”

Nàng do dự một chút, “Thế nào mới xem như chấm dứt?”

“Trợ giúp Arthur vương đoạt được vương vị, tìm được chén thánh trong truyền thuyết, trò chơi sẽ kết thúc.”

“Như vậy, Arthur vương hiện tại ở nơi nào?”

“Mẫu thân Arthur đã sớm qua đời, sau đó hắn được đưa đến nhà của bá tước phu nhân, bá tước phu nhân là tỷ tỷ của mẫu thân Arthur, nhưng đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Arthur bị nữ hắc ma pháp sư bắt được nên hiện tại đang chờ ngươi giải cứu.”

Mặt của nàng co quắp một chút, “Giải cứu Arthur vương từ tay nữ hắc pháp sư? Có làm hay không, ta chỉ là một nữ tử tầm thường, làm sao có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Hiện tại thì cũng không phải lúc, nên giờ ta sẽ tiến hành thử nghiệm để tăng cấp bậc cho ngươi.”

Nàng đột nhiên cảm thấy một trận đau đầu, kiên trì đến cùng hỏi lại một câu, “VẬY Arthur vương hiện tại bao nhiêu?”

“Hắn là bảy tuổi đi.”

“A a! Chỉ có bảy tuổi! Đồng nghĩa muốn ta chờ hắn lớn lên rồi thành Arthur vương mới tìm được chén thánh, trời ạ, nhiều năm như vậy, lúc ta trở về được thì đã thành một lão thái bà!”

Hắn nhẹ nhàng cười, “Cái này ngươi yên tâm, thời gian nơi này không giống thời gian thế giới của ngươi, tuy nơi này thời gian không ngừng trôi qua, nhưng thời gian thế giới của ngươi lại trôi cực kỳ thong thả, hơn nữa, lúc ngươi trong trò chơi, vô luận là một năm hay mười năm, ngươi cũng chỉ duy trì cái hình dạng này. Nói như vậy, ngươi hiểu chưa?”

“Rõ ràng.” Nàng hạ giọng, nàng không nghĩ chơi cái trò chơi quỷ này lại tốn nhiều thời gian đến như vậy, hơn nữa cũng không tin thật sự có cái nguyên rủa gì tồn tại, việc cấp bách hiện tại là làm cho hắn mang mình ra ngoài rừng rậm, chỉ cần ra ngoài rừng rậm, chỉ cần tìm được trứng gà, là nàng có thể trở lại thế giới hiện thực.

“Thế nào? Nghĩ kĩ chưa?” Hắc nhẹ nhàng nhảy xuống bên sườn sườn, đứng ở trước mặt nàng.

Nàng cắn cắn môi, bắt đầu đi gạt đầu.

“Như vậy là được rồi, bắt đầu nhiệm vụ đầu tiên của ngươi đi.” Hắn vỗ vỗ lưng sườn sườn, “Trong rừng rậm này có rất nhiều Tinh Linh tà ác, chúng nó thích tập kích sườn sườn ban đêm, ta đem lợi áo (vi đập ruồi) giao cho ngươi ba ngày, nếu như ba ngày sau nó còn sống, ngươi có thể đi tìm nữ pháp sư.”

Tà ác Tinh Linh? Nàng đột nhiên cảm thấy sau lưng bốc lên một cỗ hàn khí, thanh âm phát ra tiếp theo cũng phát run lên, “Ta, ta đối phó Tinh Linh tà ác như thế nào.....”

“Yên tâm, ta sẽ dạy ngươi linh pháp cơ bản nhất,” Hắn từ đột nhiên rút ra từ sau lưng một chiếc vợt to, “Vừa đọc chú ngữ ta dạy ngươi, vừa dùng cái thiên hạ đệ nhất chụp này là được rồi.”

Thiên hạ đệ nhất chụp? Nàng nghiêng nghiêng đầu, đánh giá trên dưới thế nào cũng thấy giống cái vi đập ruồi a.....

“Còn chú ngữ?”

“Rất đơn giản, tám chữ. Ta chụp ta chụp ta vỗ vỗ chụp! Đây, đây..... Ngươi

sao lại té xỉu” Hấn kinh ngạc kêu lên.

A a..... Nàng vuốt vuốt Thái Dương, không té xỉu mới là lạ đây. Thật hoài nghi vipháp sư này có phải xuyên đến hiện đại xem qua ta đoán ta đoán ta đoán đoán tiết mục này hay không.....

“Chờ một chút, ngươi là pháp sư, có thể biến ra đồ vật ăn được không?” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mặc Lâm, nàng bắt đầu cũng thấy kinh ngạc với chính mình, còn có thể nghĩ đến vấn đề này nữa chứ.

“Đương nhiên có thể, cái gì cũng có thể.” Hấn chậm rãi vươn tay, “- trừ ra trứng gà.”

Hấn yên lặng giờ ngón tay, lăm nhăm chú ngữ, một chuyện bất khả tư nghị xảy ra, trên mặt đất xuất hiện một quán bánh kem cùng một đồng bánh, còn có một đĩa thịt nướng nóng hổi.

“Tốt lắm, lời ta đã nói xong hết rồi, ba ngày sau trở lại, hy vọng lúc đó hai người các ngươi còn sống.”

“Chờ một chút, ta muốn hỏi một chút, tại sao ngươi nói được tiếng Trung?” Nàng đột nhiên chú ý tới điểm ấy.

“A, đó là bởi vì, trò chơi nguyên bản là Trung ngữ” Nói rồi cả người hấn biến mất trong không khí.

“Này.....” Nàng ảo não liếc mắt nhìn con sư tử, sợ là chưa bị Tinh Linh tà ác giết chết, mình đã thành điểm tâm cho sư tử rồi.....

Đột nhiên sư tử gầm nhẹ một tiếng, hướng nàng đi tới.

Nàng hoảng sợ tụt độ, mới vừa rồi Mặc Lâm ở đây nên sư tử không có thương tổn đến nàng, nhưng hiện hấn không có ở đây, vạn nhất, vạn nhất.....

“Đừng..... Đừng tới đây.....” Nàng vừa lui về phía sau, vừa muốn bật khóc, tại sao hết lần này tới lần khác cho nàng gặp phải chuyện này, chẳng lẽ nàng thật sự xui xẻo như vậy?

Sư tử chợt nhảy đến trước người nàng, bất thành linh, nó cũng không tấn công nàng mà lại thân thiết đưa đầu qua, cọ nhẹ trên người nàng vài cái, phát ra một tiếng gầm thấp làm nũng.

“A hoa.....” Nàng nhớ tới con chó nhỏ nhà mình, sống mũi thấy cay cay, đánh bạo vuốt vuốt đầu nó, thấp giọng nói, “Sau này ta gọi ngươi a hoa có được hay không?”

Sư tử phát ra một tiếng gầm gào trầm thấp, [sư ngữ:] ta không muốn tên như thế!

“Ngươi thích tên này à.” Lâm Linh tạm thời quên sợ hãi, nhẹ nhàng cười cười.

Sư tử [khóc rống]: Không muốn không muốn, ta không muốn tên này!

“Xem ra ngươi thật sự rất thích tên này, kích động đến rơi lệ” Lâm Linh vỗ vỗ nó, “Không cần kích động như vậy.”

Sư tử [tiếp tục khóc rống]:.....

Sắc trời dần tối, một vòng trăng rằm lơ lửng trên bầu trời, ánh trăng chiếu xuống bóng cây có chút dờ dạc, gió thổi qua lá cây phát ra tiếng sột soạt, nghe tập phần quý dị. Thi thoảng tiếng kêu con cú mèo từ trong rừng sâu truyền đến càng làm kẻ khác mao cốt từng nhiên.

Lâm Linh núp bên người A hoa, trong tay nắm chặt “thiên hạ vô địch chụp”, thân thể cứng đờ, toàn thân cũng cũng nhanh chóng chuyển sang trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Rầm ròi..... Một cái bóng đen đột nhiên xẹt qua nàng, nàng sợ hãi nhảy dựng lên, thay quơ vọt liên tục, nhìn kỹ, nguyên lai chỉ là một con biên bức.

Nàng vỗ vỗ ngực, nhặt vọt lên, ngồi lại bên người A hoa, thanh âm trong rừng truyền đến làm nàng như muốn hồng mắt, giờ mà cho nàng chọn, nàng nhất định thà về nhà nghe lão mục lái nhái!

Nghĩ đến lão mục, lại nhớ tới thức ăn lão mục làm, chần mèn ảm áp trong gian phòng, tủ lạnh có kem ngon, còn có băng hữu của nàng—

Tại sao, tại sao nàng xui xẻo như vậy!

Nàng thật sự rất sợ hãi..... Từ nhỏ đến lớn, ngay cả ở tại bên ngoài cũng không có chưa từng, đừng nói gì đến rừng rậm, hơn nữa, còn có Tinh Linh rừng rậm tà ác! Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được, bật khóc.....

A hoa kinh ngạc nhìn cô gái đang gào khóc bên cạnh, nhẹ nhàng quơ quơ cái đuôi, nhắm lại đôi mắt đã vốn buồn ngủ.

Khóc mãi, nàng cũng đã thấy mệt, tựa vào người A hoa nhắm hai mắt lại..

Chương 5: Kẹo trong phòng vu bà

Sáng sớm gió nhẹ thổi, vài tia nắng roi nhẹ nhàng xuống, mọi vật trong rừng dần sáng lên. Màu vàng thiên rực rỡ nhảy lên, cuối cùng đọng lại trên đỉnh cây cao. Màu xanh dày rậm rạp của rừng cây không chút khe hở, tầng tầng lớp lớp phiến lá phảng phất như thể chảy ra nước. Trong rừng truyền đến tiếng chim hót uyển chuyển, phá vỡ im lặng.

Lâm Linh bị cái đuôi A hoa làm cho thức tỉnh chợt nhớ lại tối hôm qua mình cứ vậy thiếp đi, không khỏi hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy A hoa vẫn tốt, nàng thở nhẹ một hơi.

Kỳ quái, chẳng lẽ ngày hôm qua không có Tinh Linh tà ác gì? Hay là nói, căn bản không có cái gì Tinh Linh tà ác? Mặc Lâm lừa nàng?

Cứ vậy, dựa vào thức ăn Mặc Lâm để lại, bắt tri bắt giác đã chống được đến ngày thứ ba, trải qua mấy ngày tiếp xúc gần gũi, Lâm Linh tựa hồ tưởng chẳng ai đến tìm.

Sống tiếp qua đêm nay là tốt rồi. Nàng an ủi chính mình.

Ban đêm, rừng rậm lại quy về yên lặng. Lâm Linh cầm chặt vợt, hết sức chăm chú quan sát bốn phía, xem ra tối nay, Tinh Linh tà ác nhất định sẽ tới.

Vừa lúc đó, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một trận ong ong, nàng sợ tránh sau A hoa, chỉ thấy một tầng mây đen chậm rãi hướng này bay đến đến.

Nàng theo thói quen muốn đẩy đẩy kính mắt cái, nhưng lại sờ soạng một khoảng không. Nàng lúc này mới kinh ngạc phát hiện, nguyên lai chính mình không có mang kính mắt!

Chẳng lẽ đó cũng là do trò chơi này?

A hoa trở nên nôn nóng bất an, phát ra tiếp gầm trầm thấp sợ hãi, thanh âm ong ong càng lúc càng lớn, Lâm Linh rốt cuộc thấy rõ ràng, nguyên lai đây là một đoàn ruồi!

Lão Thiên, nguyên lai đây chính là bộ dáng Tinh Linh tà ác? Trách không được

cần cây đập ruồi!

Nàng buông tâm tình khẩn trương mới nảy xuống, có cái này trong tay, nàng cũng bớt sợ hãi. Nàng cầm vợt, đứng dậy, nhắm một con ruồi lớn trước mặt mà chụp.

“Ha ha —” Con ruồi đột nhiên phát ra một tiếng cười quái dị, ngẩng đầu lên, lộ ra một cái mặt người! cái này làm Lâm Linh sợ đến rớt ba hồn bảy phách, đem nhiệm vụ của mình cấp vứt ra sau đầu, ném vợt bỏ chạy.

Mới được vài bước, phía sau truyền đến tiếng kêu thảm của A hoa, nàng ngừng cước bộ, được rồi, tà ác Tinh Linh chắc là không biết tập kích nàng, chúng nó chỉ tập kích A hoa. Nghĩ tới đây, nàng cứng ngắc xoay thân lại, thì thấy một đoàn Tinh Linh tà ác đang bu cắn A hoa đến máu chảy lênh láng

Trong lòng của nàng dâng lên vài phần không đành lòng, xin lỗi, A hoa, nhưng là. Nàng thật sự, thật sự rất sợ hãi. Đến bây giờ, chân nàng còn đang phát run. Nhưng là, cứ như thế, A hoa sẽ bị tà ác Tinh Linh cắn chết.

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Cho dù A hoa chết đi, nó cũng chỉ là lập trình trong trò chơi? Hẳn là không có vấn đề gì đi.

“U u.” A hoa đột nhiên hướng phía của nàng nhìn một cái, phát ra âm thanh câu khẩn.

A hoa. Nàng hít sâu vài cái, cắn răng một cái, rốt cuộc vẫn vợt trở về, định đi nhặt vợt trên mặt đất, nhưng vợt lại ở ngay chỗ 1 con Tinh Linh tà ác, nàng do dự một chút, nhắm mắt lại, dùng tốc độ nhanh nhất đoạt vợt trở về.

Ngay lúc nàng cầm lấy vợt, Tinh Linh kia tựa hồ bị chọc giận, hung hăng cắn tay nàng một cái!

Đau quá. Nàng không nhịn được nhú nhú mày, tuy nhiên hiện nàng không có thời gian mà khóc, nàng không thể làm gì khác hơn là một bên đại đọc ta chụp ta chụp ta vỗ vỗ chụp, một bên quơ vợt đuổi ác linh, thiên hạ vô địch chụp đến chỗ nào, quả nhiên ác linh chỗ đó tan rã, uy lực vô cùng! Toàn bộ ruồi đều bị chụp rơi xuống đất, một con lại một con rơi xuống, chỉ chốc lát sau, các ác linh còn lại thấy tình hình không ổn, vội vàng hoảng sợ mà chạy.

Nhìn chúng nó chạy trốn đi, Lâm Linh lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, toàn thân nhất thời thả lỏng sờ nhẹ trán, phát hiện nàng toát hết cả mồ hôi lạnh.....

Nàng cứ nhiên đánh bại ác linh, thật sự khó tin!

“A hoa, không có việc gì nha.....” Nàng vỗ vỗ đầu A hoa an ủi, A hoa cọ cọ vào tay nàng, vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm vết thương nàng, phát ra âm thanh nức nở.

Mặc dù vết thương trên ngón tay có chút đau đớn, nhưng trong lòng của nàng vô cùng thoải mái, lúc này nàng không có trốn tránh..... Từ lúc nàng sinh đến giờ 16 năm, đây là lần đầu.....

Tuy nhiên, có lẽ lần cuối chứ.

Nếu như còn có chuyện giống vậy phát sinh một lần nữa, nàng không chắc sẽ may mắn như vậy nữa.

Một lần là tốt rồi, một lần là tốt rồi..... Ôi, hảo khốn.....—

Lúc Lâm Linh lần nữa tỉnh lại, phát hiện Mặc Lâm đang cười mịch mịch đứng ở trước mặt nàng.

Ý cười bên môi Mặc Lâm càng đậm khi thấy nàng mở cặp mắt mông lung buồn ngủ, “Làm không tồi, mặc dù so với tướng tượng của ta hơi kém một chút.”

“Mặc Lâm!” Nàng hô nhỏ một tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên, “Hiện tại ta đã hoàn thành, vậy mang ta đi tìm Arthur vương được chưa?”

“Đương nhiên, ta đến để dẫn ngươi đi mà.” Hắn chỉ chỉ vào sư tử, “Hơn nữa, bắt đầu từ bây giờ, nó thuộc về ngươi.”

“Thuộc về ta?” Nàng ngẩn người, “Một đầu sư tử theo ta có phải rất phong cách hay không?”

“Cái này ngươi không cần lo lắng.” Mặc Lâm nhò vài sợi lông sư tử, “Nó không cần đi theo ngươi, chỉ cần ngươi mặc niệm tên nó ba lần, nó sẽ xuất hiện trước mặt ngươi.”

“Thật sự?” Nàng tiếp nhận mấy sợi lông sư tử, bỏ vào túi, vỗ vỗ đầu nó, “A hoa, từ giờ trở đi ta là chủ nhân của ngươi nha.”

“Ngươi gọi nó cái gì?” Mặt Mặc Lâm co quắp một chút.

“A hoa a, nó rất thích tên này.”

“.....” Mặc Lâm mặt tiếp tục co quắp.

=====

Ánh nắng vàng sáng rỡ lấp lánh dưới khu rừng, mấy cây hoa dại vô danh tỏa ra mùi thơm ngát, chú chim nhỏ hăng hái ở đầu cành kêu to, lông xù lên nhảy qua nhảy lại mấy cành cây, tò mò nhìn vị khách không mời đang xông vào rừng, vài con nai con bị làm cho kinh ngạc, nhanh chóng nhảy ra sau lùm cây, chạy cực nhanh vào sâu trong rừng. Cây cỏ hòa quyện với nhau, trải dài sâu tận trong khu rừng, làm cả khu rừng rậm rạp chập chờn trong màu xanh biếc thơ mộng.

Nếu như không phải đang ở trong trò chơi, Lâm Linh nhất định sẽ hảo hảo thưởng thức cảnh sắc trước mắt, nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh của mình, tâm tình ngắm hoa của nàng đều mất hết cả.

Trở về sẽ tìm được trứng gà..... Trứng gà a trứng gà, nàng tới giờ mới thấy trứng gà đáng yêu như thế nào.....

“Đến lúc đó đối phó nữ pháp sư kia như thế nào?” Nàng mở miệng hỏi.

“Đi sẽ biết, “Hắn mỉm cười,” Bây giờ còn sớm, phải chờ tới buổi tối mới khả năng tìm được vậy ngôi nhà kẹo đó.”

“Ngôi nhà kẹo? Chẳng lẽ Arthur vương ở nơi này?” Nàng thuận miệng nói.

Hắn mỉm cười.

Bất tri bất giác, đã đến hoàng hôn, phía trước bọn họ xuất hiện một cái hồ. Trong hồ nở rộ vô số hoa sen, lá sen tàn ra vừa dày vừa xanh, cọ xát với nhau rồi tách ra, cánh hoa giống như bạch quỳên, tròn bóng mềm mại, tràn ngập một mùi hương tươi mát. Cánh hoa sen nhẹ nhàng bay xuống lục bình, thông thả, trầm chút nước vào trong, từng vòng nước rung động nhẹ nhàng như một loại ôn nhu ai oán.

Mặc Lâm ngừng bước, lẳng lặng đứng ở mặt hồ, trên mặt xẹt qua một tia phiền muộn, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn là bị Lâm Linh bắt được, nàng kinh ngạc.

“ngôi nhà kẹo ở gần đây sao?” Nàng không nhịn được hỏi.

“Từ nơi này tiếp tục đi về phía trước, ngươi sẽ gặp được.” Hấn nghiêng đầu, trên mặt khôi phục nụ cười lười biếng vốn có. “Đó là một ngôi nhà dùng toàn bánh kẹo làm thành, thuộc về Lena nữ pháp sư, tất cả kẹo trong phòng, đều là do loài người biến ảo mà thành, vương tử cũng bị biến thành một khối kẹo trong đó. Lena nữ pháp sư phi thường thích ăn kẹo, cho nên, nếu có người cho nàng ăn kẹo ngon, nàng sẽ cho phép ngươi đổi lại một khối kẹo của nàng.”

“Cái gì? Vương tử cũng bị biến thành kẹo, ta đây sao có thể tìm được vương tử đây?” Sắc mặt của nàng biến đổi, nhờ, nàng tại sao có thể biết khối kẹo nào là vương tử biến thành.

“Còn tùy thuộc ngươi xem thế nào, tuy nhiên, thân phận người cao quý, nhất định sẽ bị biến thành viên kẹo nữ pháp sư coi trọng nhất. Ngươi hẳn có thể từ đó mà tìm ra đầu mối.”

“Không buông tha cho ta được a..... Ta chỉ là một học sinh trung học a, ta thật sự không làm được!” Nàng thở dài, nữ pháp sư..... Tên này làm cho nàng có chút mao cốt từng nhiên.

“Chưa gì đã lùi bước, chẳng lẽ bên trong ngươi cũng thế?” Hấn cười nhẹ nhìn nàng,

Nàng hạ mi mắt, không nói gì, đúng vậy..... Ở sự thật trong nàng cũng là như vậy, tựa như con ốc sên nhỏ, vừa chạm đến khó khăn liền lui vào trong vỏ bản thân.

“Chưa thử, làm sao biết không được? Như tối qua, không phải một mình ngươi đánh lùi ác linh, cứu — a — a — nó đi.” A mấy lần, hấn không biết nên hay không nên nói ra cái tên xấu hổ kia.

Lâm Linh bắt đầu thấy bối rối, hết cách, muốn trở về trước cũng chỉ có thể đem vương tử cứu ra đã, tới được tòa thành bá tước, nàng hẳn là sẽ có cơ hội tìm được trứng gà về nhà.

“Nàng thích kẹo gì?” Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Mặc Lâm lộ ra một chút ý cười, “Ngươi nghĩ đi, ta giúp ngươi biến ra.”

Biến kẹo gì đây? Nàng suy tư một chút, đột nhiên mắt sáng ngời, trong đầu hiện ra một loại kẹo trước kia nàng hay ăn, biến cái này rất được!

“Được rồi, còn chuyện quan trọng nữa, chính là không được ăn bất kì loại kẹo gì ở đây, chỉ cần một cái thì ngươi cũng sẽ lập tức bị biến thành một khối kẹo.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Arthur vương, vận mệnh không hẹn mà gặp

Lâm Linh chạy xuyên qua ánh trăng rơi xuống mảnh rừng yên tĩnh, tâm lý có chút sợ, sau lưng lại càng cảm thấy lạnh lạnh. Đi được hơn mười phút, đột nhiên trước mặt có một chỗ trống, đây đây mấy nhánh cây, nàng nhìn lại, nhất thời ngây dại.

Xuất hiện trước mắt nàng, thật là một ngôi nhà kẹo! Đình, cửa sổ, vách tường, thậm chí ngay cả ống khói, đều là màu sắc rực rỡ của kẹo, giống như trong truyện cổ tích. Cả ngôi nhà kẹo dưới ánh trăng màu bạc lóng lánh như bảo thạch, làm cho người ta không tự chủ được bị nó dụ hoặc.

Nhìn ngôi nhà lộng lẫy trước mắt, nàng hít thật sâu một hơi, nắm chặt kẹo trong tay, hướng đến cánh cửa màu đỏ.

Cửa vừa mở, một cỗ hương vị ô mai ngọt ngào mê người xông vào mũi. Làm cho người ta không nhịn được muốn một cái, tuy nhiên, tính tự chủ nàng vẫn phải có.

Mặc dù nàng cũng thích kẹo, nhưng là, nàng cũng không muốn cũng bị biến thành một khối kẹo nha.

“Này vị khách ngoài cửa, lạc đường trong rừng sao? Mời vào, đến uống ly trà nghỉ ngơi một chút đi.” Trong phòng đột nhiên truyền ra một thanh âm ôn hòa, ngay sau đó, có tiếng mở cửa.....

Lâm Linh thấy tim mình đập mạnh, hô hấp dồn dập, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh một cụ già xấu xí.

Cũng đã đến nước này, phải đối mặt thôi.....

Nàng bước từng bước vào phòng, lúc nhìn thấy mặt nữ pháp sư thì ngẩn người, vị Lena nữ pháp sư này chẳng những không xấu xí, ngược lại còn là một vị nữ nhĩ hiền lành, khác hoàn toàn vu bà trong tưởng tượng của nàng.

“Tiểu cô nương lại đây ăn chút kẹo của ta cho đỡ mệt.” Lena cười hiền hậu chỉ một đồng kẹo lớn trên bàn.

Nhờ, ai dám ăn a, nếu nằng ăn thì cũng sẽ bị biến thành một khối trong cái đồng đó.

“Cám ơn nãi nãi, tuy nhiên, ta chỉ thích ăn kẹo của mình, kẹo của ta là ngon nhất, đặc biệt nhất.” Lâm Linh đem kẹo của mình bỏ trên bàn.

“A? Ngon nhất đặc biệt nhất?” Lena lập tức hứng thú, màu lam trong con ngươi lộ ra một tia tham lam.

“Không tin mời bà nếm thử.” Lâm Linh run nhẹ tay mở túi ra, mặc niệm trong lòng, trấn định a, Lâm Linh, trấn định, không thể để cho người ta thấy bộ dáng sợ hãi của nằng.

Lena không khách khí đem bỏ vào trong miệng, nhắm nuốt vài cái, nhất thời say mê mùi vị của nó, lẩm bẩm nói, “Thật mềm a, thật ngọt, vào miệng liền tan, mềm nhẹ như bông vậy.”

Nghe được lời của mụ, Lâm Linh có chút buồn cười, đây là kẹo bông đường a!

“Lần đầu tiên ta ăn được kẹo ngon như vậy, hảo cô nương, ta nguyện ý dùng

kẹo của ta đổi lại.” Lena nhìn chăm chăm viên kẹo đường trong tay nằng.

Nằng nuốt nhẹ một ngụm khí, cuối cùng thì mục tiêu của mình càng ngày

càng gần

“Được, bất quá ta muốn chính mình chọn một viên, được chứ?”

Lena thoáng chần chờ một chút, lập tức gật gật đầu, “Có thể, đương nhiên có thể.”

Lâm Linh đứng dậy, cẩn thận nhìn kẹo trong phòng, kẹo trong phòng toàn là kẹo hương hoa quả, dựa vào mùi thơm nằng có thể đoán được, màu xanh biếc quả táo, màu lam là ô môi, màu đỏ chính là ô mai, kết sắc là quả cam, màu tím là nho.

Vương tử rốt cục hẳn là viên nào đây?

Arthur vương = quả táo = quả cam = ô mai??? Một loạt công thức quý dị xuất hiện trong đầu nằng, trán nằng nhỏ từng giọt mồ hôi lạnh.

“Vương tử là người nữ pháp sư coi trọng nhất, người hẳn là có thể từ đó tìm ra đầu mối.” Nằng chợt nhớ tới Mặc Lâm nói.

“Nãi nãi, nơi này có rất nhiều vị, không biết bà thích nhất vị nào?”

“Ta à, ta thích nhất vị táo.” Lena thốt lên.

Táo? Đó chính là kẹo màu xanh, nằng đánh giá lại màu sắc trong căn phòng, màu xanh là ít nhất. Ngay lúc nằng duỗi tay muốn sờ vuốt viên kẹo màu xanh, lại nghe Lena vội vàng nói, “A, nhầm rồi, ta thích nhất là ô mai.”

Khóe mắt nằng thấy Lena có chút bối rối, nhưng lúc nằng chạm vào viên kẹo màu xanh, khóe miệng Lena nở một nụ cười quý dị.

Nếu như nằng đoán không sai, vương tử phân nửa là đã bị biến thành quả táo đường rồi —

Nhưng là viên nào đây?

“Ta thấy kẹo vị táo mùi thật ngon.” Nằng vừa dứt lời, sắc mặt Lena liền đổi. Tiếp theo, nằng phát hiện một chuyện khá thú vị.

Lâm Linh vuốt từng viên kẹo màu xanh, từ viên này qua viên khác, mỗi lần đều dừng lại, lưu ý một chút về mặt Lena, thần sắc của nằng cơ hồ không có thay đổi nhưng khóe miệng bên trái có chút hướng về phía trước, Lâm Linh đếm ngược tới khối kẹo màu xanh thứ tư thì dừng lại thì phát hiện miệng của nằng méo đi, nằng chạm vào khối khác thì khóe miệng Lena lại đi lên.

Lâm Linh tìm mình ngày càng đập mạnh, nếu như, nếu như đoán không sai, nằng chắc một nửa là khối thứ tư mới này.

“Tiểu cô nương, người chọn xong chưa?” Lena có chút không nhịn được.

“Àn, chọn xong, ta sẽ chọn viên này!” Lâm Linh vừa nói, một bên nhanh chóng rút ra viên kẹo táo.

Sắc mặt Lena đại biến, khuôn mặt mới vừa rồi còn hiền lành hòa ái trở nên dữ tợn đáng sợ, “Người không được chọn viên này!” Mụ hét lớn đánh về phía Lâm Linh.

Lâm Linh hoảng hốt, đang định quăng đi viên kẹo táo trong tay, đột nhiên túi kẹo bông đường gãy dựa, nhanh chóng phóng lớn rồi duỗi thẳng, bay nhanh quanh Lena, đem mụ kẹt lại trong khối bông. Một con số ánh vàng rực rỡ bay vào thân thể Lâm Linh.

Lâm Linh trợn mắt, há hốc mồm tình cảnh nhìn trước mắt, quả táo đường trong tay bị đoạt lại, ngẩng đầu nhìn lại, nguyên lai là Mặc Lâm!

“Lâm rất tốt.” Hần miễn cưỡng hướng nàng cười, thuận miệng đọc chú ngữ..... Chuyện kì quái xảy ra, quả táo đường trong tay hắn bị bao phủ một đoàn sương trắng..... Trong đoàn sương trắng ấy dần dần xuất hiện một bóng người.....

Mơ hồ thoát nhìn là một hài tử khoảng bảy tám tuổi, mái tóc vàng như ánh mặt trời, lông mi màu vàng dài như cánh điệp, chậm rãi vung về phía trước, lộ ra một đôi mắt màu tím như thủy tinh.....

Nam hài nhìn Mặc Lâm, đột nhiên thấp giọng nói,” Sư phụ.....”

Ôi chào? Lâm Linh mặt co rúm một chút, ai có thể nói cho nàng sao lại thế này?

Chẳng lẽ tiểu quỷ trông còn đẹp hơn cả nữ nhi này chính là Arthur vương đại danh鼎鼎 ấ ý á?

=====

“Ách — Mặc Lâm, ngươi là sư phụ của hắn? Hắn chính là Arthur vương?” Nàng muốn xác nhận thêm một chút.

Mặc Lâm vuốt vuốt tóc của hắn, “Hiện tại, ngươi gọi hắn là Arthur, hắn còn chưa trở thành quốc vương,” Nói rồi, hắn cúi đầu nói với Arthur, “Lần này ngươi nên cảm ơn nàng, nàng đã cứu ngươi.”

“Nàng?” Arthur ngẩng cái đầu nhỏ nhắn của mình lên, về mặt khinh thường, “Cái tiểu quỷ này ý há?”

Này..... Ngươi mới là tiểu quỷ ấy..... Lâm Linh ánh mắt không phục liếc hắn.

“A a.....” Mặc Lâm cười hi hi nhìn nàng một chút, “Arthur, phải nhớ kỹ, cái tiểu quỷ mà ngươi gọi này là người trong tương lai sẽ phò trợ ngươi, không thể thiếu a.”

“Nàng có thể giúp ta cái gì?” Hắn vẫn trung về mặt khinh thường, “Ta không cần phụ nữ hỗ trợ.”

“Nếu như không phải ta, ngươi bây giờ còn là một viên kẹo táo.....” Nàng không nhịn được trả lời lại.

“Ngươi nói cái gì!” Arthur hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

Nàng ngăn người, tiểu quỷ mới bảy tuổi đã có được ánh mắt sắc bén như vậy.....

“Tốt lắm, chúng ta đến tòa thành bá tước Ái Khắc Luân đi, nàng nhất định cũng lo lắng lắm.” Mặc Lâm nhẹ nhàng phát phát tay, trước nhà xuất hiện một chiếc xe ngựa.

“Tên gọi là gì?” Sau khi lên xe, Arthur về mặt ngạo mạn hỏi.

“Lâm Linh.” Nàng cũng không tức giận đáp lại một câu.

“Tên thật kỳ quái.” Hắn xoay đầu qua.

Lâm Linh cũng xoay đầu, không thèm để ý đến hắn. Lúc Mặc Lâm lên xe ngựa nàng tính bắt chuyện, đột nhiên trong lúc vô ý phát hiện Mặc Lâm cùng mẹ Lena đang bị kẹo đường quần lấy trao đổi ánh mắt.

Hai người bọn họ nhận thức nhau..... Trong đầu nàng hiện lên một ý niệm.

Xe ngựa không nhanh không chậm tiến vào rừng, không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần sáng, đường dần dần rộng ra..... Bên đường dần dần xuất hiện đồng ruộng bạt ngàn, màu đồng lúa xanh biếc theo gió cuộn cuộn sóng lúa, ven đường mọc đầy những loài hoa đại vô danh, màu xanh nhẹ nhàng lay động, khắp nơi tràn ngập hơi thở mùa hè.

Trong lúc đi cùng với Mặc Lâm và Arthur, Lâm Linh cũng biết đại khái, nguyên lai Arthur không biết tại sao đánh một trận với con trai độc nhất của bá tước Ái Khắc Luân, trong cơn tức giận bỏ nhà ra ngoài, sau đó tự đánh bại đánh bại vào khu rừng này, nhất thời sơ suất bị biến thành một viên kẹo đường.

Đó cũng là khởi đầu của trò chơi này đi.....

Nhưng có lẽ Mặc Lâm là người duy nhất biết đó là trò chơi, hắn sắm vai nhân vật gì đây? Mặc kệ thế nào, hắn nhất định không phải là một nhân vật đơn giản.

“Sư phụ, sao y phục của nàng kỳ quái vậy?” Arthur chợt phát hiện, chỉ vào quần áo Lâm Linh.

“Kỳ quái sao?” Lâm Linh cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa là bất tỉnh tại chỗ, giờ mới phát hiện ra là nàng đang mặc áo ngủ in hình con heo nhỏ!

“Ta lần đầu tiên thấy có kẻ đem heo làm gia tộc tộc huy” Hấn mặt lạnh lùng lộ ra một tia châm biếm.

“Ai nói đây là tộc huy chúng ta, tiểu quý!” Ở trước mặt tiểu quý này, nàng đột nhiên cảm giác được mình rất khó ở.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ta thấy người rất xứng.” Hấn lạnh lùng bỏ xuống một câu.

Nàng than khóc một tiếng, rồi rầm cắn tay áo, cái tên tiểu quý này thật là Arthur vương tương lai sao.....

Mặc Lâm ở một bên nhìn bọn họ, bên môi vẫn nở nụ cười lười biếng, nhưng trong con ngươi lại hiện lên một tia bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đây thật sự là một lâu đài

Lâu đài bá tước Ái Khắc Luân tọa lạc giữa nơi quần núi vây quanh, trên

đỉnh cao nguyên núi đá đứng sừng, nhìn xuống bốn phía là mảnh rừng cây

phập phồng, cảnh sắc u tĩnh tự nhiên cùng vẻ ngoài hùng vĩ của lâu đài

hòa quyện với nhau. Dòng sông bao quanh thành trong vắt thấy được cả đáy, ưu nhã chảy qua ngày. Mặc dù đã được xem qua tòa thành châu Âu thời

Trung cổ trên phim ảnh, nhưng chứng kiến tận mắt thế này mới thật sự cảm thấy rung động. Lâm Linh nhìn tòa thành hùng vĩ nằm trước mắt, tâm lý đột nhiên dâng lên loại kích động khó hiểu.

Đúng là một lâu đài, ôi chao, lâu đài thời Trung cổ hàng thật giá thật.....

Lâm Linh theo Mặc Lâm cùng Arthur vượt qua sông đào bảo vệ thành thì cảnh vật bên trong làm nàng sợ hãi than lên, hoa viên bên trong mệnh mông bát ngát, cả pháo đài cổ bao quanh trong làn sương sớm, tao nhã nhưng lại không mất đi phong thái tự nhiên, bình tĩnh như một loại ảo mộng tiên cảnh.

“Mặc Lâm, người mang Arthur về rồi sao?” Một vị lão nhân trung niên vội vã đâm đầu mà đến, phía sau hắn là một hải tử xấp xỉ Arthur, vàng trán thanh tú mang vài nét quật cường.

“Bá tước các hạ, cái này ngài không cần lo lắng.” Mặc Lâm nhẹ nhàng cười, xách Arthur từ phía sau hắn ra.

Ái Khắc Luân bá tước thở một hơi dài nhẹ nhõm, quay đầu đối nói với nam hải tử kia, “Khải, còn không xin lỗi Arthur, nếu như không phải người gây sự trước, Arthur như thế nào đánh nhau với người?”

Khải? Lâm Linh cảm giác được tên này hình như đã nghe qua, rất nhanh kịp

phản ứng hắn là con của bá tước Ái Khắc Luân.

Khải tựa hồ là bị ép tiến lên, cọt xát hồi lâu mới nói một câu chỉ có chính hắn mới có thể nghe, “Xin lỗi!”

Arthur quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới hắn.

Lòng tự trọng của Khải bị đá kích, cả giận nói, “Ta đã xin lỗi, còn muốn thế nào! Chẳng lẽ ta có nói sai sao? Nếu như quốc vương bề hạ thích người, sẽ không đem người gọi nuôi ở chỗ này.”

Arthur nâng mắt nhìn hắn, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén, cơ hồ làm cho

đối phương không thể nhìn thẳng vào.

“Khải, con lập tức cầm mồi cho ta!” Bá tước lộ ra vẻ mặt hao tâm tổn trí, chuyển mắt hướng chú ý tới Lâm Linh, không khỏi kinh ngạc hỏi, “Vị này chính là.....”

“A, lần này là dựa vào cô bé này cứu Arthur ra, ta đã quyết định cũng nhận cô bé này làm đồ đệ, nếu như bá tước không ngại, có thể hay không nàng ở nơi này.” Mặc Lâm chỉ chỉ Lâm Linh.

“A, được, đương nhiên có thể, tuy nhiên cô bé này là người dị tộc?” Bá tước trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc.

“Không tồi, tuy nhiên, nàng một cô gái sẽ mang đến vận may.” Mặc Lâm cười cười.

Bá tước lập tức nở nụ cười, “Nếu Mặc Lâm ngài đã nói như vậy, như vậy càng không vấn đề gì. Các người chắc cũng đói bụng rồi, trước đi dùng bữa sáng đi.”

Lâm Linh ở một bên lẳng lặng nhìn bọn họ, không biết có phải ảo giác hay không, bá tước tựa hồ đối với Mặc Lâm có vài phần kiêng kỵ.

Chờ đã, chờ đã, bá tước mới vừa nói cái gì? Dùng bữa sáng? Ulla vạn tuế, vậy nhất định sẽ có trứng gà!—

Nhưng khi nàng nhìn tới đồ ăn trên bàn thì có một loại cảm giác muốn đánh người.

Khăn trải bàn anh đào trải trên chiếc bàn gỗ, bày đặt một dãy bánh kem, cháo yến mạch, bánh mì, thịt muối. Nhưng hoàn toàn không có trứng gà!

Tại sao, đây là tại sao.

Mặc dù rất là buồn bực, nhưng nàng không thể trực tiếp hỏi nơi nào có trứng gà, nếu như khiến cho Mặc Lâm hoài nghi, chỉ sợ còn không thể dễ dàng trở về. Thôi thì ăn điểm tâm đã rồi nói sau.

Ngay lúc nàng chuẩn bị hưởng dụng điểm tâm thì chợt phát hiện một chuyện khác bất khả tư nghị.

Bên cạnh chén đĩa ngoài một con dao nhỏ, không có đồ dùng để ăn khác.

Ôi chao? Như thế nào không có đĩa. Nàng kinh ngạc từ phía nhìn, phát hiện mọi người một bên thiết thịt, một bên rửa tay trong mâm nước cạn màu bạc, trực tiếp vụn tay cầm thịt bỏ vào trong miệng.

Nàng có chút hoang mang, không thể nào. Chẳng lẽ đĩa ăn chưa được phát minh?

Ngay lúc nàng đang khiếp sợ, đột nhiên lưu ý đến bá tước đang đánh giá Arthur cùng Khải, tựa hồ là xem xét tư thế bọn họ thiết thịt.

“Khải, lúc con thiết thịt dùng lực đều đều, như Arthur vậy.” Bá tước đột nhiên mở miệng, Khải hơi ngưng động tác, cất đứng lên thật cẩn trọng.

“Kỹ xảo thiết thịt cũng là một môn bất thuật để trở thành kysĩ.” Mặc Lâm thấp giọng nói bên tai nàng.

Nguyên lai là như vậy, xem ra muốn trở thành một kysĩ thật không phải là chuyện dễ dàng gì. Nàng chậm rãi từ từ hồi tỉnh thần lại, hiện giờ cũng chỉ có thể nhập gia tùy tục, nhẫn nại một chút, đợi khi tìm được trứng gà là có thể trở về. Nàng vừa nghĩ, một bên thiết thịt trên mâm mình, bắt đầu dĩ dụng dao mà bình thường mình chỉ bao giờ xài, cắt nhiều lần trên mâm mà không được.

Sau khi cắt n lần, nàng thấy Arthur ngồi phía đối diện đang nở một nụ cười trào phúng.

Tâm lý nàng quỳnh lên, dùng thêm chút khí lực, biu một tiếng, mảnh thịt trên mâm bị bắn ra, đậu ngay vào mắt trái Arthur.

Không khí trở nên ngưng trọng. Mọi người giữ im lặng ăn ăn gì đó trên mâm mình, Lâm Linh thấy Arthur gân xanh nổi đầy trên trán, Khải cúi đầu cười trộm.

Sau vài giây hóa đá, Arthur bình tĩnh đưa tay gạt miếng thịt trên mặt, đặt ở trên bàn, tiếp tục ăn cho xong điểm tâm của mình, giống như hết thấy chưa có chuyện gì phát sinh.

“Đúng. Đối không.” Lâm Linh vừa mới nói vài chữ, nửa câu sau đã bị ánh mắt sắc bén của hắn cắt ngang. Nàng có chút ngượng ngùng quay đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt của Khải. Khải hướng phía nàng mở to mắt, nở một nụ cười sáng lạng.

Nàng cười lại với hắn, rồi lại nghe được Arthur ho nhẹ một tiếng, nàng không nhìn được nhìn lại, chỉ thấy Arthur nhẹ nhàng gật gật môi.

Khẩu hình kia, rõ ràng đang nói một chữ: Heo!

Nhìn bộ dáng nàng tức giận cũng không thể phản kích, bên môi Arthur giương lên một chút châm biếm.

Thật vất vả đợi được ăn cơm xong, Mặc Lâm buông dao ăn hỏi, “Được rồi, bá tước phu nhân đâu? Hôm nay sao không thấy nàng?”

“A, nàng đến lãnh địa của hầu tước Vice thăm biểu muội, qua vài ngày mới có thể trở về.” Bá tước dùng khăn ăn màu trắng nhẹ lau vết ăn còn dính bên môi. Đối với quý tộc mà nói, lau một cách thô lỗ là hành vi thiếu tử tế.

Lâm Linh thừa dịp bọn họ không chú ý, dùng khăn lau quẹt nhanh qua miệng, ôi, sao nàng có cảm giác như lau không sạch được.

=====

Điểm tâm trôi qua, Mặc Lâm dẫn nàng đi một vòng quanh dải rừng và chung quanh tòa thành, tòa thành này thật lớn, từ phòng ngủ thành chủ, phòng làm việc phụ nữ, phòng bếp, phòng bánh mì, phòng làm rượu, kho hàng, chuồng gia súc, phòng tắm, rượu đế, thậm chí còn có ngư đường.

Mãi cho đến cạnh chuồng ngựa của bá tước, Mặc Lâm mới ngừng lại. Trong chuồng nuôi không ít ngựa tốt, thể trắng to lớn, bề ngoài tỏa sáng.

“Nơi này chính là nơi chỗ người sẽ ở tạm thời, tới khi Arthur trở thành quốc vương người có thể rời khỏi lâu đài này.”

“Cái gì? Nhưng hắn hiện tại mới 7 tuổi, nói cách khác, ta sẽ ở trong thế giới trò chơi nhiều năm như vậy?” Lâm Linh nhất thời cảm thấy da đầu một trận tê dại.

“Đây là bất đồng thế giới a,” Hắn nhẹ nhàng cười, “Người nên cảm thấy may mắn mới đúng, không mấy ai trong đời sinh ra có được cơ hội này đâu. Hơn nữa người yên tâm, thời gian nơi này so với thế giới kia nhanh hơn, lúc người hoàn thành toàn bộ trò chơi, thế giới cũng chả có thay đổi bao nhiêu.”

“May mắn? Ta xem ta là người xui xẻo nhất mới đúng.” Nàng thấp giọng nói.

“Hiện tại, ta muốn nói cho người biết toàn bộ kiến thức cơ bản,” Hắn cười vuốt một đầu tiểu mã, tiểu mã nhẹ nhàng cọ cọ tay hắn, bộ dáng tựa hồ rất thân mật, “Ở trên cái thế giới này, nam hài trong gia đình quý tộc, tới độ tuổi nhất định thì sẽ thay phụ thân lĩnh chủ hoặc gánh vác gia đình mình, bắt đầu học giáo dục của kỵ sĩ. Đứa nhỏ này lúc ban đầu thân phận là thị đồng, chịu huấn luyện để trở thành một vị kỵ sĩ chân chính. Lễ tiết, dáng vẻ, lời ăn tiếng nói, thái độ đối với xã hội đều là những hạng mục quy củ phải học. Phụ trách giáo dục những quy củ là nữ chủ nhân của tòa thành, cũng chính là bá tước phu nhân thành này, về phàn kymã, vận dụng các loại vũ khí, cùng với kỹ nghệ chiến tranh, những bản lĩnh vốn thành chủ phải dạy, nhưng bá tước đã toàn quyền ủy thác cho ta.....”

“Cái đó và ta có quan hệ gì?” Nàng không nhịn được cắt đứt lời của hắn.

“Đương nhiên là có quan hệ, bắt đầu từ ngày mai, người cũng phải học tập những thứ này.”

“Cái gì!” Nàng kêu sợ hãi một tiếng, nhờ, nàng chỉ là học sinh trung học, tại sao phải học tập mấy thứ đó a.

Mặc Lâm tựa hồ đoán trước được phản ứng của nàng “Quên rồi sao? Đây là trò chơi, cho nên người phải ở trong này chăm chút tích lũy kinh nghiệm, đề cao cấp bậc bản thân, nói như vậy, mới có thể trong tương lai trợ giúp Arthur vương tìm được chén thánh. Nếu như không dùng tí nào, còn nói tới cái gì hoàn thành trò chơi.”

“A a.....” Nàng nhụt chí đặt mông ngồi ở trên ghế gỗ trong viện, đột nhiên cảm giác được tâm tình rất ác liệt. Càng cấp bách muốn trứng gà.

“Ta nói người cũng hẳn là biết rõ rồi,” Mặc Lâm đi lên phía trước đi, đột nhiên lại quay đầu sang, “Được rồi, đã quên nhắc nhở người, trên cái ghế kia có một bãi điều phân nha.”

“A!” Nàng như chạm phải điện giật nảy lên, duỗi tay sờ..... Một tay dính một thứ nóng hằm hập gì đó.....

“A a a.....” Thân ảnh của hắn đã biến mất để lại một tràng tiếng cười phiêu tán trong không khí.

Tại sao nàng luôn xui như vậy..... Nàng đang buồn bực định trở về, đột nhiên nghĩ mới vừa rồi ngang qua chuồng gia súc thấy có chuồng gà, nhất thời trước mắt sáng ngời, hẳn là cũng sẽ có trứng gà a.....

Nghĩ tới đây, tâm tình của nàng nhất thời kích động đứng lên, chẳng quan tâm đến việc thay quần áo, vội vàng chạy về phía chuồng gà.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trứng gà, ta muốn trứng gà!

Khắp nơi trong chuồng gà tràn ngập tiếng gáy ồn ào, có khi ngủ gật, có trên lông vũ chúng, tranh cướp nhau khắp nơi, trong không khí cũng tràn ngập một cỗ mùi gà, nàng một bên bụng cái mũi, một bên cẩn thận xem xét có trứng gà hay không.

“Này, người ở chỗ này làm gì?” Ngay lúc nàng đang hết sức chăm chú tìm trứng gà, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng Arthur.

“Tìm trứng gà.....” Nàng thuận miệng đáp.

“Trứng gà?” Arthur nhú mày, “Gà nơi này không biết tại sao không bao giờ đẻ trứng.”

“Có loại sự tình này?” Nàng chấn động, dưới chân vừa trượt, bùm một tiếng ngã xuống đám cỏ lớn, muốn giãy dụa đứng lên, tay vừa chống lên mặt đất

đụng phải một đoàn dinh dính gì đó, vừa duỗi tay nhìn, nhất thời khoe miệng co quắp lên, nàng không phải xui xẻo bình thường nha, hôm nay đúng là mất mặt mà.

Arthur trong mắt hiện lên một tia châm biếm, “Mặc Lâm nói người tương lai sẽ là người trợ giúp của ta, thật sự là làm cho người ta khó tin.”

Trong lòng của nàng đột nhiên nảy lên một cổ oán khí, ai mà nguyên ý đến cái thế giới xa lạ này chứ, không có sách vở, không có TV, không có máy tính, ngay cả ăn cơm cũng phải lấy tay bóc, nàng cần bản bị ép, nàng phải

rời khỏi cái nơi quỷ quái này a, nàng muốn về nhà, muốn về nhà.....

Nàng càng nghĩ càng thương tâm, không nhịn được vành mắt đỏ lên, oa một tiếng khóc lên, một bên vẫn lẩm bẩm nói, “Ta muốn về nhà, ta nhớ lão ba lão mẹ, ta muốn trở về..... Ta không muốn ở cái nơi quỷ quái này.....”

Trong cái chuồng gà lợn xộn, một cô gái người vô cùng bận đang ở trên đồng cỏ khô lẫn phân gà gào khóc, tình cảnh như thế, làm cho Arthur không nhịn được có chút buồn cười, nghe tới khúc nàng muốn quay về, trên mặt của hắn

lộ ra một tia phức tạp.

“Khóc cái gì, ta cũng vừa bị cha của mình đưa đến nơi này. Người lớn như vậy, chẳng lẽ còn muốn cha mẹ ở bên người?” Hắn đột nhiên nói.

Nàng không để ý tới hắn, tiếp tục khóc.

“Muốn khóc thì khóc cho đủ đi, đồ vô dụng! Ta cũng không thích bên cạnh ta có một con quỷ thích khóc.” Ngữ khí của hắn có chút không nhịn được.

“Tại sao ta không thể khóc chứ.....” Nàng nghẹn ngào nói.

“Không thể, nếu đến nơi này, là phải tiếp nhận vận mệnh của mình. Cho dù

người là phụ nữ, cũng phải làm một người phụ nữ dũng cảm” Arthur trên mặt lộ ra vẻ chính chắn không hợp tuổi.

Nàng khóc một trận, đột nhiên ngừng đầu thấp giọng nói, “Tiểu quỷ, có thể cho ta mượn khăn tay lau một chút?”

Hắn nhú nhú mày, “Không có.”

“Nhỏ mọn như vậy, nếu không ta..... Người là một viên kẹo.....” Nàng hơi ngưng, một khối khăn tay màu trắng mịn vàng bium một tiếng bay tới, mang theo tiếng tức giận của Arthur, “Không cho nhắc lại sự kiện kia!”

Nàng nắm cái khăn tay tinh xảo, bóng lưng Arthur đằng xa, đột nhiên cảm giác được tâm tình tốt lên một ít.

Nhờ thị nữ dẫn đường, Lâm Linh tắm rửa, thay đổi một bộ y phục sạch sẽ, không biết phải là cảm giác không, nàng thấy cứ như trên người còn có một luồng mùi phân gà. Đang muốn cùng thị nữ nói chuyện, chợt phát hiện vị thị nữ kia ánh mắt si mê nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hướng theo ánh mắt nàng, Lâm Linh nhìn thấy bóng dáng Mặc Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần trên bãi cỏ, trên mặt mang theo theo vài phần điềm tĩnh, như dòng suối ngày hè ôn nhu nhẹ nhàng, mái tóc xanh biển dài bay trong gió, như tôn thêm vẻ đẹp của ánh trăng rọi xuống. Tựa hồ cảm giác có kẻ nhìn chằm chằm, Mặc Lâm chậm rãi mở đôi mắt màu xanh biển, hai mắt dưới ánh mặt trời rạng rỡ, kỳ diệu xinh đẹp. Hắn mở to mắt nhìn sang hướng này thì vị thị nữ kia thiếu chút nữa ngã sắp xuống, Lâm Linh đầu đầy hắc tuyến.

Tên Mặc Lâm thần bí này rốt cục là kẻ nào đây?

Rất nhanh đã tới giờ dùng cơm.

Mặc dù giới quý tộc châu Âu rất coi trọng bữa cơm, nhưng món ăn cũng không nhiều, gia vị thời Trung cổ bị thiếu đến nghiêm trọng, cái bắp, cà rốt, tỏi cùng thủy cần là gia vị phổ biến nhất, quý tộc trong nhà cũng phải có một ít khoai tây nhạt nhẽo, thịt nướng, bánh mì, thịt muối cùng rau chân vịt, rau diếp chờ rau dưa.

Lâm Linh nhìn chung quanh một chút, tất cả mọi người giữ im lặng mà ăn,

Mặc Lâm mỉm cười ăn chút rau chân vịt trên mâm. Nhìn cái tay siêu cấp dễ

nhìn của hắn mò lấy rau chân vịt, miệng của nàng lén nở co quắp.....

Xem ra trước khi trở về, nên làm ra một đôi dưa, hoặc là đĩa ăn cũng được, nếu không mỗi ngày đều dùng ngón tay mà ăn cơm, nàng thật sự rất buồn bực.

=====

Nàng cầm ổ bánh bao cắn một cái, phát hiện ngoài thịt heo còn có nhét tai heo cùng nội tạng, nguyên lai thời Trung cổ lúc đó, người châu Âu ăn lẫn các bộ phận với nhau.

Ăn xong bánh mì, nàng bắt đầu lấy trên mâm một khối thịt to, nhớ tới vụ ngoài ý muốn buổi sáng, nàng đặc biệt chú ý thêm một chút.

Tuy nhiên, trên mâm nàng hình như có một mảnh tai heo, cắt thế nào cũng không đứt, bắt đầu dĩ không thể làm gì hơn là cố dùng sức. Chỉ nghe ‘biu’ Một tiếng, khối tai heo đột nhiên bị bắn ra ngoài, nàng hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là nhìn Arthur phía đối diện, thấy trên mặt hắn không có gì thờ ơ nhẹ

một hơi, hoàn hảo, hoàn hảo, lần này cuối cùng không có trùng, nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu liếc hần một cái, nhất thời cả người cứng đờ.....

Trên mặt của hần không có gì không sai, nhưng là, trên đỉnh đầu hần là cái gì? Lưng nàng đột nhiên bốc lên một cỗ hàn khí, chẳng lẽ.....

Mặc Lâm bên môi nổi lên một tia ý cười có chút hả hê, còn Khải đã không nhịn được cười ra tiếng.

Arthur tỉnh bơ xoa xoa tay, lấy cái lỗ tay từ trên đầu xuống, đặt ở một bên, tiếp tục ăn cho xong phần ăn của mình.” Xin lỗi..... Ta thật không phải là.....“

Ánh mắt của hần liếc lại, tự nhiên làm cho Lâm Linh rung mình một cái, ánh mắt tiểu quý này thật đáng sợ a.....” Nếu có lần thứ ba.....“Hần đột nhiên mở miệng.” Ngươi sẽ hối hận.”

Có ông trời biết rõ, nàng đã rất hối hận Cuối cùng hối hận chính là chơi trò chơi này!

Thật vất vả chống đỡ cho tới cuối bữa ăn, Lâm Linh nhanh chóng rời đại sảnh, đi tới sau hoa viên hít thở không khí.

Hậu viên bố cục hết sức đơn giản, những phiến đá trắng bóng loáng được lót thành mặt đất, bốn phía xung quanh trồng các loại hoa cỏ, Úc Kim Hương, hoa hồng tỏa nhẹ hương thơm dưới trăng, còn có một mảnh xá tử yên. Ở giữa hoa viên, có một gốc anh đào to, trên nhánh vẫn lưu lại một ít anh đào, gió hè thổi nhẹ nhàng từng đợt từng đợt làm rung động lá cây, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Nàng không nhịn được duỗi tay hái, lúc sắp đụng đến hạt anh đào, chợt nghe phía sau truyền đến một cái thanh âm của nam hài,“Cây kia là do mẫu thân ta trồng.”

Nàng hoảng sợ, vội xoay người, lúc này mới thấy một tiểu nam hài đôi mắt lạnh lợi đang đứng phía sau – Khải.

“Xin lỗi, ta không biết.....”

“Không sao, muốn ăn thì cứ hái đi,” Hần cười sang sảng,“Ngươi gọi Lâm Linh sao?” Vừa nói, trong mắt của hần hiện lên một tia tò mò,“Ngươi lớn lên không giống chúng ta a, tóc đen mắt đen, ta lần đầu tiên thấy.”

Lâm Linh thấy hần tuy cũng không bằng tuổi, nhưng thấy ở chung với nhóc này được hơn ở với cái “bia sắt” kia, không khỏi thuận miệng đáp,“Bởi vì ta đến từ quốc gia khác.”

“Quốc gia khác?” Khải trên mặt càng lại tò mò,“Kể cho ta nghe chút về nó đi?”

“Được.....” Lâm Linh cùng hần ngồi dưới tán cây anh đào, nói với hần một cách đơn giản nhất, còn chưa nói được bao nhiêu, thì Khải đã phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.....

Ôi. Đã kích thật, nàng kể nhầm chán như vậy sao?

“Ta nghe cũng thấy buồn ngủ.” Phía sau cây đột nhiên truyền đến âm thanh quái dị của Arthur. Nàng cả kinh,“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Trước khi ngươi tới ta đã ở chỗ này.” Hần vẫn tựa vào cây, bỏ thêm một câu,“Ngươi ngốc như thế đương nhiên sẽ không biết.”

“A, cái khăn tay, ta giặt sạch sẽ trả lại cho ngươi.” Nàng nhớ tới cái khăn tay.

“Dùng xong thì ngươi ném đi,” Hần khinh thường nhíu mày,“Đồ ngươi đã dùng thì sao ta còn có thể dùng lại.”

“Ngươi đây là ý gì.....” Nàng có chút buồn bực,“Tuổi còn nhỏ đã như con nhím ấy.”

“Không liên quan đến ngươi,” Hần lạnh lùng nói,“Lời sư phụ nói ta thật sự không thể tin nổi. Cái gì người thế giới khác, trong mắt của ta, ngươi chính là một kẻ nhất gan thích khóc, là đồ đàn làm cho người ta chán ghét.”

Nói xong, hần đột nhiên đứng dậy,“Arthur ta, không cần người như ngươi.”

Nhìn bóng lưng của hần khuất dần, Lâm Linh lăm bầm lâu bầu nói,“Kỳ thật, ta cũng chán ghét mình như vậy.”

Nhưng là, như thế nào mới có khả năng làm cho mình dừng cảm lên một tí đây? Nàng thật sự không biết.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tương Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Vương của các vị vua

Một ngày mới lại bắt đầu.

Sáng sớm ngày hè nắng gay gắt. Không có giữa trưa nóng rực, không có trời chiều cô đơn, chỉ có mặt đất nơi này vô tư cùng ôn nhu. Mặc Lâm dắt ngựa, khẽ vuốt cổ lưng và tạoky. Xoay thân nhìn bốn phía, khoe miệng có chút giờ lên, nụ cười sung sướng tiến vào đình viện càng thêm sáng lạn

“Hôm nay ta sẽ dạy ngươi cách cưỡi ngựa, đây là kỹ năng cơ bản nhất để trở thànhkysĩ, chỉ có nắm kỹ khả năng cưỡi ngựa, khi chiến đấu mới có thể chiếm ưu thế.....” Hần nói cái gì đó, Lâm Linh hoàn toàn không chú ý, cái gì

cưỡi ngựa, cái gì quyết đấu, đối với nàng mà nói thì có quá xa xôi đi chứ.

Dưới sự chỉ điểm của hần, Arthur cùng Khải cũng cẩn thận thử cưỡi chút ngựa, thoát nhìn tựa hồ không có vấn đề gì, lúc đến phiên Lâm Linh, nàng cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên..... Không biết có phải con ngựa cũng thuộc dạng ma cũ bất nạt ma mới, nàng tiến đến sát bên con ngựa, con ngựa nhe răng, miệng hí một tiếng, làm nàng sợ hãi thụt lui lại mấy bước.

“Thế nào mà A hoa không sợ lại đi sợ một con ngựa?” Mặc Lâm ở một bên thấp giọng cười nói.

Nàng cắn chặt răng, lần nữa tiến lên, không nghĩ tới con ngựa vẫn tức giận, vẫn hùng hổ lắc lắc cái đuôi, không cho nàng tới gần.

“Đồ vô dụng.” Arthur lạnh lùng buông một câu.

“Lâm Linh, thử lại xem đi,” Khải dùng ánh mắt cổ vũ nhìn nàng.

“Àn.....” Trong lòng nàng dâng lên một tia âm áp, lấy hết dũng khí tới cạnh con ngựa, nhưng còn chưa kịp đụng tới lưng ngựa, đã bị con ngựa biu một cước đá trúng.....

“U u.....” Nàng rối rắm cắn cắn móng tay.....

Ngày thứ hai.

Mặc Lâm cười thước thước nhìn bọn họ, “Hôm nay, chúng ta đi học kỹ thuật sử dụng kiếm cơ bản, trước dùng kiếm độn tóc húi cua chặt cọc gỗ, rèn luyện lực cánh tay.”

Arthur cùng Khải cầm kiếm chém một trận kịch liệt, Mặc Lâm hài lòng nhìn cọc gỗ trước mặt bọn họ đầy vết đao chém, lại nhìn về phía Lâm Linh.

“Sao không chém?”

“Ta..... Ta cảm không nổi, kiếm nặng quá.....” Nàng trung về mặt cầu xin, gian nan giờ thanh kiếm lên, đột nhiên tuột tay, bùm một tiếng, kiếm vô tư vào chân của nàng.

Một tiếng hét thất thanh vang lên, Arthur cùng Khải ăn ý bụng kín lỗ tai mình.....

“U u.....” Nàng tiếp tục rối rắm cắn cắn móng tay.....

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm.....

Không biết nàng đã cắn móng tay biết bao nhiêu lần, ngồi xỏm trong góc về không biết bao nhiêu vòng tròn.

Nhờ, nàng chỉ là một học sinh bình thường a, tại sao lại cho nàng học những.....

Tại sao, u u.....

Ngày thứ sáu,

Mặc Lâm cười mịch mịch bắt đầu từ quen thuộc, “Hôm nay.....” Hần liếc ánh mắt đồng tình với bộ dáng tiêu tụy của Lâm Linh, “Hôm nay chỉ đơn giản nói về lịch sửkysĩđi.”

Nghe được những lời này, Lâm Linh thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng không lo bị thương nữa.....

Không riêng gì nàng, Arthur cùng Khải cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc cũng không phải lo mường nhĩ lại bị thủng nữa.....

“Có một vịkysĩgọi là Cát Mạn, vì cứu chủ nhân của mình, đáp ứng lấy một nữ pháp sư xấu xí làm vợ. Diện mạo nữ pháp sư vô cùng dữ tợn, lưng cong như chùng, hàm răng thừa thốt, hơi thở tanh tưởi, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười ghê rợn. Khách tham gia hôn lễ chứng kiến đáng về cử chỉ buồn nôn của nữ pháp sư cũng oán giận không thôi. Nhưng Cát Mạn lại không thêm để ý mà vẫn duy trì phong phạmkysĩ, đem tân nươngcủa mình giới thiệu cho mọi người, tiến hành đầy đủ các bước của hôn lễ. Tới đêm động phòng hoa chúc, Cát Mạn bất ngờ phát hiện vị nữ pháp sư ấy, nét mặt đột nhiên tỏa sáng, trở thành đáng về của một cô gái xinh đẹp.”

Mặc Lâm dừng lại, nhìn mọi người một chút, rồi tiếp tục nói hết, “Cô gái nói,

“Để báo đáp tình tình thiện lương và phong độ quân tử của chàng, ta nguyện ý ở lại cho đến khi khôi phục tướng mạo vốn có của mình. Nhưng ta chỉ có thể giữ diện mạo xinh đẹp một khoảng thời gian, sau đó vẫn sẽ trở lại khuôn mặt mà người đời chán ghét lúc trước. Tuy nhiên phu quân thân ái, chàng có thể lựa chọn muốn ta xuất hiện bằng diện mạo này vào ban ngày hay ban đêm, ta nhất định sẽ làm theo ý chàng.”” Nói tới đây, hắn vẫn mỉm cười, “Nếu là các người, sẽ chọn như thế nào đây?”

Nữ pháp sư xấu xí đột nhiên có thể biến thành một tân nương xinh đẹp, mặc dù chỉ có một khoảng thời gian, nhưng vẫn là một điều may mắn ngoài ý muốn. Nhưng vấn đề của nữ pháp sư có đến hai lựa chọn, bởi vì nó quyết định sự tham lam trong đáy lòng mỗi con người.

“Tôi chọn buổi tối.” Khải mở miệng trước, “Ban ngày để nàng đợi ở nhà, hạn chế cho nàng ra ngoài, ít nhất là vào buổi tối, để cho tôi cảm giác thoải mái một chút.”

“À,” Mặc Lâm nhìn Arthur, “Còn cậu?”

Cặp mắt tím lạnh lùng của Arthur khẽ động, lấp lánh, “Ta chọn ban ngày, về phần buổi tối, ta phân phòng ra với nàng.”

“Lâm Linh, cách nhìn của người thế nào?” Khải nghiêng đầu tò mò hỏi.

Arthur khinh thường liếc nàng một cái, “Nhỏ ngu ngốc này sẽ nhìn được gì chứ.”

“Nếu như ta là vikysikia.....” Lâm Linh nhẹ nhàng mở miệng, “Ta sẽ để cho nàng chọn lựa, nàng mới là người có tư cách quyết định chuyện này nhất. Có phải không?”

Ánh mắt Mặc Lâm lóe lên một tia khó nắm bắt, “Chuyện xưa được tiếp là như vậy..... Cát Mankysinói giống như Lâm Linh, nữ pháp sư nghe xong câu này rất vui mừng, nói, “Cả thế gian này chỉ có mình chàng hiểu rõ người phụ nữ khi còn sống muốn được làm chủ bản thân mình nhất. Cho nên thiếp muốn một ngày hai mươi bốn giờ khôi phục bộ dáng xinh đẹp để báo đáp chàng.” Hắn nở nụ cười nhìn về mặt kính ngạ của Khải và Arthur, “Làm mộtkysĩ, hẳn là dũng cảm, khoan dung, thành tín, cử chỉ ưu nhã, còn phải tôn trọng tôn nghiêm và quyền lợi của nữ nhi, những điều này còn quan trọng hơn so với kiếm thuật cao cường, hiểu chưa?”

Rốt cuộc cũng có được một lần mình chiếm thế thượng phong, Lâm Linh không khỏi có chút đắc ý, tuy nhiên còn chưa được bao lâu thì đã bị Arthur đá kích. “Nữ nhân ngốc như người tuyệt đối khi còn sống không được làm chủ

bản thân.”

Nhìn bóng lưng họ rời đi, nàng rói rầm đúng lúc đó đột nhiên Mặc Lâm mở miệng, “Lâm Linh, đây là vũ khí ta tặng cho người.” Dứt lời, trên tay hắn đột nhiên nhẹ nhàng xuất hiện một thanh cung tên.

Cây cung này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, vòng cung dùng rất nhiều những hạt ngọc bích nhỏ vây quanh như một sợi dây, ánh mặt trời rọi xuống làm chúng phản xạ ra những tia sáng mỏng manh xinh đẹp, càng làm cho người ta ngạc nhiên hơn là, ở giữa quần sáng màu xanh lam còn có một chút ánh sáng màu trắng, tản ra chút ngân quang, giống như ánh trăng nhu hòa giữa đêm khuya, giống như ánh sáng tương phản từ mặt hồ trong veo.....

Nàng mở to hai mắt, đây là thứ đẹp nhất mà nàng từng được thấy.

“Đây thật là cho ta?” Nàng vẻ mặt không thể tin được hỏi.

“Đây là Nguyệt Chi cung có thể hội tụ linh khí ánh trăng. Sau này người nhất định sẽ phải dùng vũ khí, hiện tại người chỉ có thể dùng mũi tên bình thường, bởi vì trước khi có thể bắn ra được Nguyệt Chi tiễn, người phải tiếp tục tu luyện, đạt tới cấp bậc nhất định, cấp bậc càng cao, lực sát thương càng mạnh, địch nhân bị Nguyệt Chi tiễn bắn trúng sẽ bị đốt cháy biến thành ngôi sao, đối với người mà nói cũng khá là thích hợp.” Hắn đem cung đưa cho nàng. “Về phần Nguyệt Chi tiễn, ta sẽ giữ cho đến khi một ngày nào đó người có thể dùng được.”

“Mặc Lâm, ta thật sự không thích hợp với nhiệm vụ này, như lời của Arthur, ta thật là đồ đàn, làm sao có thể giúp hắn đây.” Nàng lo lắng nói.

“Không thích hợp sao?” Ánh mắt của hắn trở nên ôn nhu, “Mới vừa rồi không phải nói rất hay sao? Lâm Linh, tintColor bản thân, người sẽ là người thích hợp đứng cạnh Arthur nhất. Ta không nhìn lầm người đâu.”

“Nhưng là.....”

“Qua một quãng thời gian, ta sẽ dạy người một ít pháp đơn giản, chỉ dạy cho một mình người.”

Nửa tháng sau, bá tước phu nhân trở về. Giống trong trường tượng của Lâm Linh, đó là một vị phu nhân thành thực ưu nhã, thời gian sau hơn nửa là phu nhân dành dạy lễ tiết, dáng vẻ, lời ăn tiếng nói, quy củ xã hội.

Bá tước phu nhân hòa ái dễ gần làm cho Lâm Linh thở dài nhẹ nhõm, nhưng nàng vẫn sẽ không buông tha hy vọng trở về. Tuy nhiên cái làm cho nàng

cảm thấy kỳ quái chính là, nhiều ngày trôi qua như vậy mà gà trong chuồng không đẻ được một cái trứng, hơn nữa nhà bá tước không có hứng thú dùng trứng gà.

Nên làm cái gì bây giờ? Tiếc là không quen ai ở đây cả, vì mình suy nghĩ an toàn, cũng không dám một mình rời khỏi tòa thành.

“Lâm Linh, ngươi nghe thấy ta không?” Bá tước phu nhân tựa hồ để ý thấy tâm hồn nàng đang ở nơi nào, nhẹ nhàng nhắc nhở một câu. Nàng vội vàng gật đầu, tạm thời không nghĩ gì nữa.

“Quý tộc vô luận là địch hay bạn, lúc gặp mặt đều phải thăm hỏi, nam tử nếu toàn thân không mặc áo giáp, hành lễ tay trái đỡ ngực phải, tay phải ngả mũ, thân thể hơi cúi về phía trước đồng thời gật đầu. Nữ tử khề khuyu đầu gối xuống đồng thời hai tay để ở hai bên làn váy, gật đầu thăm hỏi. Song phương nếu như ở trên lưng ngựa, nam tử lễ tiết không thay đổi, nữ tử chỉ cần gật đầu.” Thanh âm của nàng ôn nhu dễ nghe, làm cho người ta không khỏi có cảm giác muốn thân cận.

“Mẫu thân, thế lúc mặc áo giáp thì sao ạ?” Khải không nhịn được xen vào một câu.

Bá tước phu nhân nhìn hấn một cách yêu thương, “Đừng nóng vội, ta đang tính nói tới. Nam tử nếu như toàn thân áo giáp, chỉ cần chưa lên ngựa nhất định phải ngả mũ, tay trái ấn ngực phải đồng thời gật đầu thăm hỏi, không nên khom người, nếu như ở trên ngựa, không nên ngả mũ cũng không cần ấn ngực, chỉ cần gật đầu. Mặt khác người cưỡi ngựa nam quý tộc gặp quý tộc, nếu như đôi phương tước vị cao hơn mình hoặc là nữ nhi, nam quý tộc chỉ cần chưa mặc áo giáp nhất định phải xuống ngựa hành lễ. Nếu như người cưỡi ngựa mặc áo giáp, chỉ cần gật đầu kính chào.....”

Nghe phức tạp quá, Lâm Linh bắt đầu dĩ ngẩng đầu lên, trong lúc vô ý thấy

Arthur đang nhìn bá tước phu nhân, màu tím trong con ngươi lưu động một

tia thương cảm.

Nàng chợt nhớ tới lời Mặc Lâm, mẫu thân Arthur chết sớm, vị bá tước phu nhân này là muội muội thân sinh của vương hậu, dung mạo chắc chắn cũng có vài phần tương tự với vương hậu, Arthur hấn, chẳng lẽ là nhớ tới mẫu hậu

của mình?—

Ban đêm, trời chiều đã từ không trung hạ xuống, trời đêm lơ lửng ra mây

điểm tinh quang. Gió êm ái thổi qua, mang theo hương thơm của hoa, ánh trăng rơi xuống nhẹ nhàng, ở giữa quảng trường, tòa thành, hoa hồng, trường kiếm..... Hết thấy thật là một quang cảnh xinh đẹp.

Lúc đi tới sau hoa viên, Lâm Linh thấy cái bóng dáng nhỏ nhắn của Arthur dưới gốc anh đào, an tĩnh, như bị mộng cảnh nhẹ nhàng bao phủ. Nàng đi đến hướng Arthur, ở mặt sau hấn ngồi xuống. Arthur tựa hồ không có chú ý tới nàng, vẫn lẳng lặng chăm chú vào bầu trời.

“Cô ngốc, ngươi bây giờ còn muốn về nhà sao?” Hấn đột nhiên mở miệng nói.

Nàng ngẩn người, “Đương nhiên là muốn trở về, mặc dù mẫu thân ta rất dài dòng, cũng buộc ta làm rất nhiều chuyện ta không muốn, nhưng là, đến nơi này, ta mới biết ta nhớ người nhường nào. Ta không có lúc nào là không muốn trở về.”

Hấn trầm mặc một hồi, “Lúc ta nhận thức được, thì mẫu thân đã qua đời.”

Hấn dừng một chút, “Tại sao không quay về?”

“Chỉ có hoàn thành nhiệm vụ của mình, ta mới có thể trở về.” Nàng bật thốt

lên nói.

“Nhiệm vụ?” Hấn có chút nghi hoặc nhíu mày, “Chính là nhiệm vụ mà sư phụ nói, tương lai ngươi sẽ trợ giúp ta?”

“Ta biết mình vừa nhát gan lại sợ sự tình, ăn trộm trộm tiền ở trước mặt ta cũng không dám lên tiếng, chứng kiến đồng học bị người khác khi dễ, ta cũng không dám lên tiếng, ngay cả bị ép buộc, cũng không dám lên tiếng..... Ta chưa bao giờ nghĩ một cách chủ động, thậm chí nghĩ cũng là lý tưởng lắm rồi, thậm chí giấu kín chỉ bản thân mình biết là tốt rồi.....” Nàng nói một chuỗi dài, đột nhiên ngừng lại, “Mà nói với tiểu quý như ngươi cũng chẳng có lợi gì..... Ngươi nghe cũng không hiểu.”

“Ta không phải tiểu quý.” Ngự khí của hấn có chút khó chịu, “Nếu ngươi như vậy thì không thể theo cạnh ta. Làm ơn nhanh bỏ cái ý niệm muốn về nhà trong đầu ngươi đi, ở chỗ này, ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình.”

“Arthur, ngươi không tuồng niệm cha mẹ của ngươi sao?” Nàng không nhịn được nói.

Sắc mặt của hấn hơi đổi, đột nhiên đứng phắt dậy, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, “Ngày đầu tiên ta bị đưa tới nơi này, ta đã quên hết thấy những chuyện trước kia rồi.” Hấn lẳng lặng đứng dưới ánh trăng, thân thể nhỏ nhắn nhưng lại tản ra khí thế uy nghiêm làm cho người ta có cảm giác không dám nhìn thẳng, thanh âm trầm thấp mang theo giọng điệu kiên định khó dao động.

“Ta nhất định sẽ trở thành vương của các vị vua. Cho nên, ngươi cũng cố gắng lên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Có thể trở về hay không?

Mỗi ngày đi xem xét chuồng gà một lần đã thành đại sự hàng đầu của Lâm Linh. Tuy nhiên, một lần lại một lần vô huyệt, làm cho nàng không khỏi thất vọng vô cùng.

Nói ngược lại, loài người thật đúng là thích ứng tính chất cực mạnh của động vật.

Mấy ngày này, nàng cố gắng dỗ dành con ngựa, mặc dù cưỡi ngựa vẫn bị nhiều lần phát xuống, nhưng vẫn có chút tiến bộ. Vốn cho là có cung tên rồi sẽ không cần luyện kiếm nữa, không ngờ hiện tại hai bút cùng vể, thế là so với trước còn thâm hại hơn.

Nhiều lần nàng xem chút nữa bắn trúng Arthur và Khải, lúc nàng tập bắn cung, hai người sẽ có sự vô cùng ăn ý chọt hiện thân sau lưng nàng.

Về phần ma pháp, nàng trước xem hết toàn bộ vốn ma pháp cơ bản, Mặc Lâm chắc là không biết nên dạy nàng nội dung gì. Nàng đối với Mặc Lâm mà nói, đây chính là giáo viên mạo hiểm tánh mạng a, vạn nhất không cẩn thận nàng tự biến chính mình thành ếch hay nhện thì thảm rồi.

“Mặc Lâm, tại sao chỉ ta mới được dạy ma pháp mà không dạy cho bọn Arthur?”

“Kysichân chính không cần ma pháp, mà loại ma pháp ta dạy cho ngươi cũng chỉ là loại cơ bản, sau này có thể dùng lúc nguy cấp.” Mặc Lâm nằm trên cỏ, thần nhiên tự đắc cắn một cây cỏ nhỏ, chọt nhớ tới cái gì, “À quên nói cho ngươi biết chuồng gà mái lúc trước ngươi tới vừa bị đưa đi.”

“A.....” Mặt của nàng co rúm một chút,

“Cho nên sau này mỗi ngày không cần đi tìm nữa, đều là gà trống thì dễ trúng như thế nào đây.” Hắn cười ranh mãnh đứng lên, nhìn mặt nàng ngượng đến đỏ.

“Ngươi, làm sao ngươi biết?”

Hắn đột nhiên bu lại, hít hít cái mũi, “Chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được mùi phân gà?”

Thân thể nàng đột nhiên cứng ngắc..... Người ghê tởm a.....

Lúc đi ngang lại chuồng gà, nàng buồn bực hướng nơi đây nhìn một cái, chọt thấy Arthur hướng nơi này đi tới, trong tay còn cầm cái gì.

“Lại đến tìm trứng gà?” Arthur đã gặp nàng liền nhú nhú mày, “Thấy ngươi học mấy thứ khác còn không có được loại nghị lực như này.”

“Ta.....” Nàng ấp úng nói, “Chỉ là rất muốn ăn.....”

Hắn bắt đầu đi liếc nàng một cái, tiện tay đặt cái rổ lên chiếc ghế gỗ bên cạnh, “Được rồi, không cần tìm nữa, ta mua cho ngươi mấy cái từ thôn trong trấn rồi.”

Nàng sùng sốt, ánh mắt khó tin hết nhìn hắn đến nhìn trứng gà, hốc mắt đỏ lên, mũi đau xót, nước mắt tự dưng là tả chảy xuống, đúng là trứng gà, đúng là trứng gà! Rốt cuộc, rốt cuộc cũng có thể trở về!

“Khóc cái gì, đúng đồ đàn!” Hắn tức giận nói

“Cám ơn, cám ơn.....” Nàng kích động cầm lấy một quả trứng, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Không cần cám ơn, chỉ là ta mỗi ngày đều không chịu nổi cái mùi phân gà bốc ra từ cơ thể ngươi!” Hắn vừa nói xong liền kinh ngạc nhìn nàng ngầu ngiên nuốt nguyên cái trứng gà sống.

Chuyện bất khả tư nghị xảy ra.....

Một vầng sáng trắng lóe lên, nàng cứ vậy từ từ biến mất trước mặt hắn!—

Lúc Lâm Linh khôi phục lại được ý thức, từng giọt mồ hôi lạnh lẻo trên tay chảy xuống, cứ như vậy vài phút nàng còn không biết đang làm gì hay ở nơi nào.

Đến khi thấy được cái rèm cửa sổ màu lam thêu một con heo nhỏ, trên bàn đặt chiếc điện thoại di động, cái giường nhỏ quen thuộc của nàng, còn có máy tính. Nàng mới có phản ứng, nàng thật sự đã trở về!

Phản ứng đầu tiên của nàng là cầm lấy điện thoại di động, thấy thời gian chỉ mới nửa tiếng trôi qua mà thôi, lại cúi đầu xem mình mặc gì, vẫn là chiếc áo ngủ có thêu hình con heo nhỏ. Kế tiếp lại giật giật thử máy tính, vẫn là hàng chữ màu xanh, nàng ấn nhẹ xuống ổ đĩa, nó mở ra vô cùng dễ dàng.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nàng ngẩn người, chẳng lẽ chỉ là một giấc mộng?

Trong đầu nàng nhớ lại từng màn trò chơi, tâm lý càng thêm nghi hoặc, không thể nào là chuyện tượng tượng được! Nhất định là do mình ngủ thiếp đi nên mới mơ thấy như vậy!

Đang định mở cái đĩa vừa được phóng ra, chợt nghe tiếng chìa khóa từ cửa, nàng vội vàng đem đĩa CD nhét vào giá sách, tay chân luống cuống vội vàng mở bài tập ra.

“Lâm Linh, mẹ về rồi.” Ngoài phòng truyền đến thanh âm mầu thân, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy mũi có chút ê ẩm, không nhịn được chạy ra phòng, ôm cổ mẹ, thấp giọng nói, “Con nhớ mẹ!”

Lâm mẹ ngẩn người, đột nhiên nở nụ cười, vuốt vuốt đầu của nàng, “Đứa nhỏ ngọc, mẹ không phải mới đi không bao lâu sao.”

“Ta thì thấy rất lâu rồi.” Nàng lẩm bẩm nói, đối với nàng thật là đã lâu rồi.

“Ngoại công không có chuyện gì, con cũng không cần lo lắng.” Lâm mẹ cười nói.

“Mẹ, con muốn lúc trời gần tối đi thăm ngoại công được chứ?” Nàng ngẩng đầu lên, thành khẩn nhìn mẹ, “Con cam đoan nhất định sẽ không ảnh hưởng tới học tập. Con thật sự rất muốn đi thăm một chút, bởi vì, mọi người đều là người quan trọng nhất của con.”

Lâm mẹ thấy con mình như thế lộ ra vẻ kinh ngạc, vẻ mặt cảm động, “Đứa nhỏ này hôm nay làm sao vậy.”

“Mẹ, nhờ.”

“Được rồi, được rồi, chờ đến thứ bảy con đi với mẹ.”

“Cám ơn mẹ.” Lâm Linh nhẹ giọng nói, thì ra nói ra ý nghĩ của mình cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Có khi nào là nhờ giấc mơ ấy?

Bầu trời màu xanh nhạt, ánh mặt trời giống như một mảnh cát vàng phát sáng lấp lóe, cỏ xanh tít thành mặt đất, tiếng côn trùng ưu nhã chấn sí phác phác rung động. Màu xanh biếc của lá cây dưới ánh mặt trời thoảng lay động một cái, đem ánh sáng vàng cát lấp lóe tung tóe như nước lên người Lâm Linh còn đang say giấc. “bibi bibi. Đến buổi sáng?! Buổi sáng! Không hài lòng? Dậy? Không? Ngươi à!” Đồng hồ báo thức trong điện thoại di động truyền ra âm thanh nàng thích nhất - âm thanh Yuko quân nhân gọi rời giường, Lâm Linh ngáp tắt chuông báo, ngơ ngác nhìn trần nhà hồi lâu, nàng chắc chắn xác định — đây là nhà mình.

Chuyện phát sinh mấy ngày trước quả nhiên chỉ là mơ.

Ngay lúc nàng đứng ở trên xe buýt miễn man suy nghĩ, xe buýt đột nhiên ngừng lại.

“Chuyến xe buýt này gặp chút trục trặc, xin mời mọi người chuyển qua đi bộ đoạn tiếp theo.” Tài xế vừa nói, nhất thời khiến cho một trận âm thanh oán.

Lâm Linh mặt co quắp, không thể nào, lại trục trặc? Nàng xem một chút đồng hồ, wa, sắp tám giờ, nàng cũng không muốn lại trèo tường, may là nơi này cách trường học cũng không còn xa, cố mà cướp đường chạy thực mạng đi!

Lúc nàng đang thờ hồn hèn chạy đến trường học thì thấy một chiếc Rolls-Royce xa hoa đứng trước cổng, vừa nhìn tới cửa xe liền thấy một vị thiếu niên ưu nhã.

Ba tháng trời quang giữa mùa xuân đúng là đẹp nhất, ánh mặt trời chiếu trên gương mặt tuấn tú của hắn vì diệu như một bóng ma, khiến cho làn da trắng của hắn như có chút trong suốt, một tia tự tiếu phi tiếu trên môi hắn như đóa hoa trang điểm đầu cành.

“Tam công tử, Tam công tử!” Nữ hài tử kiểm tra huy hiệu trường ở công nhất thời hưng phấn đứng lên, trong mắt bay ra n – sao nhỏ.

Tam công tử hướng các nàng mỉm cười, đột nhiên, như là lơ đãng quay đầu nhìn Lâm Linh một cái, đối nàng cười cười.

“Văn Du, ngươi hôm nay tới muộn a,” Một cô gái xinh như búp bê nhảy về phía trước, thân thiết hướng hắn bắt chuyện, tiện dùng ánh mắt hung tợn đem tất cả ánh mắt nữ sinh đặt lên Tinh Tinh chém giết một lần.

Vừa thấy đó là ác nữ Trần Di, mọi người đều không dám lên tiếng.

“Là ngươi à.” Trần Di quay đầu thấy Lâm Linh đứng một bên, trong mắt

hiện lên một tia tà ác, hướng nàng đi tới, thừa dịp nàng không chú ý, đem bọc sách của nàng xé ra, quăng thật xa ra ngoài, nhất thời, sách vở bút ký phân tán mỗi hướng một nơi.

“A à à, xin lỗi a, ta lỡ tay Cũng sắp tám giờ, chờ người nhặt hết chắc chắn cũng muộn rồi.” Nàng cười đắc ý. “Được rồi, không quên nói cho người biết sau này chỉ nên làm tốt bổn phận của mình, đừng đụng đến chuyện của

người khác.”

Cố ý, cô bé này đúng là cố ý Lâm Linh cắn môi, kiềm chế nước mắt trong hốc đang cố chảy ra, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi nhặt. E ngại

Trần Di, mọi người ai cũng không dám giúp nàng đi nhặt.

Đúng lúc nàng cúi người, có người cũng khom người xuống, nhặt trên mặt đất đưa cho nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu đến, một đôi mắt trong suốt như viên Lưu Ly đen đập vào mắt nàng.

“Tam công tử.....” Nàng há miệng thở dốc, nhưng không phát ra âm thanh. Toàn giáo nữ sinh ái mộ Tam công tử, tự nhiên cũng giúp nàng nhặt đồ.....

“Nhặt nhanh chút, nếu không thì đến muộn mất.” Thanh âm của hắn ôn nhu trước sau như một.

“Văn Du!” Trần Di hân hân kêu một tiếng, hung hăng trừng mắt Lâm Linh một cái, giận dữ bỏ đi.

“Àn..... Cảm ơn” Lâm Linh có chút không biết làm sao, cuống quýt nhặt sách vở phân tán.

Nữ sinh chung quanh kích động đứng lên.

“Tam công tử thật ôn nhu.....”

“Thật là một người tốt.....”

Lúc này Lâm Linh chỉ lo vùi đầu nhặt đồ, không để ý tới trong mắt Tam công tử lóe lên một tia quỷ dị, hắn đột nhiên cúi đầu, hạ giọng chỉ có mình hắn và nàng nghe thấy. “Xem ra sau này cuộc sống của người ở đây không được tốt, bốn mắt muối.”

Nghe được mấy chữ bốn mắt muối, người Lâm Linh cứng ngắc

Là hắn, nam sinh lòng dạ hẹp hòi ngày đó chính là hắn!

Buổi tối lúc về đến nhà, nàng thấy mẹ lưu lại một tờ giấy, nói là đi thăm ngoại công, thức ăn đều ở trong nồi.

Nàng chạy đến phòng bếp, xốc lên mấy cái nồi, thức ăn cũng không tệ lắm đêm nay, đường dầm chua ngọt, thịt, cà, nhất là cái hành thái sao trứng kia, tỏa ra hương thơm mê người.

Nàng không nhịn được dùng chiếc đũa gắp một cái bỏ vào trong miệng, thật ——

Nàng còn chưa nếm được mùi, đầu bóng dung một trận hoa mắt choáng váng, phảng phất bị cái gì lôi kéo, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Cách cách cách cách đặt —— bên tai giống như vang tiếng gáy hỗn độn.....

Vị đạo trưởng nào đó, được thôi..... Nàng cảm nhận được một cổ mùi thói quen thuộc, dần dần khôi phục ý thức, mở to mắt chán động, không phải đang ở nhà sao? Như thế nào lại ở trong chuồng gà?

Hơn nữa, cái này chuồng gà này có chút nhìn quen mắt ——

“Người nào!” Trên đầu nàng truyền đến một tiếng quát khê, lập tức, một thanh ngân đao chỉ vào yết hầu của nàng.

Nàng kinh sợ ngẩng đầu, xuất hiện trước mặt nàng là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. Hắn vừa chững chạc vừa ngây ngô trong sáng, đồng thời vẫn có nam tính kiên định cường tráng cùng sự nữ tính mềm dẻo xinh đẹp tuyệt trần. Cả người tỏa ra một hơi thở cao ngạo, khí chất xa cách, mi dài, khóe môi hơi đưa cợt, lạnh lùng cười, trong lòng lộ ra nhẹ nhàng mùi Ly Ly đường hoàng gợi cảm. Nhưng nổi bật là hai con ngươi màu tím như có một luồng hỏa diễm mặt trời thiêu đốt mặt trời, không ai sánh bằng.

Chờ đã, đôi mắt màu tím? Sau lưng nàng bốc lên một cỗ lương khí..... Không

thể nào, không có khả năng..... Tiểu quỷ kia mới có bảy tuổi a.....

“Là người, cô ngốc.....” Thiếu niên ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Khẩu khí đó..... Nàng lấp bắp mở miệng “Ngươi là.....”

Thiếu niên dần dần thu hồi kiếm trong tay, mức độ đùa cợt nụ cười bên môi càng sâu, “Ta là — Arthur.”

Ầm ầm — một cái sấm sét nổ tung trên đầu nàng.

Trời ạ, nàng sao lại nhớ tái cái địa phương quỷ quái này, không nên a!! Cứu mạng a!!!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tại sao vừa đi đã quay lại

Trong tòa thành bá tước Ái Khắc Luân, lửa trong lò sưởi nổ lách tách lách tách, thỉnh thoảng có tiếng cây gỗ vỡ ra rất nhỏ “lộp bộp”. Không khí trong phòng ấm ướt và ấm áp, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt như một tầng hơi thở mập mờ che hết cảnh vật xung quanh. Sương khói lượn lờ bay nhanh chậm một cách tùy ý, thăng lên trần nhà, từ từ và lạnh nhạt.

Lâm Linh đứng một cách ngốc nghếch, ánh mắt thất vọng nhéo góc áo, thi thoảng liếc đôi mắt lam xinh đẹp dễ nhìn đang rất tự đắc phía đối diện, hiển nhiên phản ứng này đối với nàng không có chút ngoài ý muốn nào.

“Hoan nghênh trở về, Lâm Linh.” Mặc Lâm kéo bên môi một nụ cười trong dự tính.

Nàng ủ rũ nhìn mặt đất, hữu khí vô lực hỏi, “Tại sao ta vừa đi đã quay lại?”

Mặc Lâm mỉm cười, “Ta không phải đã nói rồi sao? Rồi khỏi trò chơi từ khóa đúng là e-g-g, ngược lại, khỏi động trò chơi từ khóa cũng là e-g-g, ngươi có phải đã ăn trứng gà?”

Lâm Linh đột nhiên nhớ tới lúc nãy mình đã ăn trứng chiên hành hoa, miệng cũng há hốc thành một cái trứng gà, không thể nào? Chẳng lẽ đó là nguyên nhân?

“Tại sao lần trước không nói cho ta biết cách vào trò chơi cũng là ăn trứng gà?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

Mặc Lâm ưu nhã đùa nghịch tóc mình, “Quên.”

“Này, ngươi rất không chuyên nghiệp đấy có biết không, lúc bắt đầu trò chơi điều cơ bản nhất là phải đem hết thầy hạng mục công việc nói cho người chơi chứ.” Nàng càng ngày càng buồn bực.

Hắn nhẹ nhàng thờ dài một hơi, “Ồi, quả nhiên là tuổi cao, rất nhiều chuyện cũng không nhớ được. Tuy nhiên, ngươi nên thấy may mắn mới đúng, nhờ có ta giúp ngươi lưu trữ lại thông tin, nếu không ngươi phải bắt đầu lại từ đầu rồi.”

Cái gì không nhớ được, rõ ràng là cố ý. Lâm Linh trong lòng oán thăm một câu.

Mặc Lâm tà tà liếc mắt nàng một cái, “Không nên thăm nói xấu ta trong lòng nha. Ta có thuật đọc tâm đấy.”

Ôi chao? Sắc mặt của nàng cứng đờ.

“Ta thật sự không muốn chơi, tha cho ta không được sao?” Nàng tội nghiệp nháy hai mắt, “Ta cũng có cuộc sống của mình a, ta không thể đem thời gian lãng phí ở đây được.”

“Nếu như ngươi lo lắng cuộc sống hiện thực bị ảnh hưởng, vậy hoàn toàn không có vấn đề.” Hắn đưa tay nhẹ nhàng đặt lên hoa văn trên lưng cái ghế dựa, “Ta đã cân nhắc qua việc ngươi có thể tùy thời qua lại trò chơi và hiện thực cùng một lúc.”

“Qua lại trò chơi và hiện thực cùng một lúc?” Lâm Linh hoang mang ngược đầu, “Thông qua trứng gà sao?”

Mặc Lâm cười gật gật đầu.

“Nhưng là, nơi này thời gian mấy năm qua nhanh như vậy, mà ta ở trong hiện thực chỉ mới vài ngày, vừa rồi gặp Arthur làm ta giật cả mình.”

“Vậy không có vấn đề gì, sau khi Arthur 18 tuổi, thời gian sẽ được đặt lại, làm lúc ngươi ở trong trò chơi thì thời gian ở hiện thực sẽ đứng yên. Mà lúc ngươi về lại hiện thực, thời gian gian ở đây trôi vô cùng thông thả.”

Lâm Linh sùng sốt, “Nói cách khác, ta ở sự thật một năm, trong trò chơi tương đương với hơn một năm (phép tính gì kỳ cục vậy nhỉ?). Mà lúc ta ở trong trò chơi, hiện thực hết thầy cũng không có thay đổi.”

“Không tồi, như vậy căn bản sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống trong hiện thực của ngươi có phải không?” Mặc Lâm cười cười, “Mấy hôm trước, Arthur vừa qua sinh nhật thứ 18.”

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, “Ta rốt cục thì khi nào mới có thể trở về?”

“Mỗi khi hoàn thành một giai đoạn trò chơi, hay nói cách khác là qua được một ải, ta sẽ đưa trứng gà cho ngươi.” Hấn đứng dậy, dùng bên cửa sổ ngắm ánh sáng lóng lánh từ hồ nước, “Bởi vì lần trước ngoài ý muốn, nhiệm vụ ngươi chỉ mới hoàn thành một nửa đã trở về, phải biết rằng tìm và cứu được Arthur trở về là chưa đủ.”

Lâm Linh cúi thấp đầu hơn, “Vậy, nửa còn lại là gì?”

“Đương nhiên là học ma pháp cùng những kỹ năng cơ bản, hơn nữa thông qua khảo hạch của ta tăng lên cấp bậc của ngươi, mới có thể tiếp tục vượt ải tiếp theo. Hiện tại cấp bậc trong trò chơi của ngươi là 1, lúc nào cũng có thể bị người ta dễ dàng giết chết, hiểu chưa?”

Lâm Linh gật gật đầu, cố gắng giả vờ một bộ dáng ngoan ngoãn, chờ trở về lại được thế giới hiện thực, nàng tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không lại chạm thứ gì liên quan đến trứng gà!

“Thời gian cũng không còn sớm, ta gọi thị nữ đổi lại quần áo cho ngươi, một lát nữa đến thính phòng ăn cơm đi.” Mặc Lâm đứng dậy ra cửa, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cười nói, “Được rồi, để tránh việc lần trước lại tái diễn, trong khuôn viên vài trăm dặm quanh đây sợ rằng ngươi sẽ không thể tìm được cái trứng gà nào đâu.”

Ôi chao? Nói như vậy sẽ không thể trở về..... Lâm Linh buồn bực thở dài một hơi.

Không biết thở dài hết nhiều hơi, Lâm Linh chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng cười khẽ.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu thì thấy một vị thiếu niên mặt mày lạnh lợi đứng nghiêng dựa vào mép cửa, ánh trăng ưu nhã bao quanh thân hắn tạo thành một vầng sáng nhàn nhạt nhu hòa, nước da sáng trắng, ánh mắt màu Lưu Ly râm nắng khẽ lưu chuyển lộ một chút ý cười.

“Ngươi là.....” Nàng cảm giác được thiếu niên này có chút quen mắt.

Thiếu niên lộ ra ánh mắt u oán, thờ mạnh một hơi, “Lâm Linh, cô nhanh như đã quên tôi, tốt xấu gì chúng ta cũng đã cùng nhau học tập a.”

Lâm Linh sững sốt, trong đầu xẹt qua một cái bóng dáng tiểu nam hài lạnh lợi, không khỏi kinh ngạc bật thốt, “Ngươi là..... Khải?”

Thiếu niên cười đến híp mắt, “Cuối cùng cô cũng còn nhớ rõ tên của tôi, coi như có lương tâm.”

“A, ngươi cũng lớn như vậy, cao như vậy!” Lâm Linh cũng có chút kích động đứng lên, nói từ đến mười tám thay đổi, không ngờ nam nhân cũng như vậy a. Không riêng gì Arthur, ngay cả Khải cũng biến thành một thiếu niên cực phẩm mỹ lệ như vậy.

Nhìn đến mình không biết sao thấy xui như vậy.....

=====

“Nghe Mặc Lâm nói cô mấy năm nay vẫn tu luyện sao?” Hấn vòng một vòng con ngươi, “Đã học được cái gì thế?”

Lâm Linh nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, thấy ánh mắt Khải lộ ra thần sắc hoài nghi, nàng vội vàng cười một cách xấu hổ, “Cậu xem tôi có cái gì thay đổi không?”

Khải đánh giá nàng một phen từ trên xuống dưới, lắc lắc đầu, “Không có một chút.”

Nàng cười khan, “Đây chính thành quả của việc tu luyện a... Bảo toàn thanh xuân...”

“A –” Khải nhẹ nhàng nở nụ cười, “Nguyên lai là như vậy, nói như vậy, Những kỹ nghệ khác của cô cũng chưa từng đề cao một chút?”

“.....”

“Được rồi, đây là cái gì?” Ánh mắt Khải dừng lại trên y phục của nàng, nàng hướng mắt hấn nhìn lại, Lâm Linh lúc này mới phát hiện nguyên lai túi trong vớ điện thoại di động của mình, sợi dây móc còn đang lộ ra ngoài.

“Không có gì.” Nàng nhét điện thoại vào trong túi, không ngờ mang theo cả điện thoại di động đến đây, dù vậy mang đến cũng vô dụng, nơi này làm gì có tín hiệu.

“Được rồi, sang năm là tôi được thụ phong chứckysĩ.” Hấn đột nhiên nghĩ tới điều gì, sáng ngời chớp chớp cặp mắt nai con màu râm nắng.

“Thật vậy chăng?” Lâm Linh bật thốt, “Vậy còn Arthur?”

Hấn đắc ý gờ gờ khoe miệng, “Chỉ có nam tử hơn hai mươi tuổi mới có tư cách được thụ phong chứckysĩ, Arthur kia tuyệt đối sẽ không nhanh như ta.

Bởi vì ta thể nào cũng hơn hẳn hai tuổi, ha ha!” Hấn càng nghĩ càng vui vẻ, xoa xoa thắt lưng cười đắc ý.....

Lâm Linh vuốt vuốt trán, nguyên lai hẳn cùng Arthur vẫn còn đối địch a.....

Khải cười một hồi, đột nhiên cảm giác có điểm gì là lạ, nghiêng đầu đúng lúc nhìn thấy mặt Lâm Linh đang co lại, lúc này mới ý thức được mình đã quên hết ý tứ, vội vàng ngưng ngưng cười cười, “Được rồi, tôi không quấy rầy cô nữa, hẹn gặp ở bữa cơm.”

Lâm Linh vẫn duy trì nụ cười trên mặt, gật đầu.

“A, đúng rồi, đừng bảo ta không nhắc người nha.” Hấn đột nhiên quay đầu lại, lộ ra một nụ cười thần bí, “Lát nữa trên bàn cơm, ngàn vạn lần đừng nhắc tới trứng gà nha.”

Nàng khó hiểu nhìn hấn, “Tại sao?”

“Không biết sao bắt đầu từ mười năm trước, chỉ cần mọi người đề cập đến chữ trứng gà trước mặt Arthur, hấn sẽ phát điên, rất đáng sợ nha.....” Hấn nói mà trong lòng có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bắt đầu cuộc huấn luyện địa ngục

Nhờ Mặc Lâm đã sớm giải thích qua nên vợ chồng bá tước đối với sự xuất hiện của Lâm Linh cũng không thấy gì kỳ quái. Bá tước phu nhân vẫn trước sau như một ôn nhu thân thiết, hơn nữa còn cực kỳ hứng thú với việc dung nhan nàng mười năm không đổi.

“Mẫu thân, đó là thành quả tu luyện của nàng.” Khải lập tức xen mồm nói.

“Có thể tu luyện được như vậy, thật làm cho người ta hâm mộ.” Bá tước phu nhân liếc mắt nhìn phu quân mình một cái, che miệng ưu nhã cười.

Mặc Lâm một bên mỉm cười uống cạn ly rượu.

Lâm Linh cắn một ổ bánh mì, dừng mắt lại trên người Arthur ngồi phía đối diện. Nãy giờ hấn vẫn không nói một lời nào. Vì bị ngược sáng nên nàng không rõ sắc mặt của hấn, mờ hồ nhìn mái tóc vàng hoa mĩ của hấn trên đỉnh nền bất mất dị thường, giống như hoàng kim tán ra hào quang chói mắt lộng lẫy. Đột nhiên hấn ngừng đầu nhìn lúc nàng còn chưa kịp thu lại ánh mắt, nhưng hấn chỉ khom khom khoe miệng trào phúng như thường.

Lâm Linh vội vàng cúi đầu, trực giác của nàng mách bảo hình như hấn không thích sự trở về của nàng.

“Ngày mai bắt đầu tiếp tục bài huấn luyện của người, thứ nhất, ta dạy cho người ma pháp cơ bản, thứ hai, người học cưỡi ngựa và bắn cung.” Mặc Lâm đột nhiên mở miệng nói.

“A? Nhanh như vậy?” Nàng cảm thấy trước mắt tối sầm.

“Còn có,” Trong mắt của hấn lướt lên ý cười, “Ta gần đây bề bộn nhiều việc, cho nên cưỡi ngựa bắn cung sẽ nhờ Arthur.”

“A.....” Tay nàng khựng lại một chút, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

“Sư phụ, ta không muốn dạy cái cô ngốc này.” Arthur mở miệng biểu đạt rõ ràng ý kiến của mình.

Ta cũng không muốn học với người..... Nàng trong lòng oán thầm một câu, mặc dù nàng thích trai đẹp, nhưng trên trán Arthur như dán rõ ràng từng chữ đừng làm phiền ta, nàng cũng không có can đảm đi khiêu chiến.

Tuy nhiên thật đúng là mặc mình kỳ diệu, mình đâu có đắc tội với hấn a, sao thái độ hấn nhìn mình như càng ngày càng không vừa mắt.

“Ngay cả lời sư phụ nói cũng không nghe sao?” Mặc Lâm mỉm cười, vẻ mặt ôn nhu nhưng mang theo một loại cường thế làm cho người khác không thể nào kháng cự.

Arthur nhìn nàng với ánh mắt không mấy thân thiện, chính xác mà nói, là trừng mắt liếc Lâm Linh một cái, không tình nguyện gật đầu.

“Về phần dạy như thế nào là tùy người,” Mặc Lâm buông chén.

Arthur đột nhiên nghĩ tới điều gì, khuôn mặt lạnh lùng nổi lên một tia tươi cười không rõ ý nghĩ. Lâm Linh cảm thấy da đầu một trận tê dại, tiếp theo nghe thấy âm thanh trầm thấp của hấn vang lên, “Nói như vậy, nếu cô ta không học nổi cũng do ta xử trí?”

“Đương nhiên.” Mặc Lâm không thèm cân nhắc gật cái rụp.

Arthur quay đầu thoáng nhìn Lâm Linh đang hóa đá, nở một nụ cười quý dị, “Cô ngốc, người nghe cho rõ, nếu không học nổi cũng đừng trách ta không khách khí.”

Lâm Linh cuối cùng từ trạng thái hóa đá sang giấy dựa, hướng ánh mắt cầu cứu nhìn Mặc Lâm, Mặc Lâm mỉm cười quay đầu, biết hắn không hề đùa giỡn, nàng đành hướng ánh mắt nhìn sang Khải.

Khải đầu tiên là sững sờ, lập tức hiểu ý gật đầu, “Nếu được tôi sẽ hỗ trợ.”

“Ân ân ân, ta thích Khải đến dạy ta hơn.” Nàng gật đầu lia lịa, ở chung với Khải tự nhiên hơn nhiều so với tên kia.

Mặc Lâm biết rõ chủ ý của nàng cũng không phản đối, “Cũng tốt, để Khải với Arthur cùng dạy người đi.”

Lâm Linh bắn cho Khải một ánh mắt cảm kích, xoa xoa tay cầm lên một ổ bánh bao, ánh mắt vô thức quét một vòng bàn cơm, thấp giọng thốt lên, “Kỳ lạ, không có trứng gà à.....”

Nàng vừa dứt lời, nhất thời sắc mặt mọi người đại biến, Lâm Linh đột nhiên nhớ tới lời nhắc nhở khi nãy của Khải hốt hoảng nhìn về phía Arthur, thấy ánh mắt cô quái của hắn, nàng đứng bật dậy chạy ra khỏi phòng, tiếp theo nàng nghe một trận âm thanh nào loạn.

“Lâm Linh, chẳng phải vừa mới nhắc người ngàn vạn lần không được nhắc tới hai chữ trứng gà sao.” Khải bắt đầu dĩ lặc đầu, “Không biết nơi nào lại sẽ gặp nạn đây.”

Lâm Linh về mặt hoang mang cúi đầu, kỳ quái, hắn thì liên can gì đến trứng gà?

“Muốn biết sao?” Mặc Lâm cúi xuống nói nhẹ bên tai nàng, “Này nguyên nhân đều do người a.”

“Ôi chao? Chẳng lẽ –”

“Một người đang sống sờ sờ đột nhiên biến mất trước mặt hắn, hơn nữa còn là do trứng gà hắn đưa, người nói xem hắn chịu nổi không?” Mặc Lâm nhẹ nhàng cười, “Thật là một hài tử đáng thương a, về sau, vừa nghe đến hai từ trứng gà này là phát cuồng.” Hắn đem thanh âm ép xuống thấp hơn, “Trong trò chơi không hề có triết lý này nha.”

Lâm Linh cười xấu hổ, nguyên lai thật đúng là có liên quan tới nàng, chẳng trách hắn tỏ vẻ phản cảm, không nghĩ tới việc đó lại để lại di chứng trong đầu hắn. Ôi, muốn cải thiện quan hệ sợ là có chút vất vả đây, đều bị trứng gà làm hỏng hết!

Arthur vương sợ trứng gà. Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên thấy rất buồn cười, như thế nào cũng không thấy cả hai có liên hệ gì a.

=====

Đầu thu trên bầu trời có đám mây trôi nhẹ, trong không khí mơ hồ lẫn mùi thơm, lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống nghiêng ngả do gió thu tới, cắt ánh sáng xuyên qua cây cối thành nhiều mảnh nhỏ.

Buổi sáng đẹp như vậy, Lâm Linh lơ mơ buồn ngủ đứng trên bãi đất trống trong tòa thành, đến giờ nàng vẫn chưa thể nhận thức được mình đang ở cái nơi kỳ quái này.

“Này, nữ nhân ngốc, tỉnh lại mau!” Nàng chưa kịp nói gì, trên trán đã bị ấn một cái cốc mạnh. Nhất thời buồn ngủ chạy hết đâu mất, nàng trừng mắt cái tên tóc vàng đang rất hăng hái, tỏ vẻ không phục vuốt vuốt trán của mình, hắn cư nhiên dùng bạo lực!

“Nhìn cái gì!” Hắn xiết chặt dây cương “Ta nhìn người sớm biết đã quên hết kỹ năng cười ngửa rồi đi.”

“Arthur, nàng dù sao cũng là nữ hài tử, thái độ của người với nàng có chút hơi quá.” Khải đứng một bên nói đỡ.

Lâm Linh cũng vội vàng “hướng theo cột bò lên”, “Đúng vậy, đúng vậy, lễ phép đối với phụ nữ không phải là lễ nghi cơ bản sao, càng không thể dùng bạo lực.”

Arthur nhướng mi, môi nhếch lên một tia châm biếm, “Không tồi, tuy nhiên lễ nghi này chỉ có tác dụng đối với nữ nhi, mà người căn bản không có giống nữ nhi.”

Lâm Linh mặt cứng đờ, đây là ép lý trắng trợn a.

“Còn lo cái gì! Lên ngựa!” Arthur con ngựa màu đỏ bên cạnh, con ngựa hí một tiếng, dịu ngoan cọ cọ tay hắn.

“Triel, hôm nay thấy thế nào?” Ánh mắt màu tím của hắn ánh lên một tia ôn nhu hiếm thấy, nhẹ nhàng vuốt vuốt bờm nó, hắn quay đầu sang, ôn nhu trong mắt đã bị thay thế bằng một tia trào phúng “Sao, hay là muốn ta bế người lên ngựa?”

“Ta tự mình leo.” Nàng đến bên người con ngựa, dựa vào trí nhớ lúc trước và sự trợ giúp của Khải, chọt vật bò lên trên lưng ngựa, nắm chặt dây cương. Triel đối với người điều khiển xa lạ lộ ra một tia nôn nóng, nhẹ nhàng lắc lắc cái lỗ tai.

“Lâm Linh, còn nhớ kiến thức lúc trước không? Nếu như không nhớ rõ, trước hết xuống đây đi.” Nhìn bộ dáng lúng túng của Lâm Linh, Khải có chút lo lắng hỏi.

Lâm Linh vững vàng cầm lấy dây cương, mặc dù vẫn sợ hãi như trước, nhưng ánh mắt trào phúng của Arthur làm nàng cảm thấy khó chịu, cho nên cứng rắn lắc đầu, “Không sao, lúc trước cũng cười qua rồi mà?”

Tuy nhiên, con ngựa cười lúc trước không có cao như vậy.

“Nói như vậy, người chạy một vòng cho ta xem thử.” Arthur dựa lưng vào con bạch mã bên cạnh, mạn bất kinh tâm nói.

Hắn vừa dứt lời, Triel đầu đột nhiên bật dậy, Lâm Linh sợ đến mức kẹp lại hai chân, Triel hí dài một tiếng bay vút đi như một mũi tên. Lâm Linh hét lớn một tiếng, cả người nàng cùng Triel bay luôn ra ngoài, Triel vừa chạy vừa giãy dụa, muốn đem Lâm Linh vứt xuống. Nàng sợ đến hồn phi phách tán, lập tức thân thể co rụt lại, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, nàng ôm cổ càng làm Triel tức giận, nó nhảy càng lợi hại hơn, muốn đem Lâm Linh văng ra xa.....

“Nguy rồi, Arthur, chuyện không hay rồi!” Khải kinh hồn táng đảm hô một tiếng, từ con ngựa cao to như vậy té xuống không chết thì cũng trở nên ngu ngốc.

Arthur trầm thấp mắng một câu, “Thật là một nữ nhân ngốc!” Noi rồi xoay người lên con bạch mã đuổi theo phía Lâm Linh.

Lâm Linh ở trên lưng ngựa xóc nảy, trước mắt bắt đầu mờ hồ, không được, không thể thế được Quên hỏi Mặc Lâm, nếu như trong trò chơi mà chết mất thì có thể trở về lại được hiện thực hay không.....

“Cô ngốc, kéo dây cương, đừng ôm cổ nó!” Đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng hét lớn, nàng còn mình nghe nhầm, tiếp tục ôm lấy cổ ngựa không buông, đến khi thấy bóng dáng Arthur đuổi kịp đến, nàng mới phản ứng, khó tin nghiêng đầu nhìn, một thiếu niên như ánh mặt trời giục ngựa đến, tóc vàng tung bay, ống tay áo phất phơ, ánh mặt trời chiếu xuống tựa như một thiên thần.....

Giờ phút này, não nàng đang bị nỗi sợ hãi bao phủ đột nhiên xuất hiện bốn chữ — bạch, mã, vương, tử!

Tạo hình như vậy thật giống bạch mã vương tử a.....

Không đợi nàng nghĩ nhiều hắn hét lớn một tiếng, “Đưa tay đây!”

Lâm Linh cuồng quít lắc đầu, hiện tại nàng nào dám buông tay, chỉ sợ vừa buông tay là bị phóng luôn đến nước Indônêxia đi.

“Nữ nhân ngốc, bắt lấy tay ta!” Arthur một bên lôi kéo dây cương, một bên nghiêng thân mình đuổi tay ra.

“Ta sẽ té xuống.....” Nàng lắp bắp hô.

“Bắt tay ta!” Hắn cao giọng, “Tin ta, ta sẽ không để cho người té xuống!”

Nghe được những lời hắn nói làm cho nàng kinh ngạc ngẩn đầu, những sợi tóc màu vàng quấn quanh gương mặt hắn, bên trong đôi mắt tím ấy dao động những tia kiên định, khiến cho người ta không tự chủ có cảm giác an tâm.

Nàng do dự một chút, nhắm mắt lại, buông ra một tay, run rẩy đuổi tay ra.

“Cô ngốc, là tay phải, ta ở bên phải người! Người đuổi tay trái làm gì!” Arthur giọng như sắp phát điên.

Lâm Linh lúc này mới phát hiện mình luống cuống cứ nhiên đuổi nhầm tay, vội vàng thay đổi vươn tay phải của mình ra, bị hắn vững vàng bắt được, nàng cảm thấy thân thể chợt nhẹ, cả người bị hắn kéo sang.....

“A a a!!!” Ở một trận tiếng kêu thê thảm phát ra, nàng nhanh chóng bị kéo sang lưng ngựa của hắn.

“Còn la cái gì! Câm miệng!” Hắn tức giận nắm chặt dây cương.

Nàng mở mắt ra, phát hiện mình đã tạm thời an toàn, lúc này mới thở mạnh một hơi, tuy nhiên vừa nhận thấy cái vị trí an toàn này là trong ngực của hắn, cảm nhận có một cổ mùi cỏ xanh tươi mát truyền đến chóp mũi, sắc mặt nàng liền đỏ lên, tiềm thức giãy dụa vài cái.

“Đừng lộn xộn nữa, có tin ta ném người xuống không?” Arthur không chút khách khí cáo nàng, chính hắn cũng không rõ tại sao nàng làm cho hắn dễ dàng tức giận như vậy, có lẽ yêu cầu phụ nữ có tính cách hoàn mỹ của mình không thể chịu được thể loại phụ nữ nhất gan vậy đi..... Còn nói cái gì nữ nhân này giúp hắn đạt được vương nghiệp, đúng là chuyện cười thiên hạ!

Bị hắn uy hiếp, Lâm Linh lập tức ngoan ngoãn không dám cử động nữa, đột nhiên trong lòng nảy lên một loại cảm giác phiền muộn không rõ, thì ra ở nơi nào cũng không dụng người vô dụng, cho dù là trong trò chơi hay ở hiện thực nàng vẫn an phận tâm thường như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiếp tục cuộc tôi luyện thống khổ

Không bao lâu sau khi Arthur mang nàng về lại, Triel cũng thân nhiên tự đắc chạy về, nó ngượng ngừng chạy tới cạnh Arthur, vẫn thân thiết cọ cọ tay hân.

Lâm Linh mặc dù hồn vẫn thất kinh chưa kịp ổn định, nhưng để tỏ vẻ hữu hảo, nàng cũng vờn tay, nhưng chưa kịp đụng tới Triel thì đã đổi lấy một cước của nó.

“Ồ.....” Nàng xoa cái bắp chân mới bị đá đau, lá gan yếu ớt nhỏ bé lại bắt đầu rối rắm. Nhờ, mới vừa rồi xem chút nữa bị nó giết chết, giờ mình còn có hướng nó làm lành, thế mà nó vẫn không chịu thua!

“Triel không thích ngươi.” Arthur khôi phục vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, “Ta thấy ngươi không cười được nó thì thôi đổi lại con khác đi.”

“Tôi cũng thấy nên đổi lại cho an toàn, cô xem vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm.” Khải cũng tỏ vẻ tán thành.

Lâm Linh tính phủ định, lơ đãng ngẩn đầu thì bất gặp một tia trong ánh mắt Arthur thể hiện toàn bộ ý tứ của hắn: Ngươi không được. Không biết tại sao ánh mắt của hắn làm nàng do dự.....

“Thôi thì đổi lại một con nhỏ hơn đi, ca ca, ngươi chọn giúp nàng đi.....”

“Ta muốn con này.” Nàng đột nhiên cắt đứt lời Arthur.

Arthur tựa hồ có chút kinh ngạc, “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, ta muốn cười con ngựa này.” Nàng cũng có chút kinh ngạc với sự cố chấp không giống tính cách bình thường của mình,

Arthur quay đầu nhìn Khải, kéo kéo khoe môi, “Ca ca, ngươi nghe nàng nói gì không? Ta không nghe nhầm chứ?”

Khải nhìn nàng, mỉm cười, “Vậy cho nàng thử lại đi.”

“Nếu ca ca cũng nói như vậy, ta cũng không ý kiến.” Arthur dặt cương ngựa, liếc Lâm Linh một cái, “Tuy nhiên, trước khi ngươi cỡi nó thì tốt hơn hết phải làm cho nó hết ghét ngươi đã.”

Lâm Linh gật gật đầu, “Ta sẽ cố thử.”

“Mặt khác ta nhắc nhở ngươi một điều,” Thần sắc trong mắt Arthur dần theo

vài phần xa cách, “Triel ghét nhất là bị người khác ôm cổ.”

Nhìn hắn dắt ngựa đi xa dần, Lâm Linh lẩm bẫm nói, “Ta thật là vừa nhát gan lại vô dụng.”

Khải vỗ nhẹ bả vai nàng, “Cũng không hẳn, ít nhất ngươi còn có dũng chí đương đầu với khó khăn mà không phải sao?”

Lâm Linh sững sốt, giương mắt nhìn vào ánh mắt ôn hòa râm nắng của hắn, trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp, đột nhiên cảm giác trong mắt có cái gì cay cay.

“Cám ơn ngươi..... Khải.”

Lâm Linh vớ tưnggrằng sau sự kiện cỡi ngựa hôm nay thì sẽ được xả hơi một tý, ai ngờ vừa mới ăn xong cơm trưa không bao lâu, nàng đã bị Arthur xách tới dinh viện tiếp tục tập bắn cung.

Nhìn đến thanh Nguyệt Chi cung quen thuộc của mình làm nàng có cảm giác vừa vui mừng vừa sợ hãi, đây là đồ vật của nàng, có thể nói là đồ vật duy nhất trong trò chơi này chân chính thuộc về nàng.

Cho nên có một loại cảm giác thân thiết khó nói nên lời.

“Ồi, sự phụ thật bất công khi cho cô món vũ khí đẹp đến như vậy.” Khải ở một bên cười mịch mịch nói.

Lâm Linh cũng cười cười, “Có lẽ vì cây cung này hợp với nữ hơn.”

“Cho dù vũ khí có tốt đến mấy mà rơi vào tay thứ ngốc như ngươi thì cũng giống như phế vật mà thôi.” Arthur lạnh lùng xen vào một câu.

Lâm Linh trừng mắt liếc hắn một cái, đáng ghét, bộ hắn nói ít một câu là sẽ chết hay sao ấy.

Có lẽ là linh ứng lời của Arthur, kết quả bắn tên của nàng hoàn toàn có thể dùng bốn chữ để hình dung: Vô cùng thâm hiểm.

“Arthur, sao ngươi không nói câu nào hết vậy?” Khải hướng Lâm Linh với một ánh mắt đồng tình, lại nhìn về phía Arthur.

“Ca ca, ta hết cách rồi.” Arthur ném mũi tên trong tay, “Ngươi xem nàng bắn kiểu gì mà so với trước còn kém hơn bây giờ.”

Khải cười cười, “Cũng không hẳn, ít nhất mũi tên không có mặc danh kỳ diệu phóng tới chúng ta, coi như là có tiến bộ.”

Arthur kéo kéo khoe miệng, trong đầu lập tức xuất hiện cảnh tượng khi còn bé mỗi lần nàng tập bắn tên, hắn cùng Khải đều siêu ăn ý với nhau đột nhiên biến mất dạng, nghĩ tới đây, trong mắt của hắn lướt nhẹ qua một tia ý cười.

Tuy nhiên, khi hắn nhìn đến tấm bia tập bắn cung không chút sứt mẻ cộng thêm một đồng tên bắn lạc tứ tung xung quanh thì hắn lại bắt đầu thấy thừa số bạo lực trong người rục rịch.

“Được rồi, hôm nay dừng ở đây.” Hắn chỉ vào cung trên tay nàng, “Chủ nhân tốt hay xấu mới là điều quyết định tới độ tốt xấu của vũ khí, ta hy vọng ngươi sẽ không để cho món vũ khí này biến thành phế vật.”

Lâm Linh nắm chặt Nguyệt Chi cung trong tay, khom lưng nhìn mảnh ngọc bích nhỏ lấp lánh trên tay, trong lòng loáng thoáng đau nhói.

Nàng không muốn biến cây cung này thành phế vật.

Sau bữa cơm chiều, Lâm Linh trộm vài mẫu cà rốt từ trong phòng bếp rồi vội vã chạy tới chuồng ngựa. Lúc trước đối phó với mấy con ngựa khác cũng dùng chiều này nên nàng hy vọng đối với Triel cũng có tác dụng. Triel vừa thấy nàng, lỗ mũi liền nặng nề bắn ra một hơi, tỏ rõ về nàng là người không được hoag nghênh.

Lâm Linh tươi cười một cái lấy lòng, đem cà rốt quơ quơ trước mặt nó, ai ngờ nó quay phắt đầu, căn bản nó chả thèm ngó tới thứ này.

“Triel ngươi keo kiệt quá.” Lâm Linh thất vọng ngồi bệt xuống đồng cỏ khô trong chuồng, “Cho dù có chán ghét ta thì cũng phải nói lý do chứ, chẳng lẽ ngươi thật sự là đang khiển trách ta sao?”

Triel lắc lắc lỗ tai như đáp lại nàng, phát ra một tiếng trầm thấp tê ròn.

“Ta không biết ngươi không thích bị người khác ôm cổ, nhưng tình huống hôm nay nguy hiểm như vậy, ta sợ đến không nghĩ gì được thì đâu phải là cố ý mà đúng không?” Nàng vừa nói vừa tiến lại gần nó, lập tức nó nhận ra chuyển động của Lâm Linh, nhanh nhẹn giơ cái móng trước lên.

Lâm Linh chần chờ chỉ chốc lát, cuối cùng quyết định — bỏ cuộc nói chuyện với nó.

“Triel, chờ sau này tâm tình ngươi tốt lên rồi ta lại tiếp tục tìm ngươi hàn thuyên tâm sự.”

Nói rồi nàng phi nhanh ra khỏi chuồng ngựa. Nhưng vừa tới cửa đã đâm sầm vào một người, một cổ mùi hương cỏ xanh tươi mát xông vào mũi, nàng đột nhiên ngừng đầu đúng lúc chạm vào một đôi mắt màu tím mang theo vài tia cười nhạo.

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Nàng thốt lên.

“Nếu như ta không vừa vặn đến đây thì làm sao có thể chứng kiến một màn nữ nhân ngốc ngươi ở chỗ này làm chuyện buồn cười gì.” Thói quen cười nhạo trong mắt hắn làm cho nàng thật sự, thật sự rất khó chịu.

“Ta chỉ muốn cải thiện quan hệ với nó thì có gì mà buồn cười.”

“Ta khuyên ngươi thôi đừng uổng phí sức mình nữa, nhanh chọn một con ngựa khác để khỏi phí thì giờ của ta.” Trên mặt của hắn lộ ra ánh mắt nói: Ngươi làm không được đâu.

Lâm Linh buồn bực, mặc dù rất khó chịu nhưng lại không có biện pháp bắt hắn. Nàng duỗi tay thọc vào váy, đột nhiên mò thấy điện thoại di động của mình.

Trong đầu đột nhiên lóe lên một trò đùa, nàng thử ấn nút nguồn điện thoại, oa, kỳ tích, cơ nhiên còn pin! Nàng bật tiếp camera trên điện thoại.

“Đây là cái gì?” Arthur hiển nhiên có chút tò mò.

“Đây là.....” Nàng kêu tên của hắn một tiếng, thừa dịp lúc hắn ngẩng đầu, nhanh chóng ấn nút, “tập” một tiếng đem khuôn mặt khinh ngạc của Arthur thu vào màn hình.

“Sao lại thế này?” Hắn cũng có chút không rõ lý do.

“Àn, đây là ma khí có thể thu được linh hồn, linh hồn của ngươi tất cả đã thuộc về ta.” Nàng nghiêm túc nói.

Hắn cười cười một cách không tin tưởng, “Làm sao có thể?”

“Không tin sao?” Nàng đưa điện thoại dí sát mặt của hắn, “Ngươi xem thử linh hồn ngươi đang bị nhốt ở chỗ này này.”

Arthur nhìn thoáng qua màn hình thấy thật là đang chứa khuôn mặt của mình thì sắc mặt liền đổi, “Đây là thứ quỷ gì?”

“Không phải mới nói rồi sao, linh hồn của ngươi đã bị nhốt ở chỗ này.” Thấy vẻ mặt hắn rõ ràng hiện lên nét sợ hãi rồi lại cố gắng trấn định, nàng chỉ có thể nhin cười, không ngờ cũng có lúc Arthur vương lại dễ dàng chịu thua như vậy.

Khoa học kỹ thuật vạn tuế!

“Nói hươu nói vượn!” Hắn duỗi tay tính đoạt lại điện thoại trên tay nàng, nàng “bach” một tiếng khép lại điện thoại di động, cười một cách tà ác, “Được rồi, nếu như ma khí này mà bị có bị hư tổn gì thì linh hồn của ngươi cũng không được giải thoát đâu nha.”

Sắc mặt của hắn nhất thời cứng đờ, “Ta không tin.”

“Tin hay không là tùy ngươi.” Nàng liếc hắn một cái xoay người rồi đi, vừa đi vừa không nhìn được nở nụ cười, cuối cùng cũng có được một lần mình chiếm được thể thượng phong, tối nay sợ rằng có người mất ngủ.

Tối nay được hai ngày lần đầu tiên nàng có cảm giác sung sướng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thông điệp của hoa Cosmos (một loại hoa cúc)

Lại một ngày mới bắt đầu.

Nắng sớm chiếu qua cửa sổ rơi vào phòng ăn làm tất cả đồ vật cũng phủ lên một tầng màu vàng ấm áp, thông thấu mà không chói mắt. Giữa phòng đặt một cái bàn gỗ dài có phủ khăn trắng, bốn chân chống đỡ là bốn trụ đá hoa cương màu trắng, lúc này cũng như tỏa ra một vầng sáng màu vàng nhạt.

Lúc ăn điểm tâm, Lâm Linh vô ý nhìn thấy hai cái mắt gấu mèo trên mặt Arthur, quả nhiên hắn thật sự mất ngủ.

“Arthur, sao hôm nay sắc mặt kém vậy?” Khải lo lắng hỏi một câu.

“Không có gì.” Arthur ánh mắt xẹt nhanh qua Lâm Linh, bụng chén đĩa xung quanh tổng hết đồ ăn vào miệng.

“Arthur, đó là thau rửa tay!” Khải còn chưa kịp can thì Arthur đã hớp hết nửa chậu.

Lâm Linh ngồi một bên nhìn cười đến muốn nội thương, xem ra trò đùa ngày hôm qua của nàng đã để lại một bóng ma trong đầu Arthur.

Mặc Lâm khẽ cười, thấp giọng nói, “Hiếm khi thấy được Arthur mơ hồ như thế.”

“Arthur, con không sao chứ?” Ái Khắc Luân Bá tước cũng có chút kinh ngạc.

“Không có gì.” Arthur gạt gạt khóe miệng, tâm lý càng thêm hoài nghi, chẳng lẽ vì linh hồn của mình thật sự đã bị giam lại nên mới hành động kỳ quặc như vậy?

Arthur đáng thương hoàn toàn không ý thức được nguyên nhân là do mình thiếu ngủ nên mới thành ra như vậy.

Mà Lâm Linh sau khi lau n lần bàn tay dính đầy dầu của mình thì quyết tâm dự định làm ra đùa trước đã.

Điểm tâm trôi qua, khóa ma pháp của hắn bắt đầu rồi.

Nhờ bình thường phải học nhiều bài để tham gia các cuộc luyện thi nên lý thuyết ma pháp lúc trước nàng học vẫn nhớ rất rõ. Thấy ánh mắt kinh ngạc của Mặc Lâm làm nàng rất muốn nói cho hắn biết rằng, nếu như đây là một bài kiểm tra, không chừng toàn bộ các trường đại học nàng đều được thông qua, bởi vì đều là bị buộc a.

Đến xuất sư biểu của Gia Cát Lượng nàng còn thuộc lòng thì sợ gì một tí lý thuyết ma pháp đơn giản này?

“Nhớ không tòi, xem ra rất nhanh là có thể dạy ngươi phong hệ ma pháp rồi.” Mặc Lâm gật gật đầu, “Ta sẽ cho ngươi năng lực điều khiển gió, bởi vì năng lực này trong tương lai sẽ vô cùng hữu dụng lúc chiến tranh.”

Năng lực điều khiển gió. Lâm Linh lâm vào ảo tưởng của chính mình, có cảm giác rất oai. Chỉ cần nàng cao hứng, hôm nay khiến gió Đông Nam,

ngày mai khiến gió Tây Bắc..... điều khiển được gió Đông Tây Nam Bắc thì thành vôi rồng rồi.....

Oa, cũng không phải là chơi mạt chược!

Mặc Lâm thấy nàng vẻ mặt quái dị, biết tutrườngcủa nàng đã có chút lệch hướng, kéo nàng ra khỏi tutrườngkỳ quái.....“Hôm nay Arthur bị sao thế?” Hần đột nhiên mở miệng hỏi.

Nàng đang nghĩ vờ bỗng nhiên bị kéo lại, ngăn người nói,“Không biết a. Ta đâu phải hần.”

“Còn nói không biết.” Hần nheo một chút đôi mắt màu lam,“Mới nãy ta hỏi qua hần, vất vả lắm hần mới nói ra nguoi dùng ma khí bắt đi linh hồn của hần, chả trách hôm nay hần cứ hồn bay phách lạc.”

“Ha ha.....” Nàng cười khan,“Thật ra là do điện thoại di động của ta thôi, ai kêu hần luôn gây khó dễ cho ta làm gì.....”

“Hôm qua không phải hần đã cứu nguoi sao?”

“Cũng không phải là hần tình nguyện.”

“Lâm Linh, tương lai nguoi sẽ phải trợ giúp Arthur vương, cho nên đừng làm quan hệ giữa nguoi và hần xấu đi.” Mặc Lâm ý vị thâm trường (xâu xa, để nguyên cho hay) nhìn nàng một cái.

“Nhưng giờ hình như hần càng ngày càng chán ghét ta.” Lâm Linh cúi đầu,“Tuy nhiên cũng không thể trách hần được, ta đúng thật là rất vô dụng. Cười ngửa cũng không được bắn cung cũng không xong, cái gì cũng làm hỏng hết cả.”

Mặc Lâm giương lên một tia cười lười biếng, vỗ nhẹ đầu của nàng,“Đừng nản chí thế, từ từ sẽ đến, tuy nhiên nếu nguoi không hoàn thành được bài kiểm tra của ta, nguoi sẽ không thể trở về được đâu.”

Lâm Linh chôn đầu vào đầu gối,“Ta, ta cũng không phải là chưa thử qua, nhưng ngay cả con ngựa kia cũng khi dễ ta, ngay cả mấy chuyện nhỏ xiu cũng làm không được, còn nói cái gì hoàn thành trò chơi.”

Gió nhẹ lướt qua đình viện, trong gió thoang thoảng mùi thơm cây cỏ nhẹ nhàng khoan khoái dịu lòng người.

“Như vậy, nguoi tính bỏ cuộc sao?” Thanh âm của hần hòa cùng gió thu thổi lại.

Lâm Linh do dự một chút, gật gật đầu,“Nếu như ta nói muốn bỏ cuộc, nguoi sẽ đưa ta trở về sao?”

Mặc Lâm tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, hai mắt híp như hào quang mùa thu mỏng manh sáng rõ mà dịu mát mị hoặc.

“Lâm Linh, theo ta đến nơi này.”

Dài rừng phía sau tòa thành làm nàng ngạc nhiên, nàng không biết nguyên lai phía sau tòa thành lại có một mảng lớn hoa Cosmos như vậy.

Trên khắp thiên hạ này, hoa Cosmos màu nổi bật nhất là, trắng, hồng, tím..... Hoa Cosmos ôn nhu mà đáng yêu, phong nhã mà kích thích. Từng bông hoa nhu nhược hợp lại thành một đại vườn hoa, rung rinh trái phải trong gió như một vũ điệu Ba-lê nhẹ nhàng. Dù chỉ là một nhánh cũng khiến cho nó không ngừng ra hoa. Chạm vào nhau như thì thầm nói cái gì.

“Thật xinh đẹp!” Nàng cảm thán từ sâu trong nội tâm chính mình, ở hiện thực nàng đã từng gặp loài hoa này ở cửa hàng hoa nhưng lại chưa bao giờ thấy chúng kết lại thành một cánh đồng Cosmos đẹp như thế này.

“Hai năm trước nơi này còn là một mảnh đấtthoangvậy mà không ngờ bây giờ đã sinh trưởng nhiều hoa Cosmos như vậy.” Mặc Lâm đứng bên cạnh một phiến hoa thấp giọng nói.

“Chúng nó đều là tự nhiên hết sao?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Ân, chắc là hạt giống theo gió bay đến nơi này.” Hần mỉm cười,“Sức sống rất mãnh liệt đi.”

Lâm Linh khom lưng, đưa tay sờ sờ vuốt vuốt một đóa Cosmos màu đỏ, cảm thán nói,“Thật sự là nghĩ không ra, nhìn qua giống như lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay đi vậy.”

“Đóa hoa cục nhìn yếu kém như thế nhưng cho dù có bị gió to thổi ngã cũng không bao giờ nhận thua mà tiếp tục nở rộ, nhìn như nhu nhược nhưng kỳ thật cũng rất kiên cường. Về yếu kém khôngtrởngbê ngoài đã tạo thành bản tính tồn tại của nó.” Mặc Lâm ý vị thâm trường nhìn nàng,“Cho nên, ý nghĩa của hoa Cosmos là — kiên cường. Cố gắng sinh tồn, kiên cường tuyệt không bao giờ bỏ cuộc.”

Ngón tay Lâm Linh run lên một chút, một loại cảm xúc không rõ nên lời, giống như mùa xuân tuyết tan hòa thành dòng nước chảy lại trong lòng, nàng ngắm hoa cục không ngừng lác lác trong gió, nở một nụ cười thuần túy.

“Ta đã hiểu rõ tại sao Mặc Lâm muốn dẫn ta đến dải rừng này.”

Mặc Lâm cười cười, “Vô luận là trò chơi hay hiện thực, đều chính là người. Cho nên nếu người bỏ cuộc trong trò chơi của mình thì cũng chính là bỏ cuộc trong cuộc sống ở hiện thực.” Hần nhìn như tùy ý hỏi, “Còn nhớ điều thứ tư trong tám điều luật của kys không?”

“Trách nhiệm?” Nàng thốt ra.

“Đúng vậy, trách nhiệm. Lúc người khởi động trò chơi này thì người có trách nhiệm phải hoàn thành nó, phải kiên cường cũng là trách nhiệm của người.

Cái này trong trò chơi và hiện thực cũng giống nhau mà thôi.”

Một giọt sương từ cánh hoa Cosmos mềm mại trượt xuống lòng bàn tay nàng, lạnh lạnh. Nàng nắm chặt tay, hít một hơi, “Ta, ta sẽ cố thử lại xem.”

“Đây chính là người nói a, cô gái hoa Cosmos.” Hần ranh mãnh hip lại con người.

Lâm Linh khóe miệng dần ra, khi khi một tiếng bật cười.

Thế là sau này vào mỗi buổi tối đều thấy một cô gái lén lén lút lút lên vào chuồng ngựa, sau đó mặt mũi bầm dập bị đá ra, táo, cà rốt vói lê trong tay bay theo tán loạn.....

Đêm nay cũng không ngoại lệ, Lâm Linh mang theo một xô nước lại bước chân vào chuồng ngựa, cười dài đứng trước mặt Triel, “Triel, không bằng đêm nay ta giúp người kỳ cộ thân thể, có biết là muốn làm một con ngựa đẹp thì việc bảo trì thân thể là một điều trọng yếu, như vậy thì mới có nhiều con theo đuổi a.”

Triel không thèm nghe quay đầu đi, giật giật cái lỗ tai.

Lâm Linh cảm cái bàn chải chà ngựa, thần bí hề hề nói, “Đây chính là bàn chải cái tiến của ta a, cam đoan khiến người thoải mái vô cùng.” Nói rồi nàng đem bàn chải chà vài cái lên thân Triel. Triel muốn đá nàng nhưng cái cán của cái bàn chải quá xa, không tài nào với tới. Sau vài lần kỳ cộ, tựa hồ cũng cảm thấy có chút thoải mái, cũng không còn mạnh liệt thể hiện tâm tình chán ghét nàng, lúc được kỳ cộ khoái chí vẫn trầm thấp hí vài tiếng.

Tâm lý Lâm Linh vui hẳn lên, xem ra chiều này rất hữu dụng!

Kỳ cộ khắp người cho Triel sạch sẽ xong nàng cũng mệt là cả người, tuy nhiên nàng vẫn rất mừng vì sự phục vụ của nàng cuối cùng cũng có kết quả, chính là lúc nàng lại gần nó nó đã không còn muốn đá bay nàng.

“Triel ngày mai ta lại quay lại nha.” Nàng hướng mắt về phía Triel, xách đồ ra khỏi chuồng ngựa.

Lúc nàng rời đi không lâu, một bóng người chui vào chuồng ngựa, vỗ nhẹ đỉnh đầu Triel, Triel lập tức dịu ngoan cộ cộ tay hần.

“Thật đúng là – đồ ngốc.....” Khóe miệng thiếu niên dần lên một tia buồn cười.

Quay lại cuộc sống bình thường, một ngày nọ lúc ăn cơm chiều, mọi người kinh ngạc phát hiện chén đĩa bên cạnh mình nhiều hơn một thứ gì đó.

“Thứ này là đĩa ăn, sử dụng sẽ dễ dàng hơn.” Lâm Linh vừa nói vừa làm mẫu như thế nào sử dụng đĩa ăn, nàng cũng không bắt ngờ với phản ứng của mọi người, mấy ngày hôm trước nhờ Khai giúp mình tước mấy đầu gối làm mấy cái đĩa ăn thì hần cũng làm một bộ đáng giết mình.

Mà việc này cũng thật kỳ quái, lần đầu tiên từ lúc đến đây nàng lại có tâm tình làm việc này.

Bá tước phu nhân nhìn nàng dùng đĩa ăn thoải mái đưa một miếng thịt bỏ vào miệng thì đột nhiên nở nụ cười, “Thật đúng là một thứ thú vị, như vậy khi ăn vẫn sẽ giúp chúng ta bảo trì tư thế ưu nhã.” Nói rồi bà cũng cầm đĩa ăn phía bên phải lên dùng thử.

Thấy bá tước phu nhân dùng thì mọi người còn lại cũng bắt đầu tò mò học theo.

“Người lại dùng cái gì vậy?” Arthur đột nhiên nhìn thoáng qua chiếc đĩa trên tay nàng.

“A, đây là một loại dụng cụ ăn khác, tuy nhiên đối với các người mà nói cách dùng khó hơn một chút.” Nàng vừa nói vừa dùng đôi đũa gấp cây cài bắp bỏ vào trong miệng.

Ôi, thức ăn rau dưa thời Trung cổ mùi vị vẫn thật sự rất nhạt nhẽo, mặc dù không ít người coi ăn là để sống, thậm chí sinh mệnh nhân loại là không thể thiếu, nhưng sách dạy nấu ăn cũng rất ít ghi lại rau dưa tinh khiết để chế tạo món ăn, đa số chỉ đảm đương làm bạn thức ăn, cho nên phương pháp làm rau dưa rất thiếu thốn. Hơn nữa thức ăn rau dưa thông thường của châu Âu hiện giờ cũng không có ở thời Trung cổ. Như cây khoai tây, đậu đỏ, cà chua, ớt, ngô đều được phát hiện sau cuộc cải cách sau thế kỷ 15, bắt đầu từ châu Mỹ dần vào châu Âu, thêm một quãng thời gian đáng đặc tranh giành mới chậm rãi dung nhập từ điển các món ăn của châu Âu.

Trò chơi này lập trình thật đúng là tuân thủ lịch sử đây.....

Nếu như giờ ở trong hoa viên mà nướng BBQ thì thích cỡ nào a.

“Ta muốn dùng cái này.” Arthur chỉ vào đôi đũa của nàng nói.

“Nhưng là..... Rất khó a.”

“Không gì có thể làm khó được ta.” Trong mắt của hấn lộ ra tính trẻ con cố chấp.

Trán nàng hiện lên một chữ rói rắm thật to, đưa đũa cho hấn.

Hấn không khách khí nhận lấy, không nhịn được lập tức sử dụng.

“Lạch cạch”..... Một miếng thịt rớt.

“Lạch cạch”..... Một mảnh rau dưa rớt.

“Lạch cạch”..... Lăn này là chiếc đũa rớt.

Cả phòng ăn lạnh ngắt như tờ, tất cả mọi người miệt mài sử dụng dụng cụ ăn kiểu mới, chỉ có một mình Arthur ở nơi này không ngừng phát ra âm thanh rớt đũa.

Làm sao bây giờ? Nàng thật sự nín cười đến nỗi bụng muốn rút gân luôn rồi.

Nàng len lén ngẩng đầu nhìn mọi người một cái, phu thê bá tước dùng khăn ăn che dấu ý cười trên môi, Khải đã nhìn đến mức mặt mày đỏ bừng, giữa hai gian lông mày của Mặc Lâm cũng khoi mào vài phần ý cười.

Mãi cho đến khi mọi người ăn xong thì Arthur vẫn ở lại không ngừng tiếp tục phân đấu gấp thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: BBQ thời Trung cổ

Bầu trời thảng chín trong xanh, trên trời lơ lửng vài đám mây từng mảng mờ nhạt liên tục đổi hình. Dưới bầu trời lá rụng bay múa, dòng nước lạnh nhạt trang điểm từng góc mà nó trôi qua.

“Bản cung quan trọng là nhẹ nhàng, tinh chuẩn, hung ác. Không có hùng hồn khí thế, nhưng lại vô tung vô ảnh. Không mang theo máu tanh sát khí, nhưng lại phong hầu chí mạng.....” Âm thanh trong trẻo của Arthur vang vọng trong sơn cốc.

Lâm Linh cẩn thận nghe, dựa vào chỉ dẫn của hấn kéo dây cung.

“Tư thế không đúng, đồ ngốc!” Arthur tức giận vỗ vỗ cây cung của nàng, từ lần Mặc Lâm nói cho hấn biết lần đó hấn bị nàng đùa giỡn nên giờ càng xem nàng không đề vào mắt.

Được rồi, còn có... hai cái que chết tiệt kia nữa, hấn vừa nghĩ tới là lại muốn bùng nổ.

“Như vậy đúng không?” Lâm Linh thấy tâm trạng hấn không tốt, hôm nay địa điểm luyện tập lại chuyển đến sâu trong rừng. Khải cũng không ở chỗ này, nếu chọc giận người kia thì người thiệt hại nhất chính là mình.

“Tay thả lỏng ra một chút, như vậy.....” Hấn đi một lèo ra sau lưng nàng, vươn tay nắm tay nàng chỉ, sửa đúng tư thế của nàng.

Lâm Linh cảm thấy một trận cỏ xanh tươi mát mơ hồ quen thuộc kéo tới, thân nhiệt của hấn từ từ truyền vào phía sau thân thể của mình, tiếp xúc gần gũi như vậy không khỏi làm cho nàng cảm thấy có chút đầu vầng mắt hoa. Vừa định cự quậy thân thể thì truyền đến một tiếng mắng, “Đừng lộn xộn, nhắm vào chính giữa hồng tâm, đừng nghĩ gì hết cả, bắn ra!”

Kỳ quái, mặc dù bình thường Arthur có chút lạnh lùng cao ngạo, nhưng đối xử với mỗi người ở đây đều rất nho nhã lễ độ, sao lại hết lần này tới lần khác đều trung một bộ dáng hung ác trước mặt nàng.

Cuối cùng, trúng gà chính là đại boss đi.....

“Bắn a, sao lại ngập ngừng!” Tiếng thúc giục của hấn làm nàng vội vàng bắn mũi tên, chỉ nghe vù một tiếng, mũi tên cứ nhiên cắm vào chỗ gần sát với hồng tâm.

“A, Arthur, ngươi xem, ta bắn trúng!” Nàng hưng phấn kêu lên.

Hấn lạnh lùng nhìn nàng, màu vàng tóc bay bay theo gió, ánh sáng mặt trời chiếu hai bên chói lọi, phảng phất vũ động tinh quang (ánh mắt lưu động), bên môi nở nhẹ một nụ cười hiểm thấy, ngay lúc Lâm Linh còn ngỡ rằng hấn sẽ phá lệ tán dương nàng vài câu thì nghe được thanh âm lạnh lùng của hấn vang

lên, “Đắc ý cái gì, còn chưa bắn trúng hồng tâm đã dương dương tự đắc, nông cạn.”

Một chậu nước lạnh tạt xuống làm nụ cười của nàng cứng đờ, tên này lời nói toàn là ác độc chứ chả bao giờ có được câu nói hay nào..... về mặt ôn nhu lại nói ra những lời khủng bố đáng hận.....

Sau bữa cơm chiều, Lâm Linh như thường lui tới chuồng ngựa, nhờ mấy ngày nay chà rửa sạch sẽ, thái độ của Triel rốt cuộc cũng bắt đầu chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, cũng miễn cưỡng cho nàng đến gần, nhưng vẫn không cho nàng sờ vuốt nó.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Lâm Linh lại muốn thử vuốt nó, không nghĩ nó dùng đỉnh đầu đem nàng thoáng cái đập trở lại trên mặt đất. Chỉ nghe âm một tiếng, nàng ngã vào trúng xô nước bẩn!

Cố gắng nhiều ngày như vậy vẫn không được..... Nàng cúi đầu nhìn cả người ướt sũng, đột nhiên cảm giác bị thất bại, quả nhiên nàng vẫn không trở thành được cô gái hoa Cosmos, có lẽ nên bỏ cuộc đi.....

Đang lúc này, nàng cảm giác có cái gì cọ vào đỉnh đầu nàng, không khỏi nôn nóng tiện tay đánh một chút, “Đừng để ý tới ta, phiền quá!” Một tát đi xuống, ngón tay đột nhiên đụng phải cái gì mềm mềm nóng nóng, tâm lý đột nhiên nghĩ tới điều gì, khó tin ngẩng đầu lên, phát hiện cái kẻ đang làm phiền trên đầu nàng cư nhiên đúng là Triel!

“Triel.....” Nàng khó tin hô một tiếng, Triel trầm thấp tê rợn một tiếng, trong đôi mắt to màu rậm rắng hoàn toàn không có địch ý, nó hạ đầu cọ cọ cái trán của nàng, ngứa, tê tê.....

“A a! Triel, ngươi không ghét ta!” Nàng kích động nhảy dựng lên, mừng rỡ như điên ôm cổ nó, làm được! Nàng thật sự làm được!

Nguyên lai chỉ cần cố gắng không bỏ cuộc là có thành công! Tâm tình làm xong được một việc trước giờ cũng không có thoải mái như thế này!

Bên ngoài chuồng ngựa một vị thiếu niên đang dựa vào tường, bóng của lá cây che khuất hẳn vào bóng tối, thiếu niên bên môi vung lên một chút cười khê như tỏa ra ánh sáng lung linh của các vì sao, đẹp không sao tả xiết.

Lúc nàng có thể khống chế Triel tài bắn cung của nàng cũng đã tiến bộ không ít, ma pháp của nàng cũng đã có chút thành quả nho nhỏ, đúng là hiệu ứng kỳ diệu.

Đương nhiên điều này không kể đến: Không cẩn thận thôi đi mấy bộ quần áo mới giặt trong tòa nhà, bị tí nữ giặt quần áo oán hận đủ mười ngày; không cẩn thận thôi đứt vài gốc đại thụ, thiếu chút nữa đè chết Arthur vương tương lai; không cẩn thận đem mấy đóa hoa ở trong hoa viên trong vòng một đêm bay hết không còn một bông, làm cho bá tước phu nhân cũng nhịn không được khó chịu.....

Không cẩn thận.....

Tất cả chỉ là không cẩn thận.....

Tuy nhiên mọi người vẫn thấy may mắn vì ma pháp nàng học không phải hệ hỏa.....

Cuộc sống thoáng qua một cái, đảo mắt đã tới rằm tháng mười một.

Tiết trời chiều cuối thu, lửa hoàng hôn như phảng phất cháy lan tới chân trời, sáng ngời làm bóng rất mất người. Mấy đám mây hồng vàng dần về phía chân trời, làm cả bầu trời phủ lên một tầng màu sắc sặc sỡ hỗn tạp, biến thành một vẻ tươi đẹp âm trầm.

Lâm Linh nằm trên đám cỏ thưởng thức phong cảnh xinh đẹp, trong khoảng thời gian này thật sự là quá mệt mỏi, khó có thể tranh thủ được một ngày nằm sải lai mà không phải làm gì cả, không cần phải nghĩ gì cả.

Tuy nhiên, nàng hình như đã quên trên thế giới này chả có cái gì là đúng với ước nguyện...

“Này này, còn có tình nhân của tỷ tỷ họ hàng của bạn của vị nhị nữ nhi của bá tước Vice, gần đây hình như cùng người khác bỏ trốn, nghe nói nàng cực kỳ thương tâm” Khai đang ở bên cạnh nàng khí thế hăng hái bưng bưng bàn chuyện phiếm.

Lâm Linh nghiêng người đưa lưng về phía hắn, lộ ra về mặt về mặt thống khổ, thật vất vả để tìm một chỗ nghỉ ngơi a..... Tại sao hắn cứ lái nhái bên nàng, giờ trong đầu của nàng toàn là cái gì mà quyết đấu, rồi cái gì bỏ trốn, rồi cái gì yêu đương vụng trộm.....

A a! Điên mất rồi.....

Vị kỳ sinh tương lai này thật là Bà Tám quá đi —

“A, đúng rồi, cô có biết là sắp đến sinh nhật Arthur rồi không?”

Nàng hừ một tiếng không cho là đúng, sinh nhật của cái tên kia nàng quan tâm làm gì.

“Hàng năm chúng ta đều tổ chức mừng sinh nhật hắn, tuy nhiên thấy chẳng có ý tưởng gì mới cả, không bằng cô cũng phụ nghĩ xem có thứ gì hay không?”

“Chỗ chúng tôi chỉ đơn giản là ăn bánh sinh nhật, rồi mọi người cùng nhau ăn một bữa ăn chúc mừng mà thôi.”

“Bánh sinh nhật?”

“Là một loại điểm tâm ngọt, bất quá tôi sẽ không làm.” Nàng vội vàng bổ sung một câu, lại nghi hoặc hỏi, “Khải, không phải quan hệ giữa cậu và Arthur.....”

“Tên kia đúng là chẳng biết tốt xấu,” Khải khẽ cười lên, “Nhưng tuổi còn nhỏ như vậy mà mẫu thân đã mất, cũng khó trách ý thức bảo vệ bản thân của hắn cao hơn người khác, phải bảo vệ chính mình, không được đem toàn bộ cảm xúc ý nghĩ của mình đều hiện hết lên mặt cho người khác biết.”

Nghe hắn nói như vậy làm tim Lâm Linh có chút đồng cảm, nhưng sao người kia trước mặt của nàng không hề che giấu vẻ khó chịu vậy.....

Vậy tìm biện pháp nào mới tốt đây? Nàng sờ sờ đầu, trong ấn tượng của nàng, sinh nhật chính là ăn nhiều hơn và nhận lễ vật, dân dĩ thực vi thiên (lấy thức ăn mà nuôi dân, hình như ko liên quan

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cuộc săn bắt quý tộc

Sau lần sinh nhật, quan hệ giữa Arthur và Lâm Linh chẳng những không cải thiện mà còn muốn tệ hơn so với trước.

Với một bộ dạng kỳ quái, Lâm Linh là người duy nhất trong thế giới này nghênh đón mùa đông.

Mùa đông trong tòa thành lạnh hơn nhiều so với trường tượng của nàng. Mặc dù đang ngồi co ro bất động bên chiếc lò sưởi âm tường nhưng đối với cả tòa thành rộng như thế này mà nói, nhiệt lượng này không đủ xa. Bây giờ nàng đang nhớ tới không khí ấm áp của cái điều hòa ở nhà. Không biết phải ở đây đợi bao lâu..... Mặc dù bây giờ thời gian ở hiện thực đứng yên, nhưng ở nơi này nàng lại cảm thấy thời gian không ngừng trôi qua. Nhờ có chút thích ứng nên lần đầu tới nơi này nàng cũng chẳng thấy thất kinh.

Tuy vậy chờ sau lần này được trở về thế giới hiện thực, nàng còn đang do dự không biết có nên tiếp tục đi vào trò chơi lại không.

Từ nơi cách nhà bếp không xa truyền đến tiếng giết trâu, mấy ngày trong tòa thành vẫn quanh quẩn cái tiếng này. Lâm Linh biết được từ miệng Khải rằng nguyên lai lúc này châu Âu phải giám sát gia súc tiêu thụ nhiều lương thực vào mùa đông, bắt bọn chúng giết thịt rồi đem hun khói tẩm ướp chất bảo quản để dự trữ.

Ôi, xem ra suốt mùa đông này sợ rằng phải ăn thịt muối đông lạnh rồi.....

Nàng buồn bực nghĩ châu Âu thời Trung cổ thật đúng là làm cho người ta không muốn hưởng tới.....

“Lâm Linh, nguyên lai cô ở chỗ này!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Khải, hắn bước vào thì thấy Lâm Linh đang cuộn một đồng chăn quanh người lại thành một bọc ngồi bên lò sưởi, không khỏi ách nhiên thất tiểu (hết hồn), “Cô sợ lạnh đến thế sao?”

Lâm Linh bất đắc dĩ gật đầu, “Tôi vừa sợ lạnh cũng vừa sợ nóng.”

“Nếu như cô không có việc gì thì chúng ta lại cùng tâm sự đi. Này người có biết phu nhân của tử tước Lyle.....” Khải lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nói nổi lên mới vừa nghe được Bát Quái.

Lâm Linh lộ ra ánh mắt xem thường, trong lòng hô to một tiếng, cứu mạng a.....

Hắn một hồi, chợt nhớ tới cái gì, “A, còn có sự kiện này muốn nói cho cô, hai ngày nữa cả gia đình nhà Ái Khắc Luân chúng ta bắt đầu đi săn bắn mùa đông, cô cũng đi cùng đi, đúng lúc thử xem trình độ bắn cung của cô.”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, “Săn bắn mùa đông?”

Vừa nghĩ tới bên ngoài toàn là băng tuyết, nàng hoàn toàn không có nửa điểm hứng thú, đến mùa đông nàng thà ở nhà làm trạch nữ còn hơn.

“Ôi, không muốn đi a.....” Nàng đem đầu giấu vào trong chăn.

“Nếu không muốn đi cũng không sao.” Khải cười mịch mịch nói.

Nàng mặt lộ vẻ vui mừng, “Thật sự?”

“Đương nhiên, nếu người không đi ta cũng không đi, chúng ta cùng ở trong tòa thành nói chuyện phiếm.....”

“Ta đi!” Nàng đột nhiên cắt đứt lời của hắn, cười một cái thật to, “Ta thích nhất là săn bắn!”

Trong đầu nàng đột nhiên nghĩ tới câu trúc đặt câu trong tiết ngữ văn, dùng tâm tình hiện tại diễn tả thành lời thật sự là hết sức thích hợp.

Thà đi ra ngoài cho lạnh tới đông cứng còn hơn là ngồi đây nói chuyện phiếm với hắn.—

Mùa đông núi rừng phủ một màu trắng xóa, vô số các bông tuyết bay là tả đầy trời như những con bướm mưa, cuốn theo gió lạnh chậm rãi thành một mảng trong suốt long lanh. Những phiến cây lá kim tựa như những cô gái mặc những ống quần trắng noãn ngượng ngùng, ở gió lạnh vỗ về chơi đùa với tuyết rơi. Ngoài trừ mấy tiếng “chiêm chiếp” của mấy con chim thì không còn thanh âm nào khác. Mấy con sóc nghịch ngợm nhảy xuống từ đầu cành cây, làm từng khối từng khối băng lạnh lẽo rơi xuống cỏ.

Bọn kỵ sĩ rê đeo cung tên oai hùng, mang theo chó săn với chim ưng, giục ngựa tiến sâu vào rừng.

“Muốn săn con nào đây?” Lâm Linh nghiêng đầu hỏi Mặc Lâm một câu, nàng chỉ cảm thấy lạnh run, tại sao Mặc Lâm không dạy nàng hóa hệ ma pháp, nói không chừng còn có thể ấm lên một ít.

“Bình thường chúng ta đều đi săn các con vật nhỏ như thỏ rừng heo rừng, kể cả chim như thiên nga, khổng tước, am thuần, quán điều, bạch hạc, chim sơn ca.” Không đợi Mặc Lâm trả lời, Khải đã ở một bên mở máy hát.

“Cái gì, thiên nga, khổng tước, bạch hạc? Săn mấy con chim đó làm cái gì?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là để ăn rồi, nữ nhân ngọc!” Arthur lạnh lùng xen vào một câu. Con người của hắn tỏa ra hàn quang lạnh như hổ băng. Thân hình tuấn tú gọn gàng dứt khoát, trường bào màu xanh lam cả người tỏa ra một khí chất bệ vệ phi phàm.

Tuy vậy cũng không thay đổi được việc Lâm Linh và những người man rợ này cùng nhau đi chung.

“Khổng tước với thiên nga mà cũng ăn được... Dã man.” Nàng khề hừ nhẹ một tiếng tỏ vẻ bất mãn. Châu Âu thời Trung cổ quả nhiên không phải dã man bình thường.

Mặc Lâm trong mắt lướt trên một tia ý cười.

=====

Cuộc săn bắt bắt đầu.

Lâm Linh đối với việc này hoàn toàn không có hứng thú, giục ngựa theo sau bọn họ, hết nhìn đông lại nhìn tây. Một lúc sau nàng cảm giác được có cái gì đó không đúng, mọi người trong quá trình săn bắt bắt tri bắt giác cũng bắt đầu rời ra, ngay cả Mặc Lâm với Khải cũng đã đi đâu mất, phía trước nàng chỉ còn lại cái nam nhân khó ưa kia, “Arthur!” Nàng vội vàng hô một tiếng, “Sao không thấy mọi người nữa?”

Arthur kéo dây cương chậm rãi đi về phía trước, không cho là đúng nói, “Người cho rằng mọi người đều như người tham gia là để góp vui sao? Họ đương nhiên là đi săn thú rồi.”

“Này. Người chậm một chút.” Nàng nhìn bốn phía xung quanh, chỗ này an tĩnh quá mức làm cho nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

Arthur khoe miệng kéo ra một tia cười trả thù. Ôi chao? Cô ta cũng biết sợ sao, giờ không phải là cơ hội tốt của cô ta à?

Lâm Linh không biết ý nghĩ trong đầu hắn, ra roi thúc ngựa cong đuôi đuôi theo Arthur. Ánh mắt lơ đãng xẹt qua vách núi cách đó không xa, chợt phát hiện có thứ gì đó đang di chuyển trên vách đá.

“Arthur, kia giống như là người?” Nàng nghi hoặc chỉ hướng đó nói.

Arthur tập trung nhìn vào, sắc mặt khế biến, “Thật là người, hơn nữa còn là phụ nữ!”

“Nguy hiểm quá, nếu không cẩn thận nàng sẽ bị té xuống!” Lâm Linh kinh ngạc không biết tại sao lại có phụ nữ xuất hiện ở chỗ này.

Arthur gật gù đầu, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, thúc về hướng vách núi, Lâm Linh cũng vội vã giục ngựa đuổi theo.

Lúc bọn họ sắp chạy tới, cô gái kia không cẩn thận trượt chân một cái rơi cả người xuống vách núi.

“Ngần ngợ cái gì, mau dùng ma pháp của người!” Arthur hô to một tiếng.

Lâm Linh lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cũng quên không được nhiều như vậy, lập tức tập trung ý niệm niệm chú ngữ, ngay giữa lúc dây mảnh treo chuông, một trận gió mạnh tuôn ra từ đầu ngón tay của nàng, cấp tốc hướng xuống thân người phụ nữ, đem thân thể của nàng chậm rãi đỡ lại trước mặt họ.

Lâm Linh ngăn người khó tin nhìn vào hai tay, lẩm bẩm nói, “Ta thật sự có thể thao túng gió để cứu người.” Nàng hưng phấn quay sang Arthur, “Người thấy không người thấy không? Ta có thể dùng ma pháp cứu người!”

Arthur vút cho nàng một ánh mắt kinh ngạc, “Học nhiều như vậy thì thấy lạ gì? Ngươi!”

Ầm — một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, ách — tên nam nhân này.....

Cô gái đang hôn mê từ từ mở mắt, đó là một cô gái trẻ tuổi Lâm Linh. Nàng mái tóc dài màu vàng, lục đôi mắt màu lục nhạt còn mang theo thần sắc hoảng sợ, đôi môi như cánh hoa tím lại vì bị lạnh.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Arthur xoay người xuống ngựa, nho nhả lễ độ hỏi.

Cô gái lắc đầu, đột nhiên đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt đại biến, nhìn xuống tay mình, thấy trong tay vẫn còn nắm chặt đóa hoa son trà màu trắng thì thở phào nhẹ nhõm.

“Cám ơn các người.....” Nàng nhỏ nhẹ.

“Cô chạy đến nơi nguy hiểm này chỉ để hái hoa thôi sao?” Lâm Linh nhìn một chút hoa trong tay nàng.

Nàng cúi đầu, không nói gì, tựa hồ có cái gì khó nói.

“Nếu là việc chúng ta có thể hỗ trợ thì cứ nói ta đi.” Lâm Linh chỉ chỉ Arthur, “Vị Arthur tiên sinh này nhìn thế chứ nhiệt tình lắm.”

Cô gái do dự nhìn Arthur một chút, đột nhiên tiến lên kéo lại góc áo Arthur, nước mắt chảy xuống, “Van cầu các người xin hãy cứu lấy Boraliasys! Nếu không anh ấy sẽ bị hủy hoại trong tay người đàn bà kia mất!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chàng kỵ sĩ bị hấp dẫn

Sau lời kể lại đứt quãng của cô gái, Lâm Linh cùng Arthur hiểu rõ đại khái. Cô gái này tên là Metia, là thiên kim của nhà nam tước Andew, nàng còn có một người tỷ tỷ vô cùng xinh đẹp tên là Adana. Một chàngkỵsĩtên là Boralias yêu điên cuồng nàng Adana xinh đẹp, vì nàng mà thần hồn điên đảo.

“Boralias là vậtkỵsĩtú nhất mà ta từng gặp, chỉ cần hắn để ý đến nữ nhân nào là người đó không thể không thương chàng. Nhưng tỷ tỷ Adana của ta rất ngạo mạn, hết lần này tới lần khác cứ cách vài ngày là lại chokỵsĩcủa mình quyết đấu với Boralias.” Metia trên mặt lộ ra vẻ đau thương, “Sau khi bị nhữngkỵsĩcủa tỷ ấy đánh bại chàng còn cam tâm tình nguyện làm tù binh cho bọn họ, bởi vì chỉ có như vậy, chàng mới có thể lấy thân phận tù binh để được gặp nàng.”

“Thế tỷ cô không cảm động sao?” Lâm Linh bật thốt.

Nàng lắc đầu, “Nhưng mỗi lần tỷ ấy nhìn thấy chàng là lại dùng những biện pháp ô nhục đáng sợ nhất với chàng, có lần nàng còn saikỵsĩcột chàng vào đuôi ngựa đi diễu phố, có khi lại trói chàng dưới bụng ngựa, chỉ cần chàng ấy bị bắt đến trước mặt nàng nàng liền vất óc tìm mưu nghĩ cách ác độc nhất để hành hạ chàng. Như lần này rõ ràng biết chàng đang bệnh, bên ngoài lại là một mớ băng tuyết phủ đầy, tỷ lại đột nhiên phái người đến nói với chàng chỉ cần chàng lên núi hái hoa son trà màu trắng cho tỷ ấy, tỷ ấy sẽ gặp chàng một lần.”

“Cuối cùng là cô tới đây hái hoa giúp hắn.....” Lâm Linh nhủ nhủ mày, “Sao lại để cho con gái làm việc nguy hiểm như thế này? Cậu ta có biết không?”

Metia lắc đầu, “Tôi cần người truyền tin, tính giúp chàng ấy hái hoa son trà xong mới nói cho chàng biết. Để chàng được đi gặp mặt tỷ tỷ một lần.”

“Người thích hắn.” Arthur đột nhiên mở miệng nói.

Mặt nàng có chút đỏ lên, “Ta, ta với chàng ấy chỉ là bằng hữu.”

“Nhưng chỉ vì giúp cậu ta mà cô thiếu chút nữa hy sinh luôn cả mạng sống của mình.” Lâm Linh không khỏi có chút bội phục người thiếu nữ này.

Nàng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Arthur và Lâm Linh, “Thế hai người có định giúp tôi không?”

Arthur trên vẻ mặt không biểu lộ bất cứ điều gì, nhưng giọng nói lại mang theo một tia nhu hòa hiếm thấy, “Có người gặp nạn cầu xin ta thì ta chắc chắn dốc toàn lực giúp đỡ. Đây là một trong những đạo lý cần thiết để trở thànhkỵsĩ, cho nên ta nhất định sẽ giúp người.”

Metia kích động rơi nước mắt, cuống quýt cảm ơn.

“Nhưng chúng tôi làm sao để giúp cô?” Lâm Linh nghi hoặc hỏi, “Quyết đấu vớikỵsĩcủa tỷ tỷ cô sao?”

Nàng ngẩn người, “Kỳ thật ta cũng chưa nghĩ kĩ.”

Ôi chào? Lâm Linh khoe miệng co rúm một chút, “Cô còn chưa nghĩ ra thì chúng tôi làm cách nào để giúp cô đây!”

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói, “Kỳ thật tôi cũng từng khuyên chàng nên bỏ cuộc đi, nhưng chàng lại tin rằng sẽ có một ngày chàng sẽ khiến tỷ ấy cảm động, hơn nữa chàng vẫn cho rằng mỹ nhân như tỷ ấy có cao ngạo cũng không cảm thấy kỳ quái, muốn có được lòng nàng quả thực còn khó hơn cả lên trời.”

Lâm Linh vắt hết cả óc mà vẫn không nghĩ ra được biện pháp, lại bị người nào đó tạt một chậu nước lạnh, “Cô ngốc như cô, dù có bỏ đầu cũng không nghĩ ra được đâu, đừng phí công vô ích nữa.”

Nàng nhất thời chán nản, nhưng đúng là trong đầu chẳng có tí tí ý tưởng nào cả. Đường như tiềm lực của nàng mới được kích thích, trước đây nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nghĩ ra cách này.

“Nếu cậu ta đã cho rằng có được tâm tỷ tỷ cô khó hơn lên trời, vậy nếu tỷ tỷ cô yêu thương một người khác thì cậu ta sẽ chết tâm rồi? Nói không chừng sự thất vọng cũng có thể làm chết tâm.”

Metia suy nghĩ một chút, “Chủ ý rất được, nhưng vấn đề là phải tìm ai mới được đây?”

Lâm Linh mỉm cười, chỉ chỉ Arthur đang dựa cái cây bên cạnh, “Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt. Chọn người này là thích hợp nhất.”

Arthur sùng sốt, “Cô ngốc, người nói tào lao cái gì? Tuyệt đối không có khả năng.”

“Nha. Nhưng chẳng phải người vừa mới nói cái gì có người gặp chuyện không may người sẽ dốc hết sức giúp đỡ sao.” Lâm Linh đặc biệt kéo dài kéo dài thanh âm

“Người.” Arthur không ngờ bị nàng đào một lỗ.

“Vậy tôi thật sự cảm ơn hai người.” Metia cảm ơn một chuỗi dài.

“Nhất trí như vậy đi, chính thức áp dụng kế hoạch mỹ nam!” Lâm Linh nháy mắt một cái, cười hi hi liếc mắt nhìn Arthur đang buồn bực một cái.

Nhất định phải dốc toàn lực đẩy a, Arthur vương bệ hạ tương lai. Mau thi triển mỹ lực của mỹ nam của người đi.

“Trước cô đưa ta đến chỗ của kysīBoralias đã, sau đó ta sẽ cùng cô ngốc này chạy đến lâu đài nam tước Andrew, đến lúc đó cô cũng đưa kysīBoralias tới tòa thành.” Arthur xoay người lên ngựa, thuận tay đỡ lấy Metia nhẹ nhàng lên theo, lại quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Linh, “Còn chờ gì nữa, lên ngựa!”

Lâm Linh bĩu môi, cũng xoay người lên ngựa, đối với nữ nhân khác thì có phong độ kỳ ghê lắm, còn đối với nàng lúc nào cũng là cái giọng ác ý khó ưa đó, lời nói thì lạnh nhạt, lòng dạ thì hẹp hòi, mà nàng nhớ cũng lâu lắm rồi sao lại không có lấy một cái trứng gà a!

Tiền Metia xong thì trời cũng nhá nhem tối. Bọn Lâm Linh đi xuyên qua rừng tùng rậm rạp, bóng cây cao lớn như những con quái thú thì thoáng xẹt qua trước mặt. Đây đoạn đường sâu trong sườn núi, mặc dù cưỡi ngựa khá chậm, nhưng ở trong bóng đêm không có tí ánh sáng thế này, Lâm Linh vẫn lơ mơ nhận ra được mọi thứ đang lui về phía sau, chúng nó càng ngày càng thưa thớt đến cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Lúc này sừng sững trước mắt nàng chính là lâu đài nam tước Andrew —

Một trận gió đêm tan mây đen, ánh trăng đột nhiên soi rõ con đường trước mặt nàng. Mặt trăng sáng rõ mà to tròn treo trên đỉnh lâu đài. Đây là một tòa kiến trúc rất có khí thế; Màu trắng của đá hoa cương ở dưới ánh trăng lộ ra hình dáng mờ ảo.

“Đợi một lát ta giả thân phận đang trên đường săn thú yêu cầu ở tạm một đêm, về phần người, chính là thị nữ đi theo ta, hiểu chưa?” Hắc đề thấp thanh âm nói.

“Thị nữ.” Mặc dù nàng không hài lòng mấy với thân phận này, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Sau khi vào tất cả đều phải nghe theo ta.” Hắc lo lắng phân phó thêm lần nữa.

“Biết rồi,” Nàng lên tiếng, do dự một chút lại hỏi, “Nhưng nếu chúng ta qua đêm ở đây, Mặc Lâm với Khải có lo lắng cho chúng ta không?”

“Có ta ở bên cạnh người bọn họ sẽ không lo lắng đâu.” Hắc thuận miệng nói một câu.

Có ta ở bên cạnh người. Câu nói vô tình này truyền vào lỗ tai của nàng, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy có một cổ cảm giác an tâm khó hiểu dâng lên trong lòng.

Không bao lâu, họ lấy lý do đó thuận lợi tiến vào lâu đài nam tước Andrew.

Sau khi được Arthur cho biết thân phận của mình, nam tước Andrew hết sức nhiệt tình ngỏ lời mời bọn họ cùng nhau đi ăn tối. Đối với cái vị nam tước đại nhân béo như thùng nước này đã thấy không dễ nhìn, Lâm Linh cảm giác có chút buồn cười.

Ở bên cạnh bàn ăn chấp chôn hoa nến, Lâm Linh rút cuộc cũng gặp được vị tiểu thư Adana cao ngạo. Đúng như lời Metia nói, nàng thật sự là một tiểu mỹ nhân.

“Arthur diện hạ, vị này chính là đại nữ nhi của ta Adana.” Ngồi vào vị trí đầu, nam tước Andrew ân cần mở miệng giới thiệu với Arthur.

“Rất hân hạnh được diện kiến tiểu thư xinh đẹp.” Arthur tư thế ưu nhã xoay người, cúi đầu, nâng tay nàng lên hôn một cái hết sức chuẩn mực, thân cận lại đúng mực, rất nhanh liền buông ra, lui về đứng một bên bàn, khóe môi nở một nụ cười cao quý làm cho người ta quên cả thở, phảng phất như hoa hồng lặng yên nở rộ dưới ánh mặt trời, sáng bóng rực rỡ, đẹp không tỳ vết. Trong nháy mắt làm cho người ta cảm thấy đất trời đảo lộn.

Lâm Linh sững sờ, đúng là không ai thích hợp với mỹ nam kế này hơn so với hắn. Chưa từng thất một mặt mê người như vậy của hắn.

Adana tựa hồ cũng thất thần trong vài giây, mái tóc xoắn màu hồng đỏ buông xuống hai bên gương mặt nhỏ nhắn của nàng làm nàng càng thêm vài phần kiều diễm, đôi mắt màu lam đang dừng trên người Arthur mang một nửa kinh diễm, một nửa còn lại tinh quang vui vẻ như mộng, mang theo một nét quyến rũ khác thường.

Nói thật hai người này mà đứng một chỗ quả thật xứng đôi Tuy nhiên Lâm Linh lắc lắc cái đầu của mình, sao mình lại có cảm giác có chút khó chịu nhỉ?

Bởi vì thân phận tỷ nữ, Lâm Linh không thể cùng ngồi trên bàn ăn với họ được, nàng ở phía sau Arthur buồn bực, nhìn đáy mắt Adana có một mảnh sóng biển từng đợt từng đợt truyền lại. Hai người liếc mắt đưa tình rất náo nhiệt.

Thiết. Lâm Linh rất không chấp nhận liếc nàng một cái, nói cái gì mà cực kỳ cao ngạo, nhanh như vật đã đổ trước Arthur. Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất nói rõ mỹ nam kế có hiệu quả!

Nàng quay đầu nhìn ra ngoài một cái cửa sổ, Metia cùng kysī Boralias chắc cũng sắp đến rồi.

“Arthur diện hạ, thị nữ của ngài hình như là người dị tộc?” Nam tước Andrew tò mò nhìn Lâm Linh, “Tướng mạo cũng khác chúng ta, thật kỳ lạ.”

Lâm Linh tránh né ánh mắt sẫm soi của nam tước, tâm lý oán thán một câu, nói nhảm, đương nhiên là kỳ lạ, lúc này người châu Âu Trung cổ chưa có cơ hội được diện kiến người phương Đông a.

“A, là nô lệ ta mua được với giá rất rẻ trên chợ. Không có gì kỳ lạ.” Arthur mạn bất kinh tâm (về không quan tâm) nói.

Nam tước Andrew lập tức lộ ra bộ mặt: ta chưa từng được gặp qua, “Lần sau ta đi tới chỗ này nên để ý một chút.”

Lâm Linh nhìn chăm chăm vào gáy Arthur, đột nhiên có cảm giác rất muốn đánh vào đó.

“Nếu như diện hạ thấy không có gì kỳ lạ, không bằng cho ta đi, ta ra giá gấp bội.” Andrew do dự nói ra miệng.

Lâm Linh thân thể choáng một cái, vội vàng chống lên lưng ghé Arthur.

“Vậy sao.” Arthur khẽ nhếch khóe miệng, “Để ta cân nhắc một chút.”

Cân nhắc cái đầu người! Lâm Linh thật sự rất muốn vơ đại một thứ gì đó mà đập vào đầu hắn. Bọn hắn ở chỗ này ăn uống thịnh soạn, còn mình thì để bụng đói đứng nhìn bọn họ ăn, thật sự là rất rất tàn nhẫn Trong lòng của nàng đột nhiên phát lạnh, tên kia ghét mình như vậy có khi nào sẽ đem mình bán đi?

“Nhưng trong lúc ta đang suy nghĩ ngài cho nàng ăn một chút gì đi.” Arthur thoát nhìn như tùy ý nói một câu.

Nam tước Andrew gật gật đầu, “Thiếu chút nữa thì quên, thế cho nàng xuống phòng bếp ăn cơm cùng với người làm thuê đi.” Hắn vừa nói vừa quay đầu bảo một thị nữ đưa Lâm Linh xuống phòng bếp.

Vừa nghe được đi ăn cơm, Lâm Linh hoàn toàn đem ý nghĩ muốn phạm tội vừa nảy trong đầu vứt tới chín tầng mây, cuối cùng tên kia cũng coi như còn chút lương tâm.

Trước khi nàng ra khỏi cửa, nam tước Andrew vẫn ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái, mấy khối thịt béo trên mặt hắn lắc lư theo động tác. Lâm Linh chỉ thấy một cổ hàn khí thẳng hướng lên đỉnh đầu, liên tục không ngừng đập cửa xông ra!

Nếu Arthur hắn mà dám có dũng khí bán nàng cho tên mập đó thì nàng nhất định sẽ liều mạng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sao nàng có thể khinh rẻ tình yêu của ta

Lâm Linh vừa đến phòng bếp thì cảm nhận được vô số ánh mắt tò mò phóng lên người mình. Ôi, ai kêu đây là châu Âu hơn một nghìn năm trước đây, nếu là hiện đại, tùy tiện tìm người Trung Quốc mắt đen da vàng trên đường châu Âu cũng đầy rẫy. Mình cũng sẽ không bị vậy xem như con khỉ trong sở thú.

Nhưng mọi người tò mò thì tò mò chứ vẫn lấy đồ ăn ra chiêu đãi nàng. Nàng đã đói bụng đến choáng váng, lập tức cầm lấy bánh mì giòn. Nói thật, nàng vẫn cảm thấy bánh mì chỗ này ăn không được, bởi vì khi đó bánh mì không giống với hiện tại, dùng nguyên liệu rất thô, cũng không có nhiều bánh kem, cho nên tất cả bánh mì cũng mang theo một cổ mùi vị chua xót. Nhưng giờ nàng lại cảm thấy nó chính là cao lương mỹ vị.....

Nàng ăn no đến đánh ợ một cái, hài lòng vỗ vỗ cái bụng khề nhô, chuẩn bị đi tìm Arthur. Chắc hẳn cũng dùng cơm xong rồi.

“Này, này, chắc các người không tin, ta nhìn thấy Adana tiểu thư cùng vị Arthur điện hạ kia đi về phía hoa viên đấy.” Một ti nữ tiến vào phòng bếp hưng phấn rải tin Bà Tám.

“A, thật?” Máy người khác tỏ vẻ vô cùng hứng thú.

“Ân, hình như còn là Adana tiểu thư chủ động yêu cầu Arthur điện hạ đấy.....”

“Không ngờ tới tiểu thư cũng động tâm”

“Vị Arthur điện hạ kia đúng là người nam nhân ôn nhu nhất mà tôi từng gặp, tôi thấy chỉ cần đó là nữ nhân thì tất sẽ động tâm.....”

“Đúng vậy, lúc hắn cười lộ lên, Thượng Đế a, cứ như thiên thần!”

Lâm Linh nghe đến đó, trong miệng muốn phun một tiếng, ôn nhu, thiên sứ? Ha ha ha, nàng nhớ tới cười to ba tiếng, đây là đang nói hắn đó hả? Một đám phụ nữ đều bị bộ mặt giả dối của hắn lừa rồi.....

Thừa dịp mấy cô hầu nữ vẫn đang tiếp tục cao hứng bàn luận, Lâm Linh len lén chuồn khỏi phòng bếp, vừa mới đi qua góc tường đúng lúc thấy được một bóng người quen thuộc.

“Metia!” Lâm Linh vội vàng vẩy vẩy tay chạy tới trước mặt nàng, lúc này mới thấy rõ bóng người đang đứng ở bên cạnh nàng là một vikysitêrê tuổi cao ngất.

Kysitên sinh lễ phép hướng nàng gật đầu thăm hỏi.

“Vị này chính là kysitêrê Boralias sao?” Lâm Linh đánh giá hắn vài lần, sắc mặt hắn mặc dù hơi khó coi, nhưng nhìn qua cũng là mặt mày tuấn tú, khí chất ưu nhã, thật là vikysitêrê, tuy nhiên, theo lương tâm mà nói thì khí chất và dung mạo so với Arthur còn kém chút.

Cũng khó trách Adana bị Arthur hấp dẫn.....

“Tỷ tỷ của tôi đâu?” Meta hỏi.

Lâm Linh thừa dịp Boralias không chú ý, hướng nàng làm một cái ánh mắt, “Nàng hình như đang hẹn hò trong hoa viên.”

“Hẹn hò?” Boralias sắc mặt hơi đổi.

Meta lập tức hiểu ý, lôi kéo hắn, “Chúng ta cùng tới hoa viên xem thử đi.”

Dưới ánh trăng mát lạnh, gió lại bắt đầu thổi rơi từng giọt tuyết mịn, lộ ra ánh sáng màu ngân bạch nhu hòa, lộng lẫy làm cho người ta hoa mắt, tuyết rơi an tĩnh nhẹ nhàng như bay múa.

Cả hoa viên tràn ngập một mùi tuyết tươi mát.

Bọn Lâm Linh rất nhanh đã phát hiện dưới một gốc tùng cao lớn cách đó không xa, Arthur đang đứng chung với tiểu thư Adana. Hai người tựa hồ rất tâm đầu ý hợp, khóe miệng Arthur mỉm cười, dung mạo tuyệt mỹ dưới ánh trăng giống như một mỹ thiếu niên trong thần thoại Hy Lạp.

Hắn thật là Arthur sao? Lâm Linh dụi dụi con mắt, hắn cư nhiên mới cười.....

“Tên nam nhân kia là ai? Bọn họ đang nói cái gì?” Boralias nhíu mày, tỏ rõ vẻ đố kỵ.

“Muốn biết họ nói cái gì thì anh đừng động đây.” Lâm Linh trầm thấp nói một câu, thăm dò nhìn qua đó từ bồn hoa nơi đây. Thiệt tình, chẳng lẽ mấy người này cũng không biết lạnh, cho dù muốn nói tình nói ái, cũng nên tìm chỗ nào ấm áp một chút đi chứ, hại nàng phải chịu cảnh mùa đông lạnh lẽo thế nào.

Trong gió mơ hồ truyền đến tiếng hai người nói chuyện, nhưng lại nghe không rõ ràng. Lâm Linh suy nghĩ một chút, yên lặng đọc chú ngữ điều khiển gió, quả nhiên gió lớn dần lên, bọc âm thanh thổi lại về phía bọn họ.

“Điện hạ, ngài từ nhỏ đã cao quý như vậy, khí chất lại hơn người, chắc chắn võ nghệ cũng rất cao cường, trên thế gian thật khó có thể tìm được một người con gái có thể xứng đôi với ngài.”

“Cũng không chắc a, tiểu thư Adana là người con gái xinh đẹp nhất mà ta từng gặp.”

“A a, vậy, ngài nghĩ.....ta có xứng đôi với ngài không?”

Vừa nghe đến những lời này, Boralias cũng không thể kiềm chế được nữa, từ sau bồn hoa xông bật ra ngoài, Metia chưa kịp ngăn cản, hắn đã vọt tới trước mặt Arthur, xoẹt một tiếng rút ra kiếm, “Trên danh nghĩa của Thượng Đế, ta – Boralias muốn vì vị tiểu thư cao quý này mà quyết đấu với người!”

“Sao lại là người.” Khuôn mặt Adana lộ lên một tia kỳ quái, “Khi nào mà ta cho phép người có thể tiến vào lâu đài của ta?”

Lâm Linh đột nhiên cảm giác có gì đó là lạ, lúc thấy Boralias xuất hiện, trên mặt Adana cũng không có biểu hiện như cấm hận hay phiền chán, tóm lại là một ánh mắt không rõ ràng.

Metia vội vàng lùi ra mấy bông son trà màu trắng, “Tỷ tỷ, không phải tỷ đã nói nếu chàng hái những bông hoa son trà này, tỷ sẽ gặp chàng ấy một lần sao.”

Trong đôi mắt lam của Adana lướt lên một tia cười trào phúng, “Boralias, không ngờ nói thế mà người cũng đi làm thật, người đúng là ngu xuẩn, tuy nhiên nhìn như vậy thì người thật sự rất yêu ta.”

Boralias đẩy mắt ánh lên thân sắc bi thương, “Đúng vậy, tiểu thư Adana, ta thật sự rất yêu nàng.”

“A, vậy người chứng minh tình yêu của người đối với ta đi.” Adana nở một nụ cười tàn nhẫn, “Chỉ cần người chặt bỏ tay trái của mình, ta sẽ tin tình yêu của người là thật.”

=====

Lâm Linh nghe vậy hít một hơi lạnh, nữ nhân này thật quá tàn nhẫn đi chứ! Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Arthur một cái, trên mặt hắn đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, phảng phất như đang chờ một màn kịch hay.

“Không được, tỷ tỷ, nhanh thu hồi lời nói của tỷ, nếu không chàng sẽ thật sự làm như vậy mất!” Metia sắc mặt tái nhợt hô lớn.

Adana xoay người sang chỗ khác, bắt vì sờ động (không nhúc nhích).

Boralias cười khò một chút, “Được, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy!” Vừa dứt lời, quang kiếm chột lóe, đột nhiên hắn hét lên một tiếng sợ hãi, muốn dừng đao lại, nhưng ngọn đao sắc nhọn đã đi xuống.....

“Metia!” Lúc Lâm Linh thấy rõ người bị thương thì không khỏi chấn động, nàng sao lại..... Nàng thật sự đúng là rất thích hắn. Nhưng lúc này nàng (Lâm Linh) cũng không nghĩ nhiều, vội vàng cúi người, móc ra khăn tay thay nàng (Metia) băng bó đơn giản một chút, may là hắn đã kiềm chế lại nên chỉ cắt da, không đáng lo ngại.

Boralias đứng hồi lâu, hồi phục lại hoàn toàn tinh thần, đem Metia ôm vào trong lòng, thanh âm run rẩy, “Tại sao, tại sao nàng lại làm như vậy?”

Metia hạ mi mắt, ánh mắt xẹt qua tay hắn, nở một nụ cười thư thái, “Hoàn hảo, tay chàng vẫn còn.....”

“Tại sao.....”

“Tại sao tại sao, cậu còn hỏi tại sao! Não cậu bị nước thấm vào rồi à!” Lâm Linh cảm thấy có cái gì từ ngực đang muốn tiến mạnh ra ngoài, nàng xoẹt đứng dậy, lớn tiếng nói, “Đương nhiên là bởi vì nàng yêu cậu, nếu như không thương cậu, nếu không sao lại mạo hiểm tính mạng hái hoa cho cậu, nếu như không thương cậu, sao lại dùng chính thân thể của mình bảo vệ cậu, nếu như không thương cậu, sao nàng lại hao tổn tâm trí như vậy, cố giúp cậu được đến gần với người mình yêu, cái này là yêu sâu đậm cỡ nào mới có thể làm được như thế!”

Nói một đồng câu, nàng cũng giật mình, len lén nhìn thoáng qua Arthur, hắn cười nhẹ nhìn nàng. Nàng vội vàng cúi đầu, xong đời, có khi hắn lại muốn cười nhạo nàng.....

Boralias lúc này mới như chợt tỉnh mộng, khóe mắt dần ẩm ướt, lắm bầm nói, “Metia, xin lỗi, ta đến cùng vẫn không nhận ra, nguyên lai nàng.....”

Adana không ngờ chuyện sẽ phát sinh thành như vậy, nhất thời không nói nên lời. “Ta..... Ta biết chàng yêu tỷ tỷ của ta nên.....” “Nàng nhẹ giọng nói.

Boralias tựa hồ đang suy nghĩ mênh mang, ngay cả chính hắn cũng không biết phải làm như thế nào.

Lâm Linh hít một hơi, cứ như thế cũng không phải là biện pháp, dù sao lúc này mình nghĩ như thế nào thì nói như thế ấy đi. “Ta muốn nói, ở đất nước chúng ta có một từ gọi là duyên phận, các người ở đây chắc cũng hẳn là số mệnh. Nếu có duyên, thành tâm quý trọng nó thì tự nhiên sẽ có hiệu quả, nếu vô duyên, thì chắc chắn chuyện cũng không thành, nên sớm bỏ cuộc thì hơn. Nhưng là chúng ta nhưng chúng ta lại lâm ngơ trước những người có duyên quan tâm tới mình, ngược lại lại đối với những người vô duyên thành tâm dốc hết lực. Boralias, có nên không?”

Thân thể Boralias khẽ run lên, ánh mắt nhìn về phía Metia càng thêm áy náy, lại thêm vài phần nhu tình, hần duỗi tay nhẹ nhàng vuốt cánh tay bị thương của nàng, thấp giọng nói, “Hai mắt ta đúng là mù rồi, Metia, ta đã không biết thế nào là quý trọng người đang luôn ở bên cạnh ta, Thượng Đế ơi, hy vọng rằng tất cả vẫn chưa muộn, nàng có tha thứ cho ta không hồi tiểu thư của ta?”

Metia khó tin nhìn hần, mặt đỏ lên, kích động khóc nức.

“Boralias, thế này là sao? Không phải người nói rất yêu ta sao?” Adana cau mày nhìn hai người kia, “Làm sao mà người có thể thích một con nha đầu có tướng mạo tầm thường như thế được.

Boralias nói một câu mà không thèm ngẩng đầu nhìn nàng,” Ta sẽ bỏ cuộc, Adana tiểu thư, ta sẽ không dây dưa nàng nữa.”

Adana sùng sốt, sắc mặt khẽ biến, “Không thể! Người là phải người theo đuổi ta, người phụ nữ người có thể yêu chỉ được phép là ta!”

Boralias không nói gì ôm lấy Metia, “Ta sẽ mang nàng đi.”

“Không được!” Adana đột nhiên ngăn cản bọn họ, lộ ra vẻ mặt kỳ quái, “Không cho đi, Boralias, thật ra là ta yêu người!”

Hần khựng lại, “Nàng nói cái gì?”

“Thượng Đế ơi, giờ ta mới có thể hiểu được tình yêu của mình, ta không thể mất người, Boralias, ta hối hận! Có lẽ là do ta yêu người, cho nên đối với người so với những người khác ngặt nghèo hơn, mới thử nghiệm người nhiều lần như vậy!” Mắt nàng hiện đầy tơ máu, giọng khàn khàn.

Sao lại biến thành như vậy? Lâm Linh bỗng dưng cảm thấy một trận đau đầu, nàng mắt liếc nhìn Arthur, đột nhiên cảm thấy mà phát tiết, hần thân nhiên tự đắc đứng dựa một bên cây cỏ thụ, làm một bộ dáng tất cả đều không liên quan tới mình.

Còn nói cái gì dốc hết sức lực giúp đỡ..... Đi chết đi.....

Tuyệt hình như rơi càng nhiều. Sắc mặt Metia càng thêm tái nhợt, lo lắng bất an chờ đợi quyết định của Boralias. Nếu vậy Boralias sẽ hồi tâm chuyển ý mà yêu tỷ tỷ của mình?

“Metia, chúng ta đi thôi.” Hần mỉm cười tiếp tục đi lên phía trước.

“Boralias, người sẽ hối hận!” Adana hét lên một tiếng.

“Hối hận chính là ngài, tiểu thư Adana.” Lâm Linh liếc nàng một cái, “Mặc dù ta chưa từng yêu, nhưng là ta rất rõ là yêu không phải là sự cầu xin, cũng không phải là sự bố thí, càng không thể dùng lòng tự tôn của người khác để mà chứng minh, yêu là phải tôn trọng lẫn nhau. Nếu ngài không biết điều đó, viễn viễn ngài cũng không xứng để yêu, cũng không xứng được người khác yêu mình.”

Cả người Adana thoáng ngây ngẩn, giật giật môi, nhưng lại không nói gì.

“Cô ngốc, chúng ta cũng nên về thôi.” Trong mắt Arthur lướt lên một chút ý cười, hướng nàng đi tới.

Lâm Linh nhặt trên mặt đất đóa hoa son trà màu trắng, đặt trước mặt nàng, “Ngài để chokysi Boralias đi hái hoa này. Thế ngài có biết ý nghĩa của hoa son trà màu trắng không?” Vừa nói nàng vừa tiến đến bên tai Adana nhẹ nói một câu.

“Chúng ta đi thôi.” Lâm Linh vừa quay người lại đã nghe thấy tiếng khóc của Adana từ phía sau truyền đến.....

Arthur quay đầu nhìn nàng một cái, mặt bất kinh tâm mà hỏi, “Ý nghĩa của hoa son trà màu trắng là gì?”

“Hừ.” Nàng không thèm trả lời, ai kêu hần ngay lúc đó chỉ đứng một bên xem trò vui.

“Không nói ta sẽ đem người bán cho lão kia.”

“Người dám.....”

“Nhưng chắc người bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền, hay là đổi hai bao lúa mạch nhĩ.”

“Đi chết đi!”

Nàng hung hần đá một đồng tuyết về phía bóng lưng của hần, lại quay đầu nhìn Adana vẫn còn đang khóc nức nở, trong lòng dâng lên một cỗ phiền muộn không rõ.

Ý nghĩa của hoa son trà màu trắng — sao nàng lại kinh rě tình yêu của ta.

Cho nên, không cần chờ đến lúc tổn thương mới cầu xin tha thứ,

Không cần chờ đến lúc mất đi mới cố gắng níu lại.

Chương 19: Nam tử tóc đen thần bí

Lúc bọn họ rời khỏi thành, Lâm Linh kinh ngạc phát hiện Mặc Lâm đã chờ sẵn ở ngoài.

“Săn bắn kết thúc, ta đến đưa bọn người về thành.” Mặc Lâm mỉm cười, sau khi lên ngựa nhìn chăm chú vào Arthur, ý vị thâm trường liếc Lâm Linh một cái, “Lâm rất tốt.”

“Cái gì?” Nàng có chút không hiểu.

Mặc Lâm dùng một loại âm thanh chỉ có nàng và hắn mới có thể nghe thấy, “Người đã cứu lấy tình yêu của kysīBoralias, làm tốt lắm.”

“Được gì không?”

“Đó chỉ là một nhiệm vụ thêm vào, nếu như không hoàn thành được thì cũng không ảnh hưởng đến toàn bộ trò chơi, nhưng nếu như hoàn thành thì sẽ có được một món quà bất ngờ.” Ánh mắt của hắn như biển rộng mênh mông, “Tuong lai sẽ có lúc người được sự trợ giúp của nó.”

“Vậy sao.....” Nàng đột nhiên phản ứng, “Nói như vậy thì tất cả đều nằm trong kế hoạch của người?” Thấy hắn gật gù đầu, nàng lại càng buồn bực, “Vậy cũng không nói sớm, hại ta sợ bóng sợ gió, còn tởn tởn sắp bị đem đi bán.....”

Hắn cười ra tiếng, “Yên tâm, người tuyệt đối không thua hai bao lúa mạch đâu.” Hắn vẫn nhìn nàng, “Ta xem, ít nhất cũng phải đáng hai cái đầu heo.”

“Sư phụ, các người nhanh lên, tuyệt càng lúc càng lớn.” Arthur quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, nhẹ giương roi thúc ngựa rời đi.

“Ta lập tức tới ngay.” Mặc Lâm như gió giục ngựa vượt qua.

Ách —— nàng bóng lưng hai người rời xa, nắm chặt hai đấm, hai người nàng ghét nhất bây giờ chính là Mặc Lâm với Arthur!

Một trận gió lạnh thổi tới, bóng cây lắc lư, trong rừng truyền đến vài tiếng kêu thê lương của cú mèo, nàng rung mình một cái, vội vàng giục cương ngựa quỳnh quáng đuổi theo.

“Này, hai người các người chậm một chút, chờ ta với! Thật đáng sợ a —— cứu mạng!!”

Cuộc sống trong trò chơi ngày lại một ngày trôi qua, nháy mắt, băng tuyết đã bắt đầu tan dần, không lâu sau đó, mùa xuân sẽ tới.

Lâm Linh một bên hà hơi, một bên cho thêm củi vào lò sưởi, trong lòng mong ngóng cái mùa đông gian nan này mau qua một chút. Mấy ngày trước, Mặc Lâm rời khỏi nơi này, nói là muốn đi La Mã một chuyến. Bình thường lúc nói chuyện phiếm, Lâm Linh cũng hiểu rõ hoàn cảnh thời đại hiện tại giống như trong lịch sử, lúc này quần đảo England vẫn còn đang dưới trướng đế quốc La Mã, nên sau khi Arthur trở thành quốc vương tương lai hắn là còn một chặng đường rất dài.

Mặc Lâm đi La Mã, nhất định cũng có chuyện trọng yếu muốn làm đi.

Nhưng nàng mong chờ nhất chính là chờ tới đầu xuân, nếu nàng có thể thông qua đợt kiểm tra của Mặc Lâm thì có thể trở về thế giới hiện thực. Qua được bài kiểm tra của hắn chắc cũng không có vấn đề gì, bởi vì cho dù tuyết rơi dày đặc hay trời đổ mưa đá, Arthur bắt buộc nàng phải luyện tập, nhưng lại vẫn trưng một bộ dáng hung ác.

Hắn nhất định rất hối hận đã không đem nàng bán đi đổi hai cái bao lúa.....

Nghĩ đến đây – nàng liền thở dài, ôi, nếu có thể sớm trở về thì tốt rồi, nàng thật sự rất nhớ ba ba mẹ mẹ, cũng muốn đi thăm bệnh ngoại công. Chờ đến khi trở về có rất nhiều chuyện muốn làm đây.

Nhưng rốt cục có nên quay lại trò chơi không?

“Lâm Linh, cô có ở trong đó không?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Khai. Lâm Linh da đầu tê rần, cái lỗ tai của nàng lại phải bị hành hạ rồi.....

“Tới đây.” Nàng phủ thêm một lớp áo khoác, chậm rãi mở cửa, Khai cười mịch mịch thò đầu vào, tiện tay kéo người phía sau lưng lại, “Hôm nay tôi cũng lười theo Arthur tới, vừa lúc cùng nhau.....”

Nói được một nửa, ánh mắt của hắn dừng lại trên mặt của nàng, tiếp theo khòe miệng đột nhiên co quắp lại, hắn cùng Arthur đồng thời hóa đá.....

Lâm Linh kinh ngạc nhìn hai người trước mặt trong nháy mắt biến thành pho tượng, chợt nhớ tới cái gì, duỗi tay sờ mặt, nhất thời sợ hãi kêu a một tiếng, xong đời rồi, cứ nhiên quên mất mình đang đắp mặt nạ!!

Hai người rốt cục từ trạng thái kinh hách định thần trở lại, “Lâm Linh, cô đây là đang làm gì vậy?”

Lâm Linh gỡ từng mảnh mặt nạ xuống khỏi mặt mình, nhẹ nhàng nói, “Đường ẩm da.”

“A?” Khái trên mặt viết một chữ không hiểu thật to.

“Nơi này khí hậu khô ráo như vậy, da tay của ta càng ngày càng khô, tuy ta hiện giờ chỉ mới 16 tuổi, nhưng phải bổ sung vitamin và độ ẩm thích hợp mới.....”

Arthur cùng Khái liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời cùng lộ ra vẻ mặt ta chả hiểu cô đang nói cái gì.

“Trước ngồi xuống đi đã.” Khái lôi kéo Arthur ngồi trên tấm thảm trải gần lò sưởi, rất tự nhiên đoạt lấy cái đệm lớn do chính tay Lâm Linh may, thoải mái dựa vào, duỗi chân duỗi lưng, hăng hăng giọng, chuẩn bị bắt đầu tiếp tục câu chuyện Bà Tám hôm nay.

“Được rồi, các cậu có muốn uống gì không? Ta đi lấy giúp cho.” Vì để tránh khỏi ma ám của Khái xò vào tai, Lâm Linh biểu hiện tính tích cực chủ động hiếm thấy.

“Mang cho tôi chút rượu nho nhường từ năm trước ấy.” Khái nhún vai. “Nhưng để cho nữ hầu đi lấy là được rồi.”

“Để cô ta đi đi.” Arthur mở miệng nói, “Dù sao cô ấy cũng đâu khác gì nữ hầu.”

Không được tức giận, không được tức giận, mình nên quen với giọng điệu ác khẩu của hắn mới đúng, cứ coi như hắn là không khí đi, Lâm Linh tự an ủi chính mình, đi tới cạnh cửa, cầm lên một cái đệm dựa, cười cười, “Đệm dựa có đủ không ta cho người một cái nhé.” Nói xong, nàng dốc toàn lực hung hăng ném cái đệm kia bay đi, xoay người bỏ đi, phía sau truyền đến thanh âm của Khái, “Arthur, người làm sao vậy!”

Môi nàng giương lên, sợ là càng ngày mình càng có khuynh hướng bạo lực.....

Lúc tới phòng bếp, nữ hầu tên Ngải Kỳ đang làm việc ở đây đưa nàng xuống dưới hầm nhường rượu dưới tòa thành. Cái hầm nhường rượu này là một trong sáu hầm dưới tòa thành, trừ lúc lấy rượu, bình thường cũng không có người lui tới.

“Tiểu thư Lâm Linh, nơi này tối đen một mảnh, thật đáng sợ a.” Ngải Kỳ thử nhìn vào trong thăm dò một chút, nhưng lại sợ không dám bước tiếp.

Lâm Linh mặc dù cũng mao cốt từng nhiên (nổi da gà), nhưng ở trước mặt Ngải Kỳ, nàng lại không muốn lộ ra bộ dáng sợ hãi, đành phải kiên trì đến cùng nói, “Vậy cô đứng ở chỗ này chờ tôi đi lấy.”

Vừa đi vào cái hầm tối như mực này, tay cầm nến của Lâm Linh không khỏi có chút run rẩy, nàng men theo hành lang hẹp dài dẫn đến phía trước, trong mảng yên tĩnh chỉ nghe phan phác tiếng tim mình nhảy loạn. Biết thế nàng đã không bàn ra cái loại đề nghị này.....

Đi tới chỗ chất rượu thật vất vả, nàng cẩn thận bước qua, cúi người xem xét số năm đã nhường ghi trên thùng rượu. Đúng lúc đó đột nhiên có một âm thanh nhỏ truyền từ phía sau thùng rượu, Lâm Linh cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, cơ hồ sẽ ném ngọn nến bỏ chạy, lúc nàng chuẩn bị tư thế hành động, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một thứ, nhất thời thân thể cứng đờ, trong nháy mắt cảm thấy máu trong người đóng băng hết cả.....

Ở sau thùng gỗ lộ ra một cánh tay nhợt nhạt!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Xin lỗi, ta muốn trở về

Lâm Linh giờ đã hiểu rõ một việc, nguyên lai trên TV vì nguyên nhân này mà sợ hãi đến hô to gọi nhỏ đều là gạt người, bởi vì, một người đã bị kinh hách đến cực độ hoàn toàn chẳng phát ra được tiếng nào.

Giống như nàng bây giờ vậy.

Sau đó, nàng chứng kiến một chuyện rất quý dị, cái tay kia có chút giật nhẹ.

Ngược lại cái động đậy này lại không làm cho nàng sợ, ít nhất chắc là không phải chỉ một tay, lại càng không phải là một cỗ thi thể, mà là.....

Nàng hít thật sâu một hơi, cũng không biết lấy dũng khí từ chỗ nào, đứng dậy, nhắc ngọn nến trong tay hướng nơi đó chiếu tới.

Ngọn nến trong tay nàng thiếu chút nữa rớt xuống, chiếu lần lượt từng chỗ sát vách tường, cứ nhiên thật sự che dấu một người!

Từ hướng này của nàng nhìn lại, có thể mơ hồ nhìn ra đó là một nam nhân, mái tóc dài màu đen như mun che hết mặt của hắn, không nhìn thấy rõ bộ dáng. Ngay lúc nàng đang sững sốt, nam nhân kia đột nhiên mở hai mắt ra, duỗi tay vờn tới, không đợi nàng kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cạnh một tiếng, ngọn nến cũng rơi xuống đất, làm cho bốn phía nhất thời một mảnh đen nhánh. Ngay sau đó nàng cảm thấy cổ mình mát lạnh, một thanh chủy thủ đang đặt lên yết hầu của nàng.

“Muốn trách thì hãy trách người xui xẻo.” Thanh âm của hắn trầm thấp mà yếu ớt, còn có chút đứt quãng, “Không giết người, người nhất định sẽ nói cho người khác biết ta trốn chỗ này.” Vừa dứt lời, hắn đột nhiên học ra một ngụm máu tươi, mắt nhắm lại hôn mê bất tỉnh.

Lâm Linh kinh hồn chưa định đẩy hắn ra, nếu hắn không kịp thời té xỉu, thiếu chút nữa nàng đã đánh mất cái mạng nhỏ của mình.

Nàng đốt lại ngọn nến, nương theo ánh sáng hoa nến lay động nhìn người nam nhân đang hôn mê bất tỉnh kia, đập vào mắt là một khuôn mặt lãnh khốc nhưng vô cùng tuấn mỹ, nhưng ở khuôn mặt không hề che vào đâu được kia lại mơ hồ lộ ra một chút âm độc cùng sát khí nhẹ nhàng làm cho người ta có chút sợ hãi, một loại độc được cực kỳ xinh đẹp.

Mặc dù đang ở trong hoàn cảnh như vậy, nhưng nàng cũng không nhìn được trong lòng cảm thán một tiếng, đây là nam tử đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Nhưng hắn rốt cuộc là ai? Sao lại ở chỗ này?

Đang nghi vấn, ánh mắt Lâm Linh dừng lại trên lồng ngực của hắn, nhất thời rõ ràng nguyên nhân tại sao hắn bất tỉnh. Ở trước ngực hắn có một vết kiếm rất sâu, mặc dù máu đã ngừng chảy, nhưng mất máu không ít, hắn có thể chống trụ đến giờ quả là kỳ tích.

Hắn hiển nhiên không phải người tốt, nhưng nàng không thể cứ trơ mắt mà nhìn một người chết đi.

Bởi vì, nàng còn nhớ điều luật cuối trong tám quy luật của kỵ sĩ: Tinh thần. Cách đối xử lý trí nhất với mọi người là phải đối xử bằng cả lương tâm.

Lúc nàng đem rượu về tới phòng mình thì Khải đang nói đến mặt mày hớn hở, Arthur thì lại ngủ khi giữa một đồng gối ôm.

“Sao cô mang rượu về lâu quá vậy?” Khải lộ ra một vẻ mặt khoa trương, “Ta còn trông người ngã vào thùng nào nên say rồi chứ.”

“A, tôi tìm hơi lâu.” Nàng tận lực giả bộ như không có việc gì, đem rượu đặt ở trên bàn. Mặc dù tự nói với mình phải luôn tỉnh táo, nhưng trái tim vẫn vẫn đùng đùng nhảy không ngừng.

“Quả nhiên là – đồ ngốc.” Arthur mở mắt, đôi mắt tím hiện ra một mảnh trong suốt gọn sóng, lạnh nhạt tĩnh lặng như dưới ánh trăng bay xuống từng mảnh cánh hoa lung linh, có một tia châm biếm xẹt qua rồi biến mất không dấu vết.

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, “Được rồi, đã không còn sớm, các người cũng nên đi đi, đây là khuê phòng của con gái đó, hiểu không? Khuê phòng.”

Giờ nàng đang thầm nghĩ nên sớm đuổi bọn họ đi nhanh một chút, miễn cho chính mình lộ ra chân tướng. Nhất là ở trước mặt Arthur, chỉ cần không cẩn thận chút ít sẽ bị hắn nhìn ra sơ hở.

“Được rồi được rồi, thật là mất hứng” Khải ra vẻ thương tâm dụi dụi con mắt, quay đầu hướng Arthur, đổi thành một bộ tươi cười, “Đến phòng ta tiếp tục nói chuyện từ tước Gia Sự khi nãy đi.”

Hắn chưa nói xong Arthur đã biến mất không thấy tăm hơi.....

Vất vả đợi tới khi mọi người đều đi nghỉ cả, nàng cầm một bộ giường chiếu chuồn ra khỏi phòng, suy nghĩ một chút lại lên trở về lấy một thanh đoản kiếm cắm ở bên hông, mặc dù nàng đúng là hảo tâm muốn cứu hắn, nhưng là cái mạng nhỏ của mình cũng rất quan trọng. Thừa dịp phòng bếp không ai nàng lại lấy đi một ít bánh kem và bánh mì, lúc này mới vội vã đi xuống hầm nhưỡng rượu.

Lúc nàng chạy tới đây, nam tử tóc đen kia hình như đã tỉnh. Thấy nàng xuất hiện lần nữa, hắn tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng ngại vết thương, hắn chỉ nhú nhú mày mà không nói gì.

Lâm Linh đặt ngọn nến ở trên mặt đất, đưa bánh mì và nước tới trước mặt hắn, “Mấy thứ này anh cứ yên tâm mà ăn, tôi sẽ không gọi người tới bắt anh đâu, cho nên, anh cũng không cần giết tôi.”

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, Lâm Linh nhìn thấy màu mắt của hắn thì sững sốt một chút, hắn thậm chí còn có một đôi mắt màu bạc! Giống như ánh trăng chảy xuôi, lưu quang bay múa, lúc này, cặp mắt lạnh lẽo quý dị kia đang phát ra yêu quang tà mị khiến người, ngay cả giọng nói cũng mang theo vài phần bí hiểm, “Không chừng ta có thể là người xấu.”

Lâm Linh do dự một chút nói, “Anh tự nhiên muốn giết người, còn không muốn cho người khác biết anh trốn ở chỗ này, nhìn vết thương của anh giống như là bị đuổi giết, tôi đoán anh cũng chẳng phải người tốt lành gì. Nhưng cho dù là người xấu cũng có quyền lợi được sống.”

Hắn hạ mi mắt dài như cánh điệp, kéo kéo một chút khóe miệng, thoáng như hồ nước phản chiếu tia sáng kỳ dị trong sáng của ánh trăng, dất ra một tia

rung động mỹ lệ.

“Tiểu cô nương, sẽ có một ngày ngươi sẽ hối hận vì đã cứu ta.”

Nói xong, hắn cũng cầm một miếng thức ăn lớn. Sau khi đồ ăn trước mặt đã bị hắn ăn hết, tinh thần của hắn cũng tốt hơn một ít so với trước.

“Tôi đi về đây.” Lâm Linh đứng dậy, giả bộ thu dọn dụng cụ ăn uống, thuận tay đem chăn phủ lên người hắn, “Buổi tối ở đây rất lạnh, cái này sẽ giúp anh đỡ một ít. Ngày mai tôi sẽ tiếp tục mang đồ ăn tới cho anh. Cho nên,” Nàng dừng một chút, “Đừng có tùy tiện mà chết đấy.”

Khóe miệng duyên dáng của hắn thoáng thả cong lên một tia mỉm cười như tám cây anh đào to lớn tầng tầng lớp lớp nở hoa.

“Ngươi tên là gì?”

“Lâm Linh. Vậy anh gọi là gì?”

“Ta sao?” Máu bạc sáng trong trong mắt hắn mơ hồ lan tràn một chút thần sắc ác ma, “Ta gọi là — Lucifer.”

“Lucifer?” Lâm Linh thấy tên này có chút quen tai nhưng cũng không để ý gì nhiều. . .

Đến khi nàng trở về gian phòng của mình mới đột nhiên nhớ ra, Lucifer, không phải chính là thiên thần có sáu chiếc cánh được ghi chép trong Thánh kinh Linh quang lóng lánh nhất, Kim đạo thiên sứ (thiên thần sa ngã) sao! Hắn vốn là thiên thần đẹp nhất trên Thiên giới, bởi vì cự tuyệt thần phục Thánh tử Jesus, lôi kéo một phần ba thiên thần giương cờ chống lại. Trải qua ba ngày thánh chiến, phản quân của hắn rốt cuộc bị Jesus đánh tan, trong lúc hỗn loạn rơi xuống chín tầng địa ngục, trở thành Satan – Ma vương đứng đầu.

Đừng hỏi nàng tại sao biết rõ như vậy, mấy kiến thức này đều là từ truyện tranh mà ra cả.

Nàng ở trên giường lăn lộn, nhắm hai mắt lại. Chắc là hắn chỉ tùy tiện nói với nàng một tên thôi. Nếu như hắn thật sự là Ma vương, khắp nơi đều sẽ ngập tràn bi thương chết chóc. Nhưng làm gì có người xấu nào lại có thể tùy tiện nói ra đích danh bản thân chứ.

Người nam nhân này thật sự rất tà ác giống Lucifer.

Nàng cứu hắn thì rốt cuộc có đúng hay không?

Tối hôm sau, lúc Lâm Linh mang đồ ăn đến lại chỗ cũ, phát hiện nơi đây người đã đi đâu mất, trên mặt đất vẫn còn để lại chiếc chăn dính máu.

Lâm Linh nhặt tấm chăn lên, trong lòng dâng lên một tia không rõ, tên nam nhân kia rốt cuộc cũng không có tín nhiệm nàng, cho nên mới khôi phục được một tý sức lực đã không đợi được rồi khỏi nơi này.

Cuộc sống lại ngày một ngày qua đi, Lâm Linh đã sớm quên chuyện nam tử bị thương kia. Trước khi Mặc Lâm trở về từ La Mã, tòa thành bá tước Ái Khắc Luân đột nhiên có hai vị khách.

“Boraliaskys! Metia, là các cậu!” Lâm Linh không ngờ lại là hai người bọn họ, vui mừng lẫn sợ hãi ngênh đón đưa vào trong đại sảnh.

“Lâm Linh, chúng ta tới là để từ biệt cô.” Metia tươi cười nói.

“Từ biệt?” Lâm Linh ngăn người, “Các cậu phải rời khỏi nơi này sao?”

Boralias tiến lên hành lễ, “Đúng vậy, tiểu thư Lâm Linh, mẫu thân của ta báo tin thúc giục ta trở về, cho nên ta tính mang nàng cùng về nước Pháp.”

“Nguyên lai ngươi là người nước Pháp?” Lâm Linh có chút giật mình.

“Cũng không hẳn, mẫu thân ta là biểu muội của Quốc vương nước Pháp.” Hắn khẽ cười cười, “Cha của ta lại là người Scotland.”

“Thì ra là vậy,” Lâm Linh chợt nhớ tới lời Mặc Lâm, vixysBoralias sau này thật sự sẽ trợ giúp bọn họ sao?

“Đúng rồi, Arthur điện hạ đâu?” Metia ngó nghiêng xung quanh.

Lâm Linh chỉ chỉ ra bên ngoài, “Hắn đang ở tầng hầm vũ khí tìm cái gì ấy.”

“Chúng ta ở đây đợi một lát, nhất định cũng phải từ biệt với ngài ấy, không có hai người, tôi cùng Boralias cũng không.” Nàng cùng Boralias liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

Lâm Linh trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, thấy được người khác hạnh phúc cũng là một chuyện rất đáng vui mừng đây.

“Được rồi, đây là một chút tạ lễ nho nhỏ của tôi.” Metia hướng một cái hộp về phía nàng, “Đây là món điểm tâm ngọt tôi tự làm, hy vọng các cậu có thể nếm thử.”

Lúc nàng xốc lên chiếc khăn che hộp, trước mắt Lâm Linh sáng ngời, kinh ngạc bật thốt, “Pudding?” Nàng không biết Pudding hiện đại chính là Pudding

truyền thống của nước Anh cổ đại được truyền thụ lại, cho nên kinh ngạc cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng Pudding tự nhiên thời này lại không ngon miệng bằng Pudding thời hiện đại, giống như là một loại đồ ngọt sền sệt.....

“Pudding? Tên này hay lắm a.” Metia cười cười, “Cô nếm thử xem, ăn rất ngon đấy, tôi còn bỏ thêm một ít trứng gà.”

Tay cầm hộp của Lâm Linh có chút run lên, “Không phải trong khuôn viên mấy trăm dặm quanh đây không có trứng gà sao?”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta phải vất vả đợi gà đẻ ra được quả trứng đầu tiên, mới làm món điểm tâm ngọt này.”

Trứng gà, đúng là trứng gà..... Chỉ cần ăn cái này, là có thể về được thế giới hiện thực! Trong lòng của nàng mừng như điên một trận, rất kích động nhưng trong tích tắc cũng thoáng do dự, này — có tính bỏ cuộc không đây?

Có lẽ sẽ làm rất nhiều người thất vọng, nhưng ý niệm muốn trở về của nàng đã khống chế toàn bộ ý thức, duỗi tay cầm lên một cái Pudding, ngay lúc muốn bỏ vào miệng chợt nghe một tiếng hét lớn.

“Cô ngốc, nguoi cứ như vậy mà về sao!!”

Nàng hoảng sợ, giương mắt liếc nhìn một cái, Arthur nổi giận đùng đùng đứng ở cửa, màu tím trong mắt hần âm trầm như muốn tóe lửa, có lẫn hàn quang làm cho người ta sợ hãi.

Hắn đã nghe thấy được đoạn đối thoại mới này? Hắn không phải dị ứng với trứng gà sao? Lâm Linh nuốt một ngụm nước miếng, áy náy cúi đầu không dám nhìn lại hắn.

Lúc Pudding trượt vào yết hầu, nàng chưa kịp nếm ra được vị gì, chỉ nghe giọng mình nhỏ như muỗi, “Xin lỗi, ta muốn trở về.”

“Vậy nguoi trở về đi, sau khi trở về thì đừng quay lại, đừng để cho ta thấy nguoi!”

Trước khi mất đi ý thức nghe được những lời này, khước miệng không khỏi nổi lên một tia cười khổ, đúng là thật vất vả để có thể hòa hoãn mối quan hệ với Arthur, đúng là hoàn toàn không có khả năng hòa hảo

Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm, dù sao nàng cũng không chắc là sẽ trở lại.

Gió nhẹ nhàng thổi, nàng mở to mắt phát hiện mình đang ở trong nhà bếp, trên bàn vẫn bày một đồng thức ăn chưa ăn xong.

Cá đường giấm chua, thịt hầm, cà chua, cùng món hành thái sao trứng tăn mát ra mùi thơm.

Hết thấy giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bài thi học kỳ đáng ghét

Sáng sớm trời mưa nhẹ, trong học viện Vạn Hiệp vẫn im lặng như thường. Nước mưa lóe lên ánh sáng màu bạc từ từ chạy dọc mái nhà rồi rơi xuống, hoa lá cây cỏ được cơn mưa gột rửa sạch sẽ, đưa những đóa hoa đỏ quỳên mới nở như ngấm trong nước, những cây cỏ mới nhú động lại ướt sũng một mảnh.

Hôm nay có tiết Anh văn mà Lâm Linh ghét nhất. Lúc này nàng đang chống cằm chán chường nhìn sách vở. Chóp mắt đã về được một tháng, mấy ngày này nàng cực kỳ cẩn thận, hề thứ gì mà có liên quan đến trứng gà là pass hết, cứ thế này thì nàng sẽ giống như Arthur mất, cứ nghe thấy hai chữ trứng gà là bắt đầu nổi điên.

Vừa nghĩ tới Arthur, trong đầu nàng lại hiện lên đôi mắt tím đầy tức giận của hắn, tâm trạng có cái gì đó không rõ, rõ ràng mình không làm sai cái gì, tại sao luôn có cảm giác áy náy với hắn nhỉ..... Vì vậy, nàng lại tự nhắc nhở chính mình lần nữa, đó chỉ là trò chơi, vô luận thế nào cũng chỉ là hư ảo.

Mặc Lâm, Arthur, Khải, bá tước.....

Toàn bộ đều là hư ảo

“Vậy ai tới phiên dịch câu tiếng anh đơn giản này nào?” Tiếng thầy giáo dạy Anh văn kéo nàng đang từ cõi tiên về lại, quay đầu lại thì thấy tất cả học sinh đang đồng loạt giơ tay.

Không xong, mình còn chưa kịp nghe thầy hỏi cái gì. Nhưng tất cả học sinh đều giơ tay cả, mình không giơ cũng không được..... Dù sao ở lần dưới này

thầy cũng không chắc sẽ gọi mình.

Nghĩ vậy nàng cũng chậm rãi đưa tay mình lên.

“Được, vậy Lâm Linh em lên trả lời đi!” Thầy giáo đối với học sinh xung phong phát biểu rất đổi vui mừng, cho nên vô luận thế nào cũng sẽ đem cơ hội này tặng cho nàng.

Lâm Linh khoe miệng co rúm một chút, sao lại có thể quên mình là một người cực kỳ xui xẻo a. Thảm rồi, ngay cả câu hỏi là gì còn chưa nghe được.....

“Àn.....” Nàng chậm chậm đứng dậy áp úng vângdạvài cái, đang buồn bã không biết làm thế nào, chợt thấy Quách Đình viết một câu vào vở rồi giơ lên cho nàng xem.

Quách Đình, cậu thật sự rất là đáng yêu! Lâm Linh không nhịn được muốn ôm nàng, nhưng lại cảm thấy đáp án có chút lạ lạ, quên đi quên đi, không có thời gian.

“Nam nhân ai vậy?” Nàng vừa trả lời xong, trên đầu thầy giáo gân xanh gân đỏ nổi lên, các học sinh sau một hồi hóa đá đều bật cười to.

“Trò Lâm Linh, “who is this man” nghĩa là nam nhân này là ai, không phải nam nhân ai vậy,understand?”

Thầy giáo bắt đầu dãi lau mấy giọt mồ hôi lạnh trên trán.

A — nàng nghe như có tiếng của nguyên một đàn quạ đen bay qua đầu, ánh mắt sát khí nhìn về phía Quách Đình, chỉ thấy Quách Đình xám xịt quay đầu, tay làm một cái tư thế xin lỗi.

Ôi, được rồi a.....

Lúc tiếng chuông hết giờ vang lên, ma âm của thầy giáo dạy Anh văn cũng vang lên,“Được rồi, ngày mai bắt đầu có bài thi học kỳ, mọi người đừng quên hảo hảo ôn tập.”

Những lời này giống như một quả lựu đạn nổ oành giữa lớp, khiến mặt mày mọi người nhất thời rút gân, tiếp theo là một mảnh oán than đầy đất liền tiếp. Thầy giáo vốn đã quen với loại phản ứng này, cười tươi vung tay lên đi ra khỏi lớp.

Quách Đình rầm một tiếng đánh phịch đầu xuống bàn, một bên trợn trừng mắt, một bên vẫn lầm bầm nói,“Xong đời rồi, lần này xong đời rồi.”

“Đừng khoa trương như vậy chứ.” Lâm Linh ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Quách Đình nghiêng đầu, bày ra một bộ mặt giống như cần phải trái khổ qua,“Tớ dở nhất là môn Anh văn.....”

Lâm Linh cũng không nghi ngờ điểm ấy, mặc dù Anh văn của nàng chỉ tầm tầm, nhưng ít ra sẽ không đem “who is this man” dịch thành “nam nhân ai vậy” a.....

Lâm Linh toát cả mồ hôi hột với nàng.

Tuy nhiên chuyện kể tiếp cũng to không kém, tất cả các giáo viên đầu có ai lại mang bài kiểm tra một tiết vào ngày thứ hai đầu, quả lựu đạn lại một lần nữa bùng nổ, đến lúc tan học, toàn thể học sinh năm nhất đã bị đá kích không nhỏ.....

Chiều nào tan trường cũng là giờ cao điểm, hơn nữa mấy ngày nay trời vẫn mưa, cho nên đường bị kẹt xe khá nghiêm trọng. Xe thì tới người thì lui, Lâm Linh đột nhiên nhớ tới phong hệ ma pháp, nếu như giờ mà có thể sử dụng, nàng nhất định sẽ đem tất cả những người này thổi lên đến chín tầng mây a..... Nhưng nơi này làm gì có giống thể giới trò chơi như vậy, bắt đầu dĩ, dựa vào khí lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ cuối cùng nàng cũng chật vật chen lên được xe, chủ tài xế đột nhiên hét lớn,“Đi sát vào một chút! Tôi đóng cửa lại đây!”

Lâm Linh hướng trong hướng ngoài, cửa “ba” một tiếng đóng lại.

Nàng u oán nhìn ngoài cửa xe, từ góc độ này của nàng có thể thấy được một chiếc Rolls-Royce màu đen đang đỗ trước cổng trường. Tam công tử tư thế ưu nhã ngồi vào trong xe.

Ôi, đây là bất đồng số phận a.....

Xe bus chậm rãi chuyển bánh, người hai bên đường thi thoảng lộ ra ánh mắt hoảng sợ, mọi người có thể rõ ràng nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn bị ép vào cửa kính đến biến dạng đang tỏa sát khí cùng oán khí càng ngày càng nặng.....

Như thường lệ, sau bữa cơm chiều Lâm Linh rửa mặt rồi ngoan ngoãn tuân theo chỉ thị của mẹ lên phòng học bài.

Bên ngoài mưa vẫn rơi rả rích trên mặt đất, tạo thành những bọt nước tung tóe nở rộ, một đóa lại một đóa, ngay cả trong không khí cũng có một mùi ẩm ướt, theo gió lướt vào phòng.

Lâm Linh thật sâu hít một hơi, ngồi xuống bàn học, nhưng không mở vở bài tập Anh văn ra mà lại lấy một cuốn sách trong học bàn mượn từ thư viện mấy

bữa trước ra đọc. Bìa sách màu nâu râm nắng bóng loáng, sờ lên có một cảm giác nhẵn nhụi êm ái.

Nàng nhẹ nhàng mở sách, một đoạn chữ viết đập vào mắt.

Thế kỷ sáu Sau công nguyên, lúc đó quần đảo England vẫn còn đang dưới sự thống trị của đế quốc La Mã, Arthur vương chính là truyền thuyết trong giai đoạn này, lấy thân phận anh hùng Celtic, trở thành vua nước Anh, chinh phục đế quốc La Mã..... Hắn được coi là một nhân vật truyền kỳ của nước Anh lúc bấy giờ.....

Những đoạn văn này chủ yếu viết những lời hay ý đẹp, như từng sợi lông vũ yếu ớt ở trong bóng rọi rơi trên trang giấy nhẹ nhàng xoay tròn, tịch tịch không tiếng động xoay tròn.

Nàng lật xem thêm vài tờ rồi đóng sách lại, không hiểu tại sao không dám đọc xuống tiếp nữa. Mặc dù biết rất rõ Arthur vương mà nàng quen biết là ở trong trò chơi, nhưng trò chơi được lập trình như sự tuần hoàn của lịch sử làm nàng có chút bất an.

Quên đi, đừng suy nghĩ nhiều. Dù sao nàng cũng không tính quay lại.

Nghĩ tới đây, nàng đem cuốn “Arthur vương truyền kỳ” nhét vào học bàn, lôi bài tập từ trong cặp ra. Nhìn một đồng sách vở ở trên bàn đột nhiên nàng cảm thấy như một cái đầu biến thành hai cái đầu, kiểm tra nhiều như vậy thì ôn tập như thế nào đây?

Được rồi được rồi, làm một cái thời gian biểu ôn tập bài trước!

Vì vậy, nàng vội vàng bù lu cầm giấy bút lên, qua một hồi lâu, một tờ thời gian biểu ôn tập hoa lệ trình làng.

Dựa theo thời khóa biểu ôn tập môn đầu tiên là vật lý.

Nàng chợt phát hiện ngòi bút máy có chút không dùng được, vì vậy đem toàn bộ bút máy tước hết một lần.

Sau đó, nàng đột nhiên lại phát hiện trên bàn học có rất nhiều dấu vết bút máy bút bi, Vì vậy lại dùng da đem bàn lau sạch sẽ.....

Sau đó, nàng chợt nhớ đến soi gương, rất không may phát hiện trên đỉnh mũi có một hạt mụn đậu, vì vậy ra sức nặn.....

Sau đó, nàng đột nhiên.....

Cứ như vậy găng co hồi lâu, Lâm Linh hoàn toàn không để ý thời gian đang từng chút từng chút một trôi qua, đến khi phản ứng kịp thì kim đồng hồ đã chỉ 22 giờ.

“A!” Nàng kêu thảm một tiếng, lão mục quy định 1 ngày thời gian ngủ là mấy giờ! Làm sao bây giờ, nàng ngay cả một chữ chưa nhìn!

Nàng cầm cuốn sách Anh văn lên đang tính học, lại nhìn giường chiếu một chút, được rồi, trước nằm trên giường học bài lát nữa ngủ luôn cho tiện.....

Hôm nay mục mục đặc biệt thay đổi chăn mền mới, Lâm Linh không nhìn được ở trên giường căng chăn mền lăn lộn vài cái, sau một hồi đấu tranh trong lòng quyết định ngủ năm phút hưởng thụ một chút.....

Chăn mền thật mềm, giống như đang ở trong một đám lông vũ vậy, thật là thoải mái a..... Thoải mái đến nỗi làm cho người ta muốn ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Phúc hắc chẳng khác Tam công tử

“bibibibibibibi..... Đến buổi sáng?! Buổi sáng! Không hài lòng? Dậy? Không? Ngươi a!” Đồng hồ báo thức trong điện thoại nàng lại truyền đến tiếng của nữ quân nhân, Lâm Linh dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, ngáp ngắn ngáp dài dự định tới tắt báo thức, đúng lúc đó, nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, cánh tay đang vươn nhất thời khựng lại giữa không trung.....

Cư, cư nhiên..... Trời đã sáng.....

Sau nửa phút hóa đá, nàng phát ra một tiếng hét thảm, bài thi của nàng a! Thế này chỉ sợ là rớt một cách hoa hoa liệt liệt!

Cố gắng lợi dụng thời gian có hạn, Lâm Linh dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, cầm cái bánh quẩy chạy vụt ra khỏi nhà, vội vã nghĩ tính vượt lên tuyến xe buýt trước để tới trường học.

Nhưng nàng lại quên cái tính xui xẻo thiên phú của nàng.

Đến lúc nàng chạy tới trạm xe thì có người bắt đắ dĩ nói cho nàng nghe một tin dữ, hôm nay 8 tuyến xe sẽ muộn nửa giờ. Khóe mắt nàng co rúm vài giây, bắt đắ dĩ thở dài một hơi, đem bánh quẩy nhét vào mồm nuốt xuống, xoa xoa tay, lấy sách vở ra ngồi ở một bên đợi.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, đang lúc đợi xe, Lâm Linh lại chứng kiến cỗ xe Rolls-Royce phong cách từ trước mặt nàng xẹt qua, nhưng rất xuất hồ ý liệu dừng lại ở trước mặt nàng.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ điển đảo chúng sinh, tiếp theo, bên đôi môi mỏng nở một nụ cười ưu nhã không màng danh lợi, sáng lạn hoa mỹ.

“Cô, lại đây.” Hắn đột nhiên mở miệng, ý bảo nàng lại gần.

Lâm Linh ngẩn người, có chút nghi ngờ thái độ thân thiện của Tam công tử, tình cảnh này của nàng mà bị nữ sinh khác nhìn thấy nhất định lành ít dữ nhiều.

“Lại đây, ta có việc muốn hỏi ngươi.” Hắn tựa hồ có chút không nhịn được.

Lâm Linh do dự một hồi, cảm thấy thôi là đừng đắ tội với cái Đại thiếu gia thời thượng này.

Ngay lúc nàng vừa mới tới cạnh xe hắn, hắn đột nhiên nhanh chóng kéo cửa sổ lên, không biết nói với tài xế câu gì, chiếc xe đột nhiên chạy vọt lên đem nước mưa đọng dưới đường bắn hết lên người nàng.

Lâm Linh cúi đầu nhìn mấy điểm ó vàng trên người mình, mặt liền trắng bệ, khóe miệng không ngừng rút gân, phía sau là một đoàn hỏa diễm hùng hực.

Tên Tam công tử hôn đắ này, tại sao không bỏ qua cho nàng đi!

Cuối cùng xe buýt cũng đến, trên xe buýt vẫn chật chội trước sau như một. Lâm Linh một tay vững vàng cầm lấy tay vịn, một tay vội vàng mở sách ra học mấy cái từ đơn. Đúng lúc đó đột nhiên có cảm giác thân thể của ai dính sát lên người nàng, nàng đột nhiên quay đầu, lập tức buồn bực. Quả nhiên là cái tên đại thúc biến thái kia.

Roi vào đường cùng, nàng né qua bên cạnh một chút, không ngờ hắn cũng né theo nàng, Lâm Linh đang tính thay đổi vị trí như lúc trước, nhưng trong đầu lại chợt nhớ đến thế giới trò chơi, một ý niệm bất ngờ trong đầu xõng ra, nếu Arthur mà bắt gặp bộ dáng vô dụng này của nàng, chắc chắn sẽ cười nhạo nàng.

Giống như việc thuyết phục Triel, kỳ thật có chuyện lần đầu tiên làm cũng không khó khăn như vậy.

Nghĩ tới đây, dũng khí của nàng không biết từ nơi nào, dùng hết toàn lực đạp xuống một cước vào tên đại thúc biến thái kia!

A a!! Một tiếng hét cắt cả bầu trời. Tên đại thúc biến thái ôm chân nhảy không ngừng, hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Linh, cả giận nói, “Sao lại giẫm ta!”

“Ngươi muốn biết tại sao à.” Lâm Linh ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhìn thẳng mặt của hắn, “Ngươi ở trên xe đã làm phiền không biết bao nhiêu nữ sinh. Ngươi không phạm ta, ta không phạm ngươi, này là ngươi tự tìm.”

“Tiểu nha đầu ăn nói hàm hồ!” Tên đại thúc thẹn quá hóa giận, vẻ mặt hung ác tiến lên hai bước.

Đột nhiên chung quanh cũng vang lên tiếng những nữ sinh khác. “Chính là hắn ta, luôn muốn chiếm tiện nghi của nữ sinh!”

“Đúng a, thật là biến thái!”

Thấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người, tên đại thúc biến thái cũng không nói gì nữa, im lặng đứng rồi bước xuống xe.

Lâm Linh đỡ đỡ kính mắt, khóe miệng cười thật tươi, đại - thắng - lợi!—

Hôm nay môn thi đầu tiên chính là Anh văn.

Vừa khéo hôm nay Lâm Linh cũng nắm được một chút tiếng Anh, may là vội vàng nhìn qua vài lần không thi bị thảm rồi.

Nhưng Quách Đình ngồi trước mặt nàng lại thoát nhìn không ổn, liền tiếp thừa dịp thầy giáo không chú ý quay đầu lại là hướng nàng xin giúp đỡ.

“Lâm Linh, mau mau, đáp án trắc nghiệm là gì?”

Lâm Linh len lén liếc Vương lão sư, thấp giọng nói, “bdacb.” “bbacb?bdacd? Cái gì a?” Quách đình bị cuống tới hồ đồ, lại cười tươi một cái lấy lòng, “Bạn thân ái, viết trên giấy cho tớ có được không?”

Lâm Linh do dự một chút, đây chính là gian lận a. Nhưng Quách Đình là bạn thân nhất của nàng kể từ khi học ở đây, dùng kiến thức Anh văn nát vụn của mình giúp nàng, như vậy, lần này, lần này giúp nàng một lần cũng được.

Không biết thế nào trong đầu lại nhớ tới lời nói quý dĩ của Arthur, phàm khi có người gặp chuyện không may cầu xin ta thì ta phải dốc toàn lực giúp đỡ.

Đây là một điều luật phải tuân thủ khi làm mộtkysĩ.

Quách Đình hiện tại coi như là người gặp chuyện không may đi, cho nên nằng ngầu nhiên mà giúp một chút chắc cũng không có việc gì.

Lâm Linh giải thích ra những lời này tự an ủi chính mình. Thuận tay viết vài cái đáp án vào giấy đưa cho Quách Đình.

Quách Đình nhận được đáp án nằng đưa, cực kỳ hưng phấn lập tức chép vào. Đang tính thu lại, ngẩng đầu nhìn thấy Vương lão sư cườithước thước đi về phía nằng, hình như đã bị nhìn thấy.

Lâm Linh trong lòng lộp bộp một cái, thẳm rồi, không thể nào mà dùng đạo nghĩa củakysĩmà giải thích được.....

“Trò Quách Đình, trong tay ngươi là gì vậy?”Đôi mắt long lánh của thầy truyền đến một tia u quang.

Quách Đình mỉm cười, cực kỳ thần nhiên nhéo thắt lưng, nhìn thẳng sư phụ, sau đó đem giấy đáp án đặt trên mũi dùng sức hỷ mạnh một cái, tiêu sái búng mẩu giấy thành hình vòng cung đẹp mắt, bay vào thùng rác ở góc lớp.

“Thưa thầy đó là mẩu giấy chùi mũi ạ!” Thanh âm của nằng dứt khoát vang dội.

Cả lớp cười ngất.....

Wương lão sư trừng mắt nhìn ánh mắt tự tin của nằng,cuối cùng cũng không có dũng khí mà nhậ chứng cứ phạm tội lên.

Sau khi kết thúc toàn bộ bài thi, hành động vĩ đại của Quách Đình đã truyền khắp trường, tất cả mọi người thấy nằng có thể dùng chiêu này mà không bị xử phạt trong lòng càng thêm bội phục.

Trước khi tan học, lớp trưởng đột nhiên tuyên bố tháng sau sẽ tiến hành tổ chức đại hội thể dục thể thao, muốn mọi người cùng nhiệt tình hăng hái tham gia. Lâm Linh không có hứng thú gì đối với đại hội nên cũng không báo danh.

Nằng không trực tiếp đi về nhà mà lại đi tới cái quán nhỏ đặc biệt kia.

Lúc này nằng muốn đem chiếc đĩa CD Arthur vương truyền kì về lại chỗ cũ.

Quán vẫn bẽ bộn trước sau như một, khắp nơi chồngthắt một đồng tùm lum. Lâm Linh vất vả lắm mới tiến tới được quầy, nói với ông chủ,“Ngại quá, lần trước cháu tới nơi này đột nhiên có một cái đĩa bị rớt vào túi, bây giờ cháu muốn trả lại.”

Ông chủ liếc nằng một cái,“Lấy ra thử xem.”

Thái độ của ông chủ này kém thật, Lâm Linh oán thẳm một câu. Móc chiếc đĩa CD từ trong bao ra đặt ở trên quầy.

“Đúng là Arthur vương truyền kì?” Thấy chiếc đĩa CD này, trong mắt ông chủ ánh lên một tia kỳ dị nhưng nhanh chóng giấu đi, đang tính nói chuyện đột nhiên nghe một tiếng nói truyền từ sau cái giá đằng kia,“Arthur vương truyền kì bị cô cầm đi?”

Nghe được giọng nói này, Lâm Linh toàn thân cứng đờ, sao lại gặp hắ ở chỗ này chứ, thật là oan gia ngõ hẹp mà!

Quả nhiên vị thiếu niên từ sau giá kia đi tới là Tề Văn Du.

“Không ngờ trò chơi ở chỗ của cô.” Trong mắt hắ xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Ông chủ ta để ở đây.” Lâm Linh nhớ tới chuyện buổi sáng, không thềm nói chuyện xoay người rời đi. Tam công tử Bát công tử cái gì, nằng không thềm để ý đến hắ a!

“Chờ một chút.” Hắ đột nhiên gọi nằng lại, khoe môi giỡn ra,“Có thật là nó rơi vào trong túi của cô không, hay là cô cầm trộm?”

Lâm Linh tức giận quay đầu lại,“Cậu nói cái gì? Tôi muốn trộm thì trả về lại làm gì, bệnh à?”

“Cô chơi chán thì trả về thôi.” Hắ nhún vai.

Lâm Linh trừng mắt nhìn hắ,“Tất cả mọi người đều bị bộ dáng giả dối của cậu lừa hết rồi, cậu đúng là một con người lòngdạxấu xa.”

Hắ gạt mình, đột nhiên nở nụ cười, thừa dịp nằng không để ý ép nằng về phía đằng sau giá đĩa, đặt hai tay hai bên hông nằng, cách mặt hắ quá gần làm nằng có chút bất an.

“Không tồi, ta vốn không phải người tốt lành gì, bắt quá cô có nói ra cũng chẳng ai tin cô.” Khóe miệng của hắ chậm rãi yếu ớt nở một nụ cười xảo trá.

“Tại sao, tại sao hết lần này tới lần khác để cho ta biết.....” Nằng muốn lui, lưng chạm vào cái giá đằng sau, đau đến nhe răng trợn mắt, làm đối phương cười khề một tiếng.

“Bởi vì, như thế mới vui a.” Hắ nhướn mi,“Ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ đầu tiên dám đập vào người của ta.”

Lâm Linh có chút khó chịu, “Cậu thật là một nam nhân hẹp hòi!”

Lời nàng vừa dứt bỗng thấy một nữ hài tử xinh đẹp đi vào, nhìn thấy tư thế hai người mập mờ, nhất thời cả giận nói, “Văn Du, sao anh không bắt điện thoại của em!”

Tề Văn Du nhún nhún vai, “Dĩ nhiên là tới đây rồi, không thấy anh đang bận sao?”

“Anh, anh thật quá đáng!” Cô gái đột nhiên móc thứ gì đó từ trong bao ra đập vào Tề Văn Du. Lâm Linh đang đứng một bên nhìn há hê, không ngờ đột nhiên hân kéo nàng tới trước làm tấm chắn.

“Chách” một tiếng, Lâm Linh xui xẻo nghe thấy một tiếng rạn nứt ở trên trán mình, tiếp theo có thứ gì đó dính dính chảy xuống.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là – xong đời, chảy ra rồi!

Đang ngây người trong chốc lát, nàng phát giác không có đau gì, chất lỏng từ từ chảy vào trong miệng, nàng dĩ nhiên nếm trúng chút mùi, chợt phát hiện cái mùi này quen quen.

Àn. Vị gì ấy nhỉ?

Không đợi nàng suy nghĩ kỹ, đột nhiên đất trời trước mắt đảo lộn, trước lúc mất dần ý thức, nàng đã nhớ ra,

Cái mùi này chính là cái mùi mà nàng rất quen thuộc — mùi phân gà!

Như vậy thủ phạm đập bẻ đầu nàng là một cái trứng gà!

Trời đất như băng sơn địa liệt (núi đóng băng đất tê liệt – đất trời bị hủy diệt), như vậy mà cũng có thể ăn egg!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hầu tước đại nhân

Gió nhẹ nhàng thổi vào khu rừng, đem sự tươi mát và thơm dịu của hoa cỏ phả vào mặt. Ánh sáng nhẹ nhàng chiếu rõ vạn vật, hơi thở ôn hòa mà lười biếng. Loại thời tiết này đúng là phi thường thích hợp để đánh một giấc ngủ.

Tuy nhiên nó lại không có một chút thích hợp nào đối với Lâm Linh, bởi vì từ lúc nàng bắt đầu khôi phục ý thức, khoe miệng vẫn co rúm, tâm lý dâng lên một cái oán niệm: Tại sao lần này không trở về tòa thành của bá tước Ái Khắc Luân mà lại đem nàng ném ở cái nơi quỷ quái này?

Lần trước là ngồi xe ngựa trở về, lần này thì phải chịu khổ đi bộ trở về rồi? Chỉ là ngẫm lại, hai chân nàng tự nhiên mềm nhũn.

Ngay lúc nàng đang không biết nên làm thế nào, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, vó ngựa cuộn cuộn phi nhanh làm cho lá rụng bay lên đầy trời, làm cho mảnh rừng một mảng khói bụi, lá cây bay múa loạn cào cào. Giữa màu đất lá lẫn lộn đó, đột nhiên nghe thấy tiếng kéo ngựa, âm thanh hỗn loạn kêu gọi chim ưng. Biến cảnh rừng vốn yên ắng trở thành một mảng ồn ào hỗn độn như cái – chợ.

Nàng cảm thấy trước mắt chóng mặt, một bóng người giục ngựa đến trước mặt nàng, ong ong lớn giọng hét vào màng nhĩ nàng chất vấn.

“Kẻ nào dám cản trở hầu tước đại nhân đi săn thú!”

Nàng ngẩng đầu nhìn tên sát thần hung ác, vuốt vuốt cái lỗ tai ê ẩm, nhờ, làm sao nàng biết cái tên hầu tước gì đó săn thú ở chỗ này?

“Matthew, đã nói với ngươi biết bao nhiêu lần, đối xử với phụ nữ phải ôn nhu một chút.” Phía sau ác nam truyền đến một giọng nói lười biếng, nhẹ nhàng thân nhiên hòa tan vào trong gió xuân.

Ác nam lập tức hướng lại bên cạnh người vừa nói.

Lâm Linh tò mò nhìn về phía chủ nhân của giọng nói kia thì thấy một vị thiếu niên trẻ tuổi cả người tràn đầy hơi thở quý tộc xa hoa cao quý đang ngồi trên ngựa, quần áo đi săn trên người làm lộ ra vóc người tuấn mỹ cao ráo của hắn, mái tóc màu kim rậm rạp hơi rối bay tán loạn như sóng, đôi mắt màu phi thúy nhộn nhạo như có thể chảy ra nước, khoe miệng hơi cong như ánh nắng sắc sỡ mê ly chiếu sáng.

Lần đầu tiên nàng thấy một tên nam nhân hoa lệ như vậy.

Hầu tước đại nhân gặp nàng trong nháy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, giống như vô tình tìm thấy được một con mồi ưng ý.

“Sao cô lại ở một mình trong rừng, lạc đường sao?” Khóe miệng hần cong lên một chút, từ từ nở một nụ cười rung động mê người.....

Lâm Linh gật gù đầu, thoáng thờ dài một hơi nhẹ nhõm, vị hầu tước đại nhân này nhìn qua có vẻ thân thiện, hoàn hảo không có xem nàng như mấy người hầu mà tra hỏi.

“Nếu lạc đường ta sẽ giúp cô trở về.” Hầu tước ôn hòa nói.

Lâm Linh sững sốt không tin vào lỗ tai của mình, thì ra thật sự có bánh nóng rơi từ trên trời xuống! Vị hầu tước này không chỉ dung mạo mà tính cách cũng giống như thiên sứ vậy.

“Cám ơn, cám ơn.....” Nàng chỉ lo nói lời cảm ơn mà không để ý thấy thần sắc quý dị trong mắt hầu tước.

Mặc dù lúc cười chung con ngựa với hầu tước có chút không tự nhiên, nhưng nghĩ đến mình mới là người yêu cầu người ta thì không còn cách nào. Huống chi đối phương lại là một mỹ nam hoa lệ, nói thế nào với mình cũng chẳng có hại.

Gió nam ấm áp thổi từng phiến lá trong rừng rơi xuống, tư thế ưu nhã, phong độ thông dong, nhẹ nhàng đưa qua đưa lại. Có một hai cái tinh nghịch đảo vòng đầu trên quần áo bọn họ.

“Nhìn tướng mạo của cô hình như không phải người nơi này.” Hầu tước lơ đãng hất phiến lá rụng trên đầu nàng xuống, “Tóc đen mắt đen, thật sự rất đặc biệt.”

“Ta..... đến từ một quốc gia phương Đông. Hiện tại đang ở tạm trong tòa thành bá tước Ái Khắc Luân.” Nàng đáp lời.

“Bá tước Ái Khắc Luân.....” Hần hạ giọng lặp lại một lần nữa, gương roi ngựa lên vội vã phóng tới.

Không biết bao lâu, bụi bay đầy trời, đám mây màu trắng hơi mỏng nhẹ nhàng ngưng tụ thành màu xanh nhạt, duy chỉ có đường chân trời phía tây vẫn còn lưu lại một mảng hồng rực.

Ngay lúc Lâm Linh đang buồn ngủ, phía trước đột nhiên bên đường xông ra một con ngựa vô tư đứng ở giữa đường, còn ngựa của hầu tước bị chấn động, một tiếng huýt sáo dài vừng chắc đứng lại.

Lâm Linh bị chấn động giật mình tỉnh lại, nói thật, nàng chỉ thấy một ánh sáng mờ hồ xẹt qua, ở giữa còn có một cái bóng dáng tuyệt thế quen thuộc. Lâm nàng thấy cái bóng kia giống như một vị thiếu niên nào đó, không khỏi chấn động!

Sắc trời nhuộm màu vàng chiều, sợi tóc màu vàng cao quý của hần bay nhẹ, làn da dưới ánh mặt trời trắng như tuyết, mê ly xinh đẹp động lòng người, phảng phất như muốn chiếu tới xa hơn ánh nắng mặt trời.

Nàng giật giật môi nhưng chẳng thốt ra được lời nào. Á..... Arthur..... Thế nào lại gặp hần ở chỗ này?

Arthur nhìn nàng trong nháy mắt có cái gì hiện lên rất nhanh giấu đi, nhanh chóng nhìn về phía hầu tước, lạnh lùng nói, “Hầu tước đại nhân, ngài muốn đem nàng đi đâu?”

“Hầu tước đại nhân đang tính đưa ta về.....” Lâm Linh mới nói được nửa câu thì thấy ánh mắt sắc bén của Arthur không dám nói tiếp nửa câu còn lại.

“Hầu tước đại nhân, tiếp theo giao nàng cho ta. Đối với sự trợ giúp của ngài, từ đáy lòng ta rất cảm tạ.” Arthur mặt không đổi sắc nói, liếc mắt nàng, “Cô ngốc, người còn không lại đây.”

“Ôi, ngài thật là mất hứng.” Ánh sáng nhạt trong mắt hầu tước chột lóe, “Arthur điện hạ, ngài hại ta mất một món hàng sưu tầm.”

Hàng sưu tầm? Lâm Linh đột nhiên cảm thấy sau lưng bốc lên một cổ hà khí, ngập ngừng nói, “Món hàng sưu tầm gì?”

“Ta thích nhất là sưu tầm phụ nữ có màu tóc và màu mắt khác biệt.” Hầu tước nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của nàng, “Thật sự là đáng tiếc, vốn định thêm cô nữa là ta sưu tầm đủ một trăm món hàng.”

Lâm Linh trước mắt đột nhiên hiện ra một trăm cái cây khô, nhất thời chỉ cảm thấy khiếp vía hãi hùng, té, ngã, lộn nhào xuống ngựa hầu tước, lấy tốc độ ánh sáng vọt tới bên người Arthur.

“Yên tâm, ta sẽ không giết cô,” Hầu tước cười đến quỵên rũ, “Ta thích sưu tầm vật sống hơn.”

Nụ cười này của hần lại càng làm Lâm Linh mao cốt tung tành, trước khi đi hần vẫn không quên chen thêm một câu, “Nếu như cô trở thành món hàng sưu tầm của ta, cô muốn cái gì ta sẽ đáp ứng cái đó, cân nhắc kỹ lưỡng lại một chút nhé.”

Lâm Linh nhờ đang ở bên người Arthur, to gan nói “Thật sự là muốn cái gì có cái đó sao?”

“Đương nhiên.” Hần đã dự tính trước, tràn đầy tự tin.

“Ta đây muốn TV, điện thoại di động, mp4, dàn âm thanh drama mới nhất, Mercedes-Benz..... Người có sao?”

“Đây là cái gì?” Trên trán hầu tước đổ vài giọt mồ hôi lạnh.

“Là mấy thứ ta muốn a.”

“Sao lại chưa từng nghe qua.” Hầu tước lên lau mồ hôi.

“Còn nói muốn có cái gì sẽ có cái đó.....”

“.....” Hầu tước tiếp tục lau mồ hôi.

“Chờ có mấy thứ đó rồi hãy quan tâm tới ta.”

“.....” Hầu tước chợt rút một tiếng mát dạng.

Nhìn bóng lưng hầu tước chạy trốn, Lâm Linh mỉm cười đắc ý, không ngờ mình cũng có một ngày mồm miệng lạnh lợi như vậy. Nhưng rất nhanh nàng cũng cười không nổi.

Nàng cứng ngắc quay đầu đi, thiếu chút nữa thì quên chỗ này còn người nào đó. Ánh mắt và khuôn mặt Arthur chẳng có điểm nào hữu hảo cả.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hồ dưới lâu đài

“Ha ha..... Sao ngươi biết ta ở đây?” Nàng cười một cách khô khan.

Arthur tức giận hừ một tiếng, “Nếu không phải sư phụ ra lệnh cho ta đón ngươi về, ngươi nghĩ ta sẽ tự nguyện sao!”

Lâm Linh rụt rụt cổ, trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói lúc trước của hắn.

“Vậy ngươi cứ đi về đi, nếu như quay lại thì đừng để cho ta thấy mặt ngươi lần nữa!”

Nghĩ tới đây, nàng đành nuốt nước miếng một cái, vội vàng chuyển đề tài, “Tất cả mọi người khỏe không? Còn có Triel, nó khỏe không?”

“Rất tốt.” Ngờ khi Arthur thoáng hoà hoãn một ít, duỗi tay đỡ nàng lên ngựa, thuận miệng hỏi một câu, “Sao ngươi lại trở về? Suy nghĩ cẩn thận?”

“Không phải,” Nàng phản xạ có điều kiện lắc đầu, “Đúng lúc ta bị một cái trứng thối đập vào đầu nên mới.....” Nàng còn chưa kịp nói hết thì thấy tay đối phương dùng sức, một tay lấy nàng xách lên, dùng sức kéo roi ngựa.

“Đây, ta còn chưa ngồi xong mà.....” Lâm Linh vội vàng kêu to, sao lại như thế này? Hắn cứ nhiên lại đặt nàng nằm ngang trên lưng ngựa..... Làm cho đầu nàng tiếp xúc với bụng ngựa.....

“Còn ầm ỹ nữa ta ném ngươi xuống giờ!”

“Nhưng như vậy buồn nôn.....”

“Cứ nôn đi.”

“Đây, ngươi quá lảm nhảm!”

“Đây là — trừng phạt.”

“Cứu mạng a.....”

Ngựa chạy thất điên bát đảo nàng cũng không nhìn thấy gì, trong con ngươi của Arthur thoáng hiện lên một chút ý cười.

Về đến lâu đài bá tước Ái Khắc Luân thì trời đã khuya.

Lâm Linh sắc mặt tái nhợt xuống ngựa, thất tha thất thểu đi vài bước, vịn vào thân cây tránh ngã xuống. Nàng không nhận được quay đầu trừng mắt nhìn Arthur, cái tên đầu xỏ kia đang hả hê nhìn nàng.

Bước vào thành bảo, nàng bị Arthur ném vào phòng Mặc Lâm.

“Người đã quay lại.” Mặc Lâm tựa hồ đối với sự trở về của nàng cũng là trong dự tính.

“Ta.....” Lâm Linh biết mình đuối lý, thì thào nói một câu, “Xin lỗi, lần trước, ta thật sự rất muốn về nhà, lần này, ta nhất định sẽ vượt qua ải này.”

Mặc Lâm mỉm cười, “Lâm Linh, từ lúc người bắt đầu trò chơi này, người đã không thể thoát khỏi sự liên hệ vận mệnh với nó.”

Lâm Linh thở ra một hơi, “Vậy nhiệm vụ lần này là gì đây?”

“Nhiệm vụ lần này.....” Sắc mặt hắn chợt tối, “Đã nghe quakysibàn tròn Arthur vương chưa?”

“Nghe qua một ít.” Hình như nàng nhớ ở chỗ giới thiệu văn tắt có mấy chữ liên quan.

“Bên cạnh Arthur vương có một người kysixuất sắc nhất tên là Lancelot, hắn được các tiên nữ trong hồ nuôi lớn, giờ viksiny đang ở dưới hồ chờ người và Arthur.” Mặc Lâm nhìn chăm chăm vào mắt nàng, “Trong lúc trợ giúp Arthur tìm được viksy trong hồ này, nếu có người nhờ các người trợ giúp, các người có thể lựa chọn đi hoặc không đi, chuyện đó đối với toàn bộ trò chơi cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng nếu thành công thì cấp bậc và các giá trị phương diện khác của người sẽ tăng lên.”

“Nhưng nghe nói kysibàn tròn rất đông, chẳng lẽ phải tìm từng người về?” Lâm Linh nhăn mi.

“Đương nhiên không phải, cũng có một số trường hợp tùy duyên.”

Hoàn hảo, hoàn hảo, nàng lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm, nếu bắt nàng phải đi kiếm từng người lại thì chết mất.

“Được rồi, làm sao người biết ta sẽ xuất hiện ở chỗ đây?” Nàng không nhịn được hỏi lại, “Là ma pháp của người sao?”

Mặc Lâm liếc nàng một cái, “Ta cũng không rõ tại sao trong trò chơi lại có lỗi này, trong lập trình mỗi lần quay lại là phải ở chỗ bên người Arthur chứ. Bất quá ta cảm ứng được người trở lại thế giới này nên lập tức tìm kiếm địa điểm xuất hiện.”

“Nên Arthur mới có thể kịp thời gặp được ta.....” Lâm Linh suy nghĩ một chút, trong lòng còn chút sợ hãi nói, “May là người cho Arthur tới đón ta, nếu không ta đã bị biến thành một món hàng sưu tầm cho tên nam nhân biến thái kia rồi.”

“Hàng sưu tầm? A, nguyên lai người định phải hầu tước Gawain, hắn cũng là một tên kysy.” Mặc Lâm chậm rãi nói, “Cũng là một trong những thành viên tương lai của bàn tròn kysy Arthur vương.”

“A –” Miệng của nàng co rúm một chút, thế nào cái tên hầu tước biến thái hoa lệ đó cũng là một thành viên.....

“Theo lý bây giờ hắn chưa nên xuất hiện chứ,” Ánh mắt Mặc Lâm chợt tối, “Xem ra trình tự trò chơi hình như bị biến đổi.” Hắn trầm tư một hồi, lại hỏi, “Lúc ta đi La Mã ở đây có xảy ra chuyện gì kỳ quái không? Hoặc là người có định phải người nào kỳ quái không?”

Lâm Linh sửng sốt một chút, trong đầu đột nhiên xuất hiện một nam nhân tóc đen mắt bạc, chẳng lẽ bởi vì nàng cứu người này nên trình tự trò chơi mới bị thay đổi?

Sẽ không trùng hợp thế chứ..... Nếu như chuyện này mà bị Mặc Lâm biết hậu quả sẽ rất khó lường. Nghĩ tới đây, nàng lắc lắc đầu, “Không có, cái gì cũng không có.”

Trong phòng kính ánh nến nhẹ nhàng thiêu đốt, đem ánh sáng nồng lung chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Lâm, làm cho người ta khán bất chân thiết (mình không hiểu, ai hiểu dịch giúp với).

“Người cũng mệt rồi, nhanh đi tắm rồi nghỉ ngơi đi.” Hắn quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Lâm Linh cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn xuống dưới lầu vào phòng tắm rửa chuyên dụng. Cả ngày nay thật là mệt mỏi, cả người từ trên xuống dưới bẩn vô cùng, nếu không nhanh rửa chính nàng cũng thấy nó bốc mùi.

Trong phòng tắm phủ một màn sương mờ từ bồn tắm, trong bồn có thả một ít cánh hoa kiêu diễm, ở dưới thùng gỗ nam hầu đang hùng hực đốt lửa để làm tăng và giữ độ ấm của nước.

Lâm Linh lịch sự mời nam hầu đi ra ngoài, mới cởi quần áo bước vào trong bồn tắm. Sau khi trở về nàng đã tìm hiểu một ít sách Trung cổ, mới biết nam nữ khi tắm có nam hầu theo cạnh là chuyện bình thường. Nhớ tới lần đầu tiên khi tắm có nam nhân vào làm nàng hét lớn một tiếng, đem nam hầu kia bị hù một phen sợ chết khiếp.....

Mặc dù biết đây là tập tục Trung cổ nhưng nàng vẫn không quen có người hầu hạ, đừng nói là nam nhân, có người cũng làm cho nàng thấy không được tự nhiên. Cho nên mỗi lần tắm rửa nàng đều bảo tất cả người hầu ra hết bên ngoài.

Tuy vậy rất may mắn là thời kỳ của Arthur vương, nếu đổi lại là thời kỳ châu Âu cấm tắm 200 năm trước, tất cả đều mốc meo hết lên.....

Nàng vừa miên man suy nghĩ vừa thích ý nằm trong bồn tắm, nhẹ nhàng cạo xát cánh hoa hồng vào da tay, mang đến một loại xúc cảm kỳ diệu. Mặc dù lúc này không có dung dịch tắm, nhưng xà phòng quý tộc chế từ tinh dầu và cây sồi hiệu quả cũng không kém.

Lúc nàng thoải mái tắm xong, đột nhiên nghĩ tới một việc quan trọng, sắc mặt cứng đờ, hóa đá chết trân trong bồn tắm.

Thôi xong, quên cầm quần áo để thay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Xuất phát đến hồ tìm kỵ sĩ

Ôm một tia hy vọng, nàng hướng mắt về phía quần áo và kết quả là phi thường thất vọng phát hiện quần áo đều đã bị nàng ném vào cái hồ giặt, nói cách khác, trừ khối khăn lông trong tay nàng không có gì để che thân cả.

Làm sao bây giờ..... Nàng ai oán liếc ra ngoài cửa, tất cả người hầu đều bị nàng đuổi đi cả rồi, nhưng bi thảm hơn là chẳng lẽ tính ở đây cả buổi tối?

Chắc chắn sẽ bị biến thành một món đồ chua.....

Hay là đem đám quần áo ướt sũng kia mặc vào lại? Ít nhất còn hơn là trần trụi không có gì?

Ngay lúc tay nàng đang lưỡng lự, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. Có người tới! Chẳng lẽ là người hầu? Nghe tiếng bước chân hình như là – nam nhân. Trong lòng nàng vui vẻ, mặc kệ nam hầu hay nữ hầu, giờ nàng chẳng quan tâm nhiều như vậy làm gì, chỉ cần giúp nàng cầm tới quần áo để thay là được rồi!

“Bên ngoài là Rick hay Sandy thế? Làm phiền người giúp ta lấy một bộ quần áo để thay có được không?” Nàng vội vàng lên tiếng xin giúp đỡ.

Ngoài cửa đột nhiên im bặt, tiếp theo, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Lâm Linh rồi rầm cảm lấy thành bồn tắm, thái độ người này gì mà, cứ thoát ần thoát hiện vậy.

Chẳng bao lâu sau, nữ hầu Sandy ôm một xấp quần áo vội vã chạy đến, lúc này nàng đối với Lâm Linh quả thật giống như thiên sứ.....

“Sandy, cô tới rất đúng lúc.....” Nàng kích động lau nước mắt.

Sandy buông quần áo, cười cười nói, “Tiểu thư, cô cứ việc thay quần áo, tôi ra ngoài trước.”

Lâm Linh liên tục gật đầu, trước khi nàng bước ra khỏi cửa không nhịn được hỏi một câu, “Sandy sao cô biết tôi quên cầm quần áo để thay?”

Sandy cười cười nói, “Thật ra tôi cũng không biết, là Arthur điện hạ cầm quần áo bảo tôi đem đến cho cô.”

Arthur? Lâm Linh nhất thời nghĩ quẩn, nguyên lai người vừa mới đứng ở ngoài kia chính là — Arthur?

Thật không ngờ cũng có lúc người kia hào tâm như vậy. Nếu hắn thật sự chán ghét mình thì đã coi như không nghe thấy cũng không nghĩ tới.....

Nàng nhanh chóng thay quần áo, vài nhúng Flannel nhẹ nhàng cọ xát da tay của nàng, mang theo một loại mùa xuân ấm áp.

Trong lòng cũng giống như được một loại tình cảm ấm áp lấp đầy —

Lại là một ngày mới bắt đầu.

Ánh nắng rạng đông chiếu vào khe hở duy nhất từ cửa sổ, hạt bụi trong không khí lười biếng di động trong cột sáng. Lâm Linh chậm chạp rời khỏi giường, đập xuống tấm thảm lông dê mềm mại dưới chân, đi vô cùng thoải mái. Nàng đuổi cái lưng mồi như một con mèo, đi về phía cửa sổ. Chiếc rèm cửa sổ được thêu cẩn thận mấy đường viền hoa màu trắng, êm ái bay theo trong gió qua lại mất cả chân nàng.

Từ cửa sổ có thể thấy được lầu chính và sườn tây của tòa thành, lầu tiền là một mảnh trồng rất nhiều cỏ, cứ đến đầu xuân là lại trải ra một tấm thảm dài màu xanh lục nhạt, mấy hòn đá cuội đem đường rẽ thành bốn năm hướng theo quy tắc hình học. Nữ hầu đang quét sạch mấy mẩu đá vụn trên đường, tưới nước vào thảm cỏ.

Cách đó không xa, ven hồ cây cối vờn quanh, lá cây buông xuống, những đóa hoa nở rộ, trong hồ có mấy con thiên nga đen bơi lội, đúng là một phong cảnh đặc biệt trong tòa thành. Thiên nga vậy mà cũng có màu đen, lông nó đen bóng, cái cổ nhỏ dài uốn lượn, di chuyển tư thế, mang theo phong cách nguyên thủy cổ xưa cùng kỳ dị chuyển động.

Thật là một buổi sáng an tĩnh xinh đẹp a.

Lâm Linh thay một bộ quần áo, xuống dưới lầu đánh răng rửa mặt. Lúc này kem đánh răng châu Âu kem chỉ dùng khói bụi than củi trộn với mật làm thành, nàng còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy người ta làm kem đánh răng thì ngày người, than củi + mật? Đây, đây có thể đánh răng sao?

Dùng chung với mật, tốt hơn hết là dùng biện pháp của lão tổ tông – dùng bàn chải chà còn đáng tin hơn. Như vậy chắc hiệu quả hơn một ít so với mật đi? Nhiều lúc nàng thật hoài nghi bọn Arthur có phải sau này đều được chú rằng không.

Chuẩn bị xong xuôi nàng ngồi xuống bàn ăn bữa sáng.

Khải vừa thấy nàng liền mừng rỡ kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, liên thanh nói, “Lâm Linh, sao cô chưa nói tiếng nào đã đi? Lần sau đừng như thế nữa, ít nhất cũng phải báo với chúng ta một tiếng chứ!”

Lâm Linh ngượng ngùng cười, “Chẳng phải tôi đã quay lại rồi sao.” Vừa nói nàng vừa len lén liếc nhìn Arthur ngồi phía đối diện. Đối phương tựa hồ hoàn toàn không có chú ý tới nàng, hết sức chăm chú uống ly sữa của mình.

Nàng không khỏi âm thầm cảm thán một chút, quý tộc quả là quý tộc, ngay cả ăn bánh kem tư thế cũng ưu nhã như vậy.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt màu tím nổi lên một ý cười trào phúng, như nhắc nàng về vụ bê bối hôm qua.

Lâm Linh vội vàng cúi đầu, tối qua thật sự rất mất mặt, quên cầm quần áo đã rất xui xẻo rồi, càng xui xẻo hơn là hắn đã biết

“Arthur, vài ngày nữa các con xuất phát đi.” Mặc Lâm đột nhiên mở miệng.

Arthur nhíu nhíu mày, “Sự phụ, thật sự phải đi cùng nàng sao?”

“Đương nhiên, nàng sẽ giúp chúng ta.” Mặc Lâm khẽ mỉm cười.

“Giúp? Con thấy cô ngốc này chỉ gây trở ngại chứ chẳng giúp được gì.” Arthur không khách khí trả lời một câu.

Lâm Linh trừng mắt nhìn hắn một cái, hung hăng cắn bánh mì trong tay, chỉ nghe “rắc” một tiếng, nàng lập tức bị mềm như cắn phải vật gì, ăn nói không rõ ràng, “Ui da, trong bánh mì có cục đá!”

Bá tước phu nhân thử nhìn kỹ vào trong nhân bánh mì, không khỏi thấp giọng nói, “Thượng Đế a, là hoa tai của ta.....”

Khải đồng tình nhìn nàng, “Lâm Linh, nhiều người ăn như vậy, như thế nào cô lại chọn trúng cái bánh mì này..... Thật là kỳ quái!”

Lúc này nàng đã đau đến không nói nên lời, kỳ quái, cái gì kỳ quái, bởi vì nàng vốn là người siêu cấp xui xẻo a!

Đúng lúc đó có một chuyện khá bất ngờ, Arthur đưa ly sữa qua, tức giận nói, “Uống cái này đi! Đến ăn bánh mì mà cũng như thế, thật là hết nói nổi mà!”

Lâm Linh kinh ngạc nhìn hắn, không thể nào, mình nằm mơ à?

Tiếp nhận ly sữa, trong lòng nàng dâng lên một tia cảm động nho nhỏ, mặc dù tên kia thái độ vẫn ác trước sau như một, nhưng là lần đầu tiên phá lệ làm thế này a.....

U u, không được, nghĩ nữa nàng sẽ cảm động đến khóc mất.

“Còn không uống?” Hắn không kiên nhẫn thúc giục.

“Àn, cũng nên uống.” Nàng cảm động cầm lấy cái ly, nuốt một ngụm lớn, còn chưa kịp nuốt xuống cổ họng thì lại phì một tiếng phun hết cả ra!

“Cô ngốc, sao ngay cả sữa cũng không uống?” Arthur khé miệng co quắp một chút.

“Arthur! Sao người lại bỏ nhiều muối vào sữa như vậy?” Lâm Linh hàm hàm trừng mắt nhìn hắn, ráng nhịn, không được rồi, tên kia dám thừa dịp này trả thù nàng!

Arthur ngẩn ra, duỗi tay đoạt cái ly từ tay nàng nhấp một ngụm, không khỏi nhíu nhíu mày, sao lại mặn thế này? Nhưng hắn nhớ khi nãy cho rất nhiều đường vào mà..... Ánh mắt của hắn di chuyển trên bàn, lập tức phát hiện ra mình đã nhầm ly muối với ly đường.....

Tuy nhiên, Arthur tuyệt đối sẽ không bao giờ nhận mình sai. Vì vậy hắn hừ một tiếng hỏi ngược lại, “Vậy thì thế nào?”

Lâm Linh nhất thời chán nản, còn tưởng rằng hắn thật sự thiện lương, nguyên lai là cố ý muốn chính mình.....

“Không có gì cả.” Nàng đột nhiên đứng dậy, cầm ly sữa đi tới bên cạnh Arthur, nghiêng ly đổ hết sữa lên đầu của hắn.....

Dù sao trên ti vi cũng làm thế, cũng nên cho hắn biết một chút người thành thật không dễ bị khi dễ.

Không khí chung quanh như thoáng ngưng lại. Vợ chồng bá tước nhìn mặt nhau không biết nên nói cái gì. Mặc Lâm bên môi mỉm cười, còn Khải vẻ mặt đồng tình nhìn sữa trắng từ từ chảy từ trên đầu Arthur xuống.....

Arthur thân là người trong cuộc nhưng vẫn cứ nhiên duy trì thái độ bình tĩnh không tỏ ra sợ hãi, tay cầm khăn lông nhẹ nhàng lau sữa ở trên mặt, trong đôi mắt tím bắn ra hỏa quang về phía Lâm Linh, khóe miệng bứt lên một nụ cười hung tợn, “Cô ngốc, trên đường ta nhất định sẽ hảo hảo mà chiều cổ ngươi.”

Nghe thấy hần nhe răng trợn mắt nói hai chữ “chiều cổ”, Lâm Linh đột nhiên dự cảm nằng sắp đến nơi đáng sợ tai vạ nào đó.

Rõ cũng là một đạo lý.

Nhất thời xúc động sẽ gây chết người.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Người không lồ một mắt trong truyền thuyết

Khu rừng trải dài đến vô tận, trên đỉnh mấy tán cây, sao trời mang theo hương gió say ngủ nhẹ thổi, ngay cả đại dương xanh biếc ban ngày cũng biến thành một mảng thâm đen dưới ánh trăng. Suông động trên những phiến lá rơi xuống những hòn đá phát ra âm thanh leng keng, gió thổi qua rừng mang theo âm thanh sần sật, toàn bộ đều là âm thanh tự nhiên tạo thành bản nhạc không lời.

Trong hoàn cảnh đẹp đẽ lãng mạn như vậy nhưng trong lòng Lâm Linh vẫn thấy rất bất an. Lên đường đã được mười ngày nhưng mặt Arthur vẫn lạnh tanh, giống như ai nợ hần mấy mươi vạn lượng vậy.

Nhớ tới những lời tàn nhẫn ngày đó của hần, nằng lại cảm giác được da đầu một trận tê dại. Hơn nữa nhìn sắc trời tối đen như mực thế này, nằng rất sợ bị hần ném lại trong rừng.

“Arthur, trời đã tối rồi, chúng ta tìm một nơi nghỉ lại thôi.” Nằng giục ngựa tiến lên cạnh hần, ráng nặn ra một nụ cười hòa hảo.

“Muốn nghỉ ngơi sao? Được.” Arthur liếc nằng một cái, “Ngươi cứ việc ở chỗ này nghỉ ngơi, ta đi tiếp.”

“A! Vậy, ta cũng không nghỉ ngơi.” Nằng thấy hần tăng tốc, hốt hoảng vội vàng giục ngựa đuổi theo.

Trời đột nhiên mưa. Lâm Linh chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa đói, rất muốn tìm một nhà người dân nào đó nghỉ lại một chút. Không biết đi qua bao nhiêu con đường, từ dưới tán lá xum xuê đột nhiên hiện ra ánh sáng le lói của đèn dầu. Lâm Linh hướng theo ánh sáng của đèn dầu nhìn lại, không khỏi mừng rỡ chỉ vào đó nói, “Arthur, kìa kìa, nơi đó có nhà dân!”

Arthur ngừng đầu hướng tay nằng chỉ, quả thật ở đó có một ngôi nhà làm bằng đá, ánh sáng đèn dầu là từ đó chiếu tới.

“Chỉ bằng chúng ta xin ở nhờ nơi đây một đêm được không?” Trong mắt Lâm Linh mang theo sự cầu xin, làm ơn đáp ứng đi nếu không nằng sẽ ngủ trên lưng ngựa mất.

Arthur nghiêng đầu, kéo kéo dây cương giục ngựa tới phía trước vài bước, đột nhiên quay đầu lại nói, “Cô ngốc, còn không đuổi theo.”

Lâm Linh thấy hần lên tiếng hướng về phía đó, chân thấp chân cao chạy theo.

Đá trên tường nhà phủ một rêu xanh, ngay cả cửa gỗ cũng vậy. Dưới ánh trăng cả ngôi nhà đá tỏa ra một loại thanh sắc quý dị.

“Ngôi nhà này có chút cổ quái.” Lúc nằng chạm tay lên cánh cửa gỗ phủ đầy rêu xanh, Arthur nhíu nhíu mày.

“Cái gì cổ quái, chẳng lẽ ngươi không dám đi vào?” Lâm Linh đang thăm nghĩ tính ở trong phòng ấm áp ở lại một đêm, nằng không muốn nghỉ ở nơi hoang dã.

“Nực cười, sao ta lại không dám.” Hần liếc nằng một cái, tiến lên gõ gõ cửa.

Cánh cửa “két” một tiếng bật mở, xuất hiện đằng sau cánh cửa là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Hơn nữa, còn là một nữ nhân xinh đẹp.

Arthur xuống ngựa, chào bằng một tư thế đúng chuẩn quý tộc, “Thưa phu nhân, xin lỗi đã quấy rầy cô, chúng tôi là những người du lịch tha hương, không biết chúng tôi có thể ở nhờ lại một đêm không?”

Nằng lấp bắp kinh hãi, ánh mắt xẹt qua thanh kiếm bên hông Arthur, lại xẹt qua cung tên trên lưng Lâm Linh, lập tức lộ ra một nụ cười ôn nhu, “Nếu như cô cậu không chê nơi này đơn sơ thì xin mời vào.”

Trong phòng bày biện đơn sơ hơn so với trường tượng của bọn Lâm Linh, vừa vào phòng, Arthur lại nhủ nhủ mảy, Lâm Linh hít cái mũi, cảm thấy trong căn phòng có cái mùi gì đó rất kỳ quái. Hơn nữa không biết tại sao có cảm giác trong căn phòng này có cái gì đó là lạ không nói nên lời.

Người phụ nữ trẻ tuổi mời họ ngồi xuống, rất nhanh bưng đậu hũ nóng cùng bánh mì lên, thân thiết nói, “Đứa trẻ đáng thương, nhất định là đói bụng lắm, hãy ăn chút gì đi.”

Lâm Linh nói tiếng cảm ơn, lập tức cầm thức ăn lên nuốt ngấu nghiến, nàng không có giống như mấy người đến ăn vẫn còn muốn duy trì phong độ quý tộc. Nhìn hắn ăn một cách nhả nhặn thật có cảm giác muốn bỏ đói hắn vài ngày xem thử hắn còn có thể duy trì phong độ gì không.

Thấy bọn họ ăn xong thức ăn, trên mặt người phụ nữ xẹt qua một tia phức tạp, chân chừ mãi mới mở miệng, “Ăn xong rồi, giờ hai người hay là đi ra ngoài đi.”

Lâm Linh sững sốt, khối bánh mì cuối cùng mới nuốt kẹt trong cổ họng, vị phu nhân này sao tự nhiên đang êm đẹp lại đuổi khách đi?

Nhưng Arthur lập tức đứng lên, “Đa tạ phu nhân chiêu đãi, chúng tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

Mặt phu nhân lộ vẻ khó khăn, “Thật là ngại quá, nhưng tôi không thể giữ hai người ở lại chỗ này, hy vọng chút thức ăn này có thể bổ sung một ít thể lực cho hai người, nhanh rời nơi này đi thôi. Rồi khỏi nơi này càng xa càng tốt.”

Lời nàng vừa dứt ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, ngay cả bức tường cũng chấn động theo từng cước bộ, sắc mặt người phụ nữ đột nhiên trở nên trắng bệch, lâm lâm nói, “Không xong, hắn đã về, nhưng thời gian còn chưa tới mà!”

Lâm Linh trong lòng dâng lên một cỗ sợ hãi, có thể phát ra tiếng bước chân này thì chắc chắn không phải là người bình thường.

Arthur sắc mặt khê biến, tay đặt trên vỏ kiếm.

“Không được, hai người không phải là đối thủ của phu quân tôi đâu,” Phụ nữ hướng Arthur lắc lắc đầu, cố gắng trấn định nhắc tám ván gỗ dưới mặt đất lên, chỉ vào tầng hầm tối om, “Hai người trước trốn tạm vào hầm này đi, nhớ kỹ, vô luận các người nhìn thấy cái gì cũng không được đi ra, cũng không được phát ra tiếng động gì. Hiểu chưa?”

Lâm Linh khó xử nhìn Arthur, bất thình lình tình huống này làm cho nàng có chút suy nghĩ, phu quân? Chẳng lẽ chủ nhân của âm thanh đáng sợ ngoài đó đúng là của phu quân nàng?

“Xuống mau.” Arthur thấp giọng nói, khéo nàng nhanh chóng nhảy vào tầng hầm, người phụ nữ lập tức nhanh tay khép lại tám ván gỗ.

Tầng hầm này khá nhỏ, nhưng lại chất đầy khoai tây, làm cho chỗ đứng của bọn họ chật đến thảm thương, dưới tình hình này chỉ có thể dựa lưng vào nhau.

“Arthur.....” giọng nàng có chút run rẩy.

“Đừng sợ.” Hắn đột nhiên nắm lấy tay nàng, cảm giác ấm áp của hắn từ đầu tay truyền xuống toàn thân, giúp nàng tỉnh táo hơn một chút.

Phía trên đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, tiếp theo là tiếng bước chân làm căn phòng lung lay muốn đổ cùng tiếng nam nhân ồm ồm như hét, “Anna, nhanh đi làm cơm cho ta.”

Lời hắn vừa dứt, chỉ nghe bịch một tiếng, một loại đồ vật vô tư bị ném phía trên đỉnh đầu bọn họ. Một mùi máu tươi đập vào mặt, Lâm Linh cảm thấy trên mặt nóng lên, một giọt chất lỏng ấm áp tích ở khe hở tám ván gỗ nhỏ lên mặt nàng, nàng thử sờ mặt thấy có cái gì sền sệt, cẩn thận ngửi lại, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, chất lỏng này hình như là – máu tươi!

“Anna, trong phòng hình như có mùi người lạ?” Nam tử kia khàn khàn nói, “Nếu như ta tìm thấy hắn ta nhất định sẽ xé nhỏ hắn ra ăn.”

“Phu quân thân ái, nơi nào có mùi người lạ, có lẽ là mùi trên thi thể đứa bé mà chàng mới mang về vọng lại đi.” Người phụ nữ ôn hòa nói.

“Được rồi được rồi, nhanh làm cơm tối để lát ta còn đi ra ngoài!” Nam nhân kia không nhịn được nói.

“Thiếp đi đây.” Người phụ nữ cúi người, kéo cái gì đó trên nền nhà đi.

Lâm Linh hoảng hốt, nói như vậy trên đỉnh đầu nàng là thi thể một đứa trẻ.

Là bữa cơm của tên nam nhân này.

Nghĩ đến đây, toàn thân nàng run rẩy không tự chủ đứng lên, chưa bao giờ sợ hãi trong nhảy mắt chạy dọc hết khắp tứ chi trăm mạch của nàng như vậy, nếu biết trước sẽ gặp chuyện kinh khủng thế này thì có giết chết nàng nàng cũng sẽ nhất định không trọ ở đây đâu!

Nhận ra sự sợ hãi của nàng, bàn tay Arthur đang nắm tay nàng càng nắm chặt hơn, mặc dù xung quanh một mảnh tối om nhưng nàng có thể cảm nhận được sự trấn định từ đôi mắt tím của hắn, cùng với cảm nhận không ngừng truyền đến từ bàn tay kia — cuộn cuộn chảy không ngừng nhiệt lượng và dũng khí.

Lòng nàng chậm rãi bình tĩnh lại. Sự sợ hãi sâu trong nội tâm từng chút từng chút một bị sự ảm áp từ bàn tay hấn xua đuổi dần.

Mặc dù toàn thân đang bị bóng tối bao phủ nàng cũng không còn cảm giác sợ hãi.

Ngẫu nhiên ở trong trường hợp này có lẽ cũng không phải chuyện xấu.

Ít nhất vì chống đỡ bóng tối mà đề cao dũng khí, thu hẹp khoảng cách.

Đúng là sự ảm áp mà ngay cả ánh sáng mặt trời cũng không tài nào cho được.

Hơi thở ảm áp quanh quần bên tai.

Cái gì cũng không nghĩ, không muốn, không sợ hãi.

Chỉ có mạch đập của nàng và hấn nhẹ nhàng nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lần đầu kẻ vai chiến đấu

Không bao lâu sau người đàn ông ăn cơm xong lại ra ngoài.

Thấy hấn đá ra ngoài cửa, người phụ nữ tên Anna kia vội vàng vén tấm gỗ lên, giọng còn sợ hãi, “Rất nhanh hấn sẽ về lại, hai người nhanh chạy trốn đi.”

“Sao cô lại giả cho một người như thế chứ?” Lâm Linh kiềm chế sợ hãi, thấp giọng hỏi.

Anna trầm mặt xuống, “Hấn là người không lồ chuyên ăn thịt người, còn tôi vốn là hôn thê của kysīAida, nhưng lại bị tên không lồ này bắt làm thê tử, kysīAida dẫn người tới cứu ta, nhưng lại bị hấn cắt đứt hai chân. Tôi chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại mà sống.”

Người không lồ? Lâm Linh giờ đã hiểu được tại sao lúc đi qua cửa đã có một loại cảm giác kỳ lạ, thì ra là do tất cả đồ dùng trong ngôi nhà này đều có kích thước lớn hơn bình thường!

“Cô không muốn giết hấn à?” Arthur đột nhiên hỏi.

“Sao lại không, tôi hận hấn đến mức muốn lột da rút gân hấn, nhưng tôi chỉ là một người phụ nữ thì có thể làm cái gì? Tôi cũng đã từng năn nỉ xin sự giúp đỡ của những người kysī đi ngang qua đây tá túc, nhưng hấn thật sự quá mạnh, không có ai là đối thủ của hấn. Mới nãy hai người xin ngủ lại tôi cũng tính như thế, nhưng nhìn lại thì hai người vẫn còn trẻ như vậy, tôi không đành lòng để hai người mạo hiểm được. Nên mời hai người nhanh rời đi đi.” Anna rung rung nói.

“Phu nhân, Xin cho phép ta được giúp cô.” Arthur ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, “Thấy khiếp đảm mà lùi bước, thấy chết mà không cứu là đi ngược lại với đạo nghĩa kysī.”

Lâm Linh hoảng sợ thốt lên, “Arthur, người điên à, chúng ta không phải là đối thủ của cái tên không lồ ăn thịt người kia đâu?”

Arthur sắc mặt sa sầm, “Nếu người sợ thì cứ việc trốn đi. Chỉ cần không cản trở ta là được rồi. Dù sao,” Hấn dừng một chút, “Tinh thần kysī cũng có tác dụng với người.”

Nàng sững sờ, không biết nên trả lời thế nào, mỗi một điều luật kysī nàng đều nhớ rõ rành mạch. Điều thứ sáu, tinh thần anh dũng không được chùn bước, luôn đấu tranh trước cái ác. Điều thứ bảy, thương xót đồng cảm và giúp đỡ người yếu đuối hơn mình.

Nàng biết điều đó, nhưng nàng không dám tưởng tượng mình sẽ khiêu chiến với người không lồ, huống chi còn là người không lồ ăn thịt người.

Cho dù chỉ là trò chơi nàng cũng không dám.

Nàng biết mình rất vô dụng.

Nàng chỉ là... một học sinh trung học bình thường.

“Rất nhanh hấn sẽ trở lại, ta sẽ đợi ở chỗ này phục kích hấn.” Arthur rút kiếm bên hông ra, giọng điệu kiên định nói.

“Cảm ơn, ngài thật dũng cảm,” Anna cảm động cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Mắt giữa của hấn có thể phun ra lửa, đã có rất nhiều kysī chết vì điểm đó. Ngăn chặn lần xin hãy cẩn thận.”

Arthur và Lâm Linh lại trốn trong tầng hầm, dựa theo kế hoạch, Anna sẽ cố chuốc say người khổng lồ, sau đó gõ vào nền nhà phát tín hiệu, đến lúc đó Arthur nhảy ra phục kích hắn. Nhưng Anna vẫn liên tục nhắc nhở họ, người khổng lồ mặc dù say rượu nhưng sức vẫn lớn vô cùng, vì biện pháp này trước đã sử dụng nhưng bị thất bại.

Còn Lâm Linh chỉ cần ngoan ngoãn ở yên một chỗ là được rồi.

Trong bóng tối, Lâm Linh kéo xuống cây cung bên người, bởi vì chưa thể sử dụng được Nguyệt Chi tiễn, nên chỉ mang theo mũi tên gỗ bình thường đựng trong một cái bao đựng tên nhỏ

Arthur đứng bên cạnh nàng nắm chặt thanh kiếm trong tay, khoảng cách gần như vậy khiến nàng có thể cảm giác được hơi thở gấp gấp của hắn, giống như con kiến chạm vào cổ nàng, ngứa ngứa.

Arthur hẳn cũng rất khẩn trương.

“Arthur, người — sợ sao?” Nàng nhẹ nhàng mở miệng.

Arthur không trả lời, khẽ hừ một tiếng.

Mặc dù đang là thời khắc nguy hiểm nhưng đột nhiên nàng thấy có chút buồn cười, rõ ràng hắn rất khẩn trương nhưng vẫn cố chấp sống chết không thừa nhận.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra thì người chỉ cần đợi ở chỗ này là được rồi.” Hắn thấp giọng nói.

“Arthur, người có chắc là sẽ đánh bại được hắn không?” Nàng do dự hỏi, kỳ thật nàng rất không yên lòng, chỉ hy vọng đối phương có thể khẳng định để an ủi nàng một chút.

Nhưng câu trả lời của hắn lại nằm ngoài ý muốn của nàng, “Không nắm chắc. Nhưng ...,” Hắn dừng một chút, “Bảo vệ kẻ yếu là trách nhiệm của kỵ sĩ.”

Lâm Linh hơi xúc động cúi đầu, mặc dù biết rõ chỗ này tối nên hắn sẽ không nhìn thấy được mặt mình, nhưng không biết tại sao lại muốn trốn tránh.

Bốn phía an tĩnh một mảnh khiến cho cảm giác hít thở không thông, cứ như chỉ cần cử động một chút là có thể nghe được rõ ràng. Đúng lúc đó đột nhiên phát ra mấy tiếng bước chân “rầm,rầm, rầm” như sấm sét truyền đến tai bọn họ.

Kế hoạch tiến hành vô cùng thuận lợi, không lâu sau đã vang lên tiếng lăm bầm kinh thiên động địa của tên khổng lồ. Trên mặt đất nhẹ nhàng truyền đến tiếng gõ.

Thời cơ tới rồi!

Lâm Linh thấy ngân quang chột lóe, Arthur bay người nhảy ra ngoài, xuất hiện trước mặt người khổng lồ, tiếp theo là tiếng đao kiếm cùng tiếng rống giận dữ của người khổng lồ, tiếng người phụ nữ thất kinh quát tháo.

Trong đầu nàng suy nghĩ miên man, tay chân luống cuống nắm chặt cung tên trong tay, nàng có nên tiếp tục núp ở chỗ này không? Nếu như Arthur bị đánh bại....Nếu như Arthur chết..... Có phải trò chơi này chưa hoàn thành thì đã kết thúc?

Nghĩ đến đây, bàn tay đang nắm chặt cung tên của nàng run lên. Đáy lòng dâng lên một cỗ cảm giác run rẩy kỳ quái, làm nàng cảm thấy mình thật mềm yếu.

Giờ nàng đang ở trong trò chơi, còn trong thế giới hiện thực thì vẫn là một cô gái chẳng có sở trường gì. Nàng học kiếm, bắn tên, học ma pháp hệ gió.....Rất cục vẫn không thành...

Trong lúc nàng đang do dự, phía trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng binh khí rơi xuống đất, tiếp đó là tiếng cười sáng khoái của tên khổng lồ, “Một tên không biết lượng sức tự tìm đường chết!”

Arthur..... Tim nàng đánh thịch một cái, không chần chờ cắn răng xách tẩm ván gỗ xông lên.

Vừa ra khỏi mặt với người khổng lồ, nàng lập tức lạnh sống lưng muốn trở về chỗ cũ mà trốn! Người khổng lồ đáng sợ chỉ xuất hiện trong thần thoại đang đứng sờ sờ trước mặt của nàng!

Tóc hắn thưa thớt, mắt như chuông đồng, thân cao mấy thước, quơ một tay là có thể đập nàng chết tươi! Tên khổng lồ thấy nàng xuất hiện có chút sững sốt, lập tức cười rộ lên, “Thì ra nơi này vẫn còn một nữ hài tử da thịt non mềm nữa,” Ánh mắt của hắn sáng quắc như sói, “Nhìn trông có vẻ ăn rất ngon, nên lột da kho tàu hay ăn sống đây?”

Những lời này làm Lâm Linh sợ đến hồn phi phách tán, giờ hối hận cũng không kịp, đột nhiên muốn nói câu kia.

Nhất thời xúc động sẽ giết chết người.

“Đồ ngốc, sao người lại chui ra!” Arthur cả giận nói.

Lâm Linh uốn éo đầu, thấy hấn đang bung tay trái, rõ ràng là đang bị thương, nàng sốt ruột thốt lên, “Ta tới giúp ngươi!”

“Ngươi thì giúp được cái gì!” Arthur nhặt kiếm trên mặt đất lên.

“Còn nói nhảm nữa ta sẽ biến các ngươi thành heo quay!” Người khổng lồ đột nhiên chớp chớp mắt, một đoàn hỏa diễm hướng thẳng vào mặt Arthur. Lâm Linh lập tức đọc chú ngữ điều khiển gió, thay đổi hướng của ngọn lửa quay ngược lại về phía tên khổng lồ, tên khổng lồ không ngờ chiều này, oa oa hét lớn!

“Bắn vào mắt hấn!” Arthur đột nhiên hô lớn một tiếng, cầm kiếm vọt tới đánh với tên khổng lồ. Thân hình gầy gộc của hấn nhẹ nhàng mềm dẻo, thông dong ưu nhã thành thực né đòn, tứ chi phối hợp cùng phản ứng, không một động tác thừa, tránh né từng trận đòn của tên khổng lồ.

Lâm Linh thừa dịp phía sau kéo dây cung lên, nhưng khoảng cách lại quá xa nên lần nào cũng bắn hụt.

Thấy Arthur dần dần bị dồn vào thế hạ phong, nàng lại càng sốt ruột lo lắng, mũi tên lại càng đi chệch hướng hơn.

Một mũi tên, hai mũi tên, ba mũi tên.

Nhìn một mũi tên bay xẹt qua tai người khổng lồ, Lâm Linh ảo não không biết làm thế nào, tay chạm vào bao đựng tên, bất ngờ phát hiện trong bao chỉ còn một mũi tên!

Arthur còn đang né tránh những đoàn hỏa diễm phát ra từ mắt người khổng lồ, Lâm Linh ngẩng đầu nhìn hấn (tên khổng lồ), nàng thật sự cách hấn quá xa, hơn nữa mục tiêu lại không ngừng chuyển động khiến nàng khó mà nhắm. Chỉ còn cách lại gần hấn cho hấn một kích chí mạng!

“Làm cái gì thế, muốn bị hấn lột da kho tàu sao!” Arthur vừa chống đỡ vừa gầm lên.

Những lời này như sấm nổ trên đỉnh đầu nàng, nàng hít thật sâu, trong lòng hiểu rất rõ nếu hôm nay mà không giết được tên khổng lồ này, kết quả của nàng và Arthur sẽ rất bi thảm.

Trong đầu lại xuất hiện cái công thức ngữ văn kia,

Thà liều mạng với hấn còn hơn là bị làm thịt kho tàu!

Nghĩ vậy, tay phải nàng nắm cung tên, nhẹ nhàng xoay người, thừa dịp người khổng lồ đang duỗi tay ra chớp mắt ôm lấy cổ tay hấn, dùng thân mình và tay hấn làm bệ đỡ, bật người nhảy lên, vù một tiếng chạy lên vai hấn. Hết thấy các động tác nhanh nhẹn ăn ý như nước chảy mây trôi!

Nhân lúc người khổng lồ chưa kịp phản ứng, nàng dùng mũi tên đâm tới đầu hấn, hấn phản xạ đem đầu rút lại thì nàng thuận thế chuyển hướng nhắm ngay mắt hấn, dùng hết lực nhắm bắn một mũi tên chính xác!

“Phụt” một tiếng máu tươi chảy ra, người khổng lồ kêu thảm một tiếng duỗi tay bung lấy mắt. Lâm Linh ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không ngờ vậy mà mình có thể làm được. Đúng lúc đó nàng nghe thấy được tiếng rống to của Arthur, “Xuống nhanh lên!”

Hấn vừa nói vừa ném đi thanh kiếm trong tay, thanh kiếm bay một hình vòng cung cắm phập vào tim người khổng lồ!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vị lục y kỵ sĩ cổ quái

Tên khổng lồ lung lay bước thêm vài bước, duỗi tay muốn quào Lâm Linh, nhưng nàng đã nhanh xoay người nhảy xuống, hấn kêu lên hai tiếng rồi ngã xuống.

Động tĩnh quá lớn làm cho cả căn nhà đá cũng rung động theo.

“Không xong, mau chạy ra!” Arthur sắc mặt khê biến, phục hồi tinh thần đẩy Anna ra ngoài cửa, tiếp theo dùng sức xách Lâm Linh ra ngoài. Đúng lúc bọn họ vừa chạy ra khỏi căn nhà, căn nhà “ầm ầm” vài tiếng sụp đổ hoàn toàn.

Lâm Linh bỗng nhiên trước mắt tối sầm, phảng phất có một bóng đen đứng chắn trước mặt.

Nàng chấn động mờ to mắt, người dùng thân thể che chở cho nàng cư nhiên là.

Thiếu niên tóc vàng trên mặt từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống, không biết do nóng hay lạnh mà đột nhiên trời đổ mưa, gương mặt lưu động, đem nước mưa hòa lẫn với máu sền sệt chảy xuống, mấy giọt bắn vào mặt nàng cũng lập tức bị nước mưa rửa trôi mất.

Nàng chẳng thấy gì xung quanh cả, in vào tầm mắt nàng bây giờ là đôi mắt tím chói lọi sâu thẳm kia.

Mưa, vẫn tiếp tục rơi.

Không biết qua bao lâu, Lâm Linh mới giật mình hốt hoảng đẩy hấn ra, la lên thất thanh, “Ngươi chảy nhiều máu quá.”

Trong mắt Arthur ánh lên một tia kỳ diệu, thần nhiên vô tâm lau vết máu ở trên mặt mình, “Là máu của tên khổng lồ kia thôi.”

Nàng thoáng thờ dài nhẹ nhõm, đang muốn nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Anna hình như còn chưa kịp định thần, khó tin nhìn những gì xảy ra trước mắt, nàng mỉm cười rơi nước mắt.

Sau một hồi vừa khóc vừa cười, cuối cùng tâm tình của nàng cũng ổn định lại, rồi rít nói lời cảm ơn với Arthur và Lâm Linh.

“Tòa thành của ta cách đây không xa, nếu hai người không hề có thể ở lại nơi này nghỉ ngơi một đêm, thay quần áo mới rồi lại xuất phát.” Nàng cảm kích đề nghị.

Arthur suy nghĩ một chút, gật gật đầu, “Làm phiền tiểu thư dẫn đường.”

Anna quay đầu lại nhìn đồng nát một lần nữa, về mặt ánh lên tia được giải thoát, mời Arthur và Lâm Linh đi theo nàng.

Arthur không nói gì với Lâm Linh, trực tiếp đi lên phía trước.

Lâm Linh đứng chôn chân một chỗ. Bầu trời nửa đêm một mảnh hắc ám hỗn độn, nàng cảm thấy như mỗi bước hấn đi qua đường như càng ngày càng đen.

Hấn mới đi lên được vài bước đột nhiên quay đầu lại, xoay người đi về phía nàng, vươn tay tới nàng, giọng điệu vẫn thiếu kiên nhẫn trước sau như một, “Cô ngốc, còn lo lắng cái gì!”

Nàng cắn cắn môi, nhìn bóng lưng hấn mà cái mũi có chút chua xót, hấn đi nhanh như vậy mà vẫn xoay người trở về. Thấy hấn đứng gần trước mặt mình như vậy, còn vươn tay với mình. Tim của nàng trong nháy mắt nhảy lên mãnh liệt..

Nàng sợ hãi rút rề duỗi tay mình đặt vào trong tay hấn, tay hấn hơi ẩm ướt và lạnh như tay của nàng vậy, nhưng nàng lại cảm thấy có chút gì đó ấm áp, theo một con đường vô hình truyền vào trong tim—

Sau khi tới được tòa thànhAida, mọi người biết được bọn họ đã giết người khổng lồ thì trong tâm vô cùng bội phục, từ đáy lòng rất cảm tạ bọn họ đã cứu Anna ra. Sau khi từ tước Aida biết được thân phận của Arthur thì rất kích động, hứa rằng sau này nếu có chuyện gì mà hấn có thể làm được hấn nhất định sẽ dốc hết sức phò trợ.

Sau khi ở tòa thành nghỉ ngơi một đêm, thay quần áo, mang thêm lương khô, hai người lại tiếp tục lên đường tìm kiếm vịkysidưới hồ.

Sau lần cùng chiến đấu, Lâm Linh mơ hồ cảm thấy quan hệ mấy ngày qua của nàng và Arthur có một sự biến hóa kỳ lạ. Nhưng biến hóa thế nào thì nàng không biết.

“Cô ngốc, sao không đi nữa?” Arthur đứng bên người nàng đột nhiên hỏi.

“Không có gì, chỉ là đến giờ vẫn không thể tinturônglà có thể bắn trúng hấn.” Nàng vẫn cảm thấy toàn bộ chỉ là mơ.

“Nói thật ta cũng không tin.” Hấn cười ranh mãnh, “Chắc chỉ là ăn may thôi?”

“Ăn may?” Nàng không phục trừng mắt nhìn hấn một cái, “Không thấy ta mạo hiểm tính mạng bò lên sao.”

“Ân, đó là bởi vì ngươi không muốn bị lột da kho tàu.” Hấn khom khom khóe miệng, về mặt chỉ mình ta biết. Lúc này có nói với hấn cái gì thì cũng vô dụng thôi.

“Nếu như không có ta sợ là trên thế gian này nhiều thêm một con heo quay đi.”Nàng nhỏ giọng nói.

“Cái gì!”Hấn lập tức trợn trừng mắt lên.

“Không, không có gì.” Giọng nàng càng nhỏ, thiết là, một chút nhân quyền cũng không có.

Trải qua bao ngày lặn lội đường xa cuối cùng hai người cũng tới được khu rừng mà Mặc Lâm nói. Cuối khu rừng có một cái hồ xanh biếc, truyền thuyết nói rằng dưới hồ có một tòa thành xanh biếc làm bằng thủy tinh rất hoa mỹ, người trong tòa thành ấy chính là đệ nhấtkysĩ—Lancelot.

Từ nay về sau vận mệnh của ngườiikysinày sẽ gắn liền với vận mệnh của Arthur vương.

Lúc tìm được hồ hai người vô cùng kinh ngạc.

Hồ nước trong xanh một cách kỳ lạ, giống như có thể hút người ta vào trong đó. Phảng phất hình như tất cả cây cối xung quanh cuốn vào đáy nước, chúng nó từ từ dần có linh tính kết thành tinh hoa nên mới tạo ra màu nước này. Chung quanh tất cả yên lặng không một ngọn gió. Chiếc lá đầu cành không gió mà rụng, giống như chiếc lông vũ chậm rãi xoay tròn rơi xuống mặt hồ, tạo ra những vòng vắng nước ôn nhu nhẹ nhàng không tiếng động tan ra.

Tất cả sắc thái như một bức tranh ưu nhã.

“Arthur, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây? Chờ Lancelot xuất hiện hay là xuống hồ tìm lâu đài?” Lâm Linh đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhưng nàng lại lắc đầu liên tục, “Nói cho biết trước là kỹ năng bơi của ta rất kém a, chỉ là công phu mèo quào thôi.”

Arthur đứng bên mép hồ trầm tư.

“Arthur, đó là ai kia!” Trong lúc vô ý Lâm Linh chợt thấy ánh ngược trên mặt hồ mơ hồ có một bóng người, nàng kinh ngạc ngẩng đầu thì thấy bên kia hồ có một vịkysĩmặc y phục màu xanh đang ngồi trên lưng ngựa, hấn mặc bộ giáp bằng bạc, mũ giáp che đi khuôn mặt thật của hấn, chỉ lộ ra một khe hở nhỏ ở mắt.

Nhưng cái làm cho người ta cảm thấy kỳ quái là thứ hấn đang cầm trên tay, nó không phải bảo kiếm mà là một cây rìu lớn.

“Người trẻ tuổi, các người tính xuống tòa thành dưới hồ sao?” Người nọ đột nhiên mở miệng.

Arthur gật đầu.

“Ta có thể nói cho các ngươi biết cách vào tòa thành, nhưng đổi lại ta muốn các ngươi tiếp nhận sự khiêu chiến của ta.”Kysĩtrầm giọng nói.

“Chuyện gì? Chỉ cần đó là việc chúng ta có thể làm được.” Lâm Linh xen mồm.

“Ngươi nhất định có thể làm được.”Kysĩdùng búa chỉ chỉ Arthur,“Ngươi lại đây chém rìu đầu của ta, nếu như ta chết ta sẽ nói cho các ngươi biết cách vào lâu đài, nhưng nếu như ta không chết, ta muốn ngươi nhận của ta ba trăm. Tất nhiên nếu lúc đó ngươi không chết ta cũng sẽ nói cho các ngươi cách.”

Lâm Linh giật mình một cái, đây là cái loại khiêu chiến gì a! Máu tanh quá đi, tênkysĩnày tám phần là bị nước vô não rồi.

“Arthur đừng nghe lời khuyên ma quỷ của hấn, nếu hấn chết thì làm sao mà nói cho chúng ta biết cách vào thành được.” Nàng lập tức ngăn cản.

Kysĩcười một tiếng, xuống ngựa, chém một rìu xuống dưới hồ nước, đột nhiên hồ nước chia thành hai nửa, hiện ra bậc thang thông tới đáy hồ.

“Nếu ta chết thì cây rìu này thuộc về các ngươi.”

Arthur không nói gì, Lâm Linh gấp gấp kéo tay áo hấn,“Ngươi đừng đáp ứng, tên cổ quái này không chừng có vu thuật, cẩn thận mục đích của hấn.”

“Nhưng hiện tại thì đó cũng là biện pháp duy nhất,” Arthur nghiêng đầu hết nhìn nàng rồi lại nhìn về phía vịkysĩkia,“Ta tiếp nhận khiêu chiến.”

Kysĩcười to vài tiếng, ý bảo Arthur đến bên cạnh hấn, giao búa cho hấn. Arthur về mặt trầm tĩnh giờ búa lên, tay cầm rìu bỏ mạnh xuống đầukysĩ.

Bất ngờ, vịkysĩkhông đầu này cư nhiên nhặt lại đầu của mình lên, phi thân lên ngựa, chỉ tay về phía sau khu rừng, cái đầu mới bị chém rơi khẽ động mở miệng,“Đi tới lâu đài màu xanh bá tước Austin, nhất định phải ghi nhớ lời hứa của ngươi, tiếp nhận ba trăm của ta.”

Vừa dứt lời vịkysĩkhông đầu vụt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bá tước phu nhân trong lâu đài màu xanh

“Arthur, hấn căn bản là biết vu thuật, mục đích là để chơi đùa với ngươi thôi, ngươi không cần phải một mực giữ lời hứa với hấn đâu.”Lâm Linh không nhịn được nói.

Arthur lắc lắc đầu,“Cho dù thế nào ta cũng sẽ giữ lời hứa của mình.”

“Nào ngươi bị đứt dây thần kinh à.” Mặt của nàng thoáng cái đỏ lên,“Trăm ngươi ba rìu chứ không phải là gãi ngươi ba cái đâu, ngươi sẽ chết đấy có biết không!”

Arthur nghiêng đầu cười nhẹ nhìn nàng,“Ngươi đang lo lắng?”

Nàng hơi sùng sốt, vội vàng hừ một tiếng giấu đi sự mất tự nhiên trên mặt, “Có quý mới lo cho người!”

Tâm tình Arthur tựa hồ không tồi, hẳn chỉ về phía khu rừng, “Chúng ta đi tìm lâu đài kia thôi.”

Khu rừng trải dài đến đỉnh núi, màu xanh nhạt của lâu đài hòa quyện với màu hồng ánh kim của ánh nắng trời chiều.

Mặc dù lâu đài ở đây cũng màu xanh, nhưng khác với ngôi nhà đá phủ đầu rêu xanh của tên khổng lồ lúc trước, tất cả dụng cụ đồ dùng trong lâu đài đều được làm từ gỗ cây sồi, phía trên có quét một lớp sơn không màu để bảo vệ hoa văn màu xanh nhạt của vốn có của gỗ. Mà ngay cả bảo thạch dùng để trang trí lâu đài cũng là lục bảo thạch và một số rất ít bạch bảo thạch.

Chủ nhân lâu đài là vợ chồng bá tước Austin, họ tiếp đãi bọn Arthur rất nồng nhiệt.

Mặc dù bá tước Austin là một người đàn ông trung niên có dung mạo khá bình thường, nhưng vị phu nhân của ngài lại vô cùng trẻ trung xinh đẹp, vui tươi giống như một đóa hồng đỏ đang nở rộ, nhất là đôi mắt kia, cứ như một bầu trời xinh đẹp, sâu không thấy đáy, mê ly như muốn đem cả linh hồn người nhìn hút vào đó. Từ khi nhìn thấy Arthur, ánh mắt của bá tước phu nhân vẫn luôn dán lên người của hắn.

Bá tước nói với Arthur, trong lúc ba ngày chờ đợi vị kị sĩ mặc đồ xanh kia đến gặp hắn để thực hiện giao hẹn thì hắn cứ việc ở lại trong lâu đài.

Sáng sớm ngày đầu tiên, bá tước Austin đi săn thú, trước khi ra khỏi cửa ngài ấy hứa với Arthur sẽ đem những con thú săn được đến cho hắn để đổi lấy bất cứ vật phẩm gì, mà Arthur không cần nghĩ gì đã đồng ý.

Sau khi bá tước đi khỏi, đại sảnh cũng yên tĩnh lại.

Lâm Linh còn đang buồn bực về chuyện hôm qua Arthur tự mình mạo hiểm tính mạng. Nhìn lúc bình thường thông minh như thế mà lại cố chấp vậy đây, đã biết rõ ràng là lành ít dữ nhiều rồi còn..... Nàng càng nghĩ càng thấy bực mình, nhất là thấy bộ dáng e thẹn của bá tước phu nhân đối với Arthur, tâm trạng lại càng bức hỏa.

Ăn xong điểm tâm, nàng lập tức đi ra đại sảnh tới sau hoa viên trong lâu đài. Hoa viên trồng rất nhiều ngân liên, cánh hoa tỏa sáng như ánh trăng, nhụy hoa ngọt ngào mềm mại, giống như những tinh linh nhảy múa dưới ánh mặt trời.

“Cô đã từng thấy loài hoa này chưa?” Phía sau nàng đột nhiên truyền đến giọng nói của bá tước phu nhân. Lâm Linh kinh ngạc quay đầu lại, chẳng phải bá tước phu nhân còn đang ở trong đại sảnh sao? Sao mới chớp mắt đã ở phía sau lưng nàng.....

Quá quý dị.....

“Đã từng thấy ở cửa hàng bán hoa.” Nàng trả lời.

“Cửa hàng bán hoa.....” Bá tước phu nhân có chút sùng sốt, mỉm cười, “Truyền thuyết kể rằng ngân liên là do sự ghen ghét của thần hoa Flora mà hóa thành. Vì thế nên ngân liên là một loại hoa cô đơn, nghĩa của nó là..... Chờ đợi.”

Nói đến đó thì vẻ mặt nàng ánh lên vài tia phức tạp, nhìn sang Lâm Linh, “Không cảm thấy ý nghĩa của loài hoa này rất bi thương sao?”

“Chờ đợi..... Bi thương chỗ nào a, trái lại ta còn cảm thấy ý nghĩa của nó thật đẹp.” Lâm Linh đưa tay vuốt vuốt mấy cánh hoa, cười cười, “Bởi vì có hy vọng mới có chờ đợi. Vì trong lòng vẫn còn hy vọng nên sẽ không bao giờ bỏ cuộc, có phải không?”

Bá tước phu nhân thoáng sùng sốt, đột nhiên nở nụ cười, lặp lại lời nàng, “Vì có hy vọng nên mới có chờ đợi, nói không sai.” Nàng thuận tay ngắt một đóa ngân liên đặt vào tay Lâm Linh, “Tặng cho cô.”

Lâm Linh thấy nàng rời đi, dựa lưng vào một thân cây ngồi xuống, nhẹ nhàng ngửi mùi của đóa ngân liên trong tay, gió nhẹ thổi tới, ánh mặt trời chiếu toàn thân nàng, phong cảnh như vậy thật là rất thích hợp để đánh một giấc.....

Lúc nàng tỉnh dậy thì mới phát hiện đã là giữa trưa. Nghĩ đi nghĩ lại nàng quyết định đi tìm Arthur, tiếp tục khuyên hắn thừa dịp tên kị sĩ áo xanh kia còn chưa tới thì hãy mau mau tránh đi.

Tới trước cửa phòng Arthur, nàng chợt nghe bên trong có tiếng của bá tước phu nhân.

“Chàng trai a, chàng là nam tử anh tuấn nhất mà ta từng thấy, hiện tại phu quân của ta cũng không ở đây, chẳng lẽ chúng ta không thể thân thiết hơn một chút sao?”

Lâm Linh chấn động, vội vàng nhìn vào khe cửa, loáng thoáng thấy vẻ mặt đáng yêu của bá tước phu nhân đang dựa vào người Arthur, Arthur vẫn trung vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt không có một tia hờn giận.

“Phu nhân, xin ngài không nên như vậy.” Hắn nhanh nhẹn tránh người sang một bên.

Bá tước phu nhân tựa hồ hơi thất vọng, còn nói mấy câu hết sức mê hoặc, đến Lâm Linh nghe mà cũng thấy đỏ mặt tai hồng.

Nhưng mặt Arthur vẫn trước sau như một không đổi sắc, bất vì sở động.

Bá tước phu nhân cuối cùng cũng không nói nữa, không thể làm gì khác hơn là khẩn cầu, “VẬY CHÀNG ĐƯA VÀO KỲ SĨ LỄ MÀ TIẾP NHẬN NỤ HÔN HOAN NGHÊNH CỦA TA KHÔNG?”

Dứt lời, nàng nhón chân lên hôn nhẹ lên mặt Arthur.

Arthur nhắm mi không nói gì, vì lễ tiết nên hắn cũng không thể cự tuyệt cái hôn này.

Khóe miệng Lâm Linh hơi co rúm, cái này có tính là bá tước phu nhân đang quyến rũ Arthur không?

Nhưng kỳ lạ là nàng lại cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Đêm hôm đó, bá tước giao con tuần lộc vừa mới săn được cho Arthur, mà Arthur lại hôn một cái đáp lễ cho bá tước. Bởi vì tuân theo ước định, hắn sẽ không nói cho bá tước biết cái hôn này là từ đâu ra.

Mặc dù tất cả mọi người có chút kinh ngạc, nhưng Lâm Linh lập tức hiểu được, ý của Arthur là đem cái hôn của bá tước phu nhân trả lại nguyên vẹn cho phu quân của mình.

Sau khi rõ ràng thì tâm tình của Lâm Linh cũng tốt hẳn lên.

Ngày thứ hai, bá tước lại đi săn thú, bá tước phu nhân tiếp tục quyến rũ Arthur, Arthur lại cự tuyệt nàng, nhưng vẫn đồng ý tiếp nhận nụ hôn hoan nghênh của nàng. Bá tước khi trở về lại đem con heo rừng giao cho Arthur, Arthur cũng theo lễ thường đưa cho bá tước một cái hôn. Giống như hôm qua, hắn vẫn không giải thích gì về cái hôn này.

Thẳng đến ngày thứ ba, bá tước phu nhân đến để quyến rũ Arthur thì vẫn bị hắn cự tuyệt. Lâm Linh đứng ở ngoài cửa cũng phát hỏa, ông bá tước này nào có vấn đề hay không a, lúc nào cũng săn thú săn thú, thậm chí còn không biết vợ mình đang ngoại tình!

Mà nàng cũng không hiểu nổi tại sao ngày nào nàng cũng đứng đây nghe lén, ôi.

“Chàng trai, chàng khiến ta thật đau lòng. Trước khi chàng rời đi có thể nhận đái lưng ta tự tay làm được không?” Đôi mắt trong suốt của bá tước phu nhân đầm lệ khẩn cầu.

Arthur lạnh lùng nhìn cái đái lưng, “Phu nhân tôn kính, ngài nên đưa cho phu quân của mình thì hơn.”

Bá tước phu nhân đột nhiên khóc lên, “Chẳng lẽ ngay cả yêu cầu này mà chàng cũng không thể đáp ứng ta sao? Còn nói cái gì ‘kỳ sĩ tôn trọng phụ nữ, không bao giờ khiến phụ nữ đau lòng’, ta hoàn toàn chẳng thấy như vậy.”

“Phu nhân,” Sắc mặt Arthur thoáng nhu hòa, “Nếu ta tôn trọng ngài thì ta cũng mong ngài sẽ tôn trọng ta. Huống chi người phụ nữ có thể tặng đái lưng cho ta chỉ có thể là người mà ta yêu nhất, cũng là người duy nhất trên thế gian này.”

Nói xong, hắn đột nhiên đứng dậy kéo cửa ra đi ngoài.

Lâm Linh đang rình coi ở ngoài căn bản không ngờ hắn sẽ đi ra, chật vật ngã nhào vào trong.

“Ngươi ở đây làm gì?” Thấy sự xuất hiện của nàng, sắc mặt Arthur tựa hồ có chút xấu hổ, mắt chột lóc, “Ngươi nghe lén?”

“Người nào, người nào nghe lén,,” Nàng vội vàng giải thích nói.

Hắn hừ một tiếng, không thèm để ý tới nàng nhấc chân đi thẳng ra ngoài.

Lâm Linh nhìn bá tước phu nhân đang không ngừng khóc ở trong phòng, đột nhiên thấy nàng rất đáng thương.

“Phu nhân đừng khóc, ta thay hắn nhận giúp cô vậy.” Nàng thấp giọng nói.

Bá tước phu nhân đột nhiên ngừng đầu, lau hai mắt sưng đỏ, “Thật?”

“Ân, trước hết cứ để ở chỗ ta đi.” Lâm Linh cầm lấy đái lưng bỏ vào trong ngực áo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Kỵ sĩ Lancelot xuất hiện

Lúc bá tước trở về vào buổi tối. Lần này ngài đem con hồ ly săn được cho Arthur, mà Arthur lại chẳng nhúc nhích gì. Bá tước đột nhiên nở một nụ cười kỳ quái, “Được rồi, vậkyiểu xanh kia đang ở trong hoa viên chờ ngài, giờ ngài có thể đi thực hiện lời hứa của mình.”

Arthur cũng không có gì kinh ngạc, chỉ gật gật đầu, đi về phía hoa viên. Lâm Linh cũng căng thẳng vội vàng chạy theo ra ngoài.

Lúc này, trời chiều như lửa đốt tới chân trời như một sắc thái kỳ dị.

Lúc Arthur và Lâm Linh tới hoa viên thì đã thấy vậkyiểu xanh kia tay cầm cây rìu lớn đang đứng chờ bọn họ. Thấy bọn họ xuất hiện, vậkyiểu hải lòng gật đầu, “Tốt lắm, người quả nhiên rất biết giữ lời hứa. Người không sợ chết sao?”

Arthur vẻ mặt trầm tĩnh nhìn hắn, ngao khí trong con người chớp động, “Không giữ uy tín còn đáng sợ hơn cả cái chết.”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu.” Kỵsiao xanh ý bảo hắn tới đứng trước mặt mình.

Hắn mới bước được vài bước thì Lâm Linh kéo tay áo lại, thấp giọng nói, “Đừng đi, Arthur, người sẽ chết đấy.”

Hắn quay đầu lại, màu tím trong đôi mắt dao động vài tia ôn nhu lỏng lẻo hiếm thấy cùng ý chí kiên định tuyệt không dao động, “Ta sẽ không chết. Hãy tin ta.”

Nói xong, hắn rút tay áo lướt tới trước mặt kịsiao xanh, theo ước định chờ tên kịsitrăm hắn. Tên kịsikia cũng không chút khách khí chém xuống!

Lâm Linh chưa kịp định thần thì đột nhiên thấy bất ngờ!

Một rìu bổ xuống nhưng Arthur không có chỗ nào bị thương, kịsivung rìu thứ hai cũng không có việc gì!

Tiếp theo là nhát rìu cuối cùng.

Chỗ bị nhát thứ ba chém trúng vẫn hoàn hảo vô khuyết, nhưng chỗ mới nảy bị nhát thứ hai chém trúng thì lại bị chảy máu.

Kịsiao xanh hạ rìu, cười ha hả, liên tục nói mấy chữ tốt, đột nhiên vung tay lên, cảnh vật xung quanh mờ ảo xoay tròn.

Đến khi Lâm Linh hồi phục tinh thần lại, khiếp sợ phát hiện mình đang đứng ở trong một tòa lâu đài màu xanh lam bằng thủy tinh, nàng vội vàng nhìn về phía Arthur, hắn tựa hồ chẳng có gì là kinh ngạc cả, nhìn chăm chăm vào tên kịsĩ.

Lâm Linh rối rắm, rốt cục thì đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, vị bá tước đại nhân kia không biết từ đâu xông ra, nhanh chóng hóa thành một nữ tử xinh đẹp, đôi mắt của nàng màu xanh lục nhạt giống như cảnh lá đầu xuân, tràn ngập cảm giác mờ ảo, bình tĩnh như một vị tiên tử không ở chốn nhân gian.

“Nếu như ta đoán không sai thì ngài chính là vị tiên tử trong hồ?” Arthur mở miệng.

Nụ cười của nữ tử tươi mát như lá xanh, “Đúng vậy, ta chính là tiên nữ trong hồ Briza. Arthur vương tương lai, chúc mừng người đã vượt qua thử luyện lần này.” Vừa nói nàng vừa hìn về phía vậkyiểu xanh kia, “Ta bảo cậu biến thành bộ dáng của bá tước phu nhân xem ra cũng không thiếu sức quyến rũ của phụ nữ.”

Lâm Linh khóe miệng hơi co quắp, “Cái gì, bá tước phu nhân và hắn là cùng một người?”

“Phải, bởi vì cậu ấy muốn xem thử vị Arthur vương tương lai và cũng là chủ nhân cậu ấy vĩnh viễn phục tùng sau này. Nên cậu mới hóa thành hình dáng của phụ nữ để quyến rũ Arthur, có phải không?” Briza tiên nữ cười mịch mịch nhìn kịsiao xanh, “Giờ hải lòng rồi chứ, Lancelot, mau bỏ mũ giáp của cậu xuống đi.”

Lancelot, cái tên này truyền vào trong tai Lâm Linh khiến nàng nhảy dựng lên. Không thể nào, cái tên kịsĩ mặc đồ xanh này chính là đệ nhất kịsĩ mà bọn họ muốn tìm!

Lancelot xuống ngựa, chậm rãi tháo xuống mũ giáp trên đầu.

Lộ ra một khuôn mặt mê người, mái tóc bạc đón gió bay dưới ánh mặt trời, cùng với đôi mắt xuất trần cao thượng như tinh linh—

Con người không nhiễm một chút bụi trần thế gian.

Hắn dần kéo khóe miệng nở một nụ cười, trong nháy mắt xung quanh như sáng bừng lên, làm cho hoa hướng dương ở sau lưng hắn cũng nhạt nhẽo đi, làm cho người ta cảm thấy có một đoàn ánh nắng ấm áp ôn nhu chiếu thẳng vào mặt, tựa như gió xuân.

“Arthur điện hạ, Lancelot thần vẫn luôn chờ ngài đến.”—

Arthur nhìn hắn, màu tím trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng dạt dào, như vẩn nước xuyên qua thủy tinh yên tĩnh chiếu rọi trong không khí.

“Hoan nghênh người, kịsĩ đầu tiên của ta.”

“Arthur diện hạ, ba nhất mà Lancelot chém ngài tượng trưng cho ba ngày mà ngài đã ở đây,” Briza tiên nữ toát ra một tia tiếu nuối, “Nhất thứ ba làm ngài bị thương là do ngài đã nhận đai lưng của bá tước phu nhân.”

Arthur sùng sốt, “Đai lưng? Ta đâu có nhận của nàng.”

Một tiếng sợ hãi vang lên, “Là ta thay người nhận.”

Arthur kiềm chế tức giận quay đầu nói, “Ai kêu người nhận thay ta?”

Lâm Linh cúi thấp đầu hơn, “Xin lỗi, ta không biết sẽ như vậy, ta chỉ thấy nàng rất đáng thương.” Vừa nói nàng vừa bắn ánh mắt xem thường về phía Lancelot, “Ta làm sao mà biết là do hấn giả thành cơ chứ

Lancelot khẽ cười, “Cô thay ngài ấy nhận thì cũng chính là ngài ấy nhận.”

“Này, đó là do người nhờ mà,” Nàng tức giận ngẩng đầu, “Nếu như biết trước người chỉ thử hấn, ta như thế nào lại đi nhận cái thứ quý này làm gì, là người mặt dày đưa lên mà, chẳng phải hấn nói chỉ nhận của người hấn thích nhất sao!”

“Cô ngốc!” Arthur vội vàng bịt miệng nàng lại, “Nói bậy bạ gì đó!”

Lancelot cười thành tiếng, “Được, được, lần này là tôi lừa cô. Vậy thưa tiểu thư tôn quý, sau này Lancelot ta sẽ nghe theo sự sai khiến của cô, có được chưa?”

Lâm Linh suy nghĩ một chút, gật gật đầu, “Nói vậy còn được.”

Còn chưa nói xong trên đầu đã ăn một cái cốc, nàng kêu thảm một tiếng ôm xoa đầu mình, căm tức liếc tên Arthur một cái, “Lancelotkysĩ, nghe theo sự sai khiến của ta đánh hấn đi!”

“Ồi chao?” Lancelot nhìn hai người mắt to tròn mắt nhỏ, nụ cười trên miệng càng sâu

Bởi vì có hy vọng mới có chờ đợi.

Lời cô ấy nói thật không sai chút nào.

Lúc trở lại lâu đài của bá tước Ái Khắc Luân, Mặc Lâm đã chờ sẵn bọn họ.

Đang nghe Lâm Linh báo cáo chi tiết cuộc hành trình, trong đó nàng đặc biệt nhấn mạnh đoạn đánh nhau cùng với người khổng lồ, hấn buồn cười nhướn mí.

“Đắc ý cái gì.” Arthur vẻ mặt không chấp nhận.

“Không có ta thì đã có kẻ bị nướng thành heo.” Thừa dịp Mặc Lâm ở chỗ này nàng công kích hấn một chút, hài lòng nhìn mặt hấn trợn trắng lên.

“Arthur, hai tháng nữa chính là tới ngày người thụ phong chứckysĩ.” Mặc Lâm tựa hồ nhớ ra cái gì đó, “Người chủ trì nghi thức đã được định chưa?”

Arthur lắc lắc đầu, “Chưa.”

“Nghi thức thụ phongkysĩ?” Nàng nhướn lên đầy hứng thú, “Nhất định là rất thú vị, ta cũng muốn xem, đúng rồi đúng rồi, còn phải chụp hình lại nữa!”

“Người,” Mặc Lâm cười cười, “Lần này người đã hoàn thành nhiệm vụ, nếu người muốn trở về ta cũng không ngăn cản.”

Nàng sùng sốt, không tintuởngnấy, “Ý người là giờ ta có thể tùy tiện trở về?”

“Đương nhiên.”

“Người, người không sợ ta không trở lại sao?” Nàng cẩn thận nhìn Mặc Lâm.

Mặc Lâm móc từ trong túi ra một quả trứng gà đặt trước mặt nàng, “Ta đã nghĩ kỹ, việc này cứ do người tự mình quyết định đi. Đến hay không đến người hãy suy nghĩ cho phù hợp.”

Chuyện này làm thần trí nàng bay đi nơi nào, đi về dễ dàng như vậy? Cho dù mình không muốn tiếp tục trò chơi này cũng được? Có chuyện tốt như vậy sao?

Rõ ràng là chuyện rất đáng mừng, nhưng không biết tại sao tâm trạng lại không vui, ánh mắt của nàng vô ý xẹt qua Arthur, vô tình bắt gặp một tia mắt mát trong mắt hấn.

“Được rồi, người hãy tự mình quyết định đi.” Mặc Lâm đứng dậy đẩy cửa ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại nàng và Arthur.

“Ngươi lại muốn về?” Hắn đột nhiên mở miệng.

“Àn.”

“Hai tháng nữa là ngày thụ phong chức kysic của ta, đến lúc đó mà ngươi dám quên, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Nói xong hắn cũng đẩy cửa bước ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hắn, mắt nàng có chút phốt hồng, hít hít cái mũi, cảm lấy trứng gà cắn một cái, trong lòng dâng lên một tia buồn vô cớ.

Xin lỗi, Arthur.

Lễ thụ phong chức kysic của ngươi.

Có lẽ không thể nhìn thấy được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cô gái thích quăng rác bừa bãi

Lúc Lâm Linh mở to mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt bị phóng đại làm nàng nhảy dựng lên, giữa cuộn quýt lui ra sau hai bước. Lúc tập trung định thần lại thì thấy đó là Tam công tử! Lúc này khuôn mặt của hắn tựa như đang suy nghĩ điều gì nhìn nàng, miệng vẫn hơi cong cười cười. Chỉ là lúc thấy nàng lộ ra vẻ mặt kinh hãi thì nụ cười có chút cứng ngắc.

Tam công tử rất là khó chịu, hắn dí gương mặt điển trai này trước mặt nàng dĩ nhiên là muốn hù dọa nàng! Lâm Linh không biết Tam công tử đang nghĩ điều đó nên oán thầm hắn. Thế này thì gần quá rồi, đến nỗi đối phương còn không nhìn thấy rõ được cái mắt cái mũi nó như thế nào, không bị dọa đến nhảy dựng là may lắm rồi còn phân biệt tốt xấu cái gì!

Sau vài giây ngây người Lâm Linh đột nhiên phản ứng lại, mình đã trở về thế giới hiện thực rồi. Toàn bộ trí nhớ lúc trước như thủy triều vọt tới đầu nàng! Chẳng phải là nàng bị một cái trứng thối đánh trúng nên bị đưa về thế giới trò chơi sao?

Hóa ra đúng như lời Mặc Lâm nói, thời gian vẫn bị ngừng ở chỗ này, cho dù nàng ở trong thế giới trò chơi bao lâu thì nơi này cũng vẫn đứng yên.

Gạt gạt lòng trứng ở trên mặt mình, trong lòng nàng dấy lên một cỗ phiền muộn. Trong đầu vẫn còn vang vọng tiếng của tên tóc vàng kia, “Hai tháng nữa là lễ thụ phong chức kysic của ta, đến lúc đó mà ngươi dám quên, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!”

Thấy cái trứng mình ném không đánh trúng mục tiêu, cô gái nổi trận lôi đình, nàng hung hăng dậm chân, móc ra từ sau lưng chiếc túi ni-lông màu đen căng phồng. Tề Văn Du vừa thấy chiếc túi ni-lông kia, sắc mặt khẽ biến, thành thực lấy một cái ô không biết từ đâu ra, “phạch” một tiếng căng ra chắn trước mặt hắn và Lâm Linh, nói với Lâm Linh một câu, “Nếu không muốn bị ném chết thì đừng nhúc nhích.”

Dứt lời, một trận âm thanh bùm bùm vang trên đầu bọn họ, loáng thoáng còn có giọng nói hùng hổ giận dữ của cô gái.

Đợi một lúc âm thanh hoàn toàn biến mất, Tề Văn Du mới chậm rãi thở nhẹ hạ ô xuống.

Hắn vừa buông ô, trong nháy mắt Lâm Linh trợn tròn mắt. Trên mặt đất toàn rác là rác, ruột táo, vỏ cam, giấy vụn, chén bể, xương đầu cá, làm thành một bãi chiến trường toàn rác.

Còn cô gái kia đã biến đâu mất tăm.

“Hiệp Toa là em họ tôi, tính khí hề nóng lên là quăng rác.” Tề Văn Du trong mắt hiện lên sự bất đắc dĩ, “Tật xấu này của nàng từ nhỏ đến giờ vẫn không đổi được.”

Khóe miệng Lâm Linh hơi co rúm, hóa ra em họ của hắn hề nóng lên là quăng rác, hờ hờ, thật là một nữ sinh cá tính a...

“Có sao không? Lau đi.” Lâm Linh ngẩng đầu, ngạc nhiên thấy hắn đưa cho nàng một khối khăn tay màu vàng nhạt. Giờ hắn đã thay bằng vẻ mặt ôn nhu như thường.

Lâm Linh chần chờ nhìn khăn tay, nghĩ không ra hắn muốn cái gì, nhưng trực giác nói cho nàng biết tên Tam công tử phúc hắc này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì. Nếu không hắn đã chẳng mang nàng ra làm tấm bia chặn quả trứng thối kia!

“Không cần.” Nàng tức giận nói một câu, thuận tay quăng chiếc đĩa CD vào mặt trường quay, “Cái này tôi cho ông!”

Ông chủ thấy bóng lưng nàng đã đi xa chợt thấp giọng mở miệng, “Tam công tử, đĩa CD trò chơi này...”

Tề Văn Du không nói gì, thuận tay bỏ đĩa CD vào trong túi, đồng tử long lánh sâu không thấy đáy, mê ly như bị một đám sương mù bao phủ.

Chớp mắt Lâm Linh đã trở về được một tuần.

Hôm nay, nàng bước vào phòng học, như thường lệ nghe thấy giọng nói líu ríu cùng tiếng cười sang sảng của Quách Đình, tính cách hướng ngoại của Quách Đình rất có duyên trong lớp học, nên bạn bè của nàng rất nhiều.

Ai đó đã nói, muốn nhanh chóng quen thuộc hoàn cảnh mới, biện pháp tốt nhất chính là làm bạn cùng với người ở chỗ đó trước, đúng là không sai chút nào cả. Có lẽ cũng nhờ lý do này mà quan hệ của nàng và các học sinh trong lớp cũng nhanh chóng quen thuộc.

Nhiều lúc nàng thật sự rất hâm mộ tính cách đó của Quách Đình.

“Lâm Linh, mau lại đây! Bọn tớ đang thảo luận về chuyện báo danh đại hội thể dục thể thao này.” Quách Đình vừa thấy bóng dáng của nàng lập tức chạy qua bắt chuyện.

Ủy viên phụ trách báo danh thể dục tên Ngụy Ngôn đẩy đẩy kính mắt trên mũi, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Lâm Linh, cậu tính báo danh hạng mục nào?”

Về mặt Lâm Linh thoáng suy sụp, “Không báo danh cũng không được sao?” Từ nhỏ đến lớn nàng dĩ nhiên là thể dục, mặc dù ở trong trò chơi nàng làm được rất nhiều việc khó tưởng tượng, nhưng một khi ở trong hiện thực nàng lại bị đánh về nguyên hình.

“Bạn học Lâm Linh, cậu cũng là một thành viên của ban năm nhất chúng ta, sao lại không báo danh?” Ngụy Ngôn liếc nàng đẩy đẩy kính mắt, nói thể nào thì hẳn cũng là tân tiền nhiệm, bạn học này thật là không để cho hấn chút mặt mũi nào mà.

Lâm Linh đang tính trả lời lại thì Quách Đình vỗ vỗ vai nàng, “Lâm Linh, cậu báo danh với tớ đi. Không sai đâu! Chúng ta cũng cần có bạn mà!”

“Bạn học Lâm Linh, tớ sẽ viết tên của cậu lên đây.” Thấy nàng không phản đối, Ngụy Ngôn hài lòng nhớ kỹ tên nàng, trôi chảy nói một câu, “Vạy chạy 1500m dựa vào hai người các cậu.”

Àm! Lâm Linh cảm thấy dường như có một bình hoa siêu cấp to lớn đập vào đỉnh đầu của nàng, nàng co quắp khóe miệng, ôm một tia hy vọng cuối cùng, đáng thương nhìn Quách Đình, “Cậu, cậu báo danh cái gì vậy?”

“Mới nãy cậu không nghe thấy à? Đương nhiên là chạy 1500m a, cái này mới có tính thử thách chứ... Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng lên a!”

Nàng chưa kịp nói xong, Lâm Linh đã “bùm” một tiếng té trên ghế, trong đầu có một ý niệm đảo quanh.

1500m... muốn giết người-à.

Kể từ đó, cuộc sống cực khổ của bạn học Lâm Linh bắt đầu. Mỗi sáng đứng 6h, Quách Đình đều đến đứng giờ bấm chuông cửa nhà nàng, lôi kéo nàng cùng đi tập chạy. Lâm mụ mụ mặc dù lúc đầu có hơi phê bình, sợ ảnh hưởng việc học tập của Lâm Linh. Nhưng Quách Đình lại làm cho nàng vô cùng kinh ngạc, không biết Quách Đình đã nói gì với mẹ nàng mà bà đã không còn phản đối nữa.

Mới sáng sớm, Lâm Linh còn đang chảy nước miếng ngủ khi thì bị người nào đó đào chần lôi ra, nàng bắt đầu mang theo về mặt ngủ gật thống khổ luyện tập.

Cuộc luyện tập này còn khổ cực hơn ở trong trò chơi nữa. Mà nói như thế nào thì trong trò chơi còn có mấy người siêu cấp đẹp trai đứng ở bên cạnh.

Không biết Mặc Lâm bây giờ đang làm gì? Khai chắc lại đang ở trong nhà thao thao bất tuyệt nói mấy thông tin quý tộc Bà Tám, cũng không biết lỗi tại người nào lại bị chịu khổ, Tiel có ngoan ngoãn ăn bữa cơm do nàng đặc biệt điều chế ra không, kysilancelot có thích ứng được với cuộc sống mới chưa, còn có — Arthur, rất nhanh rồi sẽ trở thành một kysichân chính.

Cho dù không có nàng, mọi người vẫn hào hào sinh hoạt ở cái thế giới ảo kia...

“Lâm Linh, sao lại nán lại vậy, chạy nhanh lên.” Tiếng của Quách Đình cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của nàng.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tán lá từng rậm rạp trong công viên, tạo thành những mảng loang lổ. Lâm Linh dụi dụi con mắt, ngẩng đầu nhìn Quách Đình đang tinh thần hăng hái, ánh nắng nhỏ vụn chiếu vào mặt nàng, từng giọt mồ hôi chảy xuống gương mặt, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“À đúng rồi, cậu đã nói gì mà mẹ tớ đồng ý cho chúng ta tham gia đại hội vậy?” Lâm Linh không nhịn được hỏi.

Quách Đình nhìn nàng, “Tớ nói với mẹ cậu rằng, nếu lần này chúng ta thắng thì có thể được cộng điểm vào bài thi!”

“A, thế mà cậu cũng nghĩ ra được!” Lâm Linh hơi sững sốt rồi nở nụ cười, quả nhiên không hổ là nữ hiệp Quách Đình, vừa ra tay đã đánh trúng được điểm yếu mẹ nàng.

“Lý do này trăm phần trăm hữu dụng!” Quách Đình ha hả cười chạy về phía trước, chạy được vài bước quay đầu lại hỏi Lâm Linh, “nhanh lên, chúng ta không thể để mất thể diện của bạn năm nhất được!”

Lâm Linh bất đắc dĩ gạt đầu lia lịa, khoe miệng giương lên.

Vô luận là Arthur hay Mặc Lâm... Bọn họ đều là hư ảo.

Mà người bạn ở trước mắt nàng mới là người chân thực nhất.

Nhưng tại sao vừa nghĩ sẽ không còn được gặp lại bọn họ, trong lòng luôn có một cảm giác khó chịu tràn đầy...

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: 1500m đáng sợ

Hôm cử hành đại hội thể dục thể thao, ánh nắng tươi sáng, khí trời trong xanh, thao trường học viện Vạn Hiệp chật chội đám cỏ nhỏ, những chấm hoa hoa nhỏ màu trắng lay động theo gió, vô cùng đáng yêu... Thao trường ngày thường yên ắng hôm nay lại một mảng huyền ảo, nếu không nhầm thì tới lúc hoàng hôn, cuộc thi chạy 1500m nữ sẽ bắt đầu.

Lúc ở phòng thay đồ để mặc đồ thi đấu, Lâm Linh kinh ngạc phát Trần Di kiều ngạo kia cũng là đối thủ của nàng, Trần Di nhìn thấy các nàng cũng không giật mình, tuy nhiên rất lạ lại không nói câu nào, chỉ hừ một tiếng đi ngang qua người các nàng tới phòng thay đồ đổi quần áo. Mấy nữ sinh bám theo Trần Di cũng như thế, cũng đồng thời phát ra tiếng hừ lạnh đi ngang qua các nàng.

“Lơ bọn họ đi.” Quách Đình vừa nói vừa thay đôi giày thể thao mới được cất trong phòng thay đồ. Nàng vừa mới xỏ chân vào thì hô nhỏ lên một tiếng, Lâm Linh vội vàng khom lưng hỏi, “Làm sao vậy?”

Quách Đình cau mày rút chân ra khỏi giày thì thấy một cái đinh nhựa nhỏ lóe lên ánh sáng trắng được buộc dưới đáy giày, giọt máu đỏ sẫm chảy ra từ nó.

“Sao lại có cái đinh nhựa.” Lâm Linh chấn động.

Quách Đình lắc lắc đầu rút chiếc đinh nhựa ra, “Nhờ cậu đến phòng y tế lấy giúp tờ miếng băng keo được không? Nếu cứ thế này thì tớ không thể nào mà chạy được.”

“Cái gì, cậu bị thế này mà còn muốn chạy?” Lâm Linh sốt ruột trừng mắt liếc nàng một cái, “Cậu không được chạy!”

Quách Đình nổi lên một nụ cười sang sảng như ngày thường, trầm mặc một hồi, thấp giọng nói, “Đây là lần đầu tiên tớ tham gia đại hội thể dục thể thao của trường, tớ rất muốn vì lớp mà giành được cái giải nhất... Vất vả lắm mới có được cơ hội này.....”

“Còn có tớ mà.” Lâm Linh cắt đứt lời nàng.

Quách Đình ngẩn người, hai tròng mắt nhất thời sáng ngời, “Đúng rồi, còn có cậu, Lâm Linh, may mà chúng ta có tới hai người. Chúng ta vẫn có cơ hội giành được giải nhất.”

Kỳ thật Lâm Linh nói xong đã thấy hối hận, mỗi lần nàng chạy là thờ đến thừa chết thiếu sống, dựa vào nàng mà muốn giành giải nhất tựa hồ không có khả năng a.

Không xong, cái miệng hại cái thân a...

“Ý tớ không phải thế, khả năng có thể đoạt giải nhất thì tớ không có, tớ chỉ có thể dốc hết toàn lực mà chạy thôi...” Nàng vội vàng giải thích.

“Chắc, không cần thận nên giờ tiếc quá, bộ trưởng bộ trung học đoạt giải quán quân trong cuộc thi chạy trước kia hình như không thể tham gia thi đấu.” Không biết từ khi nào Trần Di đã đứng trước mặt hai người bọn họ, vẻ mặt vô cùng há hê, “Xem ra các ngươi không có duyên giải quán quân rồi. Ha ha ha...”

Mấy nữ sinh phía sau cũng hùa theo nàng đồng loạt nở một nụ cười siêu cấp biến thái.

Lâm Linh tức giận trừng mắt liếc nhìn các nàng, chợt phát hiện ánh mắt Trần Di lộ ra một tia không có hảo ý. Trong lòng “lộp bộp” vài tiếng, chẳng lẽ cây đinh nhựa này..

“Cậu làm được, Lâm Linh.” Quách Đình không thèm nhìn Trần Di mà vỗ vỗ lên vai Lâm Linh, “Tớ tin cậu có thể giành được giải nhất.”

Trong lòng Lâm Linh nóng lên, đột nhiên cảm thấy khỏe mắt có chút ướt át, chưa từng có ai tintuởngnàng như vậy, đáy lòng dâng lên một cổ khí thể hùng hực, năng gặt mạnh đầu,“Ân, tớ sẽ cố hết sức.”

Trước khi cuộc thi chạy 1500m bắt đầu, chung quanh khán đài đã tụ tập đầy đủ các học sinh. Lâm Linh thấy vậy có chút hốt hoảng, bụng đột nhiên rộn rạo muốn đi WC. Ngay lúc nàng đang rối rắm ngó nghiêng xung quanh, đúng lúc thấy Tề Văn Du đang ở đây xem thi đấu.

Người có quyền thế quả nhiên là thích méo mó, chẳng những vị trí tuyệt hảo, xung quanh còn bày rất nhiều đồ uống cùng hoa quả. Không hiểu sao tình cảnh như thế lại làm nàng liêntuởngtới chủ nô thời La Mã... Tề Văn Du cũng đã chú ý tới ánh mắt của nàng, không quên hướng nàng nở một nụ cười thách thức.

Những cảnh này thu hết vào mắt Trần Di, trên mặt nhanh chóng lộ ra vẻ tức giận.

Pằng! Tiếng súng vang lên, Lâm Linh và các thí sinh đồng loạt chạy ra ngoài, chưa chạy được bao nhiêu phần đường thì nàng cảm thấy có một cổ lực đánh vào sau lưng! Nàng không phòng bị “bùm” một tiếng ngã xuống đất, vẫn siêu cấp xui xẻo bị trượt chân.

Nàng ngẩng đầu thì thấy Trần Di đang đắc ý vượt qua mình, tức thời rõ ràng chuyện này là do chính cô ta gây ra. Mặc dù vừa vội vừa giận, chân cũng đã mơ hồ bắt đầu đau, nhưng bắt buộc đi vẫn phải tiếp tục.

Chạy được gần 800m nàng bắt đầu cảm thấy khó thở, trước mắt ánh sáng bắt đầu mờ nhạt dần, nơi mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn, tốc độ của nàng càng ngày càng chậm càng ngày càng chậm. Vất vả chống trụ được 100m, nàng bắt đầu lao đảo ngã sắp xuống, cùng lúc đó cũng có vài thí sinh chống trụ không nổi rời khỏi đường chạy, Lâm Linh gấp gáp, cảm thấy mình không trụ nổi nữa, trong đầu lóe lên ý niệm từ bỏ.

Dù sao, nàng cũng không có khả năng giành giải nhất. Mặc kệ thế nào thì nàng cũng đã tham gia, nếu người khác có thể lựa chọn bỏ cuộc, thì giờ nàng cũng như thế chắc không có việc gì.

“Lâm Linh, mau đứng lên!” Đúng lúc đó một giọng nói trong trẻo quen thuộc truyền vào tai Lâm Linh, nàng hướng đầu về phía giọng nói đó thì thấy Quách Đình ở trên khán đài giơ cao tay mạnh mẽ cổ vũ nàng. Có lẽ là do hiệu ứng của Quách Đình, toàn bộ những học sinh trong lớp cũng bắt đầu giơ tay hô to cổ vũ nàng.

Trước mắt Lâm Linh là những khuôn mặt tươi cười và tiếng hô to cổ vũ của bạn học, trong lòng có một cảm giác ấm áp, trong đầu mang máng đột nhiên hiện lên cánh đồng hoa Cosmos rộng lớn.

“Mặc dù thoát nhìn hoa Cosmos có vẻ dịu dàng mảnh mai, nhưng cho dù có bị thổi bay hay bị quật ngã cũng tiếp tục nở ra những bông hoa mới, nhìn rất nhu nhược, nhưng thật ra lại rất kiên cường. Cho nên, ý nghĩa của hoa Cosmos là — kiên cường. Cố gắng sinh tồn, kiên cường tuyệt không từ bỏ...”

Những lời Mặc Lâm nói văng vẳng bên tai bây giờ lại vô cùng rõ ràng.

Tuyệt không bao giờ từ bỏ...

Đúng vậy, nàng — không muốn từ bỏ.

Nghĩ tới đây, nàng thu hết dũng khí, cắn răng bật người dậy, lao đảo cắm đầu chạy về phía trước. Mỗi bước nàng chạy, chỗ mắt cá chân lại truyền đến những trận đau nhức,

500 m,400 m,300 m...

Càng ngày cách càng gần hạn tuyến.

Cũng chính là càng ngày cách càng gần Trần Di — người đang chạy ở đầu.

Nàng thấy thể tinh thần hăng hái lên hẳn đuổi theo Trần Di, nhưng đôi chân lại đau đớn không nghe theo sự điều khiển của nàng nữa, nàng đau đớn kịch liệt ngã xuống, rút một hơi khí lạnh, nháy mắt Trần Di đã băng qua dải phân cách về đích đầu tiên!

Nàng chịu đau đớn bước chân nhanh hơn, là người thứ hai về đích, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.Giải nhất chạy 1500m đã thuộc về Trần Di, nhìn đám bạn cùng lớp Trần Di nhảy nhót vây quanh cô ấy, cả người Lâm Linh vô lực ngồi phịch xuống, gương mặt nàng buồn bã... Quả nhiên nàng vẫn làm không được.

“Lâm Linh” Đột nhiên Quách Đình là người đầu tiên ôm lấy cổ nàng,” Làm tốt lắm!”

Ngay lúc nàng chưa kịp định thần, lập tức bên tay vang lên những tiếng nói khác “Đúng vậy, Lâm Linh, cậu rất lợi hại a,”

“Chúng tớ rất bội phục cậu!”

Những học sinh khác không biết từ khi nào đã đứng trước mắt nàng, mỗi người một câu khen ngợi nàng.

Lâm Linh kinh ngạc nhìn các nàng, lắp bắp nói,“Tớ không thể giành được giải nhất, tớ...”

“Đưa ngực, cậu không bỏ cuộc giữa đường là tốt lắm rồi, chỉ cần cố gắng kiên trì, chỉ cần cố gắng hết sức, cho dù kết quả có không như ý nguyện cũng

không có gì tiếc nuối. Ở trong mắt bọn tớ, cậu mới chính là đệ nhất.” Quách Đình cười tươi thuận tay vỗ vỗ bả vai của nàng.

Lâm Linh đầu tiên là sững sốt, sau đó nhanh chóng cúi đầu không nói gì. Lúc nàng ngẩng đầu lên lập tức có một người bạn cùng lớp trêu ghẹo,

“Lâm Linh, cậu làm sao vậy? Hai tròng mắt sao lại hồng hồng?”

“Ha ha, Lâm Linh bị chúng ta làm cho cảm động đến phát khóc...”

Mọi người đều nở nụ cười vui sướng nhộn nhạo khắp cả thao trường, giống như khe suối nhỏ đầu xuân trải qua lòng nàng, mang theo một tia nắng mặt trời ấm áp lan truyền toàn thân.

Chỉ cần cố gắng kiên trì. Chỉ cần cố gắng hết sức, cho dù kết quả có không như ý nguyện cũng không có gì tiếc nuối.

Như vậy nàng có nên tiếp tục kiên trì trong trò chơi Arthur vương không?

Nếu đã bắt đầu thì không nên bỏ cuộc giữa chừng.

Trong nháy mắt, Lâm Linh nắm chặt tay, âm thầm hạ quyết tâm.

Nàng muốn trở lại trò chơi, nàng sẽ tự tay chấm dứt trò chơi này.

Lâm Linh đang chìm đắm không suy nghĩ của mình, hoàn toàn không để ý nàng đã thành tiêu điểm của toàn bộ nữ sinh, lúc nàng thấy trước mắt đột nhiên có một bóng đen thì mới ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện tên Tam công tử kia đã đứng trước mặt nàng từ khi nào. Ánh nắng chiếu lên cái trán trơn bóng của hắn, lộ ra hàng lông mi đen dài, nụ cười của hắn ôn nhu lộng lẫy.

“Không sao chứ.” Giọng hắn ôn hòa, sau đó tình huống tiếp theo làm mọi người ngã vỡ mắt kính, quý công tử trong truyền thuyết đột nhiên khom lưng xuống, vươn cánh tay phải cao quý vuốt vuốt mắt cá chân của nàng. Thấp giọng nói, “Nên đến phòng y tế xem thử mắt cá chân đi.”

Lời nói của hắn như ném một quả bom vào phía nữ sinh trong trường, roi lệ cắn nát khăn tay đồng thời bắn một ánh mắt tràn ngập sát khí về phía Lâm Linh, làm cho nàng có cảm giác như mình là một con cừu ở giữa bầy sói, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé xác thành từng mảnh nhỏ.

Tình huống bất hảo a, hiện tại có ai đó hảo tâm ném cho nàng một quả trứng gà đi...

Nàng muốn thoát khỏi nơi này a...

Quả nhiên thế giới hiện thực còn đáng sợ hơn thế giới trò chơi...

Tề Văn Du chậm rãi đứng dậy, nhìn về mặt co quắp của Lâm Linh, nhãn quang chợt lóe lên một tia ý cười —

Sau 2 ngày nghỉ ngơi, Lâm Linh đặc biệt đi siêu thị một chuyến, mua một đồng thứ lang tang linh tinh, đặc biệt bỏ vào một cái bao tải rắn chắc.

Đây cũng không phải là đi chơi xuân, nàng đang đặc biệt chuẩn bị để tiến vào trò chơi. Lần này nàng hạ quyết tâm tiếp tục hoàn thành trò chơi này, cho nên lo trước hậu hoạn. Mặc dù không dám khẳng định mấy thứ này có thể theo nàng tiến vào trò chơi, nhưng cứ thử một lần đi.

Không biết phản ứng của bọn Arthur như thế nào nhỉ.

Nghĩ tới đây, nàng có chút giương lên khóe miệng, nếu giờ mà trở về còn có thể tham gia nghi thức thụ phong chức kỵ sĩ của Arthur.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, nàng đưa quả trứng gà đã luộc sẵn lên miệng cắn một ngụm lớn. Ý thức dần dần mờ hồ nhưng chưa bao giờ ý chí nàng tỉnh táo kiên định đến thế.

Arthur, Mặc Lâm, Khải, Lancelot... Nàng đã trở về!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Kỵ sĩ Lancelot, cứu mạng!

Sau khi Lâm Linh hồi phục ý thức mở mắt ra, nàng phát hiện ra một chuyện rất xui xẻo, thắt lưng của nàng đụng phải nơi nào đau như dao cắt... Vừa mở to mắt nhìn lại tình huống của mình thì nàng lập tức hoảng sợ. Trò chơi này quý dĩ thế a, lần xuất hiện này của nàng là từ trên trời rơi xuống dính một gốc cây đại thụ!

Chưa kịp nghĩ gì mà hai chân nàng đã mềm nhũn ra, vội vàng nắm chặt một nhánh cây gần nhất, sợ là không cẩn thận một chút mình sẽ té ngã chết mất.

Từ độ cao như này té xuống không phải là chuyện đùa đâu! Không vui chút nào!

Đúng lúc đó đột nhiên dưới cây truyền đến tiếng cười khẽ. Tiếng cười kia ôn nhu, phảng phất như con gió nhẹ thổi qua rừng cây sau mưa, cuốn theo một mùi hoa hòa lẫn với hoàng hôn.

Lâm Linh hơi kinh hãi, bèn cúi đầu nhìn, rơi vào tầm mắt là một vị nam tử dung mạo ấm mát như lá xanh, ánh nắng chiều rơi vào mái tóc màu bạc hơi óng ánh vàng, mê ly xinh đẹp động lòng người.

Nàng vừa mới nghĩ tới đó thì cảm thấy trên mặt mình có gió nhẹ xẹt qua, chớp mắt nhìn vào đôi mắt xanh thẳm như bầu trời không mây sâu không thấy đáy kia.

“Lan, Lancelot!” Nàng vui mừng xen lẫn sợ hãi kêu to một tiếng, có lẽ nhất thời chỗ này, mình có thể được cứu rồi!

Lancelot mỉm cười, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, “Lâm Linh, cô đã trở về sao? Nhưng sao lại ở trên đó vậy?”

Lâm Linh meo méo, “Cậu nghĩ rằng tôi muốn ở chỗ này sao? Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa!”

“Đừng lo, tôi cứu cô xuống ngay đây.” Lancelot tiến lên hai bước, đỡ thân cây, chuẩn bị đi tới mang nàng xuống. Lâm Linh nắm nhánh cây liên tục gạt đầu, trước mắt nhất thời lấp lánh cảm động, kysilancelot là người đáng yêu nhất thế gian này!

“Chờ một chút.” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía thân cây bên cạnh, vừa nghe thấy âm thanh này làm tim Lâm Linh nhảy nhanh hơn vài cái, một cái tên quen thuộc gần đó lóe lên trong đầu nàng.

Vừa dứt lời, chủ nhân của giọng nói đó từ sau bụi cây đi ra, mái tóc vàng hoa mỹ óng ánh dưới ánh mặt trời, thanh oánh như mặt biển gọn nhẹ từng đợt sóng. Lúc đôi mắt màu tím kia nhìn chằm chằm vào Lâm Linh, chỗ sâu nhất của đôi đồng tử lóe lên một tia không rõ rất nhanh biến mất.

“Arthur điện hạ.” Lancelot hành lễ một cách ưu nhã. Arthur nghiêng đầu, nhìn Lancelot nói, “Không cần cứu nàng, nàng hoàn toàn có thể tự mình leo xuống.”

Trên đầu Lâm Linh xuất hiện mấy chữ rồi rầm thật to, tên kia vẫn không từ bỏ ý định trả thù với nàng sao?

“Thế nào, làm không được à? Phong hệ ma pháp của cô mất hết rồi à?” Arthur nhíu mày nghiêng đầu nhìn nàng, toát ra một vẻ khiêu khích.

Lâm Linh buồn bực Tên này rõ ràng là đang khích tướng nàng mà! Nhưng mà cũng nhờ có hấn nhắc nhở, không thì nhất thời bối rối quên mất năng lực của mình trong thế giới trò chơi khác với thế giới hiện thực ...

“Ai nói ta quên, ta muốn dùng tư thế ưu nhã nhất, tiêu sái nhất để xuống! Hừ!” Nàng không quên hừ một tiếng thật dài.

“Cẩn thận một chút, Lâm Linh.” Trong mắt Lancelot có chút lo lắng.

“Ưu nhã tiêu sái?” Nhãn quang trong mắt Arthur chợt lóe, khóe miệng nở một nụ cười kỳ dị, trước khi Lâm Linh kịp đọc chú ngữ ma pháp để thêm một câu “Bất quá ta rất muốn hỏi một chút trên tay cô đang cầm thứ gì?”

Lâm Linh linh ngạc nhìn lại nhánh cây này giờ mình đang cầm, đang nghi hoặc nhìn kỹ nhánh cây thì giật mình, nhìn kỹ thì nhánh cây đó đang mở ra hai con mắt màu xanh, phát ra một âm thanh nhẹ nhàng làm nàng lạnh cả sống lưng...

Oa à à, nhánh cây này giờ nàng đang nắm chặt cư nhiên là một con rắn to!

Hừ chết người rồi!

Máu khắp người Lâm Linh dồn lên đến não, tay mềm nhũn, tay chân lung lay rơi xuống cành cây,

Cái bao lớn trên người cũng theo nàng rơi xuống...

Oa, cái tư thế này thật đúng là vừa “ưu nhã” lại vừa “tiêu sái”...

Lúc sắp rơi xuống mặt đất Lâm Linh lơ mơ thấy Arthur vươn ra hai tay của hắn... Trong lòng thoáng nhẹ nhõm.

Nếu thế thì chắc là hắn sẽ bắt được nàng.

Bịch!

Không lo lắng, nàng rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc, nàng bị đụng đến choáng váng mắt hoa, ngẩng đầu thì thấy một đôi mắt màu lam mang theo ý cười đang chăm chú nhìn nàng. Mặt hắn gần quá làm nàng có chút gượng ngừng. Đồng thời trong lòng nàng cũng có chút mát mát, hóa ra người tiếp được mình — không phải là hắn.

“Lancelot, cảm ơn cậu.....” Nàng trầm thấp nói, không nhịn được nhìn về phía Arthur một cái. Vừa nhìn, nàng nhất thời bị hóa đá.

Arthur về mặt co quắp hết sức khó coi đang cầm cái bao lớn của nàng.

Quác quác... Một đàn quạ đen bay ngang qua đỉnh đầu hắn...

“Bộp” một tiếng, một trái ở trên cây xuống rơi trúng trán của hắn.....

“Ha ha ha! Arthur, mắt cậu kém quá!” Lâm Linh không nhịn được cười ha ha. Nếu đoán không lầm thì chắc hẳn trước cái bao kia là mình!

Arthur xanh mặt. Hừ lạnh một tiếng, ra vẻ điều đó là không đúng, “Cô nghĩ ta sẽ đỡ cô sao? Từ đầu ta đã muốn đỡ lấy cái bao này.” Vừa nói hắn vừa trừng mắt nhìn Lancelot, “Còn không mau buông cái cô ngốc này xuống đi, cô ta nặng hơn cái bao này nhiều đấy, cẩn thận lại dễ gãy tay người.”

Nói xong hắn lập tức xoay người, kéo cái bao lớn nhanh chóng đi về phía trước.

Lâm Linh nhìn bóng lưng hắn thè lưỡi một cái, hơn một tháng không gặp, tên kia vẫn miệng mồm ác độc như vậy!—

Lúc trở lại lâu đài, Lâm Linh nhìn trước ngó sau mà vẫn không thấy Mặc Lâm. Hỏi Khải thì mới biết là hắn đã đi đô thành Camelot của vương quốc England.

“Lâm Linh, trong lúc mấy ngày cô không ở đây.” Khải chớp đôi mắt to rằm nắng nhìn nàng, “Tôi nghe được rất nhiều chuyện thú vị a, không tin cô hỏi Lancelot đi.”

Thấy gương mặt anh tuấn của Lancelot chuyển sang xám xịt, trong lòng Lâm Linh âm thầm đồng tình với hắn, xem ra mấy ngày nay lỗi tai đáng thương của đệ nhất kys đã chịu bị tàn phá.

“Đúng rồi, tôi mới vừa nghe được một tin, em gái của người yêu của chị gái của tử tước Wright...(một tràng liên tu bất tận)”

Tuy vậy không biết tại sao lúc nghe thấy ma âm xuyên thủng lỗ tai này, hôm nay nàng lại có cảm giác thân thiết không nói nên lời.

“Ca ca, trong phòng hình như hơi lạnh, có thể đi sai người hầu lấy thêm ít củi đốt ko?” Arthur nãy giờ một mực không lên tiếng đột nhiên xen vào.

“Hay là để tôi đi cho, Arthur điện hạ!” Lancelot lập tức xung phong nhận việc.

“Tốt, vậy chúng ta cùng nhau đi đi.” Khải cười thước thước kéo thân thể Lancelot đang đột nhiên cứng ngắc, kéo thẳng hắn ra ngoài cửa. Giọng nói của hắn vẫn loáng thoáng truyền đến, “Em gái của người yêu của chị gái của tử tước Wright trong nhà có nuôi một con chó săn, gần đây nó sinh tới mười con chó nhỏ nha....”

Nghe đến đó, Lâm Linh khi khi một tiếng bật cười, mới cười được nửa tiếng đột nhiên nhớ lại chỗ này vẫn còn một người sắc mặt đang cực kỳ hầm hầm nghiêm túc, nàng lập tức nín cười.

“Lần này lại bị trúng thối đánh trúng nên về à?” Arthur mạn bất kinh tâm phá vỡ sự yên lặng.

“Không phải.” Lâm Linh bật thốt, do dự một chút rồi nói thêm, “Lần này là tôi tự nguyện trở về. Hy vọng... hy vọng vẫn còn kịp tham gia nghi thức thụ phong kys của cậu.”

Vừa dứt lời, nàng thấy Arthur có chút sừng sốt, bên môi chậm rãi nở một nụ cười nhẹ. Hắn tiến lên phía trước, nhìn mặt nàng ngơ ngác, duỗi tay nhẹ nhàng phất rơi một mảnh lá cây trên đỉnh đầu nàng, làm cho nàng đột nhiên cảm thấy như cả thế giới này đã biến mất, toàn vũ trụ chỉ còn hai người bọn họ, toàn bộ chỉ nhìn thấy nụ cười ôn nhu của hắn.

“Mới vừa rồi ta đã chứng kiến được cái tư thế ‘ưu nhã nhất’, ‘tiêu sái nhất’ của cô.”

Thẳng đến khi giọng nói châm biếm của hắn vang lên, nàng mất nửa ngày mới kịp phản ứng là hắn đang giễu cợt nàng! Lâm Linh tức giận trừng mắt về phía đôi mắt tím đầy vẻ đùa cợt kia, nhưng lại đôi lại một câu khiến nàng càng phát điên hơn.

“Về mặt bây giờ cũng rất ưu nhã, rất tiêu sái...”

“Này, cậu không để yên cho tôi thì không được hả!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tương Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Kỵ sĩ tương lai chỉ nói “Tam tự kinh”

Mảnh đất England đầu xuân mang theo một tia mát lạnh.

Mặt trời bắt đầu mọc dần, đem tia cảm giác mát lạnh ấy tiêu tán dưới ánh nắng ban mai, từng tầng màu vàng ảm áp vẩy khắp các góc ngách trong lâu đài. Trên lưng ngựa, cung vệ đang nhảy lên sung sướng hát vang. Một ngày mới cứ như vậy bắt đầu!

Bữa ăn sáng hôm ấy Lâm Linh vô tình thấy Arthur cư nhiên đã có thể dùng được đĩa. Tựa hồ thấy được sự kinh ngạc của nàng, trong mắt Arthur lướt lên một tia cười đắc ý.

Gì chứ, chỉ là dùng đĩa gấp một miếng thịt mà thôi, có gì mà đắc ý. Lâm Linh dùng đĩa hướng đến đĩa đậu, dùng tần suất siêu nhanh ném liên tiếp từ hạt đậu này đến hạt đậu khác vào trong miệng mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nàng thấy vẻ mặt Arthur co quắp một chút

Hừ, hẳn còn lâu mới luyện được đến trình độ này.

Nàng lại ngẩng đầu liếc Khải một cái, ngày thường hẳn thao thao bất tuyệt hôm nay lại im phăng phắc tập trung vào chiếc hộp quẹt trên tay. Thi thoảng bầm bầm một chút, trên đỉnh hộp quẹt lập tức thấp lên một ngọn lửa nhỏ.

Từ sau hôm qua nàng dùng bật lửa chỉ cách nhóm củi, Khải lập tức lấy vật này chiếm làm của riêng. Nhưng nếu có thể dùng nó để tạm thời khóa cái miệng của Khải lại thì nàng rất sẵn sàng đưa cho hắn.

Thấy Khải yêu thích không buông tay, Arthur cùng Lancelot về mặt chột khựng làm nàng bật cười.

Mặc dù Arthur biết đây là từ cái thế giới khác gì đó, nhưng Khải và Lancelot lại đồng thời kết luận đây là một loại bùa bởi ma pháp thần kỳ vĩ đại.

Sau khi kết thúc bữa sáng, mọi người trong lâu đài bắt đầu làm việc, nàng thì đi quanh một vòng dinh viện, người chăm chuồng ngựa quét sạch chuồng ngựa, thợ rèn ở xưởng rèn chế tạo móng ngựa, cái đinh, đồ dùng và xe ngựa, người hầu dọn rửa các phòng, quét dọn mặt đất, thợ may thì may khăn bàn khăn tay. Nhân viên phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, xiên thịt nướng thịt, chiếc chảo sắt lớn xào một đồng thịt, chiếc móc xích sắt treo nồi ở phía trên ngọn lửa có thể điều chỉnh độ cao, vì thế có thể khống chế độ ấm của nồi.

Sau khi Lâm Linh dạo qua một vòng dinh viện quay lại về phòng thì phát hiện Khải đã đứng chờ ở đây từ khi nào.

“Lâm Linh, có muốn theo ta đến chỗ này không?” Khải đến trước mặt nàng cười hề hề thần bí.

“Nơi nào?”

“Đi thì biết, tóm lại là một nơi rất thú vị.” Khải trừng hai mắt, “Để báo đáp cô đã tặng cho tôi một món bảo bối, tôi sẽ đưa cô đi mở mang kiến thức.”

Lâm Linh chần chờ vài phút, cuối cùng cũng không địch được lòng hiếu kỳ của mình, len lén chạy theo Khải ra ngoài.

Bánh xe ngựa thời kỳ Trung cổ đều làm bằng gỗ, bên mép bánh xe dùng một tấm lá sắt bao lại, các bộ phận xe được cố định bởi những cây đinh to, hoàn toàn không thể co giãn, ngồi ở bên trong cực kỳ xóc nảy, khiến Lâm Linh xuống tới nơi không biết móng mình đã bị xóc đến nở thành bốn cánh hoa chưa.....

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì nàng đã nhanh vút sự khó chịu sang một bên, cho dù có bị xóc thành sáu cánh tám cánh hay mười cánh nàng cũng cam lòng a!

Nơi này, nơi này hóa ra là chợ bán chó săn!

Thấy xung quanh toàn là những con chó nhỏ màu sắc sặc sỡ, lác lác bộ lông chó chủ nhân mới chọn lựa, những tiếng chó sủa liên tiếp làm cho nơi đây nhộn nhịp hẳn lên.

Oa, quả thực giống như là một bức tranh thị trường sống động!

Không đợi Khải nói gì, nàng đã hưng phấn vọt tới bên một đám chó nhỏ, tướng mạo phương Đông tóc đen mắt đen của nàng làm không ít người chú ý.

“Khải, hóa ra cậu muốn mua chó săn.....” Lâm Linh vuốt con chó nhỏ, “Cậu thích chó săn thế nào?”

Khải lắc lắc đầu, “Tôi không có mua cho mình. Không bao lâu nữa sẽ tới nghi thức thụ phong kỵ của Arthur, tôi nghĩ nên mua chó săn tặng cho hắn.”

Thì ra là vậy, Lâm Linh sờ hết con chó nhỏ này lại vỗ đến con chó nhỏ khác, con nào cũng đáng yêu làm nàng không biết nên chọn thế nào. Đột nhiên nàng cảm thấy như có cái gì đang chăm chú nhìn mình, nàng quay sang thì bắt gặp một con chó nhỏ màu lông vàng óng, trên cổ buộc một chiếc vòng da nhỏ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng như có điều gì muốn nói.

Trước mắt Lâm Linh sáng ngời, chỉ chỉ con chó nhỏ cười trộm, “Mua con này đi, nó giống y chang Arthur.”

Khải bật cười ha ha, gật gật đầu, “Con chó săn này nhìn như huynh đệ của Arthur ấy.” nói rồi Khải xoay người nhìn người bán, đó là một vị thiếu niên hết sức thanh tú, mái tóc đỏ bù xù trước mặt hơi che đi đôi mắt của hắn. Nhìn qua khoảng 15 16 tuổi —

“Con này bán thế nào?”

“Ta-không-bán.” Thiếu niên tiện tay vén lên mái tóc đỏ lòa xòa trước mặt. Ngẩng đầu để lộ ra một đôi mắt thanh tuyệt sáng ngời.

“Không bán thế cậu đặt chó ở đây làm gì?” Lâm Linh kinh ngạc hỏi.

Thiếu niên lộ vẻ xem thường, “Quản – làm – gì.”

“Vậy con này?” Khải không cam lòng chỉ vào một con chó săn khác.

Thiếu niên vẫn trung vẻ mặt lười biếng, “Cũng – không – bán.”

“Được rồi, rốt cục thì con nào mới có thể bán?” Ngay cả Khải cũng đang mất dần tính kiên nhẫn.

Thiếu niên càng lộ rõ vẻ xem thường hơn, vẫn dứt khoát nói ba chữ, “Không – con – nào.”

“Không bán thế người đặt ở đây làm gì?” Khải rốt cuộc cũng đã phát điên.

“Vi – ta – vui.”

“Xoẹt” một tiếng, Khải cây thập tự kiếm bên hông ra, cả giận nói, “Tên thiếu niên này người quyết đấu với ta mau!”

“Khải... Hắn không bán chắc cũng có lý do, đừng dùng đến vũ lực...” Lâm Linh thấy tình huống không ổn vội vàng kéo lại tay áo Khải.

Đúng lúc đó, một nam tử trẻ tuổi vội vã chạy tới từ một chỗ không xa, mái tóc dài màu rậm nắng, đôi mắt màu chàm, vóc người cao gầy, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc. Mặc dù không phải là một mỹ nam tử nhưng tổng thể cũng khá là dễ nhìn.

“KysLamorak?” Lúc Khải thấy vị nam tử kia thì sững sốt một chút, hình như hắn biết người nam nhân này.

“KysKhải, thật xấu hổ, đệ đệ của ta lại gây họa rồi.” Lamorak liếc mắt vị thiếu niên sau lưng mình một cái, giọng nói nghiêm khắc trách cứ, “Juatan Just, đệ lại đi ăn trộm mấy chó săn yêu quý của mấy nhà quý tộc đó à.”

Ài? Lâm Linh có âm thầm tự hỏi lại, tên thiếu niên này là đệ đệ của nam nhân kia? Còn đi trộm chó săn nhà người khác?

“Hóa ra hắn là đệ đệ cậu.” Khải cũng dần bình tĩnh trở lại, “Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?”

Lamorak bắt đầu đi lác đầu, “Đệ đệ của ta có một sở thích rất kỳ quặc, nó thích bắt trộm chó săn nhà quý tộc người khác đem ra chợ trình diễn, không mua không bán, sau khi tan chợ thì đem chúng trả lại cho nhà chủ nhân.” Hắn thở dài một hơi, “Juatan Just, nếu đệ còn không bỏ cái sở thích kỳ quặc này đi thì đệ sẽ không trở thành mộtkyschân chính được đâu.”

“Không – phải – nó.” Juatan Just chỉ chỉ con chó săn nhỏ màu vàng.

Lamorak lập tức hiểu rõ ý của hắn, “Ý đệ là con chó này không phải đệ trộm?”

Juatan Just gật gật đầu, “Đệ - nhặt - được.”

Khóe miệng Lâm Linh hơi co rúm, cậu thiếu niên này dùng “Tam tự kinh” thật dai a.

“Nếu do người nhặt sao lại không bán cho bọn ta? Bọn ta muốn đem con chó săn này về làm quà tặng cho bằng hữu.” Khải tựa hồ thấy được một tia hy vọng.

Juatan Just vuốt vuốt đầu mình không trả lời.

Khải thấy hắn không có phản ứng, móc trong ngực áo ra một túi bạc, “Người ra giá đi, bao nhiêu tiền.”

“Vô – ích – thôi.” Juatan Just đảo cặp mắt trắng dã, “Nó – theo – ta.”

“Là như vậy, đệ đệ của ta có một khả năng thuần hóa chó, bất kể là con chó nào chỉ cần ở trong tay hắn là tuyệt đối ngoan ngoãn, ý của đệ đệ ta là con chó săn này tính tình ngang tàng, sợ là không nghe lời các cậu.” Lamorak vội vàng giải thích.

Giương mặt Lâm Linh hơi co rúm, nàng thật không hiểu tại sao có ba chữ mà cậu ta dịch được một đồng như vậy chứ.

Nghĩ tới đây, nàng vô tình sờ vào trong cái túi nhỏ bên hông người, đột nhiên cảm thấy có đồ vật gì, tâm trạng nhất thời vui vẻ, “Vậy nếu nó nghe lời chúng tôi thì có thể bán không?”

Juatan Just vô vị nhún vai, màu lam trong con ngươi lộ rõ vẻ “vô – ích – thôi, nó – nghe – ta.”

Lâm Linh thấy hắn gật gật đầu, thoát một cái lén đưa đồ vật về phía trước mặt con chó săn.

Bất ngờ, con chó săn đột nhiên hưng phấn lên, như là muốn lao tới trước mặt Lâm Linh, quấy quấy liên tục cái đuôi về phía nàng.

Juatan Just kinh ngạc, nhìn thẳng vào thứ gì đó trên tay Lâm Linh.

“Nhìn đi, nó rất nghe lời a, chuyện cậu nói lúc nãy phải giữ lời nha.” Lâm Linh cười khúc khích.

“Chờ một chút!” Juatan Just có chút hốt hoảng.

“Juatan Just, tương lai muốn trở thành mộtkysithì phải biết tuân thủ lời hứa của chính mình.” Lamorak ý bảo Lâm Linh có thể mang con chó săn này đi.

Juatan Just nhẹ nhàng ngồi xuống, về mặt buồn bực vàhoangmang. Hắn rốt cục cũng không nghĩ ra được trên tay Lâm Linh rốt cục là thứ gì.

Rời khỏi chợ một lúc, Khải cũng tò mò hỏi vấn đề này.

“Ừm~ không có gì.” Lâm Linh nhét cái gì đó trong tay vào miệng con chó săn. Thật ra là do nàng thích ăn bò khô thôi, xem ra nó rất thích món đồ ăn vật hiện đại này.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chú chó săn bị trúng ma pháp

Lúc Lâm Linh và Khải hưng phấn mang chó săn về tới lâu đài thì trời đã nhá nhem tối. Để cho Arthur bất ngờ, bọn họ giấu con chó săn tại một nơi khá an toàn.

Vừa bước vào thành Lâm Linh đã thấy một gương mặt quen thuộc, mái tóc hắc xanh như biển, đôi mắt trong như bầu trời, sâu trong đôi đồng tử ấy toát lên vẻ thần bí như đang cất giữ những bí mật của vũ trụ bao la. Lúc nhìn thấy Lâm Linh hắn nở một nụ cười lười biếng với nàng.

“Mặc Lâm, người đã về!” Lâm Linh nở một nụ cười thật to, trong mắt nàng đây chính là chìa khóa để hoàn thành trò chơi a.

“Người cũng đã trở về.” Hắn hình như cũng đã biết được sự trở về của Lâm Linh.

“Khải, các người đi đâu thế?” Arthur đứng bên cạnh mở miệng.

“Chúng ta...” Lâm Linh đang tính trả lời thì thấy Khải đang trừng mắt cảnh cáo nàng giữ bí mật. Vì thế nàng liền im bặt không nói gì nữa.

“Ta mang cô ấy đi ra ngoài dạo phố.” Khải cười thướt thướt tiếp lời.

“A?” Arthur nhíu mày, “Cũng chỉ có huynh mới chịu được phiền phức lớn như này.”

“Này...” Lâm Linh buồn bực trừng mắt nhìn hắn một cái, cái tên đáng ghét này lúc nào cũng nói những lời ác độc như thế.

“Đừng rồi, Arthur. Người chủ trì nghi thức thụ phong chứckysilần này của con là phụ hoàng con, cũng chính là đương kim England quốc vương.” Arthur vừa nghe Mặc Lâm nói thì biến sắc, nhưng lập tức rất nhanh khôi phục lại vẻ lạnh nhạt. Nhưng Lâm Linh đã bắt được một tia xẹt qua ấy trong mắt hắn – một tia của sự vui mừng.

“Thật không?” Ngữ khí của hắn vẫn một mực lạnh nhạt như thường, cứ như là hắn không có biểu hiện mừng rỡ gì với cha của mình vậy.

“Con còn có việc muốn làm, sự phụ, người cũng đi nghỉ sớm đi.” Arthur nói rồi xoay người rời đi.

“Arthur...” Mặc Lâm nhìn bóng lưng của hắn tính nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Sau khi trầm mặc vài giây quay lại nói với Lâm Linh, “Người đi theo ta.”

Phòng Mặc Lâm là phòng đầu tiên trên tầng ba của lâu đài, trên cái tủ gỗ phía nam căn phòng còn có một bình hoa cao cổ cắm đầy những bông hoa hồ điệp đang nở rộ, làm cho căn phòng tăng thêm một chút mùi vị của “xuân”. Không khí trong phòng phảng phất một mùi thơm như có như không.

Lúc này nàng mới phát hiện hóa ra trong phòng Mặc Lâm có loài hoa này. Ý nghĩa của hoa hồ điệp là nỗi nhớ, bởi vì chất chứa quá nhiều nỗi niềm thương nhớ trong lòng mà không cách nào nói ra, tích lũy dần theo ngày tháng, màu xanh nhẹ nhàng cũng dần trở nên đen nhánh nặng nề. Hắn là trong lòng của hắn cũng có nỗi khổ riêng.

Nhưng Mặc Lâm hắn đang nhớ ai?

“Vài ngày nữa ta có một số chuyện cần phải giải quyết nên sẽ rời đi một thời gian. Nhớ kỹ, nghi thức thụ phong chứckysicủa Arthur phải do phụ vương

của nó chủ trì, tuyệt đối không được để ra sai sót,” Mặc Lâm nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nếu để ra sai sót gì thì trò chơi này sẽ bị thất bại. Tất cả sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.”

“Nếu như quan trọng như vậy, người không thể đợi đến lúc nghi thức hoàn thành rồi mới rời đi sao?” Lâm Linh có chút không nắm chắc.

“Nơi này còn có Lancelot và khai, có bọn họ trợ giúp, ta tin là người có thể làm được. Người sẽ tiếp tục trò chơi này,” Mặc Lâm quay đầu mỉm cười với nàng, “Đó cũng là lý do mà người chủ động quay về mà, có đúng không?”

“Ta.....” Lâm Linh hạ giọng, “Không thể phủ nhận là, từ lúc bắt đầu chơi trò chơi này, ta cảm giác được mình không còn như trước kia nữa, ta thích sự thay đổi này, cho nên, ta muốn hoàn thành trò chơi. Chỉ cần cố gắng kiên trì, chỉ cần cố gắng hết sức, cho dù kết quả có không như ý nguyện cũng không có gì tiếc nuối.

Nói xong, nàng ngẩng đầu, phát hiện Mặc Lâm đang nhìn mình tựa hồ suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt phức tạp, thâm thúy khó rõ ràng.

“Nửa tháng sau đích thân quốc vương sẽ tới nơi này.” Nụ cười của hắn vẫn nhẹ nhàng, lười biếng, ấm áp và.....cô đơn như vậy.

“Arthur cậu ấy, cậu ấy thật sự sẽ trở thành quốc vương England sao?”

“Đương nhiên, đó là số mệnh của cậu ấy. Chỉ có cậu ấy mới là người có thể rút ra thiên mệnh chi kiếm.”

=====

Lâu đài ban đêm một mảnh tĩnh lặng

Ở giữa không gian yên ắng ấy có những tiếng động nhỏ hỗn loạn không ngừng. Những con côn trùng nhỏ bay qua nhẹ đánh giọt sương, chú dế mèn nhỏ kéo một bãi đàn, chim nhỏ đậu ở cành cao chải chuốt bộ lông rực rỡ của mình... Bọn chúng cứ như đang ở trong mộng mà nhỏ giọng ní non. Mọi thứ xung quanh cứ im lặng như thế, cứ như sẽ không có ai nghĩ trong nơi này còn có người nào.

Arthur gổi đầu lên hai cánh tay ngấm bầu trời đêm, ánh sáng lập lờ của đom đóm lượn lờ quanh thân hắn, làm cho cả người hắn cũng muốn lập lờ sáng lên. Hắn nhỏ một cọng cỏ ngậm vào miệng, mùi hương mát lạnh cam khô của cỏ tản ra, giống như tâm trạng của hắn lúc này vậy.

Phía sau lùm cây đột nhiên truyền đến tiếng loạt xoạt, hắn nhú nhú mày, “Cô ngốc, đừng có mà ở đó giả thần giả quỷ nữa, mau chui ra đi”

Lâm Linh ngưng ngưng lê lưỡi, “Sao cậu biết là tôi?”

“Trừ cô ra làm gì còn có ai lén lút như vậy.”

Lâm Linh trừng mắt nhìn hắn, nàng hắn là nên quen với thói ác mồm ác miệng của hắn rồi mới đúng.

Ăn xong lại nằm coi chừng bị biến thành một tên mập bây giờ... Trong lòng nàng rủa thầm hắn —

“Đúng rồi, lần này quốc vương bề hạ đích thân đến đây, cậu chắc cũng hẳn nhiều năm rồi chưa từng gặp lại phụ vương một lần.” Nàng thuận miệng nói. Nhưng vừa mới nói xong những lời này thì liền hối hận, bởi vì trên mặt hắn lộ rõ vẻ không quan tâm.

“Sợ là ông ấy cũng đã quên đi sự tồn tại của ta rồi.” Ngay lúc nàng còn tưởng hắn sẽ thèm không mở miệng thì hắn trả lời, “Ta nghĩ lần này nếu không nhờ có quan hệ với sự phụ, ông ấy cũng sẽ chẳng nhớ tới là mình còn một đứa con trai như này đâu.”

Trong bầu trời đêm loáng thoáng hương hoa mẫn phồn, ánh sáng chòm sao Tinh Huy phía chân trời chiếu vào mắt hắn loe loe, ánh lên một tia cô đơn cùng bi thương.

Nhìn ánh mắt đau thương ấy, nàng đột nhiên muốn dùng bàn tay vượt lên đôi mày đang nhíu lại của hắn. Từ nhỏ Arthur đã phải rời xa phụ thân, chắc hẳn cũng rất nhớ người thân của mình, chỉ là, hắn dùng chiếc mặt nạ lạnh lùng che hết nội tâm bên trong của mình.

“Nếu thật sự ông ấy đã quên đi sự tồn tại của cậu, ông ấy cũng có thể cự tuyệt tham gia nghi thức thụ phong chức kỵ sĩ của cậu mà, nhất định sẽ không chạy từ Camelot xa xôi mà tới đây đâu, ông ấy chắc chắn là rất quan tâm tới cậu.”

Arthur lạnh lùng cười, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đầy sao, vươn tay về phía bầu trời, “Có lẽ sẽ có một ngày nào đó, ta sẽ thu tóm được cả những vì sao trên bầu trời này.”

“Tôi đã từng nghe qua một câu nói.” Lâm Linh mở to hai mắt, “Mỗi một ngôi sao tượng trưng cho vận mệnh của một con người, nên nó nhất định sẽ cho cậu thấy, tuy nhiên lại thấy rất mơ hồ. Nó vĩnh viễn nhấp nháy ở trên đầu cậu, nhưng cậu sẽ mãi mãi chẳng bao giờ chạm vào được nó.” Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, nhìn vào đôi mắt tự do không lẫn một chút tạp chất nào ở trên cổ, mỉm cười vươn tay của mình lên bầu trời, đo đạc khoảng cách của những vì sao, đột nhiên cảm giác được người bên cạnh nhìn mình, nàng quay đầu lại đối mắt với con người màu tím kia.

“Cố gắng vươn tay tới các vì sao, cho dù không thể chạm được đến nó, nhưng cũng chứng minh mình đã cố gắng thực hiện giấc mơ của mình. Nhưng cũng rất nhiều người, ở trên con đường của mình đã nhanh thu tay về.” Ánh mắt màu tím của hắn còn lấp lánh hơn cả những ngôi sao kia, “Cho nên, cho dù thế nào, cũng không bao giờ thu tay mình về, cũng không bao giờ từ bỏ ước mơ.”

Cây cối nhẹ nhàng rung động trong ngọn gió trong trẻo mà lạnh lùng, phả vào mặt nàng một trận run rẩy. Ở sâu trong con ngói sáng ngời ấy, nàng lại một lần nữa thấy được dã tâm vô hạn. Ước mơ của Arthur, là nắm được tất cả những vì sao trên bầu trời này.

Nàng lại một lần nữa dao động, mình, thật sự có thể trợ giúp hắn sao? Thật sự là có thể chứ?

“Muốn tiếp tục ở lại bên ta, cô vẫn còn kém xa lắm. Ngày mai tiếp tục hảo hảo tu luyện khả năng bắn cung của cô.” Hắn tựa hồ đã nhận ra sự biến hóa trên gương mặt nàng, lạnh lùng nhét thêm một câu.

“Nhưng, nếu không tôi, có người đã bị biến thành heo nường...”

“Cô ngốc kia cảm phiền lại ngay cho ta! Ngày mai ta nhất định sẽ tăng cường huấn luyện cho cô!

“Tại sao...”

“Bởi vì cô học quá chậm, quá ngu!”

“Chẳng lẽ cậu học cái gì cũng rất nhanh sao...”

“Đương nhiên!”

“Ai da, nhưng mà hiện giờ còn có ai đó chưa học được cách gấp đậu.....”

Thấy vẻ buồn bực trên mặt Arthur, Lâm Linh phá lên cười, dường như cũng bị nàng lây, khúc miệng Arthur cũng dần buông lỏng nở một nụ cười nhẹ nhàng, hai người cứ vậy sóng vai ngồi trên thảm cỏ, nhìn bầu trời đầy sao như đang chiếu rọi cả một vùng xa xôi rộng lớn.

Chắc chắn sẽ có một ngày hắn không hề do dự nắm chặt những vì sao ấy ở trong lòng bàn tay của mình.

Vậy còn nàng thì sao?

Giấc mơ có vẻ như rất xa vời, nhưng ít ra, nàng vẫn có dũng khí vươn tay chứ nhỉ?

Nửa tháng sau, cuối cùng cũng gần đến ngày tổ chức nghi lễ thụ phong cho Arthur, quốc vương đúng hạn đi tới lãnh địa của bá tước Ái Khắc Luân. Arthur không tự mình nghênh đón phụ thân của hắn mà lại phái Lancelot đưa đoàn người của quốc vương vào lâu đài.

Nhờ có Lancelot nên Lâm Linh cũng không lo lắng, nếu là cậu ấy thì nhất định sẽ mang quốc vương an toàn nguyên vẹn đến đây.

Lúc đi ngang qua hoa viên, nữ hầu chăm sóc chó săn đột nhiên đến báo với Lâm Linh rằng con chó săn nhỏ đã chạy, Lâm Linh vội vàng cấp bách tìm kiếm khắp nơi, tốn nhiều công sức mới bắt được nó đang ở cổng lâu đài. Cả người con chó đầy bùn đất liều mạng giầy giụa trong lòng Lâm Linh, đôi mắt to màu hổ phách tràn đầy thần sắc lo lắng.

“Ngươi rốt cuộc là làm sao vậy? Đói bụng sao?” Lâm Linh hỏi nó.

Chú chó săn vẫn tiếp tục giầy giụa, không khách khí dùng móng vuốt quào lên mặt Lâm Linh, vô tư đập lên cái mũi của nàng muốn bỏ chạy, Lâm Linh bắt đầu có chút tức giận, xách nó lên nhúng cái “bùm” xuống dưới hồ nước bên cạnh.

Đúng lúc đó một chuyện khó tin xảy ra! Chú chó săn vừa mới xuống nước đột nhiên có một quần sáng màu vàng vây quanh, sau khi hào quang biến mất thì không thấy chú chó đâu mà thay vào đó là một nam hài tử!

Hắn khoảng bảy tám tuổi, có một mái đầu màu vàng y chang Arthur, một đôi mắt màu hổ phách xoáy tròn linh động, vô cùng đáng yêu.

Hơn nửa ngày Lâm Linh mới hồi phục lại tinh thần, lắp bắp nói, “Ngươi, ngươi rốt cuộc là cái gì vậy?”

Tiểu nam hài không thèm trả lời nàng, ngồi phịch xuống đất thờ dài nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói, “Tốt quá, đúng lúc khôi phục lại được hình người.” Vừa mới nói xong thì hắn nhìn thấy Lâm Linh đang đứng trợn mắt há mồm, vội vàng nói tiếp “Ta biết ngươi nhất định cũng rất kinh ngạc, bất quá giờ ta không thể giải thích được với ngươi, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết có người muốn phá hỏng nghi thức thụ phong của Arthur, cho nên quốc vương có lẽ sẽ có nguy hiểm.....”

“Cái gì?” Lâm Linh chấn động, “Vậy hiện tại làm sao bây giờ?”

“Có lẽ sẽ có bão rập, ảo cảnh các loại gì đó. A... Không xong, lần này thời gian sao ngắn như vậy...” Tiểu nam hài nói còn chưa kịp nói hết, đột nhiên hét to một tiếng, trong nháy mắt lại biến thành một con chó săn màu vàng.

“Đây là chuyện gì?” Lâm Linh hoảng sợ.

Tiểu chó săn cũng bắt đầu đi lắc đầu, giơ cái chân trước chỉ chỉ về phía trước.

Lâm Linh hiểu rõ thời gian đã rất gấp gáp. Trên đường quốc vương đi đến lâu đài, chuyện gì cũng có thể phát sinh, những cái bẫy không lường vẫn đang rình rập bọn họ.

Không kịp đi báo với Arthur ...

Như vậy, cũng chỉ có nàng...

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cái bẫy trong rừng

Trong rừng những cây đại thụ to lớn che hết bầu trời, ánh nắng nhỏ vun lấm tấm nhảy nhót ở dưới những khe hở của tán lá. Không có gió, không có chim chóc muôn thú, yên tĩnh đến mức có thể mơ hồ nghe được tiếng hoa rơi nhẹ nhàng cùng tiếng bướm non phá kén. Càng đi, ánh sáng trong rừng càng tối dần.

Lâm Linh nhẹ nhàng thúc roi ngựa bảo Triel tăng tốc độ.

Đúng lúc đó, Lâm Linh đột nhiên thấy phía trước có một mảnh sáng nhẹ, ở giữa ánh sáng ấy là một bóng lưng thon dài và mái tóc bạc óng ánh...

Chẳng lẽ là Lancelot? Nàng vui mừng tăng cước bộ chạy lại gần, nhưng đột nhiên không khí xung quanh co rút lại, phẳng phất như hình thành những sợi dây trời vô hình trói trụ nàng lại, khiến nàng không thể di chuyển dù chỉ một bước. Nàng liều mạng giãy dụa muốn chạy nhưng lại không thể nhúc nhích được, muốn gọi nhưng lại cổ họng lại không phát ra được một âm thanh nào.

Ngay lúc mơ mơ màng màng sắp sửa mất đi ý thức, đột nhiên nàng lại cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, cứ như có một người ở trong bóng tối cầm tay nàng kéo đi, nàng ngây ngốc bước chân theo. Một lát sau Lâm Linh cảm giác được áp lực đã giảm nhẹ xuống, mọi thứ trước mắt bắt đầu rõ ràng hơn.

Nàng khó tin tròn to đôi mắt, xuất hiện trước mặt nàng cư nhiên là đại sảnh của lâu đài bá tước Ái Khắc Luân!

Càng ngạc nhiên hơn là, trong đại sảnh vô cùng đông đúc náo nhiệt, có phu thê nhà bá tước, Arthur, Khải, còn có Lancelot và một người có mái tóc tuyết trắng, khí thế uy nghiêm lão giả.

Rốt, rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra?

“Lâm Linh, sao bây giờ cô mới đến, nghi thức thụ phong sắp bắt đầu rồi.” Khải cười thước thước tới cạnh nàng.

Lâm Linh khó tin nhìn về phía Arthur, trên vẻ mặt hắn cũng chẳng có gì, nàng lập tức lại quay đầu nhìn sang Lancelot, mặc dù hắn vẫn mỉm cười, nhưng trong con người trong treo ấy lại mang vài nét âm u khó dò.

Tất cả, đều rất cổ quái.

Cổ quái xen lẫn quỷ dị.

Rõ ràng là nàng đang ở trong rừng cơ mà, sao chớp mắt đã quay về lâu đài rồi? Chẳng lẽ là mình ở nằm mơ? Đang lúc nghi hoặc đánh mất lung tung thì nàng thấy được một bóng người quen —

Đó đúng là Mặc Lâm!

Không có khả năng, Mặc Lâm rõ ràng không thể nào ở chỗ này được ...

Sau lưng nàng bốc lên một cỗ hàn khí, âm lãnh khủng bố, từ mỗi một lỗ chân lông da tay, mỗi một – tế bào, rót vào thân thể. “Cẩn thận có bẫy ảo giác”, lời của tiểu nam hài nói vang lên trong đầu nàng, chẳng lẽ tất cả ở đây đều là giả

Chẳng lẽ nàng — đã đã bị trúng huyền cảnh!

Hoài nghi, lo lắng, lo âu, đan vào cùng một chỗ, đại não nàng lâm vào một mảnh hỗn loạn, cảm thấy vô cùng rối loạn không biết làm sao.

“Trước mặt kẻ thù của mình không bao giờ sợ hãi. Luôn đứng cảm đứng sừng vai.....”

Trong lúc nàng đang rối rắm không biết làm như thế nào thì quốc vương đã bắt đầu nghi thức sắc phong kysĩ, ngay lúc ông chuẩn bị cầm thập trụ bảo kiếm trong tay đưa cho Arthur, Lâm Linh vô tình phát hiện trên mặt tên Arthur kia lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Không đúng, chắc chắn có điểm gì đó là lạ!

Điểm này không giống Arthur, Hay nói cách khác, tên này không phải Arthur!

Nghĩ tới đây, không biết nàng lấy dũng khí từ đâu chạy vụt lên, đánh rớt thanh bảo kiếm trên tay quốc vương, la lớn, “Lancelot, cậu tỉnh táo lại đi, đây không phải là sự thật, tất cả chỉ là ảo giác thôi! Đây không phải là Arthur diện hạ thật sự!”

Lancelot hơi kinh hãi, “Cô nói cái gì?”

Quốc vương cũng bắt đầu hồi phục tinh thần sau vụ bất thành linh hồn này, vẫn duy trì gương mặt điềm tĩnh trầm giọng nói, “Cô gái trẻ, cô không được quá rầy nghi thức thụ phong này.”

“Quốc vương bề hạ, đây chỉ là ảo giác thôi, ngài mau lui lại đi!” Lâm Linh nói năng lộn xộn giải thích

Sắc mặt quốc vương hơi trầm xuống, “Cô gái, mời người đi ra ngoài.” Vừa nói ông vừa chỉ thị mấy người lính canh kéo Lâm Linh đi ra ngoài.

“Chờ một chút, bề hạ.” Lancelot đột nhiên chắn trước thân nàng, nhướn mày nhìn Arthur vẫn đang quỳ trên mặt đất, “Thật sự hình như có cái gì đó không đúng.”

Nhân cơ hội đó Lâm Linh bay lên nhặt thanh kiếm ở trên mặt đất, “Bề hạ, tôi không có lừa ngài, đây là một ảo cảnh, người ở nơi này đều là giả. Không tin hai người nhìn đây,” Vừa nói nàng vừa cầm kiếm chém xẹt qua tay áo Mặc Lâm, nháy mắt trông như chém qua một lớp không khí.

Lancelot lập tức kinh hãi chắn trước mặt quốc vương.

Trong nháy mắt tất cả mọi người ở trong đại sảnh trừ ba người bọn họ vụn vụn biến hình, từ từ mờ hồ biến mất dần vào không khí, một trận cười nổi gai óc vang lên trong đại sảnh, chen thêm một giọng nói buồn ngủ xót xa, “Không ngờ lại bị các người phát hiện, tuy nhiên, chỉ sợ các người không còn kịp thực hiện nghi thức thụ phong cho Arthur nữa.....”

Lời hấn vừa dứt, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy sàn nhà dưới chân rung động kịch liệt, một trận âm thanh đứt gãy vang lên, trong nháy mắt thân thể nàng như một con diều mất gió rơi xuống khe nứt tối om của sàn nhà.....

=====

Lúc tỉnh dậy nàng ngạc nhiên phát hiện bản thân mình không bị thương, nhưng lại cảm giác được từng khối mồ hôi lạnh chảy xuống lòng bàn tay, cứ như vậy vài phút nàng vẫn chưa nhận ra mình đang làm gì hay ở nơi nào.

“Lâm Linh, cô không sao chứ?” Giọng của Lancelot vang lên bên cạnh nàng.

“Tôi không sao, còn quốc vương bề hạ?” Lâm Linh vội vàng hỏi.

“Ta cũng không sao.” Giọng quốc vương trầm thấp nguy nghiêm, “Lần này nếu không nhờ cô chắc là đã trúng kế của bọn chúng. Nếu ta đoán không sai thì hôn nhân chủ kiến này là của hấn.”

Lâm Linh không hiểu “hấn” trong lời quốc vương nói là ai, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều. Do dự một chút nàng không nhận được hỏi, “Nhưng tại sao bọn chúng lại muốn phá hỏng nghi thức thụ phong của Arthur?”

“Bởi vì nếu muốn trở thành người thống trị tương lai hợp pháp thì người đó bắt buộc phải có được sự thừa nhận của quốc vương bề hạ, nếu nghi thức thụ phong lần này không thành công, các quý tộc khác sẽ cho rằng Arthur không phải là một người thừa kế thích hợp, con đường tương lai của nó sẽ càng khó đi.” Giọng nói quốc vương vô cùng ôn hòa, “Cho nên ta không thể không có mặt ở nghi thức lần này được.”

Mặc dù đang ở trong bóng tối không thấy rõ được vẻ mặt của quốc vương, nhưng Lâm Linh đoán về mặt lúc này của ông ấy chắc chắn rất ôn nhu, trong lòng có chút cảm động khó hiểu.....

Rất muốn để cho Arthur nghe mấy lời này, rất muốn cho hấn biết rằng phụ vương của hấn rất — quan tâm hấn.

Tuy nhiên việc làm cấp bách hiện giờ là phải để cho quốc vương trụ trì nghi thức phong lễ đã, Lâm Linh sốt ruột nhìn một mảnh hắc ám chung quanh, nơi này rốt cuộc là chỗ quái nào đây??

“Thoạt nhìn có vẻ là một cái giếng cạn.” Lancelot mở miệng nói, “Thế này thì trừ phi có cánh mới có thể thoát ra.”

Cánh? Trước mắt Lâm Linh đột nhiên sáng ngời, thiếu chút nữa thì quên nàng có ma pháp hệ phong a, mặc dù không thể tạo ra cánh, nhưng cũng có thể tạo ra một sức gió đủ lớn để đưa bọn họ ra khỏi chỗ này!

Nghĩ vậy nàng kích động đứng lên đem ý nghĩ của mình nói cho hai người đó biết. Ở tình huống thế này, mọi người cũng chỉ đành nghe theo cách của Lâm Linh.

Thấy hai người đáp ứng, Lâm Linh vội vàng đọc lên chú ngữ, thi triển ma pháp tạo gió, theo những lời thì thầm của nàng, trong bóng tối đột nhiên nổi lên một trận gió mát, gió càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, tạo thành một cái vòi rồng nhỏ.

“Nhanh tiến vào bên trong đi!” Lâm Linh thúc giục,

“Còn cô?” Lancelot nâng quốc vương dậy, không nhin được hỏi.

“Hiện tại tôi không đủ mạnh để có thể đưa được ba người lên cùng một lúc.” Lâm Linh hạ giọng, “Lancelot, trước tiên cậu mang bệ hạ tới lâu đài đã, sau khi kết thúc nghi thức hãy tới tìm tôi.”

“Lâm Linh.....” Lancelot lập tức cự tuyệt, “Tôi không thể để con gái một mình ở chỗ này được.”

“Kys! Lancelot, đây là ra lệnh! Quốc vương bệ hạ giao cho ngươi!” Lâm Linh cao giọng, “Nhanh lên đi!”

Lancelot sùng sốt, trong nháy mắt hẳn cảm giác như có một tầng ánh sáng màu vàng nhạt bao quanh Lâm Linh, nó không giống như một loại khí thể phù dung sớm nở tối tàn làm cho tim hẳn hơi động.

“Được rồi.” Lancelot đỡ quốc vương đi vào bên trong con gió, Lâm Linh gia tăng lực lượng, dùng hết toàn lực đưa cả hai người ra khỏi bóng tối.

Sau khi đưa bọn họ rời đi xong, nàng kiệt sức ngồi phịch xuống dựa lưng vào thành giếng, nhưng tâm lý lại vô cùng thoải mái.

Rốt cuộc cũng có thể vượt qua được rồi.

Nhưng rất nhanh Lâm Linh đã ý thức được ngàn vạn lần đừng làm anh hùng rơm.

Trong bóng tối thình thoảng truyền đến những âm thanh nhỏ nhất kỳ quái, phảng phất như có con gì đang cắn nuốt, hào khí khi nãy của Lâm Linh đã sớm bay biến đi đâu mất hết, nàng căng thẳng nhìn chăm chăm vào bóng đêm đáng sợ, cứ như lát nữa sẽ có thứ gì đáng sợ khủng bố xuất hiện trước mặt nàng vậy...

Ôi, nhất thời kích động sẽ giết chết người mà.

Khi nãy không biết nàng lấy đâu ra tinh thần bất khuất như vậy nữa, nhất định là não bị vô nước rồi

Nàng kinh hồn táng đảm (kinh hãi run sợ) ngồi ở đây, cảm giác như chìm trong bóng tối, tựa như có cái gì đang trói chặt cổ họng không sao là lên được, cũng không tài nào động dậy nổi.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên trên đầu nàng có tiếng động, tiếp đó là một luồng sáng bên trong có bóng người hướng xuống phía nàng, mồ hôi lạnh từ thái dương nàng trượt vào trong mắt, mặn mặn cay cay, tâm mắt mơ hồ như có ánh mặt trời nhẹ lay động.

Nàng hít một hơi hàn khí, chống tay đứng lên, cuối cùng cũng thấy rõ đó không phải là ánh mặt trời mà là ánh ngược sáng của mái tóc vàng. Mái tóc vàng như che lấp cả bầu trời, dung nhan tuấn tú xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt tím tím khiết không lẫn một chút tạp chất bụi trần, trên môi nhếch nhẹ một nụ cười nhạo, giọng nói quen thuộc vọng đến nàng.

“Cô ngốc, cô vẫn ổn chứ?”

Lâm Linh nghe được giọng nói này, thiếu chút nữa kích động nhảy dựng lên, liên tiếp kêu gọi, “A, Arthur!”

Thật khó tin, Arthur cư nhiên tự mình xuống cứu nàng!

“Cô ngốc, học ma pháp cho đã thế mà ngay cả bản thân mình mà cũng không tự cứu nổi được, chưa thấy nữ nhân nào ngốc hơn cô.” Arthur vẫn không quên kèm theo một tràng thanh âm độc ác phía sau.

Lâm Linh đột nhiên có chút ủy khuất, muốn đẩy hai cánh tay hẳn đưa ra.

“Tôi không muốn cậu cứu tôi, tôi muốn Lancelot và Khai tới cứu!” Vừa dứt lời, nàng lập tức cảm thấy đối phương chụp một cái bắt mạnh tay nàng.

“Đau quá, buông tôi ra!” Lâm Linh bướng bỉnh gãy dựa không thêm sự trợ giúp của hẳn, đúng lúc đó nàng chợt nghe Arthur hô nhỏ một tiếng, “Woa, một con rắn thật lớn!”

“Nơi nào?” Lâm Linh hốt hoảng theo phản xạ nhảy lui vào lòng Arthur, nắm chặt vạt áo của hẳn, rung giọng nói, “Nhanh lên, mau dẫn tôi ra khỏi đây a!”

Arthur hé mắt, chậm rãi nói, “Arthur, hình như ta nhầm. Hóa ra là một sợi dây cũ.”

Lâm Linh sùng sốt, lập tức hiểu ra đối phương chỉ đang đùa nàng, không khỏi giận dữ, tâm trạng lại càng ủy khuất, vừa rồi mình còn lo lắng sợ hãi quốc vương sẽ không kịp tới nghi lễ thụ phong của hẳn, hẳn cư nhiên tới đây lại có thái độ như vậy với nàng!

Đang muốn dùng sức đẩy ra cái tên không hiểu tình đạt lý này, lại không ngờ rằng bị hẳn kéo ngược lại vào trong lòng, cánh tay đang nắm chặt nàng biểu lộ một vẻ ôn nhu không dễ phát hiện.

“Thật sự là — đồ ngốc.”

Lâm Linh ngẩn ngơ, quên luôn cả gãy dựa, vùi đầu vào trong lồng ngực ấm nóng của hẳn. Mặt dán vào vạt áo của hẳn, máu trên mặt dường như cũng nóng bỏng sôi trào, hai mắt nàng nóng rực lên.

Đây là — cảm động sao?

Sau khi được hấn kéo lên mặt đất, Lâm Linh chợt nhớ tới chuyện quan trọng, cuống quýt hỏi, “Nghĩ thức sắc phong kysĩ đã kết thúc sao?”

Lancelot bên cạnh lập tức trả lời, “Điện hạ nghe nói cô còn đang ở dưới đáy giếng nên quyết định mang cô về trước đây.”

Lâm Linh khó tin liếc nhìn Arthur một cái, thấy sắc mặt của hấn có chút phớt hồng nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, “Đương nhiên là phải đem đồ ngọc này về trước, bởi vì thanh thập tự kiếm dùng để thụ phong còn đang nằm ở trong tay cô ấy!”

A? Lâm Linh lúc này mới phát hiện từ nãy đến giờ trong tay mình vẫn còn đang ôm khư khư thanh thập tự kiếm!

Trời ạ, nàng đã phạm vào một sai lầm ngớ ngẩn! Thứ quan trọng như vậy lại quên mang nó trao lại cho quốc vương...

Hóa ra, hấn vội vã tới cứu nàng cũng chỉ vì thanh thập tự kiếm này. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Linh dâng lên một tia mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kỵ sĩ Arthur

Bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn này mà nghi thức thụ phong của Arthur được trì hoãn lại.

Nghe được tin này làm Lâm Linh thở phào nhẹ nhõm một hơi. Mặc kệ nói như thế nào thì giờ quốc vương cũng đã an toàn, nghi thức sắc phong chắc hẳn cũng không có vấn đề gì đi?

Nàng vuốt vuốt bả vai đau nhức, cầm quần áo tắm rửa bỏ vào trong một cái thùng gỗ, tính đi tắm rửa một cái thật sạch sẽ. Hơn nữa cả ngày hôm nay lăn qua lăn lại như vậy, toàn thân nàng đều mọc mề đay lên hết cả rồi.

Lâm Linh đang trên đường đi tới phòng tắm, trong đầu suy nghĩ về lời quốc vương mới nói khi sáng, không biết người mà quốc vương nhắc tới là ai? Có liên quan đến trò chơi không nhỉ? Chẳng lẽ là — một nhân vật phản diện lớn?

Đang miên man suy nghĩ nên nàng không để ý đến sự dị thường của phòng tắm, lỡ mồm “két” một tiếng đẩy cửa ra.

Nhưng nàng lập tức mất trợn trắng mồm há hốc.

Bởi vì..... Nàng vừa nhìn thấy cảnh nóng cấm trẻ dưới mười tám tuổi!

Ở giữa làn nước mờ ảo và ánh nền màu cam nhu hòa, thân thể của một thiếu niên tóc vàng như ẩn như hiện giữa làn nước nhẹ nhàng gợn chuyển, đôi mắt màu tím trong sáng như trăng sao buổi đêm bị che mờ bởi một tầng hơi nước nhân nhật, khóe môi duyên dáng hơi mím lại như đang hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này.

Xong đời rồi — đầu nàng nhất định là bị teo lại rồi.

Nếu không nàng vì cái gì lại chứng kiến cái cảnh mờ ám lung huyền ảo này của Arthur đây??

Thằng thần thẳng thắn — lòng nàng kêu to, này là cái gì? Đây đúng là cái gì? Tim nàng nhảy mạnh lên, xong hết rồi xong hết rồi, vẫn là giọng nói phát ra từ lồng ngực nàng. Cúi đầu nhìn lại, thân thể đột nhiên sao lại tỏa ra nhiều khói trắng như vậy? Chờ đã! Mình có phải là bánh bao đâu sao lại có thể bốc khói được chứ??

“Cô không sao chứ?” Arthur vẫn duy trì giọng điệu tỉnh táo như thường, khóe miệng nhẹ nhàng khơi mào vài thần sắc buồn cười, “Cô ngọc, mặt của cô không ngờ hồng đến nỗi có thể bốc khói a.”

“Ta, ta.....” Lâm Linh lắp bắp khâu đầy đủ lại các câu trong não, “Sao, sao cậu đi tắm lại không đóng cửa?”

Arthur hé mắt, “Muốn đi vào thì phải gõ cửa, hình như đây mới là phép lịch sự cơ bản.” Vừa nói hấn vừa cựa quậy thân mình trong nước.

“Oa, cậu đừng có động đây, không được đứng lên!” Lâm Linh hoảng sợ, vội vàng quay lưng đi, “Tôi, tôi ra ngoài đây!”

“Chờ một chút!” Đôi mắt tím của Arthur ánh lên một tia giao hoạt.

“Tôi..... Tôi đi ra ngoài không được sao?” Lâm Linh cảm thấy chỉ cần ở đây thêm một tý nữa thôi là nàng hoàn toàn có thể bị ngượng nường đến chín.

“Lại đây chà lưng giúp ta.”

“A a?” Đầu nàng hồng mắt thôi, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu là đập cửa xông ra ngoài, nhưng chân còn chưa kịp bước tới cửa thì đã nghe lời nói rành mạch của hắn truyền lại từ phía sau lưng, “Nếu như cô dám rời khỏi, ta sẽ nói với Khải chuyện cô cố ý xông vào rình coi ta tắm.”

Ồi chào? Miệng nàng co quắp mảnh liệt, rình coi? Nàng — rình coi hắn?

Cùng lúc đó, tốc độ đại não của nàng xoay tròn, việc rình coi nói ra mọi người chưa chắc đã tin, nhưng qua cái mồm Bà Tám của Khải, sợ là không biết mình có thể thăng cấp thành cái dạng gì a!

Thật đáng sợ..... Nàng vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, cứng ngắc xoay người đi từng bước một tới cạnh Arthur.

“Tốt hơn hết là dùng khăn lông đi.” Arthur phân phó nàng bằng giọng của một kẻ bề trên.

Trong lòng Lâm Linh âm thầm oán thầm n lần, mới vừa rồi nàng còn chuẩn bị tâm lý để nghe hắn nổi giận, nhưng không ngờ hắn lại có một mặt giáo hoạt như vậy.

“Lau thì lau, bắt quá tôi cảnh cáo cậu a, cậu nhất định chỉ được duy trì cái tư thế này, nếu dám nhúc nhích thì đừng trách.....” Nàng không tình nguyện cầm lấy khăn lông, nhắm mắt chà chà lau lau trên lưng hắn.

“Ách..... Đồ ngốc, cô không nhẹ tay chút được à?” Arthur tựa hồ hút một hơi hàn khí, Lâm Linh mở to mắt, lúc này mới mới thấy mấy vết vết thương hồng hồng ở trên lưng hắn, hình như là vừa mới bị.

Trong lòng nàng đánh “thịch” một cái.

Chẳng lẽ là lúc cứu nàng hắn không cẩn thận bị thương? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác ấm áp, bàn tay cũng lau nhẹ đi rất nhiều.

“Arthur, cậu đã gặp được phụ vương chưa?” Nàng do dự một hồi, cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Đã gặp.” Hắn thần nhiên đáp.

“Kẻ muốn phá hư nghi thức lần này của cậu không biết rốt cuộc là người nào,” Nàng suy nghĩ một chút, lại nói, “Cậu có biết không, quốc vương khi đó vô cùng sốt ruột. Vì thế có thể cho thấy ông ấy thực sự rất quan tâm đến nghi thức thụ phong của cậu.”

“Ta cũng không quan tâm. Ông ấy cũng — sẽ không quan tâm ta.” Giọng hắn vẫn lạnh lùng.

“Ông ấy quan tâm!” Lâm Linh nhớ tới những lời quốc vương đã nói với nàng ở dưới đáy giếng, gần từng tiếng lặp lại những lời ấy, “Bởi vì nếu muốn trở thành người thống trị tương lai hợp pháp thì người đó bắt buộc phải có được sự thừa nhận của quốc vương bệ hạ, nếu nghi thức thụ phong lần này không thành công, các quý tộc khác sẽ cho rằng cậu không phải là một người thừa kế thích hợp, con đường tương lai của cậu sẽ càng khó đi. Cho nên, ông ấy mới nhất định phải có mặt ở nghi thức lần này của cậu. Cậu hiểu chưa, Arthur? Ông ấy làm tất cả những việc này là vì cậu!”

Nói xong, nàng mơ hồ cảm thấy lưng của Arthur có chút căng thẳng, nhưng lập tức khôi phục nguyên trạng.

“Cô ngốc, cô không thể mạnh tay hơn chút nữa sao?” Hắn đột nhiên nhìn lại mình, “Không giống như lúc cô ăn cơm chút nào.”

Lâm Linh hung hăng nắm chặt khăn lông, tên kia, cậu thật quá đáng, một hồi chê nàng chà yếu, một hồi lại chê nàng chà mạnh, thật là xem nàng như lao công miễn phí mà! Đang trong tâm trạng buồn bực, đột nhiên nàng cúi đầu xuống thì thấy cùi đang đốt ở dưới thùng tắm.

Đúng rồi, nơi này là thời Trung cổ không có nước nóng a, bình thường là có một người hầu đứng thổi lửa phía dưới thùng nước để giúp cho nước giữ được độ ấm liên tục.

Xem ra lúc Arthur tắm rửa cũng không có thói quen có người hầu bên cạnh.

A! Phải rồi! Lâm Linh nở một nụ cười trộm, trong đầu vừa mới lóe lên một ý tưởng “trả thù” rất tuyệt!

Vì vậy, nàng lặng lẽ đọc chú ngữ ma pháp, đem nhiệt độ ở dưới đám cùi càng ngày càng tăng.....

“Tôi muốn ra ngoài một lát!” Nàng vội vàng nói.

“Nhiều chuyện thật.” Arthur liếc nàng một cái, “Đi đi.”

“A, cậu chờ a, tôi lập tức quay lại!” Nàng buông khăn lông, nhanh như chớp chạy ra ngoài cửa, sau đó áp lỗ tai vào khe hở cửa phòng tắm, quả nhiên không bao lâu sau Lâm Linh nghe được một tiếng hô nhỏ đúng như ý nguyện của mình, sau đó là một tiếng “bùm” ngã xuống của thùng gỗ.....

Giọng nói tức giận của Arthur vọng lại, “Đồ ngốc Lâm Linh cô, nhất định đây là chuyện tốt do cô làm ra!”

Lâm Linh ở cửa cười đến đầm ngực đậm chân, cười đến muốn không thở được.

Hừ hừ, cái gì Arthur vương, cũng sắp biến thành heo vương rồi!—

Ban đêm, nghi thức thụ phong chức kỵ sĩ cuối cùng cũng bắt đầu.

Đại sảnh hoa lệ rộng mở chào đón những vị quý tộc ngồi kín khắp các chỗ, mỗi người mặc bộ quần áo hoa lệ, nhẹ giọng nói chuyện, chờ đợi Arthur xuất hiện.

Lâm Linh ngồi bên cạnh Khải, hắn đang tươi cười nói chuyện với Lancelot đang ngồi ở bên phải. Không biết tại sao, tinh thần hôm nay đúng là đặc biệt sáng khoái, tâm tình không tồi a!

Lúc Arthur đi vào đại sảnh, mọi người trong nháy mắt đều an tĩnh lại.

Hắn mặc một bộ y phục được dệt từ loại vải phượng Đông thượng hạng, giống như những bông hoa tuyết êm ái trắng noãn, sợi tơ ngân bạch ánh lên một tia sáng hoa lệ trang nghiêm, hai đai nhỏ vàng ròng tia bện thành đai lưng, phía trên có gắn bảo thạch, Phi Thúy màu lục xanh ngắt, ruby như bỏ câu máu kiều diễm ướt át.

Lâm Linh ngậy ngốc nhìn hắn, hoàn toàn không thể đem hắn so sánh cùng heo vương được.....

Arthur chân sau khuyu xuống, quỳ gối trước mặt quốc vương, áo giáp màu bạc của hắn sáng quắc lên dưới ánh nến, cao ngạo, hoa lệ, mái tóc vàng như ánh mặt trời, đó là màu vàng tượng trưng cho vương giả, dáng người như vậy, dung mạo như vậy, phảng phất như muốn rút linh hồn của hắn ra, ngưng kết lắng đọng thành thực thể, một linh hồn mờ mịt xinh đẹp đến khiếp sợ.

Lúc này Lâm Linh cảm thấy như có một tảng run rẩy kỳ quái dâng lên từ sâu trong lòng, làm nàng đột nhiên có cảm giác mềm yếu, không nhìn được liền muốn hít thật sâu một hơi.

Lời tuyên thệ của Arthur tràn đầy mạnh mẽ, “Trên danh nghĩa lời thề của Thượng đế, vì sự nghiệp kỵ sĩ của ta, ta chắc chắn sẽ mở rộng sự nhân từ, hiền lành thương xót với những người yếu, tuyệt không ra oai tấn công những người không một tác sất không tay, luôn rộng lượng với phụ nữ và luôn bảo vệ trẻ con, gặp người khó khăn sẽ dốc toàn lực giúp đỡ, lúc chiến đấu luôn đứng cầm chống lại kẻ địch, biết nhận những sai lầm của mình, đối xử chân thành với bạn bè của mình, trợ giúp huynh đệ kỵ sĩ của ta, bảo vệ người ta yêu thương, đến chết không thay đổi, khiêm tốn, chánh trực, hy sinh, công chánh, vinh dự, anh dũng, thương xót mãi mãi trở thành tinh thần của ta!

Quốc vương lẳng lẳng nhìn con trai mình, bên trong đôi đồng tử màu tím có chút phốt hồng, khỏe miệng hơi cong không che dấu nội tâm sung sướng bên trong, ông chậm rãi giơ lên thanh thập tự kiếm trong tay, đặt nhẹ nhàng lên đai lưng Arthur, lại rút ra bảo kiếm mình đem theo bên người, sử dụng thanh kiếm đặt nhẹ lên vai Arthur, trầm giọng nói:

“Ồ trước mặt kẻ địch của ngươi, tuyệt không sợ hãi.

Cứ đừng cảm chiến đấu tới cùng, Thượng Đế sẽ yêu ngươi.

Luôn nói sự thật, cho dù nó có làm ngươi mất đi tính mạng.

Vì muốn trợ giúp bảo vệ mọi người, coi đây là thệ.

.....

Phong ngươi chúc kỵ sĩ!”

Trong nháy mắt, phảng phất như ánh sáng trên toàn thể giới đều tụ tập vây quanh trên người Arthur. Chói mắt sáng lạn..

Lâm Linh trong lòng nổi lên một tia ôn nhu khó hiểu, nhưng trong đầu lại hiện lên một đoạn chữ,

Arthur vương là người thống trị của Britain, France, Germanic, và... lúc đại quân Arthur vương chinh phục La Mã đế quốc, do La Mã Giáo hoàng đề bạt lên ngôi hoàng đế...

Vì vậy, ôn nhu như con ốc sên xúc sừng, đụng phải cái gì cứng rắn, thoáng cái rụt lại trở về trong vỏ. Kiểm nén cảm giác lại một lần nữa bao trùm lên ngực.

— dù sao, có thấy rõ ràng thế nào đi chăng nữa cũng không thể chạm tới, ánh sáng của hắn lúc nào cũng sẽ sáng ngời như thế

Những khả năng mà nàng có thể đạt được đều rất yếu ớt.

Khoảng cách của hắn và nàng thật sự quá xa.....

Hắn. Mãi mãi cũng chỉ là hư ảo ...

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lời mời dự vũ hội hoàng gia

Sau khi nghi thức thụ phong kết thúc, quốc vương cũng bắt đầu lên đường trở về.

Arthur vẫn duy trì thái độ hết sức lạnh nhạt xa cách, thẳng đến lúc cáo biệt quốc vương hắn cũng chỉ cúi chào đúng theo lễ tiết, nói một ít lời từ biệt rồi kiểm soát trở về phòng.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của quốc vương, Lâm Linh có chút không đành lòng, nhưng lại không biết nên nói cái gì để an ủi ông ấy. Đang lúc bất an, đột nhiên nàng nhìn thấy quốc vương thúc nhẹ ngựa tới trước mặt nàng. Nàng ngẩng đầu lên, đập vào mắt mình là một khuôn mặt tươi cười hiền lành.

“Cô gái trẻ, ta đã nghe Mặc Lâm nói qua về cô, lúc trước ta cũng đã từng hoài nghi liệu một nữ hài tử như cô có thể đảm đương trách nhiệm lớn như vậy không, nhưng giờ thì ta đã thay đổi cách nhìn. Cô gái trẻ, mong cô hãy dùng toàn bộ sức mình để giúp cho nó.....”

Lâm Linh gật gật đầu, vô tình chạm tay vào túi đột nhiên thấy có một vật nhỏ gì, nàng gật mình, cao giọng nói, “Quốc vương bệ hạ, vừa rồi tôi không nghe rõ cho lắm, liệu ngài có thể lặp lại lần nữa hay không?”

Quốc vương tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn mở miệng nói, “Mong cô hãy dùng toàn bộ sức mình để giúp cho nó...”

“Bệ hạ, trong lòng của ngài, cậu ấy là người như thế nào?” Lâm Linh vẫn hỏi tiếp.

Quốc vương càng lại kinh ngạc, trầm mặc một lúc, thấp giọng nói, “Nó là đứa con trai mà ta tự hào nhất.”

Nói xong, thần sắc ông ấy trở nên buồn bã, giục ngựa bước lên cầu treo lâu đài.

Chỗ cao cao của lâu đài, Arthur đang nghiêng người dựa bên tường, cô đơn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào bóng lưng quốc vương đang ngày càng xa dần.

“Rầm!” Đột nhiên cửa bị đập mạnh. Hắn kinh ngạc nhìn cô gái đang đứng ở cửa, thở hổn hển vì chạy quá độ.

“Arthur. Còn không mau đuổi theo phụ vương của cậu!” Nàng vừa thở dốc vừa nói.

Arthur lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, “Ta không đi.”

“Cậu thật ngốc a! Người mà phụ vương cậu quan tâm nhất đó chính là cậu, cậu không cảm giác được tình cảm của ông ấy dành cho cậu à!” Arthur trên mặt thoáng động, nhưng nhanh chóng ánh mắt đã chuyển sang bộ dáng không tin.

“Được rồi, không tin thì cậu nghe cái này đi, chắc chắn là cậu sẽ nhận ra được giọng nói của phụ vương mình.” Lâm Linh móc máy thu âm từ trong túi ra, dí trước mặt hắn mạnh mẽ bấm xuống “Quốc vương bệ hạ, vừa rồi tôi không nghe rõ cho lắm, liệu ngài có thể lặp lại lần nữa hay không.” “Mong cô hãy dùng toàn bộ sức mình để giúp cho nó...” “Bệ hạ, trong lòng của ngài, cậu ấy là người như thế nào?” “Nó là đứa con trai mà ta tự hào nhất.”

Nhìn thấy vẻ mặt sùng sốt của Arthur, Lâm Linh âm thầm đắc ý, khoa học kỹ thuật đúng là uy lực, thừa thắng xông lên!

“Đây là một vật ở thế giới của tôi, nó có thể ghi âm lời người khác nói, nên tôi mới có thể phát lại được lời nói của quốc vương. Cậu cũng đã nghe rồi, cậu là đứa con trai mà ông ấy tự hào nhất. Người mà quốc vương quan tâm nhất chính là cậu, chỉ là ông ấy không giới thiệu thôi, cậu có thấy lúc cậu trở thành kỵ sĩ ấy đã vui mừng cỡ nào không. Arthur, tôi biết là cậu cũng rất quan tâm đến phụ vương của mình! Tình cảm đối với người thân của mình, là đọng ở cửa miệng, là để ở trong lòng, biểu hiện ở hành động.” Nàng dừng một chút, “Nói với phụ vương cậu nhớ ông ấy thế nào, đó không phải là chuyện xấu hổ gì cả.”

Ánh mắt Arthur kỳ dị khác thường nhìn nàng, im lặng không nói gì.

“Còn không mau đi, chậm chút nữa là phụ vương cậu sẽ đi mất đấy!” Lâm Linh sốt ruột kéo tay hắn.

Arthur đột nhiên đứng dậy, đẩy cửa ra vọt xuống dưới lầu, phi thân lên ngựa, nhanh chóng chạy ra lâu đài. Lâm Linh cũng vội vàng đi xuống lầu, nắm Tiel đuổi theo.

Không biết giục ngựa chạy hết bao lâu, rốt cục nàng cũng loáng thoáng thấy đội ngũ phía trước, quốc vương lúc này mới phát hiện người đuổi theo cư nhiên là Arthur, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không nói nên lời.

“Arthur... Sao con lại tới đây?” Ánh mắt quốc vương lộ ra một tia mừng rỡ.

Arthur dừng ngựa, trên mặt vẫn duy trì một ánh mắt lạnh lùng, nhưng bàn tay nắm chặt dây cương của hắn cho thấy hắn đang rất khẩn trương, do dự một hồi mới bắn ra được một câu, “Đi đường cẩn thận.”

Quốc vương đầu tiên là sùng sốt, sau đó trong mắt ông ấy là một mảng vui mừng, ằng ằng nước như sắp khóc.

“Arthur...” Giọng quốc vương dẫn theo vài phần ghen ngào.

Lâm Linh lắc đầu, muốn tên này nói ra những lời yêu thương, phỏng chừng còn khó hơn là muốn giết hắn, có thể nói mấy chữ “đi đường bình an” cũng coi như là phá lệ lắm rồi.

Arthur tựa hồ có chút mất tự nhiên quay đầu ngựa lại, quát Lâm Linh đang cười trộm ở một bên, “Cô ngốc, còn không mau cùng ta trở về!”

Mặc dù hành động trút giận vừa rồi với nàng có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng nàng biết rõ hắn rất vui sướng. Trước khi rời đi, nàng để ý thấy quốc vương gật đầu cười cười với nàng.

Đốc hết khả năng mà giúp hắn, nàng có thể làm được không?—

Bất tri bất giác đã hơn một tháng trôi qua.

Lâu đài sáng sớm tràn ngập một hơi thở mùa xuân. Lá xanh chập chùng nhú lên, mỗi một phiến là cũng đều có tư thế, có nhan sắc, sinh động vô cùng. Úc Kim Hương, hoa hồng, sắc vị, xanh non ướt át nở rộ, thậm chí còn có thể thấy giọt nước đang ở đầu cánh hoa thư giãn, thoang thoang phát ra một mùi thơm nhẹ, tràn ngập tự nhiên.

Cây anh đào ở giữa đình viện kết trái đỏ au, một thiếu niên tuổi lãng lạnh lợi chơi đùa với nhánh cây đào, một nam tử tóc vàng đang nhắm mắt dưỡng thần dưới gốc, bên cạnh là một vị thiếu niên tóc bạc trên môi luôn nở nụ cười ôn nhu như gió xuân. Cả ba đều đều rất phong đại tuyệt thế, như ánh mặt trời xuyên thấu qua khe lá nhẹ nhàng thả rơi kim quang, quanh quẩn trước mắt mọi người.

Lúc Lâm Linh đi tới hoa viên, xuất hiện trước mặt nàng là một tổ hợp ba người lóa mắt dễ nhìn như vậy, nàng hít thật sâu một hơi đi tới, nhưng đã quên một câu tục ngữ.

Có thể nhìn thấy được chúng tinh vĩ đại, người chẳng còn bận tâm dưới chân có vật gì có thể khiến người té chết giữa đường.

Bạn Lâm Linh đáng thương tuy không té chết giữa đường, nhưng dưới chân đột nhiên bị hòn đá làm cho lao đảo, vô tư té ngã một tư thế kiểu “chụp ếch” dưới tán cây anh đào. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy đôi mắt kia của Arthur tràn ngập vẻ đùa cợt cùng buồn cười.

Tiếp đó Lancelot nhanh chóng bước tới đỡ nàng dậy.

Đúng lúc nàng đang ngượng ngùng tính nói gì đó thì thấy quản gia trong lâu đài vội vã chạy tới trước mặt họ. Ông hành lễ với bọn họ rồi chậm rãi nói:

“Arthur điện hạ, kysil Lancelot, kysil Khai, còn có — tiểu thư Lâm Linh, trong cung phái tới sứ giả long trọng mời các ngài tham gia buổi vũ hội hóa trang do hoàng cung tổ chức.”

“A? Vũ hội hóa trang?” Lâm Linh lộ rõ sự tò mò và hứng thú, trong đầu lập tức xuất hiện những mỹ nữ che mặt mặc những bộ váy dạ hội hoa lệ.....

Nhất định sẽ rất rất rất thú vị.....

Ngay lúc nàng đang chìm trong những suy nghĩ kỳ quái thì giọng nói lạnh lùng của Arthur xuyên vào, “Hoàng cung không giống với nơi này, nếu như không biết được các lễ nghi trong cung, cái đồ ngốc này nhất định sẽ mang đến phiền phức cho chúng ta.”

Toàn thân Lâm Linh run lên, đột nhiên có loại dự cảm cực kỳ bất hảo, nàng nuốt nước miếng, ấp a ấp úng nói, “VẬY, như vậy...”

“Muốn đi sao?” Khóe môi Arthur nở một nụ cười nhẹ.

Sau khi thấy Lâm Linh gật đầu lia lịa thì trong mắt hắn xẹt qua một tia ranh mãnh, “Vậy bắt đầu từ ngày mai luyện tập mấy lễ nghi hoàng cung mà quý đó đi!”

“Bùm” một tiếng, Lâm Linh đã ngất đi rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Hoàng cung Camelot

Cho đến lúc ngủ dậy, Lâm Linh vẫn đang phân vân rốt cục có nên đi hay không, mặc dù nàng rất tò mò về buổi vũ hội hoàng cung, nhưng vừa nghĩ tới buổi luyện tập mà quý thì hai chân nàng lại như muốn nhũn ra.

“Ta nghĩ, cái kia, ta, ta sẽ không đi nữa.....” Nàng ngược nhìn ba nam nhân trước mắt ngượng ngùng cười.

“Như vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Khải lộ ra vẻ mặt thần bí cười hề hề, “Có biết không, ở một nơi như hoàng cung nhất định sẽ nghe được rất nhiều tin tức..... Ta có thể dùng tin tức mà ta biết được để đi trao đổi thật nhiều tin tức khác, hô hô hô ha ha.”

“Khải, cậu cười man rợ quá a,” Lâm Linh đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận rét run, không ngờ người kia lại hưng phấn với chuyện Bà Tám như vậy.”

Lancelot mỉm cười, “Tôi tôn trọng lựa chọn của cô.”

Quả nhiên Lancelot vẫn là người tốt nhất! Lâm Linh vừa định chảy xuống hai giọt nước mắt cảm động thì chợt nghe giọng nói lạnh lùng của Arthur vang lên trước mặt.

“Nếu như nói không đi thì chính là cãi lệnh của quốc vương, người cãi lệnh quốc vương thì chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm trọng.” Mặt Arthur không chút thay đổi nhìn nàng.

Ồi chao? Nghiêm trọng như thế? Lâm Linh nhất thời cảm thấy trong lòng phát lạnh, bật thốt, “Trùng phạt thế nào? Sẽ bị giết sao?”

“Không nghiêm trọng như vậy, nghe nói hình như là cạo trọc đầu.....”

“A a..... Ta đi đi!”

Đối với Lâm Linh, cạo trọc đầu còn khủng bố hơn là bị giết.

Cuộc luyện tập lễ nghi ma quỷ cũng không bằng bị cạo trọc đầu. Màn đêm buông xuống. Ánh trăng êm ái như mộng, thần nhiên chiếu khắp góc ngách lâu đài. Lúc này Lâm Linh đang ở trong phòng, nhìn ba người đang bu lại dạy nàng các lễ nghi trong cung.

“Quy củ trong cung nhiều hơn rất rất nhiều so với trong lâu đài, tất cả lễ nghi cô nhất định phải hảo hảo nhớ kỹ.” Arthur vừa nói vừa trải ra một tấm da dê dài, “Trong vòng 3 ngày phải thuộc lòng toàn bộ chỗ này.” Lâm Linh vừa thấy tấm da dê toàn chữ với chữ, nhất thời choáng váng, nhỏ giọng nói, “Này, cái này chính là toàn bộ lễ nghi đó hả?”

“Không phải a, cái này chỉ là lễ nghi ăn uống thôi.” Nghe được câu trả lời của Khải thì đột nhiên chân nàng cảm thấy loạng choạng, may là Lancelot kịp thời đỡ lấy nàng.

Chịu đựng, chịu đựng, chỉ giống như bài vở thôi, mặc dù có nhiều một chút, nhưng nhất định cũng không làm khó được nàng.....

Nàng duỗi tay nhận tấm da dê, nhìn hai hàng đầu: Lúc uống canh, không được tạo ra âm thanh, không được ừng ực nhồm nhoàm, không được hồng hộc ra tiếng. Đọc mấy dòng này làm nàng không nhịn được muốn cười. Nàng chắc lưỡi vài cái, người này không khác gì heo a. Nhưng liếc mắt thấy ánh mắt nghiêm túc của ba vị soái ca kia thì cố nhịn xuống, tiếp tục đọc.

Khi ăn không được lấy khăn bàn lau mặt lau mũi, giữ hình tượng lúc ăn là điều quan trọng nhất. Lúc ăn không được thổi canh quá mạnh, sẽ gây mất hình tượng. Dùng khăn ăn lau miệng, lấy tay che ly rượu mà uống. Lúc ăn không được tẩy máy tay chân, nếu ngứa thì ra ngoài giải quyết rồi mới được vô lại. Vừa nhìn thấy câu này, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một hình ảnh kỳ dị, ba vị soái ca kia lúc ăn cơm nôn mửa, quần áo xốc xệch ngứa ngáy..... Nghĩ tới đây rốt cục cũng không nhịn được nữa, nàng bắt chước ánh mắt buồn bực của ba người kia bật cười ha ha.

“Hôm nay cô học kỹ cho ta, lần sau ta lại tới kiểm tra kết quả!” Arthur lạnh lùng bỏ lại một câu xoay người ra ngoài. Tên kia, nói đi là đi. “Khải lộ ra vẻ mặt “hắn thật không có nghĩa khí”, cười mịch mịch ngồi xuống bên người Lâm Linh, “Đừng lo, có tôi đây. Kỳ thật cũng không phức tạp như vậy đâu, chỉ cần thực hành nhiều lần là được rồi,”

Lancelot nhìn Lâm Linh, “Vậy tôi xin cáo lui trước. Nếu có việc gì thì cứ việc tới tìm tôi.”

Lâm Linh gật gật đầu, cảm kích nhìn Khải, không ngờ Bà Tám huynh cũng nghĩa khí như vậy, thật sự là không nhận ra. “Như vậy đi, mấy chỗ đầu có vẻ đơn giản, tôi làm mẫu cho cô xem.”

Hắn đang giảng vài câu đột nhiên Lâm Linh hỏi, “Cậu đã tới hoàng cung chưa?” Nhưng ngay sau đó Lâm Linh lập tức hối hận, bởi vì nàng đã thấy ánh mắt của hắn lóe sáng, đó là một loại cảm giác hưng phấn, sự hưng phấn chỉ có lúc muốn bàn chuyện Bà Tám.

“Đương nhiên là đi rồi a. Lúc trước chúng tôi đi hoàng cung còn đụng phải một nhà nam tước Bernard. Cô có biết không, không biết tại sao tự dưng lúc bắt đầu khai tiệc thì vị nam tước kia lại bị nấc cục, kết quả.....” Khải đem mấy chuyện Bà Tám trong cung ra kể liên tu bất tận.

Về mặt của Lâm Linh vẫn còn đang trong trạng thái đông cứng. Thế giới này có chỗ nào bán thuốc hồi hận không?

Nàng muốn mua mười liều a!

Sau khi trải qua một loạt những ngày bị hành hạ thống khổ, Lâm Linh rốt cũng qua được một cửa lễ nghi. Không bao lâu sau thì ngày tổ chức buổi vũ hội cũng đã tới.

Sáng sớm, Lâm Linh đã bị nguyên một đám thị nữ vây quanh, bị các nàng ba chân bốn cẳng lột đi những thứ quần áo nàng mặc thường ngày, sau đó bị bắt thay một bộ váy mang đậm phong cách của một phu nhân quý tộc.”

Sau khi thu thập xong, bá tước phu nhân cười mịch mịch đưa nàng đến trước gương.

Lâm Linh vừa thấy mình trong gương, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Trong gương là một cô gái có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn đang lộ vẻ kinh ngạc và xấu hổ, cái cổ thon trắng mịn như răng ngà, gương mặt hồng phấn như hoa hồng nở rộ tháng năm, đôi lông mi thanh tú hơi rũ che đi đôi mắt đen láy sáng ngời bên trong, chiếc váy màu xanh da trời chấm đất, được may vừa với thân hình của nàng, hai bên hông dưới ngực dùng một sợi dây lưng co giãn thắt lại, dây lưng có đính vài viên hồng ngọc, mã não đủ loại màu sắc xung quanh. Đây, đây thật là nàng sao?

Ngay cả nàng cũng không dám tin đây chính là nàng.

“Được rồi, cài thêm cái này nữa là hoàn hảo,” Bá tước phu nhân cầm lấy một cây trâm có hoa văn ngọc bích định cắm lên tóc mai của nàng.

Lâm Linh lắc đầu liên tục, thứ quý giá như vậy lỡ nàng mà đánh mất thì sẽ không đền nổi đâu.

“Được rồi, phu nhân, tôi dùng cái này là tốt rồi.” Nàng thuận tay nhón một bông hoa cúc màu lam ở phía bình hoa bên cạnh cài lên bên đầu chính mình.

Trong thần thoại La Mã, cây cúc là sự hóa thân của nàng yêu tinh rừng tình nghịch vui vẻ Bellides. Bởi vậy ý nghĩa của hoa cúc xanh là vô cùng vui vẻ.

Dùng cái này rất thích hợp để mô tả tâm trạng lúc này của nàng.

Lúc đi ra cổng lâu đài, trang phục hôm nay của nàng quả nhiên cũng làm cho mọi người lấp bắp kinh hãi.

Khải là người đầu tiên chạy lại, “Lâm Linh, không ngờ ngày thường cô giống con trai như vậy mà trang điểm cũng có dáng vẻ lăm chừ!”

“Bây giờ nhìn cô rất ra dáng một vị tiểu thư đoan trang thực nữ.” Lancelot đứng ở một bên khẽ cười.

Lâm Linh hơi đắc ý ngẩng đầu, vô tình đánh mắt qua Arthur, thấy trong mắt hắn cũng là một mảnh kinh ngạc, nhưng nhanh chóng đã bị một thần sắc quý dị khác thay thế.

Rốt cục tâm tình đắc ý ngàn năm mới có được một lần của nàng lại bị hắn phá hủy mất.

“Còn lễ nề làm gì, lên xe ngựa mau lên!”

Nàng trừng mắt nhìn hắn một cái, bước nhanh đi qua cạnh hắn, có lẽ là do tâm trạng có chút khó chịu, cước bộ rối loạn một cái không cẩn thận, đập trúng chân vấy một chút, thân thể thoáng cái mất thăng bằng ngã người về phía trước.

Ngay lúc lòng nàng đang thất thanh một tiếng bất hảo, phát hiện mình đã được một cánh tay vững vàng kéo lại, chủ nhân của cánh tay kia kéo nàng lại bên người, đôi mắt trong suốt màu tím như tỏa ra ánh mặt trời, nàng thấy được cả hình ảnh chiếu ngược của mình trong đôi mắt đó.

Đột nhiên trong đôi mắt đó xẹt qua một chút ý cười, khóe môi hơi động, hộc ra mấy chữ,

“Cô ngốc, coi bộ thực nữ không thích hợp với cô.”

Lâm Linh nắm chặt hai đấm, ráng không chế cảm giác muốn đánh người đang sôi sục trong người, trong lòng gào thét bốn chữ,

Cậu – đi – chết – đi!

Xe ngựa xóc nảy xuất phát chạy về phía hoàng cung, những hàng cây cao to trải dọc hai bên đường, màu xanh xa gần làm tối cả một vùng, như những bóng ma ám ảnh lưu động trong rừng, ánh mặt trời trong gió mang theo một mùi hương hỗn loạn, trong lúc hít thở có thể nghe thấy được mùi hương thơm mát ấm áp ôn ngọc của lá cây.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Linh đang có cảm giác như mình đã ngồi lâu đến mức muốn hóa thành tượng, rốt cục cũng nghe được tiếng Khải ở bên cạnh hưng phấn hô lên một tiếng,

“Tới hoàng cung rồi!”

Nàng lập tức từ trạng thái cứng ngắc chuyển sang trạng thái tuyệt tan, phốc một cái nhảy tới bên cửa sổ, tò mò nhìn ra bên ngoài.

Xuất hiện tại trước mặt nàng là một quang cảnh chỉ có thể xuất hiện trong phim.

Bể nước được điêu khắc tinh xảo đặt dưới ánh mặt trời yên lặng chảy xuôi, cột nước thẳng tắp từ trên chảy xuống lỏng lẻo như ánh sao huyền diệu mê ly, hoa hồng, bách hợp, lan từ lá, chú bướm vẫy quanh những bông hoa nở rộ, quang cảnh nhà cửa và thực vật kết hợp hình thành những hình ảnh nguy nga như một người khổng lồ che cả bầu trời. Còn có tường thành cung điện bao quanh không giới hạn, yên tĩnh như đã ở đó rất lâu.

“Hoàng cung a, thật là hoàng cung a!” Nàng lúc này cực kỳ hưng phấn như vừa phát hiện ra một kỳ quan mới, chỉ hận mình không thể cầm máy ảnh kỹ thuật số chụp loạn xung quanh.

Đây chính là Hoàng cung hàng thật giá thật a!

“E hèm, ý tứ chút.” Lancelot ho nhẹ một tiếng, ý bảo nàng đừng quên tình cảnh.

Nàng lẻ lười, ngoan ngoãn quay lại đứng bên cạnh bá tước phu nhân, thiếu chút nữa thì quên nơi này là châu Âu thời Trung cổ.

“Bá tước đại nhân, bá tước phu nhân, các người rốt cuộc cũng tới rồi.” Từ nơi không xa đột nhiên truyền đến một giọng nói ôn nhu như gió xuân.

Lâm Linh đột nhiên cảm thấy sau lưng bốc lên một cỗ hàn khí, sao mình cảm thấy giọng nói này quen tai quá vậy nhỉ?

Một nam tử trẻ tuổi toàn thân tràn đầy hơi thở quý tộc từ trong cung bước ra, mái tóc màu rậm nắng được chải chuốt vô cùng chỉnh tề làm khí chất càng thêm cao quý, đôi lông mi dài rậm khẽ rung nhẹ, tô điểm cho đôi mắt sáng như viên lục bảo thạch.

Vừa thấy người này, Lâm Linh lập tức hiểu rõ hàn khí lúc này của mình là từ đâu.

Đây không phải là cái tên hầu tước Gawain biến thái có sở thích sưu tầm sản phẩm gì đó sao?

Cư nhiên lại đụng mặt hán ở chỗ này!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nam tử thần bí trong yến hội

Hầu tước Gawain mỉm cười đi tới trước mặt nàng, rất lễ phép nâng tay nàng lên, hôn nhẹ lên mu bàn tay một cái đúng tiêu chuẩn hôn thủ lễ.

Không đợi hán hành lễ xong Lâm Linh đã rút nhanh tay lại, tựa hồ đã nhận ra sự sợ hãi của nàng, nụ cười của Gawain càng thêm chói lọi, trầm giọng nói một câu chỉ đủ để nàng nghe thấy, “Mặc y phục trang điểm như vậy, ta càng có hy vọng có một món hàng như cô cất giấu mà nhâm nhi.”

Lâm Linh hoảng hốt, bất chấp lễ tiết lách mình một cái, trốn ra phía sau lưng Arthur.

Gawain vẫn tiếp tục nở nụ cười nho nhã lễ độ mời bọn họ đi trước.

Trước khi các vị khách nhân đến, người hầu trong hoàng cung đều đã sắp xếp chỗ ngồi thỏa đáng. Từng vị trí trước bàn bày rất nhiều thau đồng rửa tay, bầu rượu lớn, các món gia vị và đĩa, bình được xếp thành hình sư tử, chim, người hoặc các loại hình quái vật.

Dựa theo tục lệ thời Trung cổ, khi quý tộc cử hành yến hội, các dãy ngồi thường sẽ đem chủ nhân cùng khách nhân, nam nhân cùng nữ nhân ngồi đan xen nhau để tỏ vẻ tôn trọng khách đồng thời cũng khiến họ thấy hưng phấn và vui vẻ. Bởi vì nữ sĩ thường bị an bài ở giữa hai vị quý tộc, nên nữ sĩ và nữ sĩ sẽ cùng ăn và cùng cầm ly rượu uống rượu, ăn cùng trên một khay thức ăn.

Tuy nhiên, lúc này Lâm Linh một chút cũng cảm giác cái gì hưng phấn và vui vẻ, trống ngực không ngừng gia tăng vận tốc. Bởi vì ngồi bên phải nàng chính là tên hầu tước biến thái đó.

Nàng ai oán những người bạn khác cách đó không xa, Khải đang bùng bùng khí thế trao đổi thông tin Bà Tám với mấy phu nhân bên cạnh, Lancelot mỉm cười lắng nghe một vị tiểu thư kể chuyện, mà cái tên Arthur kia lại đang ngồi bên cạnh một vị tiểu thư xinh đẹp, lộ ra vẻ lễ phép nhưng xa cách.

Quốc vương vui vẻ hàn huyên với mọi người vài câu rồi tuyên bố vũ hội bắt đầu, các món ăn nóng hổi đủ màu nhanh chóng được bưng lên.

Tâm tình Lâm Linh đang sa sút chợt nhìn thấy đồ ăn thì phấn chấn hẳn lên, hoàng cung quả nhiên là hoàng cung, thức ăn so với trong lâu đài phong phú hơn không ít a!

Trước mặt nàng bày không ít thức ăn, cái bắp nướng gia vị với cá, tôm nướng rượu nho, gà hấp gừng, đinh hương nhũ cấp, còn có thịt tuần lộc nướng khô vàng, cuối cùng, cư nhiên là một con thiên nga nướng!

Thật sự là đã man. Lâm Linh lắc lắc đầu, véo một khối bánh bao nhỏ, chấm một chút tương hạnh nhân bỏ vào trong miệng.

“Tiểu thư Lâm Linh, có muốn ta phục vụ cô không?” Bên phải nàng vang lên một ma âm, Gawain cầm một ly rượu màu vàng nhạt đặt trước mặt, “Loại rượu Berg Laith này là loại rượu mà ta thích nhất, nó được tạo thành từ mật ong và rượu nho pha loãng với nhau, cô có muốn nếm thử không?”

Lâm Linh vốn không muốn đề ý đến hán, nhưng nhớ lại quy tắc trong khóa lễ nghi đã học lúc trước có nói, trong lúc ăn uống thì phải chú ý nói chuyện với những người xung quanh, nếu chỉ ăn uống liên tục thì sẽ bị coi là thất lễ.

Nàng theo tiềm thức quay mặt sang bên trái, lúc này mới phát hiện chỗ ngồi ở bên trái nàng vẫn còn trống.

Đi? Vị khách này lại không tới?

Sau đó nàng cảm giác trong đầu một trận rối rắm, chẳng lẽ bữa cơm buồn chán dài dòng này nàng chỉ được nói chuyện với tên hầu tước biến thái này thôi sao.

Không được a.....

“Xoẹt” một tiếng, hầu tước Gawain rút bên hông ra một cây đao, Lâm Linh phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, thăm nghĩ tên hầu tước này thật bừa bấn quá đi, muốn hành hung sao?

Không được, tránh voi chẳng xấu mặt nữ hiệp.

“A, ta uống!” Nàng một phát nắm lên ly rượu Berg Laith, ực một cái nuốt toàn bộ rượu xuống bụng, nhất thời nước mắt như cũng muốn ứa ra ngoài.

Gawain hơi kinh ngạc nhìn nàng, lắc lắc thanh đao trong tay, “Nàng uống nhanh quá vậy, ta đang tính cắt cho nàng một phần thịt thiên nga.”

Ồi chào? Mặt Lâm Linh co rúm một chút, đứng rồi, thời này có khá nhiều kysĩ khi dự tiệc đem theo dao ăn của mình, nói như vậy, cái thanh kia là dao ăn của hắn?

Ách — hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió.

“Đội lát nữa bắt đầu buổi vũ hội hóa trang, ta có thể mời nàng nhảy một điệu không?” Gawain cười dài nói.

“A ha ha..... Có thể a.” Nàng cười ha ha mấy cái, dù sao lát nữa đều phải mang mặt nạ hết rồi, đến lúc đó cũng chẳng còn nhận ra ai đâu.

Lâm Linh hiển nhiên quên quần áo cũng có thể khiến người khác nhận ra.

“Có thể mời nàng tới lâu đài của ta không.....”

“Hầu tước các hạ,” Nàng lập tức lắc đầu, “Không có mp4 cùng máy tính xách tay, ta sẽ không đi tới lâu đài.”

Gawain khom khom khoe miệng, đang tính nói thêm cái gì, nhưng ánh mắt đột nhiên lại tập trung một điểm nào đó, bên trong con ngươi nổi lên một tia bất ngờ.

Lâm Linh theo ánh mắt của hắn nhìn lại thì thấy một vikysĩ từ ngoài cửa chính đi vào, trên người mặc một bộ y phục màu đen, dáng người cao ngất, trên mặt hắn mang một chiếc mặt nạ màu đen trong khi buổi vũ hội mặt nạ còn chưa bắt đầu.

Kysĩ quét mắt nhìn chung quanh một lượt, ánh mắt rơi lại trên người Lâm Linh. Tiếp theo bước từng bước đến bên trái Lâm Linh, không nói gì ngồi vào chỗ trống.

Trong một khắc Lâm Linh có cảm giác âm lãnh nhưng quen thuộc, như đang ở gần bóng tối và tội ác, cảm giác như bị thiếu trong khí áp bức trong ngực.

Rõ ràng là không nhìn thấy được dung mạo của người nam nhân này, nhưng lại sao nàng lại luôn có một cảm giác như đã từng quen biết hắn?

Hắn ———— rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hầu tước đại nhân xui xẻo

Thủ đô Camelot, England.

Lúc này trong hoàng cung Camelot đang tiệc tùng đèn đuốc sáng, ăn uống linh đình, bóng người lượn lờ như điệp.

Vách tường hai bên màu đỏ thẫm, trên bàn ăn tròn nhẵn ưu nhã đặt một chiếc chén nền được điêu khắc vô cùng tinh xảo, ánh nến sáng ngời nhảy nhót trên ngân nền, thỉnh thoảng bắn ra một ít ngân quang, hoa lệ mà ấm áp. Sáo, thụ cầm, lục huyền cầm, trống, kèn tây, đàn vi-ô-lông, tiếng của đủ loại nhạc khí và giọng nói của đám nam nữ quý tộc hòa với nhau một cách hài hòa.

Lâm Linh len lén đưa mắt đánh giá vị hắc ykysĩ ngồi ở phía bên phải, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng đưa tay bắt lấy ly rượu thủy tinh, rượu trong chén đo đỏ thần bí mà lại vô cùng mịn hoặc, thật giống như hắn vậy. Mặc dù mọi người không nhìn rõ được dung mạo của hắn, nhưng bất tri bất giác lại bị khí chất thần bí

của hắn hấp dẫn, các vị tiểu thư phu nhân ngồi các bàn xung quanh thì thoảng cũng len lén liếc hắn, nhỏ giọng bình luận rớt cuộc vậksinày là quý tộc phương nào?

“Tiểu Linh, sao cô lại không ăn?” Một giọng nói ôn nhu như gió xuân truyền đến từ bên trái Lâm Linh, khoe miệng nàng co rúm một chút, sao nàng lại có thể quên bên cạnh còn có một lão biến thái cần được xử lý chứ.

“Hầu tước đại nhân, ta và ngài hình như không có thân quen như thế, làm ơn đừng làm phiền tới ta nữa.” Nàng tức giận bắn cho hắn một ánh mắt xem thường, nhích sang phía bên phải.

Nói thật, nhân khí của tên hầu tước này cũng không kém, đại loại thì cũng có thể hoan nghênh. Hắn khác với vậksilãnh khốc kia, khi thấy các phu nhân đưa mắt ân tình thì hầu tước vẫn mỉm cười gật đầu đáp lễ lại. Được đáp lễ nên các phu nhân ai cũng che miệng cười khẽ, đuôi lông mày thể hiện rõ sự vui mừng.

Tiệc tối của giới thượng lưu thường cũng là nơi mà những nữ quý tộc kết bạn đi tìm ý trung nhân, nhất là khi quốc vương lại là người chủ trì bữa tiệc này, lại càng tụ tập đông đảo những công tử con nhà thế gia, kể cả không ít những vị vương tử của vương quốc England. Nếu bỏ qua vậksilãnh bí kia và tên hầu tước High Timor hoa lệ xa xỉ này thì tâm điểm sự chú ý chính là tổ hợp ba người soái ca kia.

Lâm Linh giương mắt nhìn lên thì thấy Arthur đang nhỏ giọng nhẹ nhàng nói chuyện cùng với một vị tiểu thư quý tộc, trên khuôn mặt vị tiểu thư kia lộ ra vẻ ngượng ngùng, ánh mắt hưng phấn, chăm chú dán mắt lên người Arthur không rời đi nửa giây. Nàng đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực, cái tên kia có sức hấp dẫn lớn vậy sao? Cho dù lớn lên có anh tuấn thế nào, cho dù sau này có trở thành quốc vương như thế nào, cho dù.....dù sao lúc đầu hắn cũng chỉ là một cục kẹo đường!

“Tiểu linh..... Cô đang làm cái gì vậy?” Giọng nói nghi hoặc của Gawain kéo nàng từ trong những suy nghĩ miên man trở về, nàng cúi đầu nhìn, trên trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh, thịt nướng trong đĩa không biết từ khi nào đã bị dao ăn của nàng băm đến nhừ từ.....

Lâm Linh thu hồi lại dao của mình, cười cười nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của các quan khách ngồi cùng bàn, “Ha ha..... ăn như vậy mùi vị rất thơm.” Vừa nói nàng vừa chứng minh lời mình là thật, tiếp tục nặng nề đâm thêm vài nhát vào trong đĩa của mình!

Nhưng hình như lần này lỡ dùng tay quá sức, “vút” một tiếng, cái đĩa kia bay lên trời, sau đó thẳng tắp rơi xuống..... Mắt thấy mình đang ở dưới cái đĩa, Lâm Linh chưa kịp nghĩ gì đã đọc chú ngữ, cái đĩa kia lập tức đổi hướng.....

Hoàn hảo hoàn hảo..... Trong lòng Lâm Linh âm thầm kêu may mắn, những nàng chưa kịp thở phào thì bỗng nghe thấy một tiếng “bang” truyền đến từ phía bên trái, sau đó là tiếng hét nhỏ của hầu tước Gawain, Lâm Linh kinh hồn táng đảm quay đầu thì thấy một dạng cực kỳ thảm thương đập vào mắt nàng.

Một cái đĩa hoa hoa lệ rơi ngay giữa đầu của hầu tước đại nhân, nước tương bắt đầu từ từ chảy xuống trên gương mặt tuấn mỹ của hắn, nhỏ giọt rơi xuống bộ y phục hoa lệ.....~

Hầu tước đại nhân hiển nhiên hoàn toàn bị shock, linh hồn bé nhỏ hồi lâu còn chưa kịp trở lại. Cho đến khi Lâm Linh len lén rút khăn tay ra định lau cho hắn thì hắn đột nhiên định thần lại, gạt phắt tay nàng ra, đột nhiên đứng dậy, không nói lời nào chạy vụt ra khỏi đại điện.

Trong đại điện một mảnh yên tĩnh, mọi người khó tin nhìn bóng lưng hầu tước, một số người muốn cười nhưng vì lễ nghi nên cố gắng nhịn xuống. Mà cũng nhiều người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, không ngừng xì xào bàn tán

“Con nhỏ tóc đen mắt đen này là người nào thế?”

“Hình như là đi chung với Arthur điện hạ, nghe nói là chính quốc vương mời đến.”

“Thật là một đứa con gái vô giáo dục a.....”

“Hầu tước đại nhân ngồi bên cạnh nàng thật là xui xẻo.”

“Ta nghi có khi nó ngồi với người nào là người đó xui xẻo.....”

Những giọng nói thầm thì đứt quãng truyền vào tai Lâm Linh, khiến tay chân nàng luống cuống không biết nên làm thế nào cho phải, ở thời đại xa lạ này, nàng đột nhiên cảm thấy mình thật bất lực.....~

“A, Thượng Đế a, không biết trong lòng hầu tước có nghĩ quẩn mà tự sát không a.” Một vị phu nhân khuôn mặt lo lắng nói, “Đối với một vị hầu tước đầy lòng kiêu ngạo mà nói thì việc này quả thực là quá nhục nhã.”

Tự sát? Lâm Linh sắc mặt đại biến, sẽ không..... sẽ không yếu ớt như vậy chứ, chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng Khải ho khan, nàng lặng lẽ giương mắt nhìn lên thì thấy Khải đang ranh mãnh cười, Lancelot vẫn đang duy trì nụ cười ưu nhã, mà Arthur..... căn bản không thèm nhìn nàng.

Không biết tại sao, có một loại cảm giác uất ức lạnh lạnh lan tràn khắp cả lồng ngực, rõ ràng mình đã rất cố gắng cẩn thận, nhưng vẫn gây ra náo động lớn như vậy.

Arthur không tức giận mới là lạ.....

Nàng vừa nghĩ, một bên thuận tay giặt giặt dao ăn, “rằm” một tiếng, quan khách ngồi cùng bàn với nàng vội vàng nâng chén đĩa của mình đứng lên, đột nhiên có cùng một hành động giống nhau biến mất dạng.

Lâm Linh khựng tay một chút, một cổ cảm giác ảo não không nói nên lời ập vào trong lòng, tại sao nàng lại có thể phạm lỗi lần thứ hai chứ!

Đúng lúc đó có một chiếc đĩa sạch được đặt nhẹ nhàng trước mặt nàng, nàng quay đầu nhìn lại thì thấy cư nhiên là do vị hắc ykysibên cạnh đưa qua, thầm nghĩ tên này nhìn thế mà lại tự nhiên và phong độ như vậy. Vì thế nàng cười cười với hắn, nhỏ giọng nói, “Cảm ơn ngài.”

“Không cần cảm ơn.” Hắc ykysidột nhiên mở miệng, “Hóa ra cô biết sử dụng ma thuật gió.”

Giọng nói của hắn trầm thấp lạnh lẽo, nó khác với loại lạnh lùng của Arthur, đó là một loại cảm giác lạnh lẽo khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, Lâm Linh hơi kinh hãi, mới vừa rồi nghe thấy giọng nói âm trầm này rất quen thuộc, hình như mình đã nghe qua ở đâu đó rồi thì phải??

Hơn nữa hắn còn biết mình có thể sử dụng phong hệ ma pháp? Tênkysithần bí này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Mang theo một bụng đầy nghi hoặc, nàng len lén đánh giá lại tênkysikỹ càng một lần nữa, chỉ tiếc trên mặt hắn đã mang mặt nạ lại còn cúi đầu, hoàn toàn nhìn không ra manh mối gì.

Chưa tới mười phút, hầu tước Gawain rất nhanh đã quay lại đại điện, lúc này hắn đã thay một bộ lễ phục khác màu xanh biếc, mái tóc màu râm nắng cũng đã được gội sạch sẽ, còn thoang thoang tản ra mùi thơm. Các vị tiểu thư quý tộc nhất thời mắt lại sáng lên, hầu tước đại nhân hoa lệ đã trở lại.

Nhìn hắn tư thế ưu nhã trở lại vị trí cũ, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Lâm Linh kinh ngạc nhìn hắn, bật thốt lên, “Ngươi thật nhanh a.”

Gawain tỏ vẻ không sao nhún vai, “Không sao, ta chỉ phải đi tắm rửa một cái, gội sạch – đầu, thoa thêm dầu vùng, xoa bóp một chút, uống thêm một ly trà, thuận tiện hàn huyên một chút với các nữ hầu chuẩn bị đồ ăn.”

Lâm Linh khoe miệng không ngừng co quắp, ngài có phải là người hay không vậy, trong thời gian ngắn ngủi mà lại làm được nhiều việc như vậy?

“Đúng rồi, Tiểu Linh, cái thứ nước tương này thật sự là rất khó gọi nha.” Gawain như cố ý nhắc nhở nàng.

Lâm Linh sững sốt, cúi đầu lấp bắp nhận lỗi, “Xin... Xin lỗi, ta không cố ý.”

“Ta đương nhiên biết nàng không cố ý a.” Gawain tươi cười nhìn nàng, đột nhiên nắm tay nàng, đưa lên trên môi nhẹ nhàng hôn một cái thủ lễ, thấp giọng nói một câu chỉ đủ cho nàng và hắn nghe thấy, “Chờ sau khi cô trở thành một trong những món hàng trong bộ sưu tập của ta, ta sẽ hảo hảo dạy cô.” Nói xong, hắn vươn đầu lưỡi, thừa dịp không ai chú ý lặng lẽ liếm nhẹ lên mu bàn tay của nàng.

Sau lưng Lâm Linh bốc lên một cổ hàn khí, vội vàng vút bỏ tay hắn như một con đĩa, đem tay mình ra sau lưng chui mạnh vài cái.

Ách — đúng là một tên đại biến thái!

Sau khi chấm dứt bữa tiệc, buổi vũ hội được long trọng bắt đầu.

Quốc vương vươn tay ra, nắm lấy tay vương hậu nhảy điệu nhảy đầu tiên, mọi người cũng lập tức ồ ào đứng lên, nhanh chóng kết đôi với bạn nhảy của mình cùng nhau khiêu vũ. Nháy mắt, trong sảnh tràn ngập âm thanh của các loại âm nhạc. Những ngườiikysiphong độ có bước nhảy thành thạo; Các bộ váy của các nàng phu nhân và tiểu thư tung bay uyển chuyển như cánh bướm.

Sau khi thấy hầu tước bị hai vị tiểu thư nào đó kéo đi, Lâm Linh thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, không biết có phải do tướng mạo của bọn họ và nàng không giống nhau hay không, cư nhiên có mấy vị thiếu niên quý tộc bước lên mời nàng cùng khiêu vũ, nàng bối rối đến nỗi hận không thể trốn xuống một cái bàn nào đó cho nhanh, nhưng ngăn vịn lần không thể làm cái chuyện mất mặt này được!

Cách đó không xa ba người kia cũng đang được những mỹ nữ vây quanh.

“Arthur, cậu xem, có mấy người đến mời Lâm Linh cùng khiêu vũ kia, nhìn bộ dáng của cổ kia, ha ha, đúng chuẩn sợ hãi.” Khải vẫn không quên thỉnh thoảng chú ý bốn phía trò chuyện Bà Tám với các mỹ nữ chung quanh.

Lancelot mỉm cười, “Hôm nay Lâm Linh quả thật rất xinh đẹp.”

Chỉ có Arthur không cho là đúng hừ một tiếng, “Xinh đẹp cái gì, các nữ nhân khác so với cô ta còn đẹp hơn, bởi vì cái đồ ngốc đó lớn lên khác với chúng ta cho nên mấy tên nhảm chán kia mới có hứng thú với nàng thôi.”

Khải liếc nhìn Arthur bằng một ánh mắt không hảo ý, “Tên nhảm chán? Di? Ngươi khí sao lại có chút là lạ? Đúng rồi Arthur, bộ dáng của cậu trông rất khó chịu a.”

“Những kẻ có hứng thú với đồ ngốc đó chỉ có những tên nhảm chán không biết thương thức thôi.” Arthur quay đầu không thèm nhìn Lâm Linh.

“Nhưng như vậy cũng không hay cho lắm,” Lancelot đứng lên, “Điện hạ, ta đến giúp nàng giải vây.”

“Được rồi, các ngươi đứng chờ ở đây đi,” Arthur cũng đột nhiên đứng lên, “Ta qua đó đem cô ấy lại đây, đề phòng nàng lại gây ra rắc rối như chuyện vừa rồi! Thật là một đồ ngốc siêu cấp phiền toái mà!”

Chương 42: Vương hậu tương lai của Arthur

Lâm Linh có chút không dám tin nhìn về phía trước, mái tóc vàng của thiếu niên như tỏa ánh sáng ra xung quanh, xuyên qua những đóa hoa cẩm tú phủ kín bốn phía, thông thả bước tới chỗ nàng. Trong chớp mắt, ngàn hoa vạn vật như ngưng đọng lại, bừng tỉnh như ảo giác. Bốn phía chung quanh như không nghe được tiếng gì cả, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh.

Phía sau đột nhiên cửa lớn bị đẩy ra..... ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng màu tím khiến mọi người chú ý.

Cả đại điện yên tĩnh, ngay cả những người nhạc công cũng quên luôn cả việc gảy đàn.

Cô gái quý tộc trước mắt này có một vẻ đẹp thật không từ nào có thể miêu tả được, nàng mặc một bộ váy màu tím đơn giản dài chấm đất, trên người cũng không có bất cứ một món trang sức rườm rà nào mà chỉ cài bên tai một loạt những viên bảo thạch hình đóa hồng trắng li ti quấn quanh. Nàng lặng lẽ đứng giữa một mảnh ồn ào, tuyệt trần thoát tục, yếu điệu như tiên, không mang theo một chút khói lửa bụi trần, tựa như một nữ thần trong rừng, tựa như ảo mộng.

Nam tử đứng bên người nàng tươi cười mở miệng: “Bệ hạ, ca ca tốt của ta, xem ta mang ai đến đây? Đứa cháu gái tuyệt vời không nữ tử nào trên thế gian này có thể sánh bằng, chính là —”

Quốc vương ở trên ngai vàng mỉm cười, cắt đứt lời của hắn, “Hóa ra là công chúa của Camland quốc, quả nhiên xinh đẹp như trong lời đồn. Hoan nghênh con đến đây, công chúa.” Vừa nói ông vừa chuyển mắt sang Arthur, “Arthur, con ta, con làm quen với vị công chúa này đi.”

Arthur vẫn đứng yên không bước bước nào, để vị công chúa kia thông thả đi tới trước mặt hắn, khụy gối xuống đúng chuẩn lễ tiết của hoàng cung, mỉm cười: “Arthur điện hạ, không biết ta có vinh hạnh được cùng ngài nhảy điệu nhảy đầu tiên không?” Nàng rũ mi nhìn chăm chăm, “Cự tuyệt lời mời của một nữ tử hình như không phải là một hành vi đúng đắn của một kỵ sĩ. Hơn nữa chắc ngài cũng sẽ không để ta mất mặt trước bàn dân thiên hạ chứ nhỉ?”

Arthur khẽ gật đầu, ưu nhã hành lễ vờn tay phải: “Xin mời công chúa điện hạ.”

Âm nhạc chậm rãi vang lên, cánh tay thon dài của Arthur nắm lấy vòng eo thon gọn của công chúa, đưa công chúa bay múa như một chú bướm. Công chúa cũng không thua vương tử, lúc nàng xoay người khiêu vũ làm chiếc váy dài nhẹ nhàng bay múa, tỏa ra một ánh sáng nhẹ nhàng quanh quẩn quanh hào quang của hắn.

Những phu nhân tiểu thư đứng ở hai bên không ngừng ca ngợi bọn họ thật là một đôi ngọc bích, tiếng kinh ngạc cảm thán lúc nào cũng vang lên trong đại sảnh, mọi người thật không thể nào bỏ qua bài nhảy tuyệt vời này. Bọn họ vừa giơ tay vòng qua đầu liền tỏa ra một khí chất ưu nhã khiến cho mọi người cảm phục. Bao nhiêu phu nhân hâm mộ nhìn Arthur khiêu vũ với công chúa, ánh mắt đan lại như lưới bao trùm lên hai người bọn họ.

Nhìn một hồi, đôi mắt Lâm Linh đột nhiên cảm thấy khô khốc, giống như con ốc sên không cẩn thận bò lên lớp xi măng cứng rắn, lập tức đau nhói chui tọt lại vào trong vỏ.

Hắn và nàng ấy mới chân chính là vương tử cùng công chúa..... Mà mình và hắn vĩnh viễn có một bức tường vô hình bao quanh, chỉ có thể đứng ngoài bức tường mà nhìn từ xa, không thể chạm đến, cũng không thể nghĩ đến.

“Kỹ thuật khiêu vũ thật tuyệt vời,” Gawain không biết từ khi nào đã đứng ở bên cạnh nàng, “Danh tiếng cô gái này lan truyền khắp cả England và các nước láng giềng lân cận, cô đã từng nghe qua bài thơ ca ngợi vẻ đẹp của nàng chưa?”

Không đợi Lâm Linh trả lời, hắn đã nhẹ nhàng đọc lên:

“Nàng có thể điều khiển được chim đại bàng,

Nàng tinh thông tất cả các loại trò chơi và đánh cờ,

Nàng thao thao bất tuyệt những bài thơ lãng mạn từ thời cổ, giọng hát êm tai.

Thượng Đế ban cho nàng một dung nhan xinh đẹp như thế

Thượng Đế cho nàng những gì đẹp nhất của loài người,

Nàng là ánh sáng chiếu sáng cả thế gian,

Nàng hoàn mỹ vô khuyết,

Gặp nàng rồi người mới biết được cái gì là thập phần hoàn mỹ trên thế gian.”

“Gặp nàng rồi người mới biết được cái gì là thập phần hoàn mỹ trên thế gian.....” Lâm Linh nhỏ giọng lặp lại một lần, muốn hoàn mỹ vô khuyết như vậy, quả thực đối với nàng là một nhiệm vụ bất khả thi.

“Ta thấy người có thể xứng đôi với điện hạ cũng chỉ có thể là công chúa Guinevere này thôi.”

Nghe thấy lời hắt hám nàng khiếp sợ ngẩn đầu, “Người gọi nàng là gì?”

“Guinevere.”

Guinevere..... Thì ra nàng chính là Guinevere. Lâm Linh kinh ngạc đứng im, đến giờ nàng tựa hồ đã quên mình đã vô tình đọc qua một đoạn lịch sử..... Không biết tại sao, trong lòng nàng luôn cảm thấy buồn bực đau nhói, trong người có cảm giác hoảng hốt không rõ, đầu óc trống rỗng, gì cũng không nghĩ được.

Guinevere — Vương hậu tương lai của Arthur vương cuối cùng đã xuất hiện.

“Mặc dù nàng rất mỹ lệ, bất quá ta cũng rất có hứng thú với mắt đen tóc đen nha.” Gawain vẫn không quên chớp lấy thời cơ thể hiện hảo cảm của mình với Lâm Linh.

Lâm Linh kéo kéo khóe miệng, thật sâu hít một hơi, tự nhắc lại với lòng mình, tất cả cũng chỉ là trò chơi mà thôi, vô luận là Arthur hay Guinevere, tất cả đều chỉ là hư ảo. Nhưng không biết tại sao trong lòng vẫn có một nỗi buồn man mác? Nàng lắc mạnh đầu, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Như được sự ảnh hưởng của Arthur, ngày càng có nhiều thanh niên quý tộc cùng tham gia khiêu vũ. Âm thanh vui vẻ, bóng người bay bay, đại diện nào nào cũng có những cặp đôi nam nữ đang khiêu vũ, cơ hồ như muốn đem Guinevere và Arthur bao lại bên trong. Động tác nhảy múa của mọi người không ngừng lượn lờ qua lại làm cho người ta cảm thấy hoa mắt lên.

Lúc vũ điệu sắp kết thúc, chợt công chúa Guinevere thất thanh một tiếng hét lên: “Bảo thạch của ta!”

Mọi người đồng thời ngưng lại bước nhảy, Lâm Linh cũng theo mọi người nhìn lại, Guinevere đang lấy tay sờ vào nơi cài chuỗi bảo thạch hoa quý giá kiểu diêm đã không cánh mà bay.

“Chẳng lẽ là rơi trên mặt đất?” Có người kinh ngạc hỏi.

“Vậy mọi người cùng tìm trên mặt đất xem có không!” Một người cầm lên ngọn nến trong tay lập tức bắt đầu tìm kiếm. Mọi người vừa nghe thấy thế cũng ba chân bốn cẳng cầm nến lên tìm kiếm mọi ngóc ngách

Qua một hồi lâu mà mọi người vẫn chưa tìm được bảo thạch ở nơi nào, những giọt nến chảy ra đã dính đầy ra cả sàn và bàn, tạo thành một mớ hỗn loạn.

“Phụ thân, trang sức của công chúa là món bảo vật có giá trị liên thành, ta thấy khả năng bị trộm là cao nhất. Hơn nữa, rất có khả năng mới vừa rồi khiêu vũ có người trộm mất, bởi vì chỉ có thể nhảy mất ngang qua công chúa mới có dịp trộm đi.” Arthur tiến lên từng bước, cất cao giọng nói, “Nếu như là bị trộm, chắc chắn tên trộm còn ở nơi này, và bảo thạch chắc cũng đang ở trên người của hắn. Hãy cho vệ binh canh gác nơi này, trước khi được lục soát không ai có thể rời đi.”

Quốc vương trầm ngâm một lát, “Àn, vậy cũng tốt. Vì sự trong sạch của mọi người, cũng chỉ có thể ủy khuất các người. Như vậy đi, ta sẽ lục soát các vị nam sĩ, còn vương hậu phụ trách lục soát những vị nữ sĩ, như thế các người có ý kiến gì không?”

“Quốc vương và vương hậu thân phận tôn quý, đây là vinh hạnh của chúng ta.” Lập tức có không ít kẻ nịnh nọt phụ họa.

“Vậy quyết định thế đi.”

Lục đục tới tận nửa đêm mới lục soát hết đám người quan khách, nhưng không ai mang trên người bảo thạch hoa cả. Trong đại điện cũng bị lật tung lên hết rồi nhưng vẫn không thể tìm được vật đã bị mất.

Guinevere lo lắng thấp giọng nói: “Đây là kỷ vật mẫu hậu để lại cho ta, sớm biết thế này thì ta đã không đeo nó.”

Thứ quý giá thế lại mang ra cắm ở trên đầu, mắt cũng đáng lắm. Lâm Linh đứng ở một bên thầm nghĩ, nhưng ánh mắt thì thoáng vẫn quét qua quét lại ở trên mặt đất. Trong đầu đột nhiên nhớ tới bộ phim hoạt hình trình thám lúc trước mình đã từng xem, nếu mà có Connan ở chỗ này thì nhất định đã có thể tìm ra thủ phạm rồi.....

Nếu như theo lời Arthur mà nói thì kẻ trộm vẫn còn ở chỗ này, nhưng bảo thạch rốt cùng nằm ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây, nàng khẽ nhích tới bên người Khải, chậm rãi hỏi: “Này, cậu có biết món trang sức đó có gì đặc biệt không?”

“A, đó là bảo vật của Camland quốc, nghe nói mỗi đóa hoa hồng có thể tách ra được từng phần, có thể tự do đeo theo ý thích của mình.” Khải vẫn không quên hỏi thêm một câu, “Mấy người vừa rồi mời cô khiêu vũ thế nào? Có thấy hợp ý cô không?”

Lâm Linh không trả lời hắn, trong đầu đang miên man phân tích câu nói kia, “...Nghe nói mỗi đóa hoa hồng có thể tách ra được từng phần, có thể tự do

đeo theo ý thích của mình.” Đột nhiên mắt nàng sáng ngời, nếu như tách từng đóa hoa hồng ra thành từng mẩu nhỏ như ngón tay cái thì có thể dễ giấu hơn, nhưng vẫn đề là có thể được giấu ở đâu mà lại không để cho mọi người phát hiện ra đây?

Nàng đánh giá lại đại diện từ trên xuống dưới, trong đầu có một dấu chấm hỏi thật to.

“A –” Đúng lúc đó thì có một vị phu nhân “rầm” một tiếng ngã trên mặt đất, lập tức có một kỵ sĩ lên đỡ nàng dậy. Phu nhân kéo xuống mặt nạ của mình, tức giận nói, “Trên mặt đất toàn là sấp nển, phải mau lau sạch đi mới đứng.”

Lâm Linh theo ánh mắt nàng nhìn lại thì thấy trên mặt đất loan lổ một bãi đầy sấp nển, chắc là vết tích của việc tìm kiếm bảo thạch vừa rồi, trong lòng khẽ động một chút. Nàng thật sâu hít một hơi, bất chước như mấy người thám tử, tua lại từ đầu tới cuối sự việc như một bộ phim. Bang! Nàng đột nhiên nghĩ ra một nơi!

Đúng lúc đó vị phu nhân kia nói: “Bệ hạ, nếu đã lục soát kỹ càng hết tất cả những người ở đây mà vẫn không tìm thấy bảo thạch, lại còn khiến ta thành ra cái bộ dạng như thế này, ngài có thể cho phép ta cáo lui trước được không?”.

Quốc vương suy nghĩ một chút, liền gật đầu: “Nam tước phu nhân Fodas, người có thể ra về trước.”

Ông vừa dứt lời thì mấy quan khách khác cũng bắt đầu xin phép rời đi. Dưới tình huống này thì vũ hội cũng không thể tiếp tục nổi nữa, hơn nữa đại diện bây giờ cũng thành một mảnh hỗn độn.

“Chờ một chút, quốc vương bệ hạ!” Một giọng nói đồng đặc phát ra từ trong góc, mọi người tò mò nhìn về phía nguồn gốc của giọng nói kia, kinh ngạc phát hiện người vừa mới lên tiếng là cô gái phương Đông tóc đen mắt đen kia.

“A, Thượng Đế, Cô lại muốn náo loạn cái gì nữa đây?” Khai bắt đầu dĩ vuốt vuốt khoe mắt.

Arthur nhú nhú mày, nhưng cũng không nói lời nào.

Quốc vương cũng hơi kinh ngạc mở miệng: “Sao vậy? Lâm Linh?”

“Bệ hạ, ta nghĩ ta biết bảo thạch giấu ở chỗ nào.” Lâm Linh nhìn một lượt những người xung quanh, “Nhưng trước tiên xin ngài đừng để cho bất cứ người nào rời đi.”

Cái đề nghị này thật không thể khiến cho người ta nghe theo. Một đoàn phu nhân tiểu thư bắt đầu nhìn Lâm Linh với một ánh mắt khinh thường. Đối với các nàng thì đây chính là sự miệt thị.

“Thân phận của nàng là gì mà lại có thể yêu cầu chúng ta như vậy?”

“Thật là một đứa con gái vô giáo dục.....”

Những âm thanh ghê tởm huyền não của nữ nhân vang lên..... Lâm Linh kiên nhẫn kiềm nén cảm xúc, âm thầm nhe răng trợn mắt. Hít đều, hít sâu vào, nhin, nhất định phải nhẫn nại..... Mọi người nhìn vào bóng dáng nhỏ xíu ở giữa bằng một ánh mắt u ám đầy oán khí, trên đầu mơ hồ còn có hai cái sừng quỷ.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bảo thạch bị mất trộm

“Vậy làm theo lời của Lâm Linh đi, tất cả mọi người không ai được phép rời khỏi chỗ này.” Quốc vương sắc mặt trầm tĩnh mang theo vài phần chờ đợi, “Lâm Linh, cô nói xem bảo thạch ở đâu?”

Lâm Linh gật gật đầu: “Bệ hạ, nếu như ta đoán không nhầm, những viên bảo thạch hẳn là được giấu trong sấp nển, hơn nữa, còn là sấp nển ở dưới gầm bàn đằng kia.”

Quốc vương lập tức sai vệ binh dò tìm viên ngọc theo lời Lâm Linh, quả nhiên ở một góc của chiếc bàn dài họ tìm thấy được một vài khối bảo thạch màu trắng đã đánh cắp.

Mọi người chấn động, quốc vương có chút tò mò hỏi nàng: “Làm thế nào cô biết?”

Lúc này Lâm Linh có chút dương dương tự đắc, vươn tay quơ quơ, “Mây mù thường che đi ánh mặt trời, chân tướng thường được giấu ở nơi thích hợp. Nếu như không phải vừa rồi được nam tước phu nhân nhắc nhở, tôi cũng sẽ không nghĩ rằng viên đá được giấu ở trong sấp nển. Tên trộm không muốn viên bảo thạch bị giẫm lên hay phát hiện đương nhiên sẽ chọn một nơi an toàn và bí mật, và ở nơi này dưới gầm bàn không phải là chỗ an toàn nhất sao? Như vậy tên trộm chỉ cần chờ sau khi được lục soát xong, gây ra hỗn loạn rồi lấy viên bảo thạch đi là được.” Lâm Linh còn bổ sung thêm một câu, “Cho

nên nói, chân tướng chỉ có một!”

Ha ha, bình thường xem phim hoạt hình cũng loạn giống như vậy

“Vậy ai là người đã ăn trộm bảo thạch?” Quốc vương chuyển mắt nhìn về phía nam tước phu nhân.

Nam tước phu nhân sắc mặt tái nhợt, lắp bắp nói: “Bệ hạ, không phải ta, vừa nãy không biết có ai đó đẩy ta té nhào trên mặt đất, mới mới nói phải đi về.”

“Không phải nam tước phu nhân.” Lâm Linh cười nhẹ, “Tôi muốn hỏi mọi người một chút, mọi người còn nhớ ai là người đầu tiên đề nghị cảm nén đi tìm bảo thạch không?”

Mọi người rơi vào một mảnh trầm mặc, đột nhiên có một giọng nói thốt lên: “Là bá tước phu nhân Lai Tư!”

Lời nàng vừa dứt, ánh mắt mọi người đều tập trung vào người bá tước phu nhân Lai Tư. Đó là một vị phu nhân thoát nhìn nhu mì xinh đẹp, dáng vẻ cao quý, thật sự không giống như là một kẻ trộm.

“A, vậy là bá tước phu nhân Lai Tư là người đã trộm bảo thạch. Ngài nhất định là nhân lúc khiêu vũ đã lấy trộm bảo thạch đi, biết trước sẽ có khả năng bị lục soát nên đã tách viên bảo thạch ra, cố ý dùng ngón nén tìm kiếm cơ hội giấu nó vào trong sấp nén dưới gầm bàn, sau đó chờ đến lúc lục soát xong thì xô ngã nam tước phu nhân, nhân lúc hỗn loạn thần không biết quỷ không hay lấy bảo thạch rồi đi. Có đúng hay không?” Lâm Linh tim đập “thình thịch” nói lớn.

Nhưng bá tước phu nhân lại mỉm cười: “Quả thật ta đúng là người đầu tiên cảm, nhưng chỉ là nhất thời nóng lòng muốn tìm ra được bảo thạch. Đường đường là một bá tước phu nhân cao quý như ta sao lại có thể làm ra chuyện vô sỉ này chứ?”

A? Tim Lâm Linh đánh “bịch” một cái, nguy rồi, không có chứng cứ a. Đúng rồi đúng rồi, chẳng phải ở trong hoạt hình tội phạm lúc đầu cũng có chống cự một chút rồi mới thừa nhận đó sao?

A a! Làm thế nào để cho bá tước phu nhân ngoan ngoãn khai nhận đây.

Connan, cứu mạng a!

Arthur kêu vệ binh đưa bảo thạch cho hắn xem, sau đó lại gần công chúa Guinevere, nhỏ giọng nói bên tai nàng một cái gì đó.

Sau khi nghe công chúa nói xong, trong mắt Arthur xẹt qua một tia ý cười, chậm rãi đi tới trước mặt bá tước phu nhân, bình tĩnh nói: “Bá tước phu nhân, nếu ngài không ngại có thể để cho vương hậu lục soát người thêm lần nữa không?”

Bá tước phu nhân sắc mặt khể biến: “Arthur điện hạ, nếu ta nhớ không lầm thì ngài ấy đã lục soát qua một lần rồi. Vương hậu có thể làm chúng ta hoàn toàn không có vấn đề.”

Arthur nhướn nhướn mày: “Mới vừa rồi thật là không có vấn đề, nhưng giờ thì chưa chắc.” Ánh mắt của hắn trong nháy mắt trở nên sắc bén, “Thế nào, bá tước phu nhân, ngài không dám sao?”

“Ta..... Ta có cái gì mà không dám” Bá tước phu nhân mặc dù vẫn cố gắng duy trì bộ dáng trấn tĩnh, nhưng sắc mặt rõ ràng càng ngày càng trắng.

“Bảo thạch của công chúa có tổng cộng năm mảnh, giờ nơi này đã có bốn mảnh. Bá tước phu nhân, chắc là lúc nãy ngài đang nhặt bảo thạch lên thì Lâm Linh hô lớn, tay vẫn chưa kịp giấu đi. Cho nên,” Arthur lạnh lùng nhìn nàng, “Một viên bảo thạch còn lại, chắc là bị ngài tiện tay giấu nơi nào rồi, thứ quý giá như vậy, nếu ta đoán không sai thì chắc là ở trên người.....”

“Được rồi được rồi, không cần lục soát nữa đâu.” Bá tước phu nhân vô lực co quắp ngồi phịch xuống ghế, “Là ta, là ta nhất thời đồ kị, nên mới.....”

Bá tước phu nhân nhanh chóng bị vệ binh dẫn xuống. Lâm Linh lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Quốc vương khen ngợi nhìn nàng, trầm giọng nói: “Không hổ là người bên cạnh Arthur, cô gái trẻ, nói xem cô muốn phần thưởng là gì?”

Mấy quý tộc chung quanh thấy quốc vương ưu ái Lâm Linh hơn, lập tức chớp thời cơ mở lời nịnh nọt.

Lâm Linh đứng thu lu trong góc, có chút không quen khi mình bị biến thành tiêu điểm, nhưng lời ca ngợi này làm nàng có chút lảng lảng. Nhưng thú thật là nếu lần này mà không có Arthur nói đỡ, nàng thật không biết nên làm như thế nào. Nghĩ tới đây, nàng hướng một ánh mắt cảm kích về phía Arthur, ánh mắt của hắn cũng đang nhìn về phía nàng, nhưng trên mặt lại viết mấy chữ to, nữ - nhân - ngọc!

Lâm Linh tức giận lập tức nghiêng đầu nói với quốc vương: “Bệ hạ, tôi không cần được thưởng gì đâu, tôi chỉ muốn đi dạo hoa viên một chút thôi!”

Nàng rời khỏi đại điện nên không chú ý tới có một đôi mắt thâm thúy vững vàng đang nhìn chằm chằm vào nàng, đôi mắt lạnh lẽo như băng chớp động một tia khó nắm bắt.

Buổi vũ hội buổi tối vẫn chưa hết đâu.

Bầu trời đêm như một tấm vải gấm hoa lệ, rải rác đầy sao ở khắp nơi như những viên kim cương trên nền trời đêm tối, xa xăm như chỉ thuộc về những con người cô đơn. Lâm Linh giống như cũng trở thành một phần trong đó, lúc này nàng chẳng còn giữ tư thế thực nữ nữa, ngồi lên một chiếc ghế trong góc hoa viên miền man suy nghĩ.

Dù sao mấy người ở trong đại điện đó cũng sẽ không đến đây.

Cái tên Arthur kia thậm chí còn không cho nàng được một ánh mắt khích lệ, chẳng lẽ mình như vậy bộ khiến hắn chán ghét lắm sao? Hắn ngẫu nhiên tùy hứng ôn nhu như sớm nở tối tàn rốt cuộc là vì cái gì? Vì nàng chỉ là người tương lai sẽ giúp đỡ hắn sao?

Vô luận mình có cố gắng như thế nào thì hắn cũng không hài lòng.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có đủ tư cách đứng bên cạnh hắn đây?

Nghĩ tới đây, nàng không phục hừ một tiếng, tự nhủ: “Ta không quan tâm ta không quan tâm, ta đây muốn trở về!”

Vừa dứt lời nàng chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười khê, tóc gáy nàng lập tức dựng đứng, đang tính xoay người lại xem đó là ai, không ngờ đứng dậy nhanh quá, “Ầm” một tiếng ngã trên mặt đất.

Mặt trăng nhẹ nhàng rắc ánh sáng ảm áp nhu hòa lên vạn vật trong hoa viên. Dưới ánh trăng, vilyksimang mặt nạ màu đen kia ánh lên một loại khí phách vương giả tôn quý. Mái tóc màu đen dài quá vai hoa lệ xinh đẹp bay bay trong gió.

“Sao mỗi lần gặp cô là lại gặp như vậy thế?” Giọng hắn lúc này trầm thấp hơi rượu, như độc yêu mị từ dưới đáy biển sâu, rực rỡ như ánh trăng và những ngôi sao trên bầu trời đêm

Bạc, đôi mắt – màu bạc!

Lâm Linh nhinkysáo đen, miệng há to đủ để nhét nguyên quả trứng gà, nhan sắc đó, ánh mắt đó..... Trước mắt nàng dần tái hiện lại cái cảnh ở trên mặt đất trong phòng rượu lúc đó, lập bắp nói: “Người..... Người..... Lucifer?”

Đôi mắt màu bạc của hắn thoáng qua một tia cười: “Thì ra cô còn nhớ rõ ta.”

Bốp! Lâm Linh cảm thấy như bị đại chùy đánh n cái lên đỉnh đầu, chẳng trách nàng lại có cảm giác quen thuộc như vậy, chẳng trách cảm thấy giọng nói của hắn quá đỗi quen thuộc như vậy, tại sao lại đụng hắn ở chỗ này a!

“Người, người tại sao lại ở chỗ này?” Nàng lấy tay chống lên mặt đất định đứng dậy.

“Ta sao? Ta được quốc vương mời đến.” Hắn nhẹ nhàng khom thắt lưng xuống, thuận tay đem nàng bế lên, ý vị thâm trường nhìn nàng nói, “Không ngờ lại có thể gặp cô ở đây. Cô nói xem ta nên làm thế nào để báo đáp cô đây? Ân nhân cứu mạng của ta?”

Lâm Linh bỗng dưng bị hắn ôm lấy, gương mặt đã sớm hồng tới tận cổ, gương mặt nhìn hắn, ánh trăng trong đôi mắt màu bạc của hắn lấp lánh bay múa, phảng phất như muốn quét một cái hút hết toàn bộ năng lượng bên ngoài.

Đầu của nàng một trận mơ hồ, không động dậy được nửa điểm trong cái tình huống mị hoặc bầy rập này.

Không khí mờ ảo cực nóng như gió xoáy, lượn lờ tràn ngập bốn phía xung quanh, không gian yên tĩnh mà quỷ dị, tựa hồ như chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập loạn trong lòng.

“Ta, ta không cần ngươi báo đáp, mau buông ta xuống.” Nàng vật vờ giãy dụa thoát ra từ trong cội mộng, cố gắng không để mình bị tên này dụ hoặc.

“Nói như vậy,” Hắn ngược lại nắm chặt cánh tay nàng, đôi môi dưới mặt nạ nở một nụ cười bí hiểm, “Ta có vinh hạnh được mời cô nhảy một điệu không?”

“Vây, vậy trước tiên ngươi buông ta xuống đi đã?” Bị ánh mắt xuyên thấu của hắn nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng Lâm Linh đột nhiên có một cổ sợ hãi không rõ. Trực giác cho thấy tên nam nhân này rất có những khí chất đặc biệt của một kẻ phản diện, không nên tiếp xúc gần thì hơn. Ôi, sớm biết thế này thì nàng đã chẳng tự rước phiền toái vào mình đâu.

Bất quá lúc trước hắn không phải là bị người ta đuổi giết sao? Sao bây giờ lại quang minh chính đại xuất hiện trong cung?

“Nàng là – bạn nhảy của ta.” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, Lâm Linh kinh ngạc nhìn sang thì thấy Arthur đang khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người dựa vào bức tường đằng sau, màu vàng mặt nạ che đi vẻ mặt của hắn, nhưng mơ hồ có thể thấy hắn đang mím chặt môi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thân phận thật sự của hắc y kỵ sĩ

Nghe được giọng nói của Arthur, bên môi hắc y kỵ sĩ cong lên một tia quỷ dị.

“Vậy thì đáng tiếc thật.” Hắc nhệ nhàng buông Lâm Linh xuống, đột nhiên vừa vừa nghĩ tới điều gì, khom lưng thấp giọng nói bên tai nàng, “Tiểu cô nương, một ngày nào đó, cô sẽ hối hận đã cứu ta.”

Trong nháy mắt lúc hắc thoáng qua Arthur, Lâm Linh cảm giác được có gì đó quỷ dị, cảm giác như ánh sáng và bóng tối mãnh liệt va chạm vào nhau, như muốn khiến cho những bức tường đá xung quanh hoa viên run rẩy rơi xuống Cho đến khi Arthur đến trước mặt nàng, cốc một cái thật mạnh lên đầu, nàng mới kịp định thần lại tất cả chỉ là ảo giác..

“Ô oa! Cậu nặng tay quá vậy!” Nàng ủy khuất ôm đầu mình xoa xoa, rút cuộc nàng đã đắc tội gì với tên thô lỗ này a!

“Vũ hội bắt đầu lại rồi, cô không nhảy sao?” Hắc làm bộ như không có việc gì ngồi xuống bên người nàng.

“Không đi!” Nàng lắc đầu, “Ta không muốn bị mất mặt!”

“Cho nên mới ở chỗ này treu ong ghẹo bướm sao?” Hắc tà tà liếc nàng một cái.

“Này..... Người nào treu ong ghẹo bướm?” Lâm Linh có chút tức giận, “Tôi thấy cậu mới là người treu ong ghẹo bướm, cậu tới đây làm gì, trong đại điện còn có biết bao nhiêu mỹ nữ đang chờ cậu kia, mới vừa rồi không phải các người nhảy rất đẹp sao! Đừng đến đây gây chuyện với tôi nữa, phiền phức quá!”

Quảng qua một đồng câu, nàng vốn tưởng rằng sẽ lại bị Arthur đập thêm một cái nổ đom đóm mắt nữa lên đầu, không ngờ hắc lại chỉ hơi kinh ngạc, nở nụ cười đứng lên, hướng nàng làm một cái lễ tiết hoàng gia, vươn tay của mình ra với nàng.

“Làm gì vậy?” Nàng không quen với một Arthur phản ứng không bạo lực.

“Không phải mới nói rồi sao? Ta mới là bạn nhảy của cô.” Khoe miệng của hắc khẽ giương, trong đôi mắt lấp lánh ánh trắng.

A? Tên kia uống lộn thuốc? Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Lâm Linh, lập tức lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không biết khiêu vũ!”

“Không biết thì học.” Hắc tựa hồ cũng không kiên nhẫn, một phát kéo nàng qua, “Nhảy ở chỗ này.”

“Chỗ này?” Nàng mở to hai mắt.

Hắc ôn nhu nở nụ cười: “Đúng, chỗ này.”

Âm thanh vui vẻ trong cung điện theo gió đêm bay tới, trong hoa viên nhẹ nhàng thoang thoảng tỏa ra mùi hương hoa huệ ngào ngạt. Vài mảnh lá cây Tiêu Tiêu phiêu nhiên hạ xuống, cọ xát với mặt đất gây lên một âm thanh vô cùng nhỏ.

Lâm Linh nửa ngờ nửa tin đặt tay mình lên lòng bàn tay của hắc, mắt nhắm mắt mở bước lên.

Tì — bên tai truyền đến một tiếng hút khí lạnh của Arthur.

“A, xin lỗi, tôi đã nói tôi không biết khiêu vũ a.....” Nàng lo lắng giải thích.

“Trở lại!” Hắc cố gắng nhẫn nhịn.

Vì vậy, một cước, lại một cước.....

“Ừ!”

“Xin lỗi!”

“Ài!”

“Xin lỗi!”

“Ừ da!”

“Xin lỗi.....”

“Trở lại!” Arthur giống như đã sắp phát điên.....

Lâm Linh cúi đầu nhìn, bị dọa đến nhảy dựng lên: “Cậu, chân của cậu.....”

Arthur theo hướng mắt nàng nhìn xuống, khuôn mặt lập tức méo xệch, trời ạ, cả cái chân bị giẫm mém thành cái – móng heo rồi. Hít sâu vào, thở ra, hít sâu vào, thở ra. Trần tỉnh, trần tỉnh, ngàn vạn lần không được bùng nổ.

“Cô chú ý cho ta, nếu không,” Hấn kiểm nén oán khí, bình tĩnh chỉ chỉ chân của mình, “Đây cũng sẽ là kết quả của cô!!”

Lời đe dọa này quả nhiên hữu dụng, Lâm Linh lập tức hết sức chăm chú động tác dưới chân, dần dần, rốt cuộc cũng đuổi kịp nhịp chân của hấn.

Gió nhẹ nhàng thổi, Arthur nhìn chăm chú vào Lâm Linh đang chú ý dưới chân, bàn tay nhỏ bé trong tay hấn nóng rực, như có một đám lửa nóng bùng thiêu đốt từ bên ngoài, thi thoảng còn đột nhiên run rẩy. Trong lòng bàn tay nhơ nhớp mồ hôi, khiến cho tay hấn cũng ướt đầm theo.

“Cô không thoải mái sao?” Hấn thấp giọng hỏi, không tự chủ nắm chặt cánh tay kia.

“Không. Không có gì, chỉ là, sợ lại giẫm phải chân cậu.” Nàng ấp a ấp úng trả lời.

Vừa mới nói xong, đột nhiên hấn tăng lực tay ôm lấy eo nàng, tay phải ôn nhu đặt lên gáy nàng, thân thể cao lớn của hấn bao nàng ở trong, cho nàng một cái thế giới ấm áp an toàn. Một cổ nhiệt lượng không biết từ đâu chảy khắp toàn thân, hô hấp của nàng bắt đầu rối loạn, móng lung yếu ớt, giật mình mang theo hoảng hốt.

Đầu nàng như ngừng hoạt động, cũng chẳng nghĩ được gì, toàn tâm toàn ý nhip nhàng khiêu vũ. Thật giống như cánh bướm vờn quanh nhảy múa trên cánh hoa non nớt. Tinh xảo như chuồn chuồn vờn quanh giọt nước trên lá sen. nhẹ nhàng hạt mưa xuân động lại trên đỉnh lá xanh ngắt.

Cách đó không xa, hầu tước Gawain đang đứng trước mặt một vị phu nhân, lơ đãng rơi ánh mắt xuống một cô gái đang khiêu vũ dưới ánh sao, miên man suy nghĩ không rời mắt.

“Hầu tước đại nhân, ngài đang nghĩ gì vậy?” Phu nhân kiều diễm dùng quạt che hờ dỗi môi đỏ mọng dưới mặt nạ, cười yếu ớt hỏi.

“A,” Hấn khẽ mỉm cười, “Ta đang nghĩ có nên dọn dẹp căn phòng cất giấu hàng sưu tập của ta không.”

Phu nhân tò mò mở to hai mắt: “Hầu tước đại nhân ngài lại muốn mua thêm vật phẩm về thưởng thức sao? Không biết lần này vật phẩm như thế nào nhỉ?”

“Lần này sao?” Hấn vươn ngón tay thon dài khẽ vuốt lên trên mặt phu nhân, “Là một người sống nhà.”

Phu nhân lập tức nở nụ cười khanh khách: “Hầu tước đại nhân ngài nói thật sao?”

Gawain khẽ rủ rỉ mắt, hàng lông mi dài màu nâu rậm nặng che đi bóng ma ở sâu bên trong, trong lòng lạnh lùng cười.

Con người đều như vậy, người nói dối thì tất cả mọi người lại tin là thật; mà khi người nói thật thì lại không ai thèm tin.

Bầu trời như biển đen rộng lớn mà tĩnh lặng, lập lờ mấy tia đom đóm vờn quanh cánh hoa, một cô gái tóc dài (Lâm Linh ấy) như ẩn như hiện ở trong gió đêm, những sợi tóc như có như không xẹt qua gò má thiếu niên, trong không khí vẫn thoang thoảng từng đợt mùi hương hoa huệ, phảng phất tiếng hát xa vời làm vạn người say mê.

Một khúc kết thúc, hơi buồn cười nhìn Lâm Linh vẫn còn đang ngẩn ngơ, lại muốn cốc lên đầu nàng thêm một cái, đột nhiên xoay người ngã xuống một bông hoa huệ, thấp giọng nói: “Đóa hoa này nở ra cũng không biết sẽ bay đi về nơi nào, cài lên đây đi.”

Mùi hương hoa đậm đặc bay trong gió, khiến tâm trạng Lâm Linh có một niềm vui sướng không lời. Nhưng trong tích tắc nàng đột nhiên nhớ tới ý nghĩa của loài hoa huệ, đôi mắt chua xót, lồng ngực nhói đau, nhẹ cúi người xuống tránh đi bàn tay của hấn.

Bàn tay hấn kinh ngạc khựng lại trong không khí, nụ cười trên mặt thoáng chốc đóng băng, nàng cái gì cũng không nói, kéo váy chạy thực mạng về phía đại điện.

Ý nghĩa của hoa huệ — niềm vui nguy hiểm.

Đúng vậy, kết quả của niềm vui này là nằm trên một bờ vực nguy hiểm. Nàng lại một lần nữa, lại một lần nữa nhắc nhở chính mình: Đây chỉ là một trò chơi, tất cả, tất cả chỉ là hư ảo, tất cả đều không tồn tại!

Mặc Lâm, Arthur, Khải, Lancelot, tất cả, tất cả đều là những nhân vật đã được sắp đặt.

Lúc trở lại đại điện cũng là lúc buổi vũ hội kết thúc. Quốc vương ngồi xuống ngai vàng, quét mắt qua bảo mọi người im lặng, cao giọng nói: “Các vị quan khách tôn quý, thật ra hôm nay ta còn mời thêm một vị khách có thân phận vô cùng cao quý, ngài ấy chính là đại diện của Giáo Hoàng La Mã — công tước Duagoth.

Lời quốc vương vừa dứt, trên mặt mọi người lộ ra thần sắc kỳ dị và sợ hãi, thăm thì với nhau.

“Thượng Đế a, đây không phải là hắc công tước trong lời đồn sao?”

“Nghe nói hấn là con riêng của Giáo Hoàng La Mã, thù hạ của hấn là đội quân ám kỵ sĩ giết người vô tung vô ảnh.”

“Trời ạ, ta còn nghe nói hán thích nhất là dùng những dụng cụ tra tấn đáng sợ để hành hạ người khác. Hề kẻ nào mà dám đối nghịch với hán sẽ nhận lấy kết cục rất bi thảm!”

Lâm Linh đang đứng một bên nghe thấy thế thì kinh hồn táng đảm, nàng đang âm thầm đoán thử xem rốt cục ai là hắc công tước thì một bóng dáng quen thuộc màu đen chậm rãi đi tới bên cạnh quốc vương, nhẹ nhàng tháo xuống mặt nạ trên mặt.

Dưới mặt nạ là một gương mặt vô cùng tuấn mỹ nhưng thập phần lãnh khốc, khuôn mặt lộ ra một chút sát khí âm độc khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, như một loài hoa độc được nở rộ xinh đẹp chết người. Đôi mắt màu bạc mờ mờ lưu động vài phần tà khí, khiến kẻ nào nhìn vào trong đôi mắt đó đều cảm thấy rét run.

Đúng là hán!

Thấy hán xuất hiện làm đầu của Lâm Linh nhất thời rơi vào trạng thái chân không, bên tai truyền đến tiếng nói cảm thán mờ mờ hỗn loạn của mấy vị phụ nhân.

“Thượng Đế ạ, thật là một chàng trai hoàn mỹ! Ta chưa bao giờ thấy vị nam tử nào đẹp đến thế!”

“Nhìn kìa, đôi mắt hán là màu bạc đấy!”

“Không ngờ nam nhân ác ma trong truyền thuyết lại có một dung mạo đến ngay cả thiên thần cũng phải ghen tỵ như vậy.....”

Công tước Duagloth hành lễ với các quan khách, khóe môi nhếch nhẹ một nụ cười lạnh nhạt sắc như dao. Nhưng trong đôi đồng tử xinh đẹp lại bắn ra một luồng khí lạnh không tương xứng với nụ cười trên môi, giống như một kẻ trào phúng nhìn tất cả mọi người trên thế gian này, lại giống như một Tinh Linh cô độc bị lạc đường.....

Nhìn tên nam nhân kia, trong lòng Lâm Linh dần dần cảm thấy bất an, cổ cảm giác ấy cứ quanh quẩn trong lồng ngực không cách nào giải tỏa.

Đúng lúc này nàng rốt cuộc đã nhận ra được, đã có một cái gì đó thay đổi từ lúc nàng cứu tên nam nhân này.

Con riêng của Giáo Hoàng La Mã, thân phận này đã định đoạt hán và Arthur sau này sẽ là kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tương Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hắc công tước

Buổi vũ hội long trọng nữ màn che, các quan khách bắt đầu ra về, công tước Duagloth muốn sớm trở về La Mã nên cũng rời đi trong đêm.

Cung điện mới này còn ồn ào náo nhiệt nháy mắt chìm trong một mảng im lặng.

Arthur cùng phụ vương hán nói lời tạm biệt với công chúa, đang tính rời đi thì lại thấy ánh mắt phức tạp của ông nhìn hán: “Con ta, tối nay có thể ở lại cùng với ta không?”

Hán có chút kinh ngạc, hơi do dự một chút gật đầu.

“Arthur, chẳng lẽ con không tính đi tiễn công chúa à?” Vị nam nhân hộ tống công chúa, cũng là đệ đệ của quốc vương – công tước Joseph đột nhiên mở miệng.

Công chúa Guinevere không đợi Arthur trả lời, bật cười sang sảng: “Công tước Joseph, ta cũng không còn nhỏ nữa, đâu cần phải tiễn chứ.” Vừa nói nàng vừa kéo vấy ưu nhã hành lễ với Arthur, “Arthur điện hạ, cáo từ. Nếu lần sau có dịp ngài tới Camland quốc, ta nhất định sẽ hết sức chiêu đãi ngài.”

Nói rồi nàng cũng quay sang hành lễ với công tước Joseph và quốc vương, thanh tao xoay người lên xe ngựa.

“Bệ hạ, công chúa Guinevere này thật sự là một mỹ nhân hiếm thấy a.” Công tước Joseph thấy xe ngựa nàng đã đi xa, lẩm bẩm nói.

Vương hậu đứng bên cạnh cũng khẽ gật đầu: “Đúng vậy, cô công chúa này tài mạo song toàn, tính tình phóng khoáng, không hề có thói quen kệt cớm của nữ quý tộc, quả thật rất hiếm có.”

Quốc vương hơi nhíu nhíu mi, dùng một ánh mắt kỳ quái liếc nhìn công tước Joseph, nhưng cũng không nói lời nào.

Tiếp theo ánh mắt của ông đảo qua bên người Lâm Linh, vấy vấy tay với nàng: “Lâm Linh, cô lại đây.”

Lâm Linh ngẩn người, Khái đứng phía sau không kiềm chế được đẩy nàng tới: “Còn không mau qua.”

Nàng theo quán tính vọt tới trước mặt quốc vương, dưới chân lão đảo một cái mém ngã, quốc vương hoàn hảo đỡ lấy nàng. Nàng tức quay đầu trừng mắt Khải một cái thì thấy hắn bắt đầu đi nhún vai: “Không cần thận dùng quá sức.”

“Ngại quá, thần không cố ý.” Nàng vội vàng giải thích

“Không sao,” Quốc vương cười cười, “Được rồi, hôm nay nhờ cô mới có thể tìm được bảo thạch bị mất trộm, nên ta có một thứ muốn tặng cho cô.” Nói rồi ông lấy từ trong ngực áo ra một chiếc hộp tinh xảo đưa cho Lâm Linh.

Lâm Linh tiếp nhận cái hộp, mở ra nhìn vào bên trong, hóa ra là một chiếc vòng cổ màu hổ phách.

“Vòng cổ này là vật của mẫu hậu Arthur để lại, ta nghĩ nếu nàng còn sống chắc cũng không phản đối việc ta đưa cho cô.”,

Lời quốc vương khiến Lâm Linh hoảng sợ, nàng vội vàng đẩy chiếc hộp về lại tay quốc vương, lắc đầu liên tục: “Không được, không được, thứ quý giá thế này tôi không thể nhận được.”

Quốc vương nhìn Arthur vẫn im lặng từ nãy giờ, ánh mắt phức tạp thu hồi cái hộp: “Vậy ta cũng không ép buộc cô.”

“Vậy xin phép bệ hạ cho chúng tôi được cáo từ trước.” Khải tiến lên hành lễ, gật gật đầu với Arthur vài cái rồi kéo Lâm Linh lên xe ngựa.

Lâm Linh ở trên xe ngựa quay đầu lại nhìn Arthur vài cái.

Ánh trăng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt của hắn như một loại quang ảnh lờ mờ. Đôi mắt của hắn bình tĩnh như nước hồ mùa xuân, tất cả tâm tình đều bị che dấu dưới đôi mắt lạnh lùng ấy, không thể toát ra dù chỉ một ít.

Hắn cũng chỉ là một nhân vật trong trò chơi! Lâm Linh tự nhắc lại bản thân mình, xoay người lại ngồi yên trong xe ngựa.

Xe ngựa lộc cộc tiến vào khu rừng nhỏ, ánh trăng sáng tỏ bao phủ cả rừng cây, như phủ một lớp sa y lên vạn vật, hàng cây đại thụ trên núi phía xa như ẩn như hiện.

“Lâm Linh, hôm nay tôi nghe được không ít thông tin thú vị nha, ha ha, cô có muốn nghe không? Chờ về tới lâu đài tôi sẽ kể rõ ràng cho cô.” Khải vẫn còn ở trong trạng thái vô cùng hưng phấn, không quên quay đầu ra ngoài cửa sổ hét lớn với Lancelot đang ở bên ngoài, “Còn có cậu nữa, Lancelot, tôi sẽ không bỏ rơi cậu đâu!”

Lâm Linh nghe rõ tiếng bước chân con ngựa lão đảo vài cái, nàng ló đầu ra ngoài cửa sổ, mái tóc bạc của cậu ấy dưới ánh trăng tỏa ra bốn phía, so với đom đóm dưới bầu trời đêm còn rực rỡ hơn. Nhưng về mặt xám xịt rút gân đó không hợp với tình cảnh chút nào

Nàng cười thầm trong lòng, xem ra đệ nhất kỵ sĩ cũng bị chịu trận không ít.

“Không biết công tước Joseph mang công chúa Guinevere tới là có ý gì?” Khải đột nhiên nghĩ tới điều gì, “Công tước Joseph kia tuy thân phận là đệ đệ của quốc vương, nhưng từ trước đến nay quan hệ của hai người luôn bất hòa, lần này sao lại nhiệt tình giới thiệu bạn gái cho Arthur nhỉ?”

“Lần trước lúc quốc vương bệ hạ và chúng ta lâm vào ảo cảnh, bệ hạ có nói một câu: “Nếu ta đoán không sai thì hơn phân nửa chủ kiến này là của hắn”, đó là đang nói tới công tước Joseph sao?” Giọng nói trầm ấm của Lancelot theo gió bay vào xe ngựa.

Lâm Linh bỗng dưng cũng nhớ tới lời nói kia, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, công tước Joseph này chẳng lẽ tương lai cũng sẽ thành một mối trở ngại Arthur lên ngôi sao?

Tuy nhiên còn có một vị công tước khác làm cho nàng cảm thấy sợ hơn nhiều.

“Khải, cậu có biết gì về công tước Duagloth kia không?”

Lần đầu tiên Khải thấy Lâm Linh có hứng thú với mấy chuyện Bà Tám của hắn, lập tức phấn khích đem toàn bộ những gì mình biết kể cho Lâm Linh nghe: “Cô nói hắc công tước sao? Hắn không phải là một nhân vật đơn giản đâu, mặc dù có thân phận là con riêng của Giáo Hoàng La Mã chống lưng, nhưng lại là người mà Giáo Hoàng sùng ái nhất, tám tuổi đã được thụ phong chức công tước, ngay cả hoàng đế La Mã cũng phải nể hắn ba phần. Hơn nữa người này tâm cơ rất khó lường, nghe nói lúc trước cháu Giáo Hoàng muốn diệt trừ hắn, không ngờ hắn không những chạy thoát được mà còn sai ám kỵ sĩ dưới tay hắn diệt cả nhà.”

Lâm Linh nghe đến đó thì trong lòng giật thót một cái. Chẳng lẽ lần trước hắn bị thương là do bị cháu của Giáo Hoàng đuổi giết?

Khải ngồi bên cạnh vẫn đang tiếp tục thao thao bất tuyệt, nhưng nàng lại chẳng nghe lọt được chữ nào, não trong đầu tựa như đã bị biến thành miếng đậu hũ, ảm ảm hoảng hoảng không ngừng.

Lúc này, xe ngựa công chúa Guinevere cũng đang chậm chậm xuyên qua cánh rừng về Camland quốc.

“Công chúa điện hạ, không ngờ lần này ngài lại đáp ứng yêu cầu của công tước Joseph. Trước giờ ngài có bao giờ tham gia mấy loại tiệc tối như thế này đâu, chẳng lẽ thật sự là vì muốn xem thử vị Arthur điện hạ kia?” Thị nữ tùy thân Mira của công chúa cảm thán nói.

“Ừm, xác thực là ta có chút tò mò với vị Arthur điện hạ này.” Guinevere cười cười, “Hắn hơi khác so với tưởng tượng của ta, nhưng như thế thì lại càng khiến cho ta cảm thấy hứng thú.”

“Nhưng.?”

“Ta biết em muốn nói gì, Mira. Công tước Joseph giới thiệu ta với Arthur, đơn giản là vì ông ta muốn ta dùng nhan sắc để dụ dỗ hắn, nếu như thành công, hắn hứa sau khi hắn lên ngôi quốc vương sẽ chống lưng cho Camland quốc. Tuy nhiên hình như ông ta đã quá xem thường Arthur rồi.”

“Công chúa điện hạ, vậy người tính như thế nào?” Mira ngẩng đầu nhìn công chúa, chỉ thấy con người trong suốt màu lam nhạt của nàng hơi lay động, đôi lông mi dài khẽ chớp, đôi thủy mâu từng vòng rung động, tỏa ra một tia ánh sáng long lanh, xinh đẹp vô cùng.

“Ta sẽ không hợp tác với ông ta. Bởi vì,” Ánh mắt của công chúa ánh lên tia khó hiểu, “Người cuối cùng có thể lên được ngôi vua không phải là ông ta, mà là Arthur.”

“Công chúa.” Mira nhất thời không biết nên nói cái gì, bởi vì từ trước đến nay, nàng không nhìn ra được gì trong mắt công chúa.

“Mira, ta muốn trở thành vương hậu của England.”

Mặt trắng tỏa ra ánh sáng màu bạc, phảng phất như muốn bao phủ cả thế giới này trong màu bạc của nó.

Sau khi Lâm Linh trở về lâu đài thì thấy Mặc Lâm đã ở đấy.

Ánh nền trong phòng lấp lờ chiếu sáng nụ cười lười biếng trên môi của hắn. Đôi mắt của hắn sáng ngời như chứa cả dải ngân hà trong đó. Sóng mắt của hắn hơi chuyển làm cho cả dải ngân hà trong đó lưu động, khiến người khác say mê.

Mặc dù giống như là vui vẻ tươi cười, nhưng trực giác Lâm Linh mách bảo có điều gì đó kỳ quái: Hôm nay tâm tình của hắn có chút gì đó phá lệ không rõ.

“Lúc ta không có ở đây người làm tốt lắm. Arthur đã thuận lợi được thụ phong chức kỵ sĩ, hơn nữa.” Hắn vừa nói vừa đến bên giường, cầm thêm vài bông hồng đập vào chiếc bình sứ trên bàn, “Người cũng đã khiến mối quan hệ giữa hắn và phụ thân hắn hòa hoãn không ít, điều này cũng đã khiến cấp bậc của cô tăng thêm một chút.”

“Thật vậy chăng?” Lâm Linh lập tức mừng rỡ mở miệng, “Nói vậy cấp bậc của ta có thể tăng thêm không?”

“Chờ sau khi Arthur trở thành quốc vương, người sẽ lại tăng tiếp thêm một cấp mới nữa, tuy nhiên, đây chỉ là bắt đầu.” Hắn nhìn chăm chú vào vài đóa nụ hồng đập đang ló ra khỏi bình, “Chiến tranh cũng sắp bắt đầu rồi, cấp bậc kế tiếp của cô sẽ lại được tăng thêm trong lúc chiến đấu.”

“A?” Lâm Linh khóe miệng hơi kéo, “Chiến tranh? Chiến tranh với ai? La Mã sao?”

“Cái này sau này hẵng nói.” Mặc Lâm quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt xanh lam sâu như biển rộng khó lường, “Hôm nay tại buổi vũ hội chắc cô đã gặp được hắc công tước rồi chứ nhỉ?”

Lâm Linh hơi kinh hãi, chột dạ gật đầu. Giọng nói của hắn lại tiếp tục trầm thấp vang lên: “Kỳ quái, đáng lẽ hắc công tước không thể tiếp tục xuất hiện ở trong trò chơi nữa mới đúng. Sau lần bị cháu Giáo Hoàng đuổi giết, hắn là phải bị biến mất khỏi hệ thống rồi chứ.”

Tựa hồ như phối hợp với lời nói của hắn, một trận sấm sét kèm theo gió lạnh lùa vào phòng, làm ánh nền ở phía đầu giường lay động mãnh liệt. Đại náo Lâm Linh đột nhiên trống rỗng, trước mắt chỉ có một câu nói lộn lờ, lúc bị cháu Giáo Hoàng đuổi giết hắn là biến mất khỏi hệ thống rồi.

Chẳng lẽ trong lúc vô ý nàng đã thay đổi toàn bộ trật tự của trò chơi?

Nên làm thế nào bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tin dữ từ hoàng cung

Nàng đánh “ực” một tiếng nuốt nước bọt xuống. Sau vài cái như thế thì nàng cũng đã bắt đầu bình tĩnh lại, cố gắng che giấu đi sự bất an và hoảng hốt của mình, ngập ngừng nói: “Đúng là kỳ quái thật, vậy trình tự trò chơi sẽ bị thay đổi sao?”

“Làm sao có thể, trình tự trong trò chơi này hoàn toàn.” Mặc Lâm đang nói nhưng đột nhiên ý thức được điều gì, lập tức im bặt.

Mặc dù Lâm Linh bình thường hay sợ ý, nhưng lúc này lại vô cùng lưu ý đến lời Mặc Lâm nói, hắn không phải cũng là một nhân vật trong trò chơi sao?

Tại sao lại rành rọt về sự sắp xếp trong trò chơi vậy? Còn có, những thứ trước giờ nàng mang đến từ hiện thực, hẳn cho dù có thấy cũng không biểu hiện bất cứ sự kinh ngạc nào, giống như hẳn đã quen thuộc với tất cả những thứ đó vậy.

“Nhưng không sao, ta nhất định sẽ tra rõ nguyên nhân.” Bên môi Mặc Lâm tiếp tục nổi lên ý cười, “Tăng độ khó trong trò chơi cũng không phải là một chuyện tốt.”

Lâm Linh do dự vài giây, trong lòng rục rịch không biết có nên nói ra chuyện kia không: “Mặc Lâm, thật ra hôm nay, ta còn gặp được công chúa Guinevere.”

“Guinevere?” Hẳn thư thái nở nụ cười, “Vây là vương hậu tương lai của Arthur cuối cùng cũng đã xuất hiện. Thế Arthur có phản ứng gì không? Hẳn có hảo cảm đối với công chúa không? Dựa theo hệ thống trò chơi thì chắc là vậy rồi. Đứa nhỏ này tâm khí cao ngạo, người phụ nữ có thể trở thành vương hậu của hẳn cũng chỉ có thể là Guinevere.”

Trong lòng Lâm Linh có chút đau nhói, nhưng lập tức lấy lý do đây chỉ là một trò chơi đè nén cảm giác đó xuống, giọng điệu thoải mái đáp: “Rất có thể, Arthur còn nhảy với cô ấy điệu nhảy đầu tiên, hẳn là có ấn tượng không tồi.”

Mặc dù là nói như vậy, nhưng trong đầu của nàng lại hiện ra hình ảnh hai người vừa nãy cùng khiêu vũ dưới trăng.

Lòng ngực rắn chắc mà ấm áp, ánh tay ưu nhã khẽ dùng lực, nàng biết tất cả cũng chỉ là hư ảo, nhưng hết lần này tới lần khác luôn có một cảm giác vô cùng chân thực.....

“Lâm Linh, con đường sau này sẽ càng ngày càng khó đi, ngươi đã sẵn sàng chưa?” Hẳn đột nhiên nói.

Nàng thật sâu hít một hơi, nặng nề gật đầu: “Àn, ta nhất định sẽ hoàn thành trò chơi này. Ta muốn nhìn thấy hẳn trở thành quốc vương England, trở thành hoàng đế La Mã, và còn phải tìm được chén thánh nữa. Khi đó ta cũng có thể trở về thế giới của mình, đúng không?”

“Đúng vậy,” Hẳn hạ mi mắt, “Đây chỉ là – trò chơi, Lâm Linh.”

Hai người im lặng không nói gì, trầm mặc ngồi đối mặt nhau.

Không biết qua bao lâu, ngọn nến trong phòng cũng dần cháy hết. Hoa lửa giấy dựa nhảy lên vài cái rồi cuối cùng bị dập tắt hoàn toàn.

“Đi nghỉ sớm đi.” Mặc Lâm thấp giọng nói trong bóng tối, “Ngày mai còn còn phải tiếp tục luyện tập bắn cung và ma pháp nữa.”

“Àn, ngủ ngon, Mặc Lâm.” Lâm Linh mò mẫm đi về phía cửa. Đột nhiên Mặc Lâm nhớ tới điều gì, vội vàng nhắc nhở, “Đừng rồi, quên nhắc với ngươi bên kia có một đồng sách, hãy cẩn thận.....”

Hẳn còn chưa kịp dứt lời thì đã nghe thấy một tiếng “rầm” sụp đổ của chồng sách, tiếp đó là một giọng nói tràn đầy oán khí: “Sao ngươi không nói sớm!”

“Ha ha ~” Hẳn cười khê, khoe miệng khê cong lên một độ cong đẹp mắt.

Nhưng rất nhanh nụ cười đó của hẳn đã vụt tắt.

=====

Mỗi ngày Lâm Linh luyện tập cũng là mỗi ngày cuối xuân của England.

Gió nhẹ nhàng thổi khiến cho từng đám mây trên bầu trời bị thổi trúng càng thêm mỏng manh, bầu trời trong xanh chói mắt. Nước sông đào bảo vệ tòa thành được ánh nắng chiếu vào trong veo lấp lánh, vài con thiên nga trắng noãn lượn lờ bơi trong hồ, thiên nga mẹ kéo những con thiên nga bụ bẫm mới nở đi kiếm ăn, bùm bùm nhảy xuống nước. Ánh mặt trời chiếu sáng mấy lá cây, phát phơ giữa không trung. Dưới gốc cây lặng lẽ yên tĩnh như một bức tranh màu lam tím, âm u tĩnh mịch.

Lâm Linh tranh thủ lúc rảnh rỗi nằm dưới tán cây, nhắm hai mắt thưởng thức tiếng hợp xướng của mấy con chim. Hôm nay Khai nhận được lời mời của nam tước phu nhân Solden nên vừa mới sáng sớm đã phấn khích đi tới lâu đài của nàng trao đổi tin tức Bà Tám. Hẳn không có ở đây, thật là những giây phút thanh tĩnh hiếm có.

“Lâm Linh, không lại không đi tập bắn cung đi?” Một giọng nói ôn nhu truyền xuống từ đỉnh đầu nàng.

Giọng nói này..... Nàng nở nụ cười, không thêm mở mắt, duy trì tư thế: “Lancelot, cậu không thấy mấy ngày nay tôi thăm thương lắm à? Ngay cả thời gian được nghỉ ngơi cũng không có, hôm nay tôi cố ý ăn cơm thật nhanh mới có được những giây phút ngắn ngủi này a.” Nàng dừng một chút, lại hỏi, “Arthur hẳn ăn xong chưa?”

“Lúc tôi đi ra điện hạ còn chưa ăn xong.” Lancelot cười cười, “Chà trách hôm nay cô chỉ ăn có hai cái bánh mì rồi chuẩn mất.”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi sợ hẳn lắm a.” Lâm Linh dụi dụi mắt, mấy ngày qua đều bị Arthur hành hạ đến nỗi xương sống thắt lưng đều đau, tên này còn nghiêm khắc hơn trước kia nữa. Mặc dù sau buổi vũ hội bọn họ đều trở về trạng thái như cũ, nhưng không biết tại sao nàng cảm thấy mỗi lần nhìn nàng là hẳn lại thấy khó chịu.

Sự ôn nhu ở buổi vũ hội hôm đó lại như sớm nở tối tàn bay biến đâu mất.

Nhưng như thế cũng tốt, như vậy lúc nào cũng có thể nhắc nàng đây chỉ là một trò chơi, chờ sau khi hoàn thành trò chơi rồi thì tất cả mọi thứ ở đây cũng không còn liên quan tới nàng.

“Chắc ngài ấy cũng mong cô học được nhiều thứ, dù sao thì tương lai cũng sẽ có một ngày cô cùng ngài ấy sống vai chiến đấu.” Lancelot ngồi xuống bên cạnh nàng, “Lâm Linh, thật ra Arthur ngài ấy rất cô đơn.”

“Cô đơn?” Lâm Linh khó hiểu ngẩng đầu, “Bên cạnh hắn có người nhiều như vậy, sao hắn lại cô đơn được chứ? Hơn nữa, nếu mà nói tới cô đơn, Lancelot cậu từ nhỏ sống ở trong hồ không phải sẽ cô đơn hơn sao?”

“Lâm Linh, như thế khác nhau. Loại cô đơn này không phải là không có nhiều người xung quanh làm bạn, cũng không phải là nỗi cô đơn bị bỏ rơi, ngài ấy cô đơn là vì không có ai cùng gánh vác sẽ chia gánh nặng trách nhiệm với mình.” Lancelot nở một nụ cười thân thiện ôn nhu như những bông hoa nhỏ nhắn, “May mà, vận mệnh đã lựa chọn cô cùng hắn chia sẻ nỗi cô đơn này, Lâm Linh, cô nhất định sẽ làm được.”

Lâm Linh ngồi thẳng người, khom hai chân lại, rúc cằm vào đầu gối, màu đen trong đôi mắt suy nghĩ mông lung.

“Lâm Linh, Lancelot, thì ra hai người ở đây, xảy ra chuyện lớn rồi!” Giọng nói của Khải từ xa truyền đến, khuôn mặt ngày thường luôn hi hi ha ha vui vẻ hôm nay một mảnh nghiêm trọng.

“Chuyện lớn gì mà vội vàng vàng thế? Không phải lại là chuyện Bà Tám ở đâu chứ?” Lâm Linh còn tưởng rằng hắn lại lừa mình.

“Hoàng cung Camelot truyền tin đến, quốc vương bị hạ, bị hạ ngài ấy.....” Khải dừng lại một chút, hần hển hít thở rồi nói tiếp, “Bị hạ ngài ấy đã qua đời!”

“Cậu nói cái gì!” Nàng thoáng cái nhảy dựng lên trên cỏ.

“Quốc vương bị hạ đã qua đời, vì chưa lập người thừa kế nên giờ cả hoàng cung đang loạn thành một đoàn ròi!” Khải lắc đầu, “Xem ra England lại sắp vào hỗn loạn.”

“Tại sao lại như vậy? Arthur diện hạ không phải chính là người thừa kế sao?” Lancelot thu lại nụ cười.

“Vấn đề là chỗ đó, lúc quốc vương qua đời có công tước Joseph ở bên cạnh, hắn nói là trước lúc lâm chung bị hạ không nói gì cả..... Tội thấy hần hần là nói hươu nói vượn rồi.” Khải cảm giận nói, “Hiện tại trong cung phân làm hai phái lớn, một bên ủng hộ công tước Joseph, bên còn lại ủng hộ Arthur. Trong thời gian dài sợ rằng còn chưa quyết định được ai là người thừa kế.”

Lâm Linh nghe vậy, đột nhiên cảm giác có một tia phức tạp trong lòng, khiến nàng vô cùng buồn bực.

“Vậy Arthur cậu ấy biết tin này chưa?” Hiện giờ nàng quan tâm là chuyện này nhất.

Mặt Khải tối sầm lại: “Mới vừa rồi thị vệ trong cung đến báo tin hắn cũng ở đấy, nghe xong hắn cũng không có phản ứng gì, xoay người đi ra. Bất quá xưa nay tính cách của hắn đã như vậy, chắc cũng không có vấn đề gì lớn.”

“Tôi đi tìm cậu ấy.” Lâm Linh phui phui bụi đất trên người, vụt chạy về phía phòng của Arthur.

Hừ, chính là vì cái tính cách này nên mới có vấn đề đấy.

Từ xưa đến giờ biết bao nhiêu chuyện xảy ra cũng tại cái tính này của cậu ấy.....

Nếu như vận mệnh đã lựa chọn nàng, thì hãy để nàng "cứu vớt" cái tên kia đi!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thanh kiếm cắm trong đá

Lâm Linh chạy khắp một vòng lâu đài nhưng vẫn không tìm thấy được bóng dáng của Arthur. Trong lòng cũng bắt đầu luống cuống, tên kia chắc sẽ không nghĩ quần gì trong lòng chứ? Dưới tình thế cấp bách, nàng dắt Triel từ trong chuồng ngựa ra, phi thân lên ngựa chạy vào khu rừng lân cận xem thử.

Cho đến lúc gần hoàng hôn, nàng rốt cục cũng tìm được Arthur đang ở trong mảnh rừng gần đó, nhưng làm cho nàng giật mình là hắn lại bình tĩnh ở đây bắn cung một mình.

“Vút – Phập!”

Mũi tên lóe lên ánh sáng màu bạc bay vút đi, cắm phập vào giữa thân cây cũng đã chi chít mười mấy cây tên như vậy, chấn động làm rơi xuống một đồng lá cây, mà cái người đã bắn mớ cung tên ấy là một thiếu niên có mái tóc vàng như ánh mặt trời, đôi lông mi không rung động dù chỉ một chút, cánh tay thon dài lần nữa lại duỗi ra móc tên từ trong bao.

Động tác của hắn đột nhiên ngừng lại, giọng nói vô cảm “Sao cô lại tới đây?”

“Cậu chưa quay đầu lại nhìn sao biết là tôi?” Lâm Linh hỏi.

Hắn nhẹ nhàng buông cung tên xuống: “Bởi vì, trong cả lâu đài này thì người rảnh rỗi đến nhàm chán nhất là cô, không phải sao?”

“Này, Ta hảo tâm đến xem cậu như thế nào mà?” Nàng nhiu nhiu mày, tên kia rút cuộc thì đến khi nào mới bớt nói mấy từ ác độc lại đây?

“Ta thế nào?” Hắn xoay người nở một nụ cười trào phúng “Xem thử ta có khóc bù lu bù loa không hả?”

“Nếu khóc một trận thì được rồi.” Lâm Linh xuống ngựa, thuận tay cột Triel lên một cái thân cây, “Đừng tưởng rằng cậu như vậy là có thể che giấu được mọi người. Tại sao không thể muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười, cậu cứ tỏ vẻ cứng rắn như thế không thấy mệt mỏi à?”

Arthur có chút sùng sốt, hừ lạnh một tiếng không thèm trả lời nàng, xoay người rút tên trong bao tiếp tục một loạt hành động vừa rồi.

Sắc trời dần tối, Lâm Linh tựa vào bên cạnh Triel, chán ngán nhìn Arthur bắn tên lên thân cây đến thành con nhím, trong lòng không khỏi đồng cảm với cái cây đang bị hắn lôi ra phát tiết, lại thấy may mắn vì mình không phải như cái cây đó.

Ánh trăng ban đêm trong rừng tĩnh lặng hơn ban ngày, từng tia ánh trăng xuyên qua khe lá rơi xuống mặt đất. Từ bóng cây xa xa có thấy thấy mấy đốm sáng lấp lóe, không biết đó là đom đóm hay đôi mắt của loài động vật nào.

Lâm Linh bị tưởng tượng của mình làm cho hoảng sợ, cuống quýt lên tiếng: “Arthur, đã trễ rồi sao cậu không về?”

“Cô tự về một mình đi.” Hắn lạnh lùng quăng lại một câu.

Tự mình về? Nàng nhìn vào phía cánh rừng tối om đằng xa, sau lưng bốc lên một cổ hàn khí, nhưng lại không muốn bị hắn xem thường, lắp bắp nói: “Vây, tôi về đây.”

“Àn.” Hắn cũng không thèm quay đầu lại.

“Này, tôi về thật đấy,” Nàng lè mề nắm dây cương Triel.

Hắn đột nhiên xoay người đi tới bắt lấy dây cương Triel, trong mắt cười nhẹ: “Sợ thì nói ra đi, cố gắng tỏ ra cứng rắn không thấy mệt mỏi à.”

“Tôi,” Nàng nhất thời nghẹn lời. Lúc này rồi mà tên kia vẫn còn có tâm tình đùa nàng! “Được rồi, là tôi sợ, muốn cậu đi về chung với tôi, được chưa? Tôi cũng đã không thèm cứng rắn, sợ thì nói sợ, không có như người nào đó đến ngay cả phụ thân mình qua đời cũng không dám biểu lộ chút thương cảm gì!”

Arthur lẳng lặng nhìn nàng, màu tím trong con ngươi phủ một tầng sương mù, lượn lờ không rõ ràng, nàng ngây ngốc không biết nói gì, im lặng nhìn chăm chăm vào đôi phương, có cảm giác như một ảo giác vừa thoáng qua vậy.

“Lâm Linh, cô nhìn lên trời đi.” Nháy mắt hắn khôi phục lại thần sắc thường ngày.

Lâm Linh ngẩng đầu lên, đập vào đôi mắt là một bầu trời đầy sao đang chuyển động theo quỹ đạo của chính mình. Đứng dưới một bầu trời sao như vậy, khiến nàng cảm thấy mình thật nhỏ bé.

“Đứng dưới bầu trời sao như vậy cô có cảm thấy mình thật nhỏ bé không? Chết cũng như vậy, tính mạng của con người chẳng qua chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ này, nháy mắt một cái đã biến mất. Vì thế, sự thống khổ do cái chết mang lại không quan trọng.” Hắn nhẹ nhàng giương cằm, ánh mắt nhìn vào xa xăm, mái tóc vàng hoa mỹ lóe lên những tia sáng vàng nhạt.

Bầu trời bỗng nhiên xẹt qua một tia sao băng, giống như nước mắt của người nào đó, nhẹ nhàng lưu chuyển, chột lóe rồi biến mất.

Nàng không biết nói gì, lẳng lặng đứng im nhìn hắn.

Ầm ầm — một tiếng sấm nổ tung trên bầu trời, bầu trời đêm vừa rồi còn đầy sao trong nháy mắt bị mây đen bao phủ, những hạt mưa lớn nhanh chóng lộp bộp nặng nề rơi xuống.

Arthur thấy mưa càng lúc càng lớn, vội vàng kéo Lâm Linh đang thất thần vào một cái hang động gần đó.

Tuy đã là đầu hạ, nhưng cơn mưa to trong đêm vẫn đem lại cảm giác mát mẻ, nhất là khi vẫn còn đang mặc quần áo, Lâm Linh vừa mới vào son động đã hắt xì vài cái.

“Cảm mạo sao, ôi quên đem thuốc rồi” Nàng oán giận nói

Arthur nhặt mấy cành cây khô tứ tán xung quanh dồn lại thành một đống, sau đó móc ra từ trong ngực túi một loại đồ vật.

“Di, sao bật lửa lại ở chỗ cậu?” Lâm Linh mở to hai mắt.

“Rất lạ sao?” Hần thuận thực ấn nút đốt đám nhánh cây, rất có kinh nghiệm chặn lại gió bên hông, “Ta đã phải chịu đựng Khải lái nhái bên tai suốt ba ngày nên mới lấy thứ này đi đây.”

Hả? Nàng đột nhiên muốn cười, Arthur nhất định đã bị hành hạ không ít.

“Đây là vật lúc trước phụ vương đã đưa cho ta, ông ấy bảo hãy trao lại cho cô.” Arthur vừa nói vừa móc từ bên túi ra chiếc vòng cổ màu hổ phách.

“Nhưng là, đó là của mẫu hậu cậu.”

“Ông ấy cho thì cô cứ nhận đi.” Ánh mắt Arthur có chút mất tự nhiên, “Nhưng cô phải bảo quản nó cho tốt, nếu cô mà làm mất nó thì tôi sẽ không tha cho cô đâu!”

“Ách. Cái này là uy hiếp sao?” Nàng cẩn thận tiếp nhận vòng cổ.

“Quên đi, cô ngốc như vậy, có khi đánh rơi lúc nào cũng không biết nữa,” Hần thu hồi vòng cổ, giọng nói cá giận, “Xoay người lại, ta giúp cô đeo!”

Mặc dù nàng rất khó chịu với cái thái độ đó của hắn, nhưng vẫn ngoan ngoãn thành thật xoay người lại. Ngoài động mura tâm tã cộ rửa từng nhánh cây, tiếng động âm âm như mấy bình vạn mã. Nơi đầu ngón tay của hắn mát lạnh như một dòng suối nhỏ, lạnh lạnh ngọt ngào xẹt thấu tới đáy lòng.

“Trong đêm ở lại hoàng cung kia, ta đã nói ra.” Hần đột nhiên trầm thấp nói, “Ta đã nói với phụ vương, rằng ta, cũng yêu ông ấy rất nhiều. Cho nên, cho dù ông ấy đã rời xa ta, ta cũng không còn gì tiếc nuối.”

Lâm Linh trong lòng hơi động, một cỗ ảm áp đẩy lên từ đáy lòng, đọng lại ở chỗ lòng ngực, như muốn xúc động rơi lệ.

Đám củi đang cháy phát ra tiếng “lách tách”, thi thoảng còn có vài khối tia lửa tinh nghịch nhảy ra, như ánh sao chẹt lóe trên bầu trời, tỏa ra tia ảm áp, rồi rơi xuống mặt đất biến mất không tăm hơi.

Nhánh cây dần dần bị đốt sạch, hai người đồng thời cùng nhặt nhánh cây bên người tiếp tục ném vào đống lửa, ngọn lửa muốn tắt lại được tiếp thêm năng lượng bùng lên.

Tiếng “lách tách” vẫn tiếp tục vang trong đêm tĩnh lặng.

Ngọn lửa vẫn không tắt.

Ảm áp vẫn còn mãi.

=====.

Tang lễ của quốc vương đã kết thúc nhưng vẫn chưa tìm ra được người thừa kế.

Tình thế trong nước rung chuyển, các thần tử tranh đoạt quyền thế, hai phái quý tộc vì người nào mới xứng đáng làm quốc vương Angland tranh chấp không ngừng, khiến cho cả giáo chủ (người đứng đầu nhà thờ thời xưa) cũng vạn phần đau đầu. Arthur bởi vì không phải do vương hậu sinh ra, mẫu thân lại thân phận thấp, điều đó đã tạo nên một trở ngại vô hình với hắn.

Cục diện hỗn loạn này vẫn tiếp tục kéo dài đến cuối thu đầu đông.

Đúng lúc đó, kinh thành Camelot lại truyền đến một tin tức kinh người.

Phiến đá dùng để cầu khẩn trong giáo đường St. Paul kỳ tích xuất hiện một thanh bảo kiếm cắm vào trong đó. Kỳ diệu hơn là trên phiến đá còn khắc một dòng chữ: Người nào có thể rút được thanh kiếm này thì người đó chính là thân mệnh chi vương.

Giáo chủ tin rằng chuyện kỳ lạ này chính là ý chỉ của Thượng Đế, vì vậy quyết định, bất luận là ai có thể rút được thanh kiếm này, mọi người sẽ phải tuân theo ý mệnh của Thượng Đế tôn người đó lên làm quốc vương England.

Tin tức này vừa truyền ra lập tức có rất nhiều quý tộc từ bốn phương tám hướng đến thử rút kiếm. Thử nghĩ xem ai lại không muốn làm quốc vương England cơ chứ?

Nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ai có thể rút được thanh kiếm.

Tin tức quan trọng như vậy đã được Khải sớm đem truyền khắp lâu đài bá tước Ái Khắc Luân.

“Arthur, con cũng nên tới đó đi.” Mặc Lâm mạn bất kinh tâm thay nước trong bình hoa hồ điệp, “Thanh thiên mệnh chi kiếm kia đang chờ con.”

“Ân, nói rất phải, nếu không lại không biết cái tên công tước Joseph kia lại giờ ra cái chủ ý kỳ quái gì.” Khải gật đầu đồng ý.

“Nghe nói công tước vẫn chưa rút kiếm,” Lancelot đứng bên cạnh nói, “Có thể là do sợ nếu rút không ra thì mất tư cách.”

“Ồi dào, mấy người còn đứng chỗ này bàn luận suy luận cái gì, mau xuất phát đi a!” Lâm Linh đứng ngồi không yên thúc giục bọn họ.

Arthur không chút hoang mang liếc nàng một cái: “Cô đừng thiếu kiên nhẫn thế, ngày mai ta sẽ lên đường.”

“Tôi đi với các người!” Nàng vội vàng tiếp lời.

Hắn do dự một chút: “Không cần, ta đi với Khải và Lancelot là được rồi, cô ở trong lâu đài đợi chúng ta đi.”

Thấy nàng lộ vẻ thất vọng, Khải đưa tay vỗ vỗ đầu nàng: “Yên tâm đi, chúng ta rất nhanh sẽ trở lại, mùa đông ở Camelot lạnh lắm.”

Nàng không nói gì thêm, ngẩng đầu lên thì thấy Lancelot đang ôn nhu nhìn nàng gật gật đầu, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Sau khi mọi người quyết định đều đi chuẩn bị ngày mai lên đường, Lâm Linh đang muốn đi theo mọi người ra ngoài thì chợt nghe tiếng Mặc Lâm gọi ngược nàng lại: “Lâm Linh, người khoan đi, ta có chuyện muốn nói với người.”

Trong lòng Lâm Linh đánh “thịch” một cái, không biết tại sao, trong lòng của nàng có một dự cảm không tốt.

“Ta muốn hỏi người chuyện về hắc công tước.” Lời nói của hắn khiến chân Lâm Linh hơi run một chút, trong lòng âm thầm kêu không ổn, xem ra vẫn không thể tiếp tục gạt hắn.

“Lúc ta đi La Mã, người đã cứu hắc tử từ trong hầm rượu, có đúng không?”

Lâm Linh kinh hoàng đồng thời có chút kinh ngạc. Mặc Lâm rốt cục là ai, chuyện này căn bản là không ai có thể biết được, sao hắn lại biết rõ như vậy? Hơn nữa, hình như hắn cũng vừa mới biết..... Hay là nhờ vào ma pháp của hắn?

Nhưng cũng quá kỳ quái, sao hắn lại biết được tin này?

“Trả lời ta.” Hắn đập bàn.

Quên đi, đúng là họa không tránh khỏi!

Nàng cắn răng một cái, gật đầu: “Đúng vậy, là ta cứu hắc tử, nhưng lúc đấy ta căn bản không biết hắn là hắc công tước!”

Hắn nhìn chằm chằm vào nàng, hồi lâu mới nói một câu, “Lâm Linh, có biết là người đã làm trật tự trò chơi bị đảo lộn lên hết rồi không?”

“Đảo lộn? Vì hắc tử là một nhân vật không thể tồn tại sao?”

“Hắc công tước là một tên hết sức lợi hại, lúc đầu kiểm tra thấy hắn quá mức cường đại, có thể chiến thắng cả Arthur vương, cho nên ta mới loại hắn ra khỏi trò chơi để giảm độ khó. Lâm Linh, từ giờ cô chuẩn bị tâm lý đi,” Ánh mắt hắn hỗn tạp nhìn nàng, “Trò chơi này sẽ bắt đầu khó hơn người tưởng rồi.”

Lâm Linh như chìm vào trong vực thẳm, chần chờ chốc lát lại hỏi: “Như vậy, nếu như hắc công tước tìm được chén thánh trước thì như thế nào?”

Hắn trầm mặc không nói, nhưng rất nhanh lập tức lại nhẹ nhàng nở nụ cười, “Vậy thì toàn bộ trò chơi sẽ bị bắt đầu lại từ đầu.”

Dọa nàng sao? Nàng cảm thấy hình như não mình cũng sắp bị biến thành miếng đậu hũ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ma pháp đáng sợ

Lúc hoàng hôn trời đột nhiên đổ mưa to.

Lâm Linh đang thoải mái tắm ở trong phòng, dự định sẽ về đánh một giấc thật ngon. Lúc nàng đi ngang qua đại sảnh chợt thấy một con mèo đen chạy ngang qua hoa viên, cả người có ướt sũng, đôi mắt xanh biếc đáng thương nhìn nàng.

Lòng nàng hơi động, không chút suy nghĩ đi tới hoa viên bế con mèo nhỏ về. Nàng ôm con mèo nhanh như chớp chạy bay về phòng như một tên trộm,

lấy một chiếc khăn khô lớn lau người cho nó.

Mèo con lười biếng kêu một tiếng, cong người lên, thừa dịp nàng không chú ý vì một tiếng chạy ra cửa chính. Nếu nàng nóng nảy trêu chọc nó, vạn nhất nó nhảy loạn vào phòng người khác thì chắc chắn sẽ bị đuổi ra mất!

Lúc nàng đuổi theo tới cửa thì phát hiện nó đã “phốc” một cái bay vào căn phòng ở phía cuối hành lang. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy căn phòng đó, khuôn mặt nàng vặn vẹo, muốn chết à, con mèo cư nhiên chui vô phòng Arthur!

Quả nhiên, rất nhanh trong phòng truyền đến một tiếng hô nhỏ, Lâm Linh nhảy vọt tới, không thèm gõ cửa trực tiếp xông vào. Lúc vào thì nàng thấy tượng một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Arthur đã nhảy xuống giường, trên mặt mang vài nét hoảng hốt, sống chết không cho con mèo đen lại gần thêm chút nào nữa. Con mèo đen ngáp một tiếng, giường giường tự đắc chiếm luôn cái giường lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng như thấy một vị cứu tinh, bẽ bộn hô: “Lâm Linh, cô mau mang nó ra ngoài cho ta!”

Lâm Linh đầu tiên là sửng sốt, nhanh chóng nhận ra, hóa ra Arthur vương cư nhiên – sợ mèo!

“Cô còn sững sờ ở đó làm gì, mau đuổi nó đi đi!” Arthur như sắp phát điên.

“Biết rồi, biết rồi.” Nàng cố nén cười, dùng một tay bế con mèo đen lên, giả bộ thoáng đẩy qua mặt Arthur, lập tức nàng thấy tay hắn nổi lên một tảng da gà.

“Cô ngốc, con mèo này là do cô mang đến sao?” Hắn còn chưa hết tức giận.

Lâm Linh nhú mày, lại xách con mèo nhỏ tới trước mặt hắn: “Arthur, lần sau tôi còn nghe được hai chữ cô ngốc kia, tôi sẽ đem bí mật của cậu nói với Khai đây, chắc cậu cũng biết năng lực Bà Tám của hắn a a a a ~”

“Cô dám!” Hắn trừng mắt lên, từng bước lui lại phía sau.

“Vây cậu nói thêm một lần nữa xem.” Lúc này Lâm Linh cảm thấy thích thú vô cùng, chưa bao giờ nàng cảm thấy trước mặt hắn lại vui như vậy, không ngờ Arthur cũng có được ngày hôm nay. Tiểu miêu này thật đáng yêu a! Nghĩ tới đây, nàng cúi xuống hôn nhẹ lên đầu của chú mèo, chợt phát hiện trên cổ con mèo có cái hộp nhỏ màu đen.

“Đây là cái gì?” Nàng thuận tay muốn mở cái hộp.

“Chờ một chút.”

Arthur còn chưa kịp nói xong thì Lâm Linh đã “phốc” một tiếng mở chiếc hộp ra! Một cổ khói đen nồng đậm bốc ra từ chiếc hộp, trong nháy mắt phủ khắp phòng. Nàng hít phải khói ho khan sặc sụa, trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng đọc chú ngữ gọi gió xua tan khói đen.

Cuối cùng khói đen cũng đã tan hết, nàng cũng đã chuẩn bị tốt để nghe tên kia mắng. Ai ngờ đợi hồi lâu lại không nghe thấy tiếng của Arthur, nàng nghi hoặc ngẩng đầu thì thấy đối phương đang nhìn nàng với một ánh mắt kỳ quái.

“Này, Arthur, cậu không sao chứ?”

Nàng cũng không nghĩ nhiều tiến lên phe phẩy trước mặt Arthur.

Hắn vẫn không nhúc nhích, cũng không nói lời nào.

“Cậu đừng làm tôi sợ a, Arthur, cậu bị gì vậy?” Nàng có chút nóng nảy, vậy luồng khói đen kia rốt cuộc là gì vậy?

“Cậu, cậu. Tôi phải đi gọi tới Mặc Lâm nói chuyện với cậu mới được a?”

Nàng đã gấp đến độ sắp khóc, đúng lúc đó nàng thấy Arthur hơi giật giật môi, phát ra một tiếng: “Meo meo.”

A? Arthur bị mèo dọa đến khủng rồi. Đây là suy nghĩ đầu tiên của nàng.

“Arthur, sao cậu không nói tiếng người?” Nàng dùng sức lay thân thể của hắn, kết quả càng lại đổi lấy thêm mấy tiếng meo meo meo meo.

Nàng do dự một chút, hung ác tát mạnh một cái lên mặt của hắn, không ngờ hắn hét lên một tiếng, giờ vuốt quào nàng một cái, cơ thể phút chốc cong lại.

Đầu nàng rối rắm, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Cô nháo đủ chưa?”

Giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai khiến nàng mừng rỡ, nhưng lại rất nhanh phát giác có điểm gì đó là lạ, hình như giọng nói không phát ra từ chỗ Arthur? Hơn nữa, hình như là —

Nàng chậm rãi quay đầu lại thì thấy tiểu hắc miều đang chăm chăm nhìn nàng, nó nói một câu: “Ta ở chỗ này, Lâm Linh.”

“A!!”

Nàng kêu thảm một tiếng, ngã khụy xuống đất.

=====

Địa điểm: Lâu đài bá tước Ái Khắc Luân lắm chuyện lạ.

Thời gian: ban đêm có mưa siêu lớn.

Nhân vật: Mặc lâm, Lancelot, Khải, Lâm Linh, cộng thêm một con mèo đen tự xưng là Arthur.

Bầu không khí: Vạn phần ngưng trọng.

Về mặt: Không chút thay đổi.

Ngoài cửa sổ: Mưa dầm liên tục.

Ánh sáng: Mờ nhạt thảm đạm

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Khải rốt cuộc cũng đã bộc phát. Hắn ôm lấy đầu không ngừng đi tới đi lui trong phòng, trạng thái như sắp phát điên.

“Nếu như ta đoán không sai thì Arthur điện hạ đã bị hoán đổi cơ thể với con mèo, nói cách khác, con mèo bây giờ là Arthur điện hạ, Arthur điện hạ bây giờ là con mèo.....” Giọng Lancelot như khẩu lệnh.

“Cái hộp này.....” Mặc Lâm nhìn kỹ cái hộp, lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”.

“Đây là một loại hắc ma pháp có tác dụng hoán đổi cơ thể, trong khoảnh khắc mở ra chiếc hộp, ma pháp trong hộp có thể khống chế linh hồn của nạn nhân để hoán đổi thân thể cho nhau. Xem ra có người không hy vọng Arthur đi Camelot nên mới cố ý sử dụng chiêu này.”

“Nhưng không thể là công tước Joseph được, hắn không biết gì về hắc ma pháp.....” Khải nghi hoặc lắc đầu.

“Hắn không biết nhưng hắn vẫn có thể ra lệnh cho kẻ khác làm.” Mặc Lâm thần nhiên nói, “Cũng không loại trừ khả năng này.”

“Vậy, vậy giờ làm sao?” Kẻ đầu sỏ - Lâm Linh cuối cùng cũng mở miệng.

Mặc Lâm bắt đầu đi liếc nàng một cái: “Vấn đề duy nhất hiện giờ là phải đem Arthur về lại nguyên trạng đã.”

“Không phải người cũng là pháp sư sao? Chẳng lẽ người không có cách.....” Lâm Linh không nhịn được nói.

“Ma pháp hoán đổi thân thể này ngoại trừ bản thân người làm phép có thể giải được, thì còn có một thứ có thể giải.” Mặc Lâm nhìn trời mưa to bên ngoài cửa sổ, “Đó chính là gương Medusa.”

“Medusa?”

Lâm Linh cảm thấy tên này có chút quen tai, hình như đã nghe qua ở nơi nào. “Chẳng lẽ là ma nữ Medusa trong thần thoại Hy Lạp? Truyền thuyết kể rằng hễ ai nhìn vào mắt của bà ta đều sẽ bị biến thành một tượng đá?”

“Chính là nó. Truyền thuyết kể rằng sau khi Medusa bị giết, hai mắt của bà ta được móc ra gắn lên một tấm kính, đó chính là gương Medusa.”

“Chúng ta còn chờ gì nữa? Gương ở đâu? Chúng ta lập tức đi tìm!” Khải lo lắng hỏi.

Mặc Lâm không chậm không nhanh nói: “Gương Medusa ở lâu đài của hầu tước Gawain.”

“A?” Lâm Linh nhất thời hít một ngụm khí lạnh, gương cư nhiên lại ở chỗ của tên hầu tước Gawain biến thái kia! Việc này thật không dễ làm.

Đúng lúc đó, một loạt tiếng bước chân dồn dập phát ra từ phía hành lang. Tiếp đó là chiếc cánh cửa bị bật mở, một gã kỵ sĩ vội vã vọt vào, hốt ha hốt hải nói: “Kỵ sĩ Khải, không xong rồi, công tước Joseph vừa mới hạ lệnh chỉ cho phép mọi người rút kiếm trong vòng một tháng nữa, nói cái gì mà đến lúc đó cuộc chọn lựa của Thượng Đế đã kết thúc.”

“Cái gì?” Khải cắn giận đập bàn, “Những việc làm này của tên công tước Joseph kia chắc chắn là do sợ Arthur rút được thanh kiếm ra!”

“Việc này không được chậm trễ, đêm nay chúng ta lập tức đến lâu đài của hầu tước Gawain.” Lancelot đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Còn có một chuyện,” Mặc Lâm thấp giọng nói, “Sử dụng gương Medusa thì nhất định phải cẩn thận, chỉ có mắt phải của bà ta mới có khả năng giải trừ ma pháp hoàn hảo, còn nếu là mắt trái thì sẽ biến người sống thành tượng đá.”

“Rõ rồi, ta đi thôi.” Lancelot lập tức rời phòng.

Khải buồn bã lo lắng nhìn con mèo đen một cái “VẬY ĐỂ TA ĐI LO CHO..... Arthur. Để tránh việc hấn làm loạn.” Nói xong hấn cũng đi ra khỏi phòng.

Con mèo nằm trên chiếc đệm, đôi mắt vẫn đang hung tợn nhìn Lâm Linh, khiến nàng càng thêm căng thẳng sợ hãi.

“Tôi không cố ý, tôi không biết trong hộp có ẻm ma pháp, Arthur, xin lỗi.....”

Giờ nàng ngoài xin lỗi ra còn có thể làm gì được chứ.

“Đều là tại cái đồ ngốc này!” Nó trầm thấp cả giận nói.

“Được rồi, hai người cũng không cần đợi ở phòng ta nữa” Mặc Lâm mỉm cười, “Lâm Linh, người ôm nó về phòng người đi.”

“Phòng của ta?” Khóe miệng nàng giật giật.

“Bây giờ người cần phải bảo vệ nó cho tốt, biết chưa? Đừng quên họa này là do người gây ra, tính không chịu trách nhiệm sao?” Trong mắt Mặc Lâm xẹt qua ý cười.

Lâm Linh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắc miêu một cái, thờ dài cúi đầu xuống.

Đang tính đuổi tay ôm lấy hắc miêu, đột nhiên nó dựng lông mao, vẻ mặt không vui, trong miệng thì thào “Đừng chạm vào ta, đồ ngốc!”

Vừa nghe thấy từ này nàng liền có chút tức giận, đột nhiên trong đầu lóe lên điều gì, cười hi hi một tay bắt lấy nó đứng lên, tà ác nói: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ phụ trách với cậu a a a a!”

Đâu dễ gì có được cơ hội khi dễ hấn, nhất định phải lợi dụng một chút!

“A, sư phụ, ta muốn cùng phòng với người a!” Hắc miêu đạp loạn bốn chân, cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp.

“Đừng làm phiền sư phụ!” Nàng dễ dàng ôm lấy nó chui vào gian phòng của mình.

Vừa về đến phòng, nàng đã quăng nó qua một bên ghế, thuận tay lót thêm cho nó một tấm đệm “Đêm nay cậu ngủ ở chỗ đó đi, chờ cho đến khi Lancelot mang gương về là cậu có thể khôi phục nguyên trạng rồi.”

Arthur hừ một tiếng, gối đầu một bên không thèm quan tâm đến nàng.

“Ngủ ngon, Arthur điện hạ.” Nàng trừng mắt, thối tất nển, “Đừng lo, rồi ngày mai sẽ khá hơn thôi, nói không chừng chứng sợ mèo của cậu cũng khỏi luôn đấy.”

Hừ! Lại là một tiếng kêu phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Bộ sưu tập của hầu tước biến thái

Sông ngoài lâu đài chậm rãi than nhẹ, gió nhẹ nhàng thổi vào khu rừng. Đôi chim dạ oanh cất tiếng hát ca, như báo với thiên nhiên, như sắp dâng lên mặt trời về tình yêu mới chớm nở của chúng nó.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Linh sau khi tỉnh dậy là nhìn lên cái ghế, vừa nhìn thấy thì nàng giật mình, cái ghế trống không! Nàng xoay người lại thì lại thấy một cảnh vừa tức giận vừa buồn cười, hóa ra không biết từ khi nào nó đã chui lên một góc giường của nàng ngủ say.

Mặt nàng đột nhiên nóng lên, a a! Đây có tính là nằm cùng giường không?

Nàng lập tức lắc lắc đầu, mình nghĩ lung tung cái gì thế a, hấn hiện giờ là một con mèo mà!

Mặc dù đang trong cơ thể của con mèo nhưng dáng ngủ cũng rất đáng yêu, nhất là mấy cái móng vuốt nhỏ vẫn đang cố kéo chân mền. Nhìn nó một hồi, lòng nàng đột nhiên dấy lên cảm giác muốn sờ nó.

Nàng còn chưa kịp đến lông của nó, hắc miêu Arthur bỗng dung mở hai mắt ra, lạnh lùng nói một câu: “Thừa dịp ta ngủ làm loạn à?”

“Ai làm loạn với cậu! Là cậu chạy lên giường tôi trước mà!” Mặt nàng tự nhiên đỏ, lão Thiên a, nàng lại đi đỏ mặt với một con mèo!

Nó chậm rãi duỗi cái lưng mõi, ngáp một cái: “Không phải cô nói sẽ chăm sóc chu đáo cho ta sao? Chỗ cái ghế rất lạnh. Đúng rồi, hình như buổi tối cô ngáy rất to.....”

“Câm miệng!” Lâm Linh xách một cái gối phóng tới.

=====

Gần giữa trưa, Lancelot trở về từ lâu đài hầu tước Gawain, nhưng hắn lại mang về một tin khiến người ta nửa mừng nửa lo: Hầu tước nguyện ý cho mượn gương, tuy nhiên, hắn muốn Lâm Linh tới đề lấy, còn những người khác tuyệt đối không cho mượn.

Người đầu tiên bộc phát là Khải.

“Cái tên hầu tước này, bữa tiệc tối lần trước hắn quần quýt lấy Lâm Linh ta đã thấy tám phần là không có hảo ý, hắn bảo Lâm Linh đi nhất định là có quỷ kế!”

“Hầu tước có sở thích sưu tầm đồ sống, chỉ sợ Lâm Linh.....” Lancelot nói dờ giữa chừng, trong mắt hiện lên tia lo lắng.

Lâm Linh vẫn không nói gì, trong lòng nàng hiểu rõ sẽ không yên tâm về hầu tước, nhưng giờ nàng không thể lựa chọn, bây giờ quan trọng là phải làm cho Arthur khôi phục thân thể đã.

“Tôi đi, tôi lập tức xuất phát.” Lâm Linh đứng dậy. “Chuyện này vốn là do tôi sơ ý gây ra, hắn là tôi phải chịu trách nhiệm. Nếu đối phương đã nói vậy thì đích thân tôi sẽ đi mượn gương.”

“Nhưng.....” Khải nhú nhú mày.

“Đừng xem thường tôi, Khải.” Nàng cười cười, trong lòng nàng mặc dù đang rất sợ hãi nhưng lại cố không biểu hiện ra ngoài, không muốn làm cho mọi người lo lắng. Mặc dù nàng cũng không nắm chắc, nhưng nàng muốn cho mọi người thấy nàng tràn đầy tự tin.

“Vậy thì tôi sẽ đi cùng cô.” Nụ cười của Lancelot khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

“Ta cũng đi.” Arthur lạnh lùng xen vào một câu, “Ta không muốn giao vận mệnh của mình vào tay của cô ngốc này.”

Mặc Lâm nhẹ nhàng gật đầu: “Nói như vậy, các người chia ra hai đường để tiết kiệm thời gian đi. Lâm Linh, người cùng Lancelot lập tức chạy tới lâu đài hầu tước, Arthur con cũng đi cùng, với hình dạng bây giờ của con sẽ ít gây chú ý. Khải, cậu mang cơ thể của Arthur đi Camelot trước, chờ bọn Lâm Linh đến giúp Arthur khôi phục thân thể, lập tức đưa hắn đi rút thanh kiếm cắm trong phiến đá.”

Tất cả mọi người thấy kế hoạch như vậy rất thích hợp, vì vậy chia nhau lên đường.

Trước khi đi, Lâm Linh vô tình thấy Khải rất đáng thương, không biết như thế nào lại chọc vào cơ thể của Arthur mèo, Arthur mèo liền kêu meo meo loạn, lấy vuốt cào mặt hắn.

Arthur u ám quay đầu đi, không đành lòng nhìn một màn bất kham này.

Hình tượng của hắn cứ như thế mà bị phá hủy a!

Đoàn người Lâm Linh thúc ngựa chạy nhanh, lúc tới lâu đài của hầu tước Gawain thì đã là hoàng hôn.

Bãi sông lót đầy những viên gạch bạc trắng, khu rừng bao quanh lâu đài trải dài đến đỉnh đồi, ánh sáng của trời chiều chiếu lên tường thành làm chúng ánh lên một màu hồng nhạt, cao lớn, tráng lệ mà tinh xảo.

Khắp tòa thành đốt đèn sáng trưng, tỏa ra một vàng sáng nhàn nhạt ấm áp, lấp lánh như một bầu trời đầy sao.

Hai bên cầu treo dần hàng những tên kỵ sĩ đang cung kính hành lễ chờ bọn họ đến, sau đó nghênh đón họ vào tòa thành.

Lâm Linh đã thấy được sự phồn hoa của hoàng cung, nhưng nàng thật không ngờ nơi này còn xa xỉ gấp mấy lần nơi đó.

Thềm đại sảnh được lót bằng những viên đá màu trắng, nhìn như một tác phẩm điêu khắc, bóng loáng sạch sẽ từng khối. Khắp nơi đều là những vật phẩm và những hàng hà kỳ hoa dị thảo mà hầu tước sưu tập được, khiến kẻ khác hoa cả mắt.

Chắc chắn, cứ như một tên nhà giàu mới nổi! Nàng âm thầm thở dài một tiếng.

“Mời các ngài chờ ở đây một lát, hầu tước đại nhân đang tắm rửa, rất nhanh sẽ ra gặp các ngài.” Một vị quản gia dâng trà thơm cho Lâm Linh và Lancelot.

“Lancelot, cậu nói xem tên hầu tước này có vẻ giàu hơn quốc vương không?” Vừa thấy quân gia rời đi, Lâm Linh lập tức không nhịn được hỏi.

“Nghe nói gia tài của hầu tước rất rộng lớn, hẳn chẳng những có được vùng đất rộng lớn ở England, mà còn có được một phần lãnh thổ của France và Wales.” Lancelot ra vẻ rất quen thuộc.

“Ha ha, mấy chuyện này chắc là Khải nói cho cậu biết.”

Lâm Linh cười cười, thuận tay cầm lấy ly trà, đang tính hớp một ngụm thì bị mèo Arthur dùng vuốt đẩy ra.

“Cô ngốc, đừng có tùy tiện uống mấy thứ này.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mèo con, Lâm Linh khi khi một tiếng bật cười, Arthur vẫn rất đề cao cảnh giác a.

Không lâu sau đó, hầu tước đi vào phòng từ phía bên trái, hắn mặc một chiếc áo khoác trắng rộng thùng thình, giơ lên một cánh tay thon dài vuốt vuốt mái tóc rối màu râm nắng, lười biếng thông dong đi về phía nàng, trên những phiến đá mà hắn đi qua còn để lại những giọt nước óng ánh. Trên da thịt hắn vẫn còn đọng lại vài giọt nước, lóe lên mấy tia sáng phản xạ dưới ánh nến, mái tóc dài ướt đẫm vung vẩy tung tóe hàng ngàn giọt nước ra không khí, tạo thành một cột sáng nhỏ như cầu vồng, giống như nhẹ nhẹ gảy một giai điệu bằng cầm huyền. Không cần tô son đánh phấn mà vẫn mị hoặc, hoa lệ không tì vết như một đóa pháo hoa.

Hai mắt hắn vừa nhìn thấy Lâm Linh thì lập tức sáng ngời, tiến lên hôn tay nàng một cái thủ lễ: “Tiểu Linh của ta rốt cuộc cũng tới.”

Lâm Linh kiểm chế khó chịu trong lòng, cố nặn ra một nụ cười tươi tắn. “Hầu tước, ta đã tới rồi, vậy ngài có thể cho ta mượn gương được chưa?”

“A, đương nhiên đương nhiên,” Hắn vẫn cầm lấy tay nàng không buông, “Timor ta đã nói nhất định sẽ giữ lời, nhất định sẽ lấy gương cho các người mượn. Nhưng nếu hôm nay đã tới đây rồi thì hãy ở lại một đêm, ngày mai hãy đi đi.”

“Hay là thôi đi.” Lâm Linh cố rút tay mình về, nhưng nó lại bị hầu tước nắm chặt không sao nhúc nhích được.

“Hầu tước đại nhân, hảo ý của ngài chúng ta xin nhận, bắt quá chúng ta không có thời gian ở lại. Chúng tôi cũng không muốn quấy rầy nhiều đến hầu tước đại nhân.” Lancelot khẽ mỉm cười, hơi dùng lực kéo Lâm Linh về lại phía mình.

“Gấp như vậy sao?” Trong mắt Timor lóe lên một tia quý dị, “Vậy thì xin lỗi, xem ra các người phải ở lại đây một đêm rồi.”

Lời nói của hắn vừa dứt, đột nhiên Lâm Linh cảm thấy đầu óc một trận mơ hồ, mơ màng thấy Lancelot đang vội vã rút kiếm ra, rồi nàng chẳng còn biết gì nữa cả.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đỗ toa chi cảnh

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Linh mới dần khôi phục ý thức.

Nàng mở hai mắt, ánh sáng màu hồng nhạt từ ngoài cửa sổ xuyên qua tấm màn sa mỏng, bên ngoài cửa sổ là một mảnh xanh đen của thâm sơn cùng cốc, đằng xa là một ngọn núi sừng sững khoác màu khăn vàng đỏ trên vai.

Lại là một buổi sáng sớm.

Gió lạnh như tuyết xuyên qua khu rừng, mang theo một cổ hơi nước ướt át từ sông đào vệ thành và một mùi hương cam lộ thoáng bay vào cửa sổ, tràn ngập cả căn phòng.

“Nàng tỉnh rồi.” Giọng nói như gió xuân mang vài nét lo lắng truyền đến từ phía sau lưng nàng.

Lâm Linh quay đầu, tâm trạng lập tức trầm xuống, hầu tước Gawain đang đứng trước mặt cười dài nhìn nàng.

Nàng khẽ cử động thân mình thì chợt nghe một tiếng “tê tê” khủng bố truyền tới, nàng chưa kịp quay đầu thì Timor đã chậm rãi nói: “Tốt nhất là nàng nên ngoan ngoãn đừng cử động a, con Vương Xà này là do ta mang về từ Ai Cập đấy! Vạ nhất nếu nó cắn nàng thì không ổn đâu.”

Nàng cứng ngắc quay đầu sang thì thấy một con rắn hổ mang to như cái cổ tay đang nhìn nàng như hổ nhìn mồi, cái lưỡi thi thoảng thè thè như thị uy. “Người, rốt cuộc người muốn thế nào?” Nàng cố gắng không phát ra tiếng rung rẩy, mạnh giọng hỏi, “Bọn họ đâu? Rốt cuộc người đã làm gì?”

Hầu tước nở một nụ cười ưu nhã: “Nàng hỏi nhiều như thế thì sao ta có thể trả lời hết được đây, từ từ sẽ biết. Ta chẳng muốn thế nào cả, chỉ là có người

muốn ta giữ các nàng lại một khoảng thời gian. Yên tâm, ta sẽ không thương tổn các nàng đâu. Kỵ sĩ Lancelot vẫn đang ở một nơi an toàn.”

“Là công tước Joseph sao? Sao ngươi lại nghe hấn chứ?”

“A, ta ghét nhất là phải nghe lời người khác, bất quá ta muốn thừa cơ hội này biến nàng thành một vật phẩm trong bộ sưu tập của ta, nên tiện tay giúp hấn một chút thôi.”

“Ngươi – biến thái!” Trong đầu của nàng đột nhiên nhớ lại lời Mặc Lâm nói lúc trước – “Vốn dĩ vị hầu tước Gawain kia xuất hiện trước mặt ngươi không nhiều, nhưng vì hiệu ứng bị lỗi nên đã bị thay đổi.”

Nghĩ tới đó thì nàng rung mình một cái, chẳng lẽ vì lần vô tình gặp nhau trong rừng đó mà đã gây ra hậu quả không tưởng này?

“Nhưng chúng ta không có ăn uống bất cứ thứ gì của ngươi, tại sao –” Nàng thấy chuyện này thật kỳ quái.

“A a, ta biết các nàng nhất định sẽ rất cẩn thận, cho nên đã pha một loại trà ma pháp không dùng để uống, mà là dùng mùi thơm để khiến người ta mơ màng. Đây là loại trà ta vất vả lắm mới tìm được ở Hy Lạp đấy. Đúng rồi, nó còn có công dụng khổng chế ma pháp rất hữu hiệu, sợ rằng bây giờ nàng cũng không thể dùng pháp thuật hệ gió được nữa đâu.”

Hắn vừa nói vừa chậm rãi tiến đến gần nàng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc nàng.

“Tóc đen mắt đen thật xinh đẹp, nàng sẽ là món hàng quý giá nhất của ta.”

Lâm Linh khẽ run lên, cả người lạnh toát từ chân lên đến đỉnh đầu.

“Đúng rồi, con mèo của ta đâu? Đưa con mèo đây!” Nàng tức giận nghiêng đầu thoát khỏi tay hắn.

Hắn vô vị nhún vai: “Mèo sao? Ta cũng không để ý nó chạy đi đâu. Trà của ta chỉ có công dụng với người.”

Nghe vậy, thần kinh đang căng như dây đàn của nàng có chút buông lỏng, hoàn hảo, Arthur vẫn chưa bị bắt.

“Ta đã sớm chuẩn bị cho nàng một căn phòng đẹp nhất trong lâu đài này, sau này nàng cứ việc ở trong căn phòng đó mãi mãi. Tuy nhiên để cho yên tâm, ta sẽ thường xuyên đến thăm vật phẩm của ta.”

Hắn khom người xuống hôn lên tóc nàng, “Ân, trở thành vật phẩm thì cần phải được hầu hạ chu đáo. Buổi tối ta sẽ tự tay giúp nàng tắm rửa, có thấy vinh hạnh hay không? Đây là lần đầu tiên ta tự tay làm đấy.”

Nàng méo mào muốn khóc. Có khi nào sẽ giống như một cái xác ướp không, không được a!!!

“Ta đi tắm đây, nàng chơi chung với Britney đi. Nhưng đừng có dại mà chọc tức đó, nó chỉ nghe lời của ta thôi.”

Gawain mỉm cười đẩy nhẹ cửa phòng ra ngoài.

Lâm Linh khòe miệng run run, Britney? Là tên còn rấn hổ mang này sao? Thần thánh ơi.

Thời gian tiếp đó, nàng cố gắng tìm đủ mọi cách lấy lòng “tiểu thư” Britney này. Nhưng đối phương chẳng có một tia lay động tí ti nào, vẫn kêu “tê tê” không ngừng.

Làm sao bây giờ? Kế tiếp làm gì bây giờ?

“Cạnh”, đột nhiên có một tiếng vang từ phía cửa sổ truyền tới, Britney lập tức cảnh giác giương đầu lên. Từ một góc cửa sổ đột nhiên xuất hiện một bàn chân mèo nhỏ với mấy cái móng vuốt.

“Arthur.” Tim nàng nhảy nhót, nhưng ngay lập tức nghĩ tới tình cảnh nguy hiểm trước mắt, vô vàng hô nhỏ một tiếng, “Đừng vào, chỗ này có rấn hổ mang!”

Lời nàng vừa dứt, mấy cái móng vuốt trên cửa sổ lập tức biến mất. Mặc dù có chút an tâm, nhưng không hiểu sao nàng lại có một cảm giác mất mát không nói nên lời.

Tên này thật không có nghĩa khí, cư nhiên lại chuồn mất. mặc kệ sống chết của nàng.

Nhưng không ngờ không lâu sau đó, móng vuốt của tiểu hắc miêu lại xuất hiện.

Lúc Britney đang chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu thì một bóng đen xẹt qua một vòng duyên dáng bay vào phòng, va vào tường bắn ngược ra ngoài cửa sổ.

Britney cư nhiên cũng đuổi theo cái bóng đen đó. Hiển nhiên nó quên rằng nó làm gì có cánh.

“Đồ ngốc, đóng cửa sổ lại mau!” Arthur vụt một tiếng nhảy vào.

Lâm Linh lập tức vọt tới, dùng tốc độ nhanh nhất “rầm” một tiếng đóng cửa sỏ lại, sau đó thở mạnh nhẹ nhõm một cái, mềm nhũn tựa lên tường.

“Đó là thứ gì vậy?” Nàng vẫn chưa hoàn hồn hỏi.

Arthur run run lông mao trên người, hừ một tiếng xem thường: “Một con chuột để đối phó với rắn hổ mang.”

“A!” Nàng chấn động, “Thật là chuột!” Trong lòng nàng vừa kinh ngạc lại vừa vui sướng, hóa ra vừa rồi hẳn không có bỏ mặc mình chạy trốn mà là đi bắt chuột Nhưng, đường đường là Arthur vương lại đi bắt chuột, cái này thật sự, thật sự.....

Nàng ráng nín cười đến nỗi mặt mày rút gân lên cả.

“Được rồi, nhanh nghĩ cách lấy gương đi. Còn phải cứu Lancelot ra nữa.” Trên mặt hắc miêu không thêm che giấu đi nỗi buồn bực.

“Được rồi, mới này tôi nghe hẳn nói là sẽ đi tắm. Ôi, không ngờ hẳn biến thái thế mà sạch sẽ gớm, không bằng chúng ta thừa dịp cơ hội hẳn đang khóa thân..... Như vậy như vậy, như vậy như vậy.....” Lâm Linh đảo con ngươi một vòng, đem kế hoạch tác chiến của mình nói với Arthur.

“Có được không đó?” Hắc miêu có chút hoài nghi, hơn nữa thừa dịp hẳn đang khóa thân như vậy thì có chút đi ngược với đạo đức của một kỵ sĩ a.

“Đương nhiên là được, bây giờ còn có kị cái gì, đi nhanh đi!” Lâm Linh đuổi tay ôm lấy nó, cẩn thận chuồn ra ngoài cửa.

Mới sáng sớm nên trong lâu đài vô cùng yên tĩnh, Lâm Linh rón ra rón rén chạy xuyên qua hành lang, nàng nhớ mang máng tối hôm qua Gawain đi ra từ căn phòng phía bên trái, nếu như đoán không sai thì đó chắc hẳn là phòng tắm.

Lúc đang chạy ngang qua hành lang dài, nàng chợt nghe trong một căn phòng có tiếng khóc ùy khuất như ai oán của nữ hài tử.

“Oa, sẽ không phải là cô gái dị tộc mà ngài hầu tước đang cất giấu chứ?”

Lâm Linh thử đẩy cửa thì phát hiện cửa đang bị khóa. Nàng nhặt một thanh sắt nhỏ ở trên mặt đất, lung tung móc máy một trận, “cách” một tiếng, chiếc ổ khóa đơn giản thời Trung cổ đã bị mở ra.....

Trong khoảnh khắc cánh cửa bị mở ra, đập vào mắt Lâm Linh là một mảnh hỗn loạn, đột nhiên có một loại cảm giác mơ hồ như vừa rơi vào thùng thuốc nhuộm. Cánh cửa rộng mở để lộ căn phòng xa hoa, bên trong căn phòng là một đám oanh oanh yến yến người nằm kẻ ngồi, tóc vàng mắt màu bích, tóc đỏ mắt lục, mắt nâu lạnh lợi, tóc bạc mắt tím..... tràn lan những vị mỹ nữ hoa lệ.

Người đang ngồi khóc là một cô gái tóc vàng mắt tím, nhìn cách ăn mặc của nàng hình như là xuất thân từ quý tộc.

“Vị mỹ nữ này hình như giống cậu đấy.” Lâm Linh mặc dù vẫn đang giật mình nhưng vẫn không quên chọc Arthur một câu. Arthur bắn cho nàng một ánh mắt xem thường.

“Cô là ai?” Các mỹ nữ kinh ngạc nhìn vị khách không mời.

“Ta tới cứu.....”

Lâm Linh mới nói được một nửa đã bị cô gái tóc vàng kia cắt đứt.

“Nhìn kia! Tóc đen mắt đen, nàng ấy nhất định là vật phẩm mà chủ nhân lưu luyến mãi không quên kia!”

Lời nàng vừa dứt, chúng mỹ nữ lập tức ai oán nhìn Lâm Linh, cơ hồ đồng thời khóc lên: “U u, chẳng trách chủ nhân lại lạnh nhạt với chúng ta trong thời gian dài như vậy.”

“Chúng ta đã bị chủ nhân bỏ rơi.....”

“Tóc đen mắt đen có cái gì tốt.....”

Lâm Linh sững sờ tại chỗ chưa kịp hồi phục tinh thần. Sao mất nửa ngày rồi mà các nàng không có ý định chạy trốn a, hình như lại còn rất thích chờ đợi ở chỗ này..... Rốt cuộc là có chuyện gì?

“Không ngờ Gawain lại thích sưu tập mấy thứ phiền phức này.” Arthur bất đắc dĩ lắc đầu.

Đại não Lâm Linh cấp tốc chuyển động, đột nhiên trước mắt sáng ngời, nàng vừa nảy ra một ý kiến rất hay.

Nàng vội vàng thì thầm bên tai Arthur vài câu, lại lớn tiếng nói với các mỹ nữ: “Chủ nhân không nói muốn bỏ rơi các cô a, vừa rồi ta còn chưa nói xong mà, chủ nhân đặc biệt dặn ta kêu các cô tới phòng tắm đó nha.”

Các mỹ nữ vừa nghe thấy thế, lập tức nín khóc mỉm cười, cũng chẳng cần biết thật giả chậm rãi theo sát Lâm Linh.

Phòng tắm của hầu tước Gawain cũng vô cùng xa hoa, ở một góc lớn trong phòng có một bồn tắm được xây dính liền với vách tường, một gốc cây thạch

liều rù cảnh xuống, trong cảnh chảy ra dòng nước nóng từ ôn tuyền cách đó không xa, chảy không ngừng từ tháng này qua năm nọ, nên nước ao luôn tràn đầy và sinh động.

Tham tài không xấu hổ, đáng xấu hổ chính là mưu đồ vật phẩm mà lại không biết sử dụng. Đây chính là châm ngôn của hắn.

Lúc này hầu tước đang thoải mái ngâm mình trong ao thì đột nhiên nghe thấy một loạt những tiếng bước chân hỗn loạn như sóng biển hướng về nơi này.

Không ổn! Hắn vừa mới ý thức được một chút thì đã bị một đoàn mỹ nữ vây quanh.

Đây không phải là vật phẩm hắn cất giấu sao? Sao tất cả lại chạy đến đây? Muốn tạo phản à!

“Các người tránh hết ra cho ta, ai cho các người ra khỏi căn phòng đó!”

Sắc mặt của hắn hồng lên, đang muốn quơ lấy khăn lông bên cạnh che đi một chút, đột nhiên một con mèo đen nhảy ra từ phía một mỹ nữ phía sau, giương vuốt về phía hắn. Hầu tước Gawain theo phản xạ nhảy lùi lại, chợt cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, trên cổ cảm giác được có cái gì đó lạnh lẽo.

Các mỹ nữ nhất thời bị kinh hách đứng chết trân tại chỗ không dám nhúc nhích.

“Hầu tước đại nhân, mời người giao ra gương Medusa, nếu không ta sợ sẽ không cần thận đả thương người mất.”

Lâm Linh cố gắng làm cho giọng điệu của mình như xã hội đen.

Gawain đầu tiên là cả kinh, rừ mi mắt xuống, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Quả nhiên là vật phẩm mà ta yêu thích nhất, thì ra còn có chiêu này.”

“Bớt nói nhảm đi, giao ra gương, còn phải lập tức mang Lancelot tới nơi này.” Lâm Linh cao giọng.

Hắn mạn bất kinh tâm thở dài, “Nhưng, ta không sợ chết a.”

“Có lẽ người không sợ chết, nhưng vẫn có thứ còn đáng sợ hơn chết a.”

Lâm Linh nở một nụ cười không hảo ý: “Người nói xem nếu ta đem người trần trụi phơi ở chỗ này, không biết mấy vật phẩm của người sẽ làm thế nào nhỉ, ta thấy các nàng đang chảy nước miếng kia, a a a a.....”

“Người đâu, lập tức mang Lancelot đến cho ta!” Sắc mặt hắn trắng bệch hô to. Quả nhiên lời uy hiếp này rất có tác dụng với hắn.

Không bao lâu sau, Lancelot đã được dẫn vào, hắn thoạt nhìn có chút tiêu tụy, nhưng cũng không đáng lo ngại. Trong thoáng chốc nhìn thấy Lâm Linh và Arthur, hắn thoáng thờ dài một hơi nhẹ nhõm, thần sắc có chút áy náy.

“Còn gương Medusa đâu?” Lâm Linh hơi dùng sức.

Gawain có chút bất đắc dĩ: “Có thấy bức phù điêu kia không? Ở dưới con mắt trái của nó ba nấc có một cái ngăn, trong cái ngăn đó có cái hộp đựng gương Medusa.”

“Đề tôi đi.” Lancelot dựa theo lời Gawain nói, không tốn chút sức lực lấy được cái hộp.

“Được rồi, lấy được đồ rồi, chúng ta đi thôi.”

Lâm Linh vừa mới nói xong, chợt con mắt trái của bức phù điêu này giờ vẫn đang đóng chặt đột nhiên mở ra.....

“Nhắm mắt lại mau! Lâm Linh, Lancelot, kia mới là chỗ giấu mắt thật của Medusa!” Arthur hô to một tiếng.

Lời nói của Mặc Lâm đột nhiên vang bên tai nàng —

“Lúc sử dụng gương Medusa nhất định phải thật cẩn thận, chỉ có mắt phải của bà ta mới có khả năng hóa giải được thuật hoá thân, còn nếu là mắt trái thì sẽ biến người sống thành tượng đá.”

Đúng là mắt trái a.....

Chết rồi, nàng sắp bị biến thành một bức tượng đá.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lancelot bị biến thành tượng đá

Con mắt trái của con chim tượng đột nhiên mở ra..... Lâm Linh muốn xoay người chạy trốn nhưng hai chân lại không nghe theo ý mình, đứng chết trân tại chỗ như bị mọc rễ. Đúng lúc đó, đột nhiên có một bóng dáng bay đến chắn trước mặt nàng, và cũng trong tích tắc đó, nàng đã thấy người kia dần dần bị hóa thành tượng đá từ chân đến đầu!

Nàng mở miệng nhưng lại không phát ra được tiếng nào, trong lòng như bị một cái gì chặn lại, dùng hết toàn bộ khí lực mới phát ra được một giọng nói run rẩy nhỏ xiu: “Lancelot!”

Ngay lúc đầu nàng vẫn còn đang trống rỗng, đột nhiên hầu tước Gawain bay tới bắt lấy tay nàng. “Bùm” một tiếng gạt phăng đi thanh chủy thủ ở trong tay nàng xuống sàn nhà.

“Đồ ngốc!” Mèo Arthur đứng ở một bên vênh râu trợn mắt.

“Quả nhiên là một tên kỵ sĩ trung thành,” Thoáng chốc Gawain lại chiếm được thế thượng phong, không khỏi đắc ý nói, “Vì bảo vệ nàng mà hy sinh cả chính mình, đáng tiếc hắn đã vĩnh viễn bị biến thành một pho tượng đá.”

“Gawain, nhất định là người có cách để cậu ấy trở về bình thường!” Lâm Linh lo lắng quát.

Gawain bên môi nở một nụ cười lười biếng: “Cho dù ta là có cách thì sao ta phải nói cho nàng biết? Mới này nàng gác cái thanh lạnh lạnh đó lên cổ ta, có biết là vô lễ lắm không, đến giờ ta vẫn còn rất sợ hãi đấy. Không tin nàng sờ thử xem, trái tim ta còn đang đập mạnh đây này.” Hắn vừa nói vừa kéo tay Lâm Linh đặt lên lồng ngực của mình.

Tiểu Hắc Miêu bỗng dung trừng mắt lên, lông mao dựng thẳng, vì một tiếng cong người bay lên.

“Buông tay ra, tên đại thúc biến thái!” Lâm Linh cố rút tay mình ra, vẻ mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

“Cái gì? Nàng kêu ta là đại thúc?” Mặt của hắn thoáng cái đen thui như vừa bị đá kích mạnh, sau đó lại ngẩng đầu lên như muốn làm rõ, “Tiểu Linh, năm nay ta mới có 25 thôi mà.”

“Vậy thì cũng gần 30, không phải đại thúc thì là cái gì!” Lâm Linh chẳng muốn đôi có nói nhảm với hắn chút nào, ánh mắt chuyển hướng về phía Tiểu Hắc Miêu. Mèo đen trừng mắt nhìn nàng, như muốn bảo cô gắng tiếp tục nói đi.

Mặc dù bình thường nàng luôn chậm chạp, nhưng giờ đột nhiên trong đầu vô cùng lạnh lợi, trong đầu chọt lóe, đánh bồm bộp vào hần: “A, vậy ta nên gọi người là đại bá? Gia gia? Hay tùy người chọn a.....” Quả nhiên không ngoài dự đoán, mặt của hắn càng ngày càng đen, ánh mắt ảm đạm như phủ một tầng sương u ám.....

Đúng lúc đó chột tiểu hắc miêu gào lên một tiếng, như tia chớp bay lên người hầu tước Gawain, giờ vuốt cào loạn ở trên mặt hắn!

Gawain thất kinh lấy hai tay che mặt mình lại, để lộ sơ hở..... Chính là phía sau! Lâm Linh dùng tốc độ nhanh nhất nhặt thanh chủy thủ từ dưới đất lên, nhay dựng lên, một lần nữa vững vàng đặt thanh chủy thủ ngay cổ của hắn.

Một người một mèo phối hợp với nhau rất ăn ý và lưu loát, chỉ cần mười mấy giây đã không chế được hầu tước đại nhân!

“A a ~” Gawain hạ mắt, lộ ra một ánh mắt bá phúc, “Là ta khinh suất, không để ý tới nơi này còn có thêm một con mèo biết nói.”

“Người mau trả Lancelot về lại nguyên trạng cho ta, nếu không ta thật sự ném người ở chỗ này đấy.” Vẻ mặt nàng giả bộ hung tợn.

“A a,” Hắn cười cười, “Muốn khôi phục hần về lại nguyên hình cũng không phải là việc khó, tuy nhiên cần có thời gian. Hơn nữa bây giờ chỉ có thể để hần ở chỗ này, bởi vì một khi tượng đá tiếp xúc với không khí ngoài lâu đài sẽ bị giải thuật phân tán bay lên trời.”

“Người nói vậy.....” Chuyện lớn như thế nàng không dám tin.

“Không tin nàng thử xem” Hắn làm một bộ dáng “cứ tự nhiên”.

Thấy hắn chắc chắn như vậy, Lâm Linh và Tiểu Hắc Miêu liếc nhau một cái, lại liếc nhìn Lancelot chờ đợi một chút. Dù sao, bọn họ ai cũng không dám mạo hiểm tánh mạng của Lancelot.

“Bảo hần đưa gương Medusa trước đã.” Tiểu Hắc Miêu run run chồm râu ra lệnh.

Gawain kinh ngạc nhìn con mèo đen thốt lên: “Giọng nói này..... sao lại giống của Arthur quá vậy? Chẳng lẽ —” Hắn mở to hai mắt chỉ tay vào Tiểu Hắc Miêu, “Chẳng lẽ con mèo đen này là —” Hắn cười khanh khách, “Chả trách nàng tới đòi muốn gương, ha ha ha.....”

Tiếng cười của hắn đột nhiên bị nghẹn lại, bởi vì hắn thấy tiểu hắc miêu đang xù lông múa vuốt trước mặt hắn, gần từng chữ: “Có tin là ta cào mặt người tới nở hoa luôn không?”

Câu uy hiếp này đối với hầu tước có uy lực không kém câu trần trụi bị trời ném vào phòng cất giấu vật phẩm, hắn lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, hơn

nữ còn có thanh chủy thủ dưới cổ nên hẳn hết sức phối hợp đi tới bên tường, đưa tay đánh vài cái gỗ nguyên con chim nhỏ đang nhắm mắt, cẩn thận đặt nó vào một cái hộp, “Giương Medusa đã bị ta gỡ ra cái trang vào trong con chim này, đến lúc cần các ngươi cứu việc ẩn miêng của nó, con mắt trái sẽ chuyển động, ẩn hai cái, mắt phải chuyển động. Nhưng sau khi dùng xong các ngươi nhất định phải trả lại cho ta, đây là món bảo bối mà ta vất vả lắm mới kiếm được đây.”

“Chờ đến khi dùng xong ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi, nhưng Lancelot cậu ấy.....” Lâm Linh vội vàng vươn tay ôm cái hộp vào trong lòng.

“Ta sẽ giúp hấn giải trừ ma pháp, nhưng ta có một điều kiện.” Ánh mắt của hấn lóe lên, “Sau khi các nàng trở về, ta mong Tiểu Linh lại có thể đến lâu đài của ta.”

A? Mặt nàng cứng ngắc, còn muốn nàng lại tới cái chỗ biến thái quỷ quái này?

“Yên tâm, lần này chỉ là một yêu cầu hữu hảo thôi, ta sẽ đối xử với nàng như một vị khách tôn quý.” Hấn nhìn nàng “Ta xin thề trên danh dự của một kỵ sĩ, tuyệt không nuốt lời.”

“Ngươi không nói ta cũng không nhớ ngươi là một – kỵ sĩ.....” Arthur đứng bên cạnh nói móc hấn.

Mặc dù nàng không mấy thoải mái với tên hầu tước này, nhưng vừa nghĩ tới kỵ sĩ Lancelot đã vì nàng mà bị biến thành một pho tượng đá, trong lòng luôn có một cảm giác cảm động, vì vậy không do dự gật đầu, “Được, một lời đã định!”

Mắt hấn mang tia ý cười nhìn nàng, màu xanh biếc như đôi lưu ly trong mắt phát sáng, bên môi nở một nụ cười thanh thủy như cảnh nước non tươi đẹp.....

Cảnh đó làm cho Lâm Linh thoáng chốc thất thần. Vị đại thúc này đúng là rất có tư sắc mà, nếu mà ở thế giới hiện thực thì đã làm một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng rồi.

“Ba!” Đến khi một cái miều trào đập lên đầu nàng, nàng mới hồi phục ý thức, ngẩng đầu lên thì thấy Arthur đang khó chịu thối râu mép.

“Như vậy thì chúng ta tiếp tục đi thôi.” Mặc dù đã bị biến thành Tiểu Hắc Miêu, nhưng ánh mắt của nó vẫn sắc bén như dao, lạnh lùng đảo qua mặt Gawain, “Nếu Lancelot mà có chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Gawain cười chỉ chỉ Lâm Linh: “Chỉ cần nàng không nuốt lời, ta cũng sẽ không nuốt lời.”

Lâm Linh thuận tay ôm lấy Tiểu Hắc Miêu, thương xót liếc mắt hấn một cái. Cái tên đáng thương này tương lai cũng là một kỵ sĩ bàn tròn a, giờ đã mắc phải tội như vậy, tương lai nhất định sẽ bị khó dễ.

“Chờ đã,” Gawain đột nhiên gọi Lâm Linh lại, cười bí hiểm, “nàng vẫn nợ ta một thứ a ~”

“Ta nợ ngươi?” Về mặt nàng không hiểu.

“Đương nhiên, một cái hôn ước thế a.” Hấn đột nhiên duỗi tay kéo nàng. Nàng sợ đến mức nhảy dựng lên, thuận tay nắm một thứ gì đó quăng vào mặt hấn, tông cửa xông ra ngoài, còn hô lớn một tiếng: “Arthur, tránh mau!”

Mới la xong, nàng chợt phát hiện có điểm gì là lạ, ách ~ cái thứ vừa rồi nàng mới thuận tay ném đi, hình như chính là —

“Ba!” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng vang kỳ quái, nàng cứng ngắc xoay người lại. Một màn dị thường khủng bố đập vào mắt, hai nàng thiếu chút nữa trượt chân ngã trên mặt đất.

Hầu tước đại nhân hoa lệ đang dán mặt vào mào Arthur, cái bộ dạng này đúng là..... Cự, cự nhiên là phần miêng, hắc miêu Arthur toàn thân cứng ngắc rơi xuống đất, lăn mấy vòng không thèm phản ứng gì, về mặt trong nhảy mất bị đóng băng.....

Hầu tước cũng chẳng khá hơn, hai mắt đăm đăm nhìn phía trước, “bang” một tiếng ngã xuống.....

Lâm Linh vội vàng ôm lấy mào Arthur đang trong tình trạng hóa thạch, vội vã chạy ra khỏi lâu đài, dắt ngựa bỏ chạy, nơi này không ở lâu được! Lancelot kỵ sĩ, chờ nàng, sau khi giải quyết chuyện của Arthur nàng nhất định sẽ đem cậu ấy về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Một đêm trong rừng

Giục ngựa chạy như điên một hồi, sắc trời cũng dần tối, bầu trời hồng dần một mảng như một biển trời màu hồng to lớn phủ trên đầu.

Lâm Linh dừng lại bên cạnh một dòng suối trong lành, đặt tiểu hắc miêu vẫn còn đang hóa đá này gờ qua một bên. Tiểu Hắc Miêu giật giật con ngươi, chậm rãi khôi phục ý thức, nhưng ánh mắt vẫn có chút dờ dẩn.

“Giờ chúng ta tạm nghỉ ở đây một đêm, chờ ngày mai đến thị trấn là ổn rồi.” Nàng nhìn sắc trời. May là đã từng đi Camelot nên còn chút ấn tượng với con đường này.

Mèo Arthur quay đầu lạnh lùng nhìn nàng một cái.

“Tôi biết cậu tức giận, nhưng thật sự tôi không để ý a. Tôi cũng đã xin lỗi với cậu đó là chuyện ngoài ý muốn rồi mà a? Ai cũng không muốn mà.” Lâm Linh vừa cọt ngựa vừa nói. Nhưng vừa nhớ tới một màn kia lại thấy thật buồn cười, tên hầu tước biến thái kia chắc cũng chịu không ít đá kích đâu.

“Đừng nhắc tới chuyện đó nữa!” Arthur bắn cho nàng một cái ánh mắt xem thường, tức giận đuổi tứ chi nằm trên thềm cỏ, lộ ra cái bụng mèo hơi cong. Tên Arthur kia bình thường thì chẳng đáng yêu chút nào, nhưng khi thành mèo lại phi thường đáng yêu a! Đến nỗi ngay cả nàng cũng không nhịn được muốn khi dễ nó!

Nàng cười hi hi nhìn nó: “Arthur, mặc dù đó có lẽ là nụ hôn đầu của cậu, nhưng hẳn cũng rất là đẹp trai a, cậu cũng đâu có chịu thiệt gì, hơn nữa tôi thấy hình như hẳn vô cùng bi thảm.”

“Cái gì mà có thể là nụ hôn đầu của ta, đây là.....” Arthur tức giận nói nửa câu, đột nhiên thấy mình lơ lửng, vội vàng đem nửa câu sau nuốt vào.

“Đây đều là lỗi của đồ ngốc cô!” Tiểu Hắc Miêu trừng mắt nhe răng nhìn nàng.

“Được rồi được rồi, tôi đã nói là xin lỗi cậu rồi mà. Cậu còn muốn thế nào nữa a?” Lâm Linh cười lấy lòng, nói như thế nào thì cậu ấy cũng là quốc vương tương lai của England, ngàn vạn lần không thể đắc tội được.

Tiểu Hắc Miêu tựa hồ cân nhắc một chút, vòng một vòng con ngươi: “Được rồi, đi chuẩn bị cơm tối đi, ta đói bụng.”

“Đói bụng sao? Vậy.....” Lâm Linh vuốt vuốt ngực. Chẳng có gì, mới này do lo chạy nhanh quá nên quên chẳng mang theo gì cả. Nàng nhìn bốn phía xung quanh, trên đầu chảy vài cái hắc tuyến, chẳng lẽ đây là cuộc huấn luyện bản năng sinh tồn nơi hoang dã sao?

“Đồ đàn, mau đi bắt cá đi.” Tiểu Hắc Miêu duỗi móng vuốt, lười biếng chỉ thị nàng.

“Bắt cá?” Nàng nhìn cái dòng suối nhỏ kia, ừ, đây cũng là một biện pháp tốt, dù sao trên TV chẳng phải cũng thường hay có cảnh này sao? Bắt cá sau đó nướng lên, mùi vị cũng không tệ!

Tuy nhiên, sự thật luôn khác xa so với tưởng tượng. Sau n lần phí công vớt lên mấy con ươn bèo, Lâm Linh đã ý thức được điểm ấy. Đừng nói bắt cá, ngay cả cái vẩy cá còn không sờ được, sao chả có con cá nào ngoan ngoãn để cho nàng bắt hết vậy!

“Đúng là đồ ngốc, ngay cả con cá cũng bắt không được!” Tiểu Hắc Miêu tỏ vẻ không xa lạ gì với kết quả này.

Lâm Linh tức giận quay đầu lại, hung hăng trừng mắt cái con mèo đang nằm ườn dài nói lời châm chọc kia: “Không được xem thường tôi, tối nhất định sẽ bắt được một con cho cậu xem!”

Nói xong, nàng mở to hai mắt quan sát đáy nước, nhắm ngay một cái bóng đen ra tay thật nhanh!

“Ha ha, cậu xem, tôi bắt được rồi này!” Nàng chưa kịp xem đó là con gì đã xách tới khoe trước mặt Arthur.

“Cái kia —” Con mèo hé mắt, “Cô xác định đó là cá?”

Ách ~ hình như có chút không đúng..... Con cá này hình như hơi cứng quá thì phải? Nàng nghiêng đầu nhìn lại, không đợi nàng kịp phản ứng, “con cá” kia đã dùng cái cang kẹp lấy tai của nàng!

“A a!” Một tiếng hét bi thảm vang khắp khu rừng, làm vô số mấy con chim bay thất kinh bay tán loạn..

“Không gờ trên thế gian này còn có người ngốc đến nỗi không phân biệt được đâu là cua đâu là cá.” Con mèo nào đó thờ dài. Chẳng lẽ muốn hẳn tự thân xuất mã sao.

Màn đêm bao phủ, dãy núi đen trùng như một người không lồ đang ngủ say, tiếng thở đều của bọn họ hóa thành một con gió đêm bèn nhon vù vù lạnh như băng.

Rừng cây từng bốn phía phảng phất màu xanh đậm, những cành lá vuốt ve cho nhau tạo thành những tiếng xào xạt.

Lâm Linh ngồi ở một bên vẻ mặt đáng thương xoa xoa cái tai bị đau, mặc dù đã đem con cua kia chặt ra ăn cho hả giận, nhưng vẫn không thể bù được cái tai bị thương a.....

Nàng điên tiết liếc mắt nhìn con mèo đen đang đắc ý nằm trên tảng đá, cái bụng no căng trướng lớn. Mặc dù mới này nhờ có Arthur nàng mới thoát được cái cang của con cua, nhưng mới này nếu không phải hẳn nói lời lạnh nhạt châm chọc thì làm sao nàng lại có thể tức giận đến nỗi cua cá cũng không phân biệt được! Hơn nữa rõ ràng hẳn bắt vô cùng điêu luyện, sao lại hết lần này tới lần khác bắt nàng đi bắt chứ.

Kính khủng hơn là hấn lại cứ thế mà ngủ ngon lành.

Bóng đêm dần dần bao phủ cả khu rừng, một trận gió đêm thổi qua, Lâm Linh rung mình một cái, tìm một chỗ nằm xuống, thuận tiện phủ áo choàng lên người. Vừa định nhắm mắt lại, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa Tiểu Hắc Miêu tựa hồ đang co ro lại, mặc dù trong lòng nàng muốn cho hấn đông chết, nhưng vẫn không nỡ được duỗi tay ôm hấn.

“Lại muốn làm gì vô lễ với ta a?” Tỉnh cảnh giác của Arthur điện hạ thật không phải là cao bình thường, tay nàng còn chưa kịp đụng tới nó thì nó đã mở đôi mắt cao ngạo nhìn nàng.

“Này, đầu óc của cậu thật không trong sáng gì cả, hành động nào vô lễ chứ, tôi muốn vô lễ với một con mèo sao! Tôi sợ cậu cảm lạnh nên mới ôm lại thôi!” Lâm Linh có chút buồn bực, đây chính là lòng tốt không được ghi nhận trong truyền thuyết đó sao?

“Không cần.” Hấn lạnh lùng trả lời một câu, bay thân đi, đột nhiên cảm thấy thân thể chợt nhẹ, bị người nào đó xách lỗ tay lên!

“Cô ngốc, cô điên à!” Hấn quơ loạn tứ chi thể hiện sự phẫn nộ của mình.

“Arthur! Đừng có làm mình làm mẩy! Tôi biết cậu sĩ diện, cũng biết cậu không thích tôi, nhưng tôi đã hứa với Mặc Lâm là sẽ đưa cậu đến Camelot! Giờ Lancelot cũng đã không còn, tôi cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Kỳ thật tôi cũng rất sợ hãi, không biết phía trước còn có cái gì đang chờ đợi chúng ta. Tôi thậm chí cũng không chắc có thể đưa cậu an toàn đến Camelot không, nhưng cho dù thế nào thì tôi cũng sẽ cố gắng hết sức. Vì thế nên tôi sẽ chiều cố cậu thật tốt. Đó cũng là trách nhiệm của tôi.”

Arthur đã ngưng giẫy dụa, kính ngạc nhìn nàng, chỉ thấy một cô gái tóc đen mắt đen đang tỏa ra ánh sáng sáng ngời như một viên ngọc. Trong mắt nàng có nghi hoặc, có sợ hãi, có không xác định được hướng, nhưng có một thứ chưa bao giờ có.

Đó chính là — kiên cường.

Cho dù có sợ hãi thế nào cũng sẽ kiên cường gánh vác trách nhiệm của mình. Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã lựa chọn không trốn tránh nữa, nàng đã từng ngày từng ngày thay đổi, để nàng có thể thật sự đứng bên cạnh hấn.

Cùng hấn sóng vai mà đi.

Lời nói của Lâm Linh làm rừng thông xào xạc, vốn tưởng Arthur sẽ nổi bão, không ngờ hấn chỉ hạ mi mắt, trầm thấp nói một câu: “Biết rồi.”

A? Nàng không nghe lầm chứ? Phản ứng này là của tên kia đó hả? Chẳng lẽ là sợ có hại? Dù sao cũng không cảm thấy xa cách nữa a a a. Được rồi, coi như tính người kia thức thời đi, Lâm Linh nở một nụ cười đắc ý, nhẹ nhàng đặt hấn bên cạnh mình, rồi chính mình cũng nằm xuống, lấy áo choàng phủ lên cả hai. Nhưng đột nhiên nàng nghĩ tới một vấn đề, dù hấn bây giờ là một con mèo, nhưng. vẫn không nên nằm sát quá thì hơn.

“Này, ta nói trước, cô cứ duy trì cái tư thế này đừng có lại gần ta đấy.” Hấn lạnh lùng quát một câu, lật người, không khách khí đối mông về phía nàng.

Những lời này phải là nàng nói chứ đi — Lâm Linh buồn bực xoay người nhắm hai mắt lại, ngủ thôi, không thèm đôi co với một con mèo. Ngủ tới lúc nửa đêm, đột nhiên có một trận gió lạnh thổi qua làm nàng run rẩy một trận, mò lấy một cục mềm nhũn nóng hằm hập nào đó, mặc kệ mọi thứ kéo vào trong ngực mình, ôm chặt không buông. Cái đồ vật kia tựa hồ liều mạng giẫy giụa vài cái, sau đó cũng không cử động nữa.

Thật là kỳ quái, thoáng cái cảm thấy thật ấm áp.

Bất tri bất giác, trời đã sáng.

Bầu trời xanh như được tẩy, ánh mặt trời chiếu qua khe lá tạo thành mấy cột sáng nhỏ li ti, khiến cho giữa mảnh rừng u tĩnh trở nên mê ly hơn hấn. Một giọt sương sớm long lanh chờ nắng sớm, thân nhiên trượt từ trên phiến lá cây xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất như một ngôi sao, biến mất trong lớp bùn đất. Chim bói cá nhẹ nhàng kêu, Lâm Linh mở mắt, đang muốn duỗi cái lưng mệt mỏi, chợt phát hiện có điểm gì lạ, cúi đầu nhìn.

Oa! Tiểu Hắc Miêu không biết khi nào đã chui lên ngực nàng! Cứ nhiên còn cọ cọ của nàng. Ngực!

“Arthur!!!” Một tiếng hét chói tai bay tận trời xanh, Tiểu Hắc Miêu còn đang trong giấc mộng bị nàng nhéo một cái lỗ tai xách lên. Đầu óc choáng váng, nhân mạo kim tinh.

“Cô ngốc, cô phát điên cái gì!” Arthur đáng thương chỉ có thể hoảng loạn quơ loạn chân.

“Cậu, cậu, cậu hơi quá đáng, sao lại chui vào lòng tôi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, hừ, rốt cuộc là người nào vô lễ khi ngủ à!

“Tôi hôm qua là cô nhất định một mực kéo ta qua mà.” Hấn nhướn mi, “Ta mới là người bị hại.” Tôi hôm qua người bị phi lễ hình như là hấn mà. Rõ ràng đang ngủ ngon lành thì bị kéo qua, chống cự một hồi cũng có được đâu. Không thể làm gì khác hơn là đành nằm im, không lại bị “chết chìm” thì khó.

“Nói bậy. Làm sao có thể!” Vừa muốn phản bác, trong lòng nàng đột nhiên lộ bộ một chút, một cổ hàn khí chảy dọc sống lưng. Cái thứ tối hôm qua chính là Arthur? A a! Sao nàng lại làm ra chuyện như vậy! Thật mất mặt mà!

“Được rồi được rồi, vậy quên đi, tôi không so đo với cậu nữa, không so đo nữa, chúng ta nên đi thôi.” Nàng cố ý chuyển hướng đề tài, nếu không cứ như vậy thì chẳng giải quyết được gì.

Arthur cũng hiểu ý không nói nữa, gật gật đầu, theo nàng nhảy lên ngựa.

Sao tên kia đột nhiên hòa hợp vậy? Lâm Linh kinh ngạc nhìn thoáng qua con mèo đen nhỏ ngồi ở phía trước, nếu là trước đây hẳn là hắn đã nhạo báng nàng tới chết rồi chứ. Sao lại không nói gì vậy? Hay quả nhiên là hắn ý thức mình đang trong tình huống xấu a.

“Ta nói –” Hắn đột nhiên chậm rãi mở miệng.

“Cái gì?”

“Cô nên ăn nhiều một chút cho đầy đặn đi. Trên người toàn là xương cốt như người chết ấy, hại toàn thân ta đau nhức hết cả.”

“Đi – chết – đi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Quán rượu kỳ quái

Gần hoàng hôn, Lâm Linh đi ra khỏi rừng tới một thị trấn nhỏ tên Tàn Luân. Lần trước đi Camelot nàng cũng từng đi qua thị trấn này, nhưng lúc đó còn có Khai và Lancelot. Nghĩ đến Lancelot, tâm trạng của nàng lại sa sút, nếu lúc đó cẩn thận hơn chút nữa thì cậu ấy đã không phải bị biến thành đá. Còn Khai giờ cũng không biết thế nào rồi? Đối phó với Arthur kia chắc hẳn là khó khăn lắm?

Trong đầu nàng đột nhiên tái hiện lại hình ảnh trước khi rời đi còn thấy Arthur kêu meo meo, hai tay quơ cào loạn xạ, trên trán rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Một góc ngã tư đường được bao phủ bởi màu xanh biếc của dây thường xuân, một ngôi nhà đá bị bao phủ bởi cây tử đằng la, tấm bảng trước cửa hàng lung lay sắp đổ, phía trên viết vài chữ: Thứ sáu.

Quán trọ có phong cách cổ quái này sẽ là nơi dừng chân lại của Lâm Linh. Sở dĩ lựa chọn nơi này vì lần trước tới đây cũng đi qua nó. Đối với Lâm Linh cũng có cảm giác an toàn hơn là chọn một quán trọ khác. Không chỉ chỗ ở, mà nàng cũng chỉ sinh hoạt và đi tới những chỗ quen thuộc, mua những thứ mình quen thuộc, ngay cả cửa hàng cũng là hai căn nhà mà nàng thường đi.

“Này, cô có phát hiện không, hình như không ít người ở đây có nhiều tiền.” Arthur thì thầm nhắc nhở.

“Àn, hình như là thế.” Từ khi bắt đầu tiến vào thị trấn nhỏ này nàng đã cảm thấy có gì khan khác, hơn nữa, còn có một cỗ bất an không lời.

Trong quán trọ u ám có không ít người đang ngồi uống rượu. Lâm Linh đi vào, lập tức cảm thấy có mấy người chú ý tới nàng. Mặc dù nàng mặc nam trang, đầu cũng vùi ở trong mũ áo choàng, che hơn nửa mặt, nhưng một cái nam hải ôm một con mèo đen đột nhiên xuất hiện chỗ này khiến cho người khác chú ý cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Lâm Linh thật cẩn thận đi xuyên qua những người đó, dùng khước mắt chú ý bốn phía, những vị khách này ai ai cũng mang theo kiêu bên người, hình như đa số không phải dân thường. Cảm giác bất an lại nảy lên trong lòng nàng. Mơ hồ cảm thấy có nguy hiểm rình rập, nàng không nhận được sờ soạn vào cây cung tên mang theo bên người.

Cái cảm giác đi vào khu vực toàn người lạ này còn đáng sợ hơn là ở một mình trong đêm rừng thanh vắng.

Ngay lúc nàng đang nói chuyện với chủ quán trọ, đột nhiên có một bóng người vội vã vọt ra từ bên trong, không cẩn thận đụng phải người nàng, Lâm Linh không bắt ngờ không phòng bị ngã nhào trên đất, chiếc mũ trùm đầu bị rút ra để lộ một mái tóc đen ngắn, nàng lập tức cảm giác được có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía mình.

“A, xin lỗi xin lỗi, là tôi chạy nhanh quá!” Đối phương vội vàng nói xin lỗi vờn tay kéo nàng dậy.

Giọng nói nghe rất trẻ. Lâm Linh ngẩng đầu lên thì thấy một thiếu niên đang nở một nụ cười thân thiện với nàng, ngón tay hắn thon dài, cái cằm thanh tú có chút gợn lên, đôi con ngươi màu xám phát ra ánh sáng lơ mơ như bảo thạch, nhìn như một tầng bụi che giấu cảm xúc bên trong.

“A, không cần, tôi tự đứng lên được.” Nàng vội vàng đứng lên. Mặc dù thiếu niên này thoát nhìn tươi cười rất thân mật, nhưng ở nơi hỗn loạn này, nàng không thể tùy tiện tin người lạ được.

Ánh mắt thiếu niên chột lóe, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Xin chào, tôi tên là Parsifal, nhìn bề ngoài của cậu hình như không phải người nơi này.”

Lâm Linh vội vàng trùm mũ lên đầu.

“Chàng trai trẻ, tôi đã nói tên của mình cho cậu biết thế mà cậu lại không trả lời, đây là một hành vi thiếu lễ phép a.” Thiếu niên cười đến hồn nhiên như thiên sứ. Lâm Linh bất đắc dĩ hạ giọng nói: “Tôi, tôi là Linh.” Nhở, hấn cũng chẳng khác mấy với Arthur, cư nhiên còn gọi nàng là chàng trai trẻ?

“Linh?” Thiếu niên cười bí hiểm, “Chẳng lẽ huynh đệ của cậu gọi là một hai ba bốn?”

Lâm Linh cười một cái thật tươi không trả lời.

“Oa, con mèo nhỏ thật đáng yêu a.” Ánh mắt của hấn sáng ngời, đuôi tay muốn sờ vuốt Arthur.

“Ngao!” Arthur hung tợn gào với hấn, về mặt “coi chừng ta cắn chết cái bản mặt kiêu ngạo của ngươi”.

“A, mèo của tôi rất dữ, đừng chọc tôi nó.” Biểu hiện của Arthur làm cho Lâm Linh cảm thấy có chút buồn cười.

“Hóa ra là như vậy,” Hấn mở to hai mắt, “Nhưng cậu hãy nhớ bảo vệ cẩn thận con mèo của cậu nha.” Nói rồi hấn đi thẳng ra cửa.

Lâm Linh cũng không thèm để ý lời hấn, theo chủ quán lên lầu hai nhận phòng.

“Tên Parsifal kia, có điểm gì là lạ.” Arthur vừa thấy chủ quán đi liền nhăn mặt lại “Ta thấy hồi này là hấn có ý dụng cô.”

“Chắc không phải đâu.” Lâm Linh ngồi xuống giường, “Hấn nhìn qua cũng khá giống một người thân thiện. Ân, hơn nữa, cũng là tiểu soái ca a.”

“Tóm lại cô nên cẩn thận thì hơn, đừng có nhìn thấy trai đẹp là đầu óc lại mụ mị hết cả.” Arthur vù một tiếng nhảy lên giường, khó chịu liếc nàng một cái.

“Cậu đừng quên bây giờ là tôi bảo vệ cậu a, Arthur điện hạ, nếu cậu còn nói những lời khó nghe với tôi nữa thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó.” Nàng cười khúc khích nói.

“Hậu quả nghiêm trọng?” Arthur lười biếng nhướn mày, “Có đáng sợ như tôi qua không?”

“Ba!” một cái đầu gối chuẩn xác đá lên người hấn, đưa hấn một cước bi thảm bay xuống giường.

Con gái thay đổi thật đáng sợ. Arthur lăn dưới sàn nghĩ thế, cái này có tính là ngược đãi động vật không? Lâm Linh nằm trên giường rồi rầm cắn ngón tay, rõ ràng nàng muốn chung sống hòa bình với hấn, không ngờ hấn biến thành mèo còn đáng ghét hơn.

Bầu trời đêm yên tĩnh, bỗng có một tiếng đàn du dương từ đâu bay tới, mềm mại thanh lệ như nước, linh động như gió, phiêu nhiên như mây, thâm thấu nội tâm người ta bằng một vẻ đẹp thanh nhã.

Nhưng ở nơi này lại có tiếng đàn như thế thì thật là cổ quái.

Lâm Linh xuống giường tò mò lần theo tiếng đàn. Thấy ở phía cuối hành lang có một căn phòng cửa còn đang mở, âm thanh là từ nơi đó truyền tới. Nàng rón ra rón rén đi qua, thật cẩn thận nhìn vào bên trong phòng. Trước tấm rèm cửa sổ khẽ lay động, nơi đó có một nam tử thanh lịch đang ngồi, mái tóc dài màu xanh da trời phiêu dật như gió, đôi mắt màu băng lam xanh biếc trong suốt như Tinh Linh mê mị mờ mịt, koe lên ánh sáng thần bí, cánh tay dài trắng nõn, ngũ quan xinh xắn tinh khiết, ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng vỗ về cây huyền cầm.

Tinh Linh trong khu rừng? Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu nàng.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, giọng nói thanh khiết như Lưu Ly truyền ra: “Vị cô nương đang đứng nhìn xem ngoài cửa tới khi nào thế?”

A! Bị phát hiện! Mặt của nàng thoáng cái đỏ lên, cuống quýt khoát tay nói: “A, xin lỗi, tôi không cố ý nhìn lên, chỉ là cảm thấy tiếng đàn của cậu rất êm tai nên mới.”

Người nọ cười khẽ một tiếng: “Vậy cô vào ngồi một chút đi, tuy nhiên, xin vui lòng để mèo của cô ngoài cửa, ta sợ dơ nơi này.”

Tiểu Hắc Miêu hơi động chồm râu, lần đầu tiên cảm thấy bị phân biệt đối xử.

“Thôi vậy, tôi sợ mất con mèo lắm.” Lâm Linh dù đứng trước mặt một mỹ nam như vậy vẫn không quên nhiệm vụ của mình.

Người nọ tựa hồ do dự một chút: “Vậy cô ôm con mèo cùng vào đi, nhưng tuyệt đối không được đụng vào bất cứ thứ gì của ta.”

“Ta không đi!” Arthur mở to hai mắt tỏ rõ vẻ bất mãn của mình. Nhưng hấn đã quên căn bản bây giờ hấn không có quyền lên tiếng, Lâm Linh mặc kệ hấn có muốn hay không, xách hấn đi theo vào phòng.

Vị nam tử như Tinh Linh này có cái gì đó khiến cho nàng cảm thấy vô cùng an tâm, trực giác nói cho nàng biết tên nam nhân này không có nửa điểm ác ý.

Nam tử ngừng đầu nhìn nàng một chút: “Nơi này có rất nhiều người đi Camelot.”

“Đều là đi Camelot?” Nàng ngần ngừ, “Chẳng lẽ là vì thanh kiếm cắm trong tảng đá kia?”

“Hóa ra cô cũng biết.” Hắn cười cười, “Rất nhiều người muốn thử một phen xem liệu mình có đủ vận khí làm quốc vương England không.”

Lâm Linh gật đầu, thuận miệng hỏi: “Còn anh?”

Hắn khẽ vuốt cằm huyền: “Ta không có hứng thú với việc trở thành quốc vương, nhưng với người sẽ trở thành quốc vương thì có đấy.”

Lâm Linh lúc này mới để ý tới bên cạnh hắn còn có một thanh bảo kiếm, nhưng nhìn thế nào người ta vẫn không thể thấy sự liên hệ nào giữa hắn với kiếm, cứ như hắn từ nhỏ đến lớn chỉ làm bạn với Thanh Phong Minh Nguyệt, rồi xa tranh đấu trần thế.

“Nơi này cũng không có mấy người phương Đông, huống chi là một cô gái,” Mái tóc màu xanh của hắn lộng lẫy dưới ánh trăng, “Chẳng lẽ cô cũng đi Camelot?”

Nàng cười khan một tiếng: “Tôi đi tới góp vui a, bằng hữu của ta đang chờ ở đấy.”

Ánh mắt của hắn chuyển hướng sang Arthur: “Mang theo một con mèo đi góp vui, thật đúng là hiếm thấy.”

“A, vì trong nhà không còn ai chăm sóc cho nó, nên không còn cách nào khác là phải mang nó theo.”

Nàng vội vàng lấy cớ. Đột nhiên Arthur nhảy ra khỏi tay nàng, vù một tiếng nhảy lên người nam nhân kia.—— Bất ngờ---

Nam tử không nhiễm khói lửa bụi trần kia đột nhiên như đưng phải tà nhảy dựng lên, động tác quá mạnh khiến cho cả hắn và cầm đều rơi xuống mặt đất, nhưng mèo đen Arthur vẫn ráng bám cần lấy tay hắn mãi không chịu buông.

“Mau lấy nó ra!” Khuôn mặt ưa nhìn của hắn vận vẹo, nhưng lại nhất định không lấy tay chạm vào con mèo.

“Này, á..... Á, cậu đừng làm loạn!” Lâm Linh thiếu chút nữa thốt lên tên Arthur, nhưng càng làm cho nàng bất ngờ là, nam tử đẹp như tinh linh mới này sao giờ lại luống cuống như vậy? Này, này thật mất hình tượng quá đi, toàn bộ mỹ cảm mới này đều bị phá hủy hết cả.....

Nàng vất và có kéo Arthur xuống, chợt thấy trong mắt tiểu hắc miêu nổi lên một tia cười quỷ dị. Hờ, nàng đã lập tức hiểu được, hóa ra tên này còn gian chuyện phân biệt đối xử hồi này, nên mới nhân cơ hội này trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tương Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Bị ám sát trong đêm khuya

“Xin lỗi, anh không sao chứ?” Lâm Linh có lòng tốt muốn đỡ nam tử kia dậy, không ngờ hắn lập tức nhướng mi, thấp giọng nói, “Cô rửa tay chưa?”

“Hả?” Nàng sững sốt một chút, cái đó thì có quan hệ gì với rửa tay?

“Đúng rồi, này giờ cô còn đang ôm con mèo, nên nhất định chưa có rửa tay, ta không cho phép bất cứ gì không sạch sẽ đụng tới ta.”

“Hả?” Nàng nghe có tiếng gì đó bỗ lên đầu mình, nàng, nàng cư nhiên cũng bị phân biệt..... Hơn nữa, còn bị phân đến loại ở dơ không sạch sẽ. Hóa ra suy nghĩ cả nửa ngày, cái mỹ nam này căn bản là bị bệnh sạch đến cuồng á..... Trong phút chốc nàng thấy buồn bực, ôm lấy Arthur vô tâm nói một câu, “Vậy tôi không quấy rầy nữa.”

Vừa mới ra tới cửa thì lại bị tiếng nói của hắn giật ngược lại, “Chờ một chút.”

Nàng quay đầu, chợt thấy nam tử kia quăng áo choàng trên người mình xuống ném ra cửa, “Phiền cô thuận tay ném cái áo này đi giúp ta luôn, thứ đã bị các cô làm dơ, ta không cần.”

Lâm Linh hít thật sâu một hơi, ngồi xổm xuống cầm chiếc áo choàng trên mặt đất lau lau, lấy chân giẫm hai cái, sau đó nở một nụ cười tươi hết cỡ, chuẩn xác ném về phía nam tử ——

Vô tư bao lại đầu của hắn.

Lúc Lâm Linh trở lại căn phòng của mình thì nghe thấy một tiếng hét thất thanh từ phía xa hành lang.

“Hóa ra làm chuyện xấu lại thấy thích như vậy,” Lâm Linh đặt mông ngồi trên giường, bên môi nở một nụ cười đắc ý, “Lần đầu tiên thấy người bị khuất phục nặng đến vậy, đáng tiếc lại là một soái ca.”

“Khiết phích?” Tiểu Hắc Miêu nghiêng nghiêng đầu.

“Chính là ưa sạch tới mức cảnh giới thành bệnh luôn a.” Nàng bắt đầu đi lắc đầu, trò chơi a trò chơi, không có được một ai có tính cách bình thường để nhìn một chút à?

“Nhưng cô không cảm thấy kỳ quái sao?” Tiểu Hắc Miêu cũng nhảy lên trên giường, “Nếu hắn đã bị ưa sạch đến thế sao lại còn mời cô vào?”

Lâm Linh nâng cằm suy nghĩ một chút, “Có thể là do hắn nhất thời tò mò đi?”

Arthur như suy nghĩ điều gì vuốt vuốt mấy chòm râu của mình, “Dù sao cũng không nên tiếp xúc nhiều với hắn, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Nhìn con mèo đen nhỏ làm chuyện không bình thường này khiến Lâm Linh có chút buồn cười. Arthur như thế thật sự rất đáng yêu a.....

Nhưng cũng chỉ có hiện giờ nàng mới dám ở chung với hắn.....

Một khi hắn khôi phục thân thể, một khi hắn trở thành quốc vương England, khoảng cách của hắn và nàng lúc đó, có phải sẽ ngày càng xa xôi?

Gần nửa đêm, Lâm Linh đang nửa mê nửa tỉnh nghe được mấy âm thanh nhỏ, nàng mơ mơ màng màng mở mắt, bất ngờ thấy một bóng người đen tuyền từ khi nào đã đứng trước giường!

Không đợi nàng kịp kêu lên, hắn đã dùng thanh kiếm trong tay mình đâm bổ xuống!

Nàng cũng bị dọa không nhỏ, đây là cảnh hay xuất hiện trên TV ấy hả? Sao lại có ở chỗ này chứ? Bị tấn công bất thành linh khiến cho nàng mất khả năng tự trả lời, trơ mắt nhìn ánh ngân quang đang bổ về phía mình.....

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, một đạo hắc ảnh chui từ đầu bay tới, nhắm ngay cổ tay tên kia cắn mạnh một cái!“A!” Người nọ hô nhỏ một tiếng, thanh kiếm trong tay hắn “keng” một tiếng rơi xuống đất.

“Lâm Linh, giết hắn!” Mèo đen chỉ kịp nói mấy từ này đã bị tên kia xách cổ lên.

“Arthur!” Nàng cực kỳ hoảng sợ, bối rối đặt tay qua cung tên bên cạnh, trong đầu nàng một mảnh hỗn loạn, làm sao bây giờ, giết tên này sao? Giết hắn? Nhưng người này đâu phải là bia gỗ ngã trong luyện tập chứ, đây là người mà, cho dù có ở trong trò chơi thì cũng giống người a.....

Từ đó tới giờ chưa từng gặp phải tình huống này. Nên làm cái gì bây giờ?

“Dù sao chủ nhân cũng dặn mèo gì cũng phải giết hết, để tránh gây ra phiền phức,” Tên kia cười lạnh một tiếng, bóp chặt cổ mèo đen.

Dưới ánh trăng âm đạm, Tiểu Hắc Miêu nhắm chặt hai mắt lại, bốn chân không ngừng giãy giụa.

Nàng ngưng hô hấp, nếu cứ thế thì Arthur sẽ chết mất!

Nàng đã hứa với Mặc Lâm sẽ đem Arthur an toàn nguyên vẹn tới Camelot, nàng không thể để cho trò chơi này cứ như vậy mà thất bại, nàng sẽ không để cho Arthur cứ như vậy mà biến mất ——

“Phập ——” Tên nam nhân kia về mặt sợ hãi cúi đầu nhìn mũi tên cắm trên ngực mình, và đôi tay cầm mũi tên ấy đang run rẩy, há miệng thờ đốc, bùm một tiếng té xuống.

Lâm Linh bất chấp giật lại con mèo đen đang bất động từ trong tay hắn, nước mắt nước mũi lẫn chảy rơi xuống mặt nó, “Arthur, cậu không sao chứ? Arthur, cậu đừng có việc gì, cậu đừng làm tôi sợ!”

Tiểu Hắc Miêu nhướng mi, thờ đầu trở lại, “Ta xem chút nữa bị đồ ngốc cô hại chết.”

“A, Arthur cậu không chết, không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi!” Nàng nói năng lộn xộn, kích động ôm nó vào lòng, dứt quãng nói, “Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết! Arthur, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tôi vừa giết người!”

Arthur bị nàng ôm đến không thở nổi, đang muốn kháng nghị, đột nhiên chuyển mắt đến cổ thi thể đang nằm bất động trên mặt đất, trong lòng hơi động, cô ngốc này lần đầu tiên cầm vũ khí giết người, hơn nữa, còn là vì hắn..... Chỉ là vì hắn..... Một cảm giác mềm mại dâng lên trong lòng hắn..... Thôi thì cứ để cho cô ngốc này phát tiết một chút đi.

Có lẽ —— thật sự sẽ bị nghẹt thở, nhưng cũng không quan trọng.....

“A, tên này làm sao.....” Nàng đột nhiên buông lỏng tay ra, về mặt kinh ngạc nhìn vào thi thể trước mắt, Arthur cũng nhân cơ hội này hít mấy hơi khí, quay đầu theo hướng nàng chỉ, chợt thấy cổ thi thể chậm rãi biến thành những tia sáng lấp lánh bay quanh một con số!

“A, chẳng lẽ là giống với lần chiến đấu với Tinh Linh tà ác lúc trước.....” Nàng thì thào lầm bầm, nói như vậy, kinh nghiệm của nàng tăng lên rồi?

Quả nhiên —— là đang trong trò chơi a.

“Chuyện gì thế?” Arthur đương nhiên không biết rõ trò chơi là gì.

“Tôi cũng không biết. Sau này hỏi Mặc Lâm đi.” Mặc Lâm rũ mi trốn tránh, trong lòng hơi gọn sảng, nếu như Arthur biết hẳn chỉ là một nhân vật được sắp đặt trong trò chơi, vậy thì sẽ.

“Mặc kệ đi, chúng ta rời khỏi chỗ này trước đã.” Arthur nhảy lên mặt đất, “Tên nam nhân này mới này còn muốn giết cả ta, chắc là do công tước Joseph phái tới.”

“Công tước Joseph?”

“Nếu như ta không đoán sai, nhất định là hẳn biết được hầu tước Gawain không thể giữ chúng ta lại được nên mới phái người tới ám sát, nhưng kẻ như hẳn nhất định sẽ không phái tới một tên. Mấy tên lợi hại hơn khác rất nhanh sẽ xuất hiện.” Arthur nhìn nàng một cái, “Ta không nghĩ cô đòi phó được với bọn chúng.”

Sau lưng Mặc Lâm bốc lên một cỗ hàn khí, “Chúng ta đi mau thôi.”

Điểm này nàng tán thành với Arthur, nàng cũng cảm giác thấy mình không thể đối phó được, cho nên nói, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Nàng vội vã thu thập chút đồ, ôm Arthur lên lên ra khỏi quán trọ, thừa dịp đêm tối giục ngựa chạy như điên, thâm nghĩ nhanh rời khỏi nơi này.

Nói không sợ là không đúng, mặc dù trước kia cũng từng gặp nguy hiểm, nhưng lúc đó còn có Mặc Lâm, có Khải, có Lancelot, có mọi người bên cạnh. Giờ chỉ còn nàng và Arthur bị biến thành một con mèo nhỏ, chẳng có ai có thể trợ giúp nàng, hết thấy đều phải dựa vào chính nàng! Nàng chẳng những phải bảo vệ tốt chính mình, còn phải bảo vệ tốt cho Arthur!

Hơn nữa nàng chỉ gặp tình huống nguy hiểm mới có một lần, chưa từng trải qua cảm giác tính mạng nguy hiểm đang bị truy đuổi.

Trong phút chốc thật sự muốn trở về lại thế giới thực.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thiên thần gãy cánh

Trong rừng yên tĩnh như chết, ánh trăng băng lãnh như nước, Mặc Lâm cố gắng ngăn nỗi sợ hãi, ý niệm duy nhất trong đầu là phải nhanh chóng chạy tới Camelot!

“Vù ——” Một thanh thương dài như tia chớp phi tới cắt ngang giữa đường đi của nàng, còn ngựa bị kinh hãi hí dài giờ hai chân trước, vung vung ngừng lại. Nàng kéo dây cương xoay người lại, chợt nghe một trận tiếng vỗ ngựa vang lên, ba bốn bóng đen nhanh chóng phi ra từ chỗ không xa đứng trước mặt nàng.

Không xong! Xong đời! Chết rồi. Một chuỗi dài những từ ngữ quen thuộc xẹt qua đầu nàng, lấy một địch ba, nàng căn bản không nắm chắc phần thắng.

Chẳng lẽ thật sự phải đánh một trận sinh tử ở chỗ này?

A a, trò chơi không có lưu lại đâu! Nàng không muốn bị bắt đầu chơi lại từ đâu! “Đừng hoảng hốt, gắng trấn tĩnh. Nghe kỹ, chút nữa cô dùng cung tên bắn kẻ gần cô nhất cho ta.” Arthur thấp giọng nói, “Như vậy thì hai kẻ còn lại cũng sẽ đồng loạt xông lên, tiếp theo cô bắn tên bên trái, ta bắn tên bên phải, có thể kéo dài thời gian xử lý mỗi tên.”

“Cậu nói nhanh quá tôi không nhớ được.” Trong đầu nàng bây giờ vô cùng hỗn loạn, làm sao mà nhớ được nhiều như vậy? Ở thế giới kia nàng chỉ là một học sinh, sao lại rơi vào cảnh này chứ?

“Tĩnh lại đi.” Giọng hẳn trấn định, “Chẳng lẽ cô đã quên chính cô là người đã từng đánh bại tên khổng lồ sao? Hiện tại chỉ có ba người bình thường, cô dư sức đối phó mà.”

“Nhưng tôi.” Nàng nắm chặt dây cương, hồi tưởng lại lần nàng cùng hẳn kẻ vai chiến đấu đánh bại tên khổng lồ, chẳng phải lần đó cũng đã biến điều không thể thành có thể sao? Nghĩ tới đây, nàng bắt đầu có lại dũng khí. Chưa tới giờ phút quyết định thì không thể nào bỏ cuộc được.

“Tôi hiểu rồi, Arthur.” Nàng nhẹ giọng nói, “Như vậy, bắt đầu thôi!” Nàng vừa nói vừa lấy cung tên treo bên hông con ngựa, giương cung lấp tên, lấy khí thế nhanh nhất bắn về phía tên đứng ở giữa!

Tên kia hét một tiếng rút xuống ngựa.

Nàng lập tức tiếp tục lấp mũi tên thứ hai bắn vào tên bên trái đang tiến về phía nàng. Cùng lúc mũi tên nàng bắn ra, bên phải có tiếng cấn của Arthur. Mặc dù Arthur đáng thương bị hấn quăng ra ngoài, nhưng cũng đã trì hoãn cho nàng một khoảng thời gian quý báu.

“Phập!” Mũi tên thứ hai cắm vào ngực tên bên trái, hấn lung lay người rồi đổ sầm xuống ngựa.

Còn một cái cuối cùng! Lâm Linh lần nữa kéo cung, trong lòng bình tĩnh lạ thường. Bởi vì nàng biết, mũi tên này nhất định sẽ không bắn hụt!

Nàng hơi nghiêng đầu nheo mắt, lưu quang trong mắt hơi chuyển, “pắc” một tiếng buông tay ra, một tiếng xé gió bén nhọn, mũi tên phi như sao băng bay tới cắm vào ngực tên còn lại.

Phụt phụt — tiếng máu chảy vang dội giữa cánh rừng yên tĩnh.

Lâm Linh hơi thở mạnh, khó tin nhìn chằm chằm vào cảnh trước mắt, mấy tên này cứ nhiên chết dưới tay của nàng! Mấy người này từ từ cũng biến thành những tia sáng biến mất quanh mấy con số bên trong thi thể.

“Chúng ta đi mau thôi, nếu không sẽ lại còn có kẻ mạnh hơn đuổi giết.” Arthur nhẹ nhàng nhảy lưng lên ngựa, “Tên đáng sợ nhất sợ là còn chưa xuất hiện.”

Lời hấn chưa kịp nói xong thì có một tiếng cười khê truyền đến từ phía sau lưng: “Nói không sai chút nào.”

Lâm Linh biến sắc, cứng ngắc xoay người lại, phía sau không biết có bao nhiêu người ngựa đã đứng ở chỗ này. Tên thiếu niên cầm đầu kia, lơ mơ mờ ảo, đôi mắt xám lóe lên dưới ánh trắng, dung mạo rõ ràng như một thiên sứ hiền lành lương thiện, nhưng bên môi lại nở một nụ cười tà ác như ma quỷ, khiến cho người ta không lạnh mà rét run. Trên người hấn như có hai mặt thiện ác ở chung một chỗ, như là thiên thần đội lốt ma quỷ, ma quỷ đội lốt thiên thần.

“Vốn tưởng chỉ cần ba tên ngu xuẩn này là đã có thể dễ dàng đối phó, không ngờ tự thân ta phải ra tay.” Hấn cười thướt thướt nói.

“Parsifal!” Nàng thất thanh kêu lên, đây chẳng phải là tên thiếu niên có ý định ngăn nàng trong quán trọ sao? Hấn thật khác xa so với lúc đó!

Nụ cười bên môi thiếu niên càng sâu: “Hóa ra cậu còn nhớ tên ta, ôi, ta sẽ mềm lòng mất.”

“Đừng nhiều lời, chẳng phải ngươi muốn giết chúng ta sao?” Nàng tức giận trả lời.

“Có người thuê ta tìm giết một kẻ tóc đen mắt đen, đương nhiên, thuận tay cũng giết luôn cả con mèo mà hấn đem theo. Ta đã nhận tiền của người khác, vậy thì chỉ có thể xin lỗi.” Hấn chậm rãi rút thanh trường kiếm bên hông: “Giờ hãy để ta xem bản lĩnh của cậu đi.”

“Trước đó ngươi có ý định ta là để xem có phải là ta hay không sao?” Nàng lúc này mới phát hiện lời nói của hấn lúc nàng vào quán trọ.

“Không tồi, bất quá ta không ngờ còn có một con mèo biết nói chuyện.” Hấn nhún nhún vai, “Được rồi, mặc kệ các cậu là gì, ta đã nhận tiền thì chắc chắn ta sẽ làm cho xong chuyện —”

Hấn còn chưa nói hết câu, Lâm Linh đã kéo dây cung, bắn một mũi tên về phía hấn. Nhiều người như thế nàng đánh không lại, nhưng chẳng phải có một câu thành ngữ sao? Bất giác đầu tiên là phải bắt tướng!

Nhưng ý nghĩ của nàng rất nhanh đã bị tan biến, hấn chỉ cần vung nhẹ trường kiếm trong tay đã chém mũi tên thành hai nửa. Mũi tên “keng” một tiếng thanh thúy rơi xuống đất.

Lâm Linh sững sốt, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, không xong rồi! Nàng liếc mắt qua Arthur, trong lòng có một cảm giác kỳ quái.

Dù sao đây cũng chỉ là trò chơi, nếu nàng không may chết đi, có phải cũng chỉ trở lại thế giới hiện thực? Nhưng còn Arthur thì khác, cố gắng liều mạng để trở thành vua, vất vả lắm mới cảm nhận được tình yêu của phụ vương đối với mình, Arthur đã cùng nàng sống vai đánh bại người khổng lồ, cùng nàng khiêu vũ trong hoa viên, Arthur càng ngày càng có được nhiều bạn, sẽ trở thành quốc vương England. Nàng không muốn để mọi thứ bắt đầu lại, tuyệt đối không muốn!

Arthur, trên đời này — chỉ có một! Cho dù là trong trò chơi cũng chỉ có một!

Nghĩ vậy, nàng xách hấn lên, thấp giọng nói: “Arthur, cậu là mục tiêu nhỏ, mau chạy đi! Nhanh đến Camelot với Khải!”

“Cô ăn nói điên khùng gì vậy!” Hấn kinh ngạc mở to hai mắt, “Ta tuyệt sẽ không đi trước!”

“Phải đi!” Nàng không đợi hấn phản kháng, đang ném hấn đi thì lại nghe thấy một tiếng đàn du dương từ xa truyền đến, vẫn ý vị mờ mịt, siêu phàm thoát tục, và thật thần nhiên.

Tiếng đàn này?

Parsifal hơi hít mắt lại: “Nếu đã tới sao còn không ra?”

Giọng nói phát ra từ một nơi sâu kín: “Ta vẫn ở đây này giờ a.” Lâm Linh vừa nghe thấy giọng nói này thì giật mình, trước mắt thoáng một cái thấy một bóng dáng nhảy từ trên cây xuống.

Mái tóc dài màu băng lam, đôi mắt màu xanh trời, vẫn mê người như Tinh Linh như vậy, nhưng ngón tay của hắn lại đang đặt trên một thanh thập tự kiếm. Nhưng món vũ khí lạnh băng nhất ở trong tay hắn, lại giống như một món vũ khí cao quý ưu nhã.

Đó, đó là tên nam nhân bị bệnh ưa sạch sẽ!

Parsifal nhìn hắn tựa hồ có chút ngoài ý muốn: “Kỵ sĩ Đặc Lý Ty, khi nào ngươi lại thích xen vào chuyện của ta thế?”

Lâm Linh thiếu chút nữa ngã đầu xuống ngựa, cái tên bị bệnh ưa sạch này cư nhiên cũng là – kỵ sĩ! Hò, không biết hắn làm thế nào mới được cái chức kỵ sĩ này, như vậy phải đụng mặt biết bao nhiêu người a, còn vô số những trận chiến đấu nữa.....

“Đương nhiên là lúc tâm tình ta khá tốt, kỵ sĩ Parsifal, nhưng hình như hôm nay ngươi bị mặt đỏ không chế thì phải?” Hắn hơi giương khóe môi, trong mắt hơi chớp động một tia sát ý.

Lâm Linh lại tiếp tục lão đảo trên ngựa, hôm nay là đại hội kỵ sĩ sao? Cái tên Parsifal như sát thủ này cư nhiên cũng là kỵ sĩ?

Hai vị kỵ sĩ này đã hoàn toàn phá vỡ hình tượng kỵ sĩ trong đầu nàng..... Xem ra trong nghề nghiệp vẫn có mấy tên hơi dị đoan a.

Parsifal cười đến hồn nhiên: “Cũng tốt, hôm nay vừa lúc cũng muốn lãnh hội chút bản lĩnh của ngươi. Tất cả xông lên đi!”

“Cùng xông lên sao? Kỵ sĩ Parsifal, hành động này hình như không phù hợp với một kỵ sĩ.” Da thịt trắng nõn của Đặc Lý Ti dưới ánh trắng hơi lóe, hoàn toàn không giống loài người.

“Dù sao ngươi cũng đã nói hôm nay ta bị mặt này không chế mà.” Hắn cười thướt thướt nhìn đối phương, hạ người làm một cái thủ thế.

Mấy chục người lập tức vùng kiếm nhằm về phía Đặc Lý Ti, Đặc Lý Ti vùng kiếm trong tay, lưỡi kiếm nhỏ dài lóe lên dưới ánh trắng vô cùng chói mắt, nơi nào có ánh sáng đó đi qua, nơi đó liền không có kẻ sống, máu tươi văng khắp nơi nở rộ như một đóa hoa hồng đỏ, nhưng không có một giọt nào dính trên người của hắn.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, toàn bộ người ngựa đã ngã xuống dưới tay của hắn, mà y phục của hắn vẫn sạch sẽ như trước, còn những tên kia chưa kịp cử động gì đã bị hắn một kiếm đâm xuyên yết hầu!

Hắn nhìn vết máu nhỏ trên thân kiếm, hơi cau cau mi, thần sắc chán ghét thốt lên: “Đơ quá đi a.”

Lâm Linh chăm chăm nhìn hắn, đây là ưu nhã và tàn khốc cùng tồn tại, thanh lịch và ác động cùng một mặt, hắn căn bản không phải là người, có chút giống trong thiên sứ sa ngã trong thánh kinh.

Đương nhiên, nếu không phải vì cái bệnh ưa sạch sẽ kia, nàng chắc chắn đã tưởng như thế.

“Quả là danh bất hư truyền.” Parsifal nhướn mi, “Vậy đến lượt ta lãnh giáo một chút nhé.”

“Được.” Đặc Lý Ti cười cười, quay đầu nhìn Lâm Linh một cái, “Tiểu cô nương, biểu hiện vừa rồi của cô cũng không tồi, vốn ta đã cho rằng ta sẽ sớm ra sân đây.”

“A? Ý anh là này giờ anh vẫn ở chỗ này?” Lần này Lâm Linh phản ứng rất nhanh.

Hắn vẫn tươi cười không nói lời nào.

Nhưng Parsifal lại vô cùng kinh ngạc: “Tiểu cô nương? Ý ngươi nói hắn là con gái?!”

“Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra?” Đặc Lý Ti nhẹ nhàng cười rộ lên, “Chà trách ngươi muốn đuổi giết cô ấy.”

“Ngươi thật sự là con gái?” Parsifal không nhịn được hỏi lại Lâm Linh.

“Ta có điểm nào không giống con gái!” Lâm Linh cũng có chút giận. Ánh mắt thiếu niên có chút xẹt qua ngực nàng, làm nàng càng thêm tức giận.

“Được rồi, vụ gia dịch này ta bỏ. Parsifal ta không bao giờ làm hại đàn bà con gái.” Hắn vẫy vẫy roi, liếc lại Lâm Linh một cái, không nói gì giục ngựa rời đi. Thấy Parsifal đã hoàn toàn biến mất ở trước mắt mình, Lâm Linh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ôm lấy Tiểu Hắc Miêu nói lời tạ ơn với Đặc Lý Ti.

“Nhưng tại sao anh lại trợ giúp chúng tôi?” Nàng không nhịn được hỏi.

Hắn nhìn Lâm Linh và Tiểu Hắc Miêu, lui ra phía sau hai bước: “Trước hết cô cách xa ta ra chút đã.”

“Này.....” Thấy vẻ mặt của hắn nhìn các nàng như nhìn thấy đồ dơ khiến nàng cực kỳ khó chịu. Nhưng nàng chỉ đành nhìn xuống, ai kểu hắn là người vừa mới cứu các nàng chứ.

“Ta nghe nói bên cạnh Arthur điện hạ có một cô gái phương Đông tóc đen mắt đen, ta nghĩ hắn là cô đi.” Hắn lại liếc sang Arthur, “Về phần con mèo biết nói chuyện này, mới này ta ở trên cây nghe các cô nói chuyện, hình như cô gọi nó là Arthur?”

Lâm Linh hoảng sợ, vội vàng giải thích: “A, đây là con mèo mà Arthur điện hạ sủng ái nhất, cho nên Arthur điện hạ ban cho nó một cái tên giống y chang mình.”

“Kỳ thật lúc ta ở trong quán trọ có vô tình nghe được có kẻ muốn mạng cô gái phượng Đông tóc đen mắt đen, còn có con mèo mà cô ta mang theo, nên ta cũng có chút tò mò. Lúc đó ta để cô vào phòng là để xem thử cô. Nhưng thật không ngờ.....” Ánh mắt của hắn bán tính bán nghi, “Đây là con mèo mà điện hạ sủng ái nhất?”

“Không sai chút nào.” Arthur lạnh lùng mở miệng, lại liếc Lâm Linh một cái, “Chúng ta vẫn nên tiếp tục chạy thôi.”

“Các cô đi Camelot để gặp Arthur điện hạ sao?” Đặc Lý Ti đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn đưa con mèo này cho hắn.” Lâm Linh cười cười.

“Vậy cho ta đi cùng đi.”

“Cái gì?” Lâm Linh hơi kinh hãi, “Anh đi cùng chúng tôi?”

“Đúng vậy, dù sao ta cũng đang muốn đi Camelot xem ai mới là chân mệnh thiên tử của ta, hơn nữa nếu chúng ta cùng đồng hành với nhau, trên đường có kẻ đuổi giết ta sẽ giải quyết giùm cho a.” Nụ cười của hắn trong suốt như suối, hoàn toàn không thể nào nghĩ hắn là kẻ giết người không chớp mắt mới này. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Linh hơi sợ hãi.

“Cho hắn cùng đi.” Arthur đồng ý.

“Có được không?” Nàng do dự nheo đuôi nó.

Hắn nhanh chóng quăng cho nàng một ánh mắt xem thường, trên mặt viết rõ mấy chữ lớn: Đừng hòng chiếm tiện nghi của ta!

“Vậy anh đi cùng chúng tôi đi.” Nàng quay đầu ngựa, đột nhiên thấy Đặc Lý Ti vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, tò mò hỏi, “Anh làm sao vậy?”

“Thanh kiếm này của ta đã dính máu,” Hắn suy nghĩ một chút, quăng thanh kiếm cái “keng” xuống đất, “Dơ quá, ta phải bỏ nó đi.”

“Này, anh không có kiếm thì làm sao bảo vệ chúng tôi? Dùng nhánh cây à?!” Nàng hồn hên rống lên.

Sắc trời dần sáng, đoàn người Lâm Linh cũng đi ra khỏi rừng.

Ngon gió nhẹ nhàng thổi bên dòng suối nhỏ lấp lánh ánh nắng vàng, Lâm Linh buộc ngựa, xuống dòng suối rửa mặt rửa tay, quay đầu lại thì thấy Arthur như đang nghĩ cái gì, không khách khí bế luôn hắn tới dòng suối, “Cậu cũng nên tắm một chút đi.”

Mặc dù Arthur không ngừng quơ loạn bốn chân tỏ vẻ bất mãn, nhưng rốt cuộc vì yếu sức hơn nên vẫn bị nàng đem đi tắm rửa cho sạch sẽ.

“Chờ chút, đừng chạy, phải lau khô mới không bị cảm lạnh.” Nàng vừa nói vừa dùng một góc quần áo lau khô người cho hắn.

“Cô ngốc, chờ sau này trở lại bình thường ta nhất định sẽ tính sổ với cô.” Hắn thấp giọng nói.

“Không phải là tôi chỉ tắm cho cậu một chút thôi sao, cậu xem Đặc Lý Ti kia kia, ngồi đó rửa tay cũng phải một giờ rồi đấy.” Nàng cười khúc khích nói.

“Ta không phải nói chuyện này,” Hắn hạ giọng, “Hôm qua cô dám bắt tôi đi trước.”

“Có gì sai sao?” Động tác trên tay nàng hơi khựng lại, “Không có việc gì quan trọng hơn việc cậu trở thành quốc vương England.”

“Nhưng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ con gái ở lại mà chạy trốn một mình, đây là một sự sỉ nhục đối với một kỵ sĩ.” Hắn lạnh lùng nói, “Sau này cho dù cô có làm chuyện ngu xuẩn này nữa, ta cũng sẽ không cảm ơn cô đâu.”

Nàng cắn cắn môi, sống mũi có chút chua xót, hóa ra, ngày hôm qua nàng liều mạng bảo vệ hắn, ở trong mắt hắn chỉ là một chuyện ngu xuẩn. Vô luận nàng có làm gì, cũng nhất định không nhận được sự công nhận của hắn.

Quên đi, dù sao nàng cũng không muốn sự công nhận nào từ hắn.....

“Sao lại dừng lại? Lưng ta lau còn chưa khô mà.” Hắn lười biếng lật người.

Lau cái đầu của người! Nàng mạnh chân đá hắn một cước xuống suối, vỗ vỗ tay đứng dậy, tâm trạng tốt hơn nhiều rồi!

“Làm sao vậy?” Đặc Lý Ti rút cuộc cũng đã rửa xong tay trái, đang tiến hành rửa tiếp tay phải.

“À, đang học tập anh, cho hắn tắm rửa một chút.” Nàng cười hai tiếng.

Đặc Lý Ti gạt đầu: “Không tồi, mỗi ngày cần phải tắm ít nhất năm lần mới sạch.”

“Đúng rồi, cái tên Parsifal kia là ai thế? Tôi thấy hắn thật thần bí.” Nàng đột nhiên nhớ tới thiếu niên bí ẩn hôm qua, thừa dịp đang rảnh rỗi hỏi hắn.

“Parsifal sao? Hắn là một tên kỵ sĩ trông không giống kỵ sĩ nhất, nghe nói hắn bị nguyên rủa, cho nên trong cơ thể hắn có hai mặt ác thiện cùng tồn tại, một ngày thiện hai ngày ác. Nhưng cho dù là bị mặt nào khống chế, nguyên tắc của hắn cũng là tuyệt đối không bao giờ làm hại phụ nữ và trẻ con.”

“Thiện và ác, như một hợp thể giữa thiên thần và ác quỷ sao?” Sắc mặt nàng khó tin, Chà trách lần trước thấy Parsifal lại có cảm giác khác lạ như thế.

“Cũng có thể nói như vậy,” Hắn cười cười, “Thật ra trong mỗi con người đều có hai mặt thiện và ác cùng tranh đấu. Đa số những người thiện lương rất khó cứu thế, nhưng đa số những kẻ tà ác lại là kẻ địch của thế gian này, và nhiều kẻ nằm ở giữa ranh giới giữa thiện và ác này.”

“Vậy còn anh?” Nàng bật thốt.

“Ta sao?” Đôi mắt màu băng lam lộng lẫy của hắn hơi chớp động, “Cô nói thử xem?”

“Làm sao tôi biết,” Nàng chọc ngón tay vào một khe suối nhỏ trong lành, lâm vào trầm tư.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng vo ve truyền vào tai, nàng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một con muỗi bự tởm đang đậu lên cánh tay Đặc Lý Ti.

Đặc Lý Ti chán ghét run rẩy cánh tay, con muỗi vừa mới bay đi lại bay trở lại.

“Mau đuổi nó đi giúp ta.” Hắn cau chặt mày, “Dơ quá!”

“Anh tự đập chết nó đi không được à?” Ánh mắt nàng xem thường. Nhờ, chém giết mấy chục người như chém dưa hấu, cư nhiên ngay cả một con muỗi cũng không dám xuống tay?

“Nó bẩn như vậy sao ta dám chạm, mau đuổi nó đi a.” Hắn căm ghét đầu sang chỗ khác, “Đúng rồi, cầm cô động cái tay bẩn đó vào ta.”

Tên này..... mắt Lâm Linh hơi động, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ muốn trêu chọc hắn một phen. Vì vậy nàng im lặng tiến về phía trước, “chát” một tiếng đập bẹp dí con muỗi trên tay của hắn, nhất thời để lại trên da thịt trắng nõn của hắn một bãi máu kiêu thi thể của con muỗi.

“A a!” Phản ứng của hắn vẫn vô cùng kịch liệt, lập tức nhúng tay vào con suối tiếp tục chà rửa, nhìn hắn cứ như là muốn tháo luôn cả cánh tay xuống cho mau vậy.....

“A, xin lỗi, tôi dùng sức hơi quá.” Lâm Linh đứng một bên nín cười.

Arthur cả người ướt sũng bò lên trên bờ, thấy cảnh này đột nhiên lại thấy vừa tức giận lại vừa buồn cười.

“Anh nghe tôi nói này Đặc Lý Ti, sao anh lại muốn trở thành kỵ sĩ thế? Anh sợ ở dơ như vậy, lại vô cùng ghét thấy máu, sao anh vẫn cố làm thế.” Ánh mắt của nàng tò mò nhìn hắn, chẳng lẽ là dựa vào sắc đẹp.....

Hắn hơi khựng lại, chậm rãi mở miệng: “Thật ra trước kia là ta một mực muốn tìm phương pháp làm cách nào ở trong chiến đấu có thể bảo vệ tuyệt đối cho mình không bị thương, không đau nhức, trên da thịt không được phép lưu lại bất cứ vết sẹo xấu xí nào. Bởi vì ta là người như thế, lại sợ bẩn, sợ đau đớn, lại ghét máu.”

“Phương pháp đó là gì?”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi mắt băng lam trong suốt không thấy đáy: “Đáp án rất đơn giản, là phải trở nên mạnh nhất. Nếu cô mạnh hơn tất cả những đối thủ khác, tự nhiên sẽ không bị bất cứ thương tổn nào.”

Trong lòng Lâm Linh hơi động, ánh mắt rơi vào một đóa hoa phía sau lưng hắn, cánh hoa màu trắng như một con bướm muốn tung cánh bay. Hóa ra chỗ này cũng có hoa bách hợp, sự xuất hiện này có phải là một sự trùng hợp không nhỉ?

Ý nghĩa của hoa bách hợp là – sức mạnh.

Chỉ cần có sức mạnh, mạnh hơn bất kỳ đối thủ nào của mình, thì chắc chắn sẽ không bị bất kỳ thương tổn gì.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tương Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Arthur trở thành quốc vương

Arthur nhìn chăm chú vào Đặc Lý Ti đang đứng cách đó không xa, trong mắt ánh lên tia phức tạp. Khoảng thời gian sau vẫn có mấy đoàn người tới ám

sát, nhưng đều bị Đặc Lý Ti dễ dàng bỏ lại nên dọc đường khá là thuận lợi.

Tới Camelot là lúc trời vừa rạng sáng.

Sắc trời còn chưa sáng hẳn nhưng đại sảnh giáo đường nơi có phiến đá cắm thanh kiếm đã đầy ắp người. Bọn thị vệ trong cung dù về mặt đẳng đẳng sát khí nhưng vẫn không cản được mấy người hiếu kỳ muốn thử, nhưng thanh kiếm kia vẫn chẳng có chút xô dịch nào.

Lâm Linh ôm Tiểu Hắc Miêu, lo lắng tìm kiếm bóng dáng Khải trong biển người, nếu đoán không sai thì chắc hẳn bọn họ cũng bị đuổi giết đi? Mong bọn họ bình an tới được nơi này!

“Meo meo!” Nàng đang phiền loạn trong lòng thì chợt nghe một tiếng kêu quen thuộc, lập tức mừng rỡ. Nàng nhìn về hướng tiếng kêu phát ra thì thấy dưới một tán cây hộc có một thiếu niên tóc vàng đang cố dùng móng vuốt bám lấy thân cây, mà cái người đang cố kéo hắn ra, không phải là —

“Khải!” Nàng hưng phấn chạy đến, rốt cuộc cũng tìm ra được người quen, thật là xúc động muốn khóc quá!

“Tiểu Linh! Cô cuối cùng cũng tới!” Khải vừa ngẩng đầu thấy nàng thì cũng kích động vô cùng, nhưng tay vẫn đang cố kiềm hãm cái tên phiền toái kia, bắt buộc phải buông một tay ra bắt chuyện với nàng.

“Thật tốt quá, thật tốt quá, các cậu cũng cùng tới đây an toàn!” Lâm Linh buông Tiểu Hắc Miêu, giúp hắn giữ lại cơ thể Arthur có trí óc mèo.

“Trên đường có kẻ nào ám sát các người không?” Tiểu Hắc Miêu bắt buộc phải nhìn thoáng qua cái thân thể kia.

“Sao người biết? Trên đường quả thật có không ít người không ngừng đuổi giết chúng ta a.” Khải lập tức kêu khổ, “Hơn nữa còn phải mang theo tên này làm ta suýt nữa thì mất cả mạng. Di? Chẳng lẽ hai người cũng bị ám sát?”

“Ừ, nhưng may là có.....” Lâm Linh xoay người chỉ tay vào Đặc Lý Ti đang đứng cách đó không xa, “May là có người kia giúp chúng tôi.”

“Nhất định là tên công tước Joseph phái người đến giết chúng ta, không cho chúng ta rút kiếm!” Khải thúc giục nói, “Được rồi, gương Medusa đâu? Nhanh đưa Arthur về lại thân thể đi.”

Lâm Linh nhìn Arthur một cái, móc cái hộp từ trong ngực ra, trong lòng hơi phiền muộn. Một khi đã mở cái hộp này ra, khoảng cách của nàng và Arthur lại tiếp tục xa. Nghĩ vậy, nàng không nhịn được ôm lấy Tiểu Hắc Miêu, làm như không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, cọ cọ lên đầu hắn, coi như đây là lần tiếp xúc thân mật cuối cùng đi!

Cái hộp chậm rãi mở ra, nàng sờ nên cái mỏ của con chim, con mắt phải của con chim dần dần mở ra.....

Tạm biệt, mèo con Arthur.....

Một đạo ánh sáng trắng lóe lên, đôi mắt con chim một lần nữa lại đóng lại.

Hai người đứng yên chờ phản ứng của Arthur, cuối cùng Khải không nhịn được bước lên lay hắn vài cái, kêu to vài tiếng tên của hắn.

Đôi mắt Arthur hơi mở, khôi phục thần sắc “người lạ chớ gần” thường ngày: “Khải ca ca, ta không sao.”

“A, Arthur, thật tốt quá! Người thật sự trở lại rồi!” Khải kích động ôm hắn vào lòng, “Thật sự là quá tốt!! Đệ đệ của ta!”

“Ca ca.....” Mặt Arthur hơi đỏ lên vì xấu hổ, bị nam nhân ôm vào lòng như vậy, thật mất mặt. Nhưng, kệ lần này đi, chỉ một lần thôi.

“Rốt cuộc cũng khôi phục được rồi.” Trong lòng Lâm Linh như vừa gỡ xuống được một tảng đá lớn, chuyện nàng hứa với Mặc Lâm cuối cùng cũng xong! Cho dù thế nào thì nàng cũng đã đưa Arthur tới nơi này!

Arthur vất vả gỡ giày ra khỏi người Khải, sửa sang mái tóc rối loạn, nhìn chuôi kiếm cắm trên phiến đá, màu tím trong đôi mắt sắc lên như lưỡi đao gió: “Ta đi rút kiếm.”

Bọn họ chưa kịp đi tới phiến đá thì mọi người xung quanh chợt đứng hết cả lên, giáo chủ đại nhân cùng công tước Joseph bước vào!

Công tước Joseph nhìn lướt qua mọi người, mở miệng nói: “Hồi những vị kỵ sĩ dũng cảm của England ta, kì hạn một tháng đã hết, nhưng vẫn chưa có ai có thể rút được thanh kiếm chi mệnh này. Cho nên ta tuyên bố, từ giờ trở đi không cho phép bất cứ ai lên rút thanh kiếm này nữa, đây là ý chỉ của Thượng Đế!”

“Cái gì, rõ ràng là còn một ngày mà!”

“Đúng vậy, sao đột nhiên lại kết thúc?”

“Như vậy là sao a?”

Lời nói của công tước Joseph như quăng một viên đá vào hồ nước yên tĩnh, gây ra một con sóng bàn luận.

Công tước Joseph mặc kệ mọi người nói như thế nào, vẫn sai lính đưa tảng đá đi.

“Chờ một chút, công tước Joseph, như thế thì thật không công bằng.” Arthur tách đám đông bước nhanh tới trước mặt công tước Joseph và giáo chủ, mắt sáng như đuốc nhìn bọn họ, “Giả truyền ý chỉ của Thượng Đế thì sẽ bị trách phạt đấy. Cho dù chỉ còn có một ngày thì cũng không thể qua loa như thế được,” Hân nhướn đôi lông mày tuyệt mỹ của mình, “Hay là ngài sợ chân mệnh thiên vương thật sự xuất hiện?”

“Arthur, ta chỉ có thể xin lỗi nói cho ngài biết, ngài tới chậm rồi.” Thái độ Joseph có chút cường ngạnh, “Như ta đã nói mới nãy, ngài đã mất quyền rút kiếm rồi.”

Lời của hân vừa dứt thì lập tức có chục vệ binh rút kiếm đứng chắn trước mặt Arthur.

Thái độ này của Joseph đối với Arthur cũng khiến những người kỵ sĩ ở dưới bắt đầu bất mãn.

“A, công tước Joseph, hay là ngài muốn ta phải đánh ngã hết bọn này thì mới có quyền rút kiếm?” Arthur giương nhẹ khóe miệng, tay chậm rãi rút kiếm ra.

Song phương cùng giương cung bạt kiếm, bầu không khí như đọng lại cứng ngắc.

Chuyện lớn đến mức này, Lâm Linh cũng không biết làm thế nào cho phải. Vốn tưởng rằng chỉ cần hồi phục lại cơ thể cho Arthur thì mọi chuyện sẽ thuận lợi như nước chảy mây trôi, không ngờ tới công tước Joseph lại cứng đầu không cho Arthur rút kiếm, xem ra hân cũng lo lắng Arthur sẽ rút được kiếm nên mới đưa ra hạ sách này.

Nhưng bây giờ nên làm cái gì đây? Arthur tuy không phải đánh không lại mấy tên thị vệ kia, nhưng thông qua hình thức như vậy mới có thể rút kiếm thì cũng không hay cho lắm.

Ma pháp? Trong đầu nàng đột nhiên xẹt lại qua mấy chữ này, lần trước bởi vì ly trà yểm bùa của hầu tước nên mới không thể sử dụng ma pháp, nhưng giờ thì chắc công hiệu của nó cũng đã hết hoàn toàn rồi chứ nhỉ? Nghĩ vậy, nàng liền giơ ngón tay lên chậm rãi niệm vài câu chú ngữ, chợt thấy có một ánh sáng nhon màu tím bao xung quanh ngón tay mình.

Thật tốt quá! Dược hiệu đã biến mất rồi! Vậy là từ giờ trở đi nàng đã có thể tự do sử dụng ma pháp hệ gió!

Vậy giờ nàng sẽ thử một loại ma pháp khác. Mặc dù mấy lần trước luyện vẫn chưa hoàn toàn thành công được, nhưng lần này là vì Arthur, thử một lần xem sao.

Song phương vẫn tiếp tục giăng co, kiếm trong tay Arthur có hơi run. Lúc này, sắc trời đã dần tối nay lại càng thêm u ám hơn, đột nhiên lúc đó có một trận cuồng phong nổi lên, đá bay cát chạy mù mịt theo tiếng rít của nó. Một loạt những tiếng “loạt xoạt” vang lên. Một chuyện kỳ lạ xảy ra! Kiếm trên tay bọn thị vệ bị gió cuốn lên không trung quay cuồng vài vòng, sau đó “leng keng” mấy tiếng rơi xuống.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn không tưởng kia, cho đến khi gió dừng lại hân mới hồi phục tinh thần lại.

“Mọi người thấy rồi chứ, nếu như không cho Arthur điện hạ rút kiếm, Thượng Đế nhất định sẽ trách tội các ngươi. Các ngươi chắc cũng thấy sự phản nộ vừa rồi của Thượng Đế, đó nhất định là ý chỉ của ngài!” Lâm Linh thu hết dũng khí bước lên phía trên, chỉ vào Arthur nói. May mà đôi phương chỉ có chục người, nhiều hơn nữa có khi nàng đã thất bại rồi. Ôi, mặc dù cảnh giới của nàng chỉ mới đạt mức sơ cấp, nhưng có thể làm cho bọn họ sợ cứng người cũng là tốt rồi!

Ánh mắt Arthur phức tạp nhìn chằm chằm vào nàng, dần dần nở một nụ cười thần nhiên.

“A, nhìn cô gái kia kia, tóc đen mắt đen, thật khác với chúng ta a.”

“Nghe nói bên cạnh Arthur điện hạ có một người phương Đông, hóa ra lại là – nữ hài tử.”

“Hóa ra chính là nàng.”

“Nhưng nàng nói cũng có lý lắm, có khi đó đúng là ý chỉ của Thượng Đế thật.”

“Đúng vậy, nếu không thì sao lại có một trận gió kỳ lạ cuốn đi thanh kiếm của mấy người kia chứ?”

Bọn kỵ sĩ xì xào bàn tán, đột nhiên có một giọng nói lớn vang lên: “Mau đi cho Arthur điện hạ rút kiếm đi!”

Tiếng hô này lập tức như một hiệu ứng Domino, không ít người cũng hưởng ứng hô lớn theo, càng ngày càng nhiều, sắc mặt của công tước Joseph cũng càng ngày càng khó coi. Đúng lúc hân đang tính nói cái gì đó thì giáo chủ đột nhiên mở miệng: “Arthur điện hạ, ngài đi rút kiếm đi!”

“Giáo chủ đại nhân.” Joseph muốn ngăn cản.

“Công tước các hạ, đây là ý chỉ của Thượng Đế, chúng ta không thể nào cãi lại được.” Về mặt của giáo chủ đại nhân ngưng trọng.

Da da, toàn thắng! Lâm Linh hưng phấn nhìn Arthur đi về phía tảng đá, quay đầu lại ném cho Khải một nụ cười tươi, nhưng đúng lúc đó lại thấy Đặc Lý Ti đang dựa vào một thân cây đằng xa, về mặt bí hiểm nhìn chằm chằm vào nàng.

Arthur bước từng bước một về phía tảng đá, đến phía trước nó dừng chân lại. Tảng đá như ngày càng lớn hơn, và chuôi kiếm cũng đẹp mắt hơn. Hắn cảm giác được ánh mắt mọi người vẫn đang đổ dồn về phía mình và chờ đợi.

Hắn tiến về phía trước, cầm thật chặt chuôi kiếm, hít thật sâu một hơi chuẩn bị rút kiếm ra, chuôi kiếm trong tay hắn tựa hồ hơi nhè nhẹ run lên.

Thật ra trong nháy mắt ấy hắn cũng có một tia chần chờ. Nhưng nếu hắn không rút kiếm ra thì sẽ như thế nào? Vận mệnh của hắn, thật sự là do thanh kiếm này quyết định sao?

Đúng lúc đó, đột nhiên hình ảnh của phụ vương hiện ra trước mặt hắn, quốc vương vẫn ôn nhu cười như hồi cuối cùng gặp mặt: “Arthur, con ta, chắc chắn con chính là quốc vương England!”

Phụ vương. Tim hắn hơi động, dùng sức cầm chuôi kiếm rút ra ngoài. Không hoài nghi, không do dự, không chần chờ, bởi vì, chắc chắn hắn chính là quốc vương England!

“Xoẹt” một tiếng, kiếm bị nhổ ra!

Bốn phía yên tĩnh một hồi lâu. Joseph đột nhiên run rẩy hô: “Arthur không thể làm quốc vương! Đây nhất định là – âm mưu!”

Arthur không nói câu nào, giơ cánh tay phải nắm thanh kiếm lên.

Sắc trời phía sau sặc sỡ như lửa, rực rỡ như ánh sáng ban ngày, trong phút chốc mang cả giáo đường bao phủ trong ánh sáng màu vàng nhạt từ thanh kiếm trên tay Arthur! Như ánh mặt trời bình minh làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào!

Bốn phía vẫn là một mảnh trầm tĩnh, sau đó là một loạt tiếng vang rung động từng góc ngách giáo đường.

“Quốc vương! Chúng ta đã tìm được quốc vương!”

“Quốc vương vạn tuế!”

Nhìn bọn kỵ sĩ đồng loạt quỳ xuống, khoe mắt Lâm Linh hơi ướt át, rốt cuộc Arthur cũng đợi được ngày này.

Thời đại của hắn giờ đã tới. Hắn sắp sửa kế thừa vương vị, hơn nữa còn trở thành quốc vương vĩ đại nhất trong lịch sử nước Anh – Arthur vương!

Kể từ giờ England sẽ bước vào thời kỳ huy hoàng!

Giờ khắc ấy, nàng đã quên mình đang ở trong trò chơi, nàng chỉ thấy tất cả trước mắt giống như thật, chắc chắn không phải là ảo ảnh.

Arthur. Nhất định có tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tôi thích cậu

Dung nhan sáng lạng như ánh mặt trời, mang một hơi thở vương giả. Hắn làm cho nàng không thể nào dời tầm mắt khỏi hắn được, trống ngực càng lúc càng nhanh, có một cỗ buồn khổ nhẹ trong lòng.

Arthur, tôi. thích cậu.

Sau khi thuận lợi rút ra được thiên mệnh chi kiếm, bọn Lâm Linh được mời về cung điện nghỉ ngơi. Trong cung long trọng mở lễ hội mừng quốc vương mới xuất hiện.

Lâm Linh đứng ở một góc cung điện nhìn quanh.

Kể từ hôm nay hoàng cung này đã thuộc về Arthur rồi.

Chờ sau khi hắn danh chính ngôn thuận trở thành quốc vương England. Vậy là cuộc sống ở lâu đài bá tước Ái Khắc Luân cũng kết thúc.

Ngon đèn dầu lấp lóe trong cung điện náo nhiệt, các vị tiểu thư thực nữ vì muốn được quốc vương nhìn tới, đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy, hoặc cao quý tao nhã, hoặc sáng mị nhiệt tình, hoặc thanh thuần động lòng người. Khách quý lượn lờ như mây, khiến người khác hoa cả mắt.

“Không ngoài dự đoán của ta.” Đặc Lý Ti không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau lưng nàng, “Người rút được kiếm chính là Arthur điện hạ.”

“Đó cũng là nguyên nhân anh bảo vệ chúng tôi trên đường đi?” Lâm Linh liếc mắt nhìn hắn, “Nhưng tôi lại cảm thấy hơi kỳ quái, nếu đã như vậy sao anh không đi theo bảo vệ Arthur? Bảo vệ tôi và một con mèo nhỏ thì được ích lợi

gì?”

Hắn khẽ cười cười: “Không phải ta vẫn luôn bảo vệ Arthur điện hạ sao?”

“A, chẳng lẽ anh.....” Lâm Linh mở to hai mắt, chẳng lẽ hắn đã biết trước?

“Ân, nếu như ta không nhìn lầm thì hẳn trận cuồng phong kia cũng là do cô làm.” Câu tiếp theo của hắn làm Lâm Linh mém trượt chân.

“Ha ha, anh nói gì tôi chả hiểu ~” Nàng chỉ có thể giả ngu.

“Nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng tới sự trung thành của ta với Arthur vương.” Hắn khom khom môi, “Ta chỉ phục vụ cho cường giả, cho kẻ mạnh nhất.”

A? Lâm Linh giật mình, chẳng lẽ hắn cũng một kỵ sĩ trong bàn tròn?

Nàng cười sáng lạn, vẻ mặt chân thành nói: “Trên đường thật sự rất cảm ơn anh. Thật vui khi được biết anh, kỵ sĩ Đặc Lý Ti.”

Nụ cười của hắn càng thêm chói lọi: “Ta cũng rất vui khi được quen cô, Linh.”

“Được rồi, đừng đứng đây nữa, chúng ta đi kiếm gì đó ăn thôi.” Lâm Linh duỗi tay muốn kéo hắn, nhưng đột nhiên hắn lại thất kinh lùi về phía sau hai bước: “Linh, cô rửa tay chưa?”

“Này.....”

“Chưa rửa tay thì tuyệt đối không được chạm vào ta.”

“Ha ha ha, tôi chẳng những chưa rửa tay mà còn mới đi vệ sinh xong a, ha ha! Đi chung đi!”

“A a! Cứu mạng!!”

Nhân vật chính tới nay tất nhiên là Arthur. Vô luận là tướng quân đại thần hay là hoàn hoa khuê nữ đều muốn gây chú ý với hắn, mà cả buổi tới Arthur cũng vô cùng bận rộn, lúc nào cũng bàn luận chuyện đại sự với mấy quan thần hoặc giáo chủ.

Lâm Linh nhìn vị thiếu niên cao cao tại thượng kia, trong lòng vô cùng phiền muộn, ngay cả những lời Khải nói bên cạnh nàng cũng chẳng thể nghe được chữ nào. Sau khi trở thành Arthur vương thì hẳn đến khi nào mới có thể để ý đến nàng. Nhưng không biết có phải là do biểu hiện của nàng ngày hôm nay không, trong không gian có một ánh mắt tò mò nhìn nàng.

Tiếp tới mới được một nửa, nàng đã kiếm một cái cớ lên ra bên ngoài.

Lần trước vì vội vội vàng vàng nên chẳng nhìn rõ được hoa viên này.

Bất tri bất giác, nàng đã đi tới một góc hoa viên. Cảnh sắc nơi đây vẫn rất quen thuộc. Đúng rồi, chỗ kia không phải là chỗ nàng đã gặp hắc công tước sao? Còn có, nơi mà nàng đã khiêu vũ cùng hắn, dưới một bầu trời đầy sao.

Ý nghĩ trong nàng từng dòng từng dòng chảy xuôi.

Rốt cuộc tình cảm của nàng đối với hắn đã thay đổi từ đâu? Tại sao lại thay đổi, từ chán ghét đến yêu thích? Vì sao, nàng lại nhận ra trễ như vậy, nếu sớm nhận ra thì nàng đã cố sửa rồi.

Nếu như..... sớm phát hiện ra..... liệu nàng có tránh khỏi tình cảm đã khắc sâu vào tim không?

Lần đầu tiên, nàng có cảm giác thích một người, nhưng nó lại có một cảm giác..... Thương cảm.

Nàng đi tới bên cạnh cái ao trong hoa viên, ngó nghiêng thấy xung quanh không có ai, vì vậy lớn gan tháo giày ra, chậm rãi thọc hai chân vào trong làn nước, sau cái lạnh thấu xương là một cảm giác mát lạnh không nói nên lời.

Thật thoải mái.....

“Meo meo ~” Từ sau lùm cây truyền đến tiếng mèo kêu quen thuộc, nàng mừng rỡ quay đầu lại thì thấy một con mèo đen nhỏ đang lười biếng đi tới cạnh nàng.

“A, là mày!” Nàng thoáng mắt đã nhận ra nó, ôm chầm lấy, “Đó giờ mày chạy đi đâu mà ta tìm hoài không thấy thế?! Sao mày lại ở trong hoàng cung? Ha ha, hay là cơ thể mày còn trí nhớ của Arthur? Hay mày với Arthur lại đối rồi?”

“Cô ngốc, lại nói bậy bạ gì đó?”

Giọng nói sau lưng làm nàng sững sốt. Giọng nói này..... Lúc tâm nàng đang dao động, mèo đen đã chạy tới cạnh hắn.

“Arthur, con mèo này là cậu tìm lại cho tôi?” Nàng cố gắng khôi phục cảm xúc, ra vẻ bình tĩnh hỏi hắn.

“Ta không có rảnh như thế.” Ngực khí của hắn vẫn không mất vẻ tự nhiên, nhưng trên khuôn mặt lại thoáng có sự bối rối, “Ta chỉ là ngẫu nhiên thấy được nó, ngẫu nhiên bắt được nó, ngẫu nhiên đưa đến nơi này, ngẫu nhiên thấy cô.....”

Nàng không nói lời nào, ôm chặt con mèo đen nhỏ trong tay. Loại cảm xúc này nói như thế nào đây?

Rõ ràng là không thể chạm vào, không có sắc thái, lại cũng không có độ ấm, nhưng lại có một cảm giác mềm mại ấm áp.

Cảm ơn sự ngẫu nhiên của cậu..... Arthur.

“Ngày mai ta và cô cùng nhau trở về lâu đài bá tước Ái Khắc Luân,” Hắn dừng một chút, “Còn phải tới lâu đài hầu tước Gawain đón Lancelot về.”

“Cậu và tôi cùng nhau trở về? Nhưng chẳng phải trước khi lên ngôi còn nhiều việc phải làm lắm à?” Nàng nhẹ nhàng lắc lắc chân của mình, “Tự tôi vẫn có thể đi tới chỗ Gawain mà.”

“Ta sẽ không để cho cô đi một mình.” Hắn tựa hồ có chút mất hứng, “Còn chuyện ở đây ta đã bàn luận ổn thỏa với các đại thần hết rồi.”

“Nhưng.....”

“Bất kể thế nào, ngày mai cũng phải dậy sớm đấy, cô nên đi nghỉ đi.” Ánh mắt của hắn rơi trên đôi chân trần của nàng, hơi dừng lại, đột nhiên không nói gì nữa, “Ta đưa cô về phòng.”

Mặt của nàng thoáng cái đỏ ửng lên: “Cậu buông tôi ra, tự tôi có thể.....”

“Sao? Gượng à? Trước đây cô ôm ta cũng không ít đâu.” Trong mắt của hắn lướt lên một ý cười ranh mãnh.

“Này!” Mặt nàng càng thêm đỏ, tên kia là đang trả thù nàng sao? Nàng hơi tức giận ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy dưới mi mắt của hắn là đôi con ngươi màu tím sáng ngời, khóe miệng khẽ nhếch, vẻ mặt ôn nhu, không có một chút xúc phạm nào.

Nàng nhẹ nhàng kéo chặt vạt áo của hắn, trong lòng có một giọng nói không ngừng lặp đi lặp lại: Ta..... Thích..... chàng, ta là như vậy, cứ như vậy thích chàng.....

Lúc trở lại phòng, một hồi lâu Lâm Linh cũng không thấy bóng người nào.

Mái tóc và đôi mắt màu xanh như đại dương, bên môi luôn nở một nụ cười lười biếng. Khi nhìn thấy Arthur ôm nàng vào phòng thì trong đôi mắt ấy hiện lên một tia phức tạp.

“Mặc, Mặc Lâm, người đã đến rồi.” Chết a! Cứ nhiên bị Mặc Lâm thấy được!

“Arthur điện hạ,” Mặc Lâm cười cười, “Rất nhanh sẽ phải đổi lại là Arthur bệ hạ rồi.”

“Sư phụ, con có được ngày hôm nay cũng là nhờ sự dạy bảo của người.” Arthur tới trước mặt hắn cung kính hành lễ, “Con xin cảm tạ người từ tận đáy lòng, sư phụ.”

“Điện hạ, tương lai sẽ còn có nhiều thử thách đang chờ con, con sẵn sàng chưa?”

“Con đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ vì England mà chiến, làm tròn nghĩa vụ của một vị vua.”

“Nghe con nói vậy ta an tâm rồi,” Ánh mắt Mặc Lâm phức tạp nhìn hắn, “Nhưng một khi đã làm vua, sẽ có rất nhiều thứ buộc phải bỏ đi, con cũng phải giác ngộ được điều này.”

Arthur có chút sững sốt, gật gật đầu.

“Lâm Linh, lần này biểu hiện của cô khá tốt.” Vầng trán của Mặc Lâm lại khôi phục lại ý cười, “Arthur đã trở thành quốc vương, nếu như cô muốn, có thể trở về một thời gian.”

Lâm Linh a một tiếng thốt ra: “Mặc Lâm, người nói ta có thể trở về?” Bất tri bất giác nàng đã ở đây khá lâu, không biết ba mẹ và các bạn học như thế nào rồi? Vốn đang không cảm thấy gì, nghe Mặc Lâm nói thế làm nàng có chút cảm giác muốn trở về.

Ánh mắt của nàng vô ý xẹt qua Arthur, phát hiện trên mặt của hắn viết hai chữ “khó chịu” to. Kỳ quái a, thấy vẻ mặt này của hắn làm nàng có cảm giác vui sướng không rõ, chẳng lẽ hắn khó chịu là do nghe nàng đi về?

“Muốn đi thì đi sớm đi, đừng gây vướng bận chỗ này!” Hắn bỗng đứng thẳng lên, “Sư phụ, con về phòng trước, người cũng sớm đi nghỉ đi.” Hắn nói rồi

ngênh ngang rời đi, không thèm liếc nhìn nàng lấy một cái.

Ghê gớm thật, cái mặt thối này vứt cho ai nhìn a! Nàng tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng của hắn, mới vừa nãy còn rất vui sướng mà giờ như trượt xuống đáy cốc vậy...

Vương bận, hóa ra nàng chỉ là thứ vương bận mà thôi!

Tức chết đi được, sớm biết thái độ của hắn như vậy thì để cho hắn vĩnh viễn làm mèo luôn cho rồi!

“Người dự định khi nào thì trở về?” Mặc Lâm thấp giọng hỏi.

Nàng suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: “Thật ra ta rất muốn lập tức được trở về, nhưng trước khi trở về ta vẫn còn chuyện quan trọng muốn làm. Ta đã hứa với cậu ấy tới lâu đài của Gawain đưa Lancelot về, ta không thể nuốt lời.”

Mặc Lâm nhướn mi, giọng nói phát ra êm ái: “Lâm Linh, người đã thay đổi.”

“Thay đổi? Chỉ là giữ lời hứa của mình với người khác thôi mà?” Nàng lấp bắp nói.

“Lâm Linh, người không quên đây chỉ là một trò chơi chứ? Mọi phương diện từ người đến vật, tất cả đều là được lập trình ra.” Trong mắt của hắn xẹt qua một tia sâu muộn, như đám mây xẹt qua khu rừng, “Mỗi người ở nơi đây đều đi theo quỹ đạo trong trò chơi. Lâm Linh, người hiểu ý ta chứ?”

“Ta đương nhiên hiểu rồi!” Nàng cố gắng nở một nụ cười tươi như đã hiểu rõ tất cả, “Mặc Lâm, người đang nhằm cái gì sao?”

“Biết rõ là tốt rồi.” Hắn cười rộ lên, lại a một tiếng bổ sung thêm, “Được rồi, lần này sau khi trở về nhớ lau sạch cái đĩa giúp ta, như vậy mới chắc chắn trò chơi có thể được tiến hành thuận lợi.”

Nàng đột nhiên nhớ lại chuyện kia, thuận miệng kêu một tiếng không xong, a một cái vỗ bộp lên đầu mình!

“Làm sao vậy?”

“Ta, lần trước ta lỡ đem trả cái đĩa rồi, không xong, không biết cái đĩa kia còn ở cửa hàng không.....”

Sắc mặt Mặc Lâm hơi đổi: “Vậy thì sau khi người trở về phải lập tức tìm lại cho ta, bởi vì một khi có một ai đó khởi động lại trò chơi này, mọi thứ ở đây đều sẽ bị xóa sạch, toàn bộ ký ức đều sẽ bị xóa hết.”

“Cái gì! Nghiêm trọng như thế?!” Sắc mặt của nàng thoáng chốc trở nên tái nhợt, “Ý người là chỉ cần ai đó khởi động trò chơi, thì sẽ giống ta cũng tiến vào đây, giải cứu Arthur, trợ giúp Arthur, nhưng những việc làm của ta đều sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn?”

Thấy Mặc Lâm trầm mặc gật đầu, lòng nàng thoáng cái trầm xuống. Tất cả sẽ phải bắt đầu lại, những ký ức về nàng cũng sẽ bị biến mất.....

“Giờ người muốn về sao?” Mặc Lâm tới bên cửa sổ, bóng đêm che đi cảm xúc bên trong mắt hắn.

“Ta đã hứa phải đưa Lancelot về,” Giọng nàng rất nhẹ nhưng đầy kiên quyết, “Đây là lời hứa của ta với cậu ấy.”

Một khi đã cứu được Lancelot ra, nàng sẽ lập tức trở về, ngay lập tức!

=====.

Buổi sáng ở Camelot.

Trong lúc dùng bữa sáng, Lâm Linh len lén đưa mắt nhìn vị quốc vương tương lai kia. Oa, sắc mặt của hắn vẫn rất tồi tệ a, không nên chọc tới thì hơn, tốt nhất là cứ cắm mặt vào đồ ăn của mình đi.

Đi? Bữa sáng nay có trứng gà a. Không biết tại sao trong trò chơi này lại vô cùng thiếu thốn trứng gà, ngay cả trong quán trọ lần trước cũng không có bán trứng gà.

Nàng đang suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên nghe Arthur nói: “Đồ ăn ta ghét nhất là trứng gà, lập tức mau đem bỏ cho ta, sau này trong cung không được phép làm bất cứ một món ăn nào có trứng gà trong đó.”

“A? Nhưng—” Khải còn đựng được tới trứng gà đã phải nhìn người hầu mang đĩa bỏ đi.

Oa, tên kia nhanh như vậy mà đã có xu hướng bạo quân rồi, mình không ăn thì liền không cho người khác ăn luôn, thật là!

Nếu trứng gà đều mất hết thì làm sao mà nàng có thể trở về cơ chứ?

“Đừng rồi, Đặc Lý Ti, cậu là người ở đâu? Nghe Lâm Linh nói cậu rất lợi hại, cậu còn có thể đánh đàn đúng không? Ta nói a.....” Khải nhanh chóng quăng vù trứng gà sang một bên, chuyển sự chú ý lên người của Đặc Lý Ti.

Hình như vẻ mặt của Đặc Lý Ti có chút co rút.

“Arthur, tôi sẽ cùng cậu đi đón Lancelot.” Nàng cầm lấy một lát bánh mì.

Khỏe miệng Arthur hơi động, thần sắc có chút hoà hoãn, nhưng ngoài miệng vẫn lạnh băng: “Tùy cô.”

“Bệ hạ, bánh mì này.....” Người hầu đứng bên cạnh hần tỉnh nói cái gì đó.

Arthur giờ tay bảo hầu đợi một lát, nhìn Lâm Linh nói thêm: “Vây gần một tiếng sau lên đường.”

“Bệ hạ.....”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Arthur khó chịu quay mặt về phía người hầu kia.

“Bệ hạ, mới vừa rồi ngài nói không thích trứng gà, nên nô tì muốn nói với ngài, những lát bánh mì kia có phết kem trứng, có cần phải thu hồi lại luôn không ạ.....”

Lúc này, Lâm Linh đã cắn một miếng bánh mì, nghe người hầu nói thế thì đột nhiên muốn nhổ ra.....

Không xong, trong bánh mì có trứng gà!

Nhưng rõ ràng là lần này nàng chưa muốn trở về mà! Nàng còn muốn đi cứu Lancelot.....

Không được a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Bị bắt làm người hầu

Nàng cảm thấy một trận hoa mắt choáng váng, cả thân thể dần trở nên nhẹ bẫng, ý thức dần dần mơ hồ rồi biến mất, đó là khuôn mặt trắng bệch của Arthur.

Lại phải trở về.

Sau khi nàng hồi phục ý thức, trong nhà vẫn không có gì thay đổi. Nàng chạy đến nhà bếp, phát hiện trên bếp vẫn còn nồi trứng luộc lúc nàng ăn để vào trò chơi.

Thời gian trải qua trong trò chơi dài như vậy, nhưng nơi đây vẫn không có thay đổi gì.

Vẫn còn sẵn trứng gà, thật tốt quá! Nàng thò tay mò lấy một quả trứng, lột vỏ muốn ăn nó, chờ cứu Lancelot rồi trở về.

Nàng không do dự cắn xuống một cái, ủa? Sao lại không có phản ứng? Cắn thêm một cái nữa, vẫn không có gì?

Bíp, bip, bip! Máy tính trong phòng đột nhiên kêu lên, nàng giật mình một cái, rõ ràng máy tính vẫn đang tắt mà, tà môn quá đi.

Lúc nàng chạy đến phòng thì đột nhiên thấy máy tính đang bật, hơn nữa trên màn hình còn có hình ảnh của trò chơi Arthur vương, phía trên nhấp nháy mấy chữ to: Xin vui lòng bỏ đĩa vào để tiếp tục, xin thử lại lần nữa!

Trán nàng chảy vài giọt hắc tuyến, ý là cho dù có ăn trứng gà thì cũng thể quay về được ấy hả? Hay là qua một thời gian nữa ăn mới vào được?

Đúng lúc đó đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng chìa khóa, nguy rồi! Mẹ về! Nàng sợ đến tay chân loạn choạng vội vàng tắt máy tính, thần tốc lúi một đồng sách giáo khoa từ trong cặp ra, đem cả thân thể nhào lên trên đồng sách.

Sau khi làm một loạt những động tác thì cửa mở. Lâm mẹ thấy nữ nhi của mình đang nghiêm túc học bài thì vô cùng vui mừng: “Tiểu Linh, hôm nay mẹ mới mua măng lát nữa mẹ xào chua ngọt cho con ăn nhé.”

Nghe được tiếng của mẹ, cảm giác thật thân thiết, thôi thì cứ ở lại đây vài ngày vậy. Dù sao thế giới trò chơi và thế giới này cũng cùng song hành mà, muộn hai ba ngày chắc không sao, nàng cũng thừa dịp hai ba ngày này kiếm cái đĩa về.

Reng reng reng — tiếng chuông điện thoại trong nhà vang lên, nhưng Lâm Linh không thèm nghe máy, bởi vì nàng biết thế nào mẹ nàng cũng sẽ đi bắt. Sau đó nếu như tìm nàng, mẹ sẽ hỏi là người nào, nếu như là nam sinh, vậy thì nhất định sẽ bị lôi tám đời tổ tông ra mà hỏi.

Nhưng bạn học Ngự Ngôn của chúng ta đâu biết điều đó.

Lâm mẹ vừa bắt máy nghe được một giọng nam sinh, khách khí nói:“Tìm Lâm

Linh? Cậu là ai?”

Bạn học Ngự nhỏ giọng trả lời:“Cháu họ Ngự.”

“Ngự cái gì?”

Ngự Ngôn ngần ngừ cả người, lắp bắp trả lời:“Tại sao? Con cũng không biết tại sao, ba của con họ Ngự.....”

“Ba!” Điện thoại cứ như vậy bị đặt xuống.

Ngự Ngôn cầm điện thoại mà nước mắt chảy dài, mẹ Lâm Linh thật đáng sợ, cậu ấy chỉ muốn báo với Lâm Linh là ngày mai nghỉ học thôi mà.

Bởi vì như thế, nên ngày hôm sau Lâm Linh tới trường thì phát hiện trong trường trống không.

Dưới sự buồn bực, Lâm Linh lập tức tới cái cửa hàng bừa bộn như chiến trường kia mua về lại cái đĩa trò chơi Arthur vương.

Cái quán vẫn vô cùng bừa bộn, nàng vất vả vượt qua mối nhào tới được trước mặt trưởng quầy, lo lắng hỏi:“Ông chủ, tôi muốn mua cái đĩa trò chơi Arthur vương!”

Ông chủ giựt giựt mí mắt, phun ra hai chữ:“Bán rồi.”

Cái gì! Nàng nhảy dựng lên, kích động kéo áo ông chủ lại, quát:“Ông chủ ông bán cho ai? Bán cho người nào?!”

“Này này, đừng kích động thế, chết người giờ a.” Lão bản bị nàng dọa đến nhảy dựng lên,“Tên kia cô cũng biết đấy, chính là vị Tam công tử lần trước a.”

Miệng nàng hơi co rúm“Ông nói cái gì? Tam công tử?”

“Đúng vậy, hần mua rồi.”

A a a! Nàng ôm đầu, cảm thấy đất trời như rung chuyển, tại sao lúc nào cũng là cái tên Tam công tử kia hết vậy?!

Ầm ầm, chân trời vang lên một tiếng sấm sét như báo hiệu sắp có một chuyện xui xẻo gì đó xảy ra. Biệt thự của Tề Văn Du ở một khu dân cư xa hoa, các biệt thự dày đặc như ẩn như hiện, cả khu mặt đất đều được lát bằng gạch được nhập từ Ý về, hai bên đường trồng đủ loại hoa cỏ, vừa u tĩnh lại vừa tao nhã. Nếu như không phải là người dân ở đây mà muốn đi vào thì sẽ bị tra hỏi vô cùng cẩn mật.

Lâm Linh mặc dù đã tìm được tới nơi này như vì hệ thống an ninh không thể xác nhận được thân phận của nàng, nên không thể làm gì khác hơn là đành đứng ở ngoài cổng đợi.

Nàng bực bội nắm túi xách, nếu không phải vì trò chơi nàng sẽ không thèm đến cái nơi quý quái này đâu. Nàng không phải không chỉ được ở khu dân cư cao cấp mà còn được ở cả trong hoàng cung đó sao.

Nghĩ tới đây, tâm tình của nàng không khỏi tốt lên.

Sau cỡ nửa giờ chờ đợi, một chiếc màu đen Rolls-Royce chậm rãi dừng trước cửa khu biệt thự. Trước mắt Lâm Linh trước mắt, đây chính là xe của Tam công tử nhà!

Thừa dịp nó chưa kịp đi vào, nàng chạy lên bắt lấy cửa xe hét lớn:“Tề Văn Du, tôi có việc muốn tìm cậu!”

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, để lộ ra một gương mặt cao quý âm nhã, thần nhiên sáng rỡ như ánh nắng động lòng người.

“A, là bạn học Lâm Linh sao, tìm tôi có chuyện gì?” Hần cười một tiếng tỏ vẻ tốt lành.

“A, là như vậy, có phải cậu đã mua chiếc đĩa trò chơi Arthur vương không, có thể chuyển nhượng lại cho tôi được không?” Nàng đi thẳng vào vấn đề.

“Đĩa trò chơi sao?” Hần suy nghĩ một chút,“A, thật là đáng tiếc a..... Tôi đã đưa cho đứa anh họ của đứa cháu ngoại của bà cô con của ông anh hai bố tôi bên nhà ngoại mượn rồi a! Hần hình như rất thích trò chơi này a.....”

“A? Nhưng tôi thật sự đang rất cần cái đĩa trò chơi này.....” Lâm Linh nói năng lộn xộn.

“Nhìn cô thích như vậy, muốn chuyển nhượng thì cũng có thể, ần, đưa tôi ba nghìn nhân dân tệ, tôi chuyển nhượng cho cô.”

“Thật sự có thể chuyển nhượng cho tôi sao? Thật cảm ơn cậu A? Cái gì? Ba nghìn nhân dân tệ?! Một cái đĩa trò chơi không phải chỉ có 10 đồng thôi sao?”

“Cái giả nó như thế, muốn hay không là tùy cô thôi.”

“Rõ ràng là cậu đang lừa tôi, hơn nữa còn lừa người nghèo, cậu quá đáng rồi đấy!”

“Tôi đã nói là tùy cô, không muốn thì thôi. Dù sao tôi cũng đang rảnh không có chuyện gì làm, để thi thoảng mở lên chơi thử.”

“Chờ một chút, tôi đồng ý!”

Và mối quan hệ giữa kẻ giả hoạt vợ vệt tài sản và người đơn thuần bị vợ vệt tài sản được thiết lập một cách kỳ diệu.

“Nhưng giờ tôi không có nhiều tiền như vậy a.” Nàng cúi đầu chột chột hai đầu ngón tay với nhau.

“Vậy để tôi chỉ cho cô một cách nhé, bạn học Lâm Linh.” Khóe miệng Tam công tử hơi nở nụ cười.

“A, được!” Trong lòng của nàng lóe lên một tia may mắn, chẳng lẽ hẳn sẽ nói chúng ta đều là bạn học nên quên đi?

“Đúng lúc mấy ngày nay cha mẹ của tôi đều xuất cảnh đi du lịch hết rồi, cô tới làm một ngày ba bữa cho tôi. Nếu như tôi thấy hài lòng, không chừng sẽ cao hứng tặng đĩa cho cô.”

“Bốp” Đầu nàng đánh vào cửa kính xa, “Ý của cậu là..... để cho tôi đến nhà cậu làm công?”

“Ha ha.” Hắn cười đến quỷ dị.

“Được, tôi làm!” Vì đĩa trò chơi, nàng liều mạng!

Trình độ xa hoa của nhà Tề Văn Du vượt xa tưởng tượng của nàng, cái gì cần tất cả đều có, ngay cả trước khi vào cửa cũng phải kiểm nghiệm dấu vân tay.

“Ân, tôi có chút đói bụng rồi, đi làm cơm đi.” Hắn lười biếng ngồi trên ghế sa lon, thuận tay cầm lấy điều khiển mở TV

Lâm Linh nén giận đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra, bên trong chẳng có gì cả.

“Không có gì thì làm sao mà nấu?” Nàng vung hai tay đi ra từ trong phòng bếp.

“Vậy,” Tề Văn Du vẫn nhìn chăm chăm vào TV không chuyển mắt, “Tôi muốn ăn cơm tối với cà ri và cá sống a. Cách nơi này hai km có quán ăn gọi là Bà La Môn Ấn Độ, mùi vị không tệ, cà ri ở đây là đắt nhất, đương nhiên không quá cay. Cá sống có thể đi tới quán Cây Anh Đào Nhật Bản để mua, cách nơi này cũng không xa, ngồi tuyến xe buýt số 21 qua 4 trạm rồi chuyển sang tuyến số 33 qua 8 trạm là tới ngay, nhớ bảo bọn họ bỏ ít mù tạt thôi, tôi không thích ăn quá cay. À, thuận tiện mang thêm mấy chuỗi thịt dê, nhất định là phải mua ở nhà Dương Dương Dương đấy, đúng rồi, tôi thích ăn nóng, cho nên cô phải đi cho mau, nếu đồ ăn lạnh đi thì tôi sẽ bắt cô mua lại đấy..... Làm phiền cô rồi.”

Người nào đó đã hóa đá hoàn toàn.

Vì vậy, trong một quán ăn Ấn Độ, một cô gái với bộ mặt nhăn nhó, một bên đưa tay che cái hắt xì, một bên đem toàn bộ bột cà ri cay nhất bỏ vào trong hộp.

Vì vậy, ở trong một quán chế biến thức ăn Nhật Bản, một cô gái với vẻ mặt phẫn nộ xịt mù tạt lên cá còn cao hơn cả thạch cao.

Vì vậy, trên một con đường chật chội, một cô gái tóc tai bù xù đang cầm mấy xâu thịt nướng chạy như điên.....

Ngày thứ hai, Lâm Linh mang bộ mặt tiều tụy đến trường. Trải qua một ngày hành hạ làm cho xương cốt nàng rã rời, cái tên Tam công tử này căn bản là một tên biến thái mà.....

“Oa, Lâm Linh, sao trên mắt cậu lại có hai cái quầng thâm thật lớn a!” Nàng vừa đặt chân vào lớp đã nghe Quách Đình kinh ngạc hét to.

“Thế à?” Nàng hừ khí vô lực lên tiếng.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Có muốn tớ đưa cậu lên phòng y tế xem thử không?” Quách Đình lo lắng lại gần.

A, vẫn là Quách Đình đáng yêu. Nàng cười lắc đầu: “Không cần, chỉ là tớ ngủ không đủ thôi, không sao đâu.”

Xem ra chưa lấy lại được đĩa thì chưa thể quay lại trò chơi rồi. Hy vọng cha mẹ tên kia mau mau trở về để nàng còn kịp đi cứu Lancelot!

Cơm trưa xong, Lâm Linh đi ngang qua hành lang thì thấy Trần Di và các bạn của nàng ta. Nàng làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt không thiện cảm của bọn họ, cúi đầu vội vã chạy qua. Nhưng ngạc nhiên là hôm nay bọn họ không tìm nàng gây phiền toái, cũng chẳng có nửa lời khiêu khích hay châm chọc nào.

“Tiểu Nguyệt, cậu xác định chính là cô ta?” Nhìn bóng Lâm Linh đi xa, Trần Di phụng phịu hỏi.

“Thật sự là tớ đã thấy cô ta đi ra từ biệt thự của Tam công tử! Không sai được đâu!” Cô gái gọi là Tiểu Nguyệt nặng nề gật đầu.

“Lâm Linh.....” Trần Di cau mày, sắc mặt giận dữ, “Ta sẽ xem cô sống thế nào ở cái học viện này.”

Lúc này Lâm Linh đang vất hết óc để kiểm soát về nhà muộn, hoàn toàn không biết có chuyện gì sắp xảy ra. Giờ chuyện phiền phức nhất với nàng là phải lo một ngày ba bữa cho tên kia. Và còn phiền hơn nữa là phải kiếm một cái có thể ở nhà.

“Này này, Lâm Linh, cậu biết không, hôm nay Tam công tử hình như không đi học.” Quách Đình không biết nhảy từ đâu ra, báo tin tức với nàng.

“A, vậy à?” Nàng cũng không để ý.

“Nghe nói cổ họng cậu ấy sưng lên, không nói được nữa.”

“A???”

Lâm Linh đợi sau khi Quách Đình rời đi liền phi vào góc cười trộm. Ha ha, đồ ăn ngày hôm qua quả nhiên hữu hiệu, xem tên kia lần sau làm thế nào hành hạ người khác!

Bíp bíp bíp — ngay lúc tâm tình nàng đang sáng khoái thì đột nhiên có tiếng tin nhắn từ điện thoại vang lên. Người nào lại nhắn tin cho nàng? Nàng nghi hoặc lấy điện thoại di động ra, nhấn vào hộp thư đến, trên màn hình hiện lên một dòng chữ:

Đồ ăn ngày hôm qua rất ngon, làm phiền cô hôm nay đi mua lại y chang như thế.

Tề Văn Du.

“A! Còn muốn đi nữa!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Thịt bò giá trên trời

Sắc trời dần tối, gió thổi rầm rầm.

Trong một góc thư viện của học viện Vạn Hiệp có một nữ sinh tóc ngắn đang ngồi co ro, đôi mắt mở to khẩn trương liếc nhìn chung quanh.

Trong thư viện yên tĩnh không bóng người đến đáng sợ, chỉ có tiếng gió thổi qua trang sách kêu “lạch phạch”..., tạo nên một sự quỷ dị không lời, thật khiến cho người ta liên tưởng tới mấy cảnh trong phim kinh dị.

Đột nhiên phía cuối hành lang truyền đến tiếng bước chân, như muốn phối hợp với không khí đáng sợ này. Từng bước, từng bước, từng bước, gót giày đánh mặt đất đi về phía này, mang theo tần suất sợ hãi tăng dần của người nghe thấy nó.....

Khóe miệng nữ sinh càng ngày càng co quắp lại, không quên co lui cơ thể vào trong góc tường.

Bíp bíp bíp ~

Một tiếng kêu ngắn báo có tin nhắn vang lên từ điện thoại, khiến nàng sợ hãi thoáng nhảy dựng lên.

Bốp!

Khiến đầu của nàng đụng một cái thật mạnh vào giá sách bên trên.

“Lâm Linh, hóa ra cô thật sự ở chỗ này.” Một giọng nói ôn nhu không chút hoang mang truyền đến, theo sau nó là vị chủ nhân đang xuất hiện trước mặt nàng, hiển nhiên mỹ nam ưu tú khí chất hòa nhã này hoàn toàn bất đồng với mấy tên khủng bố, hẳn là phải nên xuất hiện trong mấy truyện tranh thiếu nữ mới đúng!

Nhưng trong mắt Lâm Linh thì vị Tề Văn Du đẹp như từ trong truyện tranh bước ra này chính là một sứ giả địa ngục!

Nàng miễn cưỡng nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Ha ha ~ Tề Văn Du, sao cậu tìm ra được chỗ này thế?”

Nếu không nhờ kinh nghiệm bản thân, đánh chết nàng cũng không tin tên Tề Văn Du ôn nhu ân cần trước mắt này lại là một nam sinh vô cùng độc ác!

Một tuần trước vì muốn tìm lại đĩa trò chơi, nàng đã không thể không khuất phục hắn, bắt đầu một cuộc sống nô bộc thống khổ.

Trải qua một tuần hành hạ mệt mỏi này, nàng mới hiểu cái gì gọi là địa ngục trần gian! Hôm nay vốn muốn trốn vào thư viện nghỉ ngơi một lát, không ngờ nhanh như vậy đã bị hắn tìm được rồi.

Tề Văn Du mỉm cười: “Bữa cơm hôm nay tôi cũng muốn nhờ cô.”

Nàng hít căng lồng ngực của mình, phòng ngừa lại bị chịu kích thích mà biến thành tượng đá, lắp bắp nói: “Hôm nay cậu lại có ý niệm biến thái gì trong đầu thế?”

Giờ không cần soi gương nàng cũng biết gương mặt của mình hiện giờ tiêu tụy cỡ nào, cái trán ảo não, môi khô nứt nẻ, còn có đôi mắt hình gấu mèo.....

Cái bộ dáng tàn tạ này của nàng chính là món quà mà Tề Văn Du đã ban cho!

Trong một tuần đã phải chạy qua năm mươi quán ăn, ba mươi tiệm chế biến thức ăn, không thành tạ mới là lạ! Còn sống là kỳ tích lắm rồi!

“Ý niệm biến thái trong đầu?” Tề Văn Du cúi người, hơi thở ấm áp xen lẫn tia mập mờ xẹt qua đầu nàng, “Những lời này nghe tựa hồ có nghĩa khác nha.”

Lâm Linh mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn hắn một cái: “Được rồi, chỉ cần cậu trả đĩa cho tôi, cho dù cậu có muốn ăn cá sấu Bắc Băng Dương hay gấu bắc cực ở châu Phi (em lạy chị, thánh rồi), tôi nhất định cũng sẽ đi tìm!”

Gân xanh trên trán Tề Văn Du có chút giật mình: “Lâm Linh, cô có kiến thức địa lý cơ bản không thế?”

Lâm Linh hừ một tiếng quay đầu đi.

Hắn nhướn mi nói: “Hôm nay tôi muốn ăn thịt cá kho tàu và thịt bò câu hầm.”

Lâm Linh nhìn hắn đầy vẻ đề phòng, nàng thật sự không bao giờ tin yêu cầu của hắn chỉ đơn giản như vậy.

Quả nhiên, nửa câu sau của hắn chứa đầy dao găm: “Nhưng nhất định phải là cá Thiên Phi với bò câu đang bay đấy.”

Àm!

Lâm Linh không ngoài dự đoán nghe một tiếng búa bổ ầm trên đầu. Toàn thân nàng cứng ngắc, suýt nữa thì ngã khụy xuống đất.

Tề Văn Du vươn một ngón tay đâm đâm bả vai của nàng: “Lừa cô thật dễ a.” Hắn cười khê, ánh mắt ẩn tình nhìn chăm chú vào nàng: “Lâm Linh, giờ tôi mới phát hiện ra sự tồn tại của cô có ý nghĩa to lớn như thế nào trong cuộc sống của tôi a.....” Đôi mắt đen của hắn sâu như hồ nước, nhu hòa hơi gọn, khiến cho Lâm Linh có cảm giác hơi ngượng, mặc dù ở trong trò chơi đã gặp đủ loại mỹ nam, nhưng không thể phủ nhận lực sát thương của tên này ở thế giới hiện thực đúng là số 1.

“Cái, cái gì.....” Nàng ấp úng lên tiếng, đẩy đẩy kính mắt, xoa xoa trán.

“Hóa ra sự tồn tại của cô, chính là để cung cấp tiếng cười cho cuộc đời tôi.”

Về mặt của nàng lại cứng ngắc.

Tề Văn Du lại cười rộ lên khoái trá: “Được rồi, dù sao thứ hai cha mẹ ta sẽ trở về, hôm nay tôi sẽ tự xuống bếp, coi như là cảm tạ cô.”

Àn?

Nàng trừng lớn hai mắt, vừa rồi là nàng nghe nhầm đi! Hắn tự mình xuống bếp? Không đúng không đúng, cái này không quan trọng, hình như phía trước có câu quan trọng hơn, thứ hai..... Cha mẹ hắn sẽ trở về?!

U u! Rất muốn khóc a! Cuộc sống nô lệ bi thảm cuối cùng cũng sắp chấm dứt rồi!

“Vậy đĩa trò chơi của tôi đâu?” Nàng kích động hỏi.

Hắn cười bí hiểm: “Đến lúc đó sẽ đưa cô.”

“Nhưng..... Cậu xuống bếp.....” Về mặt nàng hoài nghi.

Hắn cười như đã biết trước: “Cô là người đầu tiên có thể ném được tay nghề sở trường của tôi đấy.”

Vốn có chút điểm chờ mong với kỹ thuật của vị công tử này, không ăn qua thịt heo tốt xấu cũng gặp qua heo chạy đi, nếu đúng là sở trường thì chắc là có cái gì đó khác với người thường. Cho đến khi hắn cười khúc khích bụng hai chén mì thịt bò đặt trước mặt nàng thì trái tim yếu ớt của Lâm Linh lại một lần nữa bị kích thích.

“Đây là sở trường của cậu?” Tay nàng run rẩy.

“Đúng vậy,” Hấn nhún vai, “Ném thử xem”

“Nhưng đây chỉ là một chén mì a.” Nàng rất kinh ngạc không ngờ Tam công tử lại ăn mấy món bình dị thế này, hơn nữa cư nhiên còn là sở trường của hấn.

Về mặt hấn ý vị thâm trường: “Lâm Linh, có những thứ đừng chỉ xem về bề ngoài, phải cẩn thận xem thử bên trong mới biết được.”

Có thật là bát mì này có điểm gì đó khác thường không? Nàng nửa tin nửa ngờ cầm đũa gấp một miếng, sau đó ngậy người.

“Thế nào?” Hấn cười đến quý dị.

Nàng khó tin nháy hai mắt: “Tại sao lại ngon như vậy? Thịt bò này thật khác hoàn toàn với những loại thịt bò trước mà ta đã ăn!”

“Nếu ngon vậy ăn nhanh đi.” Về mặt hấn đột nhiên ôn nhu khiến sau lưng Lâm Linh bốc lên một cỗ hàn khí. Nàng vội vàng cúi đầu, tu một hơi ăn hết bát mì.

Ăn uống no đủ, nàng vỗ vỗ cái bụng đầy đặn: “Nếu không có việc gì thì tôi về trước, nếu về trễ quá năm giờ, mẹ sẽ hoài nghi. Còn cái đĩa trò chơi kia ngày mai cậu nhất định sẽ đưa cho tôi chứ?”

Văn Du chậm rãi cắn một sợi mì: “Àn, vậy hai ngày nghỉ này cô nhớ tới nhà tôi dọn vệ sinh đấy nhé.”

Mặt nàng hơi vắn vẹo: “Không phải đã nói là không làm việc ở đây nữa sao? Sao lại còn muốn tiếp tục nữa?”

Hấn nhướn mày nhìn nàng: “Lâm Linh, có biết tại sao bát mì này lại ngon như vậy không?”

Lâm Linh nghiêng đầu nhìn hấn: “Cho dù có ngon thì chẳng phải cũng chỉ là loại mì bình thường thôi sao.”

Hấn nhẹ nhàng kéo khóe miệng: “Mì này đúng là mì bình thường, nhưng nguyên liệu phối hợp thì đáng chú ý hơn đấy, tôi bỏ một ít thịt bò Kobe từ Nhật Bản cùng Pit Mundt của Ý, à, còn có rượu Bordeaux của Pháp nữa.”

“Nó – rất quý sao?” Lâm Linh nặng nề nuốt nước bọt, mặc dù không rõ là cái gì, nhưng nàng đang có cảm giác như đang sắp tiến vào một cái bẫy.

“Cũng không hẳn.” Hấn nhướn mày, “Theo giá thị trường, thịt bò Kobe khoảng 5000 tệ một cân, Pit Mundt hình như 12000 một cân, rượu đỏ mà chúng ta vừa uống mới 82 năm nên coi như rẻ chút, mới 24000 mà thôi.”

Lâm Linh thấy đầu mình như muốn ngất đi, trước mặt toàn là những con số 0 đang nhảy múa, sau đó lại biến thành những đồng nhân dân tệ không rõ giới hạn, những thứ mới ăn vừa nãy hoàn toàn nghẹn lại trong cổ họng.

“Nhưng đây là cậu mời tôi mà”

“Tôi chỉ nói với cô là tôi mời cô thưởng thức tay nghề của tôi, chứ còn nguyên liệu thì tự cô trả à.”

“Sao vậy được?! Tôi làm gì có nhiều tiền như vậy!”

“Tôi biết cô trả không nổi, cho nên sau khi trả đĩa trò chơi rồi, cô tiếp tục tới nhà tôi làm công nha.”

“A?!”

“Vậy sáng sớm mai đúng 6 giờ tôi phải thấy cô, nếu tới muộn thì công của ngày hôm đó coi như không tính. Đương nhiên, đĩa trò chơi cô cũng đừng hòng lấy.”

“Sớm như vậy!” Nước mắt Lâm Linh rào rào đổ xuống, vất vả lắm mới có được hai ngày nghỉ, nàng luôn mong chờ hai ngày này nhất trong tuần để có thể lười biếng ngủ thêm một chút, cư nhiên chút hạnh phúc nhỏ nhoi này cũng bị tên Tề Văn Du này cướp đoạt mất.

“A, quên nói với cô mấy cộng hành bỏ trong này hình như là đến từ Nam Cực,

có giá.....”

“Đừng nói nữa,” Nàng nhụt chí cúi đầu, “Tôi biết rồi.”

“A a! Thật tốt quá! Tôi biết bạn học Lâm Linh nhất định sẽ đồng ý mà. Vậy thừa dịp bây giờ nói luôn, áo của tôi rơi hai cái nút, phiền cô kết lại giùm, nút đặt ở trong ngăn kéo thứ hai của cái tủ trong phòng ngủ. Còn có con thú bông Tiểu Hùng của tôi rớt mất cái tai, phiền cô cũng kết lại giùm luôn. Còn có mấy bộ quần áo tôi quên giặt, phiền cô giặt giùm luôn. À, máy tính của tôi hình như có chút vấn đề, phiền cô xem giúp tôi chút. Sàn nhà cô chỉ cần lau đến khi nào phản chiếu thấy bóng người là được rồi. Đúng rồi, sáng tiện nói với cô sáng mai tôi muốn ăn bánh mì sandwich với thịt hun khói, cùng với bánh kem ô mai, bỏ vào ngăn đá tủ lạnh cỡ 10 phút rồi bỏ vào lò vi sóng 30 giây là có thể ăn được. Như vậy như vậy, cảm ơn bạn học Lâm Linh, tôi đi tắm

trước đây!” Tề công tử sau khi nói hết một hơi bay vào phòng tắm.

Lâm Linh lại một lần nữa hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đội thân vệ của Tam công tử

Thứ hai đến trường, Lâm Linh cũng chẳng ngạc nhiên với ánh mắt của các bạn học dành cho mình, mới nãy đến trước cửa hàng nàng đã nhìn thừ qua gương, bây giờ nàng không cần hóa trang vẫn có thể trực tiếp đi diễn vai bà hoàng hậu phù thủy trong phim Bạch Tuyết.

“Lâm Linh, cậu bị sao vậy?” Nhân lúc nghỉ giữa giờ, Quách Đình đưa cho nàng một lon nước lạnh. “Mấy ngày nay cậu có chút là lạ, bộ dáng vô cùng mệt mỏi, có người còn tưởng cậu đang làm việc khổ cực ở đâu nữa ấy.”

Nội tâm Lâm Linh bắt đầu rờn rờn chảy nước mắt, đúng là nàng làm việc khổ cực lắm a! Hai ngày nay đều phải làm việc từ đúng 6 giờ sáng đến đúng 6 giờ tối, thân thể chẳng những bị tàn phá mà còn phải tìm cách để nẹ không hoài nghi, quả thực là hành hạ thể xác và tinh thần.

Đây chính là do một tô mì thịt bò làm ra, cảnh báo mọi người sau này có ăn đồ của người khác nhất định phải nhớ hỏi rõ ràng giả cả a!

“Hà hà ~” Nàng cười khan hai tiếng, “Không có gì, chỉ là tớ ngủ không ngon.”

“Àn, tớ cũng thấy thế” Quách Đình vừa mới hàn thuyên với nàng được vài câu thì đã bị mấy bạn học khác kéo đi.

Lâm Linh uống cạn lon nước, tính trước khi vô học tranh thủ đi WC chút. Ngay lúc nàng đang rời khỏi WC thì đột nhiên bị mấy nữ sinh kéo đến một góc tường khuất.

“Này.” Nàng chưa kịp nói câu gì thì đã thấy một bóng nữ sinh quen thuộc chắn trước mặt, vẫn là khuôn mặt đáng yêu ấy, tay cầm một chai nước khoáng, ánh mắt ác độc nhìn nàng chằm chằm. Đây, đây không phải là ác nữ Trần Di trong học viện sao?

Lâm Linh nghe tiếng mình nuốt nước bọt một cái, đây là phản ứng tự nhiên của nàng mỗi lần gặp chuyện như thế này.

“Có, có chuyện gì.....” Nàng còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị một chất lỏng mát lạnh tạt vào mặt, bắn tung tóe trên mặt nàng, khiến nàng không tài nào mở mắt ra được, theo đó là tiếng cười đắc ý của Trần Di: “Lâm Linh, đây mới chỉ là cảnh cáo, nếu lần sau mày mà còn dám bám lấy Tề Văn Du, tao nhất định sẽ cho mày đẹp mặt!”

Lâm Linh lau mấy giọt nước khoáng còn đọng trên mặt mình, mở mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt uy hiếp của Trần Di.

“Trùng cái gì, hôm nay mày còn may lắm!” Trần Di thấy ánh mắt phản kháng của Lâm Linh thì cực kỳ khó chịu, “Đưa như mày thì làm thế nào mà Tề Văn Du để ý được, nhất định là mày sống chết bám lấy anh ấy!”

“Tôi không có!” Lâm Linh bắt đầu phản nộ. Lại còn nói nàng mặt dày bám lấy hắn? Trên đời còn thiên lý hay không?

“Không có? Mày còn mặt dày lén chạy tới nhà anh ấy, kết quả là bị anh ấy đuổi ra ngoài, đúng không? Thật không biết xấu hổ!”

Lúc Lâm Linh hồi tâm lại thì đã thấy nước trong lon coca của mình đã bị hắt lên hết vào mặt Trần Di.

Trần Di không ngờ đối phương lại phản kháng như vậy, ngây ngốc hóa đá vài giây, sau đó “à” một tiếng hét ầm lên. Giận dữ nói: “Các cậu, giữ tay chân cô ta lại, để tớ giáo huấn ả một phen!”

Mặt Lâm Linh như biến thành quả mướp đắng, không xong, vừa nãy quên mất là mình còn đang ở thế giới hiện thực, vậy mà lại ám làm ra loại hành động vô mong sư tử cái này, xong đời rồi, đây đâu phải là thế giới trò chơi, không có ma pháp, không có kiếm thuật, cứu mạng a!

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi nhất thời không cẩn thận.....” Nàng nói rồi rít như niệm chú, trong lòng hối hận muốn chết.

Chỗ này hẻo lánh chắc chắn sẽ chẳng có người đi ngang qua, mà cho dù có cũng chẳng ai dám trêu chọc ác nữ Trần Di. Bi thảm bi thảm rồi!

“Hừ, giờ có xin lỗi cũng vô ích.” Đột nhiên Trần Di rút từ trong túi ra một con dao rọc giấy, tà ác cười, “Có rất ít kẻ dám chống lại tao, trừ Quách Đình ra thì mày cũng là một người. Mày nói xem, tao nên để lại trên mặt mày ít “kỷ niệm” nào nhỉ?”

“Trong trường không được phép mang dao theo mà, sao cậu lại mang.” Lâm Linh vừa thấy ánh sáng lóe lên từ vũ khí trong tay của Trần Di, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Trần Di lắc lắc con dao nhỏ phủ định: “Hừ, cha tao có tiền, cho dù mấy thầy cô có thấy cũng chẳng dám nói gì, tao muốn thế nào thì sẽ được thế đó, mang cô con dao thì tính cái gì!”

“Sao chỗ này ồn ào vậy nhỉ?” Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng các nàng. Đột nhiên được giọng của hiệu trưởng ở chỗ này, Lâm Linh thờ phào một cái, hôm nay mặt nàng xem như được bảo vệ rồi.

Nháy mắt Trần Di khôi phục vẻ mặt ngây thơ như thiên sứ, nhanh chóng làm một cái gì đó, sau đó cau cau cái mũi, vẻ mặt kinh hoàng nhào tới bên người hiệu trưởng, dịu dàng nói: “Hiệu trưởng, hiệu trưởng, Lâm Linh hình như mang cái gì nguy hiểm tới trường a ~.”

A?

Lâm Linh sững sờ cúi đầu xuống, không khỏi hoảng sợ nhảy dựng lên, con dao nhỏ kia không biết từ khi nào đã bị Trần Di dúi vào tay của nàng.

Tay nàng run lên, “leng keng” một tiếng làm dao rơi xuống đất.

Hiệu trưởng nghiêm túc nhìn nàng chăm chăm: “Trò Lâm Linh, em lên phòng tôi làm việc mau.”

“Hiệu trưởng, em không có! Là Trần Di.” Nàng vội vàng giải thích, nội quy học viện Vạn Hiệp trước giờ đều rất nghiêm khắc, hành vi mang dao tới trường nhất định sẽ bị trừng phạt.

“Trò Lâm Linh, vốn đã không được mang thứ này tới trường, giờ em lại còn giả họa cho bạn khác, rất không nên, xem ra tôi nên cho em một vài hình phạt cảnh cáo.”

“A!” Lâm Linh cảm thấy hai bên đầu đau nhói, thoáng nhìn thấy ánh mắt đắc ý của Trần Di, bực bội mà không chỗ phát tiết.

A a a, tức chết đi được!

“Con dao đó là của em.” Đúng lúc đó, Tề Văn Du đột nhiên đi ra từ một cái cây, màu vàng sáng rỡ chiếu lên mặt của hắn, long lẫy mị hoặc không gì sánh bằng. Trong nháy mắt Lâm Linh cảm thấy người nam nhân này có một cảm giác thật xa lạ, như hắn không thuộc về thế giới loài người.

Nhưng càng kinh ngạc hơn việc nàng thấy hắn là hắn cư nhiên lại giúp nàng!

“Trò Tề, sao con dao này lại là của em?” Ánh mắt hiệu trưởng nghi hoặc.

“Sao lại thế, con dao này là của Lâm Linh, nếu không cậu cầm con dao này thì có tác dụng gì chứ!” Sau một hồi sừng sốt, Trần Di rốt cuộc cũng đã phản ứng.

Tề Văn Du nở một nụ cười ôn nhu nhẹ như gió xuân, kẻ đó như nghe được cả tiếng Trần Di nuốt nước bọt.

“Lâm Linh, không ngờ cô lại đi gọt táo lâu như vậy.” Đột nhiên hắn lôi đầu ra một quả táo như phép ảo thuật, “Tôi còn đang chờ gọt táo xong đây.”

Lâm Linh tròn mắt há hốc mồm nhìn hắn với quả táo, này, đây là có chuyện gì?

“Hiệu trưởng, thầy cũng thấy đấy, chỉ là mang dao gọt táo thôi, chỉ là hiểu lầm thôi.” Ánh mắt của hắn lóe lên một tia sáng nhạt, “Hay thầy cũng không tin em?”

“Trò Tề đã nói, sao thầy lại không tin chứ.” Hiệu trưởng vội vàng thanh minh, cho dù đây có là nói dối thì cũng không nên đắc tội với tiểu thần tài này a.

Hiệu trưởng không mặn không nhạt nói với hắn hai ba câu rằng sau này không được mang dao gọt táo đến trường nữa, sau đó liền xoay người bỏ đi.

“Văn Du, sao anh lại cố ý bao che cho cô ta, rốt cuộc anh với cô ta có quan hệ gì!” Trần Di không nhịn được hỏi.

“Cô ấy? Đương nhiên là có quan hệ với tôi.” Tề Văn Du vẫn duy trì nụ cười ưu nhã, “Bất quá, hình như thuyết bạn học phải tương thân tương ái không có tác dụng với các cô thì phải?” Mắt mấy nữ sinh khác đột nhiên biến thành hình mấy trái tim lớn, oa, không hổ là Tâm công tử, thật tốt bụng a!

Trần Di không nói gì, hung hăng trừng mắt Lâm Linh một cái rồi xoay người rời đi.

Gió im lặng thổi qua, giữa hai bức tường chỉ còn lại Tề Văn Du với Lâm Linh. Một bên cười khanh khách, một sắc mặt hơi hồng, nhìn qua như một bức tranh lãng mạn. Đương nhiên, nếu như bọn họ không quên đằng sau là cái nhà vệ sinh (mẹ ơi, mắt húng quá).

“Cám ơn. cậu.” Lâm Linh không tình nguyện phun ra mấy chữ, chen thêm một câu, “Không ngờ cậu cũng có lúc hảo tâm như vậy.”

“Nguyên nhân không phải do ta hảo tâm đâu.” Tề Văn Du liếm liếm môi, lộ chút thần sắc tàn ác, “Tiền cô còn chưa thanh toán hết cho tôi, tôi không muốn cô trước đó đã gặp chuyện gì không may.”

Lâm Linh hừ trong lòng một tiếng, quả nhiên tên này là thế mà: “Có thể đưa đĩa trò chơi cho tôi chưa.”

Tề Văn Du móc từ trong túi ra ném về phía nàng: “Cầm lấy đi.”

Vừa thấy được món đồ quen thuộc, trong lòng Lâm Linh kích động nhảy nhót, lấy tay giật vội lấy đĩa trò chơi cất vào trong túi.

Có lẽ do hơi quá sức nên làm rơi cả điện thoại xuống đất.

Nàng còn chưa kịp nhặt thì Tề Văn Du đã cúi người nhặt lên, thuận tay bấm bừa vài cái.

“Này này, cậu thật bất lịch sự a!” Lâm Linh vội vàng đoạt lại.

Hắn nhẹ nhàng nghiêng người né ra, sau đó dí màn hình điện thoại trước mặt nàng tò mò hỏi: “Người này là ai vậy?”

Lâm Linh tập trung nhìn vào, đầu tiên là sừng sốt, sau đó tâm trạng như một viên đá ném vào hồ nước, từng vòng từng vòng rung động.

Mái tóc màu vàng và đôi mắt màu tím, nam tử còn rạng rỡ hơn cả mặt trời.

Arthur.

Đây là hình mà không lâu trước đây nàng đã lên dùng điện thoại chụp lại để hù dọa hắn. Không ngờ vẫn còn trong điện thoại.

Trong lòng của nàng đột nhiên có một cỗ cảm giác ngọt ngào và đau đớn, mặc dù chỉ mới trở về hiện thực mới có mấy ngày ngất ngùi, nhưng nàng cảm thấy như lâu lắm rồi chưa gặp lại được hắn.

Arthur hắn, hắn là đã lên ngôi quốc vương England rồi nhỉ.

“Hóa ra Lâm Linh thích loại nam nhân ngoại quốc như thế này a. Nhưng quần áo cậu ta mặc hình như có chút kỳ quái.” Giọng nói của Tề Văn Du kéo nàng về từ trong những suy nghĩ miên man.

“Này này, cậu đừng nói bậy a!” Nàng vội vàng giải thích, “Tôi không có thích hắn. Quần áo của hắn kỳ quái là vì, là vì hắn đang cosplay a, cos không tồi cho nên tôi mới chụp lại.”

“Ra là vậy.” Tề Văn Du thuận tay đưa điện thoại lại cho nàng, ánh mắt lơ đãng xẹt qua ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng cười cười, “Được rồi, cuối tuần cha mẹ tôi lại đi rồi, đừng quên vẫn tiếp tục tới làm công, tính theo một giờ được 5 nhân dân tệ, giờ cô đã thanh toán được 240 nhân dân tệ rồi, vẫn còn lâu lắm mới trả hết nợ đấy.”

“Oa, sao giá thấp vậy! Còn không bằng lao động trẻ em nữa!”

“Ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lãnh chúa Wales

Không khí ban đêm thanh tĩnh, một trận gió mát lướt qua, mềm mại cuốn những cánh hoa nhỏ trắng bay múa rơi trên người nàng, mùi hương mờ mờ thoang thoang như có như không.

Lâm Linh nằm trên bãi cỏ, hít thật sâu một hơi chậm rãi mở mắt, sau khi nàng ăn một cái trứng luộc đã trở lại thế giới trò chơi.

Không biết tại sao vừa nghĩ tới Mặc Lâm, Khải, Arthur, Lancelot. Nàng lại có cảm giác thật ảm áp.

Bọn họ, có phải cho dù chỉ là ở trong thế giới trò chơi, thì cũng không phải là hư ảo? Bọn họ đều tồn tại. Chỉ là, nếu trò chơi kết thúc thì không biết sẽ như thế nào?

Nàng miên man suy nghĩ, đứng lên đánh giá xung quanh. Dĩ? Chỗ này là chỗ nào sao nàng không nhận ra, hơn nữa xung quanh sao lại không có một bóng người?

Thiệt là, nếu ở thế giới hiện thực, chỉ cần mở điện thoại lên là được rồi. Nhưng ở niên đại này thì điện thoại chỉ như một món đồ cổ thôi!

Ngay lúc nàng đang không biết làm sao thì đột nhiên nghe tiếng đánh nhau từ xa truyền tới, còn có tiếng kêu thảm thiết và tiếng binh khí va vào nhau.

Nàng chấn động, xem ra nơi này rất không an toàn nha. Theo nguyên tắc bớt lo chuyện người khác, nàng nhanh chóng xoay người tính đi về hướng ngược lại. Đúng lúc đó đột nhiên có một thiếu niên tóc tai bù xù vọt tới, thoáng té xỉu trước mặt nàng.

Lâm Linh do dự một chút, nâng thiếu niên dậy, hơi kéo kéo người của hắn: “Này, này, cậu sao thế?”

Thiếu niên hơi nâng mí mắt, dứt quãng nói: “Lãnh chúa muốn giết chúng ta, ta... Ta muốn đi tìm cứu viện.....” Người kia vừa mới dứt lời thì ngheo đầu hôn mê tỉnh.

Mặc dù Lâm Linh không muốn xen vào, nhưng nhìn thiếu niên này hình như là nông dân, tại sao lãnh chúa lại muốn giết bọn họ. Nàng đỡ thiếu niên sang một bên đi về hướng kia.

Rón ra rón rén lại gần chiến trường, nàng trước trốn ra sau một cái cây xem rõ đại khái tình huống đã. Đây là một cuộc đánh nhau không cân về thể lực, bởi vì một bên là những kỵ sĩ được trang bị đầy đủ, còn một bên là những nông dân cầm những món vũ khí thô sơ.

Nàng không khỏi nhăn mi, thân là kỵ sĩ tại sao lại giết hại người dân vô tội như thế? Tên lãnh chúa này là ai? Thật là quá ô nhục cho hai chữ kỵ sĩ!

“A!” Một tiếng hét thảm vang lên, một thiếu niên trong đám hỗn loạn bị rút cái mũi trùn đầu, lộ ra mái tóc dài màu vàng, hóa ra là một nữ tử thanh tú!

Bọn kỵ sĩ đang đánh nhau với nàng thoáng ngẩn người, nhưng rất nhanh tiếp tục giờ kiểm chuẩn bị đâm nàng một nhát.

Trong lòng Lâm Linh quynh lên, tiện tay nhặt một thanh thập tự kiếm trên đất ném mạnh, chặn đường kiếm của tên kỵ sĩ kia lại.

Một giọng nói quen thuộc trong veo róc rách như nước suối rót vào tai nàng, làm tim nàng đánh “thịch” một cái: “Không được làm hại phụ nữ!”

Thiếu niên đã nói câu đó có một mái tóc ngắn phát phơ, đôi mắt màu xám sáng rực, dung mạo rõ ràng là của một thiên sứ thiện lương, nhưng bên môi lại nở nụ cười tàn ác như ma quỷ, khiến người ta có cảm giác không rét mà run. Trên người hắn như cùng tồn tại thiện lương và tàn ác, như một ác quỷ đội lốt thiên thần.

Lâm Linh tròn mắt cả kinh cúi xuống, sao lại gặp kỵ sĩ Parsifal ở chỗ này!

Nàng vẫn còn nhớ Đặc Lý Ti đã từng nói, trong cơ thể của Parsifal có hai mặt thiện và ác cùng tồn tại, một ngày thiện hai ngày ác, nhưng cho dù là bị mặt nào khống chế, hắn vẫn luôn tuân thủ quy tắc không làm hại trẻ em và phụ nữ.

Chẳng lẽ hôm nay hắn bị mặt ác khống chế? A a, xui xẻo thật!

“Ai ở đó, đi ra cho ta!” Giọng hắn bình tĩnh không gấp gáp, làm Lâm Linh đang trốn hốt hoảng lùi về bụi cây phía sau hai bước, than khóc một tiếng.

Trong nháy mắt nhìn thấy nàng, Parsifal cũng hơi kinh hãi: “123, sao cô lại ở đây?”

Khóe miệng Lâm Linh hơi co quắp. Khi nào thì tên của nàng biến thành 123 rồi? Nghe như mã số của phạm nhân trong ngục ỷ?

“Nơi này không có chuyện của cô, mau đi đi.” Ánh mắt Parsifal trở nên tàn nhẫn, “Đừng cản trở công việc làm ăn của ta!” Nói rồi hắn vung kiếm chìa vào một người nông dân: “Các người cả gan dám chống lại lãnh chúa nên mới nhận lấy hậu quả này.”

Nông dân kia vẻ mặt giận dữ nhìn hắn, mắng: “Nếu hắn không giết nữ nhi của ta thì tại sao chúng ta lại phản kháng hắn chứ! Thượng Đế a, tại sao một tên cầm thú như thế lại là lãnh chúa của chúng ta! Còn những lũ ác ma các người nhất định sẽ bị đày xuống Địa Ngục!”

Parsifal cười lạnh một tiếng: “Ta mặc kệ hắn là người như thế nào. Nếu ta đã nhận tiền của hắn thì nhất định sẽ hoàn thành công việc mà hắn giao cho ta. Trừ mấy người đàn bà con gái kia, tất cả các người đều phải chết.”

“Không được.” Một giọng nói nhu mì nhưng kiên định cắt đứt lời hắn.

Mọi người kinh ngạc nhìn cô gái vừa mới nói đó, nàng đứng chắn trước mặt của người nông dân kia, tóc đen tung bay, con ngươi đen long lánh, ánh trắng bao phủ người nàng như một viên pha lê tinh khiết xinh đẹp, phảng phất như muốn hòa tan vào ánh trăng.

Phút chốc trong đầu Parsifal xuất hiện hai chữ to — nữ thần!

Nhưng khi chuyển mắt tới món vũ khí ở trong tay “nữ thần” thì hắn cười rộ lên.

Trên đời này làm gì có nữ thần nào lại cầm trong tay một cái cuốc!

“Đừng nói là cô muốn dùng cái này để cứu bọn họ đấy nhé.” Hắn buồn cười nhướn mi.

“Dùng vũ khí gì không quan trọng, quan trọng là nó có thể cứu người.” Nàng chợt nhớ tới một câu trong một bộ truyện võ hiệp.

Hay thật, nhưng cũng chẳng thể trách nàng, ai kêu bên người nàng chỉ có mỗi cái cây cuốc này. Nhưng cây cuốc này chỉ để làm dáng thôi, bởi vì vừa rồi nàng mới chợt nhớ tới tuyệt chiêu của mình, đó chính là ma pháp hệ gió sở trường của nàng a! Nếu không thì nàng đã không hành nghiệp trượng nghĩa thế này rồi. Mặc dù kiếm thuật của nàng không tệ nhưng nàng không ngờ đến nỗi một mình đi đánh cả đám người này, hơn nữa trong đó còn có tên Parsifal!

“Nếu không đi thì đừng trách ta không khách khí.” Parsifal lạnh lùng nói, “Mặc dù ta không giết phụ nữ, nhưng sự nhẫn nại cũng có giới hạn.”

Lâm Linh đã tỉnh trước cười rộ lên: “Người nói những lời này hình như phải là tôi mới đúng?”

Hừ hừ, một hồi nữa các ngươi sẽ biết sự lợi hại của ta! Nói xong, nàng thấp giọng đọc lên chú ngữ.

Đi? Sao không có gì hết vậy?

Đọc lại lần nữa, vẫn không có động tĩnh. Oa! Vậy là sao? Chẳng lẽ ma pháp chưa khởi động?

Không được rồi •••••

Đối phương cũng không cho nàng nhiều thời gian, kiếm của Parsifal đã đâm về phía nông dân, Lâm Linh không thể làm gì khác hơn là cố gắng kiên trì cầm cuộc đánh tới, “Cạnh” một tiếng cán công kích của hân.

“Tránh ra, ta không đánh nhau với con gái!” Màu xám trong đôi mắt Parsifal lên lướt trên một tia tức giận.

“Không đánh cũng phải đánh!” Nàng tiếp tục cầm cuộc quơ loạn, ôi, các cuộc này nặng quá, sớm muộn gì tay nàng cũng đứt gân hết mắt.

Parsifal rút cuộc cũng bị nàng chọc giận, đổi hướng kiếm nhắm thẳng vào cuộc trên tay nàng. Lâm Linh vội vàng đỡ lại, tay nàng hơi rung, với bản lĩnh hiện tại của nàng chỉ có thể chống đỡ trong chốc lát.

Ngay lúc nàng đang thẳm kêu không ổn thì chợt thấy Parsifal nhe răng, ánh mắt lóe lên một tia kỳ quái.

Parsifal nhanh chóng cúi đầu xuống, lúc hân ngẩng đầu lên thì đột nhiên màu xám trong đôi mắt dần trở nên nhu hòa, ở dưới ánh trắng lóe lên trong suốt như thủy tinh.

“Parsifal đại nhân, chúng ta mau giải quyết những tên nông dân này thôi, lãnh chúa đại nhân vẫn chờ chúng ta đấy.” Một kỵ sĩ bên cạnh hân thúc giục nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Parsifal lóe lên một tia sáng, hân đột nhiên vùng kiếm đâm ngã tên kỵ sĩ kia, cao giọng nói: “Các ngươi thật là quá đáng, cư nhiên lại sát hại người dân vô tội! Vì danh dự của kỵ sĩ ta sẽ trừng phạt các ngươi!”

Mọi người ở đây trong nháy mắt hóa đá, kỵ sĩ Parsifal bị lộn chỗ nào hả?

Lâm Linh sững sốt một chút, lập tức nhận ra. Đúng rồi, Parsifal không phải một ngày thiện hai ngày ác sao? Chắc mới này đã qua 12 giờ ngày thứ hai, cho nên mặt ác của hân đã hết!

Oa, lucky!

Bọn kỵ sĩ thù hạ của lãnh chúa vùng này đương nhiên không biết tính cách đó của hân, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bị hân dọa bỏ ngựa mà chạy. Mấy nông dân cũng choáng váng, hoàn toàn không rõ rốt cuộc tại sao vị đại nhân này lại tự dưng đi phản chiến.

“Ha ha, vị kỵ sĩ tiên sinh này, hân, hân là thiện tâm bộc phát!” Lâm Linh vội vàng giải thích giúp hân.

Còn mấy kỵ sĩ kia thì chạy trời chết không dám quay trở lại.

Nông dân hết sức cảm kích Parsifal và Lâm Linh, nhiệt tình mời họ về làng, hơn nữa còn thỉnh cầu bọn họ giúp đỡ. Bởi vì bọn họ biết, tên lãnh chúa tàn khốc kia nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế.

Mặt Lâm Linh lộ vẻ khó xử: “Nhưng ta còn phải tới Camelot.”

“Cái gì? Camelot?” Parsifal kinh ngạc nhìn nàng, “Nhưng đây là Wales.”

Lâm Linh đảo một vòng con ngươi: “Wales. Xa Camelot lắm sao?”

“Kiến thức địa lý của cô đúng là nát vụn.” Parsifal đồng tình nhìn nàng một cái, “Camelot ở England, nơi này là Wales, cũng không xa lắm đâu, ngồi xe ngựa chỉ mấy tháng là tới rồi.”

“A?!!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Quy luật đêm đầu tiên khủng bố

Sau khi Arthur trở thành quốc vương, đất nước England bị người Scotland Grew Seck kéo quân từ phương bắc xâm lược, từ từ chiếm cứ Wales và một vùng lãnh thổ lớn của England. Cho nên giờ Wales vẫn đang dưới sự thống trị của người Sax. Mà vị lãnh chúa ở đây chính là một người Sax được đưa sang Wales.

Nghe nông dân kể Lâm Linh đã hiểu rõ đại khái sự tình. Hóa ra tên lãnh chúa này cực kỳ tàn nhẫn, chẳng những tùy ý khi dễ sát hại nông dân trong lãnh địa mà còn thi hành một chính sách khủng bố về đêm đầu tiên. Hẳn lập ra quy luật, nếu là con gái mà muốn lấy chồng thì đêm tân hôn phải trao cho hắn.

Mọi người mặc dù phần hận không thôi, nhưng vì cuộc sống chỉ có thể nén giận. Một nữ nhi của phu thê họ vì cự tuyệt nên đã bị thất cổ mà chết, ai ngờ như vậy còn chưa xong, lãnh chúa vẫn bảo hẳn phải mang dâng nữ nhi còn lại lên.

“Thật quá đáng!” Parsifal phần nộ nên một quyền lên bàn, làm mấy tàn hoa nền bay bay tung tóe.

Lâm Linh cũng tức giận đến cả người phát run: “Loại luật pháp vũ nhục người phụ nữ này sao lại có thể tồn tại? Các người chắc cũng đã đoàn kết tất cả mọi người chống lại tên cận bã kia, cuộc sống bị áp bức không có tự do như thế các người làm sao có thể chịu được?”

“Nhưng chúng tôi có thể đi đâu được chứ.” Một vị đại thúc trung niên thương cảm nói.

“Đi tới England của Arthur vương, ngài ấy nhất định sẽ đuổi quân xâm lược Sax, trả nơi này về lại cho mọi người. Nếu không thì các người có ở lại nơi này thì lãnh chúa cũng đâu từ bỏ ý đồ của mình, có phải không?” Nàng kích động đứng lên.

Parsifal liếc nàng một cái, không nói gì. Các nông dân vừa nghe xong cũng đều đồng thanh.

“Đúng vậy, chúng ta phải chiến đấu đến cùng vì tự do!”

“Chúng ta sẽ tới chỗ của Arthur vương.”

“Ngày nào còn ở chỗ này ngày đó chúng ta sẽ còn bị hành hạ đến chết.”

“Phụ thân, chúng ta đi tới chỗ của Arthur vương đi!” Cô gái mới dậy giả nam trang nói, “Con thà chết chứ không trao đêm đầu tiên cho hắn đâu!”

“Elia”, Vị đại thúc trung niên kia thì thảo gọi tên nàng, ánh mắt lộ lên vẻ thương cảm, gật đầu, “Được, chúng ta sẽ liều mạng với tên kia.”

Lâm Linh vốn tính ở lại đây một đêm mới tới England, nhưng với tình trạng hiện giờ, hơn nữa còn là lời đề nghị do nàng nói ra thì không thể nào mà đi được rồi. Nhưng vừa nghĩ tới Lancelot vẫn còn đang là một tảng đá, nàng hận không thể phi một cái tới luôn lâu đài của hầu tước Gawain!

Rốt cuộc thì nên làm gì bây giờ?

Nếu có thể tốc chiến tốc thắng thì tốt rồi, không phải nói muốn bắt giặc thì trước tiên phải bắt vua sao? Nếu có thể thắng được lên lãnh chúa kia thì mọi việc dễ dàng hơn nhiều rồi.

Đúng rồi! Tên lãnh chúa kia không phải là muốn vị đại thúc này dâng nữ nhi lên cho mình sao? Nếu như nàng có thể giả dạng cô bé lên vào lâu đài, thừa cơ chế trụ cái tên lãnh chúa kia, sau đó để cho Parsifal dẫn những người nông dân này tới là được rồi.

Đương nhiên nhất định là phải thực hiện ngay lúc Parsifal đang ở mặt thiện.

Nàng vội vàng đem kế hoạch của mình nói cho tất cả mọi người.

“Nhưng” Parsifal dị nghị “Bề ngoài của cô vừa nhìn là đã biết là người phương Đông, làm thế nào mà trà trộn vào được?”

Lâm Linh nhú mày suy nghĩ một chút, ánh mắt rơi lên mái tóc dài của Elia, trước mắt nhất thời sáng ngời, hỏi: “Elia, em có chịu hy sinh mái tóc của mình không?”

Elia gật đầu, Lâm Linh còn nói thêm “Vây cắt tóc của em, sau đó trong đêm làm một bộ tóc giả, đến lúc đó chị làm thêm một cái mặt nạ che mặt nữa xem thử được không.”

Elia sáng sủa cười: “Quả nhiên là một cách hay, nhưng chị cũng phải cẩn thận đấy.”

“Nhưng cho dù như vậy chúng ta cũng không thể đánh lại bọn chúng.” Một nông dân trẻ lộ ra ánh mắt khiếp đảm “Hôm nay chúng ta đã giết mấy người bọn chúng.” “Hắn vừa nói thế cũng có mấy người bắt đầu dao động.

Lâm Linh cố nghĩ cách khống chế biến người đang dần xúc động, tự nói với mình đây là thời Trung cổ, muốn cho bọn họ tiếp thu hết tư tưởng của người hiện đại thì hơi khó khăn tý.

Đầu nàng đột nhiên nhớ tới một đoạn lời thoại trong phim, trong lòng thầm nghĩ rất thích hợp dùng lúc này. Vì vậy nàng đều đều cất cao giọng nói: “Đúng vậy, nếu như chiến đấu, có thể sẽ chết. Nếu như chạy trốn, ít nhất còn có thể sống. Một năm rồi lại một năm, sống đến khi hết tuổi rồi chết tại nhà. Nhưng các người có nguyện ý sử dụng khoảng thời gian dài đó để đổi lấy một cơ hội, một cơ hội để chống lại bọn chúng giành lại tự do! Bọn chúng có thể cướp đi sinh mạng chúng ta, nhưng chúng ta không thể để cho bọn chúng cướp mất sự tự do của chúng ta được!” Quả nhiên lời nói đó đã có tác dụng, ánh mắt của mọi người lấp lánh ánh lệ, ngay cả Parsifal cũng kinh ngạc nhìn nàng mấy cái.

“Quyết định vậy đi, hai ngày sau chúng ta sẽ hành động.” Lâm Linh cười thầm trong lòng, nàng đã tính tới hai ngày đó sẽ là hai ngày mà Parsifal bị mặt thiện khổng chế. Chờ giải quyết được cái cọc này, nàng nhất định sẽ vó ngựa một mạch chạy đi cứu Lancelot!

Ngày thứ hai, mọi người bắt đầu bận rộn chuẩn bị đấu tranh, người nông dân kia sẽ xin sự tha thứ của lãnh chủ, đồng thời đáp ứng sẽ nhanh chóng đưa con gái mình vào lâu đài.

Người trong lâu đài cũng đã truyền tin tức tới, nói là hai ngày đó lãnh chúa cũng đang tiếp một vị khách có thân phận rất cao quý, nên tâm tình khá tốt, cũng sẽ không trách phạt mọi người.

Tối tối Lâm Linh cũng không quên đem Parsifal trói lại, ngựa hấn có hành động bậy bạ trước 12 giờ đêm.

“123, ta nhất định sẽ không tha cho cô!” Parsifal hai mắt tóe lửa, liều mạng giãy giụa.

“Này, tôi tên Lâm Linh, cái gì mà 123, thật khó nghe.” Lâm Linh nhìn Parsifal đang bị trói như cái bánh chưng, nhe răng cười, “Tiểu Pars, cho dù cậu thiện hay ác cũng rất đáng yêu nha.”

“Tiểu Pars?” Parsifal nghe thấy nàng gọi hấn như thế thì hơi run lên, sau đó tiếp tục phát điên.

“Cậu ngoan ngoãn đợi ở đây, qua 12 giờ đêm ngày mai tôi sẽ thả cậu ra.” Nàng cười hi hi nói.

“Hừ!” Hấn quay đầu sang chỗ khác.

Cách đó không xa, các nông dân đang ở chính đường cầu nguyện với Thượng Đế, mong cuộc đấu tranh của bọn họ sẽ thành công. Âm thanh trầm thấp thì thảo cầu nguyện truyền đến cả chỗ nàng.

“Thật là ngu xuẩn.” Hấn lạnh lùng xem thường “Có khi đến lúc đó Thượng Đế sẽ làm bọn chúng thất vọng.”

“Cậu không tin Thượng Đế sao?” Lâm Linh cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng phải ở thời đại này Cơ Đốc giáo rất thịnh hành sao, vô luận là quý tộc hay dân thường đều vô cùng tin vào Thượng Đế.

Parsifal nhướng mi phủ định: “Ta không tin vào Thượng Đế nên chẳng bao giờ hy vọng. Nhưng ta cũng chẳng bao giờ thất vọng.”

Trong lòng Lâm Linh hơi động nhìn qua hấn, chỉ thấy hấn nhắm hai mắt lại. Ánh trăng lờ mờ lạnh nhạt chiếu lên đôi lông mi dài của hấn rung động như một bóng ma. Mặc dù bây giờ hấn bị mặt ác khổng chế, nhưng lại có cảm giác như một thiên thần vậy. Parsifal, rốt cuộc hấn còn những bí mật gì?

Thoát cái đã đến ngày tới lâu đài. Lâm Linh thay quần áo của Elia, đội mái tóc giả màu vàng, đeo thêm một cái khăn che kín mặt, nhìn qua tám chín phần tương tự với cô bé.

Trước khi lên xe, Lâm Linh nhắc lại thời gian một lần nữa với mọi người, vì nếu qua 12 giờ Parsifal sẽ lại bị mặt ác khổng chế. Thời gian của nàng cũng không nhiều. Nếu tính từ giờ thì đại khái còn khoảng bảy tám giờ.

Đây là lần đầu tiên nàng một tòa lâu đài quý dị như vậy.

Phía trước tòa lâu đài là một cánh cổng đang mở toang, cầu thang nối từ tầng này sang tầng khác uốn lượn như cổng vào Quỷ Phủ, mấy xích sắt bằng đá ánh lên màu hồng của trời chiều như hòa diễm, nhả nhụi thô sơ cổ kính. Dọc theo hai bên tường thành là những cây đao lớn được dựng đứng một góc sáu mươi độ.

Sau khi thuận lợi vào được lâu đài, người hầu đưa nàng đến một căn phòng trên lầu ba chờ lãnh chúa.

Lâm Linh thấy không có ai thì tháo cái khăn che mặt xuống, cẩn thận quan sát xung quanh. Màu sắc chủ yếu của lâu đài này là bạch kim và hồng của phi thúy và bảo thạch lưu kim, khiến cho nơi này vừa trang nghiêm lại vừa quyến rũ. Trình độ xa xỉ như thế này thật giống với đại thúc Gawain kia nha! Tên lãnh chúa này chắc chắn cướp đoạt không ít mồ hôi và máu của nông dân. Quên đi, dù sao nàng cũng vẫn hận nhất là cái luật đêm đầu tiên kia, biến thái trong biến thái! Trong trò chơi cổ đại này thì hai người đoạt giải biến thái nhất là Gawain và tên lãnh chúa này đi.

Trong một lâu đài cách đó mấy ngàn dặm, Gawain mặc danh kỳ diệu hắt xì mấy cái.

“Hầu tước đại nhân, ngài không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là đột nhiên có cảm giác rét run.” Gawain tiện tay nâng ly rượu sóng sánh vàng.

“Nhưng hầu tước đại nhân này, ngài từ chối yêu cầu thả Lancelot của quốc vương thì có sao không?”

“Quan tâm làm gì?” Gawain khẽ mỉm cười: “Quốc vương thì sao chứ? Quốc gia của hấn chỉ là một phân địa (dạng như một quốc gia nhỏ, màu mỡ nhưng yếu về thể lực), bọn người Sax với bọn La Mã nhìn mảnh đất này như hổ nhìn thấy mồi. Ngược lại, không biết Lâm Linh nàng ấy đang ở đâu? Khi nào thì mới đến đây nhỉ?”

“Đại nhân, nếu cô ấy tới đây thì làm sao?”

“Ta có một cách rất hay có thể khiến nàng mãi mãi ở lại đây.” Hần nhẹ nhàng vuốt vuốt ly rượu, màu vàng sóng sánh của rượu lỏng lánh dưới ánh nến, đẹp không sao tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Gặp lại cố nhân

Lâm Linh lẳng lặng chờ trong phòng, trong lòng vô cùng khẩn trương. Nàng hết sức chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài, tay phải lúc nào cũng chạm vào thanh chủy thủ bên hông.

Lúc này nàng đang chơi trò đánh lén, thật là kích thích a! Kích thích đến nỗi khiến nàng muốn khóc, sao nàng lại tự đề ra kế hoạch này rồi lại tự đề nghị chính mình vậy nhỉ.

Đúng lúc đó, đột nhiên nàng nhớ tới câu thoại trong phim kia, cố gắng bình tâm lại.

Đứng rồi đứng rồi, giờ nàng cần phải bình tâm lại. Không biết tên lãnh chúa kia tàn ác như thế nào nhỉ, mặc kệ hắn lợi hại như thế nào, nàng cũng sẽ đánh lén hắn, nếu không toàn bộ kế hoạch sẽ thất bại.

Đúng lúc đó nàng nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân nhẹ, vẻ mặt của nàng lập tức nghiêm trọng, nhanh chóng chuẩn bị ứng chiến.

“két” một tiếng, cửa mở.

Lâm Linh liếc nhìn phía cửa một cái, nhất thời á khẩu.

Đi? Sao lại không có ai?

Kỳ quái, rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân tới, chẳng lẽ là gặp quỷ không được?

“Cô nương xinh đẹp, ngươi hay là tới.” Một người nam nhân thanh âm đột nhiên ở nàng bên cạnh thân sáo kín nhớ tới, hù dọa trái tim của nàng cũng thiếu chút nữa đình chỉ nhảy lên, người nam nhân này lúc nào vào?

Nàng chậm rãi quay đầu đi —

Đi? Như thế nào hay là không ai?

Không lẽ là ma? Trên trán nàng chảy một giọt mồ hôi lạnh.

“Sao nàng lại sợ hãi như vậy?” Một giọng nói vang lên.

Khi xác định được nguồn gốc của giọng nói, Lâm Linh cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới hiểu rõ tại sao giọng nói lại the thé xuất quỷ nhập thần như vậy!

A a! Hóa ra lãnh chúa của vùng này là một tên siêu lùn cao còn chưa tới bắp chân nàng!

Không chỉ như vậy, dung mạo của hắn giống như là anh em của người ngoài hành tinh thất lạc tại địa cầu vậy.

“Ngươi, ngươi!” Nàng kinh ngạc nói không nên lời, hình tượng này so với hình tượng mỹ nam trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn kém xa. Hóa ra trong trò chơi không phải cái gì cũng dễ nhìn.

Nàng đột nhiên cảm thấy câu nói kia nên sửa lại một chút: Các người có nguyện ý sử dụng khoảng thời gian dài đó để đổi lấy một cơ hội, một cơ hội để chống lại bọn chúng! Bọn chúng có thể cướp đi sinh mạng chúng ta, nhưng chúng ta không thể để cho bọn chúng cướp mất đêm đầu tiên của chúng ta được!

“Sao vẫn còn đeo mặt nạ che mặt, mau gỡ xuống xem nào.”

Tên lùn không nhịn được nói, một bên bảo nàng cúi xuống, thuận tay vuốt vuốt tóc của nàng, mê đắm nói: “Mái tóc vàng thật mềm mượt a.”

Lâm Linh cảm thấy toàn thân đều nổi da gà lên hết cả, nhanh chóng mò lấy thanh chủy thủ bên hông, thừa dịp hắn đang chăm chú lộ sơ hở thì xoay người lại đâm tới một cái.

Trong phút chốc hắn chưa kịp phản ứng thì đã bị thanh chủy thủ gác lên cổ.

Vì hơi quá sức nên Lâm Linh cũng đánh rơi cả bộ tóc giả xuống đất.

Tên lùn cực kỳ hoảng sợ: “Tóc đen, mắt đen, người là ai?!”

“Hắc Vô Thường!”

Lâm Linh thuận miệng nói một cái tên, sau đó nhanh tay trói hắc thành một cái bánh chưng.

Không mọi thứ lại tiến hành thuận lợi như vậy, nàng không khỏi có chút dương dương tự đắc, vội vàng đến phía trước cửa sổ phát ra một tín hiệu màu đỏ.

Parsifal sau khi thấy tín hiệu sẽ dẫn mọi người tới đây. Giờ còn cách 12 giờ một khoảng thời gian, hắc là kịp.

“Người muốn làm gì?” Tên lùn kêu to lên “Đồ nữ nhân thói tha, ta nhất định sẽ lột da của ngươi!”

“Câm miệng cho ta!”

Bốn chữ nữ nhân thói tha kia khiến Lâm Linh cực kỳ khó chịu, tiện tay cầm một miếng giẻ rách nhét vào miệng hắc. Cái tên quái dị này từ hình dáng đến thâm mỹ đều quái dị như nhau!

Xong xuôi nàng kéo hắc lên lầu, Parsifal cùng đại thúc bên kia không chắc sẽ chiếm được thể thượng phong, nên lợi dụng tên này một chút. Nhìn vóc người của hắc nhỏ thó mà không ngờ lại nặng vô cùng, nàng thở hồng hộc vài cái, tức giận đạp vào mông hắc.

“Có muốn ta giúp hay không?” Phía sau đột nhiên vang lên giọng của một nam tử.

“Muốn a.”

Lâm Linh thuận miệng trả lời, lập tức phát hiện không ổn, xoay người lại thì thấy một vị hắc y nam tử đang đánh mắt nhìn tên lùn nằm dưới đất. Sau đó, hắc hơi nghiêng đầu, sợi tóc đen mượt dưới ánh trăng khiến cho người ta hoa mắt thần mê, âm sắc trong con ngươi hơi lưu chuyển, phảng phất như luôn ở trên kẻ khác, nếu không vì đôi môi hơi mím chặt kia, có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết.

Công công tước Duagloth?

Nàng há miệng thờ đốc nhưng lại không phát ra được tiếng nào. Trong đầu thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Là ác mộng sao, tại sao, tại sao lại gặp tên nam nhân đáng sợ này ở đây?

“Lâm Linh, chúng ta lại gặp nhau.” Khóe miệng hắc thoáng hòa hoãn, “Chắc không ngờ ta ở chỗ này nhỉ, nhưng ta cũng không ngờ sẽ gặp ngươi ở đây. Không phải ngươi lúc nào cũng kè kè bên cạnh Arthur sao? Sao lại chạy đến Wales?”

Lâm Linh dần chậm rãi tỉnh lại, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi chính là khách mời của hắc?”

“Không tôi.” Hắc gật đầu.

Lâm Linh thấy sau lưng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hắc vị khách đặc biệt của tên lùn này, như vậy nhất định sẽ xuất thủ cứu giúp, sức của nàng hình như đánh không lại công tước Duagloth này a. Hơn nữa không biết tại sao, nàng luôn có một cảm giác sợ hãi vô hình khi nhìn hắc.

“Ngươi đứng lại đây, nếu không ta một đao giết hắc.” Nàng từng bước lui ra phía sau, nắm chặt thanh chủy thủ trong tay.

“Công tước đại nhân, cứu ta!”

Tên lùn vất vả phun ra giẻ lau từ trong miệng, lập tức hô to lên.

Duagloth mặt không đổi sắc nhìn hắc, đột nhiên làm ra một cái thủ thế xin cứ tự nhiên.

“Tùy ngươi, dù sao có giết tên này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ta.”

A?

Lâm Linh tròn tròn mắt. Phản ứng vậy là sao? Không phải bọn họ cùng phe sao? Thế giới thật phức tạp a.

“Công tước đại nhân! Không phải chúng ta vừa mới ký kết hiệp ước hợp tác sao? Ta đã đồng ý sẽ dùng tài lực của mình để giúp La Mã! Sao ngài lại có thể thấy chết mà không cứu?!” Tên lùn hỗn hển quát lên.

“Àn, nguyên nhân chính là vì đã ký kết hiệp ước, nên nếu ngươi chết đi, toàn bộ tài sản sẽ thuộc về ta.” Trong mắt Duagloth chớp động thần sắc quỷ dị tàn khốc, “Ta còn đang muốn tìm cách giải quyết ngươi luôn đây, không ngờ cô ta đã đến làm hộ ta một tay.”

“Ngươi, ngươi thật hèn hạ!”

Tên lùn giận sôi lên, hai tròng mắt tròn trắng đến muốn ngất xỉu.

“Nhưng nói như thế nào thì ta cũng phải cảm ơn ngươi.” Duagloth phức tạp liếc nàng một cái “Lời nói của ngươi lúc đó rất có tính kích động, ta không cần phải người ra tay thì mọi thứ đã được tiến hành thuận lợi rồi.”

Lâm Linh chấn động, nhanh chóng phản ứng lại: “Ý ngươi là ngươi cố ý thúc đẩy nhân dân ở đây khởi nghĩa? Chẳng lẽ trong đám nông dân có bọn người vô nhân đạo của ngươi trà trộn vào?”

“Không tồi.” Trong đầu hắn tự động loại bỏ mấy chữ vô nhân đạo, “Nếu không như vậy thì làm sao có thể tìm một cái có thích hợp để giải quyết tên này đây.”

“Ngươi.....”

Trong cuộc sống nàng chưa bao giờ thấy tên nào khó đoán như tên này, Tam công tử mặc dù lắm tâm kế, nhưng lại hoàn toàn bất đồng với hắn, nam nhân trước mắt khiến chó nàng cảm thấy sợ hãi.

“Duagloth, ngươi chỉ là một đứa con riêng ti tiện, chỉ là – đứa con của một kỹ nữ.....”

Những lời nhục mạ của tên lùn làm sắc mặt của Duagloth khê biến, vẻ lo lắng lướt lên trên mặt hắn.

“Tên lùn kia, là ngươi tự mình tìm chết.”

Hắn vừa dứt lời, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm, nhanh chóng xẹt qua cắm xuyên qua người tên lùn, máu đỏ lập tức phun ra!

Lâm Linh cảm thấy trên mặt nóng lên, những vết máu rơi cả trên người nàng.

“Chuyện ngày hôm nay nếu ngươi dám hé răng nửa lời, kết quả của ngươi sẽ giống như hắn.” Duagloth thu kiếm, lạnh lùng nói.

Hơi thở băng lãnh của hắn quanh quẩn trong gió đêm, tựa như tu la trấn hồn.

Lâm Linh gật đầu, trong lòng đột nhiên hiện lên lời nói của tên lùn hồi nãy “Chỉ là – đứa con của một kỹ nữ.....”

Chẳng lẽ mẫu thân của một công tước có thân phận cao quý..... lại là kỹ nữ?

“Để tỏ thành ý, nếu ngươi muốn cái gì, ta sẽ lấy danh nghĩa chủ mới của mảnh đất này cho ngươi.” Hắn xoay người, vẻ lo lắng trên khuôn mặt đã biến mất.

Lâm Linh do dự một chút: “Ta không muốn gì cả, ta chỉ muốn một thứ cho những người nông dân.”

“Humm?”

Nàng thật sâu hít một hơi, nói hai chữ: “Tự do.”

Duagloth phức tạp nhìn nàng: “Tự do, thật sự quan trọng như vậy sao?”

Nàng đi tới trước mặt hắn, gỡ khăn che mặt xuống, trịnh trọng nói: “Ta có thể làm một ví dụ giải thích sự quan trọng của tự do không?”

Sau khi hắn gật gật đầu, nàng đột nhiên thu hết can đảm lấy khăn che mặt bịt lấy miệng mũi của hắn!

Bị tấn công bất ngờ, nhưng Duagloth vẫn không hoảng, bình tĩnh ung dung đứng.

Biết hắn dần cảm thấy khó thở, Lâm Linh thu lại khăn che mặt, thấp giọng nói: “Chúng ta sinh tồn nhờ không khí, tự do, giống như không khí vậy. Nó vô tri vô khác, vô hình như không khí vậy, nhưng nếu thiếu nó, chúng ta sẽ không thể nào sống được. Như một chiếc lá cây có quyền lựa chọn sinh trưởng trên cây, hay rơi trên mặt đất, đây là tự do của nó.”

Ánh mắt của Duagloth sâu thẳm, mặc dù hắn cũng hiểu rõ cái gì là không khí, nhưng hắn hoàn toàn hiểu rõ ý của nàng.

“Được, ta sẽ trả lại tự do cho bọn chúng.”

Hắn quay đầu, bảo bọn kỵ sĩ ngưng chiến đấu với nông dân.

“Cám ơn.”

Lâm Linh ngẩng đầu nhìn sắc trời, đột nhiên nhớ tới đã sắp 12 giờ..., lập tức nhảy dựng lên, xông ra ngoài như một viên đạn, nhanh đến nỗi ngay cả điện thoại di động của nàng rơi trên mặt đất cũng không phát hiện.

Hắn trầm tư nhìn bóng lưng của nàng.

Sau đó khom lưng nhặt cái thứ gì đó kỳ quái, lật lên thì kinh ngạc thấy một bức họa giống nàng như đúc. Hắn thoáng suy nghĩ, tiện tay nhét vật này vào trong ngực.

Lúc Lâm Linh chạy tới thì thấy Parsifal còn chưa biến thân, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng tính mở điện thoại di động ra xem mấy giờ rồi, nhưng sờ sờ túi mới phát hiện thấy không biết điện thoại đã biến đi đâu.

Nhưng giờ cái này không quan trọng, nàng đã giải quyết xong được chuyện ở đây, giờ thì tiếp tục lên đường tới lâu đài hầu tước Gawain thôi.

Mặc dù rất rất muốn được gặp Arthur, nhưng cứu Lancelot quan trọng hơn.

Chỉ là ——

Nên đi như thế nào đây? Nàng do dự một hồi, hướng ánh mắt cầu xin về phía Parsifal.

“Kỵ sĩ Parsifal, kỵ sĩ lương thiện nhất trên thế gian.” Nàng chớp chớp mắt, nịnh nọt cười, “Có thể làm một việc tốt, đưa tôi đến Camelot không?”

Parsifal không thèm suy nghĩ gật đầu một cái, nhưng Lâm Linh rất nhanh cảm thấy phiền não, Parsifal một ngày thiện hai ngày ác, không lẽ đi một ngày cật hán nghỉ ngơi hai ngày?

“Parsifal này.....”

Nàng vừa mới nói vài chữ, chợt thấy thân thể của hắn có chút chấn động, đôi mắt xám lẳng đọng lại như bụi.

Không xong! Trong lòng nàng gật mình một cái, cư nhiên quên mất thời gian, bất tri bất giác đã hơn 12 giờ...!

A a, không ổn nhất chính là đã quên trôi hán lại!

“Ha ha..... Tiểu Pars, nếu cậu không muốn đưa tôi đi thì tôi cũng không miễn cưỡng a.” Nàng vội vàng giải thích.

Đôi mắt như bụi của Parsifal lướt lên một tia sáng: “Đưa cô đi có được trả công gì không?”

Trả công?

Nàng lập tức hiểu ra, hóa ra Tiểu Pars cho dù bị mặt ác khổng chế vẫn không thể nào chống cự lại sức mạnh của tiền a. Có tiền thì cũng có thể khiến quỷ xoay cối đá mà!

Về phần tiền..... Trước mắt của nàng sáng ngời, đúng, tên đại thúc Gawain kia rất giàu, đến lúc đó mượn hắn vài đồng chắc không sao.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức nhảy nhót: “Chỉ cần đưa tôi đến lâu đài hầu tước Gawain, tôi nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ cậu. Chắc cậu cũng nghe qua hầu tước Gawain rồi nhỉ, hắn là người rất giàu có a..... A, phải là người rất giàu mới đúng!”

Parsifal cân nhắc vài giây, lập tức gật gật đầu: “Được, thành giao.”

“A, thật tốt quá!”

Trong lòng Lâm Linh thâm tung hô tiền tài vạn tuế! Sau đó quay lại vấn đề chính, “Chúng ta mau đi thôi, tôi muốn đến nơi đó trong thời gian ngắn nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Gặp lại Mặc Lâm trong sơn cốc

Buổi chiều ngày thứ hai trong sơn cốc, Lâm Linh cùng Parsifal đã rời khỏi lãnh địa của tên siêu lùn kia.

Màn đêm dần dần phủ xuống, nhiệt độ trong rừng chợt hạ. Hai người đốt lên một đồng lửa, nghỉ ngơi một chút. Lâm Linh ném thêm vào đồng lửa một ít củi còn hơi ướt, đám cháy “tách” một tiếng kêu lên.

Khóe mắt nàng lên nhìn đến Parsifal, lông mi dài như cánh điệp của hắn buông xuống, gương mặt không chút phòng bị.

Trông hắn ngủ cứ như một thiên thần hồn nhiên ngây thơ vậy.

Nàng thu hồi ánh mắt, cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lúc nửa đêm, đột nhiên trong rừng phủ một tầng sương trắng, bao phủ mọi thứ mờ mờ mịt mịt. Lâm Linh nửa mê nửa tỉnh mơ hồ nghe thấy có người gọi tên nàng

Như bị một cái gì đó khống chế, nàng chậm rãi ngồi dậy, mở mắt, từng bước một đi theo tiếng gọi, dừng lại trước một gốc cây đại thụ, chợt nhìn thấy có một bóng người rất quen đã đứng từ lúc nào.

Nàng dụi dụi con mắt, nhìn vào mái tóc xanh như biển kia, thì thào kêu một cái tên: “Mặc Lâm?”

Người nọ chậm rãi quay đầu sang, màu lam trong đôi mắt lộ ra ý cười, màu lam như bảo thạch tinh khiết của biển cả: “Người đã trở về, Tiểu Linh.”

“A a, sao người lại ở chỗ này, đây không phải là Wales sao?” Nàng ngẩn người, lại vội vàng kêu lên, “Đúng rồi, sao ta lại ở Wales?”

“Trò chơi hình như càng ngày càng khó kiểm soát, xác suất sai lệch trong các trình tự càng lúc càng lớn. Lần này cô tới Wales cũng là một trong những lỗi của trình tự.” Ánh mắt Mặc Lâm có chút không nắm chắc, “Còn có, hiện Mặc Lâm mà người thấy chỉ là ảo ảnh do một chút pháp thuật nhỏ của ta tạo ra. Cơ thể thật của ta đang ở La Mã.”

Nghe được hai chữ La Mã, Lâm Linh giật mình, thốt lên: “Arthur — cậu ấy có khỏe không?”

“Hắn rất tốt.” Mặc Lâm mạn bất kinh tâm nhìn nàng một cái, “Nhưng với tốc độ này, sợ là mấy tháng sau cô mới tới được lâu đài của hầu tước Gawain. Khi đó đã quá muộn.”

“Ta biết, nhưng không hiểu tại sao ma pháp của ta lại không thể thi triển được, đành không thể làm gì hơn là để Tiểu Pars dẫn đường.”

Lâm Linh ai oán thở dài.

Sắc mặt của hắn tối sầm: “Đương nhiên. Người đã gặp được hắc công tước chưa?”

“A? Sao người biết? Có liên quan tới việc ta không thể sử dụng ma pháp sao?”

“Đương nhiên là có.” Mặc Lâm nhướng lên đôi lông mi màu xanh, “Ma pháp ta dạy người là bạch ma pháp, mà hắc công tước có sức mạnh hắc ma pháp rất lớn, áp chế được bạch ma pháp của người cũng không có gì lạ.”

“Hắc ma pháp? Duagloth cũng biết ma pháp? Ta không cảm nhận được a.”

“Sức mạnh hắc ma pháp của hắn đang ngủ say, có khi giờ hắn cũng không biết chuyện đó. Nhưng là.” Mặc Lâm nhìn nàng, “Một khi cỗ sức mạnh này tỉnh giấc, hắn chắc chắn sẽ là kẻ thù lớn nhất của Arthur vương. Hơn nữa, cũng là kẻ thù khó thăm dò nhất, bởi vì trong trò chơi vốn không có sự hiện hữu của hắn.”

Lâm Linh vô cùng xấu hổ cúi đầu, nếu nàng không nhất thời lo chuyện bao đồng thì đến giờ đã chẳng có tên hắc công tước này.....

“Đúng rồi, ta đã lấy lại được đĩa trò chơi.” Nàng thấp giọng nói, “Ta đã cất nó ở một nơi khá an toàn, nên chắc cũng không có vấn đề gì.”

“Vây là tốt rồi, việc hiện tại người cần làm là mau dùng phong hệ ma pháp nhanh chóng tới lâu đài của hầu tước Gawain, cứu kỵ sĩ Lancelot ra.”

“Nhưng không phải người vừa mới nói ma pháp của ta đang bị khống chế sao.....”

“Giờ cô đã rời khỏi lãnh địa của hắn, có thể sử dụng được ma pháp rồi.”

“Thật?”

Lâm Linh bán tín bán nghi niệm chú ngữ, quả nhiên có tác dụng, nhưng về mặt nàng lập tức khó xử: “Nhưng hình như trong mấy ma pháp ta học không có loại nào để tăng tốc a.....”

Mặc Lâm mỉm cười, cúi người niệm bên tai nàng một câu chú ngữ, sau đó thẳng người lên: “Vây chúng ta gặp lại sau.”

“Àn, ta lập tức xuất phát!” Lâm Linh không thể chờ được tới lúc thực hành ma pháp mới học.

“Chờ chút, người đưa Parsifal theo cùng đi.” Mặc Lâm đột nhiên nói, “Bởi vì hắn là một thành viên tương lai của bàn tròn kỵ sĩ, hơn nữa còn là một thành viên rất quan trọng.”

“Cái gì?” Lâm Linh tròn tròn mắt, “Nhưng nhưng nhưng, hắn có một nửa là ác ma a!”

Sương trong rừng càng lúc càng dày, Lâm Linh không thấy rõ được gương mặt của Mặc Lâm, chỉ nghe lờ mờ tiếng hắn vọng đến: “Tiểu Linh, vô luận là thế giới thực hay thế giới giả, Thiên đường và Địa ngục chỉ cách nhau một bức tường, thiên thần và ác quỷ cũng chỉ cách nhau một ý niệm. Con người có nhiều mặt khác nhau, thiên thần và ác quỷ chỉ là hai người bất đồng biểu hiện mà thôi. Hình dạng thiên sứ chưa chắc đã thiện lương, và ác quỷ cũng chưa chắc đã tàn ác, chúng luôn thay phiên nhau trong tình trạng cân bằng. Có lẽ có một ngày, hắn sẽ thật sự biểu hiện một mặt duy nhất, đến lúc đó, hắn mới có trách nhiệm trở thành kỵ sĩ của Arthur vương.”

Lâm Linh vuốt vuốt đầu, “Thật khó hiểu.”

Mặt Lâm khẽ cười: “Sau này ngươi sẽ hiểu.” Vừa dứt lời, hắn đã thoát cái biến mất trước mặt nàng.

Lâm Linh bắt đầu đi tới bên người Parsifal, lay hắn dậy.

Hắn ngái ngủ nhìn nàng: “Sao vậy, 123? Trời chưa sáng mà.”

Ngữ khí của hắn ôn hòa ấm áp, không hề có chút tức giận nào, đôi mắt màu xám kia sáng lấp lánh như viên pha lê.

Lâm Linh bên môi nở một nụ cười tà ác, thật tốt quá, hắn lại chuyển mặt.

Quả nhiên là Tiểu Pars thiện lương rất dễ khi dễ a, bất nạt kẻ yếu là một tật xấu của kẻ mạnh mà.

“Tiểu Pars, chúng ta lập tức lên đường!” Nàng không khách khí ra lệnh.

Quả nhiên, thiên thần Parsifal không hề oán hận nửa câu xoay người lên ngựa, còn nở một nụ cười vô cùng đáng yêu với nàng.

Trong đầu Lâm Linh đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nếu tới được lâu đài hầu tước Gawain đúng ngày thiện của hắn đuổi khéo hắn đi, không phải là không cần phải trả tiền sao?

Đúng lúc đó đột nhiên nàng có cảm giác như sắp trở thành ác ma.

Nhìn hắn giục ngựa ở trước mặt mình, Lâm Linh yên lặng đọc chú ngữ: “Hỡi những tinh linh trên bầu trời đêm, xin hãy chỉ đường cho ta đến nơi! Xin gió hãy đưa chúng ta lên đường!”

Lời nàng vừa dứt, bốn phía đột nhiên cuộn cuộn nổi gió to, vó ngựa bị loạn, cả người lẫn ngựa đều chạy như điên, cảm giác giống như đang ngồi trên gió.

“A a! Sao vậy?” Tiếng hét thảm thiết của Tiểu Pars phân tán trong gió và không khí.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kỵ sĩ Lancelot, tỉnh lại đi!

Hai ngày sau, thủ vệ canh gác trước lâu đài hầu tước Gawain vô cùng kinh ngạc thấy hai bóng người cưỡi ngựa chạy đến, chỉ thấy một nam một nữ, tóc tai dựng đứng như bị điện giật, một người toàn nghiêng về bên trái, còn một người thì toàn nghiêng về bên phải, còn chưa tính tới ngũ quan đều bị lệch vị trí hết cả.

Hai người thủ vệ xoa mắt vài cái, lúc này ngũ quan mới trở về vị trí cũ.

Lâm Linh đang mím chặt khoe miệng, trong lòng thầm kêu may mắn, hoàn hảo hoàn hảo, còn chưa bị ma pháp chinh tới ngũ quan tê liệt. Ngồi cười gió thật là thích, nhưng nếu con thuyền nào mà đùa cười gió, hừ hừ ha ha, đánh chết nàng nàng cũng không muốn tái hưởng thụ thêm lần nữa.

“Nhanh đi báo với hầu tước của mấy người là có cô gái tên Lâm Linh muốn gặp!”

Đây là câu đầu tiên sau khi nàng khôi phục khuôn mặt. Lúc này mới có kỵ sĩ nhận ra nàng, vội vàng gật đầu đi vào thông báo.

“123, đưa tiền thù lao cho ta đã rồi đi.”

Parsifal xoa khoe miệng, lưu loát nói sau khi khôi phục khuôn mặt.

Lâm Linh liếc mắt nhìn hắn, mặt bất lương quả thực không đáng yêu chút nào.

“Nhưng.”

Hắn nghi hoặc nhìn nàng một cái, buồn bực với cái tốc độ quái quỷ gì kia, nhưng không biết xuất phát từ đâu nên cũng không hỏi nữa.

“Cậu yên tâm, sẽ đưa cậu không ít tiền.”

Lâm Linh chợt thấy sắc mặt của hắn cổ quái nhìn ra phía xa, hình như tập trung ở sau lưng nàng.

Nàng chưa kịp quay đầu thì nghe được một giọng nói trong trẻo vang lên: “Cô ngốc, sao cô tới trễ vậy! Nhất định lại gây chuyện gì trên đường rồi!”

Trong phút chốc nàng tưởng đầu mình nghe lầm. Nhưng tiếng bước chân rõ ràng đang tiến dần về phía nàng nói cho nàng biết, nàng không hề nghe lầm.

Nàng cứng ngắc xoay người lại, đập vào tầm mắt là hình ảnh phản chiếu của nàng trong đôi mắt kia!

Trái tim mãnh liệt nhảy loạn xạ như không còn là của nàng nữa.

Nàng chẳng thấy được gì trước mắt nữa, chỉ có mái tóc màu vàng kim và đôi mắt màu tím như thủy tinh kia đang di chuyển trước mặt.

Ở trước mặt hần, ánh nắng cũng phải hạ, cầu vồng bay trên trời, cũng chỉ có hần là rực rỡ.

Arthur.....

Arthur.....

Arthur.....

“Sao, sao cậu lại ở chỗ này, là Mặc Lâm nói cho cậu biết tôi ở đây sao có đúng không?” Nàng cố gắng không chế con nai con đang chạy loạn trong lòng, lấp bấp hỏi.

Đôi mắt màu tím của Arthur hơi ôn nhu, nhưng giọng điệu vẫn khinh người như trước.

“Cô ở đây thì liên quan gì tới ta, ta đến là vì Lancelot.”

Lâm Linh buồn bã, không nói gì thêm nữa.

Quả nhiên là tự mình đa tình mà, hần vì sao lại đến đây vì mình chứ?

“Tiểu Pars, chúng ta vào thôi.” Tâm tình nàng không tốt, lời Parsifal cùng đi vào.

Arthur nghe nàng gọi thế thì nhú nhú mày, lúc này mới chú ý tới thiếu niên đang đi bên cạnh Lâm Linh, cư nhiên là tên lần trước tính ám sát bọn họ.

“Lâm Linh, sao cô lại đi chung với tên này?” Hần tức giận hỏi.

“A, là Tiểu Pars đưa ta tới.” Lâm Linh thuận miệng trả lời.

Thấy sắc mặt Arthur có chút khó coi, nàng còn tưởng rằng hần còn nhớ vụ Tiểu Pars ám sát bọn họ, chợt nhớ tới lời của Mặc Lâm, vội vàng thay hần trả lời: “Mấy ngày nay là nhờ có cậu ấy chăm sóc cho ta.”

Nhưng không biết tại sao sau khi nàng nói câu đó, nàng lại cảm thấy sắc mặt hần càng ngày càng kém.

Kỳ quái.....

“Xem ra các người ở chung với nhau rất hợp.” Giọng hần lạnh băng như đá, khiến Lâm Linh không tự chủ rùng mình một cái.

Sao nàng lại cảm giác có một dự cảm xui xẻo vậy nhỉ?

Lần thứ hai đi vào lâu đài của hầu tước Gawain, Lâm Linh lại như đi vào giấc mộng.

Nàng còn nhớ rõ mòn một lần trước đã cùng mèo Arthur vượt qua khó khăn, trong lòng có một cảm giác ngọt ngào, khi đó mèo đen Arthur thật đáng yêu, đáng tiếc, tất cả đều đã là quá khứ.

Bây giờ hần đã là quốc vương England cao cao tại thượng, còn nàng chỉ là một cái vỏ sò ở giữa biển khơi rộng lớn không đáng chú ý.

Nghĩ vẫn vô một hồi, ánh mắt nàng lướt về phía Arthur, dường như là hần cũng đang chú ý đến nàng, trong nháy mắt ánh mắt hai người giao nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Linh không biết có phải mình bị ảo giác không, nhưng ánh mắt Arthur lúc đó vô cùng ấm áp và ôn nhu.

Đúng lúc đó, hầu tước Gawain hoa lệ xuất hiện, mái tóc xoắn màu nâu rậm nắng lộng lẫy động lòng người, mặc một bộ trường bào rộng thùng thình có thêu kim tuyến, trên chiếc đai lưng màu nâu có đính những viên bảo thạch nhỏ màu xanh, vẻ cao lớn anh tuấn của hần càng khiến hần thêm hoa mỹ tuần tú, lại vô cùng hợp với nụ cười tỏa nắng của hần, toàn thân tỏa ra khí chất của một ngôi sao! (tui thấy ông giống hũ kim tuyến di động hơn, đi đâu cũng lấp la lấp lánh.v)

“Tiểu Linh của ta rốt cuộc cũng đã tới rồi!”

Vừa thấy Lâm Linh, nụ cười trên môi hần càng tươi như một đóa hoa, hoàn toàn không để ý quốc vương Arthur đang ở bên cạnh, nhiệt tình bay qua.

“Hầu tước Gawain, cô ấy tới cũng đã tới rồi, mời ngài trả Lancelot lại cho ta đi.” Arthur đứng lúc chần chừ trước mặt Lâm Linh, “Là một kỵ sĩ, ngài nhất định phải giữ lời hứa của mình chứ.”

Gawain hơi nhếch môi: “Đương nhiên, Tiểu Linh giữ lời hứa, ta cũng sẽ giữ lời hứa của mình giải trừ ma pháp cho kỵ sĩ Lancelot.”

Hắn dừng một chút: “Ta biết, Lancelot là đệ nhất kỵ sĩ ngài, bệ hạ, ngài nguyên ý đánh đổi bất cứ thứ gì để đổi lấy an toàn cho hắn sao?”

Arthur bình tĩnh nhìn hắn: “Đương nhiên.”

“Vậy, nếu ta nói, ngài phải dùng Lâm Linh để đổi lấy Lancelot thì thế nào?”

Sắc mặt Arthur hơi đổi: “Ý ngài là gì?”

“Ý của ta là, nếu như trong hai người này ngài chỉ được phép chọn một người, vậy ngài sẽ chọn ai?” Về mặt Gawain bí hiểm.

“Hầu tước Gawain, ngài có biết hậu quả của việc này không?” Arthur lạnh lùng nhìn hắn, “Là đối nghịch với quốc vương England.”

Gawain nở nụ cười tỏ vẻ không quan tâm: “Bệ hạ, kỵ sĩ Lancelot vẫn còn đang nằm trong tay ta nha.”

Arthur mặt không đổi sắc nhìn hắn, hơi suy tư.

Lâm Linh vừa nghe những lời Gawain nói, trong lòng rơi “lộp bộp” vài tiếng.

Tên đại thúc hầu tước biến thái này không chỉ không từ bỏ ý đồ, cư nhiên còn đưa ra một tình huống như vậy!

Mặc dù theo lời Mặc Lâm, nàng sẽ là người phò trợ Arthur vương, nhưng tác dụng của nàng trong trò chơi này vô cùng nhỏ bé, so với Lancelot tiếng tăm lừng lẫy không lịch sử, nàng thật sự không đáng là bao.

Nếu như nàng là Arthur, nàng nhất định sẽ bỏ đi một đồ ngọc để đổi lấy một đệ nhất kỵ sĩ.

Mặc dù đã đoán trước được lựa chọn của hắn, nhưng nàng vẫn cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹn, hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn.

“Được, vậy ta nói cho ngài biết, hầu tước Gawain,” Arthur tiến lên, màu tím trong đôi mắt chói lọi như sao, lấp lánh ánh sáng kiên định.

“Dù là người yêu, hay bạn bè, hoặc người thân, ta cũng không có quyền quyết định vận mệnh của họ, nhưng cũng không buông bỏ bất kỳ một ai! Chỉ có họ mới có quyền quyết định cuộc đời của mình. Bọn họ đều là bạn của ta, nên, cho dù là Lancelot hay Lâm Linh, ta cũng sẽ không bỏ qua, đó là lựa chọn của ta!”

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, hầu tước phức tạp nhìn Arthur, ngay cả thần sắc trên mặt Parsifal cũng lộ ra vẻ khác thường.

Arthur thật giống như ánh mặt trời, khiến trong lòng Lâm Linh đột nhiên có một cảm giác ấm áp, như một dòng sông chảy giữa sa mạc, chậm chậm, thông thả, rót vào mỗi hạt cát nóng trên đó, cuối cùng thân nhiên hóa thành hơi nước, vô hình tan biến đi.

Nàng giống như một vỏ sò biển nhỏ, nhỏ bé đến nỗi cho dù có động đến mấy cũng không lay được biển rộng, nhưng cũng như một cái quạt nhỏ, có tình có ái, có cười.

Arthur, ta chỉ là một cô gái tầm thường, nhưng lại thích một người không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lời cầu hôn ngoài ý muốn

“Ha ha, quả nhiên chủ nhân của cậu rất hiểu cậu.” Gawain đột nhiên nở nụ cười, quay đầu nói với một góc khuất, “Ra đi, kỵ sĩ Lancelot.”

Lâm Linh và Arthur chần chừ cùng đồng thời nhìn về phía kia, chỉ thấy một vị nam tử trẻ tuổi xuất hiện trước mặt bọn họ.

Mái tóc dài như bạc nung chảy lóng lánh phát ra ánh sáng động lòng người, đôi mắt đa sắc thái, như ngọn gió lượn lờ trên bầu trời.

“Lancelot! Vậy là sao?”

Lâm Linh mở to hai mắt, khó tin nhìn mọi thứ trước mắt.

Lancelot đã hồi phục từ khi nào?

Gawain vút cho nàng một nụ cười duyên rũ đầy ẩn tình, thừa cơ đến cạnh nàng: “Tiểu Linh, ta đến là để nói cho nàng biết, thật ra ta đã giải trừ ma pháp cho Lancelot trước khi hai người tới, nhưng ta và hắn đã đánh cược, đó chính là câu hỏi lựa chọn này. Ta đoán bộ hạ sẽ chọn một người, nhưng Lancelot lại có đáp án giống như của bộ hạ. Nếu hắn thua thì sẽ trở thành kỵ sĩ của ta. Không ngờ.....”

Lancelot đi tới trước mặt Arthur, hành lễ.

“Bộ hạ, thật vui khi được gặp lại ngài.”

Arthur gật gật đầu, ánh mắt lướt tên tia vui mừng không che giấu.

“Lan Lan! Cậu thật sự đã về!”

Lâm Linh hưng phấn nhào tới, như để xác thực, nàng xoa bóp mặt của Lancelot, mềm, ấm áp, đúng là Lancelot chính hiệu rồi!

Arthur ho khan một tiếng, khó chịu nhìn nàng đang chà đạp tay của Lancelot.

“Lâm Linh, cũng cảm ơn cô đã giữ lời hứa, vì tôi mà tôi nơi này một lần nữa, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.” Lancelot ôn nhu nhìn nàng: “Cô không để cho chúng tôi thất vọng, chúng ta là bạn bè.”

Lâm Linh đột nhiên thấy sống mũi có chút cay cay, cố gắng nhịn xuống.

“Chúng ta cũng nên quay về thôi.” Khóe miệng Arthur hơi vung lên, ánh mắt thâm trầm xẹt qua Lâm Linh và Lancelot.

“123, hình như trí nhớ của cô hơi kém thì phải.” Parsifal đột nhiên nghiêng đầu liếc nàng một cái. “Thù lao của ta đâu?”

Lâm Linh lúc này mới chợt nhớ tới còn có hắn bên cạnh, vội vàng hướng Arthur cầu cứu: “Có mang tiền không, cho tôi mượn một ít với.”

Arthur sờ soạng túi trên người, thần sắc lộ ra một chút xấu hổ: “Đi mau quá quên mang theo túi tiền rồi.”

“A, tiểu Pars, hay cậu cùng chúng tôi quay về Camelot đi.” Thấy vẻ mặt giận dữ của Arthur, Lâm Linh đang tính kéo Parsifal qua thì khựng lại.

Một trong những thành viên quan trọng của kỵ sĩ bàn tròn, không biết hắn có năng lực như thế nào?

Parsifal lộ ra thần sắc không hứng thú: “Không đi, ta còn chuyện khác phải làm.”

“Vay tiền sao? Chỗ ta có này.” Gawain lập tức sai thủ hạ của mình đem tới một túi chứa đầy kim tệ.

Parsifal không khách khí cất bịch tiền vào ngực, không nói một lời nào đi ra ngoài, nhưng vừa mới ra tới cửa thì ngừng lại: “Đúng rồi, 123, lần sau nếu muốn nhờ gì thì cứ đến quán trọ Thứ Sáu tìm ta. Chỉ cần có tiền, vụ nào ta cũng làm.”

“Tiểu Pars.....”

Lâm Linh nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng mặc dù có hơi thất vọng, nhưng dù sao cũng có một chút tin tức. Ít nhất thì sau này vẫn còn có thể tìm hắn ở quán trọ Thứ Sáu.

Nhưng không biết lần sau là tới khi nào.

Nàng nghiêng đầu nhìn Gawain: “Số tiền đó sau này tôi sẽ trả ngài, có cần viết giấy nợ không?”

“Số tiền này không cần trả lại.” Đôi mắt màu xanh biếc long lanh của Gawain chớp động một tia quý dị, “Nàng và ta rất nhanh sẽ trở thành người một nhà, trả cái gì chứ?”

“Hả?”

Lâm Linh không hiểu ý của hắn.

Gawain đột nhiên đi tới trước mặt Arthur, ưu nhã hành lễ: “Bộ hạ, trên danh nghĩa của Thượng Đế, thỉnh cầu ngài gả Lâm Linh cho Gawain ta làm vợ.”

Mặt Lâm Linh co quắp cứng đờ nhìn chằm chằm vào hắn, trong lòng lặp lại một lần nữa.

Kết hôn!

Nhờ! Nàng mới mười sáu tuổi a! Kết hôn hình như còn quá sớm với nàng! Nhưng đây là lần đầu tiên nàng được cầu hôn, dù là đang ở trong trò chơi thì cũng chính là cầu hôn a!

Mặc dù đôi phương là một tên đại thúc biến thái, nhưng lại có ngoại hình siêu đẹp trai a!

Arthur chậm rãi nhướn mi, đôi con ngươi trầm mặc hạ xuống, đôi đồng tử màu tím như co rút lại, giọng nói càng thêm lạnh lùng: “Hầu tước Gawain, ngài đang nói đùa sao.”

“Bệ hạ, ta lấy danh sự của mình xin thề, ta thực lòng muốn tiểu thư Lâm Linh làm vợ của ta.” Gawain không chút hoang mang nheo đôi mắt màu xanh như phi thủy.

“Để tỏ lòng thành của ta, ta sẽ đem dâng một nửa số kỵ sĩ và lãnh địa của ta, tùy ngài sai khiến.”

Lâm Linh – này giờ ý thức như đang chìm trong vũng bùn, nghe hắn nói lòng thành như thế thì giật mình.

Người nào cũng biết tài phú của hầu tước Gawain vô cùng rộng lớn, có thể đạt được một nửa số kỵ sĩ và lãnh địa của hắn, quả thực rất khó tưởng tượng.

Lâm Linh cũng không ngờ là mình đáng giá như vậy. Trong lòng vừa vô cùng khiếp sợ lại vô cùng thấy hư vinh, hình như chưa từng có người nào lại vì nàng mà nỗ lực như vậy.

“Tiểu Linh, xin hãy tin ta, ta rất thật lòng.” Nụ cười bên môi hắn vẫn mang vẻ lười biếng.

“Chỉ cần nàng gật đầu, ta nhất định sẽ đuổi hết đám ‘vật phẩm’ kia đi, nàng sẽ là nữ chủ nhân nơi này.”

Hư vinh nhỏ nhoi trong lòng Lâm Linh vừa nghe tới hai chữ “vật phẩm” này thì liền biến mất không còn chút gì nữa.

Đúng rồi, nàng quên mất tên hầu tước biến thái này có sở thích kỳ quái mà.

“Ha ha..... Tuổi chúng ta không hợp.”

“Ta nhìn rất anh tuấn trẻ tuổi lại tiêu sái a.”

“Sở thích của ngài quá khác thường.”

“Từ giờ trở đi sở thích của ta sẽ là nàng.”

“...”

“Đù rồi”, Arthur lạnh lùng cắt ngang lời bọn họ, cảm xúc buồn bực không biết từ đâu như một bóng ma lén lỏ khắp người, như muốn phá tan lồng ngực của hắn.

Cầu hôn!

Cư nhiên có lại có kẻ điên tới mức đi cầu hôn cái đồ ngốc này!

Tên kia còn nguyện ý dâng cả nửa số tài sản vì đồ ngốc này, thật hoang đường.... thật khó tin.

Đầu Gawain bị ngựa đá trúng rồi sao? Hắn đương nhiên cũng biết tài phú của Gawain, nhưng, tên kia đã chọn nhầm đối tượng rồi.

Trên đời này làm gì có ai hiểu cô ngốc kia hơn hắn, người luôn sợ bị coi như là một vật phẩm như nàng, làm sao có thể tự mình dán thân vào hang sói?

“Chuyện này hỏi chính cô ấy đi,” Hắn không chế cảm xúc đang dao động trong lòng, thần sắc lạnh lùng nhìn Lâm Linh. “Ta tôn trọng lựa chọn của cô, nếu cô nói đồng ý, ta cũng sẽ không có ý kiến gì.”

Đương nhiên, hắn biết rất rõ đáp án của nàng, chỉ cần nàng không đồng ý, hắn cũng không chút do dự mang nàng rời đi. Hỏi như vậy là để lại chút mặt mũi cho Gawain thôi. Hắn sẽ giữ lời hứa của mình, không bao giờ từ bỏ nàng.

Lâm Linh không biết trong thời gian ngắn Arthur lại nghĩ nhiều như vậy, nhìn vẻ mặt vô tâm vô phách của hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác tức giận.

Mới vừa rồi còn nói là hắn không bao giờ từ bỏ bạn bè, giờ thì lại nói muốn tôn trọng quyết định của nàng!

Nhìn hắn như vậy, lời cự tuyệt vốn đang ở trên môi nàng trong cơn giận dữ biến thành, “Tôi sẽ cân nhắc”. Nghe nàng trả lời như thế, trong nháy mắt khuôn mặt Arthur cứng ngắc. Sau đó lạnh lùng bỏ lại hai chữ “Tùy cô”. Nói xong, hắn không thêm quay đầu lại bước ra ngoài.

Lancelot hơi kinh ngạc nhìn Lâm Linh, trong mắt Gawain cũng xẹt qua một tia kinh ngạc rất nhanh biến mất, hắn khoát tay nở nụ cười, “Vậy ta sẽ cho nàng thời gian cân nhắc kỹ lưỡng một chút, qua một quãng thời gian, ta sẽ tự mình đi Camelot cầu hôn nàng.”

Trên đường trở về Camelot, nàng và Arthur chẳng nói được một câu nào.

Trong lòng nàng đang tức giận nên cũng không thêm quan tâm đến hắn.

Hai người chỉ nói chuyện cùng Lancelot, làm cho đệ nhất kỵ sĩ trong đầu một mảng hỗn loạn rồi nùì. Sau một trận dày vò như vậy, rốt cuộc đoàn người cũng đã tới được hoàng cung.

Vừa vào cung điện, Lâm Linh chợt thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Đặc Lý Ti!”

Nhìn thấy người quen khiến cho tâm tình Lâm Linh tốt lên một ít, nàng vui sướng bay qua tính ôm hân một cái.

“Lâm Linh, cô đã về?” Đặc Lý Ti nhìn thấy nàng cũng rất cao hứng, nhưng ngay lúc nàng cách Đặc Lý Ti 0,001 mm thì hân nhẹ nhàng nghiêng người đi: “Lâm Linh, chưa rửa tay thì đừng có chạm vào tôi.”

Bịch!

Vừa dứt lời, Lâm Linh té một cái oanh xuống đất.

“Đặc Lý Ti..... anh thật quá đáng.” Lâm Linh than khóc xoa cái mũi bị đập ửng hồng.

Khóe miệng Arthur nhếch lên một nụ cười ranh mãnh, ánh mắt hả hê ném hai chữ, “Đáng đời.”

Lâm Linh trừng hân một cái, nhìn bốn phía xung quanh, “Khải đâu rồi? Sao không thấy cậu ấy?”

“A, cô nói kỵ sĩ Khải?” Đặc Lý Ti lộ ra thần sắc đồng tình, “Mấy ngày nay yết hầu của cậu ấy bị sưng, đang nằm trên giường nghỉ ngơi.”

“A? Vậy là hân gặp chuyện không may sao, tôi phải đi xem cậu ấy một chút.”

Lâm Linh cũng có chút đồng tình với Khải, với một người mà nói chuyện Bà Tám đã là thói quen hằng ngày, lại không thể được nhiệt tình nói chuyện thì buồn bực cỡ nào.

“Cẩn thận cậu ấy nói chuyện với cô ba ngày ba đêm!”

Đặc Lý Ti sau lưng nàng bổ sung một câu.

Chân Lâm Linh xém trượt ngã khụy xuống, lần đầu tiên thấy người có hứng thú với mấy chuyện Bà Tám của Khải, cư nhiên là kỵ sĩ Đặc Lý Ti xuất trần thoát tục!

Lúc Lâm Linh gõ cửa phòng thì nghe vọng tới một tiếng la khàn khàn: “Đặc Lý Ti, rốt cuộc cậu có để yên cho tôi không, cổ họng của ta đã sưng rồi cậu còn bắt tôi nói nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Quý tộc nổi loạn

Giọng nói của Khải phần nộ còn kèm theo một đoạn mắng chửi quê mùa.

Lâm Linh cố nín cười, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra: “Àn, không ngờ Bà Tám Khải cũng có lúc bị như thế này?”

“Lâm Linh, cô về rồi! Vậy bệ hạ và Lancelot cũng về rồi sao?”

Thấy nàng cười thướt thướt gật đầu, Khải lập tức thu hồi vẻ mặt khó chịu lúc nãy hớn hờ đứng lên giường, nhưng rất nhanh bưng lấy cổ họng ngã quỵ trên giường.

“Cổ họng đã đau thì nói ít vài câu đi.”

Lâm Linh chợt nhớ tới cái gì, vuốt vuốt trong túi đưa cho hân mấy khối kẹo bạc hà: “Cậu ăn cái này đi, chắc sẽ khá hơn.”

Khải bán tín bán nghi nhận lấy, thở dài: “Lâm Linh, cô không biết Đặc Lý Ti kinh khủng cỡ nào đâu, tôi nói đến cổ họng sưng lên hết cả mà hân vẫn bắt tôi nói, sau này nhất định tôi sẽ không nói chuyện với cậu ta thêm lần nào nữa.”

Lâm Linh ha ha cười không ngừng: “Ha ha, Khải, cuối cùng cậu cũng đụng khắc tình Bà Tám rồi!”

Khải u oán liếc nàng một cái, thuận tay ném kẹo bạc hà vào miệng, mảy nhủ lại: “Bạc hà? Hóa ra bạc hà còn có thể làm ra thứ ngon như vậy?”

Lâm Linh trừng mắt.

“Lần này các cô trở về thì tốt quá. Một thời gian nữa bệ hạ sẽ mở lễ hội trong cung, chiêu đãi quý tộc trong nước và các vị khách quý nước khác.”

“Nhất định sẽ rất náo nhiệt nhỉ?”

“Ân, nhưng,” Khải thu nụ cười, “Nghe nói không ít quý tộc vẫn còn kháng nghị chuyện Arthur làm quốc vương, hy vọng là sẽ không có chuyện gì phức tạp. Nếu như mà họ còn tới đây phản đối, chuyện đó sẽ khiến bệ hạ vô cùng mất mặt.”

Lâm Linh gật đầu, chuyển mắt đến tay phải của Khải, đột nhiên thấy nó có chút kỳ quái: “Khải, cậu sao vậy?”

“A, không có gì.” Trên mặt Khải xẹt qua tia hoảng hốt, vội vàng giấu tay phải ra sau lưng, nhanh chóng chuyển đề tài: “Nghe nói đệ nhất mỹ nhân cũng tham gia yến hội nữa đây?”

“Đệ nhất mỹ nhân?”

“Đúng vậy! Quên rồi sao? Chính là công chúa Guinevere của Camland quốc, cô đã từng gặp qua nàng một lần rồi.”

=====.

Mặt trời dần mọc lên ở England, ánh nắng vàng chiếu khắp bốn phía.

Mây mù ửng đỏ ngai ngừng tan đi, nhường cho ánh mặt trời buổi sớm, núi, cây, hoa và cả sông cũng phát lên một ánh sáng ôn nhu.

Cuối cùng cũng đến ngày tổ chức yến hội dành cho các quý tộc, đáng lo ngại là, không ít những quý tộc phản đối Arthur cũng tới, nhưng lại không tiến cung mà tạm đóng quân ở ngoài cung thành.

Arthur cũng giữ lễ tiết, bảo khâm sai đi đưa lễ vật cho các vương tử quý tộc.

Không lâu sau, khâm sai ánh mắt cô quái chạy về, vừa gặp Arthur đã khóc lóc kể lể: “Bệ hạ, mấy vương tử kia thật quá ngạo mạn, bọn chúng chẳng những cự tuyệt nhận lễ vật của ngài lại còn dám mắng chúng ta, không những thế, bọn chúng, bọn chúng còn dám vũ nhục bệ hạ……”.

Trên mặt Arthur vẫn giữ nét bình tĩnh, “Bọn họ nói gì?”

Khâm sai do dự một chút, lấp bắp nói: “Bọn họ nói, nói…… bệ hạ là một đứa trẻ chưa đủ lông cánh, xuất thân ti tiện, không những thế chúng còn đang tặng ngài một thứ.”

Vừa nói hần vừa dâng lên một cái khay phủ vải đỏ, trên đó để một thanh chùy thủ sắc nhọn. “Bọn họ nói mục đích tới nơi này là muốn đem lưỡi đao này đặt trên cổ người, để một đứa trẻ miệng còn hôi sữa thống trị England, quả thực là vô cùng nhục nhã.”

Lời nói của khâm sai khiến mọi người không kiềm chế được tức giận rút kiếm ra, muốn đi cho bọn quý tộc không biết trời cao đất rộng này một trận.

Lâm Linh lo lắng nhìn Arthur, chỉ thấy hần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn qua phía bên kia dòng sông về thành, ánh mắt xa xăm khiến cho người ta không thể đoán ra được hần đang nghĩ gì.

Nhưng khuôn mặt trắng bệch của hần cho thấy hần đang cố kiềm chế phần nộ trong lòng.

Trong lòng nàng không biết từ khi nào đã luôn có sự hiện hữu của hần, vô luận là hành động hay cảm xúc, đều ảnh hưởng tới tâm trạng của nàng.

Cảm giác này là thế nào nhỉ, mới đầu chỉ mới là để ý.

Để ý mỗi một câu nói, mỗi một vẻ mặt của đối phương.

Sau đó mới phát hiện ra đối phương quan trọng với mình như thế nào.

Cũng như thế, nàng rất muốn quan tâm và sẻ chia cùng hần. Rất muốn làm chút gì đó khiến hần cảm thấy dễ chịu hơn.

“Bệ hạ…… bọn họ……” Khâm sai cố gắng thốt ra từng chữ, “Còn nói những kỵ sĩ bên cạnh bệ hạ chỉ là một đám phế vật…… bọn họ muốn…… yêu cầu quyết đấu với kỵ sĩ của ngài……”

“Cái gì!” Khải giọng nói khàn khàn nhảy dựng lên, “Cư nhiên dám khinh thường cả đệ nhất kỵ sĩ của bệ hạ, đám người kia dám không để chúng ta vào mắt, nhất định phải giáo huấn bọn chúng một phen!”

Về mặt xưa nay luôn ôn hòa của Lancelot cũng toát lên tia tức giận: “Bệ hạ, xin ngài cho phép chúng tôi lấy chiến đấu, để bảo vệ danh dự kỵ sĩ cũng như bảo vệ thanh danh của ngài.”

Arthur xoay người, cao giọng nói với khâm sai: “Đi tới chỗ đám người vô lễ đó, bảo với bọn chúng ta sẽ cho kỵ sĩ của ta ra quyết đấu.”

Khâm sai rất nhanh trả lại món đồ của đám quý tộc kia, cuối cùng quyết định tiếp nhận khiêu chiến.

Song phương cử ra ba kỵ sĩ giỏi nhất, ba trận thắng hai, bên thua phải chịu bị trừng phạt.

Nếu như bọn họ thua, sẽ cam tâm tình nguyện phục vụ Arthur; Nhưng nếu Arthur thua, bọn họ sẽ tiến hành đề cử quốc vương mới.

Arthur đã đáp ứng yêu cầu ngặt nghèo này rồi.

Nên nếu không ứng chiến, sẽ là một sự sỉ nhục đối với một kỵ sĩ.

Sau khi mọi người thương lượng, nhanh chóng đã chọn ra người cho trận quyết đấu hai ngày sau.

Lancelot, Đặc Lý Ti và Khải sẽ nghênh chiến với kỵ sĩ do Orkny Luke vương, Scotland Vương và Raute Nantes vương đề cử ra.

“Bệ hạ, như vậy được chứ? Dù sao những người mà bên kia cử tới cũng đều rất lợi hại.”

Khâm sai vẻ mặt có chút lo lắng, sao bệ hạ lại mang trọng trách nặng như vậy giao cho ba người bọn họ?

Vạn nhất nếu bị thua, chẳng lẽ quốc vương buộc phải chấp nhận điều kiện của chúng họ sao?

Hơn nữa, cũng sẽ gây một áp lực không nhỏ với những vị kỵ sĩ kia.

Arthur nhìn lướt qua mấy vị kỵ sĩ, nở một nụ cười vô cùng tin tưởng, đôi mắt màu tím long lánh như sao: “Các kỵ sĩ của ta, các người chiến đấu là vì danh dự, vì thế nên trước đi xuất trận, ta cho các người một thứ.”

Hắn dừng một chút, gằn từng chữ nói: “Đó là sự tin tưởng của ta. Ta tin là các người nhất định sẽ thắng.”

Lancelot có chút cảm động nói: “Bệ hạ, có được thứ đó của ngài, chúng ta nhất định sẽ không thua.”

Đặc Lý Ti nghiêng mặt, che giấu nội tâm đang dao động của mình.

Nhưng ánh mắt Khải lại ánh lên một tia kỳ quái, không tự chủ liếc sang cánh tay phải của mình, hình như muốn nói cái gì, nhưng rốt cuộc cũng không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sự đối người bất đắc dĩ

Trận quyết đấu đã tới.

Sân đấu được xây tạm ở ngoài hoàng cung, đây là một khu đất trống hình chữ nhật, bao quanh bốn phía là khán đài dành cho dân chúng, còn có những người bán hàng rong chào hàng bia và thịt nướng.

Trận quyết đấu lần này cũng thu hút không ít sự quan tâm của các quý tộc, bọn họ đương nhiên sẽ không ngồi chung với dân thường mà ngồi trên những bậc ghế đệm trên cao, từ nơi đó có thể nhìn thấy toàn cảnh trận đấu.

Mấy quý phu nhân trang phục sắc sỡ phấp phới, khiến cho nơi này như được thêm một chút ánh sáng.

“Nhìn kia! Kỵ sĩ xuất trận rồi!”

Một kỵ sĩ đội nón sắt bóng loáng dương dương tự đắc ngồi trên lưng ngựa, người hầu giương cờ xí dẫn đầu đưa bọn họ vào sân.

Các kỵ sĩ vừa vào sân đấu, mấy quý phu nhân liền phát tay lên hỏi nhau.

“Trận đầu là kỵ sĩ Lancelot đấu với Orkny Luke vương.”

Sau lời tuyên bố của quan truyền âm, trên khán đài vừa nghe thấy tên Lancelot thì nhiệt liệt đứng lên. Thi thoảng còn có nữ quý tộc hô tên Lancelot, có thể thấy được vị đệ nhất kỵ sĩ này nổi tiếng cỡ nào.

Hai người cùng cưỡi ngựa tiến về giữa sân, Lancelot mang khăn trùm đầu và mũ giáp, bên trong mặc một bộ giáp lót, khối giáp ở ngực hơi mỏng, nhưng

chỗ vai trái lại vô cùng dày vì đây là nơi thường xuyên bị công kích, vòng sắt bao cổ tay và cổ chân hần lóe lóe ánh sáng.

Nhưng mũ giáp của vị Luke vương kia thì vô cùng khó tin, trên chiếc mũ cư nhiên còn có cắm một chiếc lông vũ, hần mặc một bộ đồ màu lam, hai bên hông còn có đính hai sợi lông vũ trắng.

Sau khi hai vị kỵ sĩ ổn định cưỡi ngựa nắm trường thương đứng trên vạch xuất phát, trọng tài đi tới lan can cầm một cây cờ lớn, nhìn hai bên, sau đó nhanh chóng giơ nó lên.

Hai người nhìn thấy tín hiệu, dùng sức đá bụng ngựa phi về phía đối phương, xung quanh là tiếng hô hò cổ vũ của quần chúng.

Luke vương nhìn xuyên qua khe hở của mặt nạ thì thấy đối thủ của mình đang chạy nước rút về phía mình.

Hần thông dong nghiêng người đặt trường mâu (vũ khí của các hiệp/kỵ sĩ thời Trung Âu) bên hông ngựa, vung văng nâng trường mâu tính nhắm ngay đối thủ của mình, nhưng trong nháy mắt hần tính tấn công thì đối phương lại giơ lên vũ khí của mình, nhanh chóng phản kích hần ngay khi hần chòn chưa kịp phản ứng.

“Bình!” một tiếng, trường mâu đánh trúng vai trái của Luke vương, vì chạy tốc độ cao nên trường mâu của hần bị vỡ thành hai đoạn, một kích mạnh này khiến Luke nhất thời lung lay trên thân ngựa, “rầm” một tiếng ngã xuống đất.

Tiếng vỗ tay hoan hô nổi lên bốn phía như sấm, ai cũng không ngờ kỵ sĩ Lancelot trong một chiều đã đánh bại đối thủ của mình.

Lâm Linh đứng một bên cùng thấy nhiệt huyết sôi trào, cái danh đệ nhất kỵ sĩ quả nhiên không phải để chơi a! Lancelot ở đây dù dịu hiền ngoan ngoãn như cừu, nhưng một khi đã xuất trận thì liền biến thành một con hổ dũng mãnh!

Giọng quan truyền lệnh tuyên bố: “Trận đầu, kỵ sĩ Lancelot thắng!”

Lâm Linh cùng bọn kỵ sĩ của Arthur đứng bên này hoan hô to. Tiếp đó, quan truyền lệnh lại tuyên bố: “Trận thứ hai là kỵ sĩ Đặc Lý Ti đấu với Scotland vương.”

Ánh mắt mọi người đều rất hào hứng, Lâm Linh Lâm Linh đột nhiên thấy Khải có chút không tự nhiên. Vì vậy hỏi hần: “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

Khải miễn cưỡng cười cười, “Không có gì, chỉ là tôi có chút không tin vào mình cho lắm.” Nói rồi hần rời khỏi khán đài.

Lúc này, Đặc Lý Ti và Scotland vương đã cưỡi ngựa tiến vào giữa sân, mọi người vỗ tay hoan hô, nhưng Lâm Linh thì lại đang nghĩ tới lời Khải nói, ko tin vào mình? Lâm Linh nghĩ tới đó, liền đuổi theo hần tính an ủi vài câu.

Thấy hần đi vào phòng, nàng vội vàng theo sau, thông qua cánh cửa khép hờ thì thấy hần đang nhẹ nhàng cử động cổ tay phải của mình, cẩn thận sờ dưới, bộ dáng nhìn như rất đau đớn.

Một tiếng kêu đau truyền đến, Lâm Linh cảm thấy có chút không ổn, đẩy cửa ra vọt vào. Lúc này mới thấy rõ tay phải của hần đang bị thương vô cùng nặng, không khỏi kinh hãi nói: “Khải, tay cậu làm sao vậy?”

Khải vừa thấy nàng cũng hết hồn, vội vàng đóng cửa lại, nhỏ giọng nói: “Nói nhỏ thôi, ngàn vạn lần cô làm ơn đừng nói ra ngoài.”

“Thế rốt cuộc tay cậu làm sao thế?”

“Cũng không có gì, mấy ngày trước tỉ thí với đám băng hữu không cẩn thận bị thương.” Khải bắt đầu dĩ nhiên.

“Nhưng cậu bị thế này thì làm sao đấu với Nantes vương?” Lâm Linh vội la lên: “Cậu ngay cả cầm trường mâu còn không được, chắc chắn sẽ thua mất! Sao cậu không nói sớm!”

“Tôi, tôi không muốn nói cho mọi người biết chuyện tôi tỷ thí bị thua, nên vẫn lén gạt đi, lúc lựa chọn người tôi cũng đã định nói rồi, nhưng bề hạ tin tưởng tôi như vậy thì làm sao mà tôi dám nói chứ?”

Lâm Linh nhíu nhíu mày, “Giờ chỉ hy vọng Đặc Lý Ti có thể đánh bại Scotland vương, như vậy cậu cũng không cần đánh trận thứ ba.”

Lời của nàng vừa dứt thì đột nhiên ngoài khán đài truyền đến trận hò reo: “Scotland vương thắng, Scotland vương thắng!”

Cái gì?! Trong đầu Lâm Linh trống rỗng. Đặc Lý Ti sao lại thua! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Scotland vương thật sự lợi hại như vậy sao?

Đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một người hầu, vội vã kêu lên: “Kỵ sĩ Khải! Kỵ sĩ Đặc Lý Ti thua trận này rồi, ngài nên chuẩn bị cho trận tiếp theo thôi.”

“Nhưng tại sao Đặc Lý Ti lại thua?” Lâm Linh vội vàng hỏi.

“Cái này, nô tì cũng không biết. Lúc mới bắt đầu thì đúng là kỵ sĩ Đặc Lý Ti chiếm thế thượng phong, nhưng đột nhiên có một đàn quạ đen bay tới, phi một bãi trên mũ của ngài ấy, sau đó hình như ngài ấy mất khống chế, trường mâu của Scotland vương còn chưa chạm vào ngài ấy thì ngài ấy đã lộn đầu xuống ngựa rồi.....”

Lâm Linh cúi đầu, bất đắc dĩ thở dài, không trách được, trong tình huống đó Đặc Lý Ti không nổi điên là may lắm rồi.

“Người lui xuống trước đi, ta lập tức sẽ ra sân.” Khải trầm thấp nói một câu.

Nghe tiếng người hầu đã đi xa, Lâm Linh không nhịn nhắc lại: “Cậu không thể đi!”

“Không được, tôi phải đi!”

“Nhưng nếu trận này cậu lại thua, trận quyết đấu này chúng ta cũng sẽ thua, cậu quên là Arthur đã đáp ứng với bọn họ chuyện gì sao!” Ngữ khí Lâm Linh cũng quýnh quýnh lên, “Cậu nói tôi biết đi, cậu có chắc trăm phần trăm sẽ thắng không?”

Khải hơi sùng sốt, nhìn cổ tay của mình, thuận miệng nói: “Nhưng giờ tôi còn thời gian để quan tâm tới chuyện đó nữa sao.”

Trong lòng Lâm Linh như kiến bò trên chảo nóng, ánh mắt liếc loạn xuống dưới chột nhìn thấy áo giáp và mũ giáp của Khải, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ lớn mật mà ngay cả nàng cũng không dám tin: “Khải, để tôi đi đi!”

Khải chớp chớp mắt, khiếp sợ chưa kịp phản ứng, mồm há to nhưng lại không nói được gì.

“Đề tôi đi thử đi,” Lâm Linh kiềm chế trống ngực đang đập loạn, nói lại thêm lần nữa. Nàng cũng không biết mình lấy dũng khí như vậy từ đâu, nàng chỉ biết là, nếu như trận quyết đấu này thua, Arthur sẽ lâm vào hoàn cảnh vô cùng khó khăn, nàng không thể, tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra!

Trong trò chơi, nàng không thể làm gì thật sự cho nàng. Đây là chiến đấu vì một người khác!

“Cô điên à, Lâm Linh, cố nắm chắc phần thắng sao?” Khải tỉnh lại.

“Tôi không chắc.” Lâm Linh đứng dậy cầm mũ giáp.

“Nhưng ít nhất phần thắng bây giờ của tôi cao hơn cậu, Khải, cậu có thể cho tôi mượn một thứ của cậu không?”

“Hả?”

“Sự tin tưởng của cậu.”

Trong phút chốc mặt Khải thoáng đổi mấy lần, dần dần giương lên một nụ cười như có như không: “Lâm Linh, tôi tin cô.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Gặp lại công chúa Guinevere

Bắt đầu trận đấu thứ ba, trận đấu được mọi người mong đợi nhất

“Trận thứ ba, kỵ sĩ Khải đấu với Raute Nantes vương.”

Sau lời tuyên bố của quan truyền lệnh, Nantes vương khí thế ra sân, mũ giáp của hắn còn đặc biệt khoa trương hơn hai vị vương trước, trên mũ không chỉ đính vô số trang sức lông khổng tước, mà chỗ những khớp giáp còn điêu khắc mấy chữ thập thánh linh nhỏ tinh xảo, thậm chí ở chỗ khuỷu tay cũng có khắc một hoa văn hình hiệp thảo, những sợi tơ hồng nhung bằng vàng ở hai bên áo choàng ngoài của hắn như tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Oa, bộ giáp này chắc đắt tiền lắm, nhưng mặc thành như vậy thì cứ như là một chú chim to vậy.” Mấy đại thần bên cạnh Arthur chảy nước miếng nói.

Arthur mặt không đổi sắc nhìn vị kỵ sĩ chuẩn bị ra sân, trận quyết đấu này thắng hay thua là tùy thuộc vào hắn.

Nhưng lúc vị kỵ sĩ kia vừa ra sân thì Arthur khẽ nhíu mày, kỳ quái, sao hắn thấy bộ dáng của Khải lúc này hơi khác với bình thường vậy nhỉ?

Trọng tài giờ là cò, hai bên nhắm về phía đối phương chạy vụt đi, qua mấy chiêu hai người lại quay về chỗ cũ, Nantes vương thông dong nghiêng thanh trường mâu dọc đuôi ngựa, nhanh chóng phóng về phía đối phương.

Lúc này cả người Lâm Linh toàn là mồ hôi lạnh, vị Nantes vương này tấn công thật hiểm ác, thậm chí còn không có cơ hội hoàn thủ, mới vừa rồi vát và lăm mới tránh được mấy chiêu, không biết có khả năng thắng không nữa. Mà bộ giáp này cũng thật là nặng quá đi, thắt lưng của nàng nhanh chóng bị ép đến đau nhói, còn có thanh trường mâu này nữa, nó hoàn toàn khác với mấy cây kiếm mà nàng cầm trong lúc luyện tập.

Chết rồi, làm sao bây giờ!

Đột nhiên nàng cảm thấy có một ánh mắt kỳ lạ đang nhìn chăm chú vào mình, bối rối liếc mắt nhìn sang, đúng lúc chạm vào một đôi mắt màu tím.

Là Arthur.....

Arthur không thua, mình tuyệt đối không thể thua!

Nàng đang vì Arthur mà chiến, nàng muốn trở thành người có thể sống vai cùng hắn mà bước đi!

Lúc khoảng cách giữa hai người còn rất nhỏ, thanh trường mâu của Nantes vương vững chắc nhắm vào đối thủ, nhưng mọi người lại không thể ngờ rằng.....

Vị kỵ sĩ Khải kia đột nhiên dùng sức đạp lên bàn đạp, đứng lên lưng ngựa đâm mạng trường mâu về phía Nantes vương, đột nhiên “kỵ sĩ Khải” đứng lên khiến cho khoảng cách giữa hai bên bị rút ngắn lại, Nantes vương còn chưa kịp định thần thì đã bị đối phương đánh trúng ngực, ngực giáp của hắn nhanh chóng bị nứt ra một đường nhỏ, cả người ngã về phía sau. Con ngựa vừa chở hắn về lại vạch xuất phát, người hầu liền vội vã chạy lên xem xét thương thế.

Sau khi Nantes vương thì thầm vài câu gì với người hầu, hắn ngẩng đầu lên nhìn đối phương nói: “Tiên sinh kính mến, chủ nhân của ta thỉnh cầu ngài cho hắn rút lui một cách vinh dự.”

Lời hắn vừa dứt, phía bên Arthur lên vang lên tiếng hoan hô, mọi người lớn tiếng hô hào tên Khải: “Kỵ sĩ Khải vạn tuế!”

Lâm Linh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy như mình đã được giải thoát, nhưng lại không thể nói được, chỉ có thể gật đầu với người hầu kia. Nàng giục ngựa đi tới giữa lan can, dựa theo bài đã học lúc trước, dùng thanh trường mâu trong tay chạm nhẹ vào thanh trường mâu của Nantes vương, theo đúng phong độ của một kỵ sĩ.

Chốc lát sau, người hầu của Nantes vương đi tới trước khu vực của Arthur giơ lên một ngọn cờ trắng “A! A!” Mọi người lại tiếp tục hưng phấn reo lên.

“Khải, người thật quá tuyệt vời!”

Đột nhiên có mấy kỵ sĩ xông lên, một tên đột nhiên hưng phấn gỡ mũ giáp của nàng ra, Lâm Linh cực kỳ hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy trên mặt có cảm giác mát lạnh, gương mặt thật đã bị lộ ra trước mặt mọi người.

Bốn phía yên lặng như tờ.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói không ra lời.

Qua hồi lâu mới có người hô to lên “Trời ạ! Đánh bại Nantes vương cư nhiên là một cô gái!”

”A! Thượng Đế a! Đây là một cô gái!” Khán đài đang yên lặng đột nhiên lại trở nên náo nhiệt.

Lâm Linh không dám nhìn Arthur, hô hấp của nàng ngày càng dồn dập, đau đớn ở phần eo lan ra khắp người nàng, Thượng Đế a! Làm ơn cho nàng ngất đi như trong phim luôn đi a.

Thượng Đế hình như cảm nhận được oán khí của nàng, đột nhiên nàng cảm thấy trước mắt càng ngày càng tối, càng ngày càng tối, rốt cuộc không chống đỡ được ngã xuống lưng ngựa.

Không biết qua bao lâu, nàng mới chậm rãi khôi phục ý thức.

Vừa mới tỉnh dậy thì nàng đã thấy nụ cười mừng rỡ của Lancelot: “Tốt quá, Lâm Linh, cô tỉnh lại rồi.”

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, là Lancelot ôn nhu.....nàng vừa định cử động nhẹ thân mình thì một cơn đau ập tới phần eo.

“Đừng cử động, trận đấu lúc nãy đã khiến phần eo của cô bị thương, lại còn té từ trên lưng ngựa xuống nữa, cho nên cô nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Khải vừa nói vừa cười rộ lên, “Nhưng Lâm Linh này, tôi thật không hối hận khi đã tin cô, cô làm rất tốt.”

“Tôi muốn..... uống nước.” Nàng ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“Tỉnh rồi sao?” Một giọng nói đột nhiên truyền đến từ ngoài cửa, lạnh lùng như một trận cuồng phong tuyết cuốn qua cánh đồng, khiến cho Lâm Linh bất giác co rút khóe miệng.

Vẫn chạy không khỏi.

Arthur bảo bọn họ ra ngoài trước, sau đó chậm rãi đi tới trước giường nàng, tức giận khẽ nhíu mày nhìn nàng một cái, nhưng về lo lắng trong đôi mắt không hề giấu đi “Cô to gan thật đấy a.”

Nàng vẫn cúi đầu, ánh mắt dán chặt lên hoa văn trên chiếc chăn, trong cổ họng một chữ cũng không thoát ra được.

Đột nhiên có một ly nước xuất hiện trước mắt nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên theo cánh tay ấy thì thấy một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào

nàng, sâu trong màu tím băng lãnh là một chút ấm áp, một loại hơi thở khiến người khác mê muội.

“Không phải muốn uống nước sao?” Hấn hạ giọng, “Còn không cầm.”

Lâm Linh vừa định cử động người nhận lấy thì đột nhiên cảm thấy một trận đau đến nhe răng trợn mắt, đang ảo não thì lại nghe thấy một trận cười của Arthur: “Cô ngốc, mới vừa rồi còn hùng hổ lắm, giờ hối hận rồi chứ.” Vừa nói hấn vừa đưa ly nước tới bên miệng nàng.

Lâm Linh đỏ mặt, cúi đầu chậm rãi uống nước trong ly.

Nước thật ấm áp như tâm trạng hiện giờ của nàng vậy, cảm giác lâng lâng này khiến cho đầu nàng có chút choáng váng, trong lòng quanh quẩn một hồi mới nói ra: “Tôi không hối hận, tôi không muốn trở thành gánh nặng trời buộc cậu, tôi muốn được là người sống vai cùng với mọi người.”

Hấn giương mắt sừng sốt nhìn nàng, khuôn mặt thì vẫn luôn kiêu ngạo như thế, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên một chút nội tâm sâu trong lòng: “Nếu muốn trở thành người sống bước cùng chúng ta, thì cô nên nhanh khỏe lại đã, Lâm Linh.”

Lời hấn nói lúc này với Lâm Linh như hàng ngàn sợi tơ đang từ từ từng đoạn liên tục tiến vào hòa nhập với trái tim Lâm Linh.....

“Bệ hạ!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói cắt đứt không khí ấm áp trong phòng.

Bị quấy nhiễu khiến Arthur vô cùng khó chịu, giọng điệu lạnh lùng nói: “Sao vậy?”

“Bệ hạ, quốc vương Camland quốc và công chúa đã đến.” Tim Lâm Linh bỗng dưng giật mình, Guinevere..... vương hậu tương lai của Arthur..... nàng đã tới.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Vương hậu tương lai

Arthur đứng lên, về mặt bình tĩnh nói: “Ta đi gặp quốc vương Camland quốc, cô nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hấn vừa định xoay người nhưng đột nhiên nhớ tới điều gì, cúi người cầm một bên tấm chăn kéo lên trên người nàng.

Trong cái khom lưng chớp mắt đó, những sợi tóc màu vàng mềm mại như những sợi dây lướt qua mặt nàng, mang theo cảm giác ngửa ngửa và một cổ mùi cỏ xanh thơm ngát thoang thoảng. Mặt nàng có chút đỏ lên, cảm giác ngọt ngào và xấu hổ như một làn nước ấm len lỏi khắp lồng ngực.

Arthur hấn — cũng có lúc ôn nhu như vậy sao?

Nàng có chút không dám tin len lén giương mắt nhìn lên, đúng lúc chạm vào đôi mắt tím trong như thủy tinh kia.

Khoảng cách gần như vậy, buổi đêm an tĩnh như vậy, có thể nghe rõ cả tiếng hô hấp của hấn trong không gian tĩnh lặng, ánh mắt ấm áp sáng ngời của hấn dừng trên người nàng, ở nơi sâu nhất trong đôi mắt kia ánh lên một tia sáng nho nhỏ kỳ dị.

Nàng ngây ngốc nhìn hấn, cảm giác như linh hồn của mình đang bị đôi mắt kia hút sâu vào, chìm chìm trong bầu trời và thế giới trong đây.

Cho đến khi Arthur tựa hồ nhận ra cái gì, vội vàng “khụ” một tiếng đứng thẳng người lên, dùng giọng lạnh nhạt với nàng như thường ngày nói: “Mặc Lâm cũng sắp về rồi, trước khi người trở về, cô đừng tùy tiện đi lại, tránh lại gây phiền phức cho mọi người.”

Nói xong, hấn vội vã xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Arthur dần biến khỏi tầm mắt của mình, Lâm Linh cảm thấy như có một cái gì đó đau đớn nhỏ bé và mất mát chậm rãi khếch tán trong lòng.

Arthur đi gặp Guinevere Vương hậu tương lai của hấn.

Quả nhiên mọi thứ trong trò chơi vẫn theo theo tiến trình của lịch sử.

Nàng nhếch môi tự giễu cợt mình, nảy sinh tình cảm với một người ở trong trò chơi, sợ là đó giờ chỉ có nàng.

Biết rõ sẽ không có kết quả, biết rõ hấn là nhân vật trong trò chơi, biết rõ hấn sẽ không thích mình, nhưng vẫn.....

Có lẽ, thừa dịp chính mình chưa lún quá sâu, hấn là phải nên học cách trốn tránh, học cách buông bỏ.

Như vậy..... chắc cũng không sao nhỉ?

“Lại đang suy nghĩ cái gì vậy? Tiểu Linh?”

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên bên người nàng, khiến nàng xém nữa bị dọa đến nhảy dựng lên.

Nàng ngẩng đầu thì nhìn thấy một nam tử có mái tóc màu xanh như đại dương đang nhìn vào nàng, đôi mắt cùng màu lóe lên một tia sáng màu xanh yên lặng khiến người khác không tự chủ có cảm giác an tâm, như bầu trời mùa hạ của Seberia không một gợn sóng.

“Mặc Lâm, ngươi đã về!”

Nàng cao hứng nhúc nhích thân mình, cư nhiên quên mất thất lưng mình còn đang bị thương, bị đánh một cái vào thành giường khiến nàng nằm phục xuống.

Mặc Lâm bắt đầu đi lắc đầu, cứ như hắn đã tính trước được tình huống này rồi vậy.

Lâm Linh bất chấp đau đớn, không thể chờ được muốn tự tuyên dương mình đã anh dũng đánh bại Raute Nantes vương như thế nào, nhưng cũng hơi kỳ quái, hình như ý nghĩ đó khiến nàng đỡ hơn vài phần.

Mặc Lâm cười nhẹ nhìn nàng:“Mới này Khải đã bám chặt lấy ta kể một lần.”

Lâm Linh ngượng ngùng vuốt vuốt đầu.

Đúng nhỉ.

Sao lại quên mất cái ống loa của Khải Bà Tám kia a.

Trong mắt Mặc Lâm nổi lên một tia tán thưởng:“Lâm Linh, ngươi làm tốt hơn so với tưởng tượng của ta.”

“Vậy, kế tiếp ta nên làm gì đây?” Lâm Linh do dự một chút, mở miệng:“Vương hậu tương lai của Arthur đã đến.”

Mặc Lâm gật đầu:“Đúng, tiếp theo trong trò chơi sẽ là Arthur cưới Guinevere, vì quà cưới của công chúa Guinevere chính là chiếc bàn tròn có khả năng triệu tập kỳ sĩ, có nó trò chơi mới có thể đi tiếp.”

Trong lòng Lâm Linh hơi trầm xuống, miễn cưỡng nở một nụ cười:“Chờ sau khi tụ tập hết tất cả kỳ sĩ là có thể đi tìm chén thánh nhỉ? Đến lúc đó thì nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành.”

Mặc Lâm ý vị thâm trường nhìn nàng, thấp giọng nói:“Nhưng trước khi tìm được chén thánh, ngươi và Arthur còn rất nhiều việc phải làm, người La Mã đã rục rịch, người Saxon cũng không dễ đối phó. Cho nên, Arthur nhất định phải lấy Guinevere.”

Trong lòng Lâm Linh dâng lên một cảm giác vô cùng chua xót và khó chịu, nhưng không thể để lộ ra nửa phần trên mặt, đành phải vội vàng tìm kiếm đề tài khác.

Trong lúc vô ý nhìn lên, Lâm Linh đột nhiên thấy Mặc Lâm đang nhìn chăm chăm vào những đóa hoa hồ điệp đang sắp héo rũ trong bình, trong đôi con ngươi sâu như đại dương kia gợn lên một làn sóng nhỏ, bên trong lộ ra một chút cô đơn và bị thương.

“Mặc Lâm, ngươi hơi gầy nhí, sắc mặt cũng rất kém.” Nàng không nhịn được nói.

Mặc Lâm lơ đãng cười cười:“Chắc là do mới trên đường về.”

Hắn cũng đánh giá nàng, thỉnh thoảng nói một câu:“Lâm Linh, sắc mặt của ngươi cũng rất kém.”

Nàng vội vàng dùng nụ cười che giấu nội tâm đang rối loạn, nằm xuống giường trùm chăn phủ kín đầu, ngập ngừng nói:“Chẳng phải ta đang bị thương sao, được rồi, cũng không còn sớm, ngươi cũng nhanh đi nghỉ đi.”

“Được, vậy ngày mai gặp, còn nữa, uống bình dược này đi, cơn đau ở thất lưng ngươi sẽ rất mau khỏi.”

Mặc Lâm để lại một lọ thủy tinh màu tím rồi xoay người rời đi.

Ra tới ngoài cửa đột nhiên hắn dừng lại, nhìn mặt trăng tròn đang treo lơ lửng trên bầu trời, thần sắc lộ ra một tia phức tạp.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Linh còn đang trong giấc mộng thì bị một giọng nói liếng thoắng đánh thức.

“Tiểu Linh, Tiểu Linh, hôm nay có tin tức mới a, cô có muốn nghe không?”

Khải phi đến trước giường, tươi cười xỏ một tràng Bà Tám.

“Không đúng, phải là tối qua kia!”

Lâm Linh vuốt vuốt đôi mắt đang ngái ngủ, ngáp một cái nói: “Chuyện gì khiến cậu kích động như thế a.”

“Tiểu Linh, tối hôm qua cô không tham gia buổi tiệc tối nên không biết, quốc vương Camland quốc đã.”

“Khải, sao mới sáng sớm cậu đã chạy vào phòng Lâm Linh rồi, hơn nữa cô ấy còn đang ngủ, thật là bất lịch sự mà.”

Lancelot không biết đã xuất hiện từ khi nào cắt đứt lời Khải.

Khải ngán người, lúc này mới đột nhiên nhận ra rằng mình vì quá muốn cho Lâm Linh biết tin này, cư nhiên chưa gõ cửa đã trực tiếp xông vào, mặc dù bình thường đối xử ngang hàng đã quen, nhưng dù sao cũng là cô nam quả nữ a.

Hắn có chút xấu hổ đứng lên, cười ha ha mấy tiếng lui ra ngoài cửa.

“Chúng ta đừng quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi nữa.” Thái độ Lancelot có chút khác thường, kéo Khải đi.

Khải có chút kinh ngạc nhìn Lancelot, mặc hắn lôi kéo đã được hai bước, bản năng Bà Tám khiến hắn không nhịn được quay lại nói nửa câu sau: “Quốc vương Camland quốc muốn gả công chúa Guinevere cho bộ hạ!”

Những lời này truyền vào tai Lâm Linh khiến cơn buồn ngủ của nàng hoàn toàn tiêu tan tới chín tầng mây.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng từ chính miệng Khải nghe được tin này, trong lòng luôn dâng lên một cảm giác đau đớn, trống rỗng như một tờ giấy trắng.

Nàng cố nặn ra một nụ cười, không để cho họ thấy sự bất thường của mình: “Không phải là tốt rồi sao? Guinevere cũng là – Đại mỹ nhân a, rất xứng đôi với Arthur.”

“Nhưng bộ hạ vẫn chưa đồng ý ngay, ngài nói lúc ba ngày sau mở tiệc sẽ nói ra quyết định của mình.”

Lancelot đột nhiên xen vào một câu.

Trong lòng Lâm Linh hơi động, lơ đãng liếc nhìn về phía kia, chạm vào đôi mắt sáng ngời đầy phức tạp của Lancelot, có đồng tình, có lo lắng, phảng phất, có thể nhìn thấu tâm trạng của nàng.

Nàng vội vàng cúi đầu, trái tim thoáng đập nhanh, chẳng lẽ Lancelot đã nhìn ra gì rồi sao?

“Được rồi, chúng ta đừng quấy rầy Lâm Linh nữa.”

Lancelot nở một nụ cười ôn nhu với nàng, một lần nữa lặp lại lời nói với Khải.

Sau khi hai người rời đi, Lâm Linh dần thả lỏng dây thần kinh đang căng cứng trên mặt mình xuống, nàng ngửa đầu nhìn hoa văn hình chữ thập trên trần nhà, trong đầu mịt mờ một mảnh.

Cho dù có là ba ngày nữa, Arthur cũng vẫn sẽ quyết định lấy Guinevere.

Hắn bây giờ, cần rất nhiều nguồn lực để ổn định lại quốc gia.

Quên đi, dù sao cũng chỉ là trò chơi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Trứng gà là đáng yêu nhất

Sáng sớm.

Mặt trời nhô lên ngoài cửa sổ, nhuộm lên trên mặt đất một tầng ánh sáng màu hồng nhạt. Bầu trời dần trong xanh, tinh khiết và trong suốt.

Lúc đi ngang qua hoa viên, Lâm Linh nghe các thị nữ nói ngày hôm qua Đặc Lý Ti sau khi thua trận thì đột nhiên bị cảm sốt cao, nên thuận tiện tạt qua phòng hắn một chút để an ủi.

Nàng còn chưa đi tới cửa thì đã nghe thấy trong phòng truyền ra một tiếng thét chói tai.

“A, không được chạm vào ta! A! Đừng chạm vào chỗ đó!! A!! Đừng chạm vào giường của ta!!!”

Không biết vị nào lại chọc tới tên nam nhân bị bệnh sạch sẽ này. Trong đầu của Lâm Linh đột nhiên lại hiện lên hình ảnh con chim nào đó đem “hoàng kim” của nó đặt lên đỉnh đầu hắn, trong lòng thầm cười, tâm tình buồn bực cũng giảm đi vài phần.

“Đặc Lý Ti, tôi vào nhé!”

Nàng vừa đẩy cửa thì đột nhiên có một thị nữ vẻ mặt kinh hoảng lao ra ngoài.

“Oa, Lâm Linh, cô rửa tay chưa? Đừng có đụng chạm lung tung thứ gì trong phòng ta đó!”

Tâm tình Đặc Lý Ti đang không tốt đột nhiên như được tiêm thuốc trợ tim, đứng thẳng lên trên giường.

Quả nhiên dù đang bệnh nhưng hắn vẫn rất chăm chú cách ăn mặc của mình. Mái tóc dài màu xanh da trời được dùng một dải băng cùng màu buộc chặt lên, bộ quần áo màu trắng sữa được may vừa với cơ thể, mấy lỗ hồng được thắt lại bởi những sợi dây màu vàng lịch sự tao nhã, cổ và tay áo còn thêu vài nét hoa văn tinh tế.

“Biết rồi.”

Nàng đã sớm quen với cái bệnh sạch sẽ của hắn.

“Sao lại bị cảm thế? Không thoải mái chỗ nào sao?”

Hắn đột nhiên xoay người úp mặt vào vách tường, thấp giọng nói: “Ta cư nhiên bị Scotland vương đánh bại, lần này nhất định sẽ có rất nhiều người chê cười ta.”

Lâm Linh có chút kinh ngạc, lần đầu tiên nàng thấy bộ dáng phiền não của hắn đấy. Nàng suy nghĩ một chút an ủi: “Cũng không phải do anh bị đánh bại, tôi biết là vì phân chim mà.”

“Như vậy không phải lại càng đáng cười hơn sao?”

Hắn buồn bực quay sang nhìn nàng, lại nhanh chóng tiếp tục quay đi tự kỉ.

“Được rồi, vậy tại sao đang êm đẹp anh lại bị cảm?” Lâm Linh khó hiểu hỏi hắn. Thể chất của tên kia cũng đâu có kém như thế.

Đặc Lý Ti nhẹ nhàng nhún vai: “Ai biết được? Chắc do tôi qua tắm quá nên bị cảm.”

Lâm Linh nhìn hắn với một ánh mắt “tôi hiểu rõ mà”, khẽ hừ một tiếng: “Tôi đoán chắc anh phải tắm đi tắm lại tới mười lần.”

Hắn lại quay đầu lại, mỉm cười: “Sai! Ta tắm hai mươi lần lận.”

Khóe miệng Lâm Linh hơi co quắp, tấm kiềng này không cảm mới là lạ đó.

“Trán cậu còn nóng lắm, sao không đặt khăn lông ướt cho hạ nhiệt?” Nàng vừa nói vừa đi đến trước giường, mò lấy chiếc khăn lông đang nổi lên trong chậu đồng.

“Cô rửa tay chưa?”

Ánh mắt Đặc Lý Ti sợ hãi nhìn hai tay của nàng như vừa nhìn thấy hung thần ác sát.

Lâm Linh nặng nề gật đầu: “Yên tâm đi, rửa rồi.”

Nói rồi nàng đặt khăn lông lên trán hắn.

Hình như Đặc Lý Ti không quen tiếp xúc thân mật với người khác, trên mặt lộ ra một điểm không tự nhiên, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần sắc thường ngày.

“Lâm Linh, thật không ngờ cô lại có thể đánh bại Raute Nantes vương.”

Hắn mở miệng, trọng giọng nói còn mang theo một tia khó tin.

Lâm Linh có cảm giác hơi ngượng ngùng: “Chắc do tôi hên.”

“Ta cũng đoán thế.” Hắn lập tức tiếp lời, “Nếu không với công phu mèo quào của cô thì sao có thể đánh lại hắn được?”

Lâm Linh liếc mắt nhìn hắn, nhò, cho dù thế nào thì công phu mèo quào của nàng cũng đã thắng đấy.

Trong lòng nàng đột nhiên nổi lên một ý trả thù, mím mím môi nói: “A, hình như tôi quên nói với cậu lần cuối cùng tôi rửa tay hình như là sáng qua a, sáng

nay còn chưa kịp rửa lại, ai nha đúng rồi, hình như trên đường đi còn nhặt gì đó nữa.”

“A!!!”

Đặc Lý Ti không chịu nổi đã kích, “rầm” một tiếng hôn mê bất tỉnh.

Lâm Linh khi một tiếng bật cười, xoay người ra khỏi phòng Đặc Lý Ti.

Lúc bước vào đại sảnh dùng bữa sáng, Lâm Linh lập tức có cảm giác muốn chạy khỏi đó, trên chiếc bàn dài hoa mỹ được làm bằng gỗ cây đào, ngoại trừ bọn Arthur và Lancelot ra, còn có quốc vương Camland quốc và nữ nhi của hãn Guinevere.

Công chúa Guinevere đang ngồi an vị bên trái Arthur, hôm nay nàng mang trên đầu một chiếc mũ bàn màu đen, mặc một chiếc váy dài màu xám, trên chiếc cổ tuyết trắng có mang một sợi dây chuyền hình chữ thập, màu xanh ngọc thạch của nó như lấp lóe trên cổ nàng, tạo ra một cảm giác hoàn mỹ mỏng lung, lại có cảm giác như sương sớm hồng nhuận đáng yêu buổi sáng.

Nhìn nàng, Lâm Linh có cảm giác như mình là con vịt xấu xí còn nàng là một thiên nga.

“Lâm Linh, còn không mau lại đây ăn sáng đi?” Khải vẫy tay với nàng.

Nàng trầm thấp “ừ” một tiếng, thấy trên bàn chỉ còn hai chỗ trống, một chỗ là bên phải Arthur, cũng là chỗ mà nàng thường ngồi, chỗ còn lại là bên trái Lancelot.

Nàng suy nghĩ một chút, bỏ đi vị trí bên cạnh Arthur, một mạch đi tới ngồi cạnh Lancelot.

Lúc nàng ngồi xuống hình như thấy Arthur hơi nhú nhú mày.

Trên bàn ăn vẫn là bánh mì kẹp thịt, sữa đặc, rượu nho, bánh kem và yến mạch.

Guinevere và Arthur thoát nhìn nói chuyện với nhau rất vui, quốc vương Camland quốc mặt đầy ý cười nhìn bọn họ, ánh mắt như đang nhìn con rể nhà mình vậy.

Lâm Linh nắm ổ bánh mì cắn một cái, cúi đầu không thèm quan tâm tới bọn họ.

“Đây là cô gái đã đánh bại Nantes vương sao, thật không ngờ.” Quốc vương có chút kinh ngạc nhìn Lâm Linh vẫn đang cúi đầu không nói gì, trên mặt mang vài nét nghi hoặc.

“Chỉ là ăn may thôi.” Arthur thản nhiên trả lời một câu.

Guinevere nở nụ cười: “Đúng rồi, phụ thân, hình như lúc trước con cũng đã từng gặp qua cô ấy. Nàng là người rất được bệ hạ coi trọng đấy.”

“Hóa ra là như vậy, chẳng lẽ Arthur bệ hạ ngại với cô gái này —”

“Cô ấy chỉ là một thủ hạ bình thường của ta thôi.” Arthur lạnh nhạt cắt đứt suy tưởng của Camland quốc vương.

Lâm Linh vẫn duy trì tư thế, từng miếng từng miếng cắn ổ bánh mì, không biết tại sao, hôm nay bánh mì hình như có vị đắng đắng.

Arthur nói không sai, trong mắt hãn, nàng chỉ là một người bình thường không đáng chú ý.

“Arthur bệ hạ, ta thấy ở đây có một chuyện hơi lạ.” Nụ cười của Guinevere càng thêm sáng lạn, “Hình như ở đây không có bất cứ món nào làm từ trứng gà.”

Sắc mặt Arthur có chút cứng đờ: “Vi ta không thích ăn đồ ăn làm từ chúng.”

“Vậy thì tiếc thật, con gái ta lại rất thích ăn chúng.” Camland quốc vương vuốt một bên ria mép cười cười.

“Không sao, phụ vương, đừng làm phiền bệ hạ.”

Guinevere vừa thấp giọng nói vừa nhẹ nhàng kéo góc áo Camland quốc vương.

Lâm Linh trút một ngụm lớn sữa tươi vào miệng, trong lòng thâm khinh bi cái trò giả tạo kia.

Arthur nghiêng đầu, thấp giọng phân phó người hầu vài câu.

Không lâu sau đó, người hầu bưng một mâm bạc đi lên.

Trên mâm là trứng gà vừa được nấu chín!

“Công chúa Guinevere, nàng là khách quý từ xa đến, chúng ta đương nhiên không thể ngay cả điểm nhỏ này cũng không thể đáp ứng được nàng.”

Arthur nho nhả lễ độ nâng chén đĩa.

“Đây là trứng gà bọn họ vừa mới lấy được từ trang trại gần hoàng cung, xin mời nếm thử.”

Guinevere có chút khó tin nhìn Arthur, ánh mắt càng thêm ôn nhu sáng ngời.

“Đa tạ bệ hạ.” Nàng duỗi tay cầm lấy một cái trứng gà, lại liếc nhìn sang Lâm Linh, khách khí hỏi, “Lâm Linh, cô có muốn thử không?”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thiên mệnh chi kiếm và trứng gà

“Cô ấy không cần.”

Lâm Linh chưa kịp trả lời thì Arthur ở bên cạnh đã bật thốt lên.

Guinevere hơi ngẩn ngời, như không hiểu rõ sao lại như thế. Arthur vội vàng ho nhẹ một tiếng, che dấu ý luống cuống vừa nãy: “Ý của ta là thứ này ta chuẩn bị cho nàng, không cần phải chia sẻ cho kẻ không cần.”

“Guinevere, nếu đây là bệ hạ đặc biệt chuẩn bị cho con thì con hãy thu nhận tâm ý này đi.” Quốc vương cười đến mập mờ.

“Cám ơn công chúa, vậy ta đây không khách khí!” Lâm Linh không biết lấy dũng khí từ đâu, đoạt lấy quả trứng gà tính ném vào miệng.

Tức chết nàng!

Tên Arthur đáng khinh đó, đối với người khác thì lúc nào cũng ôn hòa hữu lễ, còn đối với nàng lúc nào cũng lạnh nhạt ác độc.

Vậy thì nàng không chơi nữa, dứt khoát trở về cho rồi! Dù sao nàng cũng chỉ là kẻ không cần!

“Lâm Linh, cô dừng lại cho ta!”

Arthur biến sắc, nhưng vì khoảng cách quá xa mà không kịp ngăn tay nàng lại.

Lúc trứng gà sắp chuẩn bị chui vào miệng Lâm Linh thì đột nhiên trước mắt nàng lóe lên một ánh ngân quang, một cổ mát lạnh tạt qua mặt nàng, vừa nhìn lại thì nhận ra trứng gà trên tay đã không cánh mà bay!

Lúc nàng ngẩng đầu lên, nhất thời cơ thể cứng ngắt.

Về mặt Arthur xanh mét nhìn nàng, thanh kiếm trong tay run run còn đang đâm xuyên qua quả trứng gà mới nảy ở trên tay nàng.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, mọi người ngây như phỗng nhìn một màn quốc vương bệ hạ anh dũng đoạt trứng gà kia, tất cả đều vào trạng thái hóa đá.

Quốc vương hấn cựa nhiên dùng thanh kiếm mà Thượng Đế ban cho để đi đâm trứng gà? A a!

“Bụp” một tiếng, trứng gà rơi xuống mặt bàn, mọi người cùng dần bình tâm lại.

“Arthur bệ hạ, chỉ là một cái trứng gà thôi mà.”

Camland quốc vương đồng tình nhìn Lâm Linh một cái, xem ra sức quyến rũ của nữ nhi mình rất lớn, Arthur bệ hạ phản ứng mãnh liệt như vậy, nhất định là không muốn công chúa chia sẻ sở thích của mình cho người khác!

“Lâm Linh, cô đã quên lần trước bị dị ứng nặng do ăn trứng gà rồi sao?” Lancelot không chút hoang mang giải thích với khách.

“Ngại quá, bệ hạ thật ra là vì lo lắng cho thuộc hạ của mình nên mới hành động như vậy thôi.” Khải cũng vội vàng phụ họa. Trong đám người này, trừ Arthur ra thì Khải và Lancelot cũng biết bí mật của trứng gà.

Camland quốc vương liên tục gật đầu, còn nói một đồng ca từ khen ngợi Arthur thương xót thuộc hạ cỡ nào.

Arthur thu hồi kiếm, bình thần tự nhiên ngồi xuống, nâng ly uống một ngụm sữa. Giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Lâm Linh nhất thời sững sờ tại chỗ, trong lòng dâng lên một tia nho nhỏ vui mừng lẫn sợ hãi, chẳng lẽ Arthur không mong nàng trở về?

Nàng ngẩng đầu cẩn thận nhìn Arthur, đôi phương lập tức vút lại cho nàng một cái trừng mắt, làm nàng sợ hãi vội rụt lại, đúng lúc chú ý tới ánh mắt của công chúa Guinevere đang kỳ quái nhìn Arthur.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của nàng nhìn về phía mình, Guinevere nghiêng đầu, nở một nụ cười hoàn mỹ vô khuyết với nàng.

Lâm Linh cũng nở một nụ cười đáp lại, lại cúi đầu.

Không biết tại sao, mặc dù công chúa cười rất mỹ lệ, nhưng nàng lại cảm thấy nụ cười kia lại rất lạnh lùng lạnh nhạt, thậm chí còn không có một chút hồn giân.

Cuối cùng cũng chống đỡ được tới cuối bữa ăn, trong lòng Lâm Linh âm thầm thề ngày mai sẽ không ăn cơm ở giờ này nữa, thứ nhất là nàng không được rời khỏi giường quá sớm, và lại cũng chẳng phải bữa ăn ở mấy quán trọ, ai đến trước thì ăn trước, nhất định phải chờ quốc vương bệ hạ tới rồi mới được ăn cơm, nên tốt nhất là chịu đói đến muộn một chút đi, như vậy thì cái cục diện xấu hổ này sẽ khá hơn.

“Thất lung cô đỡ hơn chưa?”

Một giọng nói lạnh lùng cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của nàng. Nàng ngẩng đầu thì thấy đôi mắt tím của Arthur đang nhìn chăm chăm vào nàng, khiến lòng nàng có chút sợ hãi.

Nàng quay đầu lại, oa, những người khác đâu? Sao không thấy ai hết vậy?

“Trả lời.” Giọng hần ngắn gọn và dứt khoát.

“Mặc Lâm cho tôi một loại thuốc rất tốt, nên cũng hết đau rồi.” Nàng nhìn lại chung quanh thêm một lần nữa.

“Bọn họ đi làm việc hết rồi.” Arthur liếc mắt một cái đã biết trong đầu nàng nghĩ cái gì.

“Vậy công chúa đâu? Họ là khách từ đường xa đến, sao cậu không đi bồi họ đi?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Thần sắc Arthur dần nhu hòa, đôi môi mỏng hơi nhướn lên, giọng nói đột nhiên ôn nhu hơn thường: “Cô ngốc, cô ghen à?”

Lâm Linh vội vàng cảm lấy ly rượu nho trút hết vào mồm, lắp bắp nói: “Ai, ai ghen chứ!”

Arthur cười nhẹ nhìn nàng, lại hỏi: “Chẳng lẽ là vì vụ này mà tức giận muốn ăn trứng gà trở về?”

Nàng cảm thấy quần bách, tức giận lác đầu: “Không phải vậy! Tôi vốn không thuộc về nơi này, đương nhiên tôi phải trở về thế giới của tôi! Chờ đến khi tôi hoàn thành nhiệm vụ ở đây, tôi sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa!”

Lời nàng vừa dứt, nét mặt Arthur lập tức trở nên khó coi, hần đứng phắt dậy, lạnh giọng nói: “Vậy thì hãy nhớ kỹ sứ mạng của cô, đừng bao giờ lại liều lĩnh như hồi nãy, nếu không phải vì cần cô giúp ta, cần bản ta cũng không cần ngăn cô trở về. Không hơn.”

Nói xong hần không thèm liếc nàng một cái, lạnh lùng rời đi.

Lâm Linh buồn bã nhìn bóng lưng của hần, cảm giác vui mừng trong lòng mới nãy đã hoàn toàn biến mất.

Hóa ra, hần ngăn nàng, chỉ đơn giản là cần nàng trợ giúp.

Không hơn.

=====.

Buổi tối ba ngày sau.

Hoàng hôn từ từ nuốt đi chút tia sáng cuối cùng ở chân trời, hoàng cung vẫn đứng sừng sững hòa mình vào màu tím của bóng đêm, trầm tĩnh và hắc ám. Một vài ngôi sao đã không chờ được đêm xuống mà nháy ra.

Trong hoàng cung vô cùng náo nhiệt, mỗi người khách quý từ các quý tộc của các nước mang theo về mặt hưng phấn, chờ quyết định của Arthur vương

Lâm Linh ngồi trong một góc của cung điện. Ngẩng đầu lên nhìn mớ trang sức đính trên nóc hoàng cung và chiếc đèn thủy tinh Athens đang treo lơ lửng trên trần, ánh sáng trên đó nhẹ nhàng rơi xuống, đánh bóng từng viên thủy tinh trên đó lóe sáng.

“Thật nhiều người a~ Lâm Linh, có lẽ ta nên về phòng thì hơn ~” Đặc Lý Ti một bên đang vô cùng cẩn thận tránh bị những người khác chạm vào, một bên cẩn thận xem xét mấy cái chén đĩa đặt trước mặt mình có sạch sẽ hay không.

“Bệnh của anh đã khỏi, nói thế thì rất thất lễ a, Tiểu Tư.”

Đặc Lý Ti lập tức nhảy dựng lên trên ghế, cả giận nói: “Chưa rửa tay thì làm ơn đừng có động vào ta, còn có, không được gọi ta là Tiểu Tư!”

“Oa, thật đáng sợ nha.” Khải cười hi hi quay sang Lâm Linh.

Lâm Linh gật đầu: “Àn, Tiểu Tư, gọi vậy càng dễ nhớ, chỉ bằng gọi mọi người bằng biệt hiệu như vậy đi, Lancelot, có thể gọi cậu là Tiểu Lan được không? Vậy nói như vậy, Arthur chắc là.....”

Arthur = Tiểu Thun = Dây thun nhỏ?

Vừa nghĩ đến cái công thức quý dị đó, nàng đã không nhịn được cười rộ lên.

Lancelot cũng mỉm cười: “Tên chỉ là cách gọi mà thôi, gọi tôi là gì cũng được.”

“Tiểu Tư, cậu xem Tiểu Lan đi, thật khác với cậu, đệ nhất kỵ sĩ quả nhiên là đệ nhất kỵ sĩ.” Khải sờ loạn kích thích Đặc Lý Ti.

Đặc Lý Ti đột nhiên nở một nụ cười ưu nhã: “Đúng rồi, Khải, đột nhiên ta rất muốn nghe cậu kể chuyện a.”

Sắc mặt Khải thoáng đổi, “ừc” một tiếng nuốt nước miếng, phản xạ có điều kiện sờ sờ cổ họng của mình, xem ra di chứng lần trước vẫn còn.

Hắn đang tính tìm cách trả lời lại thì đột nhiên ngón tay Đặc Lý Tư chỉ về một phía, “Bệ hạ tới rồi kìa!”

Lâm Linh nhìn lại theo hướng hắn chỉ, đột nhiên cảm thấy cả người như bị định thân, không thể nhúc nhích. Đôi mắt vẫn lưu chuyển nhìn theo bóng người kia, tâm mắt như bị thu hút mạnh mẽ lên người người đó. Không thể dời đi.

Ánh nền lấp lóe, tiếng người huyền ảo những thứ này như không tồn tại bên người nàng nữa.

Trong mắt nàng như chỉ còn một mình hắn.

Một bộ lễ phục màu trắng bạc hết sức đơn giản không cầu kì nhưng lại vô cùng tao nhã; Trên đầu có đội một chiếc vương miện chứng tỏ thân phận của hắn. Khuôn mặt cao quý vô thượng, như phát ra một ánh sáng không giống người thường. Cầm cong hoàn mỹ, đôi mắt sâu thẳm ở dưới ánh nền vàng lóe lên như thủy tinh. Hắn chỉ có thể nhìn, chỉ có thể đứng ở xa mà nhìn tới, không thể khát vọng, vĩnh viễn không thể với tới.

Cho dù trong thâm tâm có khát vọng to lớn cỡ nào, cũng chỉ là khát vọng hão huyền.

Lâm Linh chợt nhớ tới một câu trong một cuốn sách từng đọc: Có vài người có quan hệ với mình như hai đường thẳng song song, vẫn luôn duy trì một khoảng cách cố định và vĩnh viễn không bao giờ gặp được nhau; Có người thì lại có quan hệ với mình như hai đầu giao nhau giữa hai đường thẳng, nhưng sau cái giao lộ đó thì khoảng cách càng ngày càng xa.

Arthur và nàng, chắc là đoạn đường trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Quyết định của Arthur vương

Điệu nhạc bắt đầu như dòng nước ấm chảy khắp cung điện. Tất cả quý tộc thấp thỏm nhìn Arthur, đoán xem ai có thể là người may mắn được nhảy vũ điệu đầu tiên với quốc vương.

Lâm Linh quay đầu nhìn Guinevere đang ngồi phía đối diện. Không thể phủ nhận công chúa chính là người con gái đẹp nhất đêm nay. Công chúa ngồi dựa vào ghế giữa đầu, đôi mắt động lòng người cũng mang theo vài phần chờ mong, nhưng trên mặt nàng lại mang vẻ tự tin hơn nhiều so với những tiểu thư quý tộc khác.

Đó là vì, không lâu sau nữa nhất định Arthur sẽ tuyên bố sẽ cưới nàng làm vợ.

Trong lòng Lâm Linh buồn bã.

Điệu nhảy đầu tiên Arthur nhất định sẽ mời công chúa.

Giờ nàng rất ghét chính bản thân mình, cũng rất ghét cảm giác rối bời hiện giờ, không lòng không ngừng tự nói đi nói lại với bản thân rằng đây chỉ là một trò chơi.

Arthur nói vài câu xã giao với vài vị khách, đột nhiên quay sang hướng nàng. Tim Lâm Linh đánh “thịch” một cái, vội vàng cúi đầu.

Ánh mắt mọi người tập trung lên người quốc vương bệ hạ, chỉ thấy Arthur đang nhấc chân, bước từng bước, từng bước.....

Tiếng bước chân quen thuộc mà xa lạ truyền đến khiến tình cảm trong lòng Lâm Linh lại cuộn cuộn chảy ra, như muốn bảo phủ cả chính nàng.

Nàng đột nhiên quyết định, một quyết định to gan chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Nàng trực tiếp đi tới bên người Arthur dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thốt lên: “Bệ hạ, ta có vinh dự được mời ngài nhảy điệu đầu tiên không?” Không cần bận tâm đến quy tắc nam tử mời nữ tử nữa, cũng không nghe thấy những âm thanh xì xào bàn tán chung quanh, Lâm Linh nhìn thẳng vào mắt hắn chờ đợi câu trả lời.

Arthur, xin thứ lỗi cho sự ngang ngạnh đầu tiên và cũng là lần cuối cùng này của nàng. Ngay sau khi điệu nhảy này kết thúc, nàng đã chắc chắn rằng mình nên làm gì, nàng sẽ không trốn tránh trách nhiệm của mình, sẽ cố gắng hoàn thành trò chơi theo đúng trình tự của nó, mà nàng, sẽ tiếp tục kiên trì hoàn thành trò chơi này, và rồi sẽ mãi mãi rời khỏi nó.

Arthur hơi kinh ngạc, ánh mắt hai người giao nhau. Hắn suy nghĩ, trong đôi mắt màu tím này lên một tia lửa mê muội, lập tức vươn tay về phía nàng. Lâm Linh hít thật sâu một hơi, đặt tay mình vào lòng bàn tay đối phương, hai người nhảy theo tiết tấu, xoay tròn ra đến giữa sảnh, từ giữa lại sang bên hông, ánh sáng lấp lóe từ chiếc đèn treo thủy tinh trên đầu rơi xuống, tạo những dấu ấn nhọt nhọt trên cơ thể hai người.

Chỗ thắt lưng nơi bàn tay Arthur đang đặt truyền đến độ ấm khiến gương mặt Lâm Linh có chút đỏ lên. Ngay cả nàng cũng không dám tin rằng hôm nay mình lại có thể nhảy xuất sắc đến vậy, ở những bước xoay tròn tự nhiên cả một bước nàng cũng không giẫm trúng hắn.

Đèn treo thủy tinh, hoàng cung hoa lệ, trang phục đẹp đẽ, vương tử trẻ tuổi tóc vàng, tất cả, tất cả, đều là những thứ mà nàng không thể tưởng tượng ra được. Như những cảnh trong một giấc mơ lần lượt thay đổi, giống như một thế giới chỉ có nàng và hắn, còn những thứ khác dù có hay không cũng chỉ là làm nền. Chỉ có đôi con ngươi màu tím trong suốt như thủy tinh kia đang phản chiếu lại gương mặt ngọt ngào và bi thương của bản thân.

Điệu nhạc dần kết thúc, lòng nàng cũng dần lạnh đi. Giấc mộng đau thương và xinh đẹp này rất nhanh sẽ không còn nữa. Cùng vương tử trong lòng khiêu vũ, chuyện như thế vốn không có kết cục tốt đẹp gì. Nàng biết, dù đây là lần cuối cùng, nhưng nhất định sẽ chẳng bao giờ viết nên được một khúc thiên định.

Âm nhạc đã dừng, mình cũng nên có quyết định của chính bản thân.

Nhẹ nhàng buông tay Arthur, Lâm Linh cố gắng động khỏe miệng, “Bệ hạ, cảm ơn ngài.” Nàng xoay người về lại chỗ ngồi, cố tình làm như không thấy ánh mắt phức tạp của hắn.

“Lâm Linh, sao cô.....” Khái trưng lớn hai mắt, nhưng không nói ra nửa câu kế. Lancelot suy tư nhìn nàng, nhưng chỉ mỉm cười. Nhưng Đặc Lý Ti lại xen giọng nói một câu: “Lâm Linh, đừng quên phải rửa tay.”

Mặc dù tâm trạng đang rất sa sút, nhưng vừa nghe đến lời ‘Cảnh báo’ Đặc Lý Ti, Lâm Linh vẫn không nhịn được cười một tiếng. Nếu ở hiện thực, kỵ sĩ Đặc Lý Ti tuyệt đối là người thích hợp nhất được bầu làm bộ trưởng bộ an toàn vệ sinh sạch sẽ.

Mới vừa cười một tiếng, đột nhiên nàng cảm thấy có ánh mắt ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình, nàng hơi ngẩng đầu thì chạm đôi mắt màu lam của công chúa. Nhưng trong chớp mắt công chúa lại nghiêng đầu đi.

“Bệ hạ, vậy câu trả lời của ngài là gì?” Camland quốc vương ở một bên hỏi, mặc dù có chút không hài lòng khi Arthur nhảy điệu nhảy đầu tiên cùng với nữ nhân khác, nhưng ông ta hoàn toàn tin tưởng vào sức quyến rũ của con gái mình.

Ánh mắt Arthur thần nhiên đảo quanh bốn phía, giọng nói không mạnh nhưng đầy rõ ràng: “Camland quốc vương bệ hạ, thật sự xin lỗi, ta, từ chối đám hỏi này.”

Đáp án đơn giản mà ngay thẳng, tựa như giọt nước rơi trên băng. Trong một khắc đó, đại não của Lâm Linh trở nên trống rỗng.

Ảo giác sao? Không khí trong chớp mắt trở nên đông cứng tại chỗ, như nghe thấy tiếng từng chùm từng chùm lông vũ êm ái nhẹ nhàng rơi xuống.

Sau mấy giây yên tĩnh như chết ấy, mọi người mới kịp phản ứng, khắp nơi vang lên những tiếng xì xào bàn tán, còn có người hướng ánh mắt kỳ quái về phía Lâm Linh.

Sắc mặt Guinevere tái nhợt, như hoàn toàn không tin vào đáp án này, nhưng một người từ nhỏ đã được huấn luyện như nàng, thì dù trong nội tâm có chấn động và thất vọng cỡ nào thì cũng không biểu hiện ra ngoài dù chỉ là một chút, nên bề ngoài mọi người vẫn thấy một nàng công chúa đang ưu nhã tươi cười.

“Arthur bệ hạ, đây là câu trả lời của ngài?” Nhưng Camland quốc vương lại thiếu kiên nhẫn, “Tại sao? Có thể nói cho ta biết lý do không?”

Lâm Linh cúi đầu thấp hơn, trời ạ, xấu hổ quá, nếu biết trước Arthur sẽ trả lời như vậy, đánh chết nàng nàng cũng không dám mời hắn nhảy đâu!

Xong đời rồi, người khác chắc chắn sẽ nghĩ là do quan hệ giữa hắn và nàng.

“Quốc vương bệ hạ, công chúa là người phụ nữ hoàn mỹ nhất mà ta từng gặp, ta vô cùng tôn trọng nàng, đồ cưới mà ngài đưa ra cũng hết sức mê người, nhưng ta nghĩ Thượng Đế đã vì công chúa mà lựa chọn một nửa khác thích hợp, mà ta, không thể chỉ vì đồ cưới mà để công chúa chịu ủy khuất cả đời.”

Arthur nho nhả lễ độ nói.

“Đây sao có thể xem là lý do chứ!” Quốc vương vì công chúa căm giận bất bình.

“Phụ vương.” Guinevere đứng dậy, mỉm cười nhìn Arthur. “Arthur bề hạ, có thể trở thành người phụ nữ hoàn mỹ nhất trong mắt ngài, đó là vinh hạnh của ta. Nhưng hoàn mỹ, cũng chưa chắc là thích hợp nhất, ta nghĩ đây là ý mà bề hạ muốn truyền đạt tới ngài.”

Arthur không nói gì, nhưng trong mắt lướt lên một tia tán thưởng.

“Phụ vương, nếu theo như lời của bề hạ, Thượng Đế hẳn đã vì nữ nhi mà an bài một vị trượng phu thích hợp, chúng ta nên tuân theo ý chỉ của Thượng Đế mới đúng chứ nhỉ.” Giọng nàng ôn nhu như ánh trăng, khiến cho mọi người lại một lần nữa khuynh đảo vì khí độ và dung mạo của nàng.

Camland quốc vương cũng không nói gì nữa, thờ dài kéo công chúa rời khỏi cung điện.

Ra cung điện, quốc vương có chút lo lắng liếc nhìn nữ nhi một cái: “Guinevere, con thật sự không sao chứ?”

Bầu trời đêm lúc này bị mây che phủ không một ánh sao. Một vòng trăng như ẩn như hiện sau đám mây, tản xuống ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, che đi cảm xúc dưới đáy mắt công chúa. Nụ cười bên môi nàng cũng bị màn đêm giấu đi như một bóng ma: “Phụ vương, chẳng phải trượng phu mà Thượng Đế đã an bài cho nữ nhi, chính là Arthur bề hạ đó sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chiến đấu với người chim Salian

Chuyện phát triển tới mức tệ hơn dự đoán. Mặc dù Lâm Linh đã đoán được phần nào phản ứng của Mặc Lâm, nhưng thấy Mặc Lâm thần sắc ngưng trọng cỡ này thì thật sự là rất bất an.

“Trình tự trò chơi càng ngày càng loạn.” Mặc Lâm xoa xoa thái dương, “Lấy không được bàn tròn thì trò chơi cũng không cách nào tiếp tục được nữa.”

“Arthur trả lời như thế cũng khiến ta giật cả mình, không biết hẳn nghĩ cái gì nữa.” Lâm Linh mặc dù là nói như vậy, nhưng không hiểu sao lúc đó trong lòng có một tia mừng thầm.

Mặc Lâm phức tạp nhìn nàng một cái, lại quay đầu: “Giờ cũng không thể buộc hẳn đi lấy Guinevere được, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.”

“Vậy phải làm thế nào? Chẳng lẽ là đến chỗ công chúa ăn trộm bàn?” Lâm Linh ra chủ ý lung tung. Là ảo giác sao, hình như nàng cảm thấy ánh mắt Mặc Lâm nhìn nàng có chút kỳ quái, thậm chí còn mang theo một tia bí hiểm.

“Không được, bàn của nàng thì chỉ khi làm của hồi môn cho nàng thì mới có tác dụng.” Mặc Lâm trầm giọng nói.

“Vậy, vậy chẳng lẽ trò chơi này sẽ kết thúc sao? Thật sự không còn cách khác? Đây là trò chơi a, nhất định còn có cách khác mà? Như trước kia ta cũng từng thấy một trò chơi dường thành thế này, nếu một con đường bị tắc thì vẫn còn một con đường nữa, có lẽ quá trình sẽ khác nhau, nhưng kết quả cuối cùng vẫn giống nhau!” Lâm Linh cũng bối rối, lúc này nàng như đang bị quay vòng trong một tình cảnh hỗn loạn, mặc dù nàng rất mừng vì Arthur đã từ hôn, nhưng nàng cũng không muốn trò chơi kết thúc.

Mặc Lâm lại trầm mặc, chung quanh thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Qua khoảng mười phút, hắn dựa lưng vào ghế, chậm rãi nói: “Thật ra vẫn còn một cách khác.”

“Thật? Chỉ cần có thể tiếp tục trò chơi, ta nguyện ý làm mọi thứ!” Lâm Linh hưng phấn mà nói.

“Cô đã nghe qua Salian chưa?” Hắn đột nhiên hỏi.

Lâm Linh lắc đầu: “Nghe như tên của một người phụ nữ.”

Khóe miệng của hắn hơi giương lên: “Đúng, mà cũng không đúng. Salian là một con chim khổng lồ có đôi cánh màu ngọc bích, đầu của nó là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng móng vuốt của nó bén nhọn tới mức đánh nát được cả đá, đôi cánh nhấc lên như gió lốc, lại có độc, nó được mệnh danh là ma thú có giọng ca đẹp nhất Ma tộc, tiếng ca của nó theo gió đêm phiêu đẳng trong ánh trăng, khiến tất cả những người thủy thủ đi ngang qua mất đi trí giác mà đắm vào đá ngâm, muốn đi qua nó thì phải chống cự lại được tiếng ca của nó, nếu không tiếng ca của nó sẽ trở thành một lưỡi dao sắc bén, đánh vào đầu người, để cho người chìm trong sự dầy vò thống khổ.”

“A, ta biết rồi, giống như mỹ nhân ngư trong thần thoại Hy Lạp mê hoặc thủy thủ!” Lâm Linh tiếp lời nói, “Nhưng nó có quan hệ gì với tìm ra bàn tròn?”

“Người có biết tại sao bàn tròn lại có ma lực lớn như vậy không?” Không đợi nàng trả lời, Mặc Lâm lại tiếp tục nói, “Bởi vì vật liệu làm ra nó là gỗ từ thần mộc dưới biển băng Seberia, trên thế giới này chỉ có hai cây thần mộc, một gốc đã được làm thành bàn tròn, còn một gốc vẫn đang ở dưới lớp băng kia. Hoặc có thể nói, một hạt giống khác của cây đang ở dưới lớp băng ấy, bởi vì thần mộc phải có không khí mới có thể nhanh chóng phát triển.”

Trước mắt Lâm Linh sáng ngời: “Ta hiểu rồi, vậy là nếu chúng ta có thể lấy được hạt giống này thì có thể làm ra được một bàn tròn khác đúng không?”

Trên môi Mặc Lâm lại nở một nụ cười lười biếng: “Nhưng thần thú trông coi thần mộc chính là Salian.” Đôi mắt màu lam của hắn còn sâu thẳm hơn cả biển Seberia, “Cho dù có nguy hiểm như thế, cô vẫn sẽ tự mình đi lấy sao?”

Lâm Linh cắn môi dưới không nói lời nào, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Nghe về loài ma thú kinh khủng như vậy làm nàng có chút sợ, nhưng chẳng lẽ bây giờ phải lùi lại một bước?

“Từ cách đó ra thì cô vẫn còn cách khác đấy.” Hắn hé miệng cười, “Là khuyên Arthur đi cưới công chúa Guinevere.”

Trong nháy mắt nghe được những lời này, Lâm Linh đã quyết định, một quyết định còn gan hơn cả việc mời Arthur khiêu vũ.

“Ta muốn thử.” Giọng nàng rất nhẹ nhưng thập phần kiên quyết.

Ánh mắt Mặc Lâm trở nên nhu hòa, đưa tay sờ sờ đầu của nàng: “Lâm Linh, người thay đổi rồi. Nếu là trước đây, người nhất định sẽ trốn tránh đấy.”

“Ta.....” Nàng lại cắn cắn môi dưới, “Vay cụ thể là ta nên làm thế nào để đến biển băng Seberia đây?”

“Cái này người không cần lo lắng, ta sẽ chi tiết nói cho người biết. Ta sẽ dùng bạch ma pháp đưa người tới biển băng Seberia. Bình thường người sẽ không thấy được nàng ta nên phải triệu hồi ra. Nhưng trước tiên người phải nhớ kỹ.....” Mặc Lâm kể chi tiết phương pháp cho nàng, lại dặn dò, “Nhớ kỹ, sau khi triệu hồi nàng ta ra, phần tiếp chính là phần khó xử lý nhất, người phải xướng một ca khúc để cho nó phụ họa theo, thừa dịp lúc nó buông lỏng cảnh giác, bắn ngân tiễn về phía nó để tạm ngưng mọi hành động của nó, không gian lưu giữ hạt giống thần mộc cũng sẽ mở ra. Tuy nhiên, nếu như bài hát người xướng không làm nó hài lòng, người sẽ bị nó xé nát.”

“Xé ~ xé nát?” Khóe miệng Lâm Linh hơi co quắp, dù sao nàng cũng từng có thành tích âm nhạc lúc hồi trại hè tiểu học.

“Nói như vậy, người vẫn nguyện ý đi sao?”

“Ta đi.” Nàng vẫn nặng nề gật đầu. Nàng lấy thành tích bốn tuổi đã đoạt được giải sáu trong cuộc thi hát ở nhà trẻ thề, nhất định sẽ làm cho người chim hải long!

“Nhưng chuyến đi lần này tốt nhất là đừng nên cho Arthur biết.” Mặc Lâm còn chưa nói hết, đột nhiên cảm giác được cái gì, nhìn ra ngoài cửa, bình tĩnh nói, “Là ai?”

Lâm Linh thoáng sửng sốt, chợt thấy một nam tử trẻ tuổi từ ngoài cửa đi vào. Mái tóc bạc tản ra ánh sáng nhẹ nhàng dưới ánh trăng, đôi mắt ngọc bích xinh đẹp như nước biển, trong suốt long lanh.

“Tiểu..... Lan?” Lâm Linh lắp bắp kinh hãi.

“Hóa ra đệ nhất kỵ sĩ cũng có lúc nghe lén chuyện của người khác.” Mặc Lâm cười nhẹ.

“Xin lỗi, mới vừa rồi đúng lúc ta đi ngang qua nơi này, vô tình nghe được hai người đang nói về bàn tròn kỵ sĩ, không nhịn được dừng lại nghe tiếp. Thật xin lỗi.” Giọng Lancelot êm ái mà mê hoặc, bình tĩnh như nước chảy qua khe.

“Tiểu Lan, cậu cũng biết về bàn tròn?” Trong lòng Lâm Linh hơi hoảng, không biết hắn đã đứng đó bao lâu, có nghe được chuyện về trò chơi không.

“Đương nhiên là biết. Vì lúc quốc vương đề cập tới chuyện hôn ước có nhắc tới cái bàn này, nói của hội môn của công chúa Guinevere sẽ mở ra cái bàn tròn này, không có bàn tròn, kỵ sĩ đoàn sẽ không thể thành lập được,” Lancelot dừng một chút, “Bệ hạ cũng biết.”

“Không tồi, vì nếu có nó, trên mỗi chiếc ghế sẽ xuất hiện tên của một kỵ sĩ tương ứng. Những kỵ sĩ mà hắn cần, Thượng Đế đã chọn sẵn rồi.” Mặc Lâm không chút hoang mang giải thích.

Lancelot hết nhìn Lâm Linh lại nhìn sang Mặc Lâm: “Nếu đã như vậy, cho ta tới biển băng Seberia cùng Lâm Linh đi.”

“A? Thật sự?” Lâm Linh vui mừng khôn xiết, có đệ nhất kỵ sĩ đi cùng nàng, vậy thì chẳng sợ gì nữa!

Mặc Lâm suy nghĩ một chút: “Cậu cũng là một người thích hợp, vậy cũng được.”

“Cám ơn.” Lancelot nở một nụ cười.

Sau khi hắn rời đi không lâu, nàng cũng đứng dậy định trở về phòng. Ngay lúc nàng định bước ra cửa thì chợt nghe một tiếng thở dài nhỏ của Mặc Lâm.

“Lâm Linh, cho dù trò chơi đã bắt đầu có biến, nhưng Guinevere chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng buông bỏ như thế. Vận mệnh của nàng và Arthur đã được sắp đặt có quan hệ mật thiết với nhau.”

Sáng sớm hôm sau, biết bọn công chúa đã rời đi, Lâm Linh liền chạy tới đại sảnh dùng bữa sáng như bình thường.

Quả nhiên, hôm nay trên bàn dài không có công chúa, cũng không có người khác, nhưng người nào kia lại ngồi một mình ở chỗ đó khiến Lâm Linh dừng lại cước bộ.

Ánh sáng lười biếng của mùa thu thân nhiên rơi trên người hắn, phảng phất phủ lên người hắn một tầng màu vàng nhạt, gương mặt trong trẻo như lạnh lùng không biểu lộ bất kỳ một cảm xúc nào. Như vậy càng làm cho nàng có cảm giác mơ hồ bất an.

“Làm gì sao lại không qua?” Hắn giương mắt nhìn nàng.

“A....” Nàng lên tiếng, chậm quá đi tới, vừa nghĩ tới hành vi to gan của mình hôm qua, nàng hận không thể tự đào lỗ chôn mình xuống.

“Ngày hôm qua....”

“Chuyện ngày hôm qua thật xin lỗi, tôi tôi ~” Nàng không nhịn được cắt đứt lời hắn, muốn giải thích nhưng lại không biết nên giải thích cái gì.

“Ngày hôm qua, cô nhảy rất khá.”

A? Nghe được giọng nói ôn nhu hơn thường ngày của hắn làm Lâm Linh vô thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong đôi mắt màu tím sáng ngời đó có che dấu một lớp tình cảm mơ hồ sâu thẳm, hai má hơi đỏ, khóe miệng cười nhẹ, vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Cám ơn.” Nàng cúi đầu bánh mì trên mâm, một hồi lại do dự hỏi, “Tại sao ~ tại sao cậu lại từ hôn vậy?”

“Rất muốn biết sao?” Hắn híp mắt lại.

“Cậu không nói cũng không sao. Tôi, tôi chỉ là tò mò ~ vì quà cưới của ông ấy sẽ mang lại nguồn lực rất lớn cho cậu, cậu cũng biết mà nhỉ?”

“Ta biết, bất quá ta không hối hận, vì ta không muốn chỉ vì một thứ mà trói buộc cả đời mình với một nữ nhân mà mình không thích. Nàng quả thực rất hoàn mỹ, nhưng thể lay động được trái tim của ta.” Hắn buông cái ly trong tay.

“Ngay cả Guinevere hoàn mỹ như vậy mà còn không rung động được cậu, vậy còn có người con gái nào.....” Nàng thuận mồm nói một nửa, đột nhiên ý thức thấy mình hơi lỗ mãng, vội vàng nuốt nửa câu sau lại vào cổ họng.

“Nữ nhân có thể làm rung động được ta sao?” Giọng của hắn trầm thấp, độ cong bên môi càng sâu, đôi mắt thần bí mà độc địa lưu động trên người nàng.

Lâm Linh bị hắn nhìn đến tim đập nhanh, muốn cúi đầu, nhưng lại bị bàn tay phải của hắn nhẹ nhàng cầm lên, không thể không nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia. Hơi thở ôn nhu của hắn phả trên mặt nàng, ánh mắt ôn nhu như muốn hòa tan cả nàng vào trong đó, khóe miệng hơi giãn mị hoặc phong tình.

Nàng cảm thấy hơi thở của mình ngày càng dồn dập, trống ngực càng lúc càng nhanh, cứ như trông nháy mắt sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, nàng nghe giọng nói của hắn mang theo chút chế nhạo: “Dù sao, cũng sẽ không phải là đồ ngọc như cô.” Nói rồi, hắn buông nàng ra, vẻ mặt tươi cười như rất hài lòng với phản ứng này của nàng.

Con nai con đang khua loạn trong lòng nàng nhất thời bị một cánh này làm cho khựng lại, Lâm Linh buồn bực nhìn bóng lưng của hắn, cắn giận cắn một cái bánh mì, tên Arthur kia, vẫn biến thành mèo mới là đáng yêu nhất !

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Biển băng Seberia

Không biết Mặc Lâm đã dùng cách nào mà Arthur lại dễ dàng để cho Lâm Linh và Lancelot đơn độc lên đường. Dưới sự trợ giúp của bạch ma pháp của Mặc Lâm, hai người rất nhanh đã tới được biển Seberia .

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng lúc Lâm Linh tận mắt chứng kiến biển băng thì vẫn hít một ngụm khí lạnh.

Màu đen thẫm của bầu trời đè lên màu xanh đậm của biển cả, những tảng băng màu lam trôi nổi trên nền biển đen, không ngừng va chạm lẫn nhau, trong một mảng yên tĩnh thì thoảng phát ra tiếng nổ.

Biển băng Seberia, xinh đẹp mà tàn khốc. Một mảng màu xanh yên lặng mà sâu xa, những biểu hiện mê hoặc lòng người mà tràn đầy nguy hiểm. Chưa cần phải nói tới có thể qua được những bãi đá ngầm ở biển rộng này hay không, riêng dòng hải lưu nóng lạnh ở dưới những tảng băng kia cũng đủ có thể nhanh chóng đoạt đi mạng người.

Ở giữa những hòn đảo nhỏ trôi nổi có một hòn đảo là nơi mà Salian thường hay xuất hiện.

“Lâm Linh, nhìn kia, đó chính là hòn đảo Odin.” Lancelot chỉ chỉ một hòn đảo nhỏ hình điều cách đó không xa. Bởi vì Mặc Lâm đã cho các nàng xem qua hình của nó nên cũng dễ dàng phân biệt.

“Ân, nhưng chúng ta làm cách nào để sang đó đây?” Ánh mắt của nàng linh động lưu chuyển, “Tiểu Lan, hay chúng ta lợi dụng những tảng băng kia đi.”

Lancelot cười gật gật đầu.

Hình ảnh ngược của trời đêm phản chiếu trên mặt nước, nhất thời khiến Lâm Linh có cảm giác như mình là một sợi tơ nhỏ giữa một màn xanh đậm. Âm thanh những tảng băng va chạm vào nhau như một bản nhạc êm tai.

Nàng và Lancelot ngồi trên tảng băng, dùng một gậy gỗ đẩy tảng băng tới giữa hòn đảo.

Ánh trăng đã chui ra khỏi tầng mây tự khi nào, bầu trời đêm như một con thiên nga đen, những dải thiên hà đẳng xa lấp lánh. Hẹp với dòng nước như tỏa ra một màu ngân quang.

Ngửa đầu ngắm những ngôi sao trên trời, Lâm Linh thấy mình như được cả dải thiên hà bao quanh. Không thể phủ nhận, đây quả là bầu trời đêm đẹp nhất mà nàng từng thấy. Nếu không phải vì còn có nhiệm vụ, nàng nhất định sẽ ngắm cho thật đã. Nhưng vừa nghĩ tới con ma thú kinh khủng kia, nàng cũng chẳng còn tâm tình nào nữa. Nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn Lancelot đang nghiêm túc chèo ở phía trước, ánh sáng mà xanh lam từ mặt biển phản chiếu lên gương mặt và bộ giáp của hắn, thoạt nhìn khiến cho người khác có cảm giác mơ hồ. Nếu giờ hắn mà có thêm đôi cánh thì không biết có trở thành một tinh linh của biển không nhỉ? Vẻ đẹp ban đêm quả thật dễ khiến cho người ta sinh ra ảo giác.

Lúc gần tới đảo, sắc mặt Lancelot đột nhiên hơi đổi, động tác trên tay hơi khựng lại.

“Sao vậy? Tiểu Lan?” Về mặt Lâm Linh hoang mang nhìn hắn.

Hắn nhanh chóng khôi phục thần sắc bình tĩnh: “Xem ra người muốn đoạt được hạt giống thần mộc không chỉ có chúng ta, Lâm Linh, lát nữa cho dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng không được phép sợ hãi, được chứ?”

“Cái gì?” Nàng chân động, theo lời hắn nói thì nơi này vẫn còn kẻ khác?!

Nàng còn chưa kịp hoàn toàn hiểu hết mọi chuyện thì đột nhiên thấy một mảng bóng đen mờ ảo từ xa, ngựa đen, áo giáp đen, hắc kỵ sĩ, ở dưới ánh trăng mờ lung, nhìn từ xa cứ như một binh đoàn địa ngục.

Một bầu không khí tràn ngập tiêu điều xơ xác. Một vị kỵ sĩ đứng giữa như bị bao vây bởi một bóng đen, dần đi ra từ chỗ tối tăm nhất, giống như từ một chỗ vốn chẳng có gì lại xuất hiện một linh hồn, khiến cho người ta không thể tin là thật. Cho đến khi bóng người đó di chuyển càng ngày càng rõ ràng, Lâm Linh mới như sức tình nhìn vào khuôn mặt của hắn.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, lạnh lùng mà ưu nhã, tựa như một thanh tuyết thể chùy thủ. Đôi mắt màu bạc lạnh lùng, sâu không thấy đáy. Toàn thân hắn toát lên một hơi thở kiêu ngạo và lãnh khốc, như có thể nuốt luôn cả linh hồn kẻ khác. Mái tóc đen dài chảy như thác theo gió biển bay nhẹ, lộ ra vẻ kiêu ngạo cùng khinh thường.

Hai mắt Lâm Linh mở càng lúc càng lớn, trong chớp mắt hai chân có cảm giác đứng không vững, như vào một buổi sáng đang đi trên đường thì bị một ai đó quăng gạch vào đầu, nửa giật mình, nửa sợ hãi, lắp bắp gọi tên người kia, “Công, công tước Duagloth?”

Tại sao?

Tại sao lại đụng mặt hắn ở chỗ này?

Còn có bọn hắc y kỵ sĩ, chẳng lẽ đây chính là đội quân kỵ sĩ hắc ám trong lời đồn sao?

“Lâm Linh, đừng sợ.” Giọng nói ôn nhu của Lancelot như gió hè sà sạt thổi sâu vào trí óc. Lâm Linh run rẩy nhìn hắn, một cỗ sợ hãi dâng lên trong lòng, như từng đợt thủy triều cổ gắng lui xuống.

“Không ngờ công tước điện hạ cũng hăng hái như thế.” Lancelot không chút hoang mang cười cười.

Công tước Duagloth hơi rủ rì: “Mục đích của ta cũng giống các ngươi, kỵ sĩ Lancelot, để nữ nhân này lại, ngươi có thể rời đi.”

Lâm Linh thoáng sửng sốt, nữ nhân mà hắn nói là mình sao?

Lancelot khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng rút kiếm ra: “Công tước điện hạ, ngài nghĩ bọn họ là đối thủ của ta sao?”

Công tước khom khom khoe môi: “Vậy ngươi thử xem, kỵ sĩ Lancelot.”

Lời hấn vừa dứt, liền có mấy chục hắc y kỵ sĩ như một con lốc đánh về phía Lancelot, ma pháp của Lâm Linh thì lại bị hắc công tước áp chế nên không thể sử dụng được, không thể làm gì khác hơn là gỡ xuống cung tên trên lưng mình, giương cung cái tên bắn về phía mấy tên kỵ sĩ quý dị. “Huru” một tiếng, mũi tên của nàng bắn trúng một trong những tên kỵ sĩ ở đó, tên kỵ sĩ kia cục cựa vài cái, rồi hóa thành một đạo ngân quang, nhanh chóng vây quanh một con số lớn rồi biến mất trong cơ thể hấn. Lancelot thoáng kinh ngạc một chút, lại quay sang đánh nhau với bọn còn lại, còn công tước dùng ánh mắt thâm sâu khó lường mà nhìn nàng.

Nhưng tên hắc ám kỵ sĩ này đa số rất mạnh, ra tay lại biến hóa kỳ lạ, một người vừa lui thì lập tức có người khác ập tới, một đao lại một đao, ánh sáng chói mắt từ những nhát đao rét lạnh, tựa như một cái gai không ngừng ngo ngoáy trong mắt đối phương, nếu như là những đối thủ bình thường thì đã chết cả trăm lần rồi. Nhưng đáng tiếc đối thủ của bọn chúng là đệ nhất kỵ sĩ—Lancelot.

Một khi cầm kiếm, Lancelot sẽ không còn mang hòa khí ôn nhu nữa, đôi mắt cảnh giác, đôi môi hơi cắn chặt, mang theo một loại lạnh lùng tàn nhẫn. Từ một chú cừu nhỏ ôn nhu phút chốc hóa thành một con báo dũng mãnh lãnh khốc, lưỡi kiếm sắc bén, tay hạ sát chiêu, không chút lưu tình.

Khi tên kỵ sĩ cuối cùng ngã xuống, Lancelot vẫn không quên lau lau một chút vết máu trên kiếm mình, tiếp tục duy trì một nụ cười ưu nhã về phía chủ nhân của bọn chúng: “Công tước các hạ, kế tiếp là đến lượt ngài.”

Công tước mặt không đổi sắc nhìn hấn, chậm rãi rút ra một thanh kiếm màu đen, đó là một thanh kiếm phong cách cổ xưa to bè, lưỡi kiếm hình cuộn sóng kỳ quái, phía chuôi kiếm đẹp dài còn có hai cái sừng trâu bao quanh tay, trên đỉnh còn có một mẫu chỉ giữ thăng bằng.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Hải cung dưới đáy biển

Ngay lúc thời khắc đang hết sức căng thẳng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tiếng ca kỳ quái, mềm mại mượt mà. Giọng hát cao vút nhưng lại không khó nghe, lời như một bài thơ ca kỳ dị, không biết từ nơi nào phát ra, có u ám, có bình đạm, nhưng mơ hồ lại vô cùng mỉa mai hoặc, phảng phất như cả hồn phách cũng đang bị tiếng ca này quyến rũ.

Rồi một con chim lớn xuất hiện trước mặt bọn họ. Ánh trắng màu bạc chiếu lên đôi cánh cùng màu của nó, những sợi lông vũ bay tán loạn trong không khí, ánh lên một vầng sáng nhạt đẹp đẽ trong đêm.

Cái đuôi dài của nó như dòng lưu tinh kéo dài đến tận ngoài khơi, điểm lẹ và chói mắt, nhưng lại tản ra một luồng hơi thở chết chóc, làm cho những sinh vật xung quanh quên cả hô hấp để sống.

Trên thân người chim đó là đầu của một mỹ nhân điểm lệ, trông vô cùng quý dị không nói nên lời. Mà những lời ca mỉa mai kia được phát ra từ đôi môi đỏ mọng đó, trong phút chốc đó Lâm Linh tưởng rằng lời ca của con chim là một loại ảo giác vui đùa.

“Lâm Linh, mau che lỗ tai lại.” Lancelot hô to một tiếng, nhanh chóng kéo Lâm Linh đến bên cạnh mình. Lâm Linh đang mất ý thức bị tiếng kêu của Lancelot kéo trở về, trong lòng kinh hoàng vội vàng bịt chặt lỗ tai của mình.

Salian, hóa ra đây chính là Salian!

Trong thế giới trò chơi quả nhiên dễ nhìn nhiều, ma thú cũng nhiều. . . .

Nàng cực khổ khiến mình tỉnh táo lại, vội vàng đọc chú ngữ Mặc Lâm đã dạy, gần từng tiếng rõ ràng: “Ma tộc chi âm, đệ nhất thanh nhạc trên thế gian, người có tiếng hát vượt mãi qua thời gian. Bay theo làn gió, hòa theo ánh trăng. . . .”

Quả nhiên sau khi niệm xong chú ngữ, Salian đã bình tĩnh lại, nàng lượn vài vòng duyên dáng trên không trung, rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng.

Lâm Linh thấy ma thú đứng trước mặt mình, sợ đến hàm răng va lập cập vào nhau, kế tiếp mới là phần quan trọng nhất, nàng phải xướng một bài hát khiến cho nó hài lòng mới có thể tìm ra được không gian cất giấu hạt giống thần mộc. .

Nhưng nếu đối phương không hài lòng~~ trong lòng Lâm Linh sợ hãi liếc mắt xuống móng vuốt của nó, không khỏi rung mình một cái. Nhưng giờ nàng không còn thời gian để mà do dự. Trong lúc gấp gáp, nàng vô tình chạm vào đôi mắt trần tình của công tước đang hướng về phía nàng, không có một chút cảm giác bất ngờ nào.

Nàng cũng chẳng thể nghỉ nhiều, vội vàng nghĩ một ca khúc để xướng, hên là trò chơi này là Hoa ngữ, chứ nếu là tiếng Anh thì chết nàng thật rồi. Nàng đảo một vòng con người, thử hát một bài hiện đại trên TV, ai ngờ vừa mới xướng được vài câu thì đôi mắt của Salian dần phiếm hồng, nàng thấy vậy sợ đến nổi ngưng lại.

Mặc Lâm đã từng nói, nếu hai mắt của nàng phiếm hồng thì chứng tỏ nàng đang dần chán ghét, đến lúc nó chuyển hẳn sang màu đỏ thẫm thì nàng sẽ nổi giận lôi đình. Chỉ khi nào mắt của nàng hoàn toàn thành màu xanh thì mới có thể thực hiện bước tiếp theo. Sau mấy câu hát liên tiếp đều vô dụng, còn mắt của Salian thì lại càng ngày càng hồng, từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Lâm Linh nhỏ xuống. Đột nhiên trong đầu nàng hiện lên một khúc ca được mẹ dạy từ bé, trong lòng đánh “thịch” một cái.

Mặc kệ, hát trước cái đã! Nàng hăng hăng giọng, hát rõ từng tiếng.

“Ánh mặt trời trên bầu trời trong xanh, hương hoa cỏ trong vườn, chim nhỏ chim nhỏ, hãy tự do bay lượn trên những cánh đồng, qua những bãi cỏ, đến bên hồ, xuyên đồi núi, chim nhỏ chim nhỏ ca hát đón mùa xuân, thể hiện tình yêu mùa xuân, yêu ánh mặt trời, yêu hồ nước, yêu hương hoa. Chim nhỏ chim nhỏ, bạn tốt của tớ, hãy bay lượn cùng chúng tớ, la la la la.....”

Một chuyện kỳ diệu xảy đến, màu hồng trong đôi mắt của Salian nhạt dần, hơn nữa khi nghe đến câu “Chim nhỏ chim nhỏ, chúng ta đúng là bạn tốt” còn nổi lên một tầng xanh biếc.

Ha, hóa ra Salian này có một tâm hồn trẻ con! Lâm Linh kiềm chế kích động trong lòng, tiếp tục hát thêm một vài câu nữa. Trong khoảnh khắc đôi mắt của nó đã hoàn toàn hóa thành màu xanh, Lâm Linh nháy mắt với Lancelot. Lancelot lập tức hiểu ý, lấy ra một bộ cung nhỏ bằng bạc, giương cung lên, mũi tên nhanh như chớp bắn ra thành một luồng sáng bạc cắm phập lên lưng Salian.

Phập!

Quả nhiên như lời Mặc Lâm nói, Salian đứng yên một chỗ không nhúc nhích, rồi đột nhiên nàng huyết dài một tiếng làm cả hòn đảo nhỏ lay động, khiến tay chân Lâm Linh có cảm giác vô lực như ăn trúng trứng gà.

Đúng lúc đó, đất dưới chân Lâm Linh nứt ra một khe hở lớn, tách nàng và Lancelot sang hai bên.

“Lâm Linh!” Lancelot lo lắng vươn tay muốn kéo nàng lại.

“Tiểu Lan!” Trong đầu Lâm Linh một mảnh hỗn loạn, muốn bắt lấy tay của Lancelot nhưng lại không thể với tới.

“Lâm Linh, mau nắm lấy cái này!” Lancelot rút vó kiếm bên hông đưa sang. Lâm Linh cố dùng sức bắt lấy vó kiếm, nhưng ngay lúc tay nàng sắp chạm được đến vó kiếm thì mặt đất rung động dữ dội, đất dưới chân đã hoàn toàn nứt ra, nàng chưa kịp phát ra tiếng nào, “bùm” một tiếng rớt xuống đại dương lạnh giá.

Nước dưới những lớp băng kia lạnh hơn những gì nàng tưởng. Dòng nước đen tuyền, ép chặt, cách không khí càng ngày càng xa.

Áp lực của nước khiến tai nàng đau nhức. Thị giác dần mờ hồ. Từng dòng chất lỏng nhẹ nhàng bao lấy nàng. Không gian yên tĩnh tối tăm không một tiếng động.

Trước khi mất dần ý thức, Lâm Linh cố quấy tay chân về hướng kia, nhưng tứ chi đã hoàn toàn bị đóng băng đến mất cảm giác. Cả người dần dần chìm xuống đáy biển, đột nhiên có một cỗ lực nâng nàng lên, làm cho nàng như lơ lửng trong không trung. Bốn phía vô cùng đen tối và yên tĩnh. Trong màn đen đó mơ hồ còn có tiếng chảy của nước, và ý thức của linh hồn dần rời khỏi thể xác, và mỗi góc trên không đang yên lặng nhìn vào cơ thể nàng.

=====.

Cảm giác đầu tiên sau khi nàng khôi phục được ý thức là một cỗ mát lạnh chảy khắp lục phủ ngũ tạng của mình, cả người thoải mái, tựa như lúc mới ngủ dậy liền ra đứng bên cửa sổ, để những tia sáng đẹp đẽ và hương hoa thơm ngát phả vào mặt, sáng khoái đến tận xương tủy.

Lúc nàng mở mắt ra thì mới nhận thấy rằng mình đang ở dưới đáy biển. Trước mặt nàng hiện giờ là một cung điện màu trắng không lẫn một chút tạp chất. Trong cung điện tràn ngập những bức tượng hắc ám đang giương nanh múa vuốt, như một con dã thú đang ẩn mình quan sát sự thay đổi bên ngoài, lúc nào cũng bùng bùng sát khí. Đại điện mơ màng mà âm trầm, những bãi đá bừa bộn trải dài, mơ hồ như một bức phù điêu có hình dáng của một con người. Tầm thẳm đồ trải dài đến cửa cung điện.

“Xem ra đây chính là nơi cất giữ hạt giống thần mộc.” Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng nàng.

Nàng khiếp sợ quay mặt lại, thốt lên: “Duagloth, người đã ở đây từ khi nào?”

Môi công tước Duagloth hơi động: “Đi theo cô là có thể biết được thần mộc ở chỗ nào.”

“Tại sao người lại muốn hạt giống thần mộc? Sao người biết nó ở chỗ này? Tại sao lại đi theo ta thì sẽ biết được chỗ của nó?” Lâm Linh có rất nhiều nghi vấn.

“Người không cần biết làm gì, chỉ cần giúp ta tìm ra thần mộc là được rồi.” Hắn lạnh nhạt trả lời.

Sự nghi ngờ trong đầu Lâm Linh càng lúc càng lớn, xem ra công tước đã sớm chò sẵn bọn họ ở trên đảo. Nhưng sao hắn lại biết thần mộc ở đây? Là ai

đã nói cho hần? Mọi thứ cứ như đã nằm trong kế hoạch của hần, chờ nàng đến, chờ nàng khổng chế Salian, chờ nàng lấy được hạt giống thần mộc, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà lúc này hần bảo Lancelot để nàng lại?

Nếu như hạt giống thần mộc mà bị công tước lấy đi ~~~~~

Tìm nàng giết thót một cái, như vậy bàn tròn kỳ sẽ thuộc về công tước sao? Mọi thứ đã loạn sẵn hết rồi..... Tuyệt đối không thể để mọi chuyện đi xa hơn được nữa!

Công tước đã đi thẳng vào trong cung điện.

Cánh cửa được khắc hoa văn tinh xảo của cung điện dần mở ra một cách kỳ lạ, một ánh sáng chói mắt tán loạn chiếu vào mặt, những cánh hoa đỏ thắm bay ra ngoài cung điện như có gió thổi, tiếng nước biển chảy như phát ra một bản nhạc huyền diệu mê hoặc linh hồn con người.

Khắp nơi là một cánh đồng hoa hồng, hồng đến chói cả mắt, những cánh hoa bay múa tán loạn, như những con mãnh thú cô đơn đang cuốn cuộn xông ra, làm nhộn nhạo cả một vùng biển cả.

Bộ y phục màu đen của hần công tước nổi bật lên giữa cánh đồng hoa đỏ thắm, tỏa ra một hơi thở thần bí và tà ác. Khiến cho người ta có cảm giác đang muốn lại gần hần, nhưng lại bị ánh mắt lơ đãng tà mị của hần áp lại, vô thức không dám tiến lên. Như một ngọn gió hú thổi qua cánh đồng xơ xác tiêu điều, không thể nhìn thẳng vào hần, nhưng một khi đã nhìn vào thì không dời mắt đi được. Những cánh hoa phiêu linh phủ lên y phục màu đen của hần một tầng màu hồng, như một vị quan tư tế toàn thân nhuốm đầy máu tươi sau một lễ tế thần.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Không gian thờ dài

Tiếng thờ dài ù dột vang lên trong không gian băng lãnh của cung điện, yên lặng như biển, sâu thẳm cũng như biển. Giọng nói vang lên trong không gian trống trải của cung điện, vang dội lại từ các bức tường, hợp lại thành một âm thanh ồn ào kỳ quái, trong không gian yên tĩnh lạnh băng này có cái gì đó rất quỷ dị và bất thường.

Tiếng thờ dài trong cung điện khiến cho cả người Lâm Linh run lên vì sợ hãi, nàng bắt đầu đi theo sát sau lưng công tước. Hơn nữa, nàng cũng đang rất lo lắng cho Lancelot, hần cũng bị rơi xuống biển, không biết có bình an hay không. Nhưng cho dù hần có bị thảm cỡ nào thì cũng không như nàng, phải một mình ở chung với cái tên công tước đáng sợ này.

“Lâm Linh, còn nhớ trước đây ta đã nói với ngươi câu gì không, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận vì đã cứu ta, giờ ngươi đã thấy hối hận rồi chứ?” Công tước đột nhiên hỏi.

Lâm Linh lắc đầu: “Đáp án của ta vẫn vậy, cho dù là người xấu vẫn có quyền được sống.”

Trong mắt công tước xẹt qua một ý cười hiểm thấy: “Người xấu? Cũng đúng, đa số trong mắt của các ngươi, ta là một kẻ xấu. Nhưng như vậy cũng không có cái gì không tốt, khiến cho mọi người tôn kính ta, không bằng làm cho bọn chúng sợ hãi ta.”

“Mọi người sợ ngươi thì ngươi được gì, không ai dám lại gần ngươi cả, không phải sẽ rất cô độc sao?” Lâm Linh bật thốt lên.

Hần trầm mặc không nói gì.

Hai người cũng không còn chú ý đến tiếng thờ dài trong cung điện đang càng lúc càng lớn.

Con đường phía trước dần dần như bị chặn lại, một tiếng lại tiếp một tiếng thờ dài, như đang giăng một tấm lưới chờ sẵn trong đó để vây bắt bọn họ.

Tiếng thờ dài dần yếu đi, những hình ảnh huyền hoặc trong không gian cũng dần biến mất, toàn bộ cung điện đang dần trở về nguyên trạng, và xuất hiện trước mặt bọn họ là một chiếc hộp tinh xảo.

Đây chính là hạt giống thần mộc?

Trong lòng Lâm Linh vui mừng và sợ hãi, đang tính đuổi tay bắt lấy thì lại bị công tước đoạt đi. Nhưng tay hần còn chưa kịp chạm tới chiếc hộp thì lại bị một luồng sáng kỳ dị đánh văng ra.

Công tước hình như cũng không kinh ngạc, thấp giọng nói: “Quả nhiên là vậy.”

Dứt lời, hấn đột nhiên bắt lấy tay Lâm Linh ấn về phía chiếc hộp.

Khó hiểu là lúc đó chiếc hộp lại chẳng có một động tĩnh nào.

“Cầm lấy nó.” Công tước ý bảo Lâm Linh cầm lấy chiếc hộp mở ra trước mặt hấn.

Lâm Linh buồn bực mở ra cái hộp, chợt thấy một hạt giống màu vàng đang phát sáng nằm giữa lớp đệm nhung trong chiếc hộp.

“Quả nhiên là hạt giống thần mộc.” Công tước nói, duỗi tay muốn cầm lấy hạt giống, nhưng Lâm Linh bất chấp sợ hãi và hoảng loạn, đánh phăng tay hấn đi.

Như là đã đoán trước được hành động này của nàng, hấn nhanh chóng bắt lấy tay của nàng, khẽ miêng nhẹ giương: “Tiểu cô nương, dám phản kháng lại ta, ngươi thật không biết lượng sức.”

“Hạt giống này là thuộc về Arthur!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi nhăn lại, tên công tước này thật mạnh tay a.

“Thuộc về Arthur?” Hấn cười lạnh, “Trên thế gian này chưa có quy luật nào quyết định sẵn một thứ là của người nào, trong mắt ta, kẻ nào đoạt được thì là của kẻ đó. Tiểu cô nương, bây giờ ngươi thuộc về Arthur, nhưng nếu ta mang ngươi đi, vậy thì chắc chắn ngươi sẽ là người của ta rồi.”

Lâm Linh vô cùng hoảng sợ: “Ta không thuộc về ngươi, ta cũng không thuộc về Arthur, ta cũng không phải đồ vật!”

Công tước lơ đãng khẽ hừ một tiếng, duỗi tay cầm hạt giống lên: “Lâm Linh, ngươi cũng có thể gia nhập phe của ta. Đây không phải câu hỏi, mà là mệnh lệnh.”

“Xin lỗi, nàng sẽ không gia nhập phe của ngươi.”

Một giọng nói ôn nhu mà kiên định vang lên sau lưng bọn họ.

Lâm Linh vui mừng sợ hãi ngẩng đầu nhìn lại —

Là một kỵ sĩ anh tuấn có mái tóc bạc, chẳng phải là Lancelot sao?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hạt giống thần mộc

“Tiểu Lan, sao cậu lại tới được đây?” Giọng nàng kích động hơi run rẩy.

Không biết tại sao, chỉ cần thấy được Lancelot, trong lòng nàng luôn có một cảm giác an tâm không nói nên lời.

Lancelot mỉm cười: “Tôi thấy cô rơi xuống biển nên cũng nhảy xuống theo, may mà cô không có việc gì.”

“Tiểu Lan, hạt giống thần mộc” Nàng lo lắng liếc về phía hạt giống trong tay công tước.

Lancelot không chút hoang mang tiến lên từng bước: “Công tước các hạ, mời ngài buông cô ấy ra, nếu không ta chỉ có thể dùng phương thức kỵ sĩ mà quyết đấu với ngài.”

Duagloth mặt không đổi sắc nhìn hấn: “Kỵ sĩ Lancelot, hiện tại hạt giống và cô nương này đang ở trong tay của ta, sao ta lại phải quyết đấu với ngươi? Nhưng nếu ngươi không tránh ra, cũng đừng trách tại sao ta đối xử vô lễ gì đó với cô nương này.”

“Ngài không được làm hại cô ấy.” Lancelot khó nén cựa lo lắng trong mắt.

Duagloth đột nhiên nở một nụ cười quý dị: “Kỵ sĩ Lancelot, không bằng chúng ta cùng chơi một trò chơi đi. Nếu như ngươi buộc phải lựa chọn giữa cô gái này và hạt giống, ngươi sẽ chọn bên nào?”

Lời hấn vừa dứt, không chỉ về mặt Lâm Linh chợt đổi, ngay cả về mặt của Lancelot cũng kinh hãi.

Trong lòng Lâm Linh lập tức gán cho hấn hai chữ biến thái. Nàng bất an liếc mắt về phía Lancelot, nhưng sắc mặt của hấn lại trầm tĩnh không đoán được gì.

Lancelot là đệ nhất kỵ sĩ của Arthur vương, cho dù thế nào thì hạt giống chắc chắn cũng sẽ quan trọng hơn.

“Thế nào, còn đang suy nghĩ sao, đệ nhất kỵ sĩ?” Giọng nói của công tước mang theo vài phần khoái trá tàn nhẫn.

Lancelot trấn định nhường lên đôi thùy mâu xinh đẹp: “Cần bản không cần suy nghĩ, công tước các hạ, ta đương nhiên sẽ chọn đồng bạn của mình hơn là một hạt giống.”

“Tiểu Lan.” Đột nhiên Lâm Linh cảm giác có một tầng sương mù bao phủ trước mắt, sau đó là những giọt nước mắt cảm động ầm ập rơi xuống, oa, Tiểu Lan.

Đột nhiên nàng cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ can đảm lớn, nhìn hạt giống trong tay công tước, trong đầu hiện lên một suy nghĩ to gan. Nàng dồn hết dũng khí đánh về phía tay của hắn, nắm chặt cổ tay hắn cắn một ngụm lớn!

Quả nhiên công tước không ngờ tới chiều đó của nàng, theo phản xạ buông lỏng tay ra, Lâm Linh nhân cơ hội đoạt lại hạt giống thần mộc, dốc toàn lực ném về phía Lancelot. Hô to một tiếng: “Tiểu Lan! Mau cầm lấy hạt giống chạy đi!”

Trong phút chốc, Lâm Linh đột nhiên có một tinh thần không sợ cái chết, ngay cả nàng cũng không nhận được hơi sững sờ.

Dù sao nàng cũng đã đoán trước được kết cục bi thảm của mình, đang lúc nhắm mắt chờ đợi sự trừng phạt thì lại nghe thấy một tràng tiếng cười vang lên sau lưng.

Lâm Linh hoang mang mở to hai mắt thì thấy công tước đang cười khế. Lần đầu tiên nàng thấy hắc công tước cười tự nhiên như vậy, lúc hắn cười trông không lãnh khốc uy nghiêm, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác run sợ, hóa ra lúc hắn cười lộ lên lại đẹp như thế, lúm đồng tiền ở hai bên má khiến nụ cười càng như gió xuân tháng ba.

Trong chớp mắt như mặt trời đã mọc, xuân về hoa nở.

Trong vài giây nàng đang ngẩn ngơ, đột nhiên lóe lên một ánh ngân quang, kiếm Lancelot kề ngang cổ công tước.

“Lại đây, Lâm Linh.” Lancelot thuận tay đem hạt giống cất vào ngực áo.

“Lần này tới đây thôi, tiểu cô nương, thật lâu rồi ta không được cười sảng khoái như vậy.” Công tước ngẩng đầu lên, nhanh như chớp hạ xuống nụ cười trên môi: “Nhưng lần tới ta sẽ không khách khí như vậy nữa đâu.”

Dưới đáy biển đột nhiên rung mạnh, màn đêm lại một lần nữa bao phủ.

“Không xong, chắc đã đến lúc Salian cử động lại được!” Lâm Linh còn chưa kịp nói hết thì đã bị một cánh tay to ầm ập ôm lấy, bên tai vang lên giọng nói ôn nhu của Lancelot: “Nắm chắc tôi, Lâm Linh.”

Là Tiểu Lan. Trong lòng nàng thoáng buông lỏng xuống, tiếp đó là một mảnh đen tuyền trước mắt chẳng nhìn thấy được gì.

Lúc hồi phục lại được ý thức, Lâm Linh phát hiện mình đang nằm dựa vào một tảng băng trôi, cả người vừa mát lạnh vừa đau nhức. Nàng quay đầu lại thì thấy Lancelot đang khép hờ hai mắt ngồi bên cạnh mình, tuy vẫn chưa tỉnh lại nhưng bàn tay hắn vẫn đang nắm chặt lấy tay nàng.

Như cảm giác được có người nhìn mình, lông mi Lancelot thoáng run lên, dần mở ra đôi con ngươi trong như trời xanh nhìn nàng. Hình như nhận ra điều gì đó, hắn vội vàng buông tay nàng ra, ngồi thẳng dậy vội vàng sờ sờ ngực mình, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Hạt giống còn chứ?” Lâm Linh cũng có chút ngượng ngùng rút tay mình về.

“Vẫn còn.” Hắn thấp giọng đáp.

“Giờ chúng ta chỉ cần dùng ma pháp Mặc Lâm đã chỉ để trở về thôi, nhưng bạch ma pháp cần có ánh mặt trời. Xem ra chúng ta phải chờ cho tới khi trời sáng.” Lâm Linh cũng thẳng người lên dựa vào tảng đá.

Lancelot cười cười: “Vậy chúng ta sẽ chờ cho đến khi trời sáng.”

“Không biết tên công tước kia đi đâu rồi nhỉ.” Lâm Linh đánh mắt nhìn quanh nhưng lại không thấy bóng dáng ai cả. Nàng thu hồi ánh mắt, thư thái cười: “Nhưng cuối cùng thì chúng ta cũng đã lấy được hạt giống, như vậy thì Arthur sẽ không phải hỏi cưới Guinevere nữa mà vẫn có thể sở hữu được chiếc bàn tròn nổi tiếng này!”

Lancelot im lặng nhìn bầu trời.

Bầu trời đêm lúc này là một màn xanh đậm, những ngôi sao trên bầu trời lấp lánh và rét lạnh, sáng như ban ngày.

“Lâm Linh, cô thích Arthur bệ hạ sao.” Hắn đột nhiên hỏi.

Lâm Linh cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đang định giải thích thì bị sặc bởi chính nước miếng của mình, cuốn quýt ho mấy cái.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không nói cho ai khác biết đâu.” Hắn cong cong môi, nở một nụ cười đáng yêu, “Tôi đâu phải Khải.”

“Tôi tôi ~~ cậu cậu cậu ~~ làm sao mà biết được?” Nàng lấp bắp nói loạn.

“Tôi nhìn thấy thế a,” Hân cười, “Cô có vẻ như không phải là loại người có thể che giấu cảm xúc của mình.”

Nếu là bình thường thì Lâm Linh còn nói xạo được vài câu, nhưng màn đêm đen tối như có một ma lực gì đó, khiến cho người ta có cảm giác mệt mỏi muốn thư giãn, như một linh hồn thì đã ngủ say, còn cái còn lại chính là mặt thể hiện của mình. Lời nói của Lancelot khiến bao chua xót chôn kín trong lồng ngực bấy lâu nay của nàng lại trào ra

“Tôi, tôi thích cậu ấy, nhưng, nhưng cậu cũng biết là, tôi đến từ một thế giới khác, hướng chỉ là cậu ấy còn ghét tôi như vậy.”

“Ghét có? Tôi đâu thấy thế. Lúc cô không có ở đây, nhiều lần tôi thấy ngài ấy ngăn người ngồi trong phòng cô. Lúc biết tin cô trở về, ngài ấy đã vui mừng cỡ nào.”

“Đừng nói nữa, Tiểu Lan, tôi và cậu ấy – không thể đâu. Tôi đã sớm giác ngộ được điều đó, nên luôn cố không thích hân nữa.” Loại cảm xúc này như ứ đọng lại trong lồng ngực của nàng, như có một thứ gì đó đè nặng lên, ép chặt đến không thể hít thở được.

“Lâm Linh, nếu như yêu hay không yêu đều khiến cho cô đau khổ,” Lancelot lẳng lặng nhìn nàng, từng chữ rời rạc rõ ràng mở miệng, “Vậy tại sao cô không chọn yêu?”

“Cái ~ cái gì?”

“Giống như bánh quay của vận mệnh, vận mệnh của cả thế giới luôn liên tục thay đổi: Có những người quý tộc sống chết một cách vô tri vô giác, có những người bản hàn như chiến công lại vô cùng hiển hách. Từ lâu vận mệnh đã định sẵn, như chúng ta xuất hiện ở thế giới này, tôi nghĩ, nó nhất định không chỉ là sự ngẫu nhiên. Yêu một người cũng vậy, vô luận yêu hay không yêu, thì cũng là do số mệnh đã định sẵn, không thể tránh khỏi, cuối cùng cho dù có nhận ra cũng không thể trốn tránh được.”

Lancelot ít khi nói một hơi nhiều như thế.

“Số mệnh đã định sao?” Lâm Linh mím mím môi, “Những thứ khác tôi không biết, nhưng chắc chắn tôi biết một điều rằng, Lancelot là người bạn tốt nhất mà số mệnh đã sắp đặt cho tôi.”

Lancelot sững sốt, nhẹ nhàng cười rộ lên.

Những ngôi sao trên bầu trời đã dần ẩn nấp từ khi nào, sắc trời ngày càng lơ mờ, mơ hồ còn có thể thấy những đám mây bay qua bầu trời.

Lâm Linh ngáp một cái, mơ mơ màng màng tự nhiên nhích lại gần Lancelot, đem nửa sức nặng cơ thể tựa lên vai hân. Cảm nhận được độ ấm từ cơ thể hân, nàng thả lỏng người, quả nhiên bờ vai của người nam nhân này có cảm giác rất an tâm khi dựa vào.

Đêm, vẫn còn khá dài.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Người cầu hôn không mời

Mọi thứ tiếp theo diễn ra vô cùng thuận lợi. Lúc Lâm Linh và Lancelot mang hạt giống trở lại hoàng cung Camelot thì Arthur đã chờ sẵn bọn họ.

Những tia sáng ấm áp xen lẫn chút lười biếng, tất cả đều bình tĩnh đến mức khiến cho người ta có cảm giác không thật, không biết những sóng gió bên trong khi nào sẽ ập đến, nhưng cho dù ai có không chống đỡ được, thì gương mặt của bộ hạ luôn mang theo vẻ bình tĩnh và nụ cười luôn treo bên khóe môi.

Mặc dù Mặc Lâm đã giải thích mọi chuyện với Arthur, nhưng Arthur vẫn keo kiệt không tán dương bọn họ lấy một lời, khiến Lâm Linh có một cảm giác nguy hiểm.

Arthur, hình như đang tức giận.

Không cần nói cũng biết chắc là hân đang giận vì đã gạt hân ra đi.

“Bộ hạ, ta sẽ đem hạt giống này trồng xuống, nó rất nhanh sẽ sinh trưởng thành thần mộc trong truyền thuyết.” Mặc Lâm vừa nói vừa gieo hạt giống xuống một khoảng đất trong hoa viên.

Một điều kỳ diệu hiện lên theo những câu chú ngữ của hắc! Chỉ thấy những mầm non xanh biếc từ từ chui lên từ mặt đất, sau đó như được cho thuốc tăng trưởng, nhanh chóng lớn dần lên, khiến cho người ta nhớ đến câu chuyện cổ tích Grimm và cây đậu thần.

Không bao lâu sau, một hạt giống nhỏ đã trở thành một cây đại thụ che kín cả bầu trời, nhưng có thần mộc có một điểm khác với những cái cây bình thường khác ở chỗ, nó chỉ có mỗi thân cây, cư nhiên ngay cả một phiến lá cũng không có.

Mặc Lâm vung tay lên, một cây rìu lớn màu vàng xuất hiện trước thân cây, dùng một tốc độ nhanh đến hoa cả mắt chặt thân cây từ trên xuống.

Trước mắt Lâm Linh sáng ngời, oa, ma pháp này thật được việc a! Rất thích hợp để làm việc nhà, vừa nghĩ tới hình ảnh khăn chùi, chổi đều tự động làm việc, nàng không nhịn được khi một tiếng bật cười, chợt nghe thấy tiếng Arthur ho nhẹ một tiếng. Nàng vừa nhấc mắt lên thì chạm vào đôi mắt khó chịu của Arthur, nụ cười nhanh chóng bị nghẹn lại trong cổ họng.

Ngay lúc nàng định thần lại thì giữa hoa viên đã xuất hiện một bàn tròn thật lớn, chung quanh có tổng cộng khoảng 150 cái ghế!

Oa, đây chính là bàn tròn kỵ sĩ tiếng tăm lẫy lừng của Arthur vương!

Lâm Linh mở to hai mắt nhìn trên dưới trái phải, lúc này, trên từng chiếc ghế dần xuất hiện dòng chữ màu vàng thể hiện tên của các kỵ sĩ. Arthur, Lancelot, Khả, Đặc Lý Ti, thậm chí nàng còn thấy cả tên của Gawain và Parsifal... còn rất nhiều những cái tên không quen khác.

Arthur cũng hơi kích động, hắc cùi người, vuốt từng cái tên, thấp giọng nói: “Những người này đã và sẽ gia nhập kỵ sĩ đoàn của ta...”

“Không tồi, bệ hạ, nhưng tên xuất hiện trên ghế, đa phần sẽ là kỵ sĩ do Thượng Đế phái tới gia nhập bàn tròn của con.” Mặc Lâm chỉ vào những cái ghế nói.

“Đa phần?” Lâm Linh nghe thấy từ này có chút nghi hoặc.

“Đúng vậy, đa phần, vì còn có một số phần tử sẽ không dễ thuyết phục.” Mặc Lâm gạt gạt khóe miệng.

Arthur gật gù đầu, lại nghiêng đầu nói vài câu gì đó với Mặc Lâm.

Ánh dương chiếu vào đôi mắt trong suốt của hắc, giữa đôi lông mày lộ vẻ anh dũng, bộ quần áo màu xanh lam mềm mại như nhung. Lúc hắc cười, nói chuyện, luôn toát lên một thần khí kiên định, như sự bông bột trong sáng của tuổi trẻ, càng lúc càng chói lọi. Trên người lúc nào cũng toát ra một khí thế vương giả không ai sánh được.

Sự hiện hữu của hắc đối với nàng —

Như bóng đêm giữa ban ngày

Như ánh sáng vào buổi đêm

Khoảng cách nhìn thì gần như thế

Nhưng mãi mãi chẳng bao giờ có thể chạm đến.

“Bệ hạ! Bệ hạ!” Đột nhiên một từ hầu vội vã chạy tới từ trong cung.

“Chuyện gì?” Arthur tỏ thái độ bất mãn với sự gấp gáp của người hầu.

“Bệ hạ, ngoài cung xuất hiện một đội quân kỵ sĩ, nhìn hiệu kỳ thì hình như là của hầu tước Gawain.”

“Gawain?” Ánh mắt Arthur kỳ quái rơi lên trên một chiếc ghế, “Hắc hắc là một trong những kỵ sĩ khó thu phục nhĩ.”

Bọn Lâm Linh đi tới cửa hoàng cung thì thấy một đội quân kỵ sĩ, cầm đầu là một vị kỵ sĩ anh tuấn cao ráo có mái tóc vàng, mặc một chiếc áo giáp có áo bào đỏ, phía là từng dải lụa bay bay theo gió, cười trên một con ngựa giống Ả-rập thuần chủng khiến hắc tăng thêm vẻ bất phàm, theo sau hắc là hàng trăm tên kỵ sĩ quần áo cũng hoa lệ, trong đó còn có một tên đang ngẩng mặt giương cao lá cờ.

Khóe miệng Lâm Linh hơi co quắp. Quả ~ quả nhiên là Gawain đại thúc, sao hắc lại tới chỗ này?

Gawain vừa chuyển mắt thì thấy được nàng, nhất thời phản chấn vẩy tay về phía nàng, lập tức xuống ngựa xông tới cạnh nàng.

“Hầu tước Gawain, ngài từ đường xa tới đây không biết có gì chỉ giáo?” Arthur nhanh chóng chắn trước mặt Lâm Linh.

Về mặt Gawain khó hiểu nhìn hắc: “Bệ hạ, ngài quên rồi sao? Đương nhiên là ta tới để cầu hôn Lâm Linh a?”

Arthur lập tức biến sắc.

Trong lòng Lâm Linh cũng không ngừng kêu khổ. Xong đời rồi, quên mất lần trước ở lâu đài của hắc có chuyện này, lúc đó nàng nhất thời nóng giận nên

mới nói xin thời gian, ai ngờ là hấn lại tới thật chứ!

“Vậy thì ta trả lời lại cho ngươi, cô ấy sẽ không đồng ý! Ta thay mặt cô ấy cự tuyệt lời cầu hôn của ngươi!” Arthur lạnh lùng nói.

Gawain lơ đãng cười cười: “Ngài thay mặt nàng? Mặc dù ngài là quốc vương nhưng cũng không thể tùy tiện thay mặt lung tung được chứ.”

“Tôi, tôi nghĩ tôi cũng không hợp với hầu tước ngài đâu.” Lâm Linh nhỏ giọng nói.

“A, vậy nàng nuốt lời sao?” Nụ cười hoa lệ của Gawain mang thêm vài phần lãnh lẽo.

“Tôi cũng đâu nói là đồng ý, chỉ nói là cần thời gian để suy nghĩ lại.” Lâm Linh cũng phát giận. Nàng cũng biết rằng từ chối sẽ khiến hấn mất mặt, trong thời Trung cổ này thì có khi ngay cả việc cầu hôn không thành cũng có thể phát động cả chiến tranh. Nhưng nếu là Gawain thì chắc không xúc động thế đâu nhỉ.

“Trong mắt ta, suy nghĩ lại chính là đồng ý. Và đó chỉ là một lý do khoái thác thôi.” Gawain không chút hoang mang nói.

“Oa ~ đây là cường đoạt trắng trợn mà.”

“Đúng rồi, hay là như vậy đi.” Gawain chỉ chỉ Arthur, “Bệ hạ, hay ngài quyết đấu với ta đi, nếu như ta thắng thì ngài phải gả Lâm Linh cho ta.”

Arthur không do dự gật đầu: “Được! Vậy nếu như ta thắng, ngài phải gả nhập kỵ sĩ đoàn của ta.”

“Này, các người đem tôi ra để đặt cược đó à!” Lâm Linh buồn bực phản đối.

Hai tên này thật ghê gớm mà.

Trên môi Gawain thoáng nở một nụ cười quỷ dị, nhún nhún vai, thuận thực rút thanh trường kiếm bên hông ra.

Toàn thân sáng như tuyết thân kiếm phát ra trận trận hàn quang.

Arthur cũng đi về phía hấn, lúc đi ngang qua Lâm Linh, đột nhiên hấn khom lưng thấp giọng nói bên tai nàng một câu: “Yên tâm đi, cô ngốc, ta nhất định sẽ không để cô phải gả cho hấn.”

Tìm Lâm Linh đập nhanh vài cái, ý vừa rồi của hấn là

Lúc Gawain đưa kiếm lên, mọi người vội vàng lùi ra sau, tạo một khu đất trống ở giữa, ở giữa là Arthur và Gawain đang giằng co. Arthur bình tĩnh rút thiên mệnh chi kiếm từ bên hông ra, chĩa vào đối phương.

“Giờ ngài nhận thua vẫn còn kịp đấy, bệ hạ, ta vốn là một người rất nhân từ mà!” Gawain nở nhẹ một nụ cười trên tức.

“Cám ơn hảo ý của ngài, nhưng người nhận thua phải là ngài mới đúng chứ nhỉ.” Arthur nhún mày.

Gawain hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng giơ kiếm vọt thẳng tới ngực Arthur.

Arthur bình tĩnh ứng chiến, dùng kiếm chặn lại công kích của Gawain, nhưng những đòn tấn công nhanh nhẹn và mạnh mẽ của Gawain khiến hấn lui về phía sau vài bước. Hầu tước chưa bao giờ bỏ qua một sơ hở nào của đối phương, như một con sư tử đang dùng mõm cố gắng cắn chặt con mồi của mình, hấn thấy Arthur đang lùi về phía sau thì liền tấn công mạnh hơn.

Cả hoa viên tràn ngập tiếng va vào nhau “keng keng” của binh khí, một bên là Arthur đang không ngừng lùi lại chống đỡ sự tiến công của Gawain, một bên hầu tước nhanh chóng quơ kiếm xẹt qua tay trái của hấn, để lại một vết vết thương dài.

“A!” Thấy Arthur bị thương, Lâm Linh lo lắng hoảng hốt la lên, đúng lúc đó Lancelot liền hướng nàng gật gật đầu vài cái, ý bảo nàng xin hãy tin tưởng bệ hạ.

Cục diện trận đánh đột nhiên thay đổi. Sau khi Arthur đã tìm ra được cách đánh của hầu tước, hấn nhanh chóng xoay chuyển thế phòng thủ thành thế tấn công, Gawain đang muốn nhanh chóng tấn công giành chiến thắng mà không hề biết rằng mình đang sắp rơi vào bẫy của Arthur.

Dần dần, bộ dáng đánh nhau của hầu tước như đang theo nhịp điệu tiết tấu của một bài múa, mà Arthur chính là người khởi vũ.

Cuối cùng, Arthur nhanh chóng xoay kiếm của mình áp trụ kiếm của hầu tước, sau đó quấy mạnh, khiến cho tay trái đang nắm chặt kiếm của hấn không tự chủ xoay theo vài vòng.

Đột nhiên thanh kiếm trong tay hầu tước bị văng ra ngoài!

Thắng bại đã định!

Trong hoa viên lặng như tờ, mọi người chưa bao giờ thấy tuyệt kiếm tinh diệu như thế, Gawain hơi kinh ngạc nhìn bàn tay trái trống trơn của mình, nhất thời không tin là mình đã thất bại.

“Hầu tước Gawain, ngài thua rồi.”

Arthur tra kiếm lại vào vỏ, lịch sự nói với Gawain.

Sau vài giây sửng sốt, đột nhiên hắn bật cười ha hả, vẻ mặt có chút kinh nể: “Được rồi, coi như ta thua ngài, nhưng thật ra này giờ ta vẫn đang thử ngài, quả thật ngài rất xuất sắc. Ta nguyện ý gia nhập kỵ sĩ đoàn của ngài, luôn luôn hết mình tận lực vì ngài.”

Arthur khó nén niềm vui trong mắt, nói rõ: “Cám ơn ngài.”

“Hay quá, Gawain, hóa ra chỉ là do người muốn thử Arthur!” Trong lòng Lâm Linh có cảm giác như vừa trút xuống được một tảng đá lớn, hưng phấn nói với Gawain.

Gawain lập tức nhướng mi: “Cũng không hẳn là vậy a, ta rất là thật lòng với ngài mà, nên nhất định ta sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Đột nhiên hắn nhỏ giọng: “A, nếu trở thành một thành viên của kỵ sĩ đoàn, hình như ta sẽ dễ tiếp cận ngài hơn a.”

Nhìn thấy vẻ mặt của ngài nhăn nhó như trái khế qua, Gawain cười thướt thướt xoay người theo người hầu vào cung điện.

Lâm Linh quay đầu lại tính nói cái gì đó với Arthur thì chợt thấy sắc mặt của hắn hết sức kỳ quái.

“Sao vậy?” Nàng hỏi.

Arthur không nói gì, lại rút thiên mệnh chi kiếm ra.

Đột nhiên trên thân kiếm xuất hiện một vết nứt.

“Rắc” một tiếng, thanh kiếm bị nứt thành hai nửa!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Excalibur – Vương giả chi kiếm

Buổi đêm tịch liêu mà rét lạnh, ánh trăng chiếu xuống những lô đất trồng cây hình vuông, nhẹ nhàng tản ra một mùi thơm dịu dịu. Trong hoa viên của Camelot, gió thổi qua những cây linh sam kêu xào xạc, thổi những cánh hoa trắng bay tán loạn.

Chung quanh tối đen như mực, tất cả sinh vật như đã ngủ say.

Lúc này ở trong phòng Mặc Lâm, chiếc lò sưởi đang không ngừng tí tách bắn ra những tia lửa nhỏ, như những con dã thú nào đó, đang đứng ở xa xa nhìn vào bọn họ.

Mà mấy người đang ở trong căn phòng này đều đang nhìn chăm chăm vào đoạn kiếm trên tay Mặc Lâm.

“Mặc Lâm, người nói thật đấy à, thật là không thể sửa được thanh kiếm này sao?” Không đợi Arthur mở miệng, Lâm Linh đã không nhịn được hỏi.

Mặc Lâm đặt mảnh kiếm xuống, bất đắc dĩ lắc đầu: “Thanh kiếm này đã không thể sửa chữa được nữa.”

“A, Thượng Đế a, thật là tiếc quá.” Hầu tước Gawain lười biếng lấy tay hất hất tóc trên trán mình, nhún nhún vai với Arthur, “Bệ hạ, chuyện này không liên quan gì đến ta. Ta không cố ý làm gãy kiếm của ngài, nhưng đó là ta chỉ mới xuất có năm sáu phần lực thôi đó.”

Lâm Linh trừng mắt nhìn hắn một cái, trong lời nói của tên kia không hề che giấu sự đắc ý mà.

“Không sửa được cũng không sao.” Vẻ mặt Arthur vẫn trầm tĩnh, “Cho dù không có thanh kiếm này, ta vẫn có thể ứng phó mọi chuyện.”

Mặc Lâm liếm liếm môi: “Bệ hạ, hiện giờ người Saxon và người La Mã đang nhìn chúng ta như hồ rình mồi, tương lai nhất định sẽ có chiến tranh. Nếu như con không có vũ khí thích hợp, sợ là con không thể phát huy được hết khả năng của mình đâu.”

Lâm Linh cũng liên tục gật đầu phụ họa: “Đúng, đúng, giống như Tôn Ngộ Không, có gậy Như Ý nên mới có thể đánh được thiên giới, vô địch thiên hạ!”

“Tôn Ngộ Không? Là cái gì?” Năng lực cảm nhận chuyện Bà Tám của Khải lập tức đánh hơi được đề tài mới.

Lâm Linh cười hi hi: “Tôn Ngộ Không là một nhân vật lợi hại trong truyền thuyết của chúng tôi, cậu ta không những có thể hàng yêu trừ ma, mà còn có

bảy mươi hai phép biến hóa, rất lợi hại đó.” Nói xong, nàng liếc mắt về phía Arthur một cái, chỉ thấy khoe miệng của hắn hơi kéo, hiển nhiên có chút hưởng thụ với việc Lâm Linh đem hắn so sánh với một nhân vật lợi hại như thế.

“Mặc Lâm tiên sinh, có phải ngài đã có một biện pháp tốt khác không? Ta nghĩ hẳn là ngài đã quyết định được món vũ khí nào là thích hợp nhất đối với bệ hạ.” Lancelot mỉm cười, không chút hoang mang ném vấn đề này lại về phía Mặc Lâm.

Mặc Lâm cười cười đứng lên, “Quả không hổ danh là đệ nhất kỵ sĩ. Đúng vậy, trên thế gian này có một thanh kiếm vô cùng thích hợp với bệ hạ.”

“Đó là gì? Như thế nào? Ở đâu? Tên gì? Có điểm gì đặc biệt? Làm thế nào để tìm được nó?” Chứng Bà Tám dòn cục nẩy giờ của Khải cuối cùng cũng phát tít.

Mặc Lâm cố nhin xuống cảm giác muốn nhét giẻ rách vào cái mồm của hắn, cố nở một nụ cười: “Thanh kiếm này được làm từ vàng, trên chuôi kiếm có một viên bảo thạch, nó có thể chém sắt như chém bùn, vì thế nên tên của nó là Excalibur, trong ngôn ngữ cổ Celtic nghĩa là đoạn cương, nó còn có một cái tên khác là — vương giả chi kiếm. Theo truyền thuyết, nếu như thanh kiếm nhận thức được chủ nhân của mình, thì nó sẽ phát huy một luồng sức mạnh mạnh hơn bình thường.”

“Thanh kiếm này ta cũng đã từng được nghe qua, nghe nói là được chế tạo ở Tinh linh quốc Avalon.” Đặc Lý Ti đứng một bên xuyên vào.

“Tinh linh quốc Avalon?” Lâm Linh ngẩn người, lần trước lật xem cuốn sách về Arthur vương có thấy qua tên địa danh này. Nhưng cụ thể nó nói cái gì thì nàng không nhớ rõ.

“Avalon ở phía tây nam Enland, nhưng người thường sẽ không bao giờ có thể tìm được nó. Giữa một cái đầm là hòn đảo Avalon quanh năm sương mù bao phủ, chỉ có thể dùng thuyền nhỏ để đến đó, đó chính là vương quốc Tinh Linh trong truyền thuyết. Bất quá đó cũng chỉ là tin vĩa hẻ, bởi vì đó giờ ta chưa từng nghe đã có người nào chân chính tới được đây.” Khải nói một cách không xác định, hiển nhiên hắn cũng bán tín bán nghi với thông tin này.

“Vậy phải đi tới Avalon đó mới tìm được thanh kiếm sao?” Lâm Linh đột nhiên cảm thấy đau đầu.

“Không, hiện giờ thanh kiếm này không ở Avalon, mà đang được tiên nữ trong hồ Yimia canh giữ.” Lúc Mặc Lâm nhắc tới cái tên này, trong mắt nổi lên một tia phức tạp.

“Yimia?” Lancelot hơi kinh ngạc ngẩng đầu, “Tôi nghe các tiên nữ trong hồ đã nuôi dưỡng tôi nói, vị tiên nữ Yimia này là một nữ tính hết sức đặc biệt, chỉ thích lai vãng một mình.”

Lâm Linh đảo một vòng con người: “Mặc kệ cô ấy là ai, tóm lại vẫn phải hỏi cô về thanh kiếm đã.”

“Bệ hạ, xin ngài hãy để ta đi tìm vương giả chi kiếm” Lancelot quả nhiên là một kỵ sĩ tận trung với công việc, lúc nào cũng quên mình vì chủ nhân.

Không đợi Arthur trả lời, Lâm Linh cũng vội vàng xen vào: “Tiểu Lan, cậu mới trở về từ băng hải, nên nghỉ ngơi đi thì hơn. Thủ hạ của quốc vương nhiều như vậy, lần này cậu không nhất định phải đi đâu.”

Lancelot nghe nàng nói những lời ân cần với mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, cười cười với nàng. Còn Lâm Linh nhớ tới lần Lancelot đã mạo hiểm nhảy xuống hải băng lạnh giá vì mình, dưới đáy lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua. Nàng không nghĩ nhiều liền nở một nụ cười đáp lại hắn.

“Lancelot, cậu ở đây nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sắc mặt Arthur thoáng có chút cổ quái.

Nghe Arthur nói thế, Lâm Linh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng con tức này còn chưa kịp qua đi thì Arthur đã đánh thêm một câu vào đầu nàng.

“Lâm Linh, cô đi.”

“A?” Lâm Linh qua một hồi lâu mới khôi phục lại được tinh thần bị đá kích, gương mặt nhanh chóng xám xịt lại như quả mướp đắng. “Tại sao? Tôi, tôi cũng vừa mới trở về từ biển băng Seberia a.”

“Nếu không phải tại cô, làm sao ta lại quyết đấu với Gawain, dẫn tới kiếm bị gãy chứ? Cô cũng nên làm chút gì chứ?” Mặt Arthur lạnh lùng nói như hót.

“Nhưng.....” Lâm Linh hướng ánh mắt cầu cứu về phía Mặc Lâm, ai ngờ hắn lại gật đầu tán thành, “Lâm Linh, chỗ khu rừng của tiên nữ Yimia chính là nơi đầu tiên người đến thế giới này. Nếu như người đi, có thể sẽ có được một cái gì đó bất ngờ.”

Lâm Linh sùng sốt, trong đầu đột nhiên hiện lại tình cảnh lúc đầu tiên tới thế giới này, khi đó, nàng cỡ nào luống cuống.

Nhưng bất tri bất giác, nàng đã quen với thế giới này, bởi vì đây là nơi mà nàng có thể phát huy khả năng của mình, có nhiều bạn bè, còn có..... người mình thích.

“Bệ hạ, ta lấy mười hai vạn phần thành ý, thỉnh cầu ngài giao nhiệm vụ đi tìm vương giả chi kiếm này cho ta và Lâm Linh đi.” Gawain lúc này bộ dáng còn vô cùng lười biếng lúc này lại vô cùng hăng hái.

“Hay để tôi đi đi, tôi có vẻ rất quen thuộc với thanh kiếm này.” Khải cũng tích cực nhảy vào. Trong cuộc hành trình lần này, hắn thấy trên đường hẳn là có rất nhiều chuyện Bà Tám không tưởng a, sao lại không tích cực chủ động trước được?

Ngay cả Đặc Lý Ti cũng từ từ bắn ra một câu: “Nếu như khu rừng đó sạch sẽ, ta cũng sẽ cân nhắc một chút.”

Lâm Linh vội vàng lắc đầu, cứu mạng a, nàng không cần đồng hành cùng hầu tước đại thúc biến thái này đâu! Còn có hai tên nói nhiều với ư sạch nữa, đều là những nhân vật khiến người ta đau đầu. Nàng không muốn ngày nào cũng phải rửa mồn tay nhiều lần, cũng không muốn lỗi tai mình bị hành hạ đến có vết chai a.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Gặp lại anh em kỵ sĩ

“Để đảm bảo an toàn,” Mặc Lâm đánh mắt nhìn chung quanh, “Chỉ bằng người chọn một kỵ sĩ để đi cùng đi.”

Lâm Linh không cần nghĩ ngợi chỉ ngay Lancelot: “Vậy để Tiểu Lan đưa ta đi đi.” Ha ha, trong đám này thì Lancelot coi như là “bình thường” nhất a.

Lancelot đầu tiên là sững sốt, lập tức nở một nụ cười ôn nhu: “Tôi rất vinh hạnh, Tiểu Linh.”

“Ta đã nói rồi, Lancelot, cậu hãy ở lại đây nghỉ ngơi cho tốt.” Arthur lạnh lùng lên tiếng, “Ta đã quyết định, 2 ngày sau ta sẽ dẫn Lâm Linh lên đường.”

Mọi người nhất thời ngây ngốc, Khải là người đầu tiên hồi phục tinh thần lại: “Ý bệ hạ là ngài tự mình đi?”

Thấy Arthur gật đầu, vẻ mặt Lancelot kinh ngạc, “Nhưng ngài là England vương, việc đi tìm vương giả chi kiếm nên để cho kỵ sĩ đi thì hơn chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, thân là quốc vương sao có thể tùy tiện xuất cung được, cậu còn còn rất nhiều chính vụ phải xử lý đây. Hơn nữa trên đường còn có biết bao nguy hiểm, cậu không nên mạo hiểm.” Lâm Linh vừa nghe Arthur sẽ đi cùng, trên đầu liền bốc hơi nước. Tuy nàng thích hấn nhưng hấn rất khó chiều a, dọc đường nhất định sẽ gặp nạn.

Arthur nghe nàng nói vậy, sắc mặt lại càng khó coi.

“Thế nào, cô thấy ta ngay cả một người phụ nữ mà cũng không bảo vệ được?”

“Sao lại thế, chẳng phải tôi đã nói cậu lợi hại giống Tôn Ngộ Không sao, ha ha..... Có cậu đi cùng tôi, thật, thật không thể nào tốt hơn.” Lâm Linh cười khan, nịnh nọt nói lời trái lương tâm, nàng không muốn đắc tội với vị bệ hạ hi nộ vô thường này đâu.

Sắc mặt Arthur chuyển tốt thấy rõ, đuôi lông mày nhướng lên: “Cứ quyết định vậy đi. Thời gian cũng không còn sớm, các người cũng về phòng nghỉ ngơi đi.”

Thấy mọi người cũng dần ra khỏi phòng, Lâm Linh cũng tạm biệt Mặc Lâm đi ra ngoài, đang tính nhắc chân ra ngoài thì đột nhiên nghe Arthur hỏi một câu: “Tôn Ngộ Không — lợi hại như vậy thật sao?”

Lâm Linh nín cười, xoay người lại nặng nề gật đầu: “Ân, hiển nhiên rồi, ngay cả thần tiên cũng không đối phó nổi với con khi này mà!”

Vừa dứt lời, nàng cảm giác hình như mình vừa nói sai cái gì, trong chớp mắt sắc mặt Arthur vận vận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Khi? Hóa ra Tôn Ngộ Không là một con khi? Cô cư nhiên đem ta so sánh với một con khi?”

A, xong đời! Dây thần kinh trên mặt Lâm Linh nhanh chóng trở nên vận vận: “Ha ha ~ đừng phân biệt thế chứ? Con khi này lợi hại hơn mọi người rất nhiều đó..... A a, thời gian không còn sớm, ta về trước nghỉ ngơi đây!”

Nói xong, nàng thừa dịp Arthur còn chưa kịp nổi bão, ba chân bốn cẳng thoát khỏi cái chỗ nguy hiểm này.

Ôi! Lâm Linh sau khi ra khỏi cửa vẫn không quên thở dài một cái, đột nhiên nàng đã hiểu rõ cái gì gọi là tai hại từ cái miệng a.

Buổi đêm yên tĩnh, ánh trăng chui ra từ những tầng mây. Trong không khí còn thoang thoảng một chút mùi hương lãng tiêu. Lâm Linh đang từ gian phòng của mình đi ra hoa viên thì chợt thấy một bóng người quen thuộc.

“Tiểu Lan, sao cậu lại ở đây?” Nàng bước nhanh qua.

“Suyt, nhẹ một chút. Tôi đang đợi một người bạn nhỏ.” Lancelot thần bí hướng nàng cười cười, trong con ngươi lấp lánh ánh trắng, khiến cho bóng đêm bốn phía đột nhiên sáng bừng lên.

“Người bạn nhỏ?” Nàng ngẩn người, về mặt hoài nghi nhìn cái bánh mật trong tay Lancelot.

“Àn, là một cục đậm đậm a.” Nụ cười của hắn dưới bóng đêm sáng như Lư Ly.

Trong lòng Lâm Linh càng thêm tò mò, đang tính hỏi kỹ hơn thì chợt nghe hắn nói một tiếng, “Tới” Tiếp đó chợt thấy cách đó không xa có một bóng đen nhỏ, chậm chậm chạy tới trước mặt Lancelot, cắn lấy chiếc bánh mật trên tay hắn. Chiếc đầu nhỏ ngoe nguẩy lắc vô cùng dễ thương.

Lúc này Lâm Linh mới hiểu rõ, hóa ra người bạn nhỏ là một chú nhím con!

“Chú nhím này đã sớm nhận tôi làm chủ, nhưng khoảng thời gian tôi đi bằng hải cùng cô đã không được gặp nó, nên hôm nay đặc biệt đem tới ít bánh mật đến cho nó.” Về mặt Lancelot nhu hòa nhìn chú nhím ăn, trong đôi con ngươi lam nhạt ánh lên tia hồn nhiên trẻ con hiếm thấy.

Lâm Linh kinh ngạc nhìn Lancelot, đó giờ trong mắt Lâm Linh Lancelot vẫn luôn là một nam tử ôn nhu, không ngờ đệ nhất kỵ sĩ cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

“Đúng rồi, Lâm Linh, con mèo nhỏ của cô đâu?” Lancelot chợt nhớ ra cái gì.

“Đúng rồi ha, từ lúc tôi trở về tới giờ vẫn chưa tìm ra nó. Bây giờ nó ngày càng vô pháp vô thiên, quả thực là giống y chang như chủ nhân cũ của nó, cắn bản chẳng bao giờ để tôi vào mắt!” Lâm Linh tức giận nói.

Lancelot cười thành tiếng: “Nếu như ngài ấy không để cô vào mắt thì sẽ không cùng cô đi tìm vương giả chi kiếm đâu. Tôi thấy về mặt lúc này của ngài ấy như cố độc hữu món đồ của mình ấy.”

Lâm Linh ngây ra, vài giây sau mới hiểu là Lancelot đang nói tới Arthur, về mặt có chút phớt hờ.

“Tôi thấy cậu ta thích hành hạ tôi thì đúng hơn.” Nàng nhếch miệng, do dự một chút lại nói, “Tiểu Lan, lời nói lần trước cậu nói với tôi. Cậu không nói với người khác đấy chứ?”

Nếu người khác mà biết nàng thích Arthur, nàng sẽ xấu hổ đến chết mất. Nàng thậm chí còn không có can đảm tưởng tượng thái độ của Arthur sẽ ra sao a, cái tên nam nhân độc như rắn kia nhất định sẽ cười nàng đến chết.

“Yên tâm đi, tôi nói rồi, tôi không phải Khải.” Lancelot nháy mắt mấy cái, thuận tay vuốt tóc nàng.

“Cám ơn, tiểu Lan.” Lâm Linh cũng ngây ngốc cười lên, trong lòng dâng lên một tia cảm khái, nếu ở hiện thực mà có một người anh như Lancelot, không biết là cực thích cỡ nào a.

“Nhìn kìa, mới đó nó đã ăn xong rồi.” Lâm Linh chuyển mắt nhìn sang chú nhím đang lượn tiếc liếm chút bánh ngọt trên người, cảm thấy nó thật ngây thơ dễ thương, nhất thời không nhịn được duỗi tay muốn sờ nó. Ngay lúc tay nàng sắp chạm vào con nhím, chợt nghe Lancelot lo lắng hô: “Cẩn thận!” Giây tiếp theo, tay nàng đã bị tay hắn bắt lấy.

“Cẩn thận nó đâm cô bị thương.” Trên mặt Lancelot xẹt qua một tia lo lắng.

“A, tôi quên mất.” Nàng ngượng ngùng cười, le lưỡi. Lancelot hình như nhận ra cái gì, lập tức buông tay nàng ra, mặt ửng đỏ thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

“Không, không sao.” Mặt Lâm Linh cũng thoáng đỏ lên.

Hai người đang im lặng, đột nhiên lại cùng ngẩng đầu lên, hai đôi mắt vô tình chạm vào nhau làm hai người cùng bật cười.

Dưới tàng cây cách đó không xa, ánh trắng xuyên qua những khe hở của tán lá, chiếu một tầng ánh sáng mờ ảo lên khuôn mặt quốc vương.

Ánh sáng trắng lạnh băng của mặt trăng như che đi ánh mắt sâu thẳm của hắn.

Arthur cúi đầu nhìn bóng của chính mình, đáy lòng tràn ngập cảm giác muốn chiếm đoạt.

Loại cảm giác này gọi là ghen tỵ gì đó nhỉ.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Linh vừa mở mắt ra đã thấy một bình cắm đầy hoa hồ điệp ở góc phòng, những cánh hoa màu xanh nở rộ dưới ánh nắng, bên trên vẫn còn đọng những giọt sương, sáng lấp lánh.

“Tiểu Linh thân ái, buổi sáng tốt lành!” Một giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên bên tai nàng, nàng mơ mơ màng màng xoay đầu lại, đột nhiên chạm vào một đôi mắt màu lục bích đang nhìn chằm chằm vào nàng vô cùng gần.

Nàng vô thức nhanh chóng nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, sau một giây rút cuộc cũng nhận ra được cái gì, oa một tiếng kêu to, nhảy dựng lên trên

giường!

“Ga – Gawain, sao anh lại ở trong phòng của tôi!” Phản ứng đầu tiên của nàng là nhanh chóng quán mền quanh người, nhanh chóng tránh xa hết mức có thể. Hoàn hảo hoàn hảo, may mà cổ áo ngủ thời Trung cổ rất kín.

“Tiểu Linh, phản ứng của nàng thật khiến người khác thương tâm mà, ta đặc biệt đến ban cho nàng âm thanh chào buổi sáng mà.” Đôi mắt đầy nhiệt lượng nhìn vào nàng, không quên vút cho nàng vài cái mị nhãn.

Lâm Linh cảm thấy da đầu tê rần như vừa bị thiên lôi đánh trúng.

“Vây ~ cảm ơn nhiều, giờ anh đi ra ngoài được chưa?” Nàng tức giận hạ lệnh đuổi khách.

“Tiểu Linh thân ái, nàng không ngại để ta dâng cho nàng một nụ hôn buổi sáng chứ?” Hắn chẳng những không hề có ý định đi ra ngoài mà ngược lại còn yêu cầu nàng.

“Tôi có đấy!” Trong nháy mắt hắn đang định nhích lại gần, Lâm Linh kịp thời bắt lấy cái gối trên đầu mình nện thẳng vào đầu hắn!

A a! Đây có tính là đại thúc biến thái quấy rối tình dục không?

Chiếc gối “rẹt” một tiếng rách ra, khiến đám lông vũ bên trong bay ra tán loạn. Nhất thời khung cảnh cả phòng đều là lông vũ bay phát pho, trông như tuyết rơi.

Lâm Linh ngửa mũi hít xì vài cái, Gawain lập tức tỏ vẻ sẵn sàng đưa sang một chiếc khăn tay. Lâm Linh trừng hắn một cái, không khách khí cầm lấy cái khăn lau vài cái.

“Mới sáng sớm mấy người đã ầm ỹ cái gì thế?” Không biết từ khi nào kỵ sĩ Đặc Lý Ti đã xuất hiện ngoài cửa.

Hai mắt Lâm Linh sáng ngời như vừa thấy được cứu tinh, hô lớn: “Đặc Lý Ti, mau giúp tôi tống tên hầu tước này ra ngoài với!” Đặc Lý Ti cau cau mi nhìn đám lông vũ bay đầy trời, không nói hai lời, lập tức muốn rời khỏi cái chỗ không hợp vệ sinh này.

“Đặc Lý Ti, nếu anh không vào, tôi sẽ để tay ba ngày trời không rửa, sau đó chạm vào người anh cho biết!” Lâm Linh thấy hắn xoay người định đi thì vội uy hiếp.

Đặc Lý Ti lập tức biến sắc, hiển nhiên vô cùng nhạy cảm với lời uy hiếp này. Hắn do dự một chút, không thể không cố gắng bước chân vào phòng, đang tính mở miệng nói chuyện thì Gawain đột nhiên đứng lên, ưu nhã cầm tay Lâm Linh lên hôn vào mu bàn tay, đứng chuẩn một cái hôn thủ lễ.

“Tiểu Linh thân ái, ta biết chỉ là nàng ngại. Nhưng không sao, sau này ta sẽ kiên trì đến đây đến khi nào nàng quen thì thôi. Vây, hẹn gặp ở bữa sáng.” Hắn vừa cười vừa đi ra ngoài cửa.

“Ai mà ngại chứ!” Nàng buồn bực nhìn bóng lưng của hắn, sau này nhất định phải khóa cửa lại cho thật cẩn thận, nếu không cứ sáng nào cũng nhìn thấy cái mặt của tên đại thúc biến thái này, nàng sẽ ăn không tiêu mất.

Đúng rồi, Đặc Lý Ti đâu? Sao lại không nghe thấy tiếng hắn? Nàng buồn bực ngẩng đầu lên, chợt thấy Đặc Lý Ti đang chăm chú nhìn vào sợi lông vũ đang đậu trên vai, vẻ mặt vô cùng không chịu nổi.

“Trên cổ cũng có, cho anh mượn này.” Lâm Linh hào tâm đưa chiếc khăn trong tay qua cho hắn.

Đặc Lý Ti hơi suy nghĩ, vẫn đưa tay nhận lấy chiếc khăn nhẹ nhàng lau cái cổ.

“A!” Đột nhiên Lâm Linh la lên thất thanh, “Không xong rồi! Hình như tôi mới lấy cái khăn đó để lau mũi.”

Cả người kỵ sĩ Đặc Lý Ti cứng ngắc, vẻ mặt như vừa bị sét đánh trúng, rầm một cái ngã xuống!

=====.

Ngày lên đường bầu trời trong xanh.

Sương mù không che được hết ánh nắng mặt trời chói lọi trên bầu trời, ánh sáng loang lổ rực rỡ như những đứa trẻ tinh nghịch, lười biếng rơi lên những cánh hoa. Gió nhẹ nhàng thổi qua khu rừng, chia rẽ những cái cây nghiêng ngả mỗi bên.

Lúc cười ngra ra khỏi cánh cửa hoàng cung, Lâm Linh cảm nhận rõ tâm trạng của Arthur đang cực kỳ không tốt, tính tiến lên hỏi hắn bị sao vậy, nhưng khi thấy trên mặt hắn viết mấy chữ to “Đừng có chạm vào ta”, nàng cũng chẳng dám nói gì thêm.

Đúng lúc đó trước mặt đột nhiên có hai vị kỵ sĩ tiến tới. Dẫn đầu là một vị nam tử trẻ tuổi có mái tóc dài màu rậm nắng, đôi mắt sâu thẳm màu chàm, dáng người cao ngất, vẻ mặt anh tuấn nghiêm túc. Mặc dù không thể phủ nhận là một mỹ nam tử, nhưng lại thấy một cái gì đó hơi thiếu khuyết. Vị thiếu niên còn lại có mái tóc màu đỏ đang cúi đầu nhìn chăm chăm xuống đất, có phần phẫn như thiếu kiềm chế.

Khí chất hai người thoạt nhìn có chút bất đồng, nhưng hình dáng lại có chút tương tự như hai huynh đệ.

Lâm Linh cảm thấy hai người này rất quen mắt, nhưng lại không nhớ rõ là đã gặp ở đâu.

Trong lúc nàng đang cố gắng nhớ lại thì hai người kia đã xuống ngựa, tiến tới trước mặt Arthur. Nam tử có ánh mắt nghiêm túc cúi người hành lễ, trầm ổn nói: “Bệ hạ, tại hạ là Lamorak đến từ gia tộc Phantom Noel, đây là đệ đệ của thần Juatan Just. Chúng thần đều được sức mạnh cường đại của bàn tròn kị sĩ dẫn dắt mà tới đây, mong ngài có thể chiếu cố cho chúng thần.”

Trong mắt Arthur lóe lên một tia sáng, khoe miệng khẽ nhếch một đường cong duyên dáng, gật đầu một cái đáp lễ, trầm giọng nói: “Hoan nghênh các người, kị sĩ của ta.”

Lamorak vội vàng kéo ống tay áo của tên thiếu niên tóc đỏ đang như treo lơ lửng trên chín tầng mây, ý bảo hắn nói vài câu. Thiếu niên kia có chút miễn cưỡng ngừng đầu, nhưng lúc thấy Lâm Linh vô cùng kinh ngạc, bật thốt lên: “Là – người – à?”

Lâm Linh cũng đồng thời đột nhiên nhớ lại—— tên thiếu niên này không phải là người đã bán chó săn cho nàng sao?

Hai huynh đệ nhà này cư nhiên là một trong những thành viên của bàn tròn kị sĩ!

“Hóa ra là hai người! Không ngờ các người cũng là thành viên của bàn tròn kị sĩ!” Nàng kinh ngạc mở to hai mắt.

“A, cô là vị tiểu thư lần trước đi cùng với kị sĩ Khải.....” Lamorak cũng nhận ra nàng, gật đầu một cái với nàng, lại quay mặt sang Arthur, “Bệ hạ, nếu chúng ta đã tới đây, nhất định sẽ tuân thủ đạo nghĩa kị sĩ, mãi mãi tận trung với ngài.”

Arthur liếc mắt nhìn Lâm Linh một cái, lại quay sang nói với hai người trước mặt: “Mặc dù ta rất muốn nói chuyện rõ ràng với các người, nhưng hiện giờ ta có chuyện phải xuất cung, như vậy đi, các người hãy vào trong vương cung đợi đi, kị sĩ Khải sẽ sắp xếp chỗ cho các người.”

Sau đó hai người cùng đi vào vương cung. Lúc tách ra đột nhiên Juatan Just quay lại hỏi một tiếng: “Chó – săn – đâu?”

Lâm Linh lập tức bắt chước hắn nói đúng ba chữ: “Nó – chạy – rồi.”

Hắn hừ một tiếng, xoay người bỏ đi theo Lamorak.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Gặp lại A Hoa

Thế gian này thật có nhiều sự trùng hợp, không ngờ bọn họ cũng.....” Lâm Linh nhìn bóng lưng bọn họ tự nhủ, quay đầu lại thì thấy vẻ mặt Arthur càng ngày càng khó chịu.

“Cô quen biết bọn hắn?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, lần trước lúc cậu nhậm chức kị sĩ tôi với Khải tính mua chó săn tặng cậu, Juatan Just chính là người đã bán con chó săn đó.”

Lâm Linh vội vàng giải thích.

“Chó săn?” Arthur nghi hoặc như ong mồi.

Lâm Linh chợt nhớ sau lần chú chó nhỏ đó hóa thành một tiểu nam hài thì biệt tích, nói vậy là Arthur chưa thấy qua nó, chẳng trách hắn không biết.

“Nhưng sau đó nó chạy rồi, cậu không biết cũng không có gì lạ.” Nàng nhún vai, “Vốn tính làm cho người một cái bất ngờ.” Nàng cảm thấy nói nhiều hình như không tốt cho lắm. Nếu như nàng nói chuyện chó săn biến thành hình người cho Arthur biết, chắc chắn lại sẽ nghe một trận trách móc từ hắn.

Arthur thoáng nhìn nàng, quát nhẹ roi ngựa, tiếp tục tiến lên phía trước, Lâm Linh thấy hắn không nói câu nào đâm chột nàng, cảm giác có chút không quen, đang suy nghĩ lung tung thì hắn đột nhiên dừng ngựa, quay đầu nhìn nàng nói: “Cô ngốc, sao còn không đi theo?”

Những sợi tóc vàng như nắng mềm mại bay bay trong không khí, đôi mắt màu tím trong suốt như lưu ly không cảm xúc.

Lâm Linh có cảm giác thật khác lạ, có phải ảo giác không nhỉ, hình như nàng vừa thấy thoáng qua một tia ôn nhu quen thuộc trong đôi mắt sâu thẳm kia.

Lúc tới giữa rừng đã là nửa đêm. Ánh trăng mờ mờ đổ xuống mặt đất, phủ lên một tầng sương trắng noãn, xa xa còn có mấy bóng cây.

Mặc Lâm nói hồ của Yinia trồng rất nhiều những bông hoa sen màu trắng, nhưng trong rừng cũng có không ít hồ, nên bọn họ muốn tìm chính xác thì tốn rất nhiều thời gian.

Đang lúc ngó nghiêng xung quanh, đột nhiên Lâm Linh thấy đằng sau một cái cây cách đó không xa có một đốm sáng màu vàng, nàng xoa xoa hai mắt của mình, chợt thấy đốm vàng đó hơi động đậy. Nàng nhìn kỹ lại thì không tin vào mắt mình nữa, đốm sáng vàng đó cư nhiên chính là chú chó săn nhỏ hôm đó!

“Arthur, cậu tới đây xem này? Hình như có cái gì đó?” Nàng vội vàng chỉ vào đó.

Về mặt Arthur khó hiểu liếc mắt qua: “Có cái gì?”

Lâm Linh kinh ngạc, chẳng lẽ chỉ có mình nàng mới có thể thấy.

Chú chó săn nhỏ hình như đang có ý bảo Lâm Linh đi theo nó.

Lâm Linh thoáng do dự, đột nhiên kéo Arthur chạy theo.

“Đồ đàn, cô đi đâu vậy?”

“Tin tôi đi, Arthur, tôi nghĩ nó sẽ giúp chúng ta tìm ra được cái hồ.”

“Nó?”

“Tôi không biết nên giải thích thế nào với cậu, nhưng cậu tin tôi một lần được không?”

“Chả hiểu cô đang nói cái gì.” Về mặt Arthur mặc dù đang rất khó chịu nhưng vẫn đi theo nàng.

Đi theo chú chó săn mãi, cuối cùng hai người cũng phát hiện ở cuối khu rừng đúng là có một cái hồ đầy hoa sen trắng. Ánh trăng chiếu lên mặt hồ lấp lánh, những bóng hoa trắng muốt phản chiếu trên mặt nước như đang mặc một bộ xiêm y hoa lệ.

“Nếu như đoán không sai thì đây chắc là cái hồ của tiên nữ Yimia rồi.” Lâm Linh mừng rỡ nói.

Arthur lơ đãng nhướn mi: “Chắc là do trùng hợp nên cô mới tìm được thôi.”

“Ai nói là trùng hợp !” Lâm Linh tức giận trừng mắt nhìn hần một cái, gương mặt muốn tìm chó săn nhỏ đã dẫn đường, nhưng lại không thấy bóng dáng của nó đâu. Trong lòng nàng không khỏi dâng lên một tia nghi hoặc, sao lại gặp nó ở chỗ này nhỉ?

Mặc Lâm đã nói tiên nữ Yimia chỉ xuất hiện vào buổi sáng sớm, hơn nữa hai người do vội vàng đuổi theo nên cũng đã kiệt sức, dự sẽ nghỉ lại một đêm bên hồ đợi sáng mai tiên nữ xuất hiện.

“Kỳ lạ, trong thời gian này thì làm gì có hoa sen nhỉ.” Lâm Linh kinh ngạc nhìn những đóa hoa sen kỳ dị nở rộ trong hồ.

“Đồ ngốc, nếu đây là nơi ở của tiên nữ, như thế cũng đâu có gì lạ.” Arthur không chút khách khí phản bác.

“Nhưng.....” Nàng còn chưa kịp nói hết thì đột nhiên có một bóng đen to lớn phóng ra nhanh như gió từ bụi cây đằng kia, nhắm thẳng về phía nàng!

Trời ơi! Bóng đen to lớn đó cư nhiên là một con sư tử a! Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến cả người nàng ngây dại chưa kịp định thần.

“Đồ ngốc, mau tránh ra!” Arthur rút thanh trường kiếm bên hông, không nói hai lời đâm thẳng về phía con sư tử!

Nhưng trong nháy mắt đó, Lâm Linh lại thấy con sư tử kia cư nhiên lại chảy nước mắt, hình ảnh quen thuộc này đột nhiên gợi lại một đoạn trí nhớ mà nàng tưởng chừng đã quên —

“Sau này ta gọi ngươi là A Hoa nhé?”

Sư tử gầm nhẹ một tiếng, [sư tử:] tôi không muốn cái tên xấu hổ này!

“Ngươi thích tên này à, là ta tìm cho ngươi đó nha.” Lâm Linh tạm quên cả sợ, nhẹ nhàng cười cười.

Sư tử [chảy nước mắt]: Không muốn không muốn, ta không muốn tên này!

“Xem ra ngươi thật sự rất thích tên này, kích động đến rơi cả nước mắt” Lâm Linh vỗ vỗ nó, “Không cần kích động như vậy đâu .”

Sư tử [tiếp tục chảy nước mắt]:.....

Đúng rồi, đây chẳng phải chính là khu rừng lần đầu tiên mình gặp A Hoa sao? Oa, chẳng lẽ con sư tử này là..... Tim nàng giật thót một cái, dùng hết khí lực hô to lên: “Dừng tay!!!!”

Nghe tiếng nàng hô to, mũi kiếm của Arthur đang suýt chạm vào A Hoa đột nhiên khựng lại. Đang tính nổi giận thì đột nhiên nàng nói lớn: “A Hoa, là ngươi sao?”

Kỳ diệu, sư tử rống lên một tiếng, nước mắt vẩy ra, thân mật giờ hai chân trước xông tới trước mặt nàng, chiếc bờm xù trên đầu cọ cọ vào người nàng.

“Người thật là A Hoa! Đã lâu không gặp, A Hoa!” Lâm Linh mừng rỡ ôm lấy nó, này có tính là bạn cũ gặp lại nhau sau một thời gian dài xa cách không? Nói thế nào thì A Hoa cũng chính là người bạn tốt đầu tiên của nàng khi lần đầu tới thế giới này! Không ngờ lại có thể gặp lại nó lần nữa!

“Cô biết con sư tử này?” Arthur khó tin nói.

“Àn, tôi biết nó, cậu đừng làm hại nó, nó không có ác ý gì đâu!” Lâm Linh thân mật vuốt ve bờm của nó, ngoắc ngoắc Arthur, “Arthur, cậu lại đây dựa vào nó đi, ấm hơn một chút đây.”

Arthur thoáng do dự. Cái cô ngốc này, quả thật là sư tử nhận thức được nàng, nhưng đây là không nể mặt mũi hán a. Huống chi mới này hán xem chút nữa thì giết nó đây.

“Sao thế? Chẳng lẽ cậu lại sợ một con sư tử vừa ngoan hiền lại đáng yêu này sao?” Lâm Linh nháy mắt mấy cái.

Ngoan hiền đáng yêu? Arthur dờ khóc dờ cười lắc đầu, sợ là cô ngốc này là người đầu tiên dùng hai từ này để hình dung sư tử. Biết rõ là nàng đang khích tướng, nhưng hán cũng không thể để nữ nhân này giễu cợt mình được, nghĩ một hồi vẫn đi tới. Quả nhiên A Hoa thấy hán lại gần thì thoáng tỏ vẻ khó chịu, liếc mắt về phía thanh kiếm trong tay hán, nhưng vẫn dựa người về phía Lâm Linh.

“Yên tâm đi, A Hoa sẽ không làm hại cậu đâu. Tôi sẽ bảo vệ cậu.” Lâm Linh cười hi hi sờ sờ đầu nó, lại giật giật nhẹ góc áo Arthur, ý bảo hán ngồi bên cạnh mình.

Ánh trăng mê ly, chung quanh yên tĩnh, hai người rúc thân vào A Hoa, không ai nói gì thêm nữa.

“Sao cô lại quen nó?” Sau một hồi trầm mặc, rốt cuộc Arthur cũng không nhịn được hỏi.

“Thật ra lúc lần đầu tôi tới thế giới này, ngoài Mặc Lâm thì người bạn đầu tiên mà tôi quen biết được chính là A Hoa. Lúc đó tôi thật sự rất sợ hãi, nên nó là một người bạn thật sự rất đặc biệt với tôi.” Lâm Linh nói đến mấy lời này thì đột nhiên khóe mắt có chút ươn ướt, trong lòng có cái gì đó như đã tích tụ sẵn từ lâu, đột nhiên nhớ tới ba mẹ, nhớ tới học hành, cuộc sống ở thế giới hiện thực.

Thấy vẻ mặt của nàng thay đổi, Arthur cũng đoán được phần nào tâm trạng của nàng, thấp giọng nói: “Cô muốn về?”

Nàng chôn đầu vào giữa đầu gối, nhẹ nhàng gật đầu.

“Kỳ thật ta cũng rất tò mò về thế giới của cô. Rốt cuộc nơi đó là chỗ như thế nào mà đồ ngốc như cô lại có thể sống được.” Ánh mắt của hán lại khơi mào vài phần ranh mãnh, nhưng lại mị hoặc mê người.

“Này, cậu không để yên cho tôi được hả!” Nàng ảo não ngẩng đầu nhìn hán. Cái tên không an phận này chẳng những không nói được vài câu an ủi mà còn ném thêm đá vào giếng nữa.

Vừa dứt lời, đột nhiên nàng cảm thấy có một cổ đau đón bông rât truyền đến từ phía mu bàn tay, giơ tay lên nhìn thì phát hiện thấy một vết thương lớn, hình như là do mới này bị A Hoa cào trúng.

“Chắc đây là do mới này không cẩn thận bị nó cào trúng.” Ánh mắt Arthur tối sầm lại, nhẹ nhàng kéo tay nàng lại nhìn, giọng điệu tựa hồ có chút lo lắng, “Cô cũng thật quá chậm chạp, giờ mới thấy đau sao?”

“Tôi ~” Nàng cũng không biết giải thích như thế nào.

“Vết thương đã sưng lên, nếu tiếp tục như vậy sẽ bị nhiễm trùng.” Arthur đứng dậy đảo một vòng chung quanh, lăm bầm lăm bầu, “Nơi này hán là có loại cây đó.....”

“Cây gì?” Lâm Linh khó hiểu hỏi.

“Nói cô cũng vô dụng.” Arthur không chút khách khí bật lại nàng, cúi người cẩn thận vạch từng khóm cỏ bên hồ.

Không lâu sau, đột nhiên mắt hán sáng ngời, hình như vừa mới phát hiện ra được cái gì, liên tục cúi từ trong bụi cỏ ra mấy cái lá hình trứng.

“Quả nhiên chỗ này cũng có loại cây này.” Hán thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Trước đây Lancelot đã từng nói với ta, loại cỏ điệp thường mọc ven hồ này có tác dụng giảm đau vết thương rất mau, giờ là lúc cần đến nó.”

“Thật vậy chăng? Tiểu Lan hiểu biết thật nhiều thứ ~” Lâm Linh cười một cái thật to, lại tò mò hỏi, “Nhưng dùng nó như thế nào đây, nhai sao?”

Arthur không nói gì, đột nhiên bỏ mấy chiếc lá cây vào miệng nhấm nhấm.

“Này, cậu —” Lâm Linh kinh ngạc nhìn hán, hoàn toàn không rõ hán muốn làm gì. Đột nhiên tay nàng bị kéo qua, một cổ ẩm áp truyền tới từ mu bàn tay.

“Này.....” Lâm Linh chần động, cảm giác mềm mại ẩm áp từ đôi môi của đối phương khiến tay nàng tê tê dại dại. Đầu lưỡi của hán khẽ đẩy đẩy mấy

vụn lá trên tay của nàng, vừa ôn nhả lại vừa ôn nhu, từng chút từng chút một phủ lên vết thương của nàng. Đôi lông mi dài hơi rung động lướt qua máy ngón tay của nàng, trong nháy mắt khiến cả người nàng như bị điện giật, tê liệt toàn thân.

Đầu óc Lâm Linh trống rỗng, tiếng tim đập càng lúc càng lớn càng lúc càng lớn, giống như âm thanh của cả thế giới đều chìm trong tiếng đập ấy.

Nơi bàn tay như không còn cảm giác được gì nữa, chỉ có hơi thở đều đều của người kia, hơi thở nhỏ bé thì thầm bên tai khiến cho Lâm Linh có cảm giác không khí chung quanh như đứng lại. Nàng nhìn chăm chăm vào mấy đầu ngón tay mảnh khảnh của mình, không dám nhúc nhích, sợ rằng chỉ cần động đậy một chút thôi thì tất cả những hình ảnh đẹp đến không thật này sẽ biến mất. Cảm giác ở mu bàn tay vẫn không ngừng lan rộng như một hoa văn, cho đến khi mi tâm như muốn trực tràng nước mắt.

Nếu như có thể làm thời gian lúc này dừng lại, cho dù ngày mai có ra sao cũng chẳng quan trọng nữa, ý nghĩ này làm dưới đáy mắt của nàng dần phủ một màn sương, mờ dần đi.

“Được rồi.” Arthur đột nhiên ngừng đầu, khoe miệng lờ mờ ý cười. Lâm Linh giật bắn lên, vội vàng hồi phục lại tinh thần, tầm mắt không biết nhìn vào nơi nào, trên đầu như có một làn khói nước.

“Sao vậy, không biết như vậy mới có hiệu quả sao?” Âm cuối của hắn như đè nén ý cười, cố gắng giả bộ lạnh lùng “Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, nhanh đi nghỉ đi!”

“Àn.” Nàng trầm thấp lên tiếng.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, loang lổ chiếu xuyên qua những tán cây bồ kết, ánh sáng tự do theo gió đậu lên trên khuôn mặt Lâm Linh và Arthur, nhẹ nhàng mà rõ ràng.

Lâm Linh dựa sát người vào A Hoa, lại liếc nhìn sang Arthur đang nhắm mắt bên cạnh, trong đầu chợt nhớ tới lời nói của Lancelot: “Lâm Linh, nếu thích hay không thích đều làm cho cô đau khổ..... vậy tại sao lại không chọn về trước?”

Nghĩ tới đây, một tình cảm rối rắm ở trong lồng ngực lại trỗi lên, ngọt ngào và khổ tâm, khiến cho nàng không tài nào ngủ được.

Một trận gió đêm mang theo vài phần lạnh lẽo kéo tới. Cả người Lâm Linh thoáng run lên, không tự chủ xê dịch về phía Arthur. Cơ thể của Arthur thật ấm áp như một lò sưởi vậy. Dù sao thoát nhìn hình như hắn cũng đã ngủ rồi, vậy len lén dựa vào hắn một chút chắc cũng chẳng sao nhỉ?

Đúng lúc nàng đang rối rắm thì đột nhiên thấy Arthur hơi rung mi, khiến nàng sợ hãi thoáng lùi lại, không ngờ hắn cư nhiên lại vươn tay ra, vô tình kéo cả người nàng vào trong ngực mình.

Lâm Linh sùng sốt, sau đó trong lòng đột nhiên có một cỗ ấm áp ngọt ngào, dần dần nhắm hai mắt lại. Nhiệt độ ấm áp của đôi phương như một ngọn gió nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve, chìm vào trong một giấc mộng hạnh phúc.

Nếu đêm nay dài hơn một chút thì tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Bị biến thành một con cóc

Trong lúc mơ mơ màng màng, hai người tựa sát vào nhau, chờ một ngày mới.

Rừng cây buổi sớm xanh um tươi tốt, rậm rạp xum xuê, màu xanh biếc phủ dày khắp rừng rậm, những tia sáng vàng rờn đan xen lọt qua những khe lá bay múa, mang đến một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Màn sương trắng chậm rãi lượn lờ rồi ẩn mình đi sau cánh rừng u tĩnh.

Lâm Linh vừa mở mắt ra, chợt thấy trên một đóa sen trắng trước mặt mình có cái gì. Nàng xoa xoa hai mắt, lại vuốt vuốt trán, đột nhiên chỉ vào đóa sen trắng đó kêu to lên: “Arthur, cậu xem, chỗ này có cái thứ gì kỳ quái lắm nè!”

“Cô ngốc, mới sáng sớm cô gọi thần gọi quỷ gì thế.....” Arthur bất đắc dĩ địa xoa xoa thái dương, ánh mắt hướng theo tay nàng chỉ, không khỏi sùng sờ.

Chỉ thấy trên chiếc lá là một con cóc xấu xí, nhưng đang ngồi trên con cóc lại là một vị cô nương lớn cỡ bằng ngón tay cái vô cùng xinh đẹp, mái tóc vàng dài như lá liễu, đôi cánh ve mỏng phía sau lưng nhẹ nhàng rung động theo gió, phát ra một tầng ánh sáng vàng mỏng trải lên mặt hồ.

“Ngón.....ngón cái cô nương!” Lâm Linh lắp bắp bật thốt lên.

“Ngươi bảo ta là ngón cái cô nương?” Tiểu cô nương nở một nụ cười động lòng người như một thiên thần, giọng nói như trong veo thanh thoát như mảnh băng.

“Vậy cô chính là tiên nữ hồ Yimia?” Arthur rất nhanh đã nhận ra.

Tiểu cô nương cười khanh khách, vỗ vỗ tay nói: “Quả nhiên không hổ danh là Arthur vương, đúng vậy, ta chính là Yimia, ta vẫn luôn ở đây chờ ngài tới.”
Chờ? Lâm Linh ngẩn người, chẳng lẽ tiên nữ đã sớm biết Arthur sẽ đến?

Arthur cũng không kinh ngạc, không chút hoang mang nói: “Nếu vậy thì chắc là cô cũng biết mục đích chúng tôi đến đây đi?”

“Thanh vương giả chi kiếm này đã định sẵn chủ nhân là ngài, cho nên, ta vẫn luôn chờ ngày ngài đến.”

Ánh mắt Yimia lộ ra vẻ thuần thực không giống như bề ngoài, “Tuy nhiên, trước khi đưa cho ngài, ta có một yêu cầu nhỏ.”

“Chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ đáp ứng cô.” Arthur lập tức trả lời.

Yimia đảo một vòng con người, nhìn thẳng vào Lâm Linh: “Ta muốn mượn một thứ của cô nương này, chỉ một ngày thôi.”

“Từ cái mạng nhỏ của tôi ra, gì cũng được.” Lâm Linh thốt lên.

Yimia nháy mắt mấy cái: “Chắc các người cũng đang rất tò mò về hình dáng bên ngoài này của ta nhỉ? Nói cho các người biết cũng chả sao, thật ra lúc còn trẻ ta đã bị dính một lời nguyền, cho nên chỉ có thể mãi mãi xuất hiện trong bộ dạng này. Nên ta muốn dùng thân thể của người, để cho ta có thể một lần được cảm thụ thế giới này, chỉ cần một ngày là được rồi.”

“Ý của cô là trao đổi thân thể?” Lâm Linh lập tức liên tưởng vụ Arthur bị biến thành mèo kia.

Arthur hơi nhíu mày, đang tính nói cái gì, nhưng không ngờ Lâm Linh lại kiên định gật đầu: “Được, không thành vấn đề. Nhưng tôi cũng muốn cô phải giữ lời, ngày mai nhất định phải trao vương giả chi kiếm cho Arthur.” Arthur nhíu mày chặt hơn, ý bảo Lâm Linh không nên nói nữa, thấp giọng nói: “Đồ ngốc, cô đáp ứng nhanh thế.”

“Đừng lo, chỉ là đổi với nàng một ngày thôi mà.” Lâm Linh nhếch môi, cố gắng làm bộ không quan tâm.

“Người đã đồng ý với ta rồi thì đừng có hối hận đấy.” Bên môi Yimia nở một nụ cười quỷ dị, hai tay khẽ động, một đạo ánh sáng màu xanh bao phủ quanh người Lâm Linh.

Sau một trận hoa mắt choáng váng, Lâm Linh vừa mở mắt ra, ngẩng đầu lên thì thấy thân thể của mình, nàng đột nhiên có một cảm giác kinh ngạc khi thấy một thế giới ngoài tầm nhìn của mình. Nhưng lần đầu tiên nàng phát hiện ra rằng, thì ra diện mạo cũng nàng thanh tú như thế.

“Có gì không đúng sao?” Giọng nói của Yimia truyền đến từ bên cạnh. Lâm Linh ngẩn người, giọng nói này..... Tại sao lại không phải phát ra từ thân thể của mình? Không phải nàng đã hoán đổi thân thể với Yimia sao?

“Sao vậy?” Trong giọng nói của Yimia mang theo tia cười ranh mãnh.

Lâm Linh quay mạnh đầu lại, kinh ngạc phát hiện Yimia đang cười hi hi nhìn mình, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Chẳng lẽ nàng không hoán đổi thân thể với mình?

Lâm Linh mang một bụng nghi vấn, lại quay đầu nhìn về phía Arthur, nhất thời hít một hơi khí lạnh, oa!! Sao Arthur nhìn như người không lộ vậy! Đôi mắt màu tím kia như hai cái đăng lờ lờ sáng, thật là khủng khiếp!

“Yimia, chuyện này rốt cuộc là sao?” Arthur vừa mở miệng, đột nhiên nàng thấy như một tiếng động ong ong bên tai.

Yimia nhún vai không cho là đúng: “A, thi triển pháp thuật bị nhầm, nên không cần thận hoán đổi cô ta với thú cưỡi của ta rồi.”

Thú cưỡi? Trong đầu Lâm Linh hiện lên một sinh vật kỳ quái, thân thể không khô cứng dờ, chợt nhìn thấy thân thể của mình đang khom xuống, chống hai tay xuống đất nhảy căng lên, còn phát ra tiếng kêu ộp ộp.

Này, cái dạng này ~ sau lưng nàng toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, chẳng lẽ hiện giờ mình đang ở trong.....

Nàng kiểm chế trống ngực đang nhảy loạn, cúi đầu nhìn thân thể của mình một cái.

Chỉ một cái liếc mắt qua đó thôi đã khiến đôi mắt nàng tràn ngập vẻ ảo não. Trời đất quỷ thần ơi, Bò Tát Thượng Đế Alla Thánh nữ ơi! Nàng, nàng cư nhiên bị biến thành một con cóc!

“Không được! Không được! Mau đem tôi trở về lại thân thể của mình đi!!!” Lâm Linh đáng thương chảy nước mắt kêu to, nhưng âm thanh thoát ra chỉ là mấy tiếng ộp ộp, ộp ộp!

A a! Thật là không muốn sống nữa mà! Lúc Arthur biến thành mèo tốt xấu gì cũng nói được tiếng người, nhưng đến phiên nàng thì chỉ có thể ộp ộp kêu loạn!!!

“Tiên nữ Yimia, làm phiền cô trao đổi cơ thể bọn họ lại lần nữa đi.” Arthur đồng tình liếc nhìn con cóc một cái, trong con người lưu động vài tia phức tạp.

“Ma pháp này một khi thi triển sẽ mất một thời gian mới có thể dùng tiếp được, nhưng ngài cũng không cần lo lắng, sáng mai ma pháp này sẽ tự biến mất thôi.” Yimia nháy mắt vài cái với Lâm Linh, “Đúng rồi, lần sau cô đừng có tùy tiện nói người khác là thứ gì kỳ quái nữa nha.”

Lâm Linh sùng sốt, lập tức nhớ lại lời mình đã nói lúc nãy, cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra là do cô tiên nữ này cố ý, cái này rõ ràng là trả thù mà!

Còn con cóc đang chiếm thể xác của Lâm Linh kia, hề phát hiện thấy thứ gì ăn được là lại vuron đầu lưỡi, bắt lấy một con bướm, không do dự nuốt vào bụng.

A a! Lâm Linh thấy cảnh này thì tâm trạng hoàn toàn bị khủng bố, nhờ, thật mất vệ sinh a, sẽ bị tiêu chảy đấy!!

“Yên tâm, rạng sáng ngày mai, ta sẽ trả lại cơ thể cho người.” Yimia vẫy vẫy chiếc gậy gỗ nhỏ trong tay, một đạo ánh sáng màu xanh bao phủ lấy nàng và “Lâm Linh” xuống nước.

Gió lạnh lạnh thổi, như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nước gọn nhộn nhạo trên mặt hồ, chỉ để lại một ký sĩ và một con cóc đang mắt to nhìn mắt nhỏ bên hồ.

Như cảm giác được điều gì đó, con cóc di chuyển thân mình, tìm cách chạy trốn khỏi tầm mắt của đối phương. Nói là di chuyển, thật ra là nhảy lên một chút vì nàng còn chưa quen với thân thể mới, phóc một cái nhảy xuống hồ.

“Lâm Linh, đừng lộn xộn.” Arthur nhanh chóng vuron tay muốn mò nàng lên.

Mất thấy tay hấn cách mình càng ngày càng gần, Lâm Linh đột nhiên nghĩ tới mình bây giờ đang rất xấu xí, hơn nữa lại còn ở trước mặt người mình thích, chột có cảm giác muốn trốn tới một chỗ nào đó mà hấn không tìm ra được, chờ ngày mai lại xuất hiện.

Nghĩ vậy, nàng cố sức quẫy trong nước, vụt một tiếng nhảy lên bờ, nhanh chóng biến mất sau bụi cỏ.

Con cóc đáng thương nhắm mắt nhắm mũi nhảy về phía trước, nhanh chóng bị chặn đường lại bởi một thứ đen xì.

Lâm Linh cúi gục đầu xuống nên không nhìn thấy rõ cái gì trước mắt, lớn tiếng nói hai câu ý bảo đối phương mau rút ngay.

Nhưng cái thứ đen tuyền đó chẳng những không nghe lời mà còn phát ra những âm thanh “tê tê” rợn người, .

Lâm Linh như ý thức được cái gì, cả người run rẩy ngẩng đầu thì thấy một con rắn sọc trắng đen đang giương mắt nhìn nàng, đôi mắt xanh thăm ánh lên tia tham lam.

Nàng muốn chạy trốn, nhưng tứ chi lại như mất đi toàn bộ khí lực, toàn thân trong nháy mắt động cứng ngắc, không phản ứng được gì.

Con rắn kia cũng không hề dễ dàng tha cho con mồi của mình, vẫy vẫy cái đuôi, nhanh như chớp lao tới!

Trong lúc mảnh chỉ treo chuông, một đạo ngân quang xẹt qua mặt nàng, lúc nàng nhìn lại thì đã thấy thân thể của con rắn lớn hung ác kia không biết từ khi nào đã bị một thanh kiếm đâm xuyên xuống đất! Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay to xách ngược đến ngang tầm mắt, khiến nàng nhìn rõ được một khuôn mặt vô cùng quen thuộc. Lúc này, trên gương mặt tuấn mỹ ấy như mang theo vài tia tức giận.

“Arthur.....” Nàng thấp giọng thì thào.

“Cái cô ngốc này! Cô muốn chạy đi đâu trốn thế?” Arthur nắm chặt nàng, cố nén tức giận, “Có biết bộ dạng bây giờ của cô rất là nguy hiểm không! Có khi chết như thế nào cũng không biết ý!”

Không biết tại sao, mặc dù hấn đang tức giận, nhưng trong lòng Lâm Linh lại dâng lên một cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Nhưng cái tư thế chống ngược này đang khiến đầu óc nàng hoa mắt choáng váng, nàng bắt đầu dĩ ộp ộp vài tiếng phản kháng, nhưng hấn lại tạt vào mặt nàng, “Đây là trừng phạt!”

Bầu trời đột nhiên đổ mưa.

Những giọt mưa lạnh băng rơi lên người Lâm Linh, nàng ai oán thở dài một tiếng, chưa bao giờ nàng thấy những giọt mưa đánh lên người lại đau như thế, cứ như là bị người ta nện mấy quyền vậy.

Arthur cúi đầu nhìn nàng một cái, thuận tay nhét nàng vào trong ngực áo của mình. Hình như sợ nàng bị dính mưa, không quên kéo kéo áo che đi thân thể của nàng.

Lâm Linh sau một phen thiên hoàng địa chuyển lại được chui vào trong ngực áo ấm áp, nàng có chút kinh hoàng sợ té lấy hai chi trước nắm chặt áo hấn. Hấn nhẹ nhàng cúi đầu thấp xuống, khoảng cách gần đến nỗi khiến cho người khác sinh ra ảo giác ôn nhu.

Nàng bắt giác lui lui thân mình, hiện giờ nàng đang là một con cóc vừa xấu xí lại vừa dơ bẩn, Arthur hẳn, không để ý sao?

Ngay lúc nàng không biết làm sao, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói bá đạo kèm theo chút ôn nhu: “Bắt đầu từ bây giờ, cô cứ đợi bên cạnh ta, không được chạy loạn đầu hết, biết chưa?”

Tim nàng đánh “thịch” một cái, mơ hồ nghĩ thấy mùi bách hợp tỏa quanh người hắn, phảng phất như hóa thành một làn sương ảo giác, ảm áp thấm vào cơ thể như một làn gió xuân.

Dù sao thì cũng đang mượn thân thể kẻ khác, thôi thì cứ tận hưởng chút giây phút ảm áp này đi.

“Biết rồi.” Nàng thấp giọng trả lời, nhưng Arthur lại nghe nàng nói mấy tiếng ộp ộp.

Nếu có ai đi ngang qua đây mà nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ không thể nào tin được. Một vị kỵ sĩ anh tuấn đang nở một nụ cười ôn nhu với một con cóc mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra.

Tư thế đó vẫn tiếp tục được duy trì đến sáng ngày hôm sau.

Ánh sáng dần đẩy lùi màn đêm lạnh lẽo, xuyên qua những tán lá xum xuê rậm rạp của rừng cây, trong suốt mà lóa mắt.

Lâm Linh chậm rãi mở to mắt.

Tiếng hót êm tai của những chú chim trên những tán cây xanh trên đầu, từng giọt sương mát lạnh rơi tí tách lên môi của nàng, lạnh lẽo ẩm ướt.

Nàng nhanh chóng nhận ra mình vẫn đang nằm trong lòng của Arthur, vì vậy cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng nhắm hai mắt lại tiếp tục chờ đợi. Nhưng chỉ qua hai giây sau, nàng chợt phát hiện hình như có cái gì đó không đúng.

Arthur hình như cũng không còn lớn như vậy thì phải?

Đúng lúc đó, lông mi Arthur cũng hơi run lên, đôi đồng tử màu tím mở ra còn mang theo vài nét ngái ngủ, nhưng nhanh chóng bị vẻ kinh ngạc thay thế khi nhìn vào nàng.

“Lâm Linh cô –”

Đúng lúc đó, cuối cùng Lâm Linh cũng biết là lạ chỗ nào.....

Hóa, hóa ra nàng đã trở lại cơ thể của mình!

Mặc dù không biết hồi phục lại từ khi nào, nhưng cái tư thế mập mờ trên người đối phương này khiến nàng thật sự hoảng loạn. “Tôi, tôi đã về lại bình thường, ha ha ~” Nàng cười khan một tiếng, vội vàng té, ngã, lộn nhào, dáng vẻ ngượng ngạo đứng dậy. Arthur nhướng mi nhìn nàng, khóe miệng hơi giương một tia ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chỗ ngồi nguy hiểm

“Đương nhiên, chẳng phải ta đã nói ta sẽ trả lại cơ thể cho ngươi sao. Còn về cái yêu cầu nhỏ hôm qua chỉ là để trừng phạt một chút về sự lỗ mãng của ngươi thôi.” Một giọng nói thanh thúy truyền đến từ xa.

Lâm Linh quay đầu lại nhìn thì thấy Yimia đang ngồi trên con cóc cười cười nhìn nàng. Tức thật a, quả nhiên là nàng đoán không sai mà, cô tiên nữ này chỉ muốn trả thù nàng thôi!

“Vậy cô có thể thực hiện lời hứa của mình, giao vương giả chi kiếm cho ta được chứ?” Arthur đứng thẳng người lên, bình thản ung dung hỏi.

Yimia nhẹ nhàng nhảy xuống, quơ quơ cây gậy phép trong tay, miệng lầm bầm đọc chú ngữ. Nàng ném chiếc gậy vào trong hồ nước, hồ nước đột nhiên rung động dữ dội, tiếp đó, một gốc cây cổ thụ vàng kim trồi lên từ dưới mặt nước, thân cây bao bọc lấy một thanh kiếm lấp lánh tinh quang ở giữa!

Sau khi Yimia niệm xong chú ngữ, thanh kiếm như được mọc cánh, tự động bay đến bên cạnh Arthur.

Đôi mắt Arthur ánh lên sự vui mừng lẫn sợ hãi, không che giấu niềm vui thích của chính mình. Hắn tiến lên cầm thanh kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve.

Yimia suy tư nhìn hắn, thoáng do dự lại nói: “Bệ hạ, vương giả chi kiếm tuy rất mạnh, nhưng vô kiếm lại quan trọng hơn là lưỡi kiếm. Nếu luôn đeo vỏ của vương giả chi kiếm bên người, ngài sẽ không bao giờ bị đồ máu, mong ngài ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được đánh mất nó.”

Lúc này tâm tình của Arthur đang đặt hết lên thân kiếm, nên chỉ âm ừ một tiếng cho qua.

Ánh mắt Lâm Linh vô thức xẹt qua Yimia, chợt thấy ánh mắt của nàng nhìn thanh kiếm có chút gì đó kỳ lạ. Không hiểu tại sao trong lòng Lâm Linh dấy lên một cảm giác bất an.

“Bệ hạ, giữa kiếm và vô kiếm ngài sẽ chọn cái nào?” Yimia đột nhiên hỏi.

Arthur trầm mặc một hồi lâu, kiên định nói: “Kiếm.”

“Bệ hạ, ngài phải chọn vô kiếm chứ không phải kiếm.” Ánh mắt của nàng ánh lên vẻ linh động.

“Tại sao?” Hấn nhíu mày.

“Kiếm chỉ có thể đả thương người khác, nhưng vô lại có thể bảo vệ bản thân.”

“Ta không cần bảo vệ.” Hấn không chút do dự trả lời.

Yimia cũng không nói gì thêm nữa, khẽ cười cười: “Nhiệm vụ của ta hoàn thành, cũng nên quay về rồi.” Trước khi biến mất nàng vẫn không quên nói một câu, “Còn nữa, nói với Mặc Lâm đừng bao giờ tặng hoa hồ điệp cho ta nữa, đây chính là loài hoa mà ta ghét nhất.”

Lâm Linh sững sốt, nhất thời vẫn chưa rõ hoàn toàn ý của nàng.

Mặc Lâm tặng nàng hoa hồ điệp..... Tại sao?

“Được rồi, chúng ta cũng nên trở về Camelot thôi.” Arthur thu hồi kiếm, vẻ mặt lại khôi phục thần sắc bình tĩnh.

Lâm Linh gật gật đầu, ánh mắt hy vọng liếc nhìn thanh kiếm kia, sâu trong đáy lòng có một loại cảm giác hơi động.

Nàng phải bảo vệ hấn, nhất định phải bảo vệ hấn thật tốt.

Lúc Lâm Linh và Arthur trở về Camelot, trong hoàng cung đã có hơn một trăm vị kỵ sĩ đã tới nhờ được kêu gọi từ sức mạnh của bàn tròn, trong đó cũng không thiếu các vị vương tử quý tộc từ các nước khác.

Ngoại trừ hai huynh đệ Lamorak và Juatan Just, Lâm Linh cũng thấy rất nhiều vị kỵ sĩ đang say sưa nói chuyện bên bàn tròn, nhưng khiến nàng kinh ngạc là có một số người nhìn thấy nàng là một cô gái phương Đông cũng không hề thấy xa lạ.

Danh tiếng của nàng từ sau trận đánh thay đó cũng đã bắt nổi lên. Một người con gái cư nhiên có thể đánh một vương tử xuống ngựa, đó là một chuyện rất bất ngờ.

Arthur chỉ cho những tên kỵ sĩ chỗ ngồi có hiện tên của mình. Bàn tròn làm từ thần mộc dưới đáy biển phát ra ánh sáng lộng lẫy, những dòng chữ khắc trên thân ghế đều làm bằng vàng.

“Tiểu Lan, chỗ của cậu này!” Lâm Linh liếc mắt qua chợt thấy tên của Lancelot nằm ở bên trái của Arthur, hưng phấn chỉ vào.

Lancelot mỉm cười đi tới trước vị trí của mình.

“Tiểu Linh thân ái, nàng có thể xem giúp chỗ của ta là ở đâu không?” Hầu tước Gawain chớp thời cơ tiến đến bên cạnh nàng.

Lâm Linh đã sớm phòng bị, vội vàng né xa hấn ra, tức giận bấu môi chỉ vào cái bàn: “Tên đầu ở đó, chẳng lẽ ngài không biết chữ sao? Hầu tước Gawain?”

“Ôi, Tiểu Linh thật vô tình a.” Gawain nở một nụ cười như có như không, đang tính cố gắng thêm thì chợt nghe một giọng nói trầm thấp của Arthur: “Hầu tước Gawain, chỗ của ngài ở đây. Mời ngồi vào đi.”

Gawain quay đầu lại thì thấy vẻ mặt bình tĩnh mang thêm vài phần tức giận của Arthur, không khỏi nở một nụ cười bí hiểm, quay đầu lại vút một cái mị nhãn về phía Lâm Linh rồi đi tới bên cạnh bàn tròn.

“A, chỗ ta đây rồi!” Mắt Khải sáng ngời, nhưng khi nhìn thấy hai cái tên ở hai bên thì không khỏi thất vọng, “Sao chán quá vậy, bên trái là Tiểu Lan, bên phải là Đặc Lý Ti, toàn là người quen thì sao có thể tám được chuyện gì chứ.”

Nhưng Đặc Lý Ti ngồi bên cạnh hấn lại có vẻ mặt vô cùng hài lòng, ở đây, chỉ có hấn mới có thể chịu được cái tính Bà Tám của Khải, và cũng chỉ có hấn mới có thể khiến cho Khải phát điên.

Giọng nói của Mặc Lâm phiêu lãng trong không trung: “Chúng ta đang ở thời khắc bước ngoặt của lịch sử. Chiếc bàn tròn này được lập ra để triệu tập mọi kỵ sĩ anh dũng trên thế gian này, vì thế bọn họ phải luôn đối xử với nhau như huynh đệ. Bọn họ phải chiến đấu vì công lý và chính nghĩa. Sẽ có nhiều kỵ sĩ sẽ hy sinh đi tính mạng của mình, nhưng danh dự vẫn sẽ mãi mãi được bàn tròn lưu giữ lại.”

Arthur cũng đứng dậy, đánh mắt bốn phía cất cao giọng: “Những vị kỵ sĩ tôn quý của ta, hôm nay chúng ta có mặt ở đây để tuyên thệ. Chúng ta sẽ chỉ chiến đấu vì chính nghĩa và công lý; tuyệt không hám vinh hoa phú quý, cũng không chiến đấu chỉ vì lợi ích bản thân. Chúng ta phải trợ giúp tất cả mọi người. Phải luôn đối xử hết lòng với kẻ yếu; nhưng nhất định phải nghiêm trị bọn ác đồ.”

“Chúng tôi xin thề!” Tất cả kỵ sĩ đồng thanh.

Sau khi các vị kỵ sĩ vào chỗ ngồi, bàn tròn vẫn còn dư mấy cái ghế. Ngoại trừ tên của Parsifal, nàng cũng thấy có mấy cái tên lạ, nhưng kỳ lạ nhất chính là cái ghế bên phải Arthur, nó không đề bất kỳ cái tên nào mà lại đề một dòng chữ: Chỗ ngồi nguy hiểm.

Ý của nó là, người có thể ngồi được vào cái ghế nguy hiểm này phải có một trái tim thuần khiết, nếu kẻ nào bất chấp ngồi lên thì sẽ phải nhận lấy một hậu quả khôn lường. Cho dù một người kỵ sĩ có như thế nào thì cũng phải mắc một khuyết điểm nhỏ trong người. Mọi người tò mò nhìn cái ghế đó, âm thầm đoán rằng người có thể ngồi vào được đó chắc chắn sẽ là một vị nam tử hoàn hảo vô khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chiến tranh

Sau buổi tuyên thệ của kỵ sĩ, Mặc Lâm gọi Lâm Linh vào phòng của mình.

“Đúng rồi, Mặc Lâm, lúc tới đó ta đã tìm lại được A Hoa đấy!” Lâm Linh không nhịn được vui mừng báo tin với Mặc Lâm.

Mặc Lâm cười cười: “Đó là chuyện tốt, sau này người sẽ cần tới sự trợ giúp của nó.”

“Còn một chuyện ta chưa nói với người.” Lâm Linh suy tư, không biết có nên nói chuyện con chó săn ra không.

Mặc Lâm cũng không có phản ứng bất ngờ gì, bình thản nói: “Sau này cô sẽ biết nó là ai.”

Gió đêm hây hây, mặc dù trời đã vào thu, nhưng những đóa hoa hò điệp trên bệ cửa sổ vẫn tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng. Tại sao trong phòng Mặc Lâm lúc nào cũng có loài hoa bi thương này? Đột nhiên Lâm Linh nhớ tới lời Yinia đã nói, trong lòng không khỏi sinh nghi.

“Yinia nàng ấy có nói gì với người nữa không?” Mặc Lâm lơ đãng hỏi một câu.

Lâm Linh không biết có nên nói những lời của cô tiên nữ cho Mặc Lâm nghe hay không, hay chỉ kể lại những chuyện đã xảy ra trong rừng.

“Nàng có nói lúc còn trẻ đã bị trúng một lời nguyền nên không thể xuất hiện bằng hình dáng ban đầu được. Là thật sao?”

Trong nháy mắt, thần sắc trên mặt Mặc Lâm có chút mờ ảo, nhưng lập tức khôi phục lại nụ cười: “Đúng vậy, vì lúc 16 tuổi nàng ấy bị trúng phải một lời nguyền ngoài ý muốn, nên vĩnh viễn chỉ có thể xuất hiện trong hình dáng kia.”

Nụ cười của hần thản nhiên nở rộ dưới bầu trời đêm, đẹp như ánh trăng, nhưng mơ hồ còn pha lẫn một tia ưu thương.

Mặc dù nàng không phải là một người quá nhạy cảm, nhưng tiềm thức mách bảo với nàng rằng, quan hệ giữa Mặc Lâm và Yinia cơ hồ không đơn giản, hay giữa bọn họ có một bí mật gì đó không muốn để cho người khác biết.

“Lần người ở lại trò chơi này cũng khá lâu rồi nhỉ, Lâm Linh, người thật sự thay đổi rất nhiều.” Hần tán thành nhìn nàng.

Lòng nàng hơi động, vội hỏi: “Vậy ta có thể trở về một lần không?”

“Đương nhiên,” Hần gật gù đầu, “Nhưng đợi thêm một chút đã.”

“Chờ? Tại sao?”

“Vì trận chiến giữa Arthur và người Saxon sắp bắt đầu rồi. Sau khi chiến tranh kết thúc, người có thể trở về thế giới của mình nghỉ ngơi lại một thời gian, nhưng người phải nhớ kỹ, đứng ở lại quá lâu, Arthur vẫn còn rất nhiều cuộc chiến, hần cần người kẻ vai chiến đấu với hần.”

Lâm Linh ngẩn người, chiến tranh? Đối với một học sinh trung học sinh ra trong thời bình như nàng mà nói, từ này như rất xa vời.

Thú thật thì khi nghe thấy hai chữ đó, bắp chân của nàng không tự chủ mềm nhũn ra.

Trải qua mọi chuyện, nàng cũng đã dần mạnh mẽ hơn, nhưng ở thời đại chiến tranh và vũ khí máu lạnh này thì, điều này vẫn hơi quá sức với nàng.

“Nhớ kỹ, Lâm Linh, ngàn vạn lần không được để Arthur đánh rơi thanh kiếm kia.” Mặc Lâm nhắc nhở.

Lâm Linh rũ mi, trong lòng lại dâng lên cảm giác muốn bảo vệ người đó.

“Mặc Lâm, còn người, người không có thứ gì để bảo vệ hay hối tiếc sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

Mặc Lâm sững sờ, lập tức cười rộ lên: “Đừng suy nghĩ mấy thứ vô vớ đó làm gì, mau về phòng nghỉ ngơi đi, sau này còn cả một chặng đường dài đang chờ người đấy.” Nói xong, hắn thuận tay cầm một cuốn sách lên, không quan tâm tới nàng nữa.

Lâm Linh thấy hắn giả ngu đánh trống lảng liền biết hắn không muốn trả lời nàng. đành nói ngủ ngon rồi đi ra ngoài.

Lâm Linh vừa rời đi được một lúc, Mặc Lâm buông quyển sách trên tay, cả căn phòng trầm mặc trong tiếng hít thở, yên tĩnh vô cùng.

=====

Khí trời cuối thu, trong không khí phiêu lãng hương vị cây cỏ, gió hơi monoton, phả ra những trận mát lạnh lên mặt.

Lâm Linh tới đại sảnh dùng cơm như thường lệ. Bởi vì số kỵ sĩ tăng lên nên đã đổi một cái bàn ăn khác cực kỳ dài, tình cảnh này làm cho nàng liên tưởng tới cái phòng ăn ồn ào trong Harry Potter. Mặc dù người dùng bữa đông là thế, nhưng bọn họ nói chuyện vẫn vô cùng nhỏ nhẹ, nên đại sảnh cũng không mấy ồn ào.

Mỗi ngày ăn cơm đều có thể nhìn thấy nhiều người hoa lệ đến thế, lại còn là vương tử quốc gia, trong đầu Lâm Linh thường hiện ra mấy chữ to: Bữa cơm tú sắc!

Nàng đi tới một bàn chỗ bọn Arthur ngồi, thấy nơi đây đã ngồi không ít người, Arthur thuận thực gấp chiếc đĩa chuyên dụng của mình, thấp giọng nói chuyện với Lancelot ngồi bên cạnh, màu vàng và màu bạc hòa lẫn với nhau như ánh nhật nguyệt hòa quyện trên trời. Hầu tước Gawain trên tay cầm ly rượu nho, ánh mắt lơ đãng đi kèm với nụ cười nghiền ngẫm, tựa như đang cười nhạo dụng cụ đồ ăn trong hoàng cung không bằng đồ nhà hắn vậy. Đặc Lý Ti đang tập trung tinh thần lấy khăn ăn lau từng món dụng cụ, lau tới nổi mà mấy món đồ sáng bóng, lờ lờ còn có thể phản chiếu được cả lỗ chân lông của hắn. Còn kỵ sĩ Khải thì đã nhanh chóng kéo được huynh đệ nhà Lamorak chơi trò đậu chi vương – một trò chơi rất phổ biến trong giới quý tộc hiện giờ.

Tâm tình Lâm Linh lúc này vô cùng vui sướng, thật là nhiều mỹ nam a!

“Lâm Linh, cô cũng chơi cùng đi!” Khải vừa nhìn thấy Lâm Linh thì lập tức kéo nàng sang.

Quy luật của trò chơi là nhét một hạt đậu vào trong một ổ bánh mì, sau đó cắt bánh mì ra làm ba phần, người nào ăn trúng được phần có đậu sẽ là vua của bữa ăn đó.

Thật nhàm chán, đây là nhận xét của Lâm Linh về trò chơi này.

Nhưng nàng lại rất sợ Bà Tám thần công của Khải a, nên vẫn nghĩ ngơi một chút, quăng ổ bánh mì vào trong miệng.

“Hửm?” Nàng kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“Sao vậy, Lâm Linh?” Lancelot lập tức buông dao đĩa trong tay, ân cần hỏi nàng. Arthur ở bên cạnh cũng dừng động tác trên đĩa rau của mình, tò mò nhìn nàng một cái.

“Tiểu Linh, chẳng lẽ nàng ăn trúng đậu sao?” Cái mồm nhanh nhẩu của Gawain lập tức nhận ngay được một ánh mắt khó chịu.

Lâm Linh lắc đầu liên tục: “Không phải, không phải, chỉ là tôi cảm thấy bánh mì hôm nay cực kỳ ngon!” Oa, bánh mì mềm mà không có vị chua, còn thoang thoảng mùi bò sữa, quả thực giống y như mùi vị ở hiện thực!

“Ăn – rất – ngon.” Juatan Just cũng phun ra ba chữ đánh giá.

“Quả thực rất ngon!” Về mặt Lamorak kinh ngạc phụ họa theo.

“Hoàn toàn khác mùi vị trước đây.” Ngay cả Lancelot cũng tán dương một câu.

Mọi người vẫn huyền não người khen ta người, nhưng chỉ duy có Khải lại không thốt lên tiếng nào.

Arthur chậm rãi ném một cái, thần sắc lộ lên một tia kỳ lạ, không nhận được hỏi: “Hôm nay ai làm bánh mì này?”

Khải cười hề hề thần bí, cuối cùng mở miệng nói: “Bệ hạ, đây chính là do đầu bếp ta mới kiếm được làm.”

“Đầu bếp mới? Là ai? Sao lại có thể làm ra bánh mì ngon như vậy?” Lâm Linh không nhận được tò mò, hỏi một đồng.

Arthur buồn cười nhìn nàng, quay đầu nói với Khải: “VẬY NGƯỜI MỜI TÊN ĐẦU BẾP ĐÓ LÊN CHO CHÚNG TA XEM THỬ ĐI.”

Vị đầu bếp tiên sinh kia rất nhanh đã được đưa lên.

Mọi người không ngờ tên đầu bếp này lại là một người trẻ tuổi như thế, nhưng hắn lại đang cúi đầu xuống khiến cho mọi người không tài nào nhìn thấy được khuôn mặt của hắn.

“Tên người là gì?” Ánh mắt Arthur sắc bén liếc dọc người hắn.

“Tâu bệ hạ, mọi người ở đây thường gọi thân là Phiêu Nhân (Người nhanh nhẹn).” Giọng hắn nhỏ xú, nhìn như đang rất xấu hổ.

Lâm Linh tò mò đánh giá hắn, cái bộ dáng ngượng ngùng của vị đầu bếp tiên sinh kia thật giống con gái a.

“Người ngẩng đầu lên cho ta xem” Arthur hơi mất kiên nhẫn.

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu lên, để lộ ra một đôi mắt màu hổ phách, vẻ mặt hơi nhu nhược, nhưng lại mềm mại như nước chảy, trong nháy mắt, Lâm Linh như quên cả thở, vị thiếu niên này có dung mạo thật xinh đẹp a.

Vị thiếu niên này giống như những đóa hoa nở rộ vào mùa xuân, vừa mị hoặc lại mềm mại đáng yêu, đồng thời lại có một phần trong sáng thuần khiết, hai khí chất đó hòa quyện lại với nhau, khiến mọi người không thể nào dời mắt được.

Thượng Đế a! Chẳng phải hình tượng đầu đẹp đó giờ không phải là đàn ông bụng phệ sao? Làm sao có thể có một đầu bếp đẹp đến nghịch thiên như thế này a?

“Phiêu Nhân?” Arthur tò mò giương khóe miệng.

“Bệ hạ, là như thế này, bởi vì những động tác khi nấu ăn của cậu ấy vô cùng thuần thực, cho nên mọi người thường hay gọi cậu ấy là Phiêu Nhân.” Khải bổ sung.

Thiếu niên lại nhanh chóng cúi đầu, trông có vẻ rất bất an.

“Phiêu Nhân? Tên này cũng dễ nhớ, người cứ lui xuống làm tốt công việc của mình đi.”

Arthur cũng không biểu lộ quá nhiều sự chú ý đến hắn, phát phát tay bảo hắn lui xuống.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một thị vệ vọt vào đại sảnh, vẻ mặt kinh hoàng báo cáo tin tức vừa mới nhận được cho Arthur: “Bệ hạ, đại quân người Saxon hiện đang tập kết bên sông Cách Lan, không lâu sau sẽ kéo quân tới Camelot!”

Lời nói của hắn như ném đá vào nước, khuấy động kịch liệt.

Lâm Linh trầm mặc, chiến tranh, cuối cùng cũng tới rồi.

Arthur cũng không biểu lộ cảm xúc gì, ngược lại còn nở một nụ cười như đã dự tính trước, giọng cao ly rượu uống một hơi cạn sạch, cất cao giọng nói: “Kỵ sĩ của ta, đã tới lúc đuổi người Saxon ra khỏi lãnh thổ England rồi!”

Bọn kỵ sĩ giơ tay, ý chí chiến đấu sục sôi, tràn đầy khát vọng chiến thắng. Nhất thời đại sảnh chìm trong sự cuồng nộ của quân chúng. Đối với nam nhân mà nói, chiến tranh luôn là một đề tài vô cùng hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Buổi tối, Mặc Lâm lại gọi Lâm Linh tới phòng của hắn.

Lâm Linh đẩy cửa bước vào, chợt nhận thấy trên tay Mặc Lâm chính là thanh Nguyệt Chi Cung của nàng.

Nguyệt Chi Cung vẫn mỹ lệ như thế, trên lưng vẫn có rất nhiều viên ngọc bích khảm thành một sợi dây quấn quanh, ánh sáng màu lam hơi lóe lóe ánh sáng màu bạc như ánh trăng, như ánh sáng phản chiếu trên mặt nước hồ trong veo.

“Ngươi chắc cũng đã nghe tin sắp có chiến tranh rồi. Thanh Nguyệt Chi Cung này cũng đã tới lúc nên giao cho ngươi.” Mặc Lâm khẽ vuốt cây cung, một đạo ánh sáng màu vàng nhanh chóng bao quanh lấy nó.

“Ý ngươi là, ta sẽ cầm cây cung này chiến đấu với Arthur?” Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thấy Mặc Lâm gật đầu, nàng vẫn không tự chủ hít một ngụm khí lạnh.

“Nhưng ta có thể làm được thật sao? Đây không phải là trận đánh bình thường đâu, là chiến tranh, chiến tranh đó!

Lâm Linh suy sụp cúi đầu, “Vạn nhất nếu ta chết, trò chơi sẽ bắt đầu lại từ đầu sao?”

Mặc Lâm nhẹ nhàng cười: “Ngươi sẽ không chết nhanh như vậy đâu, yên tâm đi. Cung tên ta đưa cho ngươi đã được yểm ma pháp, có thể giúp ngươi không bị thương khi bị tấn công, nhưng khi màu vàng trên cung tên dần dần biến mất, lúc đó ngươi sẽ không được bảo vệ nữa. Khi đó cơ thể ngươi khi bị đánh trúng sẽ bị thương.”

Mắt Lâm Linh sáng ngời: “A, ta hiểu rồi!”

“Nên cô cần chuẩn bị thật tốt trước khi màu vàng hoàn toàn biến mất đi.” Bên môi Mặc Lâm vung lên một nụ cười trên ngươi, “Nếu không thì trò chơi sẽ bắt đầu lại đó.”

Lâm Linh mím môi suy tư.

“Ngươi đang nghĩ gì thế?” Mặc Lâm nhìn nàng đầy hứng thú.

“Ta đang nghĩ,” Nàng do dự hồi lâu mới nói, “Nếu như lỡ gặp nguy hiểm gì, ta có thể lấy trứng gà tạm trở về thế giới hiện thực được không, chờ đến khi mọi chuyện khá hơn rồi trở lại?”

“Ngươi có thể trở lại hiện thực. Tuy nhiên, Lâm Linh, đừng quên đây là trò chơi.” Mặc Lâm ý vị thâm trường cười cười, “Ngươi cũng nên biết, nếu trong trò chơi mà một cửa cô vẫn chưa hoàn thành, thì thời gian sẽ bị ngưng lại, cho đến khi ngươi qua được ải này thì mọi thứ mới có thể tiếp tục được.”

Lâm Linh hoang mang gãi gãi mặt: “Mặc Lâm, ta không rõ cho lắm.”

“Được, ta lấy ví dụ cho ngươi. Nếu như trong một khoảnh khắc nguy hiểm nào đó ngươi bị địch nhân vây quanh, đúng lúc đó ngươi có thể dùng trứng gà để quay về thế giới hiện thực. Lúc ấy thời gian trong thế giới trò chơi sẽ hoàn toàn bị ngưng lại, vì ải này ngươi vẫn chưa vượt qua được nên hệ thống sẽ lưu lại cho ngươi, nói cách khác, lúc ngươi trở lại trò chơi, bắt đầu tình cảnh vẫn là bọn địch nhân vây quanh kia, hiểu chứ? Ngươi phải qua ải này thì thời gian mới có thể tiếp tục được. Ngươi không thể né tránh, trừ phi ngươi quyết định không quay lại thế giới này nữa.” Mặc Lâm kiên nhẫn giảng giải cho nàng.

“Oa, phức tạp thật!” Lâm Linh nhăn mặt, “Xem ra nhất định phải vượt qua ải này thì ta mới có thể trở về. Nhưng, ta thật sự có thể chứ? Nói không sợ thì là gạt người, ta sợ vừa mới lên chiến trường thì đã tim đập chân run té xỉu mất rồi.”

“Lâm Linh, còn nhớ ý nghĩa của hoa Cosmos không?” Mặc Lâm cười cười vỗ nhẹ đầu của nàng, “Ngươi phải không ngừng tiến lên phía trước. Chỉ cần một mực cố gắng, một ngày nào đó, ngươi có thể thuận lợi hoàn thành trò chơi này.”

Đối phương sờ đầu của Lâm Linh khiến nàng xẹt qua một tia hoảng hốt, nhưng lại có chút ấm áp lan tràn khắp cơ thể. Nhưng nghe đến nửa câu sau, trong lòng của nàng lại dâng lên một tia phiền muộn.

“Khi trò chơi kết thúc thì ta cũng sẽ không còn được gặp lại mọi người nữa, phải không?” Nàng hạ giọng.

Mặc Lâm thoáng trầm mặc, mỉm cười: “Lâm Linh, đừng quên, đây là trò chơi.”

“Àn, chẳng qua chỉ là trò chơi.” Lâm Linh cố làm bộ vô tình rời khỏi phòng của Mặc Lâm. Chỉ có nàng hiểu rõ cảm giác đau đớn đang lan truyền từ ngực trái, là những rung động hoang mang truyền đến từ phía trái tim.

Lúc đi ngang qua hành lang, nàng phát hiện phòng bếp đằng xa vẫn còn đang sáng đèn. Đúng lúc đó dạ dày lại kêu dữ dội. Nàng do dự một chút, quyết định vứt cái chuyện kia ra sau đầu, trước tiên đi giải quyết vấn đề cái bụng cái đã.

Vừa vào phòng bếp, Lâm Linh đã nhìn thấy một thiếu niên mà mọi người hay gọi là Phiêu Nhân.

“Sao trở rồi mà cậu còn chưa đi ngủ?” Nàng tò mò hỏi. Phiêu Nhân hơi kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Lâm Linh thì ngượng ngùng thấp giọng đáp: “Tôi đang nếm thử thức ăn mới. Nhất thời quên mất thời gian.”

“Cậu quả thật rất xứng danh đầu bếp a.” Hai trông mắt Lâm Linh đảo tới đảo lui xung quanh, kiểm một cái gì đó có thể lót bụng.

“Cô đói sao?” Phiêu Nhân nhanh chóng nhận ra suy nghĩ của nàng, “Nếu cô không ngại, có muốn nếm thử đồ ăn mới của tôi không?”

Hai mắt Lâm Linh sáng ngời, liếc mắt tới món sườn ở trên bếp, nuốt nước bọt một cái.

“Vậy tôi không khách khí nhá.” Nàng cầm lấy một miếng trong đó, không thực nữ ngoạm lấy một cái.

“Cô thấy sao?” Ánh mắt Phiêu Nhân loe lóe.

Lâm Linh quệt quệt miệng, sùng bái nhìn hấn: “Cực kỳ ngon ! Cậu thật lợi hại, có thể làm ra món ăn ngon như vậy!”

Nấu ăn ngon thật ra cũng không khó, nhưng ở cái thời đại cực kỳ thiếu gia vị này mà có thể làm ra được đồ ăn ngon như vậy thì quả là một kỳ tích!

Phiêu Nhân đỏ mặt lên, khuôn mặt tuấn tú như ánh nắng mùa xuân lộ ra vẻ lúng túng.

Thật đúng là người dễ thẹn mà..... Lâm Linh thầm buồn cười trong lòng.

“Tôi chỉ làm chút thức ăn thôi thì có gì mà lợi hại chứ.” Hấn nhỏ giọng nói, “Nhưng cũng không giấu gì cô, đây chính là sở thích từ nhỏ của tôi. Chỉ là người gia tộc tôi lại luôn phản đối sở thích này, luôn coi nó là một sự sỉ nhục.”

Gia tộc? Trong lòng Lâm Linh hơi nghi hoặc, nói như vậy thì xuất thân của Phiêu Nhân chắc chắn cũng không bình thường.

“Sao lại thế? Đồ ăn ngon khiến cho người khác thấy rất vui. Giống như tôi này, tâm tình mới này còn sa sút lắm, nhưng sau khi ăn đồ ăn của cậu thì đỡ hơn nhiều rồi. Thật đó. Nên nếu cậu có thể làm ra được những món ăn khiến cho người khác vui, chẳng phải đây chính là bản lĩnh độc nhất vô nhị của cậu, còn không lợi hại sao?”

Phiêu Nhân ngẩn người, mặt càng thêm đỏ, ánh mắt ánh lên tia cảm động: “Lần đầu tiên có người nói tôi như vậy đấy, lần đầu tiên tôi mới biết được, hóa ra đồ ăn của tôi có thể khiến cho người khác cảm thấy vui. Tôi..... Tôi rất vui, cũng rất..... cảm ơn cô.”

“Vậy..... tôi có thể thử tiếp đồ ăn của cậu chứ?” Người nào đó nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

Thiếu niên thoáng sững sốt, lập tức cố nén cười bụng đĩa đưa sang cho nàng: “Sau này nếu đói bụng, cô cứ việc bảo tôi làm đồ ăn cho cô.”

“Ân ân, một lời đã định!” Lâm Linh nở một nụ cười thật tươi.

Thiếu niên cũng ngượng ngừng cười rộ lên, dưới ánh trăng đẹp như một đóa hoa thủy tiên, xuất trần thoát tục.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Trên chiến trường

Sông Cách Lan Tây Bắc England— bắt đầu vào thời kỳ giá lạnh.

Sau một thời gian dài băng rừng lội suối, quân đội và kỵ sĩ của Arthur cũng đã củng cố bố cục, giờ cao cờ biểu tượng đội quân Arthur vương, chiếc áo choàng của Arthur đang đứng đầu hàng không ngừng tung bay theo gió, vô cùng uy nghiêm.

Bầu trời xám xịt rơi vài đóa bông tuyết, từng hạt nhỏ li ti kết lại thành một tấm thảm trắng dài. Nhiệt độ xuống thấp đến nỗi hơi thở cũng phả ra một làn khói trắng.

Lâm Linh đi sau Arthur hắt hắt mấy bông tuyết bay lên vai nàng.

Nàng đánh mắt về phía cuối chân trời, đường biên mờ ảo như muốn hòa cả mặt đất và bầu trời với nhau, màu xanh nhạt phía cuối trời như đang cố nhìn về phía này, như phần nào che giấu đi cảm xúc bất an lo sợ trong lòng nàng, rất nhanh sẽ tới sông Cách Lan, nơi đóng quân của người Sanxon rồi.....

Chiến tranh sẽ nhanh chóng bắt đầu. Nàng duỗi tay a một cái, chiến tranh đã đành, lại còn chọn đánh nhau vào cái thời tiết quỷ quái này nữa chứ? Có khi còn chưa đánh đấm được gì thì nàng đã bị biến thành một cục đá rồi.

Mấy ngày nay đầu nàng có cảm giác hơi ong ong, cứ như là bị cảm lạnh rồi ý. Nhưng thời thì nàng cũng ráng chịu đựng, nàng không muốn gây thêm phiền phức cho người khác nữa.

Lúc đến bên bờ sông Cách Lan, tuyết đã ngừng rơi.

Đội quân Arthur chống trại đốt lửa, những lớp tuyết dưới đất gập nóng bay lên như một làn sương. Một vị quốc vương trẻ tuổi gương mặt uy nghiêm, đứng bên bờ sông nhìn về phía lâu đài sừng sững phía bên kia vách núi, gió lạnh thổi qua cái cổ của hấn, trông xa xăm.

Lâm Linh ngồi bên đống lửa, nhìn Lancelot hí hoáy thanh chủy thủ trong tay. Mấy tên lính tùm năm tùm bảy bên cạnh cũng khá yên tĩnh, ai cũng biết đã sắp vào thời kỳ gian khổ, cần phải nghiêm túc chuẩn bị tinh thần.

Lính do thám sẽ nhanh chóng quay lại.

“Bệ hạ, thủ lĩnh của đội quân người Saxon lần này là Đức Ni Tát và Kamelot!”

Lời nói của hắn khiến mấy binh lính còn lại kinh hãi.

“Tiểu Lan, hai người đó lợi hại lắm sao?” Lâm Linh nhỏ giọng Lancelot bên cạnh. Mặc kệ là Đức Ni Tát hay Kamelot, đều là những cái tên vô cùng xa lạ với nàng, nàng chỉ biết bọn chúng là người Saxon thôi.

“Đức Ni Tát là linh hồn của người Saxon, Kamelot là đệ đệ song sinh của hắn, từ lâu đã có biệt danh mà quý ma, hắn là một tên còn tàn độc hơn cả anh trai mình. Nhưng nghe nói trong trận đánh lần trước với người Ireland hắn đã bị trọng thương nên đã bị mất một chân, không ngờ.....” Lancelot hạ giọng.

“Không chỉ như vậy, nghe nói hắn còn noi theo người Assyria, mỗi lần đánh thắng đối phương đều cắt lấy đầu của chúng đeo bên hông mình, nên mỗi lần chiến tranh kết thúc, trên người hắn toàn là những cái đầu máu chảy đầm đìa.....” Khải không ngừng hùng hồn bổ sung thêm vài câu.

“Cái gì!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Linh trắng bệch, trong lòng bốc lên một cỗ hàn khí, không dám tưởng tượng tới cái cảnh máu me kinh dị kia.

“Chẳng lẽ tin tức chúng ta nhận được là sai? Một người đã bị mất một chân thì làm sao có thể xuất trận được chứ?” Thần sắc của Đặc Lý Ti cũng lộ lên vẻ hoang mang.

“Nhưng thông tin này vô cùng chân thực.”

“Được rồi, mặc kệ là nó có đúng hay không, ngày mai chúng ta vẫn phải dốc toàn lực đối phó. Nếu hắn là quỷ ma thật, vậy thì ta sẽ dùng thanh vương giả chi kiếm này đuổi hắn về Địa Ngục.” Ngữ khí của Arthur vẫn luôn bình tĩnh như vậy, đôi con ngươi màu tím ánh lên vẻ quyết tâm.

Lâm Linh nhẹ nhàng thở ra một cái, xem ra hôm nay nàng sẽ mất ngủ rồi đây. Ôi, nàng có được xem là nữ sinh trung học xui xẻo nhất lịch sử không a.

Tục ngữ nói, ngày thường không thấp hương nhưng lúc cuống lên phải ôm cứng chân Phật, không biết nàng có nên ôn lại một chút kỹ nghệ của mình để chuẩn bị cho ngày mai không nhỉ? Đầu tiên là kiếm thuật hay bắn cung ta?

“Sao cô còn chưa đi?” Giọng của Arthur cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của nàng.

“Mọi người còn chưa.....” Nàng ngẩng đầu đánh mắt nhìn quanh, nuốt lại ngay nửa câu sau vào bụng. Oa? Mọi người biến mất cũng nhanh quá đi.

Cả căn phòng chỉ còn lại nàng và Arthur.

“Thật không hiểu tại sao Mặc Lâm lại để cho cô đi ra chiến trường.” Sắc mặt Arthur khó chịu, “Nhưng cô phải biết rằng, chiến trường là nơi vô cùng khốc liệt, cô không thể dựa vào được ai, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Nếu như không nhận thức được điều đó, ta khuyên cô hãy lập tức quay lại Camelot.”

“Tôi biết rõ chứ!” Nàng không phục bật lại một câu, đôi lại là một cái trừng mắt lạnh lùng của đối phương, nàng thuận thế ngồi xuống.

Con ngươi hắn ánh lên một tia ranh mãnh: “Cô tính ở lại đây nguyên đêm sao?”

“Ai, ai muốn ở chỗ này chứ! Tôi sẽ đi về!” Lâm Linh trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người bước ra ngoài cửa.

“Lâm Linh, ngày mai khai chiến, cô nhất định không được rời khỏi tầm mắt của ta đấy, hiểu chưa?” Giọng của Arthur vọng lại từ sau lưng.

Tìm Lâm Linh đánh “thịch” một cái, hắn, là đang quan tâm nàng đó sao?

Sáng sớm ngày thứ hai, cuộc chiến tranh đầu tiên trong cuộc đời của Arthur vương đã chính thức vén màn.

Hai bên bờ sông Cách Lan là hai đội quân. Bầu không khí khẩn trương và căng thẳng. Lâm Linh cũng thấy cả quỷ ma Kamelot ở trong đó. Hắn mặc một bộ giáp kín mít từ đầu đến chân nên không thấy được dung mạo của hắn, nhưng bộ giáp của hắn lại mang một màu đỏ tươi trông rất quý dị. Trong nháy mắt khiến nàng liên tưởng đến một tên hung thần ác sát.

Không hiểu tại sao, bụng của nàng dấy lên một cảm giác quặn thắt, cực kỳ bất an! Nàng rất quen với cảm giác này, đó là cảm giác trước khi nàng đi thi hay lần thi chạy 1800m, nàng luôn có triệu chứng gấp gáp như vậy, nhưng đây là thời khắc sinh tử a!

“Toàn quân nghe lệnh của ta, bày bố trận pháp, công kích quân địch. Đội quân kỵ sĩ cánh trước phản công.” Arthur ra lệnh dứt khoát. Áo choàng của hắn bị một ngọn gió lớn thổi tung lên, lá cờ bay lượn chói lọi trước mắt binh lính, như đó là một tiếng kèn phản công!

Bọn kỵ sĩ giơ cao vũ khí, nhanh chóng xông tới đâm tới tấp vào đối phương, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

“Chiến đấu vì quốc vương! Chiến đấu vì England!” Một người trong hàng ngũ hô to.

Arthur quét mắt qua đội quân của mình. Trong lòng hắn bây giờ như có một cỗ nước ầm đang quay cuồng với một cỗ sát khí, sức sôi muốn bùng nổ!

Đội quân của Arthur đã xung trận, bản thân hắn lại phải càn thân chinh hơn, hắn nhanh chóng thúc ngựa lao vào trận đấu. Đứng ở giữa một đám người ngựa hỗn loạn, nàng cảm thấy vô cùng kinh hãi, đây là lần đầu tiên nàng thấy chiến trường châu Âu Trung cổ! Chấn động thật lớn, nàng cố gắng không chế tâm trạng rối bời của mình, nhắm mắt nhắm mũi ngăn chặn công kích đối phương.

Trong chiến tranh, mỗi người cũng như một nghệ sĩ nghệ thuật thể hiện năng lực bản thân, nhanh chóng đâm vào ngực đối phương, từng chiếc cổ họng bắn máu tung tóe như những bông hồng nở rộ.....

Ngọn giáo mang Arthur mang theo bên người đã bị đánh gãy, hắn rút thanh thập tự kiếm bên người, dùng những kỹ năng kiếm pháp thượng thừa của mình, nhanh chóng đâm về phía đối phương, nhưng lại có một người có những kỹ thuật đó như hắn.

Lâm Linh nắm chặt cái khiên trong tay cố gắng chống cự, nên không tài nào có thể sử dụng cung tên phía sau lưng, chỉ có thể dùng thanh trường kiếm bên hông cố gắng bảo vệ bản thân.

Đột nhiên, nàng cảm thấy một màu đỏ xẹt qua trước mắt, một cỗ ầm áp trên khuôn mặt của nàng, máu của tên lính kia đã bắn trên mặt nàng, nàng chưa từng thấy cảnh kinh hoàng tàn khốc nào như thế, cho dù đó chỉ là một tên xa lạ trên chiến trường cũng không thể nào chấp nhận được. Trong lòng nàng hoảng hốt, đột nhiên có cảm giác muốn nôn.

Trò chơi này nếu chỉ là trò chơi mang tính dưỡng thành không phải sẽ tốt hơn sao? Sao lại có thể tàn sát dã man như vậy chứ?

Mặc dù đây chỉ là trò chơi, tất cả đều chỉ là hư ảo, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một học sinh trung học, sự thay đổi này thật sự quá lớn.

“Cô ngốc! Vung kiếm, mau vung kiếm lên a, đừng chỉ đứng khiên như thế, mau vung kiếm lên đi!” Lâm Linh chợt nghe Arthur lo lắng la lên, đột nhiên nàng thấy có một thanh kiếm đang sắp bổ vào đầu mình, lập tức khom nửa người xuống chống đỡ lấy một đòn kia, nhưng bởi vì lực quá lớn khiến cho lưỡi kiếm của nàng bị nứt một đường, đối phương lại một lần nữa vung kiếm lên, nhưng đã nhanh chóng được hai thanh kiếm khác đỡ lấy!

Lâm Linh ngẩng đầu vừa nhìn, dĩ nhiên là Arthur cùng Lancelot đồng thời chạy tới!

“Còn không mau thừa cơ giết hắn!” Arthur hô to một tiếng.

Lâm Linh cắn chặt môi, nhắm chặt hai mắt chĩa kiếm vào ngực đối phương.

Quên đi, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên giết người trong trò chơi, dù sao tất cả cũng chỉ là hư ảo, đúng không?

Vẫn giống như những lần trước, tên kia sau khi bị đâm thì lập tức hóa thành những đốm sáng, dung nhập vào trong cơ thể của nàng.

“Đây là chiến trường, không ai sẽ thương cảm cô đâu, nơi nào cũng có cảnh máu chảy đầu rơi, tiếp tục vung kiếm, không được dừng, phải giết hết địch nhân của ngươi, đó chính là ý nguyện của Thượng Đế.” Arthur lạnh lùng nói, rút kiếm xoay lưng, tiếp tục lao vào cuộc chiến.

Trận đấu vẫn diễn ra quyết liệt. Lúc này Lâm Linh chẳng còn quan tâm gì nữa, cố gắng giương khiên bạt kiếm. Nhướn mắt lên nhìn tên quỷ ma Kamelot đang đứng ở đằng xa. Thấy hắn đang chém đầu của từng tên lính, dạ dày của nàng lại bắt đầu quặn thắt, cả người nóng như bị hỏa thiêu, đầu đau như búa bổ, cổ họng bỗng rất không thể nói được gì, như sắp không thể trụ được nữa.

Cảm giác khó chịu ngày càng lan rộng, như muốn thiêu đốt từng dây thần kinh trong đầu nàng, nàng cảm thấy cảnh vật trước mặt quay như chong chóng, cho đến khi có kẻ nào đó ập tới tấn công, nàng giật mình tỉnh lại, cố gắng chống cự lại trên chiến trường.

Lâm Linh mím mím môi tự giễu, quả nhiên nàng vẫn không thể nào thoát được vận mệnh xui xẻo của bản thân.

Nàng tự khinh thường thể chất kém cỏi của bản thân, hay còn có thể dùng một câu để hình dung nó – họa vô đơn chí

Đầu của nàng càng ngày càng đau nhức, ruột nhộn nhạo muốn nôn, một bóng người màu đỏ xuất hiện trước mặt nàng. Tim nàng thoáng lộp bộp một cái, trên chiến trường này, kẻ duy nhất mặc bộ giáp màu đỏ là –

Lâm Linh ngẩng đầu, lơ mơ trông thấy một đôi mắt màu nâu từ phía sau chiếc mũ giáp kia, đôi đồng tử của hắn lóe lên tia khát máu, nhìn thấy nàng liền giờ cao thanh kiếm trong tay lên.....

“Keng”, tiếng binh khí va chạm vào nhau, nàng dốc toàn lực chặn lại thanh kiếm kia, nơi miệng vết thương máu lại chảy!

Không ổn, cảnh vật trước mắt càng ngày càng mơ hồ, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ bị ma quỷ Kamelot giết chết ở đây? Không được, nàng không muốn bị giết, cho dù chỉ là trò chơi cũng không muốn!“Loảng xoảng” Nàng nghe thấy tiếng thanh kiếm của mình rơi trên mặt đất, rồi chẳng còn biết gì nữa cả.

Chương 88: Đánh lên

Phản ứng đầu tiên của Lâm Linh sau khi tỉnh lại là lập tức sờ sờ cái cổ của mình, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, cho dù có chết thì cũng may mắn là toàn thân.

“Tốt quá tốt quá, Lâm Linh tỉnh rồi!” Giọng nói hưng phấn của Khải truyền vào tai nàng. “Tỉnh lại thì tốt rồi” Tiếp đó là giọng của Lancelot, Gawain và Đặc Lý Ti

Nàng thoáng hoang mang mở to đôi mắt, không nhận ra tay lung tung, hình như bắt được cái gì, nàng lập tức cầm thật chặt không buông, nức nở thì thào: “Oa, không lẽ mọi người cũng đã bị giết như tôi sao? Không..... Không được a..... Tôi không muốn các người chết a.....”

Nhưng bên tai truyền đến vài tiếng cười khẽ. Mấy gương mặt biểu cảm của họ khiến nàng nhận ra lời nói vừa nãy của mình buồn cười cỡ nào.

“Yên tâm đi, Tiểu Linh của ta, chúng ta sao dễ chết như vậy được a, đương nhiên là nàng cũng đâu có xong đời nhanh như vậy.” Gawain tươi cười lại gần nàng, không biết là do vừa mới thoát chết hay vẫn chưa được thanh tỉnh hoàn toàn, mà lúc này nàng hoàn toàn không hề có ác cảm với sự thân mật của hầu tước Gawain. Trái lại sự quan tâm của họ lại khiến nàng thấy vô cùng cảm động. Nhưng rất nhanh cảm giác ấy đã bị thay thế bằng một cảm giác thất bại, nàng thật vô dụng mà.

“Vậy..... Chúng ta thắng rồi sao?” Nàng hỏi.

“Mặc dù bọn chúng đã nhanh chóng rút về lâu đài nhưng chiến thắng vẫn thuộc về chúng ta. Bởi vì chúng ta đã bắt sống được thủ lĩnh của bọn chúng, Đức Ni Tát!” Khải mặt mày hớn hờ nói.

“Thật vậy chẳng!” Nàng cũng rất hưng phấn, không nhận được liếc sang Arthur một cái, nhưng lại thấy sắc mặt của hắn vô cùng tệ hại. Bằng kinh nghiệm nhiều ngày ở chung với hắn, nàng biết rằng hắn đang rất tức giận.

Nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, đột nhiên nhận ra một khuôn mặt đang vô cùng vận vẹo.

“Đặc Lý Ti, cậu sao vậy?” Nàng mơ hồ hỏi hắn. Gương mặt co quắp của Đặc Lý Ti đang nhìn và một chỗ nào đó, hàm răng cố gắng bật ra một câu: “Giờ buông ra được chưa?”

Lâm Linh khó hiểu nhìn theo ánh mắt của hắn, khóe mắt không khỏi giật giật, lão Thiên a, hóa ra cái thứ mà mới nãy nàng vô tình quờ quạng bắt trúng thì ra là tay của kỵ sĩ Đặc Lý Ti! Thật sự không thể tin nổi hắn lại có thể chịu đựng để bàn tay doạ dọa của nàng nắm trong thời gian dài như vậy, chắc đây đã là cực hạn của hắn rồi!

Oa, thật là cảm động đến phát khóc mà!

“Được rồi, Lâm Linh, cô vẫn còn đang sốt, chúng ta cũng không quấy rầy nữa, cô cứ việc nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Lancelot đứng dậy, ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, cúi người thấp giọng nói bên tai nàng một câu: “Rất may là bệ hạ kịp thời cứu cô, chắc chắn ngài ấy là người lo lắng cho cô nhất.”

Trong thời gian ngắn, mọi người đã rời khỏi căn phòng, chỉ còn lại có nàng và Arthur. Lâm Linh cúi đầu nằm xuống giường, cuộn tròn người trong chăn, để cho sự ấm áp của chiếc chăn bao trùm lấy cảm giác bất an và bối rối trong lòng ngực.....

“Sao không nói cho ta biết là cô bệnh?” Sau một hồi im lặng, rốt cuộc hắn cũng mở miệng.

Nàng cũng đáp lại nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào: “Tôi chỉ không muốn để cho mọi người lo lắng.....”

“Không muốn để cho mọi người lo lắng?” Giọng hắn cao lên, “Có biết là vừa rồi thiếu chút nữa là cô mất mạng rồi không? Đem cái bộ dạng này ra chiến trận, ta thấy cô là đang muốn đi tự tử thì có!”

“Tôi.....” Sóng mũi nàng cay cay, hốc mắt ươn ướt, nhưng nàng lại cố nhịn xuống. “Vậy cậu cứu tôi làm gì, sao không để tôi bị giết luôn đi!”

“Cô!” Hắn nhất thời cứng họng, đứng phắt dậy.

“Arthur.” Nàng đột nhiên kêu tên hắn, nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, “Tôi biết lần này mình rất vô dụng, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy trực diện một cuộc chiến tranh máu me như thế, nói không muốn rút lui chắc chắn là giả. Nhưng tôi thật sự rất muốn trở thành một người đồng đội đứng bên cạnh các cậu, thật sự rất muốn sẽ có một ngày sẽ không phải ngưỡng mộ các cậu từ xa, mà là đứng phía trên cao cùng với các cậu, trở thành.... một người đồng đội không thể thiếu của các cậu.....”

Dung nhan của hắn thoáng động, đột nhiên chậm rãi cúi đầu đối diện với tầm mắt của nàng, giọng nói thoáng ôn nhu, “Nếu nói như vậy, cô cũng không

cần ngưỡng mộ tôi đâu.”

Nàng sững sờ, cảnh vật chung quanh như ngưng đọng lại, chỉ thấy một đôi mắt màu tím trước mắt mình kia.

Ánh mắt đó.

Ôn nhu. Thương xót. Đau lòng.

Toàn bộ đều nằm trong đôi mắt ấy, nhưng cũng không giống như thế.

Nàng đột nhiên cảm thấy ánh mắt ấy như một con đường uốn lượn. Một con đường mà trong tương lai sẽ kết nối chặt chẽ nàng và Arthur với nhau.

Nói không chừng, nếu có hy vọng, sẽ cho bọn họ một tương lai khác.

Một tương lai mà chẳng ai hay kết quả.

“Ngày mai chúng ta sẽ thừa thắng xông lên, tiếp tục tấn công lâu đài bọn chúng, cô cứ đợi ở bản doanh, không được phép đi đâu, hiểu chưa?”

“Nhưng -”

“Đây là lệnh. Cô không có quyền phản đối.”

“Sao lại chuyên chế như vậy chứ!”

“Ai kêu ta là quốc vương chí cao vô thượng chứ.”

“Oa, là quốc vương thì có quyền lắm sao.”

“Cô nói cái gì?”

“Ha ha ~ tôi có nói gì đâu.”

Ngày hôm sau, Lâm Linh nghe lời Arthur ngoan ngoãn ở lại bản doanh nghỉ ngơi.

Tuy đã uống thuốc nhưng đầu óc của nàng vẫn khá ong ong, cả người vô lực. Trong bản doanh ngoại trừ một số vệ binh thì còn lại đã đi theo Arthur tấn công thành người Saxon. Nhưng để đảm bảo an toàn, Arthur cũng để kỵ sĩ Lamorak ở lại.

Lâm Linh nằm một lúc, cảm thấy tinh thần đã khá lên chút ít, vì vậy đứng dậy bước ra ngoài. Bên ngoài là một mảng trắng xóa, ánh sáng mặt trời chiếu xuống màu trắng hoang dã của khu rừng, tuyết ngưng kết trên những tán cây trắng xóa, xinh đẹp mà quý phái. Nàng vươn tay chạm vào một nhánh cây, băng tuyết lạnh lẽo rơi xuống tay nàng, trong suốt hòa tan.

“Lâm Linh, sao cô lại đi ra ngoài? Lâu chưa?” Lamorak đi ngang qua thấy nàng liền ân cần hỏi, nhưng vẻ mặt lúc nào cũng nghiêm túc của hắn khiến người ta cảm thấy có chút mất thiện cảm.

“Tôi ổn hơn nhiều rồi. Đúng rồi, không phải Arthur nói đã bắt Đức Ni Tát làm tù binh sao? Hắn ở đâu? Còn bị nhốt ở đây không?” Nàng tò mò hỏi.

Lamorak nhìn nàng: “Để phòng ngừa bất trắc, bệ hạ đã phái áp giải hắn đến một khu ngục ở Camelot. Nếu nhanh thì mất khoảng một tháng là có thể tới được Camelot.”

“Arthur suy nghĩ thật chu toàn, không biết bọn họ như thế nào rồi nhỉ?” Lâm Linh nhìn tòa lâu đài ở phía xa xăm, trong lòng thầm mong bọn họ đều sẽ được bình an.

Những bông tuyết buổi sớm rơi trên mặt đất, đang đến một cảm giác lạnh lẽo khác thường. Giống như sắp xảy ra một chuyện gì đó.

“Bọn họ nhất định sẽ.....” Lamorak đang nói dở câu, đột nhiên biến sắc, kéo mạnh Lâm Linh té ngã trên nền tuyết! Đồng thời lúc đó có một mũi tên xẹt qua vị trí bọn họ vừa đứng, cắm phập vào thân cây đằng sau.

Lâm Linh sợ hãi nhìn mũi tên to lớn trên thân cây. Đạo lực thật mạnh, mũi tên lún sâu vào cả bên trong thân cây, một dòng chất lỏng chậm rãi chảy xuống ở dưới mũi tên, giống như một con mắt đầm lệ.

Trong bản doanh đột nhiên loạn thành một đoàn, mấy chục người ngựa xông vào nơi đóng quân, trong nháy mắt khắp nơi đều là tiếng chém giết và tiếng binh khí va vào nhau.

Lâm Linh đã nhận ra rõ một chuyện: Quân địch đến đánh lên! Nàng chậm rãi xoay người muốn nhìn rõ cuộc là ai mà có thể bắn ra mũi tên uy lực như thế.

Trên nền tuyết trắng xóa, một tên kỵ sĩ toàn thân một màu đỏ, cưỡi ngựa bệ vệ đứng ở đó, cây cung dài trong tay còn hơi rung động.

Tim Lâm Linh như rơi vào đáy cốc, tên tới đánh lên cơ nhiên là quý ma Kamelot.

Không xong, chỉ sợ lần này lành ít dữ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Lâm Linh, cô mau rời khỏi đây trước đi.” Lamorak chậm rãi rút kiếm ra. Thần sắc ung dung và khí chất cường tráng trời sinh của hắn, kết hợp với đôi mắt màu chàm sâu như đại dương và mái tóc dài mềm mại kia, khiến cho hắn thoát nhìn nghiêm túc như một vị thần chức.

“Sao lại đụng phải Kamelot ở chỗ này? Chẳng lẽ là vì ca ca của hắn?” Lâm Linh cố kiềm chế hoảng loạn trong lòng, nhờ giọng phỏng đoán.

Tên nam nhân này nhất định là thấy Arthur đem toàn bộ quân lực đi tấn công lâu đài mới thừa cơ đánh lên mà.

“Không ngờ hắn vậy mà sẽ tập kích nơi này.” Lamorak hơi nhíu mày, “May là trước đó bộ hạ đã giải Đức Ni Tát đi, cho dù hắn có làm như thế nào thì cũng chỉ là hao tổn khí lực thôi.”

“Nói cho ta biết Đức Ni Tát đang ở đâu, nếu không đừng trách ta thù hạ vô tình.” Kamelot vung thanh kiếm trong tay, giọng nói vô cảm khiến người ta bất giác run lên sợ hãi.

Lamorak nhích mũi kiếm, lạnh lùng nói: “Muốn biết ca ca ngươi ở đâu sao, vậy thì hỏi thử thanh kiếm trong tay ta đã.” Nói xong, hắn thả người về phía trước, chém một kiếm sắc bén về phía Kamelot.

Kamelot đương nhiên cũng không phải dạng vừa, lập tức mạnh mẽ đánh trả lại.

Ánh ngân quang lóe lên khắp nơi, hai bóng người di chuyển nhanh theo đối phương, thanh kiếm trong tay thần nhiên đâm chém lên người đối phương đến chảy máu.

Mặc dù vẫn còn đang bệnh nhưng Lâm Linh vẫn cố đỡ lại công kích của những tên đánh lên khác, vừa đánh vừa thối lui về phía lều trại. Lúc trước ở trên chiến trường nàng cũng đã thử qua thân thủ của Kamelot, nên cũng không ôm hy vọng gì nhiều. Sau khi đánh ngã tên thứ ba, Lâm Linh lo lắng quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Sau hơn mười hiệp, trên gương mặt tuấn mỹ của Lamorak xuất hiện một vết thương dài đang rỉ máu, mái tóc dài rậm nắng ướt đầm mồ hôi dính sát vào mặt, quần áo trên người thấm đẫm một màu đỏ. Kiếm trong tay đã xuất hiện một vài vết nứt, nhiều đó đã đủ cho thấy rằng hắn đang rơi vào thế bất lợi.

Lâm Linh căng thẳng trong lòng, cổ lác tay đánh đổ tên lính tiếp theo, dùng nhanh nhất tốc độ vọt vào doanh trướng, cầm lấy thanh Nguyệt Chi Cung của mình phi ra ngoài.

Ra ngoài, Lâm Linh vừa lúc chứng kiến Lamorak bị đâm một kiếm trên vai!

Nàng vội vàng luống cuống tay chân giương cung tên, nhắm thẳng vào đầu tên kỵ sĩ áo đỏ, thật sâu hít một hơi, liên tục tự nhắc bản thân phải tỉnh táo.

“Vút” Một tiếng xé gió bén nhọn bắn ra, mũi tên như một ánh sao băng bay vút về phía Kamelot!

“Keng!” Tiếng kim loại va chạm vào nhau, mũ giáp của Kamelot bị mũi tên đánh bay!

Lâm Linh vừa thấy thế thì kinh ngạc, đằng sau chiếc mũ giáp đó là một dung nhan đẹp như hoa hồng nở rộ tháng năm. Nhưng, gương mặt vốn rất xinh đẹp ấy, đã bị một vết sẹo dài giữa mặt phá đi.

Kamelot thoáng ngẩng ra, nhưng thủ thế và tấn công vẫn không suy giảm, nhân lúc Lamorak sơ hở đánh ngã hắn xuống đất. Lâm Linh lập tức chạy lại gần muốn đỡ hắn dậy, nhưng còn chưa kịp lại gần thì đã mũi một mũi kiếm cắt ngang, nàng lập tức phản xạ giương cung lên trước mặt hắn. Tiếp đó là thanh kiếm đầy máu của hắn vung lên trước mặt nàng, chói lọi lãnh khốc. Như chỉ cần nhích nhẹ một chút là có thể chém ngang mặt nàng.

Ngay lúc Lâm Linh kinh hãi trợn mắt thì Kamelot đột nhiên dừng tay. Hắn không khách khí Lâm Linh từ trên xuống dưới, ánh mắt lóe lên một tia kỳ quái.

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, Lamorak cố gắng kiềm chế cơn đau từ vết thương, vui mừng nói: “Chẳng lẽ bộ hạ đã trở về?”

“Lamorak, cậu bị thương nặng quá.” Trong lòng Lâm Linh thoáng nhẹ nhõm, nếu như bọn Arthur đã về thật thì nàng sẽ thoát khỏi cái tình cảnh xui xẻo này rồi.

Kamelot huyýt sáo một cái, bảo bọn binh lính mau rời khỏi đây, chính hắn cũng lập tức lên ngựa. Nhưng lúc hắn đi ngang qua Lâm Linh, hắn thừa cơ mọi

người đang thả lỏng, nhanh như chớp bắt lấy Lâm Linh lên ngựa, nhanh chóng giục ngựa rời đi.

“Này, buông ta ra!” Lâm Linh cố giãy trên lưng ngựa nhưng vô dụng. Sức lực mới này nàng đã dùng hết rồi, còn ma pháp thì nàng lại không tài nào thi triển được.

Nàng rất không can tâm, nhưng trên lưng ngựa xóc nảy một hồi cuối cùng cũng dần ngất đi.

Gió lạnh thổi qua khiến nàng chợt tỉnh, nàng mở to mắt ra mờ mịt nhìn về phía trước, không biết là mình đang ở đâu.

Trong phòng một mảng tối đen, cửa sổ mở rộng, từng đợt gió lạnh như băng thổi tới từ đó, không nhưng thế còn có tiếng người khóc than văng vẳng trong phòng.

“Tỉnh rồi sao?” Một giọng nói đột nhiên vang lên trong bóng tối khiến người ta rợn tóc gáy. Tim Lâm Linh lại càng rơi sâu hơn khi nhận ra đó là giọng của Kamelot.

Một tảng đá sợ hãi như đang đè xuống ngực nàng, nàng có thể nghe được cả tiếng trái tim mình đang run rẩy.....

“Đây.. Đây là đâu?” Giọng nói của nàng cũng run rẩy theo.

“Đây là lâu đài của chủ nhân ta.” Giọng của Kamelot vẫn vô cảm như vậy, “Mặc dù ta đối xử với tù binh vô cùng tàn nhẫn, nhưng ngươi cũng không cần phải sợ, chỉ cần ngươi nói ra ca ca ta đang ở chỗ nào, ta cũng sẽ không giết ngươi.”

Tù binh? Đột nhiên nàng muốn khóc, hoàn toàn hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, cái danh hiệu bình thường chỉ có thể thấy trên ti ti này, bây giờ cứ nhiên lại rơi lên người nàng một cách bị kịch.

Ân? Hắn vừa mới nói cái gì? Chủ nhân? Hai huynh đệ bọn họ không phải là thủ lĩnh người Saxon sao? Sao lại còn có chủ nhân trong này nữa?

“Tuy nhiên, ngươi cũng nên rõ một điều, sự kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn.” Hắn nhắc nhở.

Lâm Linh liếm liếm môi khô khốc, nhẹ giọng nói vài chữ: “Hắn đã bị đưa tới Camelot.”

“Camelot?” Mắt hắn lóe lên, “Từ đây đến Camelot có tới cả trăm con đường, rốt cuộc là bọn chúng đi đường nào?”

Đường nào? Lâm Linh hoang mang lắc đầu: “Ta không biết.”

“Không biết? Ngươi muốn làm anh hùng sao?” Hắn cười lạnh một tiếng, hiển nhiên không muốn tin vào cái câu trả lời này.

Lâm Linh kéo kéo khóe miệng, oan uổng a! Nàng không có muốn làm anh hùng đâu, nàng quả thật không biết đường nào mà! Cho dù có nghe qua thì nàng cũng chẳng tài nào nhớ nổi là nó nằm ở đâu trên cái địa phương loạn thất bát tháo này!

Cạch! Trong bóng tối yên tĩnh đột nhiên hiện lên một tia sáng nhỏ. Ánh sáng yếu ớt trên ngọn nến tỏa ra chung quanh.

“Vậy nếu ta cho ngươi ngồi, ngươi sẽ nói ra chứ nhỉ.” Kamelot chỉ chỉ một góc.

Lâm Linh nhìn theo hướng tay của hắn, nơi đó có đặt một cái ghế vô cùng cũ kỹ. Nhưng đây không phải là một cái ghế bình thường, mà là dụng cụ dụng hình!

Trên chiếc ghế đỉnh đầy đinh sắt, từ lưng ghế, tay ghế, đệm ghế đều có, hơn nữa trên chiếc đệm ghế còn có một tấm ván gỗ đỉnh đầy đinh dùng để đặt lên đầu gối, còn có một cây then cao đến ngang ngực dùng để cố định cơ thể, không những thế, dưới ghế còn có một bộ than củi khiến cho kẻ nào ngồi lên sẽ bị thiêu đốt, cảm giác không khác gì ở Địa ngục.

Nàng hút một ngụm khí lạnh, duỗi tay bưng kín lồng ngực của mình, như chỉ có làm như vậy mới có thể khống chế trái tim không nhảy ra khỏi lồng ngực của mình.

“Thế nào? Thích nó không? Những tên trước đây chỉ cần ngồi lên cái ghế đáng yêu này sẽ tự động khai ra hết tất cả đấy.” Đôi mắt của Kamelot ánh lên tia tàn nhẫn.

“Tôi.....” Nàng cảm giác được hàm răng của mình đang va vào nhau lập cập, giọng nói nhỏ đến chính nàng còn nghe không rõ, “Ta thật sự không biết.....”

“Trừ nó ra, ta còn rất nhiều thứ có thể khiến cho ngươi mở miệng đó.” Kamelot thuận tay cầm lên hai thanh kim loại lớn, mạn bất kinh tâm nói: “Vật này cũng giúp ta không ít chuyện, chỉ cần quấn sợi dây lên cổ của ngươi, một đầu cắm vào tay, đầu còn lại cắm vào xương ngực của ngươi, đến lúc đó dưới mệnh mạch cổ của ngươi ra, nói cách khác.....”

Lâm Linh vội vàng quay đầu đi, còn chưa làm gì thì nàng đã có cảm giác như các bộ phận đã rời xa khỏi người mình rồi vậy, hóa ra nàng chỉ tạm thời thoát nạn, chỉ cần tránh được một chút vận xui là lập tức những vận rủi khác ừn ừn kéo tới.

“Nếu ngươi đã không tự quyết định được thì để ta quyết định giùm ngươi đi!” Kamelot duỗi tay bắt lấy nàng, kéo nàng về phía cái ghế.

“Aa, không muốn!!” Nàng cố gắng nán lại vách tường, sống chết không cho hắn kéo lại gần cái ghế kia. Có lẽ nhờ năng lượng sợ hãi, cả người nàng mới này còn bần rùn vô lực, cư nhiên trong nháy mắt có được một sức mạnh có thể giằng co được với hắn.

Nhưng bất quá nàng nhanh chóng sẽ thua hắn mà thôi.

Nhưng dù sao thế giới này vẫn còn một số kỳ tích, mặc dù không nhiều, nhưng khi xảy ra lại luôn khiến cho người khác hy vọng.

“Kamelot, buông cô ta ra.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên ngoài cửa.

Chân Lâm Linh lập tức cứng đờ, cả người không tài nào nhúc nhích được, đôi mắt lưu chuyển nhìn về phía tên nam nhân đằng kia.

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh trắng chiếu lên từng sợi tóc đen dài khiến cho người khác mê muội, mang một sắc thái vô tình. Đôi con ngươi màu bạc sáng quắc như tuyết trong hồ nước đang tan dần sau khi trải qua một mùa đông lạnh giá, phản chiếu hình ảnh của nàng và cảnh vật chung quanh.

Trên người hắn tản ra mùi hương thoang thoảng của cây thuốc phiện, khiến người ta có cảm giác mê say mà không biết là đang rơi vào nguy hiểm. Kiến cho người ta nhớ tới truyền thuyết Evilrose—Địa ngục hoa hồng. Vẻ đẹp rực rỡ mị hoặc nở rộ trong bóng đêm.

Hắc công tước Duagloth, sao lại gặp hắn ở chỗ này?

Tiếp đó, nàng nghe tên Kamelot mới này còn rất tàn nhẫn đột nhiên hô một tiếng: “Chủ nhân.”

Lâm Linh giật mình, chuyện này rốt cuộc là sao? Hắc công tước là chủ nhân của Kamelot?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

“Dua. Duagloth, sao ngươi lại ở đây?” Lâm Linh mở to mắt, lắp bắp hỏi.

Duagloth không thèm để ý tới nàng, nhìn chằm chằm vào Kamelot, đuôi lông mày nhướng lên một tia kinh ngạc: “Sao cô ta lại ở chỗ này?”

Kamelot nghe thấy Lâm Linh gọi thẳng tên của Duagloth, nhanh chóng che đi tia kinh ngạc dưới đáy mắt, rụt rè đáp: “Thưa chủ nhân, là ta thừa cơ bọn Arthur kéo quân đi đánh lâu đài, đem một ít quân lính đánh vào bản doanh của hắn. Mặc dù ta biết hành động tùy tiện lần này của ta là không đúng, nhưng vì cứu ca ca, ta xin chịu bất kỳ sự trừng phạt nào.”

Duagloth mỉm cười không nói gì, trên trán hơi lộ một tia bất mãn, nhưng như thế lại tăng thêm vài phần khí chất cho hắn.

“Arthur hẳn là đã đưa Đức Ni Tát đi rồi.” Hắn như đã đoán trước được kết quả này.

Kamelot thoáng kinh ngạc gật đầu: “Chủ nhân đoán không sai, huynh ấy đã bị đưa đến Camelot, nên ta mới tiện tay bắt lấy nữ nhân này về ép hỏi. Cô ta chắc chắn chính là cô gái phương Đông lúc nào cũng ở bên cạnh Arthur như lời đồn, ta nghĩ chắc cô ta sẽ biết được đường đi của ca ca là đường nào.”

Lâm Linh cảm thấy một trận đau đầu, vội vàng thề thốt phủ nhận: “Ta thật sự cái gì cũng không biết!”

Duagloth quay đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, sau khoảng hai giây đồng hồ, hắn lập tức nhếch môi: “Xem ra cô ta đúng thật là chẳng biết gì.”

“Nhưng thưa chủ nhân.” Kamelot tựa hồ có chút không cam lòng, thần sắc bán tính bán nghi, “Xin lỗi, là ta nhất thời bộp chộp, thấy Arthur ở trên chiến trường rất để ý tới cô gái này, còn tưởng rằng cái gì hắn cũng nói cho cô ta biết. Nếu nói như vậy, ta đã bắt phải một nữ nhân vô dụng rồi.”

“Ai nói — vô dụng?”

Ánh mắt màu bạc của Duagloth lóe lên một tia bí hiểm, Lâm Linh thấy vậy thì vô cùng sợ hãi. Đây chính là nhân vật phản diện trong trò chơi a, không biết lại đang suy nghĩ cái thứ gì đáng sợ nữa đây.

Này này, nói thế nào thì nàng cũng đã từng cứu hắn đấy nhé.

Nguy rồi, chẳng lẽ hắn vẫn còn bận tâm đến chuyện hồi ở dưới đáy biển?

“Kamelot, ngơngi ra ngoài trước đi.”

Câu nói kế tiếp của hắn khiến Lâm Linh cảm thấy bất an, bí hiểm rồi, chẳng lẽ hắn thật sự muốn dùng mấy thứ kia để trả thù nàng?

Kamelot nghi hoặc liếc nàng một cái, lập tức rời khỏi phòng.

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn có hắn, nàng và một đồng dụng cụ tra tấn.

Tay chân Lâm Linh luống cuống, tinh thần căng thẳng, đúng lúc đó Duagloth đột nhiên nhẹ nhàng cười lộ lên.

Tiếng cười ấy làm nàng sực nhớ đến nụ cười của hắn lúc ở dưới biển băng, nụ cười của hắn có cả hai lúm đồng tiền, đẹp như dòng nước mùa xuân tháng ba. Trong nháy mắt như có cảm giác như mặt trời đã mọc, xuân về hoa nở.

“Sao thế, sợ ta sẽ dựng hình với ngươi vì sự vô lễ lần trước?” Lời nói của hắn mang theo vài tia chế nhạo.

Lâm Linh liếm liếm đôi môi khô khốc, không nói gì, nhưng ánh mắt đã nói lên hết tất cả tâm tư của nàng.

“Ngươi yên tâm, ta không phải là người nhỏ nhen như thế, huống hồ, ta cũng biết ngươi không có thông tin chính xác của Đức Ni Tát. Ánh mắt của ngươi không bao giờ lừa được ai cả.”

Hắn tiện tay cầm lấy một chiếc giày đinh sắt, nơi gót giày còn dính vài giọt

máu khô, âm trầm lộng lẫy.

“Ngươi, ngươi không phải là người La Mã sao? Tại sao lại ở đây?” Lâm Linh vội vàng thu lại ánh mắt.

“Có một số chuyện ngươi không nên biết làm gì.” Duagloth híp lại con ngươi, “Ngươi đã ở đây, hay là đồng ý gia nhập vào phe của ta đi.”

Lâm Linh lấp bắp kinh hãi, phản ứng đầu tiên chính là lập tức lắc đầu: “Không có khả năng, ta sẽ không bao giờ làm như vậy.”

“Ta biết ngươi bây giờ chưa thể lựa chọn, được, ta cho ngươi một đêm. Nếu sáng ngày mai ngươi không cho ta một câu trả lời hài lòng. . . .” Hắn cong cong môi, lơ đãng nhìn chiếc giày sắt trên tay, “Đúng rồi, ngươi có biết chiếc giày này đặc biệt ở chỗ nào không? Chỉ cần đeo nó vào bàn chân người, để hắn đứng lên, để những cây đinh đâm vào gót chân. Nghe thật kích thích nhỉ? Ngươi có muốn thử không?”

Sống lưng Lâm Linh lạnh toát, thậm chí nàng còn có thể cảm giác được có gió lạnh thổi qua đỉnh đầu.

Nàng cố gượng cười, ấp úng nói: “Đây là uy hiếp sao ~”

“Cứ coi như là vậy đi.” Hắn thừa nhận cái rụp.

Lâm Linh vừa buồn bực vừa khó hiểu ngẩng đầu nhìn nụ cười cợt nhả của hắn, “Ta thật sự không hiểu, ta chẳng có tài cán gì, sao ngươi lại muốn ta gia nhập vào phe của ngươi?”

“Ngươi không cần biết.” Hắn nghiêng đầu, bên môi lại nở một nụ cười ác ma như thường lệ, “Nhớ kỹ, ngươi chỉ có một đêm để suy nghĩ. Nói cách khác.”

Nói tới đó, hắn cố tình quơ quơ chiếc giày sắt trước mặt Lâm Linh, thấy vẻ mặt nàng biến sắc mới hài lòng xoay người rời đi.

Cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa “rầm” một cái, tâm hồn đang bị đá kích của Lâm Linh mới sực tỉnh là mình đang bị nhốt ở trong căn phòng u ám như Địa Ngục!

A a, nàng đánh đánh cửa.

“Này này, Duagloth, ta không muốn ở đây!! Mau thả ta ra ngoài!! Nói như thế nào thì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi không được lấy oán trả ơn chứ!!”

Sau một hồi la hét đến khản cả cổ họng, Lâm Linh rốt cuộc cũng bỏ cuộc.

Nàng dựa vào một vách tường ngồi xuống, để ý tới động tĩnh chung quanh.

Mấy thứ dụng cụ dựng hình lập lờ u ám dưới ánh nến. Nhất là cái ghế đinh kia, giống như một con quái vật đang nhe hàm răng của mình chờ câu xé con mồi.

Nàng rung mình một cái, vội vàng nhắm mắt lại, cố gắng thả an ủi chính mình, nhắm mắt làm ngơ, nhắm mắt làm ngơ.

Phía trước không còn thấy sợ hãi nữa, nhưng trong đầu nàng lại xuất hiện thêm mấy câu hỏi, tại sao hắn công tước lại muốn nàng gia nhập vào phe của hắn?

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, lúc trước ở biển băng Seberia, hắn cũng đã nói như thế. Hơn nữa, nàng cảm thấy vô cùng kỳ quái, trước vụ biển băng nàng cũng có gặp mặt hắn vài lần, nhưng lúc đó hắn không hề nhắc tới điều này.

Còn có, sao hấn lại biết dưới đáy biển băng có hạt giống?

Mọi thứ diễn ra khiến cho nàng có cảm giác càng ngày càng kỳ lạ.

Chẳng lẽ là vì lần đó nàng đã cứu hấn nên mọi chuyện mới phát triển theo con đường quý bí thể này sao?

Nghĩ vậy, Lâm Linh không khỏi thở dài, nếu biết sẽ gây ra nhiều chuyện phiền phức như vậy thì nàng đã không cứu hấn rồi. Không ngờ đến ngay cả thủ lĩnh người Saxon cũng nghe lệnh hấn, tên nam nhân này, có lẽ đã trở thành địch nhân khó đối phó nhất của Arthur rồi.

Nàng nên làm gì thì mới có thể sửa chữa lại sai lầm này đây?

Nàng suy nghĩ miên man, vô ý duỗi chân đá trúng chiếc giày sắt bị ném trên sàn kia, sóng lưng lạnh toát một cái, có lẽ bây giờ nên quan tâm vấn đề trước mắt đi thì hơn?

Nếu ngày mai nàng không đồng ý yêu cầu của hấn thì thảm lắm.

Vừa nhìn tới mấy bộ dụng cụ ra tấn đằng kia, sự kiên trì lúc đầu của nàng đã biến mất không còn tăm hơi.

Ôi, hóa ra bản tính của mình vẫn không hề thay đổi mà.

Nên làm gì bây giờ đây?

Lâm Linh sầu não để cảm trên gối, nàng không muốn chịu nổi đau da thịt bị hành hạ, cũng không muốn phản bội lại Arthur, như vậy phương án duy nhất là —

Trong đầu nàng lóe lên một cái, đúng rồi, có thể giả bộ đáp ứng hấn mà! Trên ti vi với tiểu thuyết không phải thường hay có đoạn đó lắm sao?

Mặc dù hắc công tước không phải là một nhân vật dễ đối phó, nhưng nàng chỉ còn cách này mà thôi.

Đúng lúc đó, ngọn nến trên tường chợt tắt, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Nàng nhích chân lui vào tường, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Không biết tại sao, đột nhiên nàng nhớ tới đôi mắt màu tím kia, nụ cười lúc nào cũng trào phúng, còn cả giọng nói hung ác ấy nữa.....

Nỗi nhớ khiến nàng muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nhanh chóng về lại bên hấn.

Cho dù có bị hấn cười nhạo cũng chẳng sao cả, cho dù có bị hấn mắng là đồ ngốc cũng không việc gì.

Arthur.....

Lúc này Arthur đang ở trong doanh trường, ánh mắt như đang cố gắng kiềm nén sau khi nghe được tin kia.

Về mặt Arthur vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ hỏi Lamorak bị thương như thế nào, sau đó bảo hấn đi nghỉ ngơi.

“Bệ hạ, vậy Lâm Linh tính sao đây? Chúng ta phải mau nghĩ cách cứu cô ấy ra a!” Khái lo lắng nhăn mi, “Tên nam nhân kia không phải người thường đâu, mà là quý ma Camelot đây..... Hay xem thử có thể để ta trà trộn vào thành được không đi?”

Đặc Lý Ti liếc Khái một cái, xen ngang: “Tôi đi cùng cậu.”

“Việc cứu Tiểu Linh của ta không cần phải làm phiền tới các người đâu.” Hầu tước cắt ngang lời bọn họ, đứng dậy chạm lên thanh kiếm của mình, không quên làm một động tác ưu nhã.

“Muốn trà trộn vào để cứu Lâm Linh không phải là một chuyện dễ dàng. Nhưng cho dù như thế nào thì cũng xin để cho tôi thử một lần.” Nụ cười ôn nhu trên môi thường lệ của Lancelot đã biến mất, vừa nghĩ tới tên Camelot chuyện dụng hình tàn độc người nghe kẻ sợ kia, hấn không khỏi đổ mồ hôi lạnh thay cho nàng.

Arthur trầm mặc dựa vào cột đá, cảm giác lạnh lẽo của trời đêm xuyên thấu qua bàn tay truyền vào trong cơ thể.

Trong lòng hấn chưa bao giờ bất an không yên như thế, nhất là khi hấn biết Lâm Linh đã bị Camelot bắt đi, lúc đó, tâm hồn hấn trống rỗng vô cùng, không tài nào bình tĩnh nổi.

Nhưng hấn hiểu rõ, chỉ có buộc phải bình tĩnh, mới có thể nghĩ ra cách để cứu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Trường Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Chưa bao giờ Lâm Linh lại mong trời đừng mau sáng như thế.

Bất luận kẻ nào đã từng ở một đêm trong căn phòng u ám này, chắc chắn nhất định sẽ hiểu ý nghĩa của câu sống một ngày cứ như năm ngày.

Nàng đau lòng nghĩ, đây là thời đại của chen tranh, nếu kẻ địch còn chưa định hình mà nàng đã khai thì sẽ bị gọi là phản đồ.

Trong lúc lẳng lặng chờ đợi, ánh bình minh cuối cùng cũng đã dần xuyên qua khe cửa, từng tia sáng chiếu vào căn phòng tạo thành vệt dài như những vết thương.

Xuất hiện cùng lúc với ánh sáng đó, là một nam nhân xinh đẹp nhưng độc địa bước ra từ trong bóng tối.

Lâm Linh hé mở đôi mắt, lên nhìn người trước mắt, sau đó nhanh chóng nhắm mắt giả bộ ngủ.

Nó giống như là một phản xạ có điều kiện, có lẽ là bởi vì trong tiềm thức, nàng vẫn luôn e ngại hắn.

“Cư nhiên ở đây còn có thể ngủ được?” Duagloth nhượng mị, giọng nói mang theo vài phần chế nhạo, khom người xuống nhìn chăm chú vào đôi lông mi đen trên gương mặt nàng, trông nó như đang ngủ rất say.

Hắn nở một nụ cười ranh mãnh, giọng nói lười biếng: “Nếu đã ngủ ngon như vậy, thì đêm nay tiếp tục ở lại đây đi.”

Hắn còn chưa nói hết câu thì Lâm Linh đã bật ngay người dậy, về mặt ai oán nhìn hắn: “Này, nói như thế nào ta cũng từng đã cứu ngươi, ngươi đừng có bất hảo như vậy được không!”

Duagloth vờ suy tư, đôi mắt yêu mị lạnh băng toát lên vẻ yêu tà mị hoặc lạnh người: “Lâm Linh, ngươi có nhớ ta đã từng nói gì với ngươi không, rồi sẽ có một ngày ngươi sẽ phải hối hận vì đã cứu ta.”

Lâm Linh sùng sốt, không hiểu sao đột nhiên lại nhớ tới cái tên mà hắn nói cho nàng lúc lần đầu gặp mặt — Lucifer. Thiên thần sa ngã rơi xuống Địa Ngục, trở thành Ma vương Satan.

Mặc dù không rõ khi đó tại sao hắn lại dùng tên này, nhưng nàng có cảm giác, nếu trên đời này thật sự có Lucifer, có lẽ là giống như tên Duagloth này.

“Được rồi, ngươi nghĩ tới đây rồi?” Mâu bạc trong đôi mắt của Duagloth như ánh trăng trong nước, mơ hồ còn ánh lên một tia ác ma, “Muốn gia nhập vào phe của ta, hay.....”

“Đương nhiên là sẽ gia nhập vào phe của ngươi!”

Lâm Linh vội vàng cắt đứt lời hắn, khoe miệng nở một nụ cười tươi rói.

“A? Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt rồi?” Hắn cười nhẹ, giương mị.

Lâm Linh sợ hãi nhìn mấy dụng cụ dụng hình đằng kia, nặng nề gật gật đầu.

Tuy nói là giả bộ quy phục, nhưng trong lòng nàng quả thật cũng rất sợ hãi, nên vẫn cố gắng làm bộ bị dọa sợ nên đồng ý.

“Nếu đã thế thì ngươi phải tuân theo các quy tắc của ta. Chỉ cần ăn cái này, ta sẽ tin ngươi thật sự muốn gia nhập vào phe của ta.”

Vừa nói hắn vừa móc từ trong ngực ra một chiếc hộp màu bạc, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một viên dược màu xám tròn được đặt trên một miếng đệm nhung đỏ như máu.

“Đây là thứ gì?”

Đột nhiên Lâm Linh cảm giác có gì đó không ổn.

Trong nháy mắt, đôi mắt Duagloth nhìn nàng lạnh băng hẳn đi, hóa thành một màu xám lạnh lùng sâu thẳm.

Hắn cười, nhưng nụ cười lại đầy vẻ nguy hiểm.

“Đây là ma hoàn có tẩm nước bọt của ác long Fife Neil, chỉ cần để người tự nguyện ăn nó, thì cả đời phải chịu chi phối của người giữ ma hoàn. Nếu phản bội lại chủ nhân, thì sẽ bị một sự trừng phạt khủng khiếp.”

“Cái gì?”

Vừa nghe đến hai chữ trừng phạt, sắc mặt Lâm Linh lập tức trắng bệch, tên nam nhân này quả là một ác ma thực thụ mà.

Nói như vậy, chẳng lẽ vì Kamelot đã ăn viên dược này nên mới phải nghe lệnh của Duagloth?

Thật không hiểu hắn đã dùng cách gì để khiến hắn chủ động ăn viên dược này.

“Ta –” Nàng do dự, chần chờ không dám cầm lấy viên ma hoàn.

Nhờ, nàng chỉ giả bộ thôi, có cần phải làm thật như thế không?

Nếu ăn viên ma hoàn này, đó mới thật sự là xong đời a.

Nước bọt ác long Fife Neil.

Ách.

Đó là thứ gì vậy. Nghe đã muốn nôn.

Nhưng nếu không ăn thì làm sao mới có thể vượt qua ải này đây?

Ngay lúc Lâm Linh đang vạn phần khổ não, không biết như thế nào cho phải, đột nhiên có một chuyện bất ngờ xảy ra cho nàng.

Cái tên gọi là ma quỷ Kamelot kia xuất hiện ngay cửa, mang đến một thông tin mà đối với Lâm Linh có lẽ là một tin tốt.

“Chủ nhân, mặt sứ của La Mã đã đến, hiện đang ở đại sảnh đợi ngài.”

Duagloth sau khi nghe được tin này thì khẽ gật đầu, thu hồi lại chiếc hộp bạc, bảo Kamelot đến bên cạnh mình, thấp giọng nói: “Kamelot, ngươi ở đây trông chừng nàng, ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Yên tâm, chủ nhân.” Kamelot gật gật đầu, liếc mắt nhìn Lâm Linh một cái.

Lâm Linh cũng len lén đánh giá đôi phương, không biết có phải là ảo giác không, nàng đã thấy một tia quỷ dị xẹt nhanh qua đôi mắt của hắn.

Sau khi Duagloth rời đi, về mặt của Kamelot tràn ngập hàn khí. Hắn đóng mạnh cánh cửa lại, bước đến đóng dụng cụ dụng hình, tiện tay nhặt lên chiếc giày sắt.

Trong lòng Lâm Linh thầm kêu một tiếng không ổn, lui về phía sau hai bước nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì? Duagloth rất nhanh sẽ trở về, hơn nữa, ta, ta đã đáp ứng gia nhập vào phe của các ngươi!”

“Hiện tại ta chỉ muốn biết, rốt cuộc là ca ca của ta đã bị giải đến Camelot bằng con đường nào.” Hắn nhìn chằm chằm vào mắt nàng, “Giờ hắn đã cách Camelot càng ngày càng gần, ta phải nhân lúc huynh ấy chưa bị nhốt vào đại lao cứu huynh ấy ra ngoài.”

Lâm Linh lắc đầu: “Nhưng ngươi bức ta cũng vô ích, ta thật sự không biết.”

Hắn cười lạnh một tiếng: “Vô ích? Đó là vì ta chưa thực sự hỏi ngươi rõ ràng thôi.” Vừa dứt lời, hắn cúi người, một tay bắt lấy chân của nàng, hung hăng kéo mạnh vào chiếc giày sắt.

“Kamelot, nếu ngươi làm như vậy, chủ nhân của ngươi sẽ tức giận!” Lâm Linh cố kéo lại tam hồn bảy phách hù dọa hắn, liều mạng cố gắng kéo lại chân của mình.

“Ta biết chủ nhân sẽ tức giận, nhưng vì ca ca của ta, ta sẽ phá lệ một lần. Nhất định là ngươi biết thứ gì đó.” Vết sẹo dài trên mặt hắn dưới ánh sáng mặt trời càng thêm dữ tợn.

“Nhưng ta thật sự không biết, thật sự không biết.” Lâm Linh sợ hãi giãy dụa, liên tục phủ nhận.

Không, không, nàng không muốn chịu hình, nàng phải rời khỏi đây! Rời khỏi đây ngay lập tức!

Trong nháy mắt, đột nhiên nàng muốn trở về lại thế giới hiện thực!

Trong tích tắc nàng đã thoát do dự, nhưng vì hoàn cảnh của mình, nàng lập tức hạ quyết tâm.

Mặc kệ, trước tiên nàng cứ trốn về trước đã! Nhưng làm thế nào để trở về được đây?

Đúng rồi, trứng gà! Chỉ cần có trứng gà là nàng có thể trở về lại được thế giới hiện thực!

“Được, ta nói!” Nghĩ tới đây, nàng vội vàng hét to một tiếng.

Đôi mắt của Kamelot lóe lên một tia sáng nhạt, buông chân nàng ra, giọng lạnh lùng: “Biết là ngươi giả ngu mà, không chịu nói sớm.”

Lâm Linh duỗi tay vuốt vuốt mắt cá chân bị nắm, cố gắng trấn tĩnh: “Bất quá giờ ta thấy rất đói bụng, có thể cho ta ăn một cái trứng gà được không, như vậy mới có khí lực nói cho người biết.”

Kamelot bán tín bán nghi liếc nàng một cái, suy nghĩ một hồi, vẫn đứng dậy sai lính mang trứng gà vào phòng.

“Người cũng đừng hòng lừa được ta.” Ngữ khí của hắn đông cứng.

Lâm Linh cực kỳ nhu thuận gật đầu, tràn đầy hy vọng nhìn ra ngoài cửa, chờ đợi quả trứng gà cứu mạng tới.

Lúc thấy quả trứng gà cuối cùng cũng được mang đến trước mặt mình, Lâm Linh hơi run lên một cái, kích động động không yên.

Nhưng nàng không muốn để lộ cái gì khả nghi, cố gắng trấn tĩnh lại.

Sau đó, nàng bình tĩnh nhận lấy quả trứng, bình tĩnh lột vỏ, bình tĩnh cắn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Mưa rơi suốt một đêm, đến sáng vẫn chưa tạnh.

Nước mưa không ngừng rơi ngoài ô kính cửa sổ, rơi lên nền xi măng, từng bọt nước văng tung tóe. Những giọt nước chậm rãi tụ lại thành vũng, chảy về nơi thấp hơn.

Lâm Linh biết mình vẫn còn đang trong mơ, nhưng lại mệt mỏi không thể tỉnh dậy.

Chưa cần mở mắt, nàng đã nhận thức được, nàng đã quay về.

Nàng mở mắt nghiêng đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường, cây kim giờ vẫn dừng lại vào khoảnh khắc mà nàng rời khỏi đây.

Giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nhưng nàng có cảm giác thời gian đã trôi qua thật lâu, thật lâu.

Lâu đến nỗi đã khiến cho nàng đã quá quen với thế giới trò chơi kia.

Nàng nằm vô lực trên giường, nhìn chằm chằm vào trần nhà, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát.

Giọng Mặc Lâm vang vọng bên tai nàng: “Nếu như trong một khoảnh khắc nguy hiểm nào đó người bị địch nhân vây quanh, đúng lúc đó người có thể dùng trứng gà để quay về thế giới hiện thực. Lúc ấy thời gian trong thế giới trò chơi sẽ hoàn toàn bị ngưng lại, vì ả này người vẫn chưa vượt qua được nên hệ thống sẽ lưu lại cho người, nói cách khác, lúc người trở lại trò chơi, bắt đầu tình cảnh vẫn là bọn địch nhân vây quanh kia, hiểu chứ? Người phải qua ả này thì thời gian mới có thể tiếp tục được. Người không thể né tránh, trừ phi người quyết định không quay lại thế giới này nữa.”

Không quay lại trò chơi?

Điều đó đồng nghĩa với việc nàng sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười củ Lancelot, không còn được nghe những câu chuyện Bà Tâm của Khai, cũng sẽ không còn được thấy vẻ mặt phát điên của Đặc Lý Ti, sẽ không còn được gặp lại Mặc Lâm, cũng sẽ không còn đc gặp lại. người trong lòng kia.

Nàng đã trốn thoát, dùng một quả trứng gà để chạy trốn khỏi đó.

Tuy lần này may mắn thoát được, nhưng sau này sẽ như thế nào đây?

Nếu như nàng lại ăn trứng gà trở về lại trò chơi, thì vẫn sẽ bị tiếp tục dụng hình sao?

Nếu nói như vậy, chẳng lẽ, thật sự không thể quay lại trò chơi nữa sao?

“Bíp bíp bíp bíp.”

Một tiếng chuông liên phanh kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

Lâm Linh sững sốt hai giây đồng hồ, sau đó mới giật mình nhận ra là chiếc điện thoại đang đặt trên đầu giường đang kêu.

Nàng thuận tay nhấc điện thoại lên, bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Bạn học Lâm Linh, hôm nay là thứ bảy, đừng quên tới nhà tôi làm việc nha.”

Khỏe miệng nàng giật giật, ôi, sao nàng lại có thể quên trong xã hội này còn có một tên ác ma nữa cơ chứ a!

Chỉ vì một bát mì thịt bò giá trên trời mà bắt nàng tiếp tục làm công việc của một nữ hầu đầy gian khổ này, cái này không biết có được tính cũng là một loại cực hình không a?

“Sao cậu lại biết số điện thoại nhà tôi? Nếu ba mẹ mà biết sẽ không hay đâu!” Nàng thấp giọng vội trả lời.

“Bởi vì tôi không gọi được số di động của cô, nên không còn cách nào khác là phải gọi vào số bàn. Không phải có câu trốn được hòa thượng nhưng không trốn được miếu đó sao?”

“Được rồi, được rồi, tôi lập tức tới ngay.”

Lâm Linh vội vàng đặt ống nghe xuống, tùy tiện rửa mặt một chút, thay một bộ quần áo khác chạy ra ngoài cửa.

Lúc ra tới cửa thì nàng đụng phải mẹ đang đi mua đồ về, không thể làm gì khác hơn là lấy cớ tới trường học bỏ túi, vội vã rời đi.

Mẹ Lâm Linh nhìn bóng lưng nữ nhi mình, trong lòng nổi lên một tia nghi hoặc. Tại sao trong thời gian gần đây lại liên tục học bỏ túi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Trước khi chạy tới nhà Tề Văn Du, Lâm Linh cố mò khắp mọi góc ngách trong nhà nhưng vẫn không thấy chiếc điện thoại của mình đâu.

Tìm nàng giật thót một cái, không phải là làm rơi trong thế giới trò chơi rồi chứ?

Nguy rồi, cái điện thoại kia vẫn chưa hết pin a, nếu ai vô tình nhặt được, tám phần là sẽ bị dọa đến chết khiếp.

Tới nhà Tam Công Tử, Lâm Linh vừa ngập vừa bấm chuông cửa, qua một hồi lâu mà bên trong vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Đến khi hai chân nàng bắt đầu cảm thấy nhức mỏi thì có một vị thiếu niên tuổi teen đang mặc một chiếc áo ngủ ra mở cửa.

Lâm Linh buồn bực trừng mắt nhìn hán một cái: “Tề Văn Du, tôi ấn chuông cửa cũng lâu lắm rồi đấy, sao cậu chậm quá vậy!”

Tề Văn Du quả không hổ danh là được mọi người gọi là Tam công tử, cho dù chỉ đang mặc mỗi một chiếc áo ngủ cũng phong nhã như vậy, nụ cười bên môi vẫn ôn nhu: “Ngại quá, tôi phải thay quần áo nên bắt cô đợi hơi lâu tý. Nhưng mà,” Hán nhìn chăm chăm, “Nếu như tôi trực tiếp ra gặp thẳng cô, sợ là cô sẽ bị dọa a.”

“Tôi đâu có dễ bị dọa như thế.” Nàng không phục trả lời lại.

Nụ cười bên môi của hán càng sâu: “Nếu cô không bị dọa thì tốt quá, vì tôi có thói quen khi ngủ không thêm mặc đồ a.”

Lâm Linh đầu tiên là sững sốt, đến lúc phản ứng được thì mặt lập tức đỏ bừng, sững sốt cả buổi mới lắp bắp bắn ra một câu: “Biến thái.....”

Tề Văn Du lập tức trưng ra một bộ mặt vô tội: “Chẳng lẽ thích ngủ không mặc đồ là biến thái sao?”

“Được rồi, được rồi, bây giờ là muốn tôi làm cái gì đây? Mua điểm tâm sao?” Lâm Linh vội vàng chuyển đề tài, nàng chẳng muốn dây dưa cùng hán thêm tý nào nữa.

“Hôm nay lấy đại cho tôi hai cái trứng là được rồi.” Hán mạn bất kinh tâm nói.

Lâm Linh không tin vào lỗ tai mình: “Cậu nói cái gì? Chỉ cần hai quả trứng thôi á?”

Từ lúc bắt đầu cuộc sống nữ hầu, ngày nào nàng cũng bị hấn đưa ra những yêu cầu từ ngạc nhiên đến cổ quái, không hành hạ nàng đến trợn mắt thì tuyệt không bỏ qua.

Hôm nay hấn lại yêu cầu đơn giản như vậy khiến nàng vô cùng khó tin.

Nhất định là có âm mưu gì đó.

“Đúng, bữa sáng chỉ cần hai quả trứng là được rồi.” Nụ cười của hấn có chút xảo trá, không đợi nàng nghĩ nhiều, hấn tiếp tục mở miệng, “Tuy nhiên.”

“Tuy nhiên cái gì?” Khóe mắt Lâm Linh giật giật, đột nhiên có một dự cảm không lành, một loại dự cảm tuyệt đối xui xẻo.

“Tuy nhiên, hai quả trứng này phải là trứng có ba trùng a, như vậy mới nhiều chất dinh dưỡng.”

“Trứng ba trùng? Tôi nên lấy ở đâu được chứ?” Nàng có cảm giác dự cảm của mình càng ngày càng chuẩn.

“Cô chỉ cần soi quả trứng gà dưới ánh sáng là có thể biết được đó có phải là trứng ba trùng hay không.” Hấn liếc nhanh qua phòng bếp, “Hôm nay đúng lúc có người vừa mới đem một ít trứng gà đến tặng, trong đó hẳn là có trứng tam hoàng, cô đến xem rồi lấy hai cái là được rồi.”

Lâm Linh đảo một vòng con ngõ, nhấc chân đi tới phòng bếp, xem ra mình dự cảm sai rồi, chỉ là lấy hai quả trứng ba trùng trong một ít trứng gà thôi mà, cũng không phải là chuyện gì khó.

Lâm Linh mang một tâm tình chẳng có chuyện gì khó đẩy cửa phòng bếp.

Nhưng nàng vừa thấy cảnh tượng trước mắt mình thì lập tức hóa đá.

Lần đầu tiên nàng thấy một căn phòng bếp còn lớn hơn gấp mấy lần ngôi nhà nàng đang ở.

Phòng bếp đã khiến nàng hóa đá một lần, lần thứ hai nàng lại tiếp tục hóa đá, cư nhiên cả nửa căn phòng bếp chất toàn là trứng!

Từng loạt từng loạt trứng gà được sắp xếp một cách chỉnh tề, khiến cho người ta có cảm giác như đang ở trong kho hàng chứa đồ của siêu thị vậy.

“Đây, đây mà là một ít trứng gà sao?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhấn mạnh từng chữ.

Tề Văn Du lập tức cắt ngang nụ cười xảo trá, lộ ra vẻ mặt vô tội: “Đây không phải chỉ là một ít thôi sao? Lần trước người ta còn đưa tới nhiều hơn cơ.”

“Tề Văn Du, ăn trứng gà nhiều có thể sẽ bị tiêu chảy đấy.” Nàng bức tức nhìn thái độ của hấn, “Thật nghi ngờ các người có ăn được hết mớ trứng gà này hay không!”

“A, cái này cô không cần lo, ngày nào tôi cũng thuê người tới lọc lại những quả trứng ba trùng, còn những quả trứng bình thường còn lại, thì quăng hết đi thôi.”

Hấn lơ đãng nhún vai.

Đến cái động tác đáng đánh đòn đó của hấn cũng vô cùng tiêu sái nữa.

“Đã có người tới làm thuê thì tại sao lại còn muốn bóc lột sức lao động của tôi chứ!”

Lâm Linh cảm phần biểu đạt sự bất mãn của mình.

“Nguyên nhân rất đơn giản a.” Hấn nghiêng đầu mỉm cười, “Vì sức lao động của cô không cần phải trả tiền.”

Lâm Linh càng tức giận: “Nhà mấy người có tiền như vậy mà còn quan tâm đến những chuyện này sao?”

“Ân. Vì vui sướng không thể mua được bằng tiền a.” Nụ cười của hấn càng thêm sáng lạn, “Tỷ như, bóc lột sức lao động miễn phí của cô khiến tôi cảm thấy khoái trá vô cùng a.”

Không đợi Lâm Linh quăng về mặt khinh bỉ nhìn hấn, hấn lập tức tươi cười: “Được rồi, cô mau đi lựa trứng đi. Tôi thấy việc này tốn nhiều thời gian lắm đấy.”

“Đúng rồi, quên nói cho cô biết, đúng là trong này có rất nhiều trứng hai trùng. Nhưng rất đáng tiếc là người giao đồ tới nói cho tôi biết, trứng ba trùng chỉ có,” Hấn khẽ nhếch môi, “Hai cái.”

Từ trong cái kho trứng này chọn ra hai trứng ba trùng?

Không thể nào! Khả năng hoàn thành nhiệm vụ chắc chắn rất thấp a?

“Sau khi cô làm xong món điểm tâm, sẵn tiện dọn dẹp phòng bếp giúp tôi, cũng không cần sạch lắm đâu, chỉ cần lau cho nó đến bóng loáng như mới vừa

mua về là được rồi. Đứng rồi, sẵn tiện lau sàn luôn đi, chỉ cần đại khái qua loa kiểu phản chiếu được bóng người là được rồi, còn có phải dọn dẹp hoa viên nữa, cô đừng dùng máy sẽ làm hư cỏ, chỉ cần dùng tay nhổ cái cọng là tốt rồi.....”

Người nào đó tiếp tục hóa đá..... Phong hoá..... lại oxy hoá.....

Từ đồng trứng gà chất cao như núi đi tìm hai cái trứng ba tròng, xác suất này còn thấp hơn cả trăm năm chơi vé số được trúng một lần nữa.

Nên Lâm Linh sau hơn một tiếng mò mẫm đã quyết định từ bỏ.

Nàng vừa xoa xoa cái thắt lưng, vừa ngăn người nhìn núi trứng gà.

Sau một hồi do dự, Lâm Linh quyết định đánh sáu cái trứng, đập vào trong bát.

Hai cái trứng ba tròng = sáu cái trứng gà bình thường.

Trong đầu Lâm Linh hiện lên công thức này. Dù sao thì chẳng phải cũng là tổng cộng có sáu cái lòng đỏ sao!

Ha ha, càng ngày mình càng thông minh mà!

Trong chốc lát sau, một đĩa trứng chiên thơm ngào ngạt đã được đặt lên bàn.

Không biết có phải là do kết quả cuộc việc làm nô dịch hay không, mà tài nấu nướng của Lâm Linh càng ngày càng tốt, nhưng Lâm Linh lại cảm thấy vô cùng buồn bực, tại sao hết lần này tới lần khác người hưởng dụng luôn là hần cơ chứ.

Nếu được đem cho người mà mình thích ăn, cảm giác sẽ thích thú hơn nhiều.

Người mình thích.

Nghĩ tới mấy chữ này, trước mắt nàng hơi nhòe đi.

Đôi mắt màu tím sáng ngời, dung mạo phong hoa tuyệt đại, bên môi luôn mang theo nụ cười mạn bất kinh tâm xen lẫn vài tia cười nhạo.

“Đây thật là trứng ba tròng?” Tề Văn Du vừa nhìn lên bàn ăn lập tức tỏ ra nghi hoặc.

Lâm Linh lập tức gạt đầu như gà mổ thóc: “Có thấy chưa, có sáu lòng trứng mà!”

“Đúng thật là có sáu lòng trứng.” Về mặt hần thay bằng một nụ cười nhẹ, “Nhưng sao trong thùng rác lại có tới sáu vỏ trứng gà vậy?”

Trên trán Lâm Linh chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Không ngờ tới tên này còn soi đến cả thùng rác!

“Lần này coi như tạm bỏ qua, bạn học Lâm Linh, lần sau nhất định phải nhớ phi tang chứng cứ phạm tội nha.” Hần mím mím môi, “Nhưng đây không phải là trứng ba tròng nên tôi sẽ không ăn, vậy, Lâm Linh, cô ăn nó đi.”

Lâm Linh sùng sốt, vội vàng xua tay: “Tôi, tôi chưa bao giờ ăn trứng gà !”

Oa, nàng nào dám ăn trứng gà a, vạn nhất lúc quay trở lại trò chơi trúng cái cảnh kia, nhờ không may mà bị gì đó thì “Xin mời khởi đầu lại trò chơi” thì thâm rồi.....

Vừa nghĩ tới mấy thứ dụng cụ dụng hình kia, nàng rung mình một cái.

Hần nhẹ nhàng nở nụ cười: “Không ăn cũng không sao, nhưng hình như tôi thấy cô vô cùng sợ hãi a, cô có thù oán gì với trứng gà sao?”

Lâm Linh bị nói trúng tim đen, giật nảy mình ngăn đầu nhìn Tề Văn Du.

Trên mặt hần vẫn nở một nụ cười tươi, giống như toàn bộ cảm xúc hi vọng ái ố đều ở dưới nụ cười ấy.

Trong nháy mắt khiến nàng có một cảm giác quý dị.

Tựa như tên kia không phải là người thuộc về thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

“Đừng đứng đực ở chỗ đó nữa, công việc hôm nay của cô khá là nhẹ nhàng, nhưng nếu không cố gắng thì đến tối cũng làm không xong đâu.” Hấn gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn.

Nhẹ nhàng?

Lâm Linh hơi giật giật khóe miệng.

Vị công tử này thật là “Nhân từ” a, xem ra, nàng không thể làm gì khác hơn là phải đi làm cái việc “nhẹ nhàng” là lau sàn nhà đến phản chiếu được bóng người kia rồi.

Trên cái thế giới này có rất nhiều thứ giả dối.

Có một số người nhìn vô cùng ngăn nắp, hoàn mỹ vô khuyết, nhưng sự thật lại hoàn toàn không phải vậy.

Sau một thời gian “gần gũi tiếp xúc” với tên Tam Công Tử này, nàng đã nhận ra điều đó.

Nhất là sau mỗi lần nàng nhìn vào mỗi căn phòng đã không thể dùng từ bừa bộn để hình dung được nữa, nàng thậm chí còn hoài nghi rằng có khi nào sau này nàng sẽ bị Tam Công Tử diệt khẩu vì đã biết bí mật này không.

Ngoại trừ bí mật này, tên Tam Công Tử kia hình như còn có một tình yêu đặc biệt với sách.

Trên bàn, trên giường, trên mặt đất, đâu đâu cũng toàn sách với vở.

Nhưng kỳ quái là thậm chí còn có một số bản cổ ngữ, văn tự mà Lâm Linh chưa bao giờ từng thấy qua. Còn có mấy văn bản tiếng Trung viết về lịch sử cổ đại, trong đó cũng không thiếu lịch sử cổ đại châu Âu.

Tên kia xem có thể hiểu được mấy thứ văn tự này sao?

Lâm Linh tỏ ra thái độ cười nhạt, hơn phân nửa quãng vút lung tung như vậy, đại khái chắc là mua chỉ để làm kiếng thôi.

Như thường lệ, Lâm Linh đi lòng vòng nhặt lại từng cuốn sách, trong lúc thoáng mắt qua sàn thấy có một quyển sách vút dưới góc giường. Dưới gáy sách như ả như hiện, nàng đọc được một dòng chữ: Thomas Leste Marlow.

Như bị cái gì điều khiển, nàng cúi người xuống giường, cẩn thận nhặt quyển sách kia lên. Trong khoảnh khắc nàng lướt mắt qua tựa đề quyển sách, toàn thân nàng đột nhiên có một cảm giác lạnh thấu xương, trước mắt phủ một màn đen u ám, đôi tay nàng run rẩy muốn đánh rơi cuốn sách.

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, tựa đề của quyển sách không ngừng phóng đại trong đầu, nàng căn bản không thể bỏ qua được những dòng chữ này—
Nguyên nhân cái chết của Arthur vương.

Nàng hít thật sâu một hơi, lật đại một trang sách, ánh mắt đảo nhanh qua một câu nói trong cuốn sách: Trong câu chuyện của vua Arthur, Avalon tượng trưng cho nơi tiền kiếp và hậu kiếp. Sau khi Arthur vương bị thương nặng không thể qua khỏi, ngài được người tỷ tỷ cùng mẹ khác cha của mình mai táng trên một chiếc thuyền ở nơi đây.

Trong nháy mắt, nàng cảm giác trước mắt mình một mảng tối tăm, hơi thở ngày càng gấp gáp.

Tay nàng loạn choạng gập cuốn sách lại, hít thật sâu một lần nữa, tự an ủi mình, không đâu, không đâu, tên Arthur mà nàng biết kia là một nhân vật trong trò chơi chứ không phải là một người lịch sử, cho nên nhất định số mệnh của cậu ấy chắc chắn sẽ không giống như vậy.

Sau lần thứ n tự thôi miên bản thân, rốt cục tâm trạng hoảng loạn của nàng cũng đã bình tĩnh trở lại.

Nàng không dám nhìn quyển sách này thêm một chút nào nữa, vội vội vàng vàng cất lên giá sách, nhưng đột nhiên có một con gió thổi qua, làm rơi một tờ giấy kẹp giữa những trang sách.

Lâm Linh nhặt tờ giấy kia lên, trên đó là một chú chó nhỏ đã được vẽ hác thảo, bút pháp thuần thực, trông rất sống động. Nhìn chú chó nhỏ đó khiến nàng có một cảm giác quen thuộc.

Hình như nàng đã nhìn thấy con chó nhỏ này ở đâu rồi.

Ở đâu nhỉ?

Nếu đúng lúc này mà Tề Văn Du đi vào, nhất định sẽ thấy một loạt những động tác bất thường của Lâm Linh.

Cau mày, vò đầu, ngồi xồm xuống, tiếp tục vò đầu, đứng lên, lại cau mày, lại ngồi xồm xuống, lại vò đầu, lại đứng lên. Cứ như thế lặp đi lặp lại như cái vòng luẩn quẩn.

Đột nhiên Lâm Linh vỗ “bộp” một cái thật mạnh vào trán mình, đúng rồi, đây không phải chính là chú chó săn nhỏ ở trong trò chơi sao? Quả thật là giống nhau y chang a!

Nàng nghi hoặc cầm tờ giấy phác họa cẩn thận nhìn lại, phát hiện thấy phía dưới góc bản vẽ có một cái tên xa lạ: Lạc Lâm.

Một cảm giác yên lặng đến quỷ dị kéo tới, trong lòng nàng có nguyên một chấm hỏi to, Tề Văn Du không chơi trò chơi thì làm sao lại có thể vẽ ra được bản vẽ này? Chẳng lẽ, chỉ là trùng hợp?

Còn Lạc Lâm này là ai?

“Bạn học Lâm Linh, tự tiện xem đồ của người khác là một thói quen không tốt đó nha.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nói của Tề Văn Du.

Lâm Linh hốt hoảng vội vàng kẹp lại tờ giấy vào trong cuốn sách, tức giận đáp lời: “Ai xem đồ của cậu. Tài sản của cậu vứt lung tung như vậy, không muốn nhìn cũng không được!”

Tề Văn Du mỉm cười, tiến tới đoạt lấy cuốn sách trong tay nàng: “Cuốn [cái chết của Arthur vương] này là cuốn sách mà tôi thích nhất đấy. Đúng rồi, nghe ông chủ tiệm hồi bữa nói là nội dung trong cái đĩa kia hình như là dựa trên cuốn sách này thì phải.”

Trong lòng Lâm Linh lộp bộp vài tiếng, bật thốt lên: “Chẳng lẽ kết thúc cũng y như vậy sao?”

Tề Văn Du nhướn đôi lông mày tỏ vẻ không rõ: “Có lẽ thế, tôi cũng đâu có chơi, cô chơi rồi thì sẽ biết kết cục thôi.”

Nói xong, hắn gục đầu xuống, ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chú vào quyển sách trên tay, ánh mắt bất thường này của hắn khiến lòng Lâm Linh dâng lên một cảm giác bất an.

Nếu như đúng như lời hắn nói, thì kết cục của trò chơi sẽ giống như cuốn sách.

Cả người nàng rung mình một cái, không dám nghĩ tiếp, trong lòng rối rắm, chẳng lẽ là do mình còn sợ hãi nên không dám quay lại sao?

Nếu như không quay lại trò chơi, thì sẽ không còn được gặp lại Mặc Lâm, Lancelot ôn nhu, không được thấy bạn bè của mình, không được nhìn thấy — hắn.

Thời gian nghỉ mau chóng trôi qua, tiến vào cuộc sống bình thường.

Mặc dù mọi thứ trong trường vẫn như trước, nhưng Lâm Linh có cảm giác như đã trải qua một khoảng thời gian rất dài, lúc vào lớp trong lòng không khỏi có chút hoài niệm.

“Tiểu Linh, mau lại đây!” Quách Đình vừa bắt được nàng liền kéo nàng về phía góc lớp, vẻ mặt lo lắng thấp giọng hỏi, “Nghe nói mấy hôm trước ác nữ Trần Di tìm cậu gây chuyện?”

“Mấy hôm trước? Mấy tháng trước chứ.” Lâm Linh thuận mồm nói ra, nhưng đột nhiên nhớ lại là mình bị lộn với thời gian trong trò chơi, vội vàng sửa lại nửa câu sau, “Đúng vậy, nhưng tớ vẫn không sao a.”

“Sau này nếu nàng ta dám khi dễ ai, cậu cứ nói với tớ, tớ nhất định sẽ ra tay!” Quách Đình tự tin vỗ vỗ lồng ngực của mình, nở một nụ cười chân thành.

“Àn, cảm ơn cậu.”

Trong lòng Lâm Linh ảm áp, trong phút chốc có cảm giác mình thật may mắn.

Bởi vì, nàng không những có được những đồng bạn thân thiết trong trò chơi, mà ngoài đời thực cũng có một người bạn chân thành đến thế.

“Đúng rồi, nghe nói Tam Công Tử giúp cậu giải vây a.”

Quách Đình nghịch ngợm mở to mắt, trên trán lộ ra một thần sắc vô cùng quen thuộc với Lâm Linh.

Đó là loại biểu cảm thường rất hay xuất hiện trên mặt Khải, nói rõ ra đó chính là biểu cảm Bà Tám.

“Àn, thật sự là có cậu ta giúp một phần.” Mặc dù nàng vẫn rất oán hận cái tên công tử phúc hắc này, nhưng không thể phủ nhận rằng hắn đã giúp nàng rất nhiều.

Ánh mắt Quách Đình sáng ngời: “Tam Công Tử quả thật là người tốt mà! Làm sao đây, Lâm Linh, tớ càng ngày càng thích cậu ấy a!”

Lâm Linh khi khi cười thành tiếng, tên kia tuy bình thường chẳng thẳng thắn chút nào, nhưng cũng có thể khiến người hắn hâm mộ mình, giống như nàng cũng có cảm giác như vậy, thật giống nàng.

Đúng lúc đó, sau lưng nàng truyền đến giọng vài học sinh đang nói chuyện phiếm —

“Sao? Luru Kỳ hôm nay không đi học? Tổ còn đang chờ cậu ấy giao bài tập đây.”

“Hôm nay gia gia của nàng có tới xin phép, hình như là đang nằm ở bệnh viện.”

“Hình như nàng lại đổ bệnh rồi.”

Hiển nhiên Quách Đình cũng nghe được những lời vừa rồi, nàng ngẩng đầu lên nói với lớp trưởng: “Chỉ bằng hôm nay lúc ra về chúng ta mua ít đồ đi thăm bạn ấy đi.”

Lớp trưởng thoáng do dự: “Cũng được thôi, nhưng ngày mai còn một bài kiểm tra rất quan trọng.”

“Vậy sau khi hết kỳ kiểm tra thì chúng ta cùng đi đi. Ba mẹ Luru Kỳ lúc nào cũng ở ngoài, bình thường trong nhà chỉ có mỗi gia gia và nãi nãi cô ấy, cậu ấy ở một mình trong bệnh viện chắc chắn là rất cô đơn, nếu chúng ta cùng đến thăm, chắc chắn cậu ấy sẽ rất vui. Chúng ta nên cố vũ cậu ấy mới đúng.”

Quách Đình cười khanh khách cổ động mọi người, nhờ thế mà có không ít học sinh đồng ý đi thăm Luru Kỳ.

“Hôm nay chúng ta sẽ đi mua lễ vật trước, các cậu ai tình nguyện sau giờ học đi mua với tớ nào? Không lâu lắm đâu.”

Nàng tiếp tục khích lệ, nhưng trong số học sinh đồng ý đi thăm ít ỏi chỉ có một hai người đồng ý sẽ đi, còn lại đều viện cớ mai kiểm tra.

“Quách Đình, tớ đi cùng với cậu.” Lâm Linh đứng bên cạnh mở miệng.

Quách Đình nghiêng đầu nhìn nàng, nở một nụ cười sáng lạng: “À! Vậy đợi lát nữa chúng ta cùng đi! A, hình như mới này tớ uống hơi nhiều nước thì phải! Tớ muốn nhanh chóng đi WC trước khi tiết học đầu tiên bắt đầu, Tiểu Linh, cậu đi chung không?”

“Ừ.” Lâm Linh cười gật gật đầu, đi theo chân Quách Đình.

Trong thế giới trò chơi cũng vậy, nàng vẫn cố đuổi theo, cố sóng vai cùng bước với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Sau khi tan học, Quách Đình và Lâm Linh cùng đi chọn mua quà tặng cho Luru Kỳ.

Nội thành náo nhiệt lắm quán xá, nhờ giá cả của những món đồ bán ở đây rất rẻ nên có rất nhiều học sinh thường đến mua.

“Lâm Linh, cậu nghĩ nên mua gì cho Luru Kỳ là thích hợp nhất?”

Nhìn những gian hàng đầy đủ sắc màu xung quanh, vẻ mặt Quách Đình đắm chiêu.

Lâm Linh liếc mắt sang những gian hàng chung quanh, chợt đôi mắt bị thu hút bởi một tủ kính ở một gian hàng.

Đúng lúc đó Quách Đình cũng mừng rỡ reo lên: “Lâm Linh, cậu nhìn kia, chiếc vòng hồ phách này thật đẹp!”

Lâm Linh nhìn chằm chằm vào chiếc vòng cổ, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Chiếc vòng hồ phách này thật sự rất giống với chiếc vòng mà phụ vương Arthur đã tặng cho nàng, từ hình dáng cho tới kích thước màu sắc đều giống y hệt.

Trong phút giây ngỡ ngàng đó, nàng chợt nhớ tới khoảnh khắc mà hắn đeo chiếc vòng cổ lên cổ nàng.

Đầu ngón tay mát lạnh như dòng suối nhỏ, thanh thấu lạnh lẽo xẹt qua đáy lòng.

Giờ phút đó, cảm giác như nắng và hoàng hôn như ngừng lại. Ngọn gió như có như không thổi qua mấy tán cây cao bên cửa sổ, nhẹ nhàng cuộn sóng lay động, chiếu lên khoảng sân một mảnh màu vàng muôn màng.

Thời gian ngưng đọng, không gian xung quanh như đang rời xa thế giới hiện thực, yên tĩnh vô cùng.

Trong ký ức xẹt qua những hình ảnh dưới cây anh đào, hợp với người nào đó rất mê hoa đào, quanh ảnh chậm rãi di chuyển dưới tán cây.

Lúc ở chỗ tên độc nhân không lồ, hấn cầm chặt tay nàng, dùng khí mạnh mẽ chống đỡ hắc ám, là thứ mà ngay cả ánh sáng âm áp cũng không tài nào có được .

Dưới màn đêm lung linh huyền ảo, hấn cầm tay nàng cùng khiêu vũ, là ký ức mà nàng vĩnh viễn không tài nào quên được.

Đến khi biến thành một con mèo đen, phải cố mà an toàn đến Camelot, đó là lần đầu tiên mà nàng dốc hết sức làm một việc gì đó.

Bên hồ nước trong vương cung, hấn ôm nhu ôm lấy nàng, vẻ mặt cũng ôn nhu như mặt hồ nước lúc đó vậy.

Lúc nàng chiến đấu vì hấn mà bị thương, trong đôi mắt xẹt nhanh qua một tia lo lắng, ghé giọng vào tai nàng mà nói:“Nếu như muốn trở thành người sống bước cùng ta, cô nên..... nhanh khỏe lại đi, Lâm Linh.....”

Lúc biến thành một con cóc xấu xí thì hấn lại bảo:“Kể từ bây giờ cô phải luôn ở bên cạnh ta, đừng có chạy loạn, nghe chưa?”

Trong quán đột nhiên phát lên một bài hát của Smith, nhưng lời tiếng Anh lúc đó không hiểu sao vô cùng rõ ràng.....

I don't wanna miss one mile[tôi không muốn bỏ quên một nụ cười nào của cậu]

I don't wanna miss one hug[tôi không muốn quên đi lồng ngực ấm áp ấy]

well, I just wanna be with you,[tôi luôn muốn ở bên cạnh cậu]

Right there with you just like this'[cứ như vậy luôn ở cùng nhau]

I just wanna hold you close[luôn muốn ôm chặt lấy cậu].

Feel your heart so close to mine,[cảm giác như trái tim của cậu luôn dành cho tôi]

And just stay here in this moment,[Và cứ như vậy luôn ở bên nhau]

For all the time.[không có lúc nào là không ở cùng nhau]

Don't wanna close my eyes[không muốn nhắm mắt lại].

Don't wanna fall asleep,[không muốn ngủ]

Don't wanna miss anything.[không muốn bỏ qua bất cứ thứ gì]

Trong lòng nàng tràn ngập những ý ức và những lời hát ca, lắng đọng cùng với không gian và cảm xúc.

Cảm giác kỳ lạ ấy như một sợi chỉ nhỏ buộc lấy trái tim nàng, khiến cho nàng chỉ nghĩ đến những khoảng thời gian đặc biệt ấy.

Nàng đột nhiên cảm thấy không thể chịu được nữa.

Nàng muốn nhìn hấn đi lên như thế nào, muốn cùng hấn san sẻ mọi chuyện, nàng muốn thấy hấn từng bước trở thành hoàng đế La Mã, nàng muốn cùng hấn tìm được chén thánh trong truyền thuyết, nàng muốn cùng hấn san sẻ mọi bi thương buồn khổ.

Mỗi một phần, mỗi một giây phút của hấn, nàng không muốn bỏ qua bất cứ thứ gì.

Không muốn nhắm mắt lại, không muốn ngủ, không muốn bỏ qua bất cứ thứ gì.

Cho dù có biết rõ sẽ trải qua những thử thách khủng cỡ nào, nàng cũng muốn trở về bên cạnh hấn.

Nếu như có thể ở bên cạnh hấn, cho dù không có ngày mai cũng chẳng sao.

Arthur..... Arthur.....

Nhưng trong lúc đó nàng không thể đột nhiên mà quay lại nên đành phải chờ sau khi kỳ thi kết thúc, sau khi đi thăm Lưu Kỳ rồi mới chính thức quay lại trò chơi, dù cho có cái gì đang chờ đón nàng.

Mặc dù đã biết, nhưng nàng sẽ không né tránh nữa, nàng sẽ không tiếp tục bỏ chạy nữa.

Vì đó là thế giới có Arthur.

Mặc kệ tương lai như thế nào, chỉ cần có Arthur bên cạnh, nàng sẽ luôn an tâm, cho dù có một mình đối mặt với khó khăn cũng không thành vấn đề.

Nàng phải trở về bên cạnh hắn.

Nàng mua một khay trứng gà đã luộc sẵn cho tiện.

Mùi hương ngọt ngào quen thuộc của lòng trứng khiến nàng cảm thấy ấm áp, hy vọng không chừng lần này có thể quay lại ở chỗ Arthur.

Nhưng lúc nàng tỉnh dậy thì không phải vậy, hình ảnh trước mắt nàng đã đánh tan hy vọng của nàng.

Xuất hiện trước mặt nàng vẫn là căn phòng hắc ám, ngọn gió lạnh băng thổi qua từ ô cửa sổ nhỏ, phảng phất còn có tiếng người khóc than quanh quẩn đâu đây.

Một căn phòng chật đầy dụng cụ dụng hình đang chờ đón nàng quay lại.

Nhất thời xúc động sẽ gây chết người mà.

Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, sau đó dừng lại trước cửa.

Tiếp đó, cánh cửa gỉ sắt nặng nề của căn phòng mở ra, phát ra tiếng kêu “ken két” khó nghe, trong không gian hắc ám của căn phòng nghe lại càng thêm quỷ dị. Lâm Linh rung mình một cái, cuống quýt nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt hoảng hốt nhìn về phía cánh cửa vừa bị mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Người đang bước vào không phải là hắc công tước thì chắc chắn cũng là Kamelot. Nhưng trong hoàn cảnh này thì là hắc công tước sẽ tốt hơn.

Nurong theo ánh trăng trong vắt mờ ảo chiếu qua cánh cửa, rốt cuộc Lâm Linh cũng nhìn rõ được đó là ai.

Nàng thoáng thờ dãi nhẹ nhõm khi thấy một đôi mắt bạc lóe lên trong màn đêm.

Hắn lẳng lặng đứng đó, vẻ mặt vô tâm vô phế nói một câu: “Không phải đã trốn ngục rồi sao? Sao lại quay lại?”

Lâm Linh giật giật môi, không biết nên giải thích như thế nào với cái tính cực kỳ đa nghi của hắn.

Nàng chỉ biến mất vài ngày thôi mà, không phải là đào tẩu mà chỉ là tạm thời trốn thoát thôi.

Phản ứng của hắn cũng trấn tĩnh quá đi.

“Kamelot cũng không nói rõ ngươi làm thế nào để tẩu thoát.” Hắn nhướng mi như vô tình hỏi, “Nhưng tại sao đã trốn rồi sao lại chui đầu vào lưới lại nhỉ?”

Nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Không liên quan đến ngươi. Ngươi đừng quan tâm.”

“Sẽ không ai tới cứu ngươi, cũng không ai có thể cứu ngươi ra. Ngươi không sợ sao?”

Đôi mắt màu bạc của hắn dưới ánh trăng lập lòe xinh đẹp.

Lâm Linh cúi đầu, trong đầu đột nhiên nhớ tới câu nói của Gawain, Arthur khi lần đầu tiên được công nhận là đồng đội của bọn hắn; Trên biển băng lạnh giá, lần đầu tiên Lancelot nói nàng là đồng đội của hắn.

Cảm giác ấm áp dần lan tỏa khắp người nàng, vô tình truyền thêm dũng khí cho nàng, nàng sẽ không sợ nữa, nàng sẽ không lui bước nữa, sẽ đối mặt với tất cả.

“Sợ, ta đương nhiên là sợ. Nhưng nếu họ là bạn của ta, ta đương nhiên sẽ tin tưởng họ. Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi họ cũng như họ sẽ không bao giờ bỏ rơi ta.”

Duagloth thoáng sững sốt, nở một nụ cười bí hiểm: “Xem ra ta vẫn chưa thể hiểu rõ về ngươi.”

Thái độ của hắn đột nhiên ôn hòa khiến Lâm Linh không khỏi nghiêng đầu nhìn hắn.

Trong bóng đêm trầm lắng, một bên mặt của Duagloth lộ ra vẻ ôn nhu hiếm có, đôi mắt lúc nào cũng sáng quắc gọn nhẹ từng đợt sóng thâm trầm, nhìn vào bóng tối xa xăm. Mặt trăng tái nhợt trên bầu trời xa xôi hư ảo khó nắm bắt.

Trước đây nàng luôn không dám nhìn trực diện với hắn, bây giờ mới thấy rõ được khuôn mặt ấy.

Nhưng khi hắn quay đầu sang thì ôn nhu trong chớp mắt ấy lập tức biến mất.

“Công tước các hạ, Arthur hắn –”

Một giọng nói lạnh lùng phá vỡ sự yên lặng của bóng đêm, nhưng giọng nói đó lại nhanh chóng chuyển sang ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Linh: “123, sao cô lại ở đây?”

Đồng thời, Lâm Linh vừa nhìn thấy hắn thì vô cùng sững sốt, giọng nói khó tin: “Tiểu Tiểu Pars, sao cậu lại ở đây?”

Thiếu niên kia không phải là Parsifal một ngày làm thiện hai ngày làm ác đó sao?

Rốt cuộc hiện giờ hắn đang làm thiện hay ác?

Parsifal nhanh chóng thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, vô tâm nói: “Ai đưa tiền cho ta thì ta sẽ làm việc cho người đó, công tước đưa cho ta một số tiền khá lớn nên ta theo phe ngài ấy cũng chẳng có gì là lạ.”

“Không đúng, không đúng, Tiểu Pars, cậu phải là kỵ sĩ của Arthur mới đúng.”

Lâm Linh lắc lắc đầu, trên bàn tròn kỵ sĩ của Arthur còn viết rõ ràng tên của Parsifal, tại sao hắn lại có thể phục vụ cho hắc công tước được chứ?

“Cái gì mà kỵ sĩ của Arthur?” Về mặt Parsifal khó hiểu, “Ta chỉ đi kiếm tiền thôi mà.”

Lâm Linh mở to hai mắt nhìn hắn trần trối, lúc này thật không biết là hắn đang là thiện hay ác? Bởi vì cho dù bị mặt thiện hay ác không chế, cái tính ham tiền đó của hắn vẫn không thay đổi.

Ánh mắt Duagloth ý vị thâm trường nhìn Lâm Linh, lại nhìn sang Parsifal, nói: “Ngươi nói cho xong lời mình trước đi đã.”

Parsifal gật gật đầu: “Công tước các hạ, đội quân Arthur ngày mai sẽ công kích chúng ta. Mấy ngày nay chúng ta đã tổn thất vô cùng nghiêm trọng, đã sắp không thể trụ nổi nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ thất thủ.”

“Trụ không nổi nữa sao? Chưa hẳn là thế.” Duagloth cười nhẹ, nhìn Lâm Linh chằm chằm, “Có cô ta ở đây, không chừng sẽ xuất hiện kỳ tích.”

Đột nhiên Lâm Linh có cảm giác lạnh sống lưng, cả người cứng ngắc, giọng lắp bắp: “Ngươi, ngươi có ý gì?”

Hắn vươn ngón tay thon dài xinh đẹp chạm nhẹ lên cằm nàng: “Không phải ngươi vừa nói bọn chúng sẽ không bỏ rơi ngươi đó sao? Vậy thì ta sẽ thử xem bọn chúng có thể bỏ rơi ngươi để giành lấy thắng lợi hay không.”

Lâm Linh giật thót, ngẩn đầu nhìn chằm chằm vào đôi mắt ác ma kia: “Ý ngươi là, muốn dùng ta uy hiếp bọn họ?”

Duagloth mỉm cười nhẹ, nhưng nhiều đó thôi cũng đủ biết được câu trả lời của hắn.

“Ngươi thật hèn hạ, nếu muốn chiến thắng thì phải dùng cách quang minh chính đại chứ, như thế thật xấu! Arthur nhất định sẽ không nghe lời ngươi đâu!” Thanh âm nàng đột nhiên nhỏ đi, “Nhất định sẽ không……”

Nàng tin hắn sẽ không bỏ rơi nàng, nhưng so với sự thất trận thì nàng cũng không chắc.

Nàng cũng không rõ rốt cuộc vị trí của nàng trong tim hắn là gì.

“Vậy chúng ta cứ đợi mà xem.” Duagloth nhẹ thả lỏng tay nàng, đôi mắt màu bạc dưới ánh trăng sâu như biển Aegan.

Lâm Linh ngẩn người, lập tức duỗi cánh tay muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn.

“Đừng rồi, quên mất lần trước có con mèo nhỏ cắn ta một cái.”

Hắn như là đang cố ý trêu nàng, ngược lại càng dùng sức khống chế nàng, thấy nàng giận đến mặt đỏ tía tai mới chịu buông tay ra, mạn bất kinh tâm nói: “Nhưng ngươi có biết không? Có khi, thứ mà người ta càng không thể nắm giữ lại càng có khát vọng muốn theo đuổi nó.”

Lâm Linh tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Mặc kệ ngươi có nghĩ cách gì đi nữa, nhất định người thắng vẫn sẽ là Arthur!”

“Thật sao?”

Hắn nở nụ cười bí hiểm, xoay người ra tới cửa, thấp giọng phân phó Parsifal: “Parsifal, ngươi chớ quên cô ta cho cẩn thận, cô ta có vai trò rất quan trọng đấy. Cho dù là người thiện hay ác, cũng nên giữ đạo lý đã nhận tiền là phải làm đấy. Còn có, phải nhớ thật kỹ, không được phép cho nàng ăn bất cứ thứ gì liên quan đến trứng gà.”

Trong bóng đêm u ám, mái tóc đen dài của hắn bay múa dưới ánh trăng như một màn đêm đen, âm u mờ ám.

Lâm Linh ngơ ngác nhìn bóng lưng của hắn, nhất thời khiếp sợ không thốt ra được tiếng nào.

Tại sao, tại sao hắn lại biết bí mật về trứng gà? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu hắn đã biết bí mật này, tại sao trước đó lại không dặn Kamelot?

Chẳng lẽ là hắn đoán được?

Dây thần kinh trong đầu Lâm Linh cảm thấy tê dại, mờ mịt nhưng lại không ra được manh mối gì.

Nghĩ tới kế hoạch ngày mai của hắc công tước, tâm trạng của nàng càng ngày càng sa sút.

Nếu như biết trước hắn sẽ làm như vậy thì nàng đã không trở về.

Trong lòng nàng bây giờ đang vô cùng sợ hãi và mâu thuẫn, hay là nàng đang sợ Arthur sẽ không quan tâm đến nàng.

“123, cô đang khóc sao?”

Giọng nói nghi hoặc của Parsifal vang lên, lúc này Lâm Linh mới giật mình nhận ra trên mặt mình hơi ươn ướt.

“Tôi, tôi không có, con mắt nào của cậu thấy tôi khóc chứ?” Nàng mạnh miệng bật lại một câu.

Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ buồn cười: Hai con mắt ta đang nhìn thấy ngươi khóc.

“Tôi không có!” Nàng thẹn quá hóa giận, chôn đầu mình vào đầu gối như đã điều. Nhưng ở phía dưới, nước mắt từ trong hốc mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

Chung quanh không một tiếng động trong vài phút, đột nhiên Lâm Linh thấy có một chiếc tay áo màu xám vờn tới trước mặt mình, theo đó là một giọng nói bất đắc dĩ: “Ta không mang theo khăn tay, cho cô mượn tay áo lau tạm vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Lâm Linh sững sờ ngẩn đầu lên, khó tin nhìn vào đôi mắt màu xám đầy vẻ đồng tình đang chớp chớp nhìn nàng.

Trong lòng nàng không khỏi mừng rỡ dâng lên một tia hy vọng, thoát nhìn hắn bây giờ có vẻ đang ở mặt thiện, có thể nào sẽ —

“Chỉ là tôi đã nhận tiền của người khác nên không thể nào làm trái được. Nên ngày hôm nay tới lượt tôi canh cô, cũng chỉ có thể làm như này.”

Câu nói đó của hắn trực tiếp đánh nát hy vọng nhỏ nhoi của Lâm Linh, nàng hít một hơi, kéo mạnh tay áo của hắn, hý thật mạnh một bãi ngay ở trên đó.

Parsifal nhìn nàng làm bẩn áo mình như trời trồng, chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ, ne né cái tay áo của mình.

Nàng lau loạn xạ vài cái, nhỏ giọng nói: “Quên đi quên đi, dù sao có cậu canh tôi còn đỡ hơn là Kamelot.”

“Nghe nói sau lần cô biến mất trước mặt hắn, hình như hắn đã xem cô là yêu quái rồi.” Parsifal cong cong khóe miệng.

“Cậu cũng biết?”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên.

Parsifal nhún nhún vai, về mặt “ai là người đều biết cả”.

“Giờ còn thấy khó chịu không? Nếu thấy đói bụng, tôi đi lấy cho cô chút gì đó để ăn.” Hấn nghiêng đầu nhìn nàng.

“Tôi không đói bụng.”

Lâm Linh thoáng cảm động, quả nhiên Tiểu Pars thiện lương thật là một người biết quan tâm săn sóc mà, nếu như ở hiện đại, chắc chắn sẽ là một người bạn trai hoàn hảo.

“Tiểu Pars, chẳng lẽ cậu không nhận ra mình bị hai mặt thiện ác không chế sao?” Nàng đột nhiên nói.

“Cái gì?”

Parsifal khó hiểu nhìn nàng.

“Có người nói với tôi, Thiên Đường và Địa Ngục chỉ cách nhau một bức tường mỏng, thiên thần và ác quỷ chỉ khác nhau về ý niệm. Ai ai cũng có trong mình nhiều mặt, chỉ là mặt thể hiện là thiện hay ác mà thôi. Người mang về mặt thiên thần chưa chắc đã thiện lương, người mang khuôn mặt ác quỷ chưa chắc đã tàn độc. Có lẽ sẽ có một ngày, cậu sẽ không bị hai mặt hỗn loạn này khống chế nữa... tại sao không cố gắng thử một lần?”

Parsifal im lặng không nói gì.

Người hấn co lại như ả vào trong bóng tối, chỉ có ánh trắng nhẹ nhàng phác thảo lên cơ thể hấn. Từ sống lưng thẳng tắp đến lồng ngực vạm vỡ, mái đầu hơi cúi tạo độ cong nhẹ, không thể nhìn thấy được rõ về mặt, như một gốc cây bạch dương thon dài.

Sau một khoảng thời gian im lặng, rốt cuộc nàng cũng không thể nhịn được: “Lạ thật, Tiểu Pars cậu —”

“Ta không nghĩ sẽ thay đổi bất cứ thứ gì của bản thân.”

Parsifal đột nhiên lạnh lùng cắt đứt lời Lâm Linh, hấn ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt màu xám lấp lánh, nụ cười bên môi nhếch lên một cách quỷ dị.

Lâm Linh giật mình, hình như là đã qua 12h đêm rồi, Parsifal lại quay lại mặt ác.

Hấn cắn ghét liếc nàng một cái, kéo mạnh tay áo của mình, giọng nói lạnh băng: “Còn dám dùng tay áo ta lau chùi tùm lum, muốn chết sao?”

“Này, rõ ràng là chính cậu đưa cho tôi, sao giờ lại trở mặt?”

Lâm Linh buồn bực, tên kia trở mặt thật nhanh mà.

Nhưng đúng lúc đó thì bụng của nàng lại liên tục kêu lên, sau vài giây đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc nàng cũng mở miệng: “Tôi hơi đói bụng, lời nói sẽ đi tìm đồ ăn cho tôi của cậu lúc này còn tác dụng chứ?”

Parsifal cười lạnh một tiếng: “Dù sao ngày mai cũng chưa biết sống chết ra sao, ăn chi cho phí!”

Gân xanh trên trán Lâm Linh nổi lên, đột nhiên chẳng còn thấy đói bụng chút nào nữa hết.

Bởi vì, đã bị đầy hơi rồi!

Bình minh ngày mai nhanh chóng sẽ đến.

Những đám mây tản dần đi, để lộ ra một bầu trời xanh như ngọc bích và ánh mặt trời ấm áp, nhẹ nhàng làm tan đi những bông tuyết.

Bầu không khí trong trẻo mà lạnh lùng, một ngọn gió lạnh thổi qua, cuốn đi những hơi ẩm mong manh, luôn những làn gió lạnh khiến người ta không tự chủ khẽ rùng mình.

Những bụi hoa thấp nức nở tiêu điều dưới nền đất, những cành cây khô cứng cáp đâm lôm chôm ra ngoài nền tuyết, chập chùng đâm tới phía cuối chân trời, như muốn đâm thủng luôn cả cái đông phong giá lạnh.

Arthur đứng phía trên tường thanh cao cao, gió lạnh thổi qua chiếc áo choàng và mái tóc dài màu vàng. Sơn cảnh hắc ám phía xa cũng như đang lặng im như con gió lạnh này vậy. Hấn lẳng lặng nhìn về phía trước, ánh nắng chiếu lên chiếc áo choàng ửng ửng hồng. Rồi hấn chậm rãi giơ cánh tay lên, ra lệnh cho bọn binh lính tấn công đợt cuối.

“Lancelot, sau khi công thành xong, Lâm Linh dựa vào người.” Trước khi hạ tay, hấn vẫn không quên phân phó đệ nhất kỵ sĩ.

“Bệ hạ, ta sẽ theo như kế hoạch cứu Lâm Linh ra, đến lúc đó ngài sẽ không còn phiền muộn gì nữa.”

Lancelot đáp.

Arthur không ý kiến mím mím môi, đang tính huy động tấn công thì đột nhiên nghe tiếng Khải hô to từ phía sau: “Bệ hạ, nhìn kia! Đó không phải là hắc công tước sao? Sao hắn lại ở đây?”

Arthur ngẩng đầu nhìn lên tường thành, gương mặt thoáng kinh hãi.

Một vị nam tử mặc hắc y đứng trên tường thành, ánh dương đỏ xuống như một hào khí bao quanh hắn, mái tóc đen dài bay bên vai, yên lặng mà hoa mỹ.

Trên gương mặt hoàn hảo ấy điểm một nụ cười nhẹ tràn ngập sát khí, khiến người ta có cảm giác không rét mà run, như một đóa hoa độc được nở rộ rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

“Arthur vương, đã lâu không gặp.” Duagloth thân nhiên nhìn gương mặt kinh ngạc của Arthur, khóe môi nhếch lên một đường cong sắc như dao, nở một nụ cười lạnh nhạt.

“Duagloth, hóa ra ngươi chính là người đứng sau thao túng mọi thứ.” Arthur nhanh chóng nhận ra được mọi chuyện.

“Người Saxon đã hàng phục La Mã, Arthur, nếu ngài là người thông minh thì cũng nên đầu hàng La Mã đi, đừng nên làm những chuyện vô bổ này làm gì.” Ánh mắt Duagloth lóe lên tia quỷ dị.

Arthur tự tin cười rộ lên: “Mặc kệ là người La Mã hay Saxon, ta nhất định sẽ đuổi các ngươi một lần ra khỏi lãnh thổ của ta! Duagloth, hãy xem thử cho kỹ tình thế bây giờ của ngươi đi, ngươi không còn đường lui nữa đâu!”

Duagloth cười cười: “Tuy nhiên, trước đó, ngài sẽ được gặp một vị tiểu thư vô cùng đáng yêu.” Vừa nói hắn vừa phát phát tay về phía sau lưng.

“Nhưng mà Arthur bệ hạ này, nếu ngài không hạ lệnh lui binh, ta sợ là ngài sẽ chẳng còn cơ hội được gặp cô gái này nữa đâu.”

Nương theo những lời nói nhẹ như tiếng đàn của hắn, trên tường thành đột nhiên hiện lên vô số những mũi tên. Từng tên binh lính kéo dẫn cung tên, đồng loạt cùng nhắm ngay vào ngực cô gái tóc đen đang nằm trong tay Parsifal.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô gái ấy, trước mắt Arthur đột nhiên trống rỗng, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng những giọt tuyết tan tí tách rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất. Sau đó, hắn nghe được những tiếng rút binh khí giòn giã vang lên, nghe được tiếng gió vù vù thổi qua áo choàng và áo giáp sắt của mình, nghe thấy cả tiếng trống ngực đang đập loạn bên trong lớp giáp ấy.

Mùa đông mang theo bầu không khí lạnh lẽo và những đợt gió trong trẻo mà lạnh lùng, hơi nước ẩm xuyên qua những lỗ nhỏ trên quần áo, lạnh thấu xương, ngay cả lông mao cũng dựng đứng cả lên.

Lâm Linh rùng mình một cái, lấy tay che đi ánh mắt sáng rỡ, nhìn xuống.

Arthur đứng đầu đội quân, bóng hắn và ngựa chìm trong bóng râm, đôi mắt phía dưới chiếc mũ giáp sáng ngời.

Thấy được mái tóc vàng chói mắt quen thuộc kia, đột nhiên nàng có cảm giác muốn khóc.

Màu vàng sáng rỡ chiếu xuyên qua từng đám sương bay phấp phới, trong không gian như chỉ đang lưu chuyển tiếng hô hấp của nàng và hắn.

“Duagloth, ngươi như thế là một kỵ sĩ chân chính sao? Cưng nhiên lại dám giờ thủ đoạn này!” Khải đứng một bên tức giận mắng to.

Đặc Lý Ti vỗ vai hắn như an ủi, ánh mắt tò mò nhìn Arthur, sau đó chuyển mắt, vô tình nhìn thấy Lancelot đang không chớp mắt nhìn chăm chăm vào đôi phương đang đứng trên tường thành, môi mấp míp, bàn tay cầm kiếm siết chặt.

“Arthur điện hạ, nếu như không đưa ra quyết định, ta sợ là sẽ tổn thương tới vị tiểu thư này a.” Duagloth vừa nói vừa ra dấu hiệu cho Parsifal kẻ chủ thủ lên cổ Lâm Linh.

“Từ từ đã, Parsifal, đừng tay lại, không được làm hại tới Lâm Linh của ta!” Hầu tước Gawain không nhìn được giờ cao thanh kiếm trong tay, chỉ về phía Parsifal nói: “Chỉ cần ngươi đảm bảo đừng để chủ thủ động vào nàng, ta sẽ nhường cho ngươi một nửa số tài sản!”

Parsifal hiển nhiên thoáng sững sờ, nhưng sau đó lập tức tức giận trả lời lại một câu: “Tuy ta yêu tiền, nhưng ta cũng có quy tắc của chính mình.”

Lúc đó, Lâm Linh đột nhiên có cảm giác xúc động trước hành động của vị hầu tước biến thái mà trước giờ nàng vốn không hề ưa, nếu trừ cái tính đó ra,

hầu tước nhất định sẽ vô cùng hoàn hảo. Nhưng đại thúc này đột nhiên mà quăng ra một nửa số tài sản, có khi nào sẽ ra ở ngoài đầu đường xó chợ không.

Khóe miệng Duagloth giãn ra một nụ cười lãnh khốc, duỗi tay kéo mạnh tóc Lâm Linh về phía mình: “Arthur điện hạ, khó quyết định như vậy sao? Như vậy thì đừng trách ta —”

“Duagloth,” Arthur đột nhiên cắt đứt lời hắn, “Ta chấp thuận.”

Lâm Linh khó tin mở to hai mắt, ngẩn ngơ nhìn mái đầu còn chói lóa hơn cả ánh mặt trời kia.

Cho dù dù là hư ảo cũng được, cho dù đó chỉ là ảo giác cũng được, nàng ngẩn đầu lên, để những giọt nước mắt chảy vào môi.

Nàng thấp giọng đọc tên hắn, đến khi quen thuộc và thỏa mãn.

Cái tên tiểu hài tử lần đầu gặp mặt bây giờ đã trưởng thành. Trước mặt nàng hoàn toàn là hình dáng của một thiếu niên.

Duagloth hí hóp đôi mắt che đi ánh sáng bên trong: “Vây, để tỏ thành ý, mời ngài cho binh lính của ngài hạ vũ khí xuống, đương nhiên, là kẻ cả ngài.” Nói xong, hắn cúi đầu, hạ giọng đủ để Lâm Linh nghe thấy, “Xem ra, hắn quan tâm người hơn so với tướng tợn của ta. Đáng tiếc, chỉ tại điểm này mà hắn đã thua.”

Lâm Linh thấy đuôi mắt hắn lóe lên tia quỷ dị, tim giật thót, nhìn kỹ lại, nàng cả kinh.

Trên tường thành không biết từ khi nào đã xuất hiện vô vàng mũi tên từ mọi góc ngách. Từng thanh cung kéo dẫn âm thầm nhắm vào đám kỵ sĩ dưới thành.

Lâm Linh hoảng hốt tột độ, âm thầm hô một tiếng không xong, nàng sẵn biết tên hắc công tước này tâm ngoan giảo hoạt, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, hóa ra hắn đã bố trí sẵn đội cung tiễn hồng bắn lên đội quân Arthur!

Nếu như bọn Arthur bỏ vũ khí xuống, trong tay không tác sát...

Trong đầu của nàng đột nhiên hiện lên một đoạn ở hiện thực: Trong lịch sử của Arthur vương, Avalon là vùng đất tượng trưng cho kiếp sau. Arthur vương bị thương nặng không thể qua khỏi, được người tỷ tỷ cùng cha khác mẹ mai táng ở đây.....

Arthur vương bị thương nặng không thể qua khỏi.

Arthur vương bị thương nặng không thể qua khỏi.

Nhưng lời này như một con ma lượn vòng trước mặt nàng, khiến cảm giác không yên trong nàng dần lớn lên.

Nàng thật sâu hít một hơi, muốn cảnh báo với bọn a, nhưng trong miệng lại bị nhét gì không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể không ngừng lắc đầu nháy mắt. Nhưng khoảng cách lại quá xa nên a không thể nào thấy được.

Nhưng những điểm nhỏ ấy đương nhiên bị Duagloth nhìn thấu, hắn duỗi tay ôm chặt Lâm Linh vào lòng mình, khiến nàng không tài nào động đậy được, bên môi khẽ nở một nụ cười dụ hoặc: “Hóa ra ngươi không muốn rời xa ta, vậy thì hãy ở lại đây đi.”

“Duagloth, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, ngươi cũng phải tuân thủ lời hứa của mình.” Sắc mặt tái mét.

“Cái này là đương nhiên, chỉ cần các ngươi bỏ vũ khí xuống, ta sẽ trả lại nàng hoàn hảo vô khuyết cho ngươi.” Duagloth không chút hoang mang cười nói.

Arthur thoáng nghiêng đầu, hướng tay về phía đám kỵ sĩ: “Tất cả mau bỏ vũ khí xuống.”

Mọi người nhất thời đông cứng lại, đối với một gã kỵ sĩ mà nói, vũ khí với họ như hình với bóng, kêu họ bỏ vũ khí xuống chẳng khác nào như bảo họ cắt đi bóng của mình.

Leng keng!

Một tiếng vang chói tai vang lên giữa không gian tĩnh mịch, mọi người kinh ngạc quay đầu sang nhìn người đầu tiên bỏ kiếm xuống, cư nhiên là đệ nhất kỵ sĩ — Lancelot! Thấy đệ nhất kỵ sĩ của mình bỏ kiếm xuống, mọi người cũng lần lượt buông vũ khí của mình xuống.

Trong đầu Lâm Linh một mảnh hỗn loạn, Arthur trước mắt cách nàng rất xa, nhưng nàng có cảm giác nhận được tín hiệu từ ánh mắt của hắn.

Nghĩ cách thoát khỏi tên nam nhân kia!

Nàng âm thầm cảm tạ cái thế giới thần kỳ này đã triệt tiêu đi cái bệnh cận thị của nàng, để cho nàng có thể nhìn thấy rõ những chuyện này.

Nhưng làm thế nào nàng có thể thoát khỏi Duagloth đang kèm cặp mình?

Vội lại bây giờ đang ở trên tường thành cao ngất ngưỡng, nàng chạy trốn như thế nào a.

Thấy bọn kỵ sĩ đều lần lượt buông vũ khí, đồng tử Duagloth chậm rãi co lại, một tia sát ý thoáng lướt qua đuôi mắt, hắn chậm rãi vươn một tay, chuẩn bị ra lệnh cho các tiền thủ.

Trong lòng Lâm Linh nóng như lửa đốt, nàng không muốn mình bị đem ra dùng để uy hiếp Arthur, nàng không muốn mọi người vì nàng mà hy sinh, không muốn trở thành sợi dây trói buộc hắn, không muốn không muốn, thực sự không muốn!

Ánh mắt nàng kích động xen lẫn bất an liếc xẹt qua lá cờ xí to phát phơ trên tường thành, trong đầu lóe lên một ý nghĩ!

Đúng rồi, mặc dù hắc công tước đang ở đây khiến nàng không thể sử dụng được ma pháp, nhưng nếu dùng cờ xí làm dù nhảy xuống, chắc cũng không đến nỗi nào, hơn nữa nhìn cờ xí này còn khá tốt, nếu như thử có khi nào sẽ thành công không?

Chỉ là, chỉ là nếu như không thành công thì.....

Nghĩ tới đây, nàng cắn chặt môi, tự gạt đầu an ủi chính mình, cho dù có không thành công đi nữa, nàng cũng chỉ biến mất khỏi trò chơi thôi, nếu như có thể bảo vệ hắn, nếu như có thể bảo vệ được những người bạn của mình, như vậy nàng cũng sẽ dừng cảm đau đớn.

Một giây trước nàng còn ngập ngừng, bây giờ đã hoàn toàn quyết tâm.

Vì tình yêu nàng dành cho hắn, tình yêu nàng dành cho bạn bè của mình, nàng có thể dừng cảm bất cứ lúc nào.

Nàng phải bảo vệ hắn.

Bảo vệ thế giới có hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Thời gian đã không còn nữa.

Trong khoảnh khắc Duagloth nói lỏng cánh tay, nàng thu hết toàn bộ khí lực, đánh mạnh đầu vào cằm hắn!

Công tước đại nhân không ngờ lại bị nàng làm như vậy, bất ngờ lão đảo vài cái, Lâm Linh bắt chập cái đầu đau như mấy thấy mấy con chim nhỏ, thừa cơ nhảy nhanh tới vách tường thành, một tay kéo roi miếng giẻ trong miệng, hét lớn với bọn Arthur:”Đừng rút lui, bọn họ có mai phục!”

Duagloth vuốt vuốt cái cằm bị đụng, ánh mắt phủ một tầng rét lạnh, lạnh giọng nói với Parsifal:”Lập tức bắt nàng lại đây cho ta!”

“Đừng qua đây!”

Lâm Linh di chuyển tới lá cờ bên cạnh, không thể để cho những người khác tiến gần thêm bước nữa.

Đuôi lông mày Duagloth nhướng lên ra vẻ ranh mãnh:”Còn không mau lại chỗ ta, nếu té xuống thì không ai cứu được đâu.”

Lâm Linh cảm chặt cán lá cờ, ánh mắt nghiêm túc chưa từng có:”Ta sẽ không bao giờ để người dùng ta làm sự uy hiếp đối với Arthur, ta sẽ không bao giờ làm chướng ngại của hắn! Phương pháp giải quyết quyết vấn đề này thì đơn giản, chỉ cần ta biến mất khỏi đây là được rồi, như vậy thì bất luận là kẻ nào, cũng đừng hòng đem ta ra để uy hiếp Arthur!”

Dưới ánh sáng mặt trời, cô gái vốn có gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ nhưng tràn đầy dũng khí. Khiến cho trong lòng Duagloth đột nhiên cảm giác có cái gì đó, đầy áp như muốn trào ra, hắn mơ hồ cảm giác có cái gì đó đã thay đổi.

Thời gian và không khí như đông cứng lại.

Ánh mắt hai bên dán chặt nhìn đối phương, trên trời vụt qua một tia sáng đen như sao trời, ánh mắt hắn lóe lên, dường như hắn chưa bao giờ có được một thứ như vậy.

Trong nháy mắt, đột nhiên hắn có cảm giác ghen tỵ với Arthur.

“Parsifal, bắt cô ta lại đây.”

Duagloth khó chịu kéo khóa môi, trong lòng mỗi người như bị một rừng cây u ám bao phủ, có được dây hăng hà quấn trên cây như có được linh hồn

trong quá khứ của mình (ta không hiểu, nên ta chém □)). Nhưng có mấy ai sẽ chịu hy sinh tính mạng của mình vì hạnh phúc của người khác đây?

Trên đời không bao giờ có người như thế.

Sẽ không bao giờ.

“123, cô đừng làm chuyện điên rồ.” Parsifal vừa bật thốt lên vừa từng bước tiến tới bên nàng. Hấn cũng không rõ, tại sao hấn lại nói ra những lời này.

Lâm Linh thoáng kinh ngạc rồi lại tươi cười: “Tiểu Pars, nhìn không ra, hóa ra lúc ngươi ở mặc ác vẫn có lúc thiện lương, quả là thiện và ác chỉ cách nhau một bức tường, chỉ cần ngươi cố gắng, nhất định có thể vượt qua, không còn phải luân hồi giữa hai mặt nữa.”

Nói những chữ cuối cùng, nàng kéo hai góc của lá cờ xuống, xoay người nhảy xuống tường thành.

Trong chớp mắt đó, nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc nào đó gọi tên mình.

Gió vù vù xẹt qua bên tai, nàng nắm chặt góc cờ, lắc lư hạ người xuống phía xa, cảm giác như mình là một con chim nhỏ bay giữa khoảng trời bao la, nhìn mình cách mặt đất ngày càng gần, nhưng không hề có một tia sợ hãi, trong đầu không hiểu sao đột nhiên hiện lên bài hát của Smith kia.

And I just wanna stay with u.

[ta chỉ muốn ở cạnh người]

In this moment forever, forever ever.

[cứ vĩnh viễn như vậy]

.....

Người Saxon trên tường thành há hốc mồm nhìn một màn này, kinh ngạc nhìn nữ nhân kia nhảy từ trên tường thành xuống nhưng vẫn không bị sao, đôi tay còn đang nắm chặt lá cờ tung bay trong không trung.

“Quả nhiên là một biện pháp tốt.” Duagloth nhẹ nhàng cười rộ lên, trong mắt nổi lên những đường tơ nhỏ đỏ như máu, tựa như có một cổ cảm giác không nói nên lời dâng lên trong lòng, vừa mơ hồ lại vừa sâu thẳm âm trầm.

“Cô ta ~ cô ta là – yêu quái!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên phía sau hấn, Duagloth quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Kamelot đang dùng đôi mắt phốt hồng nhìn chăm chăm vào Lâm Linh, trong tay là thanh cung tên dài nhọn hoắt, mũi tên u ám lấp lóe hướng về phía ngực của Lâm Linh.

Sắc mặt Duagloth thoáng đổi, hai chữ dùng tay còn chưa kịp phát ra khỏi miệng, mũi tên bén nhọn đã xé gió bay về phía mục tiêu. Trong lúc mình chỉ treo chuông, đúng lúc đó phía Arthur cũng bắn ra một mũi tên, nhưng lại là hướng về phía mũi tên của Kamelot.

Keng một tiếng, hai mũi tên chạm nhau trên không trung, bắn tung tóe ra những bông hoa lửa, Kamelot lập tức đổi hướng, mũi tên nhắm vào cánh tay của Lâm Linh, vô tư xé rách lá cờ.

Cánh tay Lâm Linh đột nhiên cảm thấy đau nhức, sau đó trên đỉnh lá cờ đột nhiên xẹt một tiếng rách ra, cả người nàng mất thăng bằng dần rơi nhanh xuống dưới.

“Cô ngốc, mau dùng ma thuật gió của cô!”

Giọng nói vừa lo lắng vừa tức giận của Arthur truyền vào tai Lâm Linh, thoáng làm rối tâm trí nàng, mặc dù biết việc hắc công tước ở đây khiến nàng không thể sử dụng được ma pháp, nhưng cứ có biện pháp thì cứ thử xem!

Miệng nàng lặng lẽ đọc chú ngữ ma pháp, cố gắng hết sức quăng đi tạp niệm trong đầu.

Bất ngờ, cả người nàng đột nhiên nhẹ bẫng, như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Nàng khó tin đồ một trận mồ hôi lạnh, nghĩ không ra nàng lại có thể thoát khỏi sự khống chế của sức mạnh Duagloth, chẳng lẽ là do cấp bậc của nàng lại tăng lên?

Mặc kệ tóm lại là nguyên nhân gì, có thể cứu được bản thân là tốt rồi!

Lúc nàng sắp hạ xuống mặt đất, đột nhiên từ trong rừng xông ra một cái đầu sư tử dữ tợn, nó vẫy vẫy cái đuôi, bỏ nhào về phía người Lâm Linh.

“Bệ hạ, Lâm Linh gặp nguy hiểm, chúng ta mau bắn chết con sư tử kia! Thượng Đế a, hình như con sư tử kia đang khóc?” Khải kinh ngạc cầm lấy một bộ cung tên.

“Chờ chút!” Arthur có cảm giác con sư tử này khá quen mắt, nhìn chăm chăm vào thân hình lắc lư của con sư tử, đột nhiên la lên, “A Hoa!”

Quả nhiên con sư tử thoáng ngừng lại, lắc nhanh cái đầu về phía Arthur như rất cảm động, rồi nhanh chóng tiếp tục cầm đầu chạy về phía trước.

Lâm Linh cũng đã sớm nhận ra nó, hưng phấn dang rộng hai tay, buông lỏng thân thể, phịch một tiếng té xuống, đúng ngay lúc A Hoa đỡ được nàng.

Đến lúc đó, bọn Arthur mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Duagloth xẹt nhanh qua một tia lỏng không rõ, mặt không đổi sắc ra lệnh: “Bắn tên!” Lòì hấn vừa dứt, lập tức có hàng ngàn mũi tên mưa rào bay về phía Arthur.

Arthur không chút hoang mang vùng thanh vương giả chỉ kiếm trong tay, ánh sáng mặt trời chói lóa cũng không địch nổi hào quang phát ra từ nó, lập tức cản toàn bộ mũi tên địch phóng ở bên ngoài, những mũi tên như những con chim gãy cánh, lạch cạch rơi trên mặt đất. Có vài mũi tên vô tình bay trúng Arthur, nhưng nhờ có vỏ kiếm bảo vệ, hấn vẫn không hề hấn gì.

Trong nháy mắt, Parsifal bị thu hút bởi vị vương tử trẻ tuổi kia, bên tai đột nhiên vang lên lời nói của phụ thân nói với hấn lúc còn bé, kỵ sĩ phải oai phong凛冽, khí thế chiếu sáng cả con đường, khiến cho những tên ma quỷ linh hồn ác bá phải kinh sợ quỳ xuống, phải luôn ngẩng đầu kiêu ngạo, trở thành một con người đường đường chính chính, dùng chính bản thân để dẹp đi nỗi thống khổ và bi thương, lấy đại cục làm trọng, thực hiện đúng lời thề, đó mới chính là một kỵ sĩ chân chính.

“Công tước các hạ, phía trong lâu đài cũng có mấy kẻ xông lên rồi!”

“Cái gì?” Duagloth nhíu mi, “Bọn chúng vào bằng cách nào?”

“Hình, hình như là bọn chúng đã đào một thông đạo, phía dưới, phía dưới sắp không chống được nữa.....”

Đúng lúc đó, cửa lớn lâu đài đột nhiên mở ra, mười mấy đại quân kỵ sĩ vọt ra, cư nhiên lại là huynh đệ nhà Lamorak và Gia Tăng Just!

Trong đầu Lâm Linh nghi vấn bò đầy, thế rốt cuộc là sao?

“Lâm Linh, mau tiếp lấy!”

Arthur đột nhiên ném một thứ gì đó cho nàng, nàng vội vàng tiếp lấy, lúc nhìn lại thì không khỏi giật mình và mừng rỡ, hóa ra chính là thanh Nguyệt Chi Cung của mình.

Hóa ra, hấn vẫn thay nàng giữ nó.

“Nếu vẫn còn ý nghĩ muốn chiến đấu cùng ta, thì hãy dùng cảm mà nắm chặt lấy nó.” Ánh mắt Arthur sáng quắc nhìn nàng, trong đó còn xen lẫn một tia vui sướng.

Lâm Linh nắm chặt thanh cung trong tay, gật mạnh đầu.

“Hỡi đội quân kỵ sĩ dũng cảm của ta, trước khi bọn chúng lấy đi mạng sống của mình, thì hãy xông lên tước đi mạng sống của chúng!” Arthur giương giọng ra lệnh, giục ngựa dẫn đầu chạy tới.

Kỵ sĩ song phương cứ như vậy xông lên, trong đầu đều mang ý nghĩ phó mặc cho số mệnh.

Trong lúc Lâm Linh đang tính leo xuống người A Hoa, tựa hồ nó không vui, trực tiếp mang nàng vọt vào trong!

“Này này. A Hoa, mau, mau dừng lại!” Trên trán Lâm Linh ứa vài giọt mồ hôi lạnh, thiên a, nàng chưa muốn lấy một con sư tử làm tọa kỵ đâu a!

A Hoa cắn bản mặc kệ nàng chạy đồng chạy tây trên lưng nó, binh lính vừa nhìn thấy một cô gái ngồi trên lưng con sư tử chạy tới, đều đồng loạt kinh sợ nhường đường.

Lâm Linh cố gắng trấn định trên lưng A Hoa, cảm thấy nó vẫn cầm đầu chạy, lập tức hiểu ý. Phóng lao đành phải bám theo lao, nàng nhân cơ hội đó kéo dẫn cung tên, bắn vào bọn quân phía trước. Người đời có câu, cáo mượn oai hùm, giờ thì nàng đang mượn uy sư tử!

Trên chiến trường một mảnh hỗn loạn, một cô gái tóc đen dẫn đầu đội quân xông lên. Tư thế duyên dáng của nàng kết hợp với tư thế kéo cung dừng mảnh trên lưng sư tử, như bừng tỉnh lên hình tượng một nữ thần, tràn ngập lực lượng, tình thần và mỹ cảm.

Trong không khí mơ hồ dao động tiếng va chạm vào nhau của binh khí, tiếng mũi tên xé gió liên tục, mặt đất thoáng chấn động, trận đấu vẫn rất quyết liệt.

Trên lâu đài một nhiên có một tầng mây đen che đi ánh mặt trời, trong phút chót đột nhiên âm u hẳn đi, vẻ lo lắng của bầu trời khiến cho người ta có cảm giác không thở nổi, hơi thở hỗn loạn lạnh như băng tuyết, mũi máu tanh nồng đậm khuếch tán, thông thả thông dong, chậm rãi bao phủ khắp nơi.

Thời gian và không gian như ngưng đọng lại.

Ánh mắt Duagloth như bị thu hút bởi cô gái vững vàng kia, như ánh sao bạc tô điểm lấp lánh trên bầu trời, như một chùm hỏa diễm ngăn cản người khác.

“Công tước các hạ, cứ như vậy e là chúng ta sẽ không chống đỡ nổi.” Parsifal đứng bên nói.

Duagloth thu lại ánh mắt, vào lòng bàn tay của mình, chỉ thấy từng đóa bông tuyết trong lòng bàn tay hần đột nhiên hóa thành hư ảo, vẫn đẹp như vậy, vẫn không nắm giữ được như vậy.

Hắn nắm chặt tay, giọng nói trầm thấp vang lên: “Truyền lệnh của ta, lui lại sau thành!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Thấy hắc công tước vội vã cho bọn kỵ sĩ của mình lui lại, đội quân kỵ sĩ của Arthur liền phát ra tiếng hoan hô ăn mừng!

“Tiểu Linh của ta, nàng không có việc gì thì tốt rồi! Có biết chúng ta lo lắng cho nàng như thế nào không?” Gawain cười thướt thướt vẫy vẫy tay, thuận tiện nhéo nhẹ cái mũi của nàng.

Lần này Lâm Linh cũng không thêm né, thành thành thật thật để bị nhéo.

Nàng xoa xoa cái mũi của mình, ngẩng đầu, đập vào mắt là nụ cười tươi rói của những người xung quanh, Lancelot tươi cười ảm áp, nụ cười của Khải thì nhiệt liệt, Đặc Lý Ti cười lạnh nhạt, Lamorak và Juatan Just tươi cười hữu hảo, hưng cho dù là nụ cười nào, cũng khiến Lâm Linh cảm thấy vô cùng ảm áp.

“Tiểu Linh, sao cô lại nhảy từ trên cao xuống thế? Có biết là lúc tôi thấy cô nhảy từ trên đó xuống, ngay cả thở cũng không nổi không!” Khải không nhịn được trước bộ dáng nói một chuỗi dài.

“Tôi –” Nàng nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Bởi vì cô ta chính là – đồ đàn. Lần này không ngã chết là do may mắn thôi.” Arthur đứng bên cạnh lạnh lùng đón lời.

Lâm Linh hiển nhiên bị mấy lời này đánh cho một cái, không dám ngẩng đầu lên.

“Tiểu Linh, kỳ thật bộ hạ đã nghĩ kĩ đối sách, mấy ngày trước đó đã sớm đào một cái đường hầm thông từ dưới đất vào lâu đài, dự định hôm nay sẽ nội ứng ngoại hợp. May là cô không xảy ra chuyện gì, nếu không.” Khải lắc lắc đầu, vẻ mặt còn lộ rõ vẻ sợ hãi.

Lâm Linh thoáng sững sờ, đột nhiên hiểu được ý vừa rồi của Arthur, hóa ra hắn muốn nàng thoát khỏi sự khống chế của hắc công tước, nhân lúc bọn kỵ sĩ trà trộn vào thành mà chạy thoát.

Lancelot mỉm cười: “Mặc kệ nói thế nào, lần này Lâm Linh rất dũng cảm rồi. Vì bảo vệ chúng ta, nàng đã hy sinh bản thân, đây chẳng phải chính là một tinh thần của kỵ sĩ đó sao? Ta tin rằng hôm nay bọn kỵ sĩ thấy màn này của Lâm Linh, nhất định sẽ vô cùng tôn trọng cô ấy.”

Arthur đang giục ngựa đi phía trước bọn họ, đột nhiên quay đầu lại, vươn tay về phía nàng, giọng điệu thoáng tức giận: “Còn không lại đây, chẳng lẽ cô muốn cười sư tử về Camelot?”

Lâm Linh thấy Arthur chậm rãi quay đầu lại, trong mắt hắn xẹt nhanh qua một tia chớp.

Tất cả ồn ào náo động vào giờ khắc này vắng lặng không tiếng động, thế giới đơn giản đến nỗi nàng chỉ thấy mỗi cánh tay đang vươn dài kia. Trong khoảnh khắc tay nàng chạm nhẹ vào bàn tay hắn, như có một luồng điện chạy qua, vội vàng nắm chặt. Lần trong đó là tầm mắt ảm áp mà mềm mại, ôn nhu sáng rõ.

“Lần sau đừng làm những chuyện như này nữa!” Hắn hơi dùng sức, kéo nàng lên ngựa của mình.

Lâm Linh đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức truyền tới từ cánh tay, cảm giác đau đớn chuyển từ nóng rực sang lạnh lẽo. Chỉ cần cử động nhẹ, cảm giác lạnh lẽo ấy lại khuếch tán đi khắp cơ thể, khiến cho cả cơ thể đột đi lạnh băng.

Một cảm giác như có một lưỡi dao lạnh lùng bén nhọn cắt ngang người.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể nàng lay động, cảm người xuống mặt đất, trong tia ý thức cuối cùng, nàng nghe thấy giọng nói của Arthur.

Bên trong vương cung Camelot, các thị nữ xinh đẹp đang bề bộn chuẩn bị cho việc quốc vương sắp trở về, nhưng không ngờ lại chứng kiến cái cảnh quốc vương phóng ngựa như bay vào vương cung, ngay cả giáp cũng chưa thêm gỡ xuống, vội vã ôm một cô gái tóc đen vào phòng, không bao lâu, ma pháp sư Mặc Lâm đã được nhanh chóng triệu vào trong.

Mọi người không khỏi rí tai nhau thì thầm, đoán xem rốt cuộc là vì chuyện gì mà quốc vương luôn mang về mặt bình tĩnh hôm nay lòng lại như lửa đốt như thế?

Trong phòng Arthur bao phủ một bầu không khí vô cùng khản trương.

Arthur mím chặt môi, hơi nhíu mi, đôi mắt màu tím nhìn chăm chăm Lâm Linh đang được Mặc Lâm kiểm tra ở trên giường.

“Lâm Linh nàng. nàng đến cùng làm sao vậy!” Hấn tựa hồ như đang cố đè nén giọng nói của mình, kiềm nén cảm xúc trong lòng. “Sự phụ, người thấy sao rồi? Mấy ngày nay nàng luôn hôn mê, hơn nữa hơi thở càng ngày càng yếu, quân y trong đội quân căn bản cũng không biết tại sao.”

Mặc Lâm vẫn không ngẩng đầu: “Đây là do độc Trung Băng.”

“Băng độc? Trúng độc đó từ khi nào?” Arthur khó hiểu như ong mày.

Mặc Lâm kéo cánh tay Lâm Linh lên, chỉ vào một vết thương vô cùng nhỏ, nói: “Cô ta bị một thứ vũ khí gì đó làm thương ngay đây, độc tính cũng từ đó mà phát tán toàn thân.”

Arthur cả kinh, lập tức nghĩ tới ngay mũi tên mà Camelot đã bắn ra ngày đó!

“Đáng chết!” Hấn thấp giọng mắng một câu, “Có cách nào chữa cho nàng không?”

“Muốn chữa cũng không khó, nhưng tốn chút thời gian, trước tiên con cứ ra ngoài chờ đi đã.” Mặc Lâm không khách khí xuống lệnh đuổi khách.

Arthur vuốt cằm, xoay người đi ra phòng, sau khi cánh cửa phòng đóng lại, hấn xoay người dựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Hóa ra ở thời khắc mất đi một cái gì đó, mới có cảm giác quyến luyến và nhớ nhung, mà lý do này không thể phủ nhận là, do hấn đã tự hạ thấp tình cảm của bản thân.

Vì thế, sau khi nghe được Lâm Linh có thể chữa, hấn mới thả lỏng trái tim mình ra. Song, vẫn như có hàng ngàn sợi dây đang thắt buộc ở trong đầu hấn, như ẩn như hiện, không thể nào dễ dàng bỏ qua.

Cũng không biết đứng đó bao lâu, hấn lại xoay người, bàn tay đặt lên cánh cửa quen thuộc, nhưng lại chậm chạp không thể cử động, ánh trăng lượn lờ tái nhợt ưu thương xuyên qua cửa sổ như một màn sương.

Đột nhiên cánh cửa bật mở.

Ánh mắt Mặc Lâm phức tạp đứng ở cửa: “Được rồi, nếu không có chuyện gì, chắc tối nay nàng sẽ tỉnh lại.”

Arthur không khỏi mừng rỡ, đẩy cửa đi vào.

Trong lúc Lâm Linh đang hốt hoảng, bỗng nhiên có cảm giác có một bàn tay sờ lấy đầu nàng. Cả người rã rời như một con búp bê bị hỏng, ý thức cũng dần hiện lên sau màn đêm u ám. Có cảm giác như có một ánh mắt nóng bỏng như thiếu đốt, đang chạy dọc khắp người nàng.

Bên tai dần dần vang lên tiếng ồn ào trầm đục, tựa hồ có vật gì giữ cánh tay nàng lại, cứng rắn thô ráp.

“A.” Nàng bất buộc ban thân phải ngồi dậy, tầm nhìn cũng dần trở nên rõ ràng.

Arthur nhìn nàng cất lực cổ chống hai tay ngồi dậy. Chứng kiến từng mảnh vụn bụi bắn sáng rờ dưới ánh nắng, sáng như đom đóm lượn quanh thân nàng. Cảm giác khô khốc đau đớn lan từ ngực tới yết hầu. Bất tri bất giác, cư nhiên hấn đã ở bên cạnh nàng cả một buổi tối.

“Hình như tôi bị té xỉu thì phải, có gây phiền phức gì không?” Lâm Linh vừa tỉnh dậy đã nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng hấn có chút đau đớn, là do mình đã quá hà khắc với cô bé này rồi?

Nghĩ tới đây, hấn lắc lắc đầu, duỗi tay nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu, giọng mạnh mẽ từng tiếng: “Lâm Linh, hãy ở lại cạnh ta đi.”

Lâm Linh ngẩn người, tưởng rằng hấn đang nói tới việc hoàn thành nhiệm vụ, vội vàng gật đầu: “Đương nhiên tôi sẽ ở bên cạnh cậu đến hết sức rồi, không phải Mặc Lâm cũng nói thế sao?”

Trên mặt Arthur thoáng đồ lên: “Ta không muốn nàng lấy thân phận một người bạn ở bên cạnh ta, mà là lấy thân phận người ta thích ở bên cạnh ta.”

Chương 101

Lời hấn vừa dứt, phản ứng đầu tiên trong đầu Lâm Linh là kiểm tra xem lỗ tai mình có phải là bị hỏng rồi không, hấn mới vừa nói cái gì? Thích?

Nghe nhầm, tuyệt đối, cam đoan, chắc chắn là nghe nhầm rồi!

Vì vậy, nàng lấp bắp nói:“Cậu, cậu đừng nói giỡn nữa.” Bình thường bộ dáng của hấn luôn hung ác, hôm nay đột nhiên trở nên ôn nhu như vậy, khiến cho nàng có chút không thích ứng.

“Chuyện này cũng có thể nói giỡn được sao?” Hấn thoát nhìn có chút tức giận.

“Nhưng, trước giờ cậu luôn gắt gỏng với tôi, không thể nào có chuyện thích tôi được?” Nàng thể nào cũng không thể tin.

Khóe miệng Arthur giật giật vài cái, cuối cùng cũng bạo phát!

“Nàng đúng là đồ ngốc!” Lòng mi hấn cũng nhẹ run lên,“Ta không ngừng đối xử tệ với nàng, thật ra là do sợ ta sẽ ngày càng thích nàng. Càng không ngừng mong nàng mau chóng biến mất, nhưng thật ra mỗi lần thấy trời mưa đều sợ nàng đổ bệnh. NgNag hiểu chưa?!”

Lâm Linh trợn mắt há hốc mồm nhìn hấn, từng tiếng găng ấy vô cùng rõ ràng, không phải do nàng không nghe, không phải do nàng trốn. Tựa như những chiếc lông trâu ngàn năm đâm vào cơ thể, hóa thành một con ấu xà trắng nhỏ xíu, từ từ bò trong đầu nàng, phá vỡ từng phòng tuyến, phóng thích trầm luân bản thân!

Nụ cười của hấn, tựa như bạch vân phiêu lãng trên bầu trời. Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chú không dám rời mắt. Trong lòng có một cảm giác ấm áp tràn đầy.

Sẽ không trốn tránh, sẽ không buông tay.

Đột nhiên khóe mắt nổi lên một tầng sương mù, sau đó, từng giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống.

Khóe mắt Arthur ẩn hiện ý cười, nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôm nàng vào trong ngực mình.

Có lẽ đây chỉ là một lần trong vô số lần một người đuổi tay về phía đom đóm của bản thân. Nhưng đây là lần đầu tiên hấn thấy nàng lấp lánh như thế, thấy quang mang rõ ràng như thế, không chút do dự muốn nắm chặt nó trong tay.

Cho dù đó có là một viên hung tinh, hấn vẫn cảm thấy nó là một điều may mắn.

Thân thể Lâm Linh run lên, nhẹ nhàng ôm lại hấn.

Thế giới của bọn họ, hóa ra vẫn có thể thuộc về nhau.

Cho dù là trắng đen, đúng sai, bị thương hay thống khổ.

Giờ đều đã biến mất.

Chớp mắt, nàng đã ở lại Camelot được mười ngày. Nàng hoàn toàn bị mọi người đối đãi như người bệnh, lễ vật an ủi được đưa tới chất thành một bàn lớn.

Nàng và Arthur trước mặt mọi người vẫn duy trì trạng thái trước kia, nhưng bọn họ có biến hóa lớn như vậy, vẫn không thoát khỏi vòng mắt của mọi người.

Ngay lúc này, Khải đang cầm đầu quần chúng, ngồi phía đối diện nhìn chăm chăm vào nàng.

“Này, mấy người đừng có nở mấy nụ cười kỳ quái đó nữa được không, khó chịu quá.” Nàng giương nanh múa vuốt ra vẻ tức giận.

“Ha ha, không ngờ đối thủ của ta tự nhiên là bệ hạ, nhưng cho dù là bệ hạ, ta cũng sẽ không bỏ cuộc đâu, Tiểu Linh của ta. Như thế càng có tính khiêu chiến.”

Gawain không ngừng không phiến muộn chút nào, ngược lại còn thêm hưng phấn.

“Đại thúc ngài quả đúng là như vậy, Khải thì cũng là do thích nghe chuyện Bà Tám, nhưng mà Tiểu Lan, sao cậu cũng có mặt ở trong này?” Lâm Linh bắt đầu xoa xoa Thái Dương của mình.

Lancelot cười đến nhăn cả mũi, nhìn qua lại thêm vài phần đáng yêu. Hấn lấy ra một chiếc hộp từ phía sau lưng:“Đây là món điểm tâm ngọt do Phiêu

Nhân làm, đặc biệt để cho tôi mang đến cho cô niềm thú. Cậu ấy nói vốn làm một ít để dùng dần, nhưng không ngờ trong thành lại không tìm được một cái trứng gà nào.”

Lâm Linh nhất thời ách nhiên thất tiểu (giật mình), muốn tìm trứng gà trong thành của Arthur, quả thực còn khó hơn cả lên trời a.

Mọi người cùng nàng hàn huyên đến hết ngày rồi chậm rãi giải tán đi.

Lâm Linh ăn xong món điểm tâm ngọt, len lén chạy ra ngoài, dự định mang hộp trả lại cho Phiêu Nhân. Còn chưa qua được bao nhiêu đường, nàng đã đụng phải hắn.

Thiếu niên cười hi hi nhìn nàng, thủy quang trong mắt hơi lấp lóe, tựa như vẫn luôn cất giấu một bí mật.

Ánh trăng ban đêm lạnh lạnh chiếu xuống, chiếu vào bạch y của hắn loe loe như một vầng sáng, cánh tay màu bánh mật như một thanh sắc tô điểm.

“Lần này làm được không?” Hắn chớp chớp mắt như một hài tử, chờ đợi câu nói của nàng.

Lâm Linh gật mạnh đầu, bắn ra một câu Anh văn: “Very good!”

Về mặt hắn khó hiểu nhìn nàng, ngập ngừng hỏi: “Đây là ý gì?”

A!

Lâm Linh vỗ trán, trò chơi này đúng là bản Trung rồi, người trong này căn bản không hiểu tiếng khác.....

Sau khi rời khỏi chỗ thiếu niên, Lâm Linh dựa vào một gốc cây ngồi xuống một bóng đèn vụt một tiếng nhảy vào lòng nàng, nàng thuận thế quay đầu lại nhìn, hóa ra là mèo đen Arthur đã lâu không thấy!

“Hắc, xem ra cuộc sống gần đây của người rất dễ chịu.” Nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông mềm mại của nó.

Hắc miêu lười biếng hí lại con người, tựa hồ đã quen với nhưng lời tán dương.

“Có dễ chịu cũng đâu dễ chịu bằng nàng.” Giọng nói của Arthur truyền tới từ phía sau cái cây, “Còn có đầu bếp chuyên môn chuẩn bị điểm tâm riêng cho nàng.”

Không hiểu tại sao, Lâm Linh có cảm giác có chút mùi chua trong giọng nói của hắn. Con mèo nhỏ phốc một tiếng nhảy xuống, đi về phía kia.

“Tính kiêu ngạo của con mèo này thật giống Arthur nga, còn con nhím của Tiểu Lan ôn nhu đáng yêu như vậy, thật giống Tiểu Lan. Tôi thấy nên lãnh giáo Tiểu Lan một chút nhì, cậu ấy.....”

“Hình như nàng lặp lại tên nam nhân khác hơi nhiều lần đấy nhì.” Trên mặt hắn viết rõ hai chữ khó chịu thật to.

“Nhưng Tiểu Lan đâu phải người ngoài. Tiểu Lan là bằng hữu của ~”

Arthur nhú nhú mày, khẽ động thân thể, phong bế đôi môi kia lại.

Động tác chủ động này của hắn khiến Lâm Linh trở tay không kịp, gương mặt phút chốc đỏ như thiêu, ngây ngốc không biết đáp lại như thế nào.

Hắn nhẹ nhàng buông nàng ra, trong mắt xẹt qua ý cười, lại một lần nữa kéo nàng lên hôn.

Tay hắn nắm lấy gáy của nàng, đầu ngón tay gầy gầy mái tóc rối phía trong, kích thích từng tiếp nhip tim đập của nàng, vùng vàng trụ hôn đầu lưỡi của nàng, ngọn lửa tình bốc lên, lan tỏa toàn thân nàng.

Trong nháy mắt, trước mặt nàng thấy đủ loại hình thái, màu hồng của tình nhân; màu trắng như vỏ sò dưới đáy biển; màu xanh của bờ biển ngà; màu đen như giấc mơ vui vẻ trong màn đêm.....

Mùa xuân hoa nở vô cùng đẹp, là bởi vì mùa đông có tuyết bảo vệ rễ cây của chúng. Hương hoa huệ mùa hạ thơm ngát xốc vào mũi, là nhờ có ánh trăng ôn nhu chiếu rọi vào buổi đêm.

Vô luận là ai cũng chỉ nhìn thấy ảo cảnh, mà không chú ý đến hạnh phúc ngay bên cạnh mình.

Mặc dù trong lòng nàng biết rõ chiến tranh rồi lại sẽ đến, nhưng chút lo lắng đó không khiến nàng bận tâm được nữa, bỏ chuyện đó ra sau đầu.

Cho dù đó chỉ là tình cảnh phù dung sớm nở tối tàn.

“Bệ hạ, hóa ra ngài ở chỗ này.” Giọng nói cánh đó không xa khiến hai người tách nhanh ra như xét đánh.

Thần sắc Arthur bình tĩnh, chỉnh chỉnh lại y phục của mình, hỏi: “Chuyện gì?”

“Bệ hạ, bên ngoài có một vị nữ sĩ nói muốn gặp ngài.”

“Nữ sĩ?”

“Nàng nói nàng là.” Thị vệ thoáng chần chờ, “Nàng nói nàng là tỷ tỷ của ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Sắc trời dần tối, ánh trăng朦胧 chiếu trên bầu trời đen, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng. Một ngôi sao băng vội vã vụt qua trên bầu trời, đập vào những ngọn gió đông lạnh lẽo ở England.

Người hầu trong cung Camelot đang dẫn theo một vị khách nhân vô cùng đặc biệt, đi xuyên qua đại sảnh và hoa viên về phía một căn phòng trái kín thăm đố, nơi đó chính là thư phòng của bệ hạ.

Một pho tượng kỳ sĩ bằng đồng được bài trí an nhàn một góc của thư phòng, bên cạnh chiếc cửa sổ được treo chiếc rèm hoa màu tím phát phơ lung lay như sắp đổ. Ở giữa phòng được lát gạch trắng, đặt bên trên là một cái bàn làm việc bằng, trên bàn còn có một chậu hoa hồng đang tỏa hương ngào ngạt và một cái ngăn nền hoa văn hình xoắn ốc, hoa nền tỏa ra ánh sáng ấm áp phủ khắp căn phòng.

Cõi lòng Arthur đầy những cảm xúc phức tạp, chờ đợi người tự xưng là vị tỷ tỷ này của hắn xuất hiện. Kỳ thật khi còn bé, hắn cũng đã mơ hồ nghe được chuyện mẹ hắn trước khi quen được phụ hoàng, đã từng có một cuộc hôn nhân và đã sinh được một nữ nhi, nhưng chuyện về nữ nhi này cũng rất xôn xao, có người nói nàng đã chết, cũng có người nói nàng đã mất tích. Cuối cùng vẫn không ai biết rõ cuộc nàng ở đâu.

Không ngờ bây giờ nàng lại xuất hiện.

Hắn nghiêng đầu liếc vào Lâm Linh đang dựa vào cái lò sưởi âm tường bên cạnh, đúng lúc đó nàng cũng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt hai tầm mắt chạm vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thoáng đỏ bừng, vội vàng rút cổ cúi đầu.

Nhớ tới hành động ma xui quỷ khiến lúc này của mình, trái tim Arthur đột nhiên thoáng co lại. Không hiểu tại sao, tinh thần hắn đột nhiên bừng tỉnh hẳn.

Chuyện tốt đẹp như vậy thật khiến cho người ta có cảm giác lưu luyến.

Khiến cho người ta có cảm giác không bao giờ muốn.buông tay.

Lâm Linh xê dịch ngược về phía lò sưởi, bây giờ nàng thấy cả người mình nóng ran, thậm chí như con tôm luộc luôn rồi, trên mặt nóng như thiêu đốt, đầu óc cũng loạn thành một đoàn. Đây chính là nụ hôn đầu của nàng à. Nhưng.đây hẳn cũng là lần đầu của Arthur đi. Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại dâng lên một tia ngọt ngào nho nhỏ, nói như vậy, mình cũng không có hại à.

“Bệ hạ, người đã được đưa tới.” Theo tiếng của thị vệ truyền đến từ ngoài cửa, chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo choàng đen bước đến. Không nghi ngờ rằng đây là một người phụ nữ vô cùng mỹ lệ. Mái tóc màu vàng của nàng bay nhẹ nhàng như đám sương, tỏa ra ánh sáng thần bí mà mê người. Vẻ đẹp của nàng rất đặc biệt, không giống bất kỳ ai — bên trong sự xinh đẹp đó biểu lộ một khí chất thành thực, vì điều tuyệt luân. Nàng đi tới trước mặt Arthur gỡ chiếc mũ áo choàng xuống, để lộ ra một gương mặt có mấy phần giống với Arthur, đôi lông mi dài nhẹ rung động, một đôi mắt tím tỏa ra ánh sáng nhẹ, con mắt trái ẩn một tầng sương, ôn nhu mà kiều mị.

Đến lúc nhìn thấy được đôi mắt màu tím kia, Arthur đã hoàn toàn tin thân phận của nàng. Không biết có phải là do cái câu trời sinh cảm ứng của nhân gian không, mà hắn cảm thấy người phụ nữ trước mặt này có cảm giác không hề xa lạ, ngược lại còn có chút thân thiết.

Thiếu phụ không quên hành lễ, nhỏ giọng nói, “Bệ hạ. Ta đến từ phía tây England, tên là Morgan. Ta. là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của ngài.” Vừa nói, nàng nghiêng đầu đi, như cố kiềm chế nước mắt, lại quay đầu thấp giọng nói, “Xin lỗi, ta biết điều này vô cùng thất lễ. Nhưng, ngoại trừ con ta, ta đã không còn thân nhân nào trên đời. Cho nên, khi nhìn thấy được đệ đệ duy nhất của mình, ta nhất thời không kiềm chế được cảm xúc.”

Về mặt Arthur cũng thoáng động, nhẹ nhàng đỡ lấy tay nàng, “Người không cần hành lễ với ta.”

“Ta biết thân phận mình. Dù sao bây giờ ngài cũng là quốc vương England, ta thật sự không nên tới làm phiền ngài. Nên ta vẫn cố gắng kiên nhẫn không tới tìm ngài, chỉ là mỗi ngài đều hỏi thăm tin tức của ngài, luôn cầu nguyện cho ngài được bình an. Đó cũng là những việc mà người tỷ tỷ này có thể làm. Nhưng trước đó không lâu, chồng ta vừa mới qua đời, ta chỉ là một người phụ nữ lại còn có con nhỏ nên thật sự không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể. Chỉ có thể đến nhờ vả ngài.” Giọng nói của thiếu phụ ngẹn ngào rồi ngừng bật, cúi đầu chảy nước mắt, đột nhiên nhớ gì đó ngừng đầu lên nói, “Nhưng, nếu ngài không tin ta là tỷ tỷ của ngài, ta cũng, cũng không trách ngài đâu. Ta ——”

“Tỷ tỷ.” Giọng nói vốn lạnh lùng của Arthur đột nhiên trở nên ôn nhu, khom lưng xuống đưa chiếc khăn lụa tới trước mặt nàng, “Dùng nó lau nước mắt đi. Nếu tỷ đã đến đây, ta sẽ chịu trách nhiệm với tỷ, ta sẽ không để cho tỷ chịu bất kỳ ủy khuất nào.”

Mất thiếu phụ ngấn lệ gạt đầu, cầm chiếc khăn lụa lên nhẹ nhàng lau, từng cái giờ tay nhắc chân chứng tỏ nàng là một người có giáo dưỡng, mặc dù yếu ớt đáng thương nhưng vẫn không kém phần ưu nhã.

Lâm Linh đứng một bên chán chường nghịch ngón tay, mặc dù nàng cũng thấy cao hứng cho Arthur, nhưng trong tình cảnh Arthur tìm lại được người tỷ tỷ của mình này, nàng cứ như là người ngoài vậy. Chẳng biết tại sao Arthur lại kéo nàng đến đây, khiến nàng giờ đứng chẳng được mà ngồi cũng không xong. Không còn cách nào đành phải đứng làm vật trang trí.

“Bệ hạ..... Vị này là.....” Tỷ tỷ đại nhân vừa ngừng khóc đã lập tức chú ý tới cái “vật trang trí” này.

Arthur quay đầu, giọng điệu quen thuộc nói với Lâm Linh :“Đứng đó làm gì, còn không lại đây!”

Lâm Linh khóc than trong lòng vài tiếng, xem ra không thể tiếp tục làm vật trang trí được nữa rồi.

Morgan phu nhân cẩn thận đánh giá nàng từ trên xuống dưới, bên môi nở một nụ cười ôn nhu:“Ta từng nghe nói bên người Arthur có một người, là một cô gái phương Đông cười sư tử, nàng giống như một nữ thần vậy. Chẳng lẽ chính là nàng? Không ngờ lại là một cô gái đáng yêu như vậy.”

Arthur gật gù đầu, trên mặt khẽ nở một nụ cười đắc ý, giống như vẻ mặt của một đứa trẻ được nghe người khác khen món đồ chơi của mình, nhưng vẻ mặt này đã được nhanh chóng thay thế bằng một vẻ mặt “không quan tâm”.

“Tỷ tỷ, nàng là Lâm Linh. Đúng là có thể không chế được sư tử, nhưng thật ra không có giống như trong truyền thuyết như vậy, chỉ là – cô gái bình thường thôi.”

Lâm Linh cũng vội vàng trả lời một câu:“Xin chào, Morgan phu nhân.”

Morgan phu nhân che miệng cười cười:“Tiểu Linh, ta vừa nhìn cô đã thấy thích, hay cô cũng gọi ta là tỷ tỷ đi.”

Mặt Lâm Linh khẽ nóng lên. Nếu như nàng cũng gọi tỷ tỷ của Arthur là tỷ tỷ, vậy có phải nàng và Arthur càng gần gũi hơn không? Gần gũi như mình và hân là người một nhà.

May là cả căn phòng chỉ có ánh sáng lờ mờ, nên gương mặt hồng như tôm luộc của nàng nhìn cũng không ra .

“Nhưng...” Nàng xoay người đứng thẳng dậy.

“Nhưng cái gì! Cho cô gọi, cô còn không gọi đi.”Arthur đứng bên cạnh xen mồm, trên mặt không giấu vẻ khó chịu.

Nàng lạnh lẽo trừng mắt nhìn Arthur một cái, người kia, mãi mãi chẳng bao giờ thay đổi được thái độ, nếu không phải là một màn hồi chiêu, nàng căn bản nghĩ tất cả là ảo giác.

Do dự vài giây, rốt cuộc nàng cũng mở miệng nói yếu ớt:“Tỷ tỷ, chào tỷ.”

Nói xong, nàng ngẩng đầu, thấy đôi phương đang mỉm cười thân thiết với nàng. Morgan phu nhân vốn đã là một tuyệt thế mỹ nhân, nụ cười ảm áp như ánh mặt trời kia lại càng khiến nàng đẹp không sao tả xiết. Nhưng trong chớp mắt Lâm Linh lại cảm thấy có một tia lạnh băng dưới đôi mắt tím đang cười đó.

Nữ tính máu bảo cho nàng một dự cảm, Morgan phu nhân tựa hồ cũng không thích nàng.

Cũng chính lúc đó, đột nhiên trong đầu nàng lại vang lên lời văn tự kia: Avalon là vùng đất tượng trưng cho kiếp sau. Arthur vương bị thương nặng không thể qua khỏi, được người tỷ tỷ cùng mẹ khác cha của mình dùng một chiếc thuyền nhỏ mai táng ở đây.....

Nghĩ đến đây, lòng nàng chợt căng thẳng, từ chỗ sâu nhất trong nội tâm đột nhiên cảm thấy đau đớn, sợ hãi và lạnh lẽo, khiến nàng có cảm giác như vừa rơi vào hầm băng, nhiệt lượng trong người chớp mắt đột nhiên trở thành hư ảo.

Rốt cuộc Arthur như thế nào.... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ nàng cảm thấy vô cùng hối hận, hối hận vì đã không cẩn thận xem cuốn sách kia.

Có lẽ, nên trở lại thế giới hiện thực một lần nữa.

Mặc dù đây chỉ là thế giới trò chơi, mặc dù mỗi người nơi đây, từng đồng đội nơi đây, kể cả người nàng yêu, tất cả đều không phải là thật, nhưng trải qua những chuyện đã khiến nàng cảm thấy nó đã không còn đơn giản chỉ là tình yêu, tất cả đều không thể quên.

Vậy là đủ rồi.

Cho nên mặc kệ thế nào, nàng đều phải bảo vệ hân.

Nàng nhất định có thể làm được, chỉ cần có tình yêu là có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

Đúng rồi tỷ tỷ, không phải tỷ vừa nói còn có một đứa con trai sao? Vậy nó đâu rồi?” Giọng nói của Arthur cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Linh.

Morgan phu nhân mỉm cười: “Nó đang đứng chờ ngoài kia, ta lập tức gọi nó vào ngay.” Sau khi thấy Arthur gật đầu, nàng đi ra ngoài cửa, phía sau dẫn theo một thiếu niên khoảng 13 14 tuổi.

“Arthur, đây chính là con trai ta, năm nay mười bốn tuổi.” Vừa nói, nàng lại chuyển giọng nói ôn nhu sang người thiếu niên, “Mordred, còn không mau chào thúc thúc của con, quốc vương England bệ hạ.”

Nghe được hai chữ thúc thúc, đột nhiên Lâm Linh có cảm giác muốn cười, trong đầu lập tức xuất hiện hình tượng một Arthur râu ria đầy mồm. Xem ra người châu Âu cổ đại cũng kết hôn rất sớm, vị Morgan phu nhân này thoạt nhìn cũng chưa đến 30 tuổi, mà nhi tử đã lớn đến như vậy.

Thiếu niên kia từ từ ngẩng mặt lên, đôi mắt màu tím trong suốt như bảo thạch, dưới ánh đèn lấp lánh ánh quang như thủy tinh. Da tay hần nhợt nhạt như vừa nuốt phải thạch tín, tựa như một cây xa cức đẹp đẽ tràn ngập thương cảm, khiến cho lòng người xôn xao.

Nhưng lạ một điều là, thiếu niên cư nhiên lại chẳng nói gì, chỉ làm mấy động tác khoa tay múa chân với Arthur.

“Xin lỗi, bệ hạ, Mordred từ bé đã bị một trận bạo bệnh, từ đó trở về sau... cũng không thể nào nói chuyện được nữa.” Morgan phu nhân vội vàng giải thích.

“Hóa ra là như vậy. Tỷ tỷ, tỷ và Mordred cứ an tâm ở lại đây. Hôm nay cũng không còn sớm, các người cũng nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Arthur gật gù đầu, sắc mặt càng trở nên nhu hòa.

Nhìn bóng lưng hai mẹ con rời đi, Lâm Linh kinh ngạc mở to mắt, hóa ra người thiếu niên trông ốm yếu như bị bệnh này lại bị – câm!

Tin tức tỷ tỷ của Arthur vương tới vương cung nhanh chóng truyền khắp cả Camelot. Nghe nói trong bữa tiệc ăn mừng chiến thắng được tổ chức vào ba ngày sau, Morgan phu nhân sẽ lần đầu công khai xuất hiện trước mặt mọi người. Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng tò mò trước vị phu nhân này, muốn nhanh chóng nhìn thấy được son phấn diện mục của nàng.

Ngày tổ chức tiệc rất nhanh đã tới. Từ rạng sáng, đầu bếp và người hầu trong cung đã bận bù lu cả lên, ở thời Trung cổ châu Âu, mặc dù thường dân ngay cả nhà bếp cũng không có, nhưng nhà bếp trong giới quý tộc quy mô lại vô cùng lớn. Nhà bếp trong vương cung lại càng được phân công rõ ràng cẩn thận hơn, quan tổng quản đầu bếp, thợ làm bánh mì, người làm bánh, đầu bếp nêm gia vị, người bảo quản thực phẩm, người sơ chế, thành viên làm thịt, người phụ, quản gia cùng vô số tạp dịch hỗn hợp các loại, từng chức vụ đều được phân công chính xác.

Nhưng chuyện khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt là, Morgan phu nhân vậy mà sáng sớm đã tới phòng bếp, không để ý tới thân phận tôn quý của mình, tự mình làm thức ăn, thậm chí còn trao đổi tay nghề với đầu bếp, còn luôn mồm khen trình độ của Phiêu Nhân. Những hành động này lập tức làm tăng sự tín nhiệm của mọi người đối với nàng. Mọi người vốn ngỡ một người như tỷ tỷ của quốc vương phải là một người cao cao tại thượng, không ngờ Morgan phu nhân lại bình dị gần gũi như thế.

Lâm Linh ra ngoài tản bộ một lúc, cũng nghe thấy mấy người hầu đang bàn luận về chuyện này. Nàng cũng nhận ra được có chút kỳ quái, đối với một phu nhân ở thời đại này mà nói, hành động như vậy đúng là có chút khó tin. Đi tới hoa viên cách đó không xa, nàng chợt thấy thiếu niên vẫn thường được hay gọi là Mordred đang ngồi dưới gốc cây ôm một cái gì đấy. Chung quanh hắn còn có một số người hầu đang nói cái gì đó với hắn, nhưng thái độ hình như có vẻ không được tốt cho lắm.

Mordred không nói, bọn người hầu cũng không biết thân phận của hắn, nên dùng thái độ đó với hắn cũng không có gì lạ. Lâm Linh suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn đi về phía đó.

Mấy người hầu vừa nhìn thấy nàng, lập tức trở nên tất cung tất kính, trong đó còn có một người giải thích với nàng: “Chúng tôi vô tình phát hiện ra con vật này, vốn tính đem nó để làm thức ăn cho bữa tiệc, nhưng người kia sống chết lại không chịu giao nó cho chúng tôi.”

“Con vật? Gà hay là vịt?” Lâm Linh vừa nói, vừa nhìn thoáng qua thiếu niên, nhưng vừa nhìn thấy con vật trong tay Mordred thì lập tức đổ một trận mồ hôi lạnh, này, đây không phải là con nhím của Lancelot sao?

“Này, nó cũng có thể ăn được sao?” Lâm Linh lắp bắp hỏi. Hóa ra ngay cả mình cũng bị dọa, vốn cho là nàng đã bắt đầu có sự miễn dịch với thiên nga rồi chứ.

“Đương nhiên, Lâm Linh tiểu thư, đây một thứ cao lương mỹ vị đó nha.” Người hầu nói đến hợp tình hợp lý.

Trên trán Lâm Linh nổi đầy gân xanh, thời Trung cổ này thật dã man a!

Nàng đảo một vòng con ngươi, chỉ vào con nhím nói: “Các ngươi nên biết rằng, tới mùa xuân chúng ta chắc sẽ còn tiếp tục chiến tranh, con nhím này toàn thân đều là gai, chẳng lẽ là đang muốn tương lai chúng ta gặp nhiều khó khăn sao? Đó không phải là đang chọc cho bệ hạ tức giận sao? Ta thấy coi như xong rồi đây.”

Mấy người hầu hai mặt nhìn nhau, cuống quýt gật gật đầu rồi đi.

“Mordred, con nhím này cậu tìm thấy ở đâu?” Lời nàng vừa ra khỏi mồm thì lập tức hối hận, sao nàng lại quên là hấn bị câm cơ chứ?

Mordred nhìn thoáng qua nàng, duỗi tay chỉ chỉ bên cạnh cái cây, lại làm một động tác, ý như nói là con nhím đã bị chết.

Lâm Linh lập tức hoảng sợ, đây chính là tình yêu trong lòng Lancelot a, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hấn nhất định sẽ vô cùng thương tâm. Nàng vội vàng khom lưng nhìn lại, nhất thời khi khi một tiếng bật cười, hóa ra là chú nhím đang ngủ đông.

Nàng vẫy vẫy tay với Mordred: “Yên tâm đi, con nhím nhỏ này đang ở ngủ đông. Yết hầu của nó có một khối xương sụn, có thể tách khoang miệng và cổ họng rời ra, đẩy chặt khí quản, nên nhìn qua như không thở vậy.”

Thiếu niên hoang mang nhìn nàng, hiển nhiên không hiểu rõ cái gì gọi là ngủ đông.

“A, ta giải thích cho ngươi nghe rồi, con nhím là động vật máu lạnh, nó không thể tự điều chỉnh được nhiệt độ như chúng ta, nên để bảo trì nhiệt độ của mình, nhím sẽ có hiện tượng ngủ đông. Chúng ta đặt nó lại bên cạnh hốc cây là tốt rồi. Đúng rồi, tốt nhất là nên tìm một ít lá cây để che cho nó, đề phòng lại bị mấy người hầu này ăn tươi.”

Mordred nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười, bên phải gương mặt lộ ra một chiếc má lúm đồng tiền nho nhỏ. Lâm Linh nhìn thấy vẻ mặt như cô gái đáng yêu như vậy của hấn, chợt nhớ tới trước kia có đọc một câu thơ cổ: An có thể phân biệt ta là hùng thư (thứ lỗi ta không hiểu *_*)!

Hai người bỏ vào hốc cây một ít lá khô, cẩn thận đặt chú nhím nhỏ vào trong đó. Xong xuôi, Mordred ý bảo Lâm Linh mở bàn tay của mình ra, sau đó cẩn thận dùng ngón tay phải viết vài chữ gì đó trên đấy. Thời gian thoáng thả trôi đi, ngón tay mềm mại của thiếu niên di động trên bàn tay của nàng, những đường cong êm ái quét qua rõ ràng như dùi đục.

Cảm ơn cô

Lâm Linh nhẹ nhàng đọc vài chữ hấn viết ra.

“Không cần cảm ơn, đây là tôi cũng đang giúp một người bạn mà thôi.” Nàng chút ngượng ngùng đứng lên.

Mordred vừa định viết thêm cái gì đó, đột nhiên chú ý tới phía sau Lâm Linh hình như có cái gì, sau một hồi ngẩng người, vội vàng lén lút lại bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Lâm Linh quay đầu lại, chợt thấy Lancelot đang đứng dưới một tán cây cách đó không xa nhìn nàng. Khóe miệng của hấn hơi khom về trước, tựa như ao nước yên bình tĩnh lặng mùa xuân, vậy thì nụ cười nhợt nhạt bên môi đó chính là một chút gọn sóng của chiếc ao.

“Tiểu Lan, cậu tới từ khi nào vậy?” Nàng hưng phấn vẫy vẫy tay về phía hấn.

Lancelot khẽ mỉm cười: “Từ lúc cô nói toàn thân con nhím đều là gai, điều đó ám chỉ tương lai của chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn a.”

“Được lắm, hóa ra cậu đã tới từ sớm, vậy tại sao lại không cứu bé nhím a?” Lâm Linh quăng cho hấn một ánh mắt xem thường.

Lancelot đi tới cạnh nàng: “Có cô ở đây rồi, tôi đâu cần ra tay nữa.”

“Àn, vậy cũng phải.” Lâm Linh nở một nụ cười thuần túy, lôi kéo ống tay áo Lancelot, “Chúng ta cùng đi ăn sáng đi. A, đúng rồi, cậu nghe gì chưa, mới sáng sớm Morgan phu nhân đã tới phòng bếp phụ việc đây.”

“Morgan phu nhân, hồi sáng tôi cũng có gặp qua cô ấy, nhìn qua thật đúng là một vị phu nhân vừa ưu nhã lại xinh đẹp.” Lancelot ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, ánh mắt thoáng trở nên phức tạp, “Nhưng mà Tiểu Linh, có rất nhiều chuyện chúng ta không thể nhìn qua vẻ bề ngoài mà phán đoán cả bên trong.” Vừa nói, hấn lại nhu thuận vỗ vỗ đầu nàng, “Đi thôi, cùng đi ăn sáng. Mới nãy tôi ghé qua nhà bếp thấy có nho mà cô thích ăn nhất đấy.”

“Thật sao, vậy phải đi mau lên, nếu không sẽ bị Đặc Lý Ti ăn sạch mất.” Trước mắt Lâm Linh sáng ngời, nho chính là món trái cây nàng yêu thích nhất ở Trung cổ. Vừa nghĩ tới tên bị bệnh ưa sạch kia cũng vô cùng thích món này, bước chân cũng không tự chủ lướt nhanh hơn.

“Yên tâm đi, hấn một cái cũng sẽ không ăn.” Lancelot trừng mắt nhìn nàng, “Mới nãy tôi vừa nói nhọ này vừa bị rớt trong chuồng heo a.”

Lâm Linh ngẩn người, bật cười ha ha, “Tiểu Lan, không ngờ cậu cũng xấu xa như thế! Thế này thì Tiểu Tư dù một cái cũng không dám đụng tới!”

Lancelot không nói lời nào, khẽ nhếch môi cười, sau đó tiến lên phía trước.

Lâm Linh cũng ôm cái bụng cười đến quặt quật đuổi theo.

Hai người im lặng một trước một sau đi về phía trước. Lá cây hai bên hoa viên đã bắt đầu đâm chồi, Lâm Linh nghe được tiếng bước chân hai người gõ lên thềm gạch đá, tạo thành một tiết tấu hài hòa thanh thúy. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua khe lá, biến ảo nhảy trên mặt đất, mơ hồ tạo nên một loại ảo giác. Mọi thứ đều rất yên tĩnh, nhưng nàng lại rất thích hưởng thụ cảm giác yên bình này, rất hiền hòa, rất mềm mại, những đám mây điểm nhiên trời nổi trên bầu trời xanh lam, lá rụng dưới những gốc cây bay múa.

Nàng có cảm giác thật an tâm khi đi bên cạnh Lancelot.

Màn đêm mùa đông buông xuống, sao Bắc Đẩu bắt đầu le lói chiếu sáng ở đằng xa. Ngoài vương cung, giọng hú cao ngạo của con cú mèo liên tục gào thét trong đêm. Nhưng lúc này trong đại sảnh vương cung lại vô cùng ồn ào, các quý tộc mặc những bộ dạ hội lượn qua lượn lại, ánh sáng dập dờn thay đổi, mấy nam nhân bàn luận chiến sự, các nữ nhân lại lại tùm nham tùm bầy tám chuyện.

Đương nhiên, trong đám mây bà cô âm ỷ này không thiếu chàng kỵ sĩ Khải.

Sau khi kiểm được kha khá tin tức, Khải lập tức quay lại chỗ ngồi của mình, đem mớ thông tin mình vừa thu thập được rải cho từng người, “Này này, các người có biết gì không, hóa ra trước đây Morgan phu nhân từng được gả cho từ tước Ireland, nhưng cuộc đời của vị này vốn chẳng có gì đặc biệt, trước đó không lâu vừa qua đời vì bạo bệnh, kết quả để lại một đứa con tên Mordred, nghe nói đứa trẻ này sau khi trải qua một cơn bạo bệnh cũng không còn nói chuyện được nữa, hơn nữa cũng không thích tiếp xúc với người khác, tính cách trở nên rất quái gở.blablabla.”

“Tiểu Linh, mau lại đây, há miệng ra nào, ta vừa mới lột cho nàng mấy quả nhọ này ——” Gawain lại sát Lâm Linh, đưa đĩa lên trước mặt, không quên vớt thêm một cái mị nhân hoa lệ. May mà hấn cơ trí, tranh thủ kiểm cơ hội.

Lâm Linh cười khan, “Đại thúc, đừng khách khí vậy. Chính ngài ăn đi.”

“Tiểu Linh thân ái của ta, chẳng lẽ nàng muốn công lao của ta trở nên uổng phí sao?” Gawain chớp đôi mắt xanh biếc như hồ nước, lộ ra ánh mắt bị đả kích đến khoa trương.

Nghĩ đến lần trước nàng gặp nguy hiểm, vị đại thúc đẹp trai này cũng đã ra tay giúp nàng, quả thực cũng khiến nàng rất cảm động. Lâm Linh không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ thử dài, cô đưa tay nhận lấy một quả.

Đặc Lý Ti ngồi một bên u oán nhìn mấy quả nhọ, chỉ có thể nặng nề dùng dao cắt thịt để phát tiết. Cái tên Lancelot kinh tởm này, làm hấn ăn món gì cũng nghĩ thấy mùi chuồng heo.

“Gawain, Tiểu Linh cô ấy tự có tay chân, ngài làm vậy nhờ bề hạ thấy thì không hay đâu.” Lancelot ngồi một bên nói nhỏ, giọng nói và gương mặt vẫn ôn nhu như trước, nhưng trong đáy mắt lại chứa một hàm ý. “Bề hạ cũng thể ngăn cản ta thích Tiểu Linh a, hơn nữa Tiểu Linh vẫn độc thân, cơ hội mọi người là như nhau.” Từ trước đến nay Gawain thực ra lại rất hiện đại, khiến Lâm Linh có cảm tưởng như hấn cũng là người xuyên không. Lamorak và Juatan Just thì đang vui nết vào mâm mà ăn, thậm chí còn nhàm chán hơn so với ngày thường. “Juatan Just, ăn rất ngon sao?”

“Ăn – rất – ngon.”

“Đệ thích nhất món nào?” “Thích – tất – cả.”

“Ăn xong rồi thì xuất cung một chuyến với ta đi.” “Đệ - không – muốn.”

“Đệ không thèm nghe lời ca ca?”

“Vậy – được – rồi.”

Nói thật, Lâm Linh thật sự rất bội phục Juatan Just, mọi người cũng từng cố nghĩ xem có cách nào khiến hấn nói hơn ba chữ được hay không, nhưng lần nào cũng chỉ là tốn công vô ích. Nên trong vương cung Camelot, nếu hỏi việc nào mà mọi người cảm thấy thấy bất khả thi nhất, tất cả mọi người sẽ trả lời bằng một câu —— khiến Juatan Just nói hơn ba chữ! Khải đáng thương của chúng ta nói đến khô cả lưỡi khản cả cổ, nhưng hai người bàn bên lại không thèm nghe gì, việc này khiến hấn có cảm giác thật thất bại. Kết quả, vẫn là Đặc Lý Ti vốn đang buồn bực vô vô vai hấn đồng tình an ủi, kéo hấn đến cạnh mình cùng nhau buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Morgan phu nhân vừa xuất hiện, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người. Nàng có dung mạo xinh đẹp, khí chất ưu nhã cùng nụ cười hiền hòa của nàng nhanh chóng chiếm được hảo cảm của mọi người, mà cách nàng làm món ăn chả viên đã được rất nhiều người hoan nghênh. Món ăn hoàn toàn được làm từ thịt dê, lẫn vào trong là mùi vị hoa hồng, sau khi làm xong, còn phủ một lớp tảo lên trên. Đây là một món ăn đòi hỏi kỹ thuật tốt, ngay cả Phiêu Nhân cũng không nhìn được nhờ nàng chỉ giáo.

Lâm Linh nhìn Morgan phu nhân ngồi bên cạnh, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái. Nàng biết rất rõ đây là tỷ tỷ của Arthur, nhưng không hiểu sao nàng lại có một chút ghen tỵ đây? Hay nàng ghen tỵ vì người khác nhanh chóng được yêu mến? Hay ghen tỵ khí chất ưu nhã xinh đẹp vốn có trên người nàng? Hay ghen tỵ vì nàng có thể danh chính ngôn thuận ngồi bên cạnh Arthur.....

Nàng lắc lắc đầu, không cho phép chính mình suy nghĩ lung tung thêm nữa, nếu còn như vậy nữa, nàng chắc chắn sẽ rất khinh bỉ bản thân.

Đêm nay Arthur vẫn tuân mỹ như thế, mặc kệ hấn ở đâu khi nào, vẫn luôn bảo trì tư thế tự nhiên, tuân đặt. Ánh mắt của nàng bắt gặp lúc nào cũng chú ý tới từng nụ cười, từng cái nhấc tay nhấc chân của hấn.

Không biết tại sao, đột nhiên nàng rất chờ mong Arthur có thể liếc nàng một cái, tựa như người yêu, ánh mắt lãng mạn giao nhau. Nhưng quan hệ lại cách quá xa, Arthur tựa hồ cũng không thấy ánh mắt chăm chú của nàng, vẫn tiếp tục nghiêng mặt nói chuyện với Morgan phu nhân.

Thật sự là một tên không có cảm ứng tâm linh! Lâm Linh buồn bực cảm lấy chén

rượu trước mặt nuốt một ngụm lớn.

Ân? Nàng dùng đầu lưỡi liếm môi vài cái, rượu này ngọt thật, đặc, chua, uống khá ngon, không có sạp như rượu nho.

Ân, một ngụm lại thêm một ngụm.....

Lancelot nói vài câu với người bên cạnh, quay đầu lại đúng lúc thấy Lâm Linh đang uống cạn một hơi ly rượu, vội vàng giật cái chén của nàng xuống, nói: “Tiểu Linh, đừng uống nhiều thế, sẽ say đây.”

Lâm Linh hé mắt, lắc lắc đầu: “Cậu xem, giờ tôi đang rất tỉnh đây, đây là rượu gì vậy, uống ngon thật.”

“Đây là mật rượu của người Viking, là dùng mật và nho chế biến chung, cho nên uống vừa thấy mùi mật vừa thấy mùi nho thơm ngát, nhưng rượu này có tác dụng rất mạnh, cô nên uống ít thôi.”

“Không sợ không sợ, có Tiểu Lan ở đây, có uống mấy cũng không sợ!” Lâm Linh khó khăn mở miệng làm nũng, lúc này vẫn chưa nhận ra ý thức mình đang bị rượu ăn mòn.

Lancelot thoáng sững sốt, không nhìn được gạt đầu. Máu lam trong con ngươi hấn như chảy một ít xuân thủy, ánh mắt lưu động một tia sùng nịnh mà chính hấn cũng không nhận ra.

“Nhưng uống như vậy thật vô nghĩa, chi bằng chúng ta chơi trò chơi đi.” Lâm Linh hăng hái bùng bùng đề nghị, lập tức chiếm được sự tán thành của bọn kỵ sĩ quanh nàng.

Từ oản tù tì đơn giản đến hai bên cùng đoán, đến bản trống truyền hoa, Lâm Linh nói hết những trò mình biết cho bọn họ nghe, mọi người cùn thừa dịp có rượu, càng chơi càng hăng. Nàng nhìn Gawain và Khải chơi trò con ong mật cười đến ngã trái ngã phải, cuối cùng mọi người dừng lại trên người Lancelot.

Cách một chỗ không xa bọn họ, về mặt âm trầm của quốc vương trẻ tuổi nhìn bọn họ, trong lòng nán ná một cỗ lửa giận như một ngòi nổ có thể phát tán bất cứ lúc nào, đột nhiên có cảm giác muốn quăng hết bọn kỵ sĩ này ra khỏi chỗ của cô ngục kia.

Lúc này Lâm Linh sớm đã quên cái gì cảm ứng tâm linh, căn bản không thèm để ý đến ánh mắt giết người của quốc vương, về mặt vẫn hưng phấn mà lôi kéo Lancelot, muốn hấn cùng chơi trò con ong mật.

Rắc! Một cái chén vỡ vụn trong tay quốc vương, mọi người theo tiếng nhìn lại, hóa ra là một cung nữ trong lúc rót rượu không cẩn thận làm đổ cái chén của quốc vương.

“Lập tức rút ra ngoài cho ta!” Cục tức trong lòng bệ hạ không nhìn được phát ra ngoài. Tất cả mọi người đều thấy kỳ lạ trước phản ứng của quốc vương, mặc dù quốc vương bình thường là một người không dễ ở chung, như hấn rất ít khi nào trách thù hạ chỉ vì mấy việc vặt.

Lâm Linh hoang mang nhìn Arthur, đúng lúc Arthur cũng đang ngẩng đầu lên nhìn nàng. Ánh mắt hai người va chạm nhau trong không trung, chỉ là..... chẳng có cái gì gọi là lãng mạn cả.....

Lâm Linh có chút không rõ hiện trạng, lảng lảng nhìn hấn, cho dù nàng có ngục, cũng nhìn ra vẻ mặt cực kỳ khó chịu của Arthur, trên mặt đề mấy chữ to “Là cô sai”. Nàng lại làm sai chuyện gì khiến hấn không vui sao? Lâm Linh nghĩ đến nát đầu cũng không ra, buổi tối nay căn bản chưa nói chuyện với hấn mà!

“Lâm Linh, trò mấy người vừa chơi là gì thế, chỉ chúng ta với.” Bọn kỵ sĩ bàn bên cũng ra yêu cầu với nàng.

Lâm Linh vuốt vuốt Thái Dương, chẳng muốn đi đoán tên kia tại sao lại khó chịu thế nữa, đứng lên chuẩn bị tiếp tục đi rải trò chơi. Nhưng trong nháy mắt nàng vừa đứng dậy, đột nhiên lại cảm thấy choáng váng, cả người bỗng rụng nhẹ bẫng, ý thức dường như cũng không còn là của mình nữa.

“Tiểu Linh, cô say rồi? Tôi đã nói rượu này rất mạnh mà, tôi đưa cô về phòng thôi!” Lancelot lo lắng đỡ lấy nàng, nàng cười hi hi, trong miệng nói vài câu mơ hồ: “Hai con ong mật bay vào bụi hoa, con ong trái, con ong phải. Sao sao sao.”

“Oa, Tiểu Linh, đừng sờ soạng lung tung a, để ta đưa nàng về đi.” Gawain nhanh chóng nhảy đứng lên đề nghị muốn đưa nàng về phòng.

Morgan phụ nhân cách đó không xa nhìn một màn này thì mỉm cười, trong lúc vô ý thấy ánh mắt lạnh lùng của đệ đệ mình nhìn chăm chú vô đáy, gương mặt hần chẳng những tái mét, mà khỏe miệng còn rung lên, hiển nhiên đang cố sức không chế cảm xúc của mình. Đột nhiên, hần đứng lên, dưới ánh mắt của mọi người xung quanh, đi về phía cô bé kia.

“Ta đưa nàng về phòng.” Giọng hần tuy không lớn, nhưng lại rất rõ ràng. Lời nói tuy là nói với Lancelot, nhưng ánh mắt lại ở trên người Lâm Linh.

“Tôi muốn Tiểu Lan đưa.” Ý thức vốn đã không rõ ràng, Lâm Linh cũng chẳng cảm giác được nguy hiểm cận kề, cố nắm chặt tay Lancelot không buông.

Arthur hít thật sâu một hơi, rốt cuộc cũng bùng nổ. Không chỉ thế, hần còn cảm thấy lực phủ ngũ tạng như bị nữ nhân này làm cho nổ tung hết rồi. Tuy nhiên, thân là quốc vương England như hần, đương nhiên lực nhẫn nại cũng cao hơn người thường. Cho nên, hần vẫn duy trì vẻ mặt ôn hòa, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Ta đưa nàng về.”

Lâm Linh lơ đãng nhìn hần, dứt khoát bắn ra một chữ: “Không!” Từ chuyện này cũng đủ cho thấy, cho dù Lâm Linh nàng bị say vẫn đủ tỉnh táo biết tính mạng mình đang gặp nguy hiểm.

Nhẫn nại cũng có giới hạn. Những lời này bây giờ đối với Arthur rất thích hợp, giờ hần đã mất hết kiên nhẫn, không nói lời nào bẻ nàng lên, trực tiếp đi ra ngoài đại sảnh.

Tấm cửa gỗ song đào mở ra, Arthur ôm Lâm Linh vào phòng ngủ của nàng. Nơi này rộng như đại sảnh dưới lầu, chiếc rèm cửa lông chim màu tím trải dài trên mặt đất như một tấm thảm, mặc dù ánh sáng không nhiều, nhưng bên trong căn phòng lại vô cùng xa hoa tráng lệ và không kém phần sức quyến rũ.

Hần nhẹ nhàng đặt Lâm Linh đang mê man như một con mèo nhỏ lên giường, thuận tay phủ chăn lên người nàng, thấp thêm một ngọn nến.

Hoa nến tạo thành một vầng sáng bao quanh người nàng như lồng kính, khiến nàng thoát nhìn vừa ấm áp lại trầm tĩnh. Gương mặt ửng đỏ như quả táo chín, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái. Arthur ngồi xuống bên giường, lặng lẽ nhìn nàng. Đôi mắt tím của hần trong đêm lóe lên vài tia quỷ dị, thi thoảng còn có vài giọt màu tím này lên như tóc lửa.

Hần vươn đôi tay ôn nhu vuốt mặt của nàng, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Cô ngọc này, có phải rồi một ngày sẽ phải trở lại thế giới của cô ấy? Nếu nói như vậy, hần sẽ không để nàng có thể quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Mùa xuân năm sau nhanh chóng tới gần. Hơi thở ấm áp che đi cảm giác lạnh lẽo của tuyết, khiến cho mọi thứ dần trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Gió xuân nhẹ nhàng thổi qua từng tác đất của Camelot, những cánh hoa đầu xuân lãng mạn bay ở phía chân trời, nhẹ nhàng tan ra một mùi hương thoang thoảng, ánh nắng ấm áp chiếu lên tâm trạng mỗi người như vừa được hồi sinh. Bọn kỵ sĩ Camelot, đứng đầu là Arthur, lúc đầu xuân có giao thủ mấy lần với bọn người Saxon ở Balas ở bờ rừng Linton, nhưng kết quả đều toàn thắng trở về.

Trong vài trận gia đấu này, Lâm Linh phối hợp với A Hoa ngày càng ăn ý, biểu hiện ngày càng xuất sắc. Lượng tiêu diệt địch gia tăng, cấp bậc của nàng cũng từ đó mà tăng theo.

Cười một con sư tử đi quần đầu quả nhiên không phải là phong cách bình thường, người Saxon ban tặng cho nàng một biệt hiệu khá cường điệu —

Cô gái sư tử.

Mặc dù trước khi ra trận Mặc Lâm có nói với nàng sau khi trở về thì gặp hấn để trao đổi chút chuyện quay về, nhưng từ sau trận đầu tiên, Mặc Lâm đã biến mất một cách kỳ lạ, chỉ là lưu lại một phong thư nói hấn muốn đi bàn chuyện riêng. Lâm Linh đang rất lo lắng cũng không dám trở về, hướng hồ trận chiến cũng đã nhanh chóng bắt đầu, cho nên chỉ có thể tưởng niệm bạn bè ở thế giới thực, nhưng nàng vẫn quyết định ở lại chờ thêm chút thời gian nữa.

Tục ngữ nói, người sợ nổi danh heo sợ trắng, ngay cả nàng cũng không biết, danh của nàng đã truyền đến tận La Mã.

Italy, thành La Mã.

Lúc này, trong căn phòng hoa lệ mà ưu nhã của Giáo hoàng, hai thị nữ đang cẩn thận thay bộ quan phục hình chữ thập trên người một vị lão nhân. Sắc mặt ông ta tiêu tụy, từ vẻ mặt lơ mơ nhìn ra được phong tư ngày nào.

Vị này chính là đương kim đối tượng được sùng bái của hơn ngàn tín đồ, Thượng Đế hóa thân ở nhân gian, Giáo hoàng La Mã .

Cách hấn không xa, một nam tử trẻ tuổi tóc đen dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài thành La Mã, trên gương mặt tuấn mỹ mang thêm vài phần bí hiểm, giống như một đóa hoa hồng địa ngục, cho dù biết nó sẽ đâm thủng trái tim người, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện phục tùng cho một phương hoa tuyệt thế.

“Duagloth, tình huống hiện tại của người Saxon hình như là rất bất lợi?” Giáo hoàng nhìn tâm tư đứa con của mình, trong lòng nổi lên một tia phiền muộn. Đứa nhỏ này, càng lớn càng giống mẫu thân của nó. Mái tóc màu đen, đôi mắt màu bạc, quả thực giống như một dấu hiệu của ác ma.

Duagloth khom khom môi: “Xác thực là như thế. Tuy nhiên cũng chẳng sao, dù sao mục đích của ta vốn là để cho bọn chúng tự giết lẫn nhau, đợi đến lúc bọn chúng đều lưỡng bại câu thương, người La Mã sẽ ra tay .”

Giáo hoàng gật gật đầu: “Duagloth, ta có chuyện vẫn chưa hỏi con, mà hoàn con đưa cho Camille ăn rồi cuộc là có từ đâu? Còn có, ta nghe người bên cạnh con nói, trong khoảng thời gian này con thường xuyên tự đóng cửa ở trong phòng một mình, nếu có tâm sự gì cũng có thể nói với ta. Dù sao —” Ông khe khẽ thở dài: “Trên thế gian này ta cũng chỉ còn có con là người thân duy nhất.”

“Giáo hoàng bệ hạ, ngài cũng không cần quan tâm quá, tóm lại ta tự có chừng mực.” Về mặt Duagloth bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng đầu xuân vẫn không xua tan hoàn toàn cái lạnh nhất gan của mùa đông, chỉ mang theo vài tia sáng vàng nhạt, giống như bụi đất, thành La Mã cũng có vài phần tiêu điều không nói thành lời.

La Mã hôm nay, đã không còn huy hoàng như ngày xưa nữa .

Thần sắc Giáo hoàng buồn bã: “Vậy khi nào thì lại khai chiến?”

“Chờ thêm chút nữa.” Duagloth nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tuy nhiên, lần này sẽ khác với những lần trước. Người Celtic đã thắng liên tiếp vài trận, không thể khinh địch mà tránh né được, cũng nên phản kích người Saxon lại một lần.”

“Con của ta, con đã có kế hoạch chi tiết rồi sao?”

“Không tồi, Giáo hoàng bệ hạ. Núi Barton, sẽ là chỗ an táng Arthur vương.”

Sắc mặt Giáo hoàng thoáng hoà hoãn: “Được rồi, nghe nói bên người Arthur vương có một cô gái sư tử, thật sự là lợi hại như trong lời đồn như vậy sao?”

“Cô gái sư tử sao?” Nụ cười của Duagloth mê ly như ánh trăng, “Ta sẽ đem nàng về La Mã.”

Sau khi Duagloth đi khỏi, có người vội vã tới phòng của giáo hoàng La Mã.

“Nói đi.” Trên gương mặt Giáo hoàng lập tức mang chiếc mặt nạ lạnh lùng như chưa có gì.

“Giáo hoàng bệ hạ, công tước đại nhân nói người thường không được đến gần cầu khẩn, trước có người xông tới, đều bị công tước đại nhân hạ lệnh xử tử .”

“Nói như vậy, lời cầu khẩn kia quả nhiên cổ quái.” Giáo hoàng thoáng nhíu nhíu mày, lâm vào trầm tư. Một luồng ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, nương theo ánh sáng vàng nhạt trên chiếc ghế vàng ông ngồi, nhìn kỹ còn thấy vài hạt bụi nhộn nhạo.

Sau vài trận liên tiếp đánh thắng, bọn kỵ sĩ Arthur vương lại bắt đầu nghỉ mấy ngày ngắn ngủi để lấy sức, chuẩn bị nghênh đón trận chiến mới. Mọi người cũng biết ngày, ngày nào còn chưa hoàn toàn đuổi người Saxon ra khỏi mảnh đất England, ngày đó ắt sẽ còn loạn.

Morgan phu nhân tỷ tỷ của Arthur , tựa hồ cũng ngày càng thích ứng với mọi thứ nơi đây. Vô luận kỵ sĩ hay hạ nhân đều rất có hảo cảm với vị phu nhân xinh đẹp này. Hơn nữa sự thông minh của nàng cũng chiếm được sự tín nhiệm của Arthur, Morgan phu nhân dần dần bắt đầu nhúng tay những tay vào công việc tạp vụ trong cung, mọi thứ dưới tay nàng đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Trong lúc an nhàn, thi thoảng nàng cũng sẽ mời Lâm Linh uống trà tâm sự cùng, trải qua vài cuộc trò chuyện của hai người, điều này cũng khiến Lâm Linh nghĩ cảm giác phu nhân không thích nàng lúc trước cũng chỉ là ảo giác.

Trừ lần đó ra, có lẽ là sau lần cùng nhau bảo vệ chú nhím nhỏ, Lâm Linh và con trai của Morgan phu nhân cũng khá hòa hợp. Lúc rằng rồi Lâm Linh cũng có thể tiện nghỉ một cái gì đó cũng bàn làm với Mordred. Nhưng chuyện khiến nàng vừa vui mừng vừa sợ hãi là, phương diện thủ công của Mordred rất có thiên phú, như con điều hiện đại, mô hình thuyền hay thậm chí là thứ càng khó hơn gì đó, chỉ cần nàng phác hình trên tấm da dê, sau đó nói rõ nguyên lý hoạt động một chút, hắn đã nhanh chóng hình dung sản phẩm để làm ra.

Lâm Linh cân nhắc sau này có nên nhờ hắn làm mấy thứ như xe đạp không, nếu nói như vậy, cũng có thể méo mó một chút .

Trong lúc này, có không ít kỵ sĩ tới gia nhập bàn tròn kỵ sĩ Arthur vương, kỵ sĩ ngày càng nhiều, nhưng chỗ ngồi nguy hiểm nhất vẫn chưa có ai động tới. Lâm Linh nghe Mặc Lâm nói qua, vị kỵ sĩ ngồi đó tương lai sẽ nắm trọng trách đi tìm chén thánh, cho nên cũng không khỏi âm thầm sốt ruột.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Không ai biết chiến tranh sẽ tới lúc nào, thành Camelot vẫn yên bình đón ngày mới đến như thường.

Hoa viên vương cung được bao phủ bởi một đám sương trắng, bốn phía lảng lảng, chỉ có âm thanh nhỏ nhẹ của mặt đất, những cánh hoa thủy tiên lén lút nở rộ trong không khí, hoa anh đào xinh đẹp như một cô gái nhã nhặn lịch sự ẩn trong màn sương. Dưới một tán cây còn có một chiếc bàn điều khắc tinh xảo, trên đó còn đặt một ít bánh mì thơm ngát, còn có một ít sữa tươi. Lâm Linh một bên ngồi ngủ ngáp dài, một bên u oán nhìn Arthur đang nhàn nhã ăn đồ ăn. Tên kia rốt cuộc là bị chấp mạch chỗ nào rồi? Sớm như vậy đã kéo nàng tới đây. Chẳng lẽ chỉ vì ăn sáng?

“Arthur, tôi chưa rửa mặt.” Lâm Linh bắt đầu kháng nghị.

“Mặt nàng rửa hay không có khác nhau sao?” Lời nói của Arthur bệ hạ vẫn ác mồm như thường.

“Sớm như vậy tôi căn bản là ăn không vô, tôi muốn ngủ!” Nàng tiếp tục kháng nghị bất hiệu.

“Nàng ăn không vô cũng không sao, nhìn ta ăn là được.” Arthur ưu nhã trét mù tạt lên trên bánh mì, nhẹ nhàng cắn một cái, “Nàng ngừng ăn một ít cũng không sao, nhìn cho đỡ mập.”

“Cái gì?” Vừa nghe đến từ mập, Lâm Linh lập tức đứng phắt dậy, “Tôi mập chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng mập.”

“Nói bậy, chính tôi cũng đâu có cảm giác gì.”

“Ta cảm thấy thế.”

“Cái gì?!”

“Lúc ôm nàng thì cảm thấy thế.”

Mặt Lâm Linh bùm một cái thành quả cà chua, tâm ý của hắn cũng bắn về phía nàng, lúc đó căn bản nàng và hắn chưa từng thân mật như quan hệ nam nữ, những lời nói châm chọc ác độc của hắn vẫn xuất hiện trong mọi chuyện, đừng nói chơi đùa hay hôn nhẹ, ngay cả ôm nhau cũng chưa tới mấy lần, dựa vào cái gì mà kết luận nàng mập.

Arthur thần nhiên tự đắc uống một ngụm sữa: “Nhìn vẻ mặt của nàng, là chê ngày thường ta ôm quá ít?”

“Cậu cậu cậu đừng nói bậy a!” Giọng nói của nàng gấp đến cả lấm.

Arthur nở nụ cười bất hảo, học miệng nàng: “Ta ta ta không nói bậy a.”

“Arthur chết tiệt!” Nàng tiện tay nắm một miếng bánh mì nhét vào miệng, bởi vì ăn quá mau nên nhanh chóng bị nghẹn.

“Đồ đàn, đâu ai tranh với nàng, nhanh uống chút sữa đi.” Arthur bắt đắc dĩ vỗ vỗ lưng nàng đưa sữa trong tay sang cho nàng.

“Khụ khụ ~” Lâm Linh cũng không có tâm tư đấu võ mồm với hắn, đoạt lấy sữa trong tay hắn trút vào mồm, lúc này mới chậm rãi hồi phục lại.

“Thật là ngốc a. Cô ngốc, ta chỉ muốn cùng nàng có một bữa sáng không bị ai quấy rầy thôi mà.” Arthur duỗi tay đem ôm nàng vào trong lòng. Cái ôm nhẹ nhàng nhưng ấm áp. Nàng nghĩ, đây là tình yêu đi.

Cảm giác hơi thở của hắn càng ngày càng gần, lòng nàng trở nên kinh hoàng, gương mặt cũng dần hồng lên, nhắm hai mắt lại, tùy ý để hắn hôn lên đôi

mọi mềm như tuyết tan của mình.

Rõ ràng là hạnh phúc, nhưng tại sao trong lòng vẫn sợ hãi như vậy — sợ giây tiếp theo hắn sẽ biến mất khỏi cuộc đời mình, sợ hắn một ngày đột nhiên chán ghét nàng, sợ hắn sẽ phải đi tìm một tri kỷ khác. Cảm Giác này, là càng thích càng sợ hãi.

Cách đó không xa vang lên một tiếng bước chân, đưa hai người bừng tỉnh về hiện tại. Lâm Linh vừa tách ra khỏi Arthur đã nghe thấy tiếng của Morgan phu nhân,

“Hóa ra hai người đều ở đây?” Vừa dứt lời, đã thấy Morgan phu nhân cầm cái gì đó trong tay đi tới. Arthur ho nhẹ một tiếng, che giấu sự luống cuống vừa rồi của mình: “Tỷ tỷ, có chuyện gì không?”

“Cũng không có chuyện gì.” Morgan phu nhân cười cười, đặt thứ trong tay lên bàn, nói với Lâm Linh, “Lần trước thấy muội rất thích uống rượu, cho nên ta thử làm một chút cho muội nếm thử.”

Ánh mắt Lâm Linh xấu hổ lác đác: “Ngại quá, tỷ tỷ, ta không biết uống rượu.” Nếu không phải Arthur nói cho nàng nghe, nàng cũng không ngờ lúc mình say lại thất lễ như vậy a, trời a, thật sự là xấu hổ chết người mà, nàng nào dám uống lần thứ hai!

“Không biết?” Morgan phu nhân hơi kinh ngạc.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng biết là nàng không dễ uống rượu.” Nụ cười trên mặt Arthur lộ ra vẻ cổ quái, xem ra đôi khi nên nói dối chút để xem cô ngọc này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

“Hóa ra là như vậy.” Morgan phu nhân tán dóc cùng hai người vài câu, đột nhiên nghĩ tới điều gì liền hỏi, “Bệ hạ, không bao lâu nữa chúng ta sẽ khai chiến với người Saxon sao?”

Arthur gật gù đầu, đôi mắt màu tím tràn đầy tự tin: “Sẽ nhanh thôi, chúng ta sẽ đuổi hoàn toàn người Saxon ra khỏi lãnh thổ England, kế tiếp, sẽ là La Mã.”

Morgan phu nhân lo lắng nhìn hắn: “Bệ hạ, đệ đệ của ta, người cũng phải ngàn vạn cẩn thận. Vạn nhất người có — sơ xuất.”

“Yên tâm đi, tỷ tỷ,” Arthur vỗ vỗ vương giả chi kiếm đeo bên hông, “Chỉ cần có vô kiếm bảo vệ, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng chạm tới ta.”

“Thần kỳ như vậy sao?” Morgan phu nhân hiển nhiên tỏ vẻ hoài nghi với chuyện này.

“Đương nhiên, tỷ tỷ. Trong mấy trận chiến lần trước, tỷ có thấy ta bị thương lần nào không?” Arthur cười cười, “Không cần lo lắng cho ta.”

Morgan phu nhân thở phào nhẹ nhõm: “Vậy ta đây an tâm rồi. Nói như vậy, người phải bảo vệ kiếm của mình cho thật cẩn thận, ngàn vạn lần không được để mất.”

“Bệ hạ, bệ hạ!” Tiếng Khải truyền đến cách đó không xa cắt đứt câu nói của Morgan phu nhân, mới sáng sớm hắn đã vội vã truyền tin đến, không giấu nổi vẻ vui sướng: “Bệ hạ, lại có kỵ sĩ mới!”

“Cũng không phải là lần đầu tiên có kỵ sĩ mới đến. Có gì kinh ngạc.” Lâm Linh rất bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn.

Khải lắc đầu, vẻ mặt lộ lên nét Bà Tâm: “Hai vị kỵ sĩ lần này tới, là người chỉ có một cánh tay trái nha.”

“Chẳng lẽ huynh có hai cánh tay trái sao?” Arthur cười lạnh.

“Ý ta là hắn chỉ có một cánh tay, tay còn lại đã bị chặt đứt!” Khải vội vàng giải thích, kéo Lâm Linh “Còn không mau xem tỷ đi!”

“Được rồi được rồi, tôi cũng muốn đi xem thử hiệp sĩ một tay!” Lòng hiếu kỳ của Lâm Linh nổi lên, muốn xem thử rốt cuộc kỵ sĩ này là một người như thế nào.

“Chờ chút.” Arthur đứng dậy, “Vậy đưa hai kỵ sĩ tới bàn tròn trước đi, ta sẽ theo sau. Còn Lâm Linh, nàng đi cùng ta qua đó.”

Đến lúc Arthur và Lâm Linh tới chỗ bàn tròn, nơi đây và được vây quanh không ít kỵ sĩ. Mà hai vị kỵ sĩ mới tới cũng đang đứng bên cạnh chỗ của mình, chờ quốc vương triệu kiến.

Lâm Linh liếc mắt liền nhận ra được vị kỵ sĩ một tay kia, hẳn thoát hình trông mới hai mươi mấy tuổi, đầu tóc ngọn gàng màu trà, dung mạo tuấn tú, ánh mắt lạnh nhạt, từng cái giờ tay nhắc chân đều mang theo vẻ tiêu sái không chê vào đâu.

Phía sau lưng ghế hắn, có một cái tên màu vàng chậm rãi hiện lên.

“Bối Đế Uy Nhĩ” Lâm Linh đọc nhầm một lần tên này. Cảm xúc giữa người với người rất kỳ lạ, có người chỉ cần nói chuyện qua đã mang lại cảm giác thân thiết cho người, mà có những người cho dù có cười tươi như thế nào, cũng không mang lại cảm giác thân thiện cho người được.

Vị kỵ sĩ Bối Đế Uy Nhĩ này, chính là loại người trước.

Mà một vị kỵ sĩ trẻ tuổi khác lại có đôi mắt màu lam, rõ ràng là mang một nụ cười vô cùng rạng rỡ, nhưng Lâm Linh luôn có cảm giác không thân thiện mấy.

Perth. Nàng cũng nhìn thấy hàng chữ to sau lưng ghế của hắn.

Arthur vẫn tỏ vẻ hoan nghênh đối với bọn họ. Bọn kỵ sĩ bắt đầu nhiệt liệt đứng dậy thảo luận. Cái bàn lớn như vậy mà lại phải nghe ý kiến của mỗi người, thực đúng là một mối. Cho nên từng vị kỵ sĩ ráng gân cổ lên mà rống thật to, thực hỗn loạn.

Lâm Linh vuốt cằm, đứng một bên suy nghĩ xem có nên mang – loa đến hay không.....

Mùa xuân cũng sắp qua, Arthur nhận được tin tức người Saxon có động tĩnh. Bọn kỵ sĩ Camelot cũng hiểu. Chiến tranh, sắp nổ ra rồi.

Trước khi rời đi không lâu, Lâm Linh vẫn không quên đưa cho Mordred một số ý tưởng để hắn có thể giết thời gian.

“Cái này rất đơn giản, ai cũng có thể làm được.” Mordred xem thử bản vẽ, dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay nàng.

“Cậu thấy cái này đơn giản vậy thôi, nhưng bên trong lại khá phức tạp, ở đất nước chúng tôi, có rất nhiều thanh thiếu niên rất thích chơi trò này, còn có thể thay bằng việc đi bộ, còn có thể thi thố với nhau nữa đấy. Tôi cam đoan với cậu rằng cậu sẽ vô cùng thích thú với nó.”

Tay nghề của Mordred làm cái này cũng khá nhanh, trừ việc không tìm được nguyên liệu nên chỉ có thể dùng gỗ để thay thế, cơ hồ mọi thứ đều y như đúc.

“Oa, Tiểu Mord, cậu thật lợi hại a!” Lâm Linh cảm món đồ lên nhìn, trong lòng âm thầm đắc ý, ván trượt cuối cùng cũng được phát minh ra!

“Lại đây, tôi dạy cậu cách chơi!” Nàng hăng hái bưng bưng chỉ thị. Nhớ lúc hồi còn tiểu học, nàng được mệnh danh là ván trượt nữ vương a, chỉ là sau khi lên trung học, sách vở và bài tập trở nên nặng nề, khiến nàng cũng dần quên đi tài nghệ của mình.

Mordred nửa tin nửa ngờ chơi thử vài cái, mặc dù vẫn cố cẩn thận nhưng vẫn liên tục ngã. Nhưng nhờ có sự cổ vũ của Lâm Linh, hơn nữa còn có thiên tư hơn người của bản thân, hẳn rất nhanh đã nghiệm ra được sự vui thú của trò này. Lúc hai người chơi cao hứng nhất, cũng là lúc mấy bang kỵ sĩ đi ngang qua, mọi người đều tỏ vẻ vô cùng tò mò với cảnh này.

Lâm Linh đắc ý diễn lần nữa cho bọn hắn nhìn, thuận tiện mở rộng một ít hoạt động thể xác và tinh thần.

Chỉ là, vui quá hóa buồn, có những thứ cho dù là kỹ nghệ lâu năm cũng có thể xảy ra án mạng. Lâm Linh đã nhanh chóng nhận ra được điểm này.

Lúc này ở bên kia vương cung, Arthur và Lancelot đang bày binh bố trận với bọn kỵ sĩ, đột nhiên Khải quýnh quýnh vọt lên, vội vàng vàng báo cáo sự tình phía dưới cầu thang. Lâm Linh bị giẫm phải một cái gì đó té đập đầu xuống, đồng thời đó còn là dưới chân bọn kỵ sĩ đang xem náo nhiệt.

Arthur vừa nghe thấy thế thì biến sắc, lập tức đứng dậy vội vã chạy tới hiện trường.

Vừa tới nơi, hắn đã thấy nguyên tảng đá đè lên ng một người, đột nhiên có cảm giác muốn rút thanh kiếm bên hông ra chém xuống.

Đương nhiên cũng muốn chặt luôn cái cô ngốc kia. Quốc vương bệ hạ tự nói bản thân. Được rồi, cái cô ngốc kia đâu?

“Bệ hạ, Tiểu Linh hoàn hảo không việc gì.” Lancelot đã nhanh tay lẹ mắt mò Lâm Linh ra từ trong đồng hồ lớn. May mà phía dưới có đệm lót chân nên nàng không bị tổn thương chút nào, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi.

Nhưng đối với Lâm Linh lúc này mà nói, thứ còn đáng sợ hơn cả thân thể bị thương, chính là vẻ mặt bà mẹ kế của Arthur khiến nàng cảm thấy vô cùng hãi hùng khiếp vía.

Hắn chậm rãi đi tới, đầu tiên là nhìn lướt qua toàn thân nàng, sau khi xác nhận là nàng không bị thương thì thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thấy vẻ mặt đáng thương cùng mái tóc rối bù của nàng, hắn vẫn không giận nổi. Nhưng khi hắn thấy cái tấm gì đó kỳ quái thì lửa giận lại lập tức nổi lên.

“Lâm Linh, nàng đi theo ta.” Hắn kiềm chế tức giận trầm giọng nói.

Lâm Linh thầm kêu không ổn, không tự giác nhích về phía người Lancelot. Khi tức đề nén thật lớn a, điều này làm nàng nhớ tới lão ba gia trưởng của mình sau mỗi lần bị như thế này.

“Bệ hạ, Tiểu Linh nàng cũng không có ý, hơn nữa nàng cũng bị kinh.” Lancelot cố nói đỡ vài câu cho Lâm Linh.

“Không nghe rõ lời của ta sao?” Sắc mặt Arthur âm trầm như có thể vắt được ra nước.

Lancelot đành phải nháy mắt Lâm Linh, ý bảo nàng ngoan ngoãn đi theo, nếu không hậu quả càng khó lường. Lâm Linh do dự một chút, vẫn bắt đầu đi theo.

Xong đời rồi, Arthur thật sự nổi giận rồi.

Tối phòng, Arthur chỉ lạnh lùng nói một câu, “Lâm Linh, ta quyết định sẽ trừng phạt nàng.” Sau khi nói xong, hắn để cho nàng ngồi một bên, còn mình thì thông dong về cái gì đó lên tấm da dê, không nói chuyện với nàng câu nào.

Mặc dù đã nghe thấy lời xin lỗi của nàng, nhưng hắn vẫn làm lơ như không nghe thấy gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Từ buổi sáng đến giữa trưa, giữa trưa đến buổi chiều, từ buổi chiều lại đến tối. Lâm Linh đã thờ dài không biết bao nhiêu lần, loại trừng phạt này thật buồn bức quá đi, tốt hơn hết là nên trực tiếp mắng nàng một trận cho thật thống khoái đi chứ.

“Arthur, hôm nay là tôi không đúng. Cậu muốn tức giận tới khi nào a, có biết làm vậy là sẽ rất mau già không?” Nàng bắt đầu đi vuốt vuốt Thái Dương.

Arthur mặt không đổi sắc liếc nàng một cái, lại không nói gì quay đầu đi.

Lâm Linh cảm thấy như có một cổ oán khí bốc lên từ trong lồng ngực, có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Nàng đột nhiên đứng lên, đi tới bên người Arthur, sau đó ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một câu: “Ta quyết định, bạo quân, ta muốn phản kháng ngươi.”

“Àn?” Không đợi Arthur kịp phản ứng, Lâm Linh đã tà ác nhe hàm răng mình ra, a một cái cắn lên lỗ tai hắn.

Arthur run lên một cái, đánh rơi cây viết lông trong tay, hơn nửa ngày sau mới bùng cái lỗ tai mình hô lên: “Cô ngốc, nàng điên à! Cưng nhiên dám cắn ta!”

“Ai kêu cậu đối xử với tôi như vậy, cả ngày không thèm nói gì với tôi! Tôi đã xin lỗi rồi, cậu còn muốn gì nữa? Nếu lỗ tai đã không nghe được lời người khác nói, như vậy đừng nên cần nữa làm gì!” Nàng cũng nổi giận, xả nguyên một tràng.

Arthur ngạc nhiên nhìn nàng, đột nhiên khoe miệng giương lên, bật cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

“Cười cái gì mà cười, có tin tôi lại cắn cậu thêm một cái nữa không?” Lâm Linh tức giận nói.

“Ta đang xem thử sự nhẫn nại của nàng sẽ tới đâu, không ngờ lúc bộc phát cũng dữ dội như vậy.” Arthur nhướn mi trêu chọc, “Tuy nhiên, nếu không làm như vậy sẽ không khiến cho nàng nhớ kỹ được, có nhớ rõ lần sau không được làm những chuyện như vậy nữa không?”

“Ta.”

“Hôm nay coi như này may mắn còn có một đồng đệm lưng đỡ, nếu lỡ có một ngày nàng rơi rất thê thảm, rơi đến tàn phế, rơi đến mặt mày hốc hác, rơi đến đầu rơi máu chảy.”

“Này này! Cậu đừng có nói ghê dữ vậy được không!”

“Trương lai của ta cũng sẽ không lấy người phụ nữ không biết trân trọng bản thân.” Hắn lại thốt lên.

Lâm Linh nghe được những lời này, mặt thoáng đỏ lên, nhỏ giọng lầu bầu, “Giờ tôi có thể trở về được chưa.” Không đợi hắn gật đầu, nàng đã nhanh chóng chạy như bay trốn đi.

Luc dùng com, cũng có mấy kỵ sĩ thấy dấu vết dị thường trên tai của bệ hạ, nhưng mọi người đều giữ trong lòng là được rồi, cho nên cùng lắm họ chỉ trao đổi ánh mắt với nhau. Nhưng trên đời này cũng có mấy tên không đơn giản như vậy. Tỷ như —

Khải vừa vào cửa đã la lên như một chiếc máy bắn súng liên thanh: “Oa! Các người nhìn xem thế nào vành tay của bệ hạ lại có màu đỏ a? Trời a, không lẽ muối bây giờ lại lợi hại như vậy a? Thật sự là siêu khủng bố a! A a, các người xem, chỗ này phải không a! Oa a a a mấy người mau nhìn nè, chỗ muối

cần hình như còn có dấu rằng a..... A a ta nói – a a ai ai Đặc Lý Ti cậu làm gì vậy a..... Sao lại kéo ta đi a..... ta còn chưa nói hết mà..... Này này.....” Trong đầu chúng kỳ sĩ đồng thời cùng hiện lên một suy nghĩ, xem ra nếu kỳ sĩ Khải mà muốn thăng quang tiến chức mà còn như vậy thì không dễ rồi.

Ngày chinh chiến nhanh chóng tới gần.

Trước ngày xuất phát một ngày, Lâm Linh đột nhiên đau bụng một cách kỳ lạ, hơn nữa còn bị tiêu chảy nghiêm trọng, lúc đến tối, cả người nàng như bị hút hết sinh khí, vô lực nằm trên giường.

“Tiểu Linh, có phải cô đã ăn trúng cái gì không sạch sẽ không?” Lancelot lo lắng hỏi thăm.

“Còn phải hỏi, nhất định là do ăn bậy nên mới bị đau bụng.” Arthur đứng một bên tức giận tiếp lời, ánh mắt chột lóe, nhanh chóng che dấu đi sự lo lắng bên trong.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi –” Lâm Linh chống người ngồi dậy, “Tóm lại ngày mai tôi sẽ xuất phát đúng giờ.”

“Cái bộ dạng thành như thế này rồi mà vẫn muốn đi?” Arthur nhún nhún mày, “Lần này nàng không cần đi, ở trong cung nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lâm Linh như bị sét đánh nhảy dựng lên: “Không được, không được, tôi nhất định phải đi!”

“Nàng nằm xuống cho ta trước đã.” Arthur bắt đắc dĩ ấn nàng trở về.

“Tiểu Linh, bệ hạ nói đúng đấy, bộ dạng của cô thế này thì nên nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lancelot cười cười, “Cô cứ yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ toàn thắng trở về.”

“Nhưng.....” Lâm Linh thấy ngay cả Lancelot cũng không giúp nàng, biết căn bản cũng không phải đùa, nhưng vẫn ôm hy vọng hỏi thêm một câu, “Vậy, tôi có thể đuổi theo giữa chừng không?”

“Không được.” Một câu trả lời chắc như đinh đóng cột.

Ngay lúc Lâm Linh còn muốn tiếp tục dây dưa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng thất kinh của thị vệ, “Bệ, bệ hạ, trong cung đột nhiên xuất hiện một quái điều, nó, nó trộm vô kiếm của ngài..... Chúng thần đánh thế nào cũng không trúng nó.....”

Arthur biến sắc, duỗi tay sờ tới thất lưng, trong lòng thầm kêu bất hảo. Bình thường hắn luôn mang theo kiếm bên mình, nhưng vừa nãy mới tắm xong đã vội vã đến thăm Lâm Linh, nhất thời sơ sẩy quên đem theo bên người. Tâm niệm vừa chuyển, hắn lập tức lao ra khỏi phòng, Lancelot cũng chạy theo sau.

Lâm Linh đang khiếp sợ lúc này mới hỏi thần lại, vội vã giãy giụa cơ thể yếu ớt của mình đuổi theo.

Vừa ra khỏi cửa, nàng liền thấy một con quạ đen lớn xẹt qua trước mắt. Nhưng hải hùng là, trên thân mình con quạ đen cư nhiên lại là một cái đầu người!

A a! Này, này chẳng lẽ chính là điều nhân trong truyền thuyết sao!

Còn thứ đang cắn không miệng của nó, đúng là vỏ của thanh vương giả chi kiếm!

Trong đầu Lâm Linh ầm ầm vài tiếng, phản ứng đầu tiên là lập tức trở về phòng lấy Nguyệt Chi Cung, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Ngàn vạn lần không được để mất thanh kiếm này!

Arthur cũng lập tức bảo người hầu đi lấy một bộ cung tên, bình tĩnh trấn định giương cung dẫn kiếm, động tác của hắn rất thanh thoát có lực, lại ưu nhã lưu loát như nước chiều mây nổi, xẹt qua bầu trời tới chỗ con chim, dáng người thon dài đầy mỹ cảm của hắn khiến người ta mê say.

“Vù!” Một mũi tên vọt tới giữa cánh quạ đen, quạ đen loạng choạng vài cái, nhưng vẫn tiếp tục giãy giụa bay về phía trước.

Arthur nhanh chóng bắn ra mũi tên thứ hai, lần này là nhắm vào giữa đầu người! Cùng lúc đó, Lâm Linh cũng đang giương cung nhắm vào cổ họng của nó!

Quạ đen kêu lên một tiếng thảm thiết, nhả miệng ra, thanh kiếm rơi thẳng tắp xuống dưới, bùm một tiếng rơi vào trong ao, khơi dậy một tầng bọt nước rồi trầm hẳn xuống.

“Còn không mau đi mò vô kiếm lên!” Trong lúc hỗn loạn đột nhiên vang lên tiếng nói của ai, đánh thức mọi người hoàn hồn lại, đột nhiên một bóng đen xẹt nhanh như tia sét nhảy ùm xuống nước!

Đến lúc bóng đen kia ngoi lên mặt nước, mọi người mới nhìn rõ, cư nhiên người vừa nhảy vào hồ nước là Morgan phu nhân!

Tuy bây giờ cũng sắp vào hè, nhưng ao nước vào buổi tối vẫn có cảm giác mát lạnh. Bọt nước trong suốt lẫn trên gò má của nàng, cơ thể ngấm nước ao bắt gặp run lên. Nhưng nàng không hề để ý tới chuyện đó, vô cùng mừng rỡ nâng vô kiếm lên: “Bệ hạ, kiếm của ngài đây! Kiếm của ngài đây!”

“Tỷ tỷ, tỷ.....” Trên mặt Arthur xẹt qua một tia phức tạp, vội vàng duỗi tay kéo nàng lên, mấy người hầu cũng vội vã chạy tới hỗ trợ kéo Morgan phu

nhân lên.

“Tỷ tỷ, những chuyện như thế này để cho người khác làm là được rồi, tỷ cần gì phải tự mình làm?” Arthur cời áo choàng trên người xuống nhẹ nhàng khoác cho Morgan phu nhân.

Morgan phu nhân nắm chặt vô kiếm trong tay, nở nụ cười hiền hòa: “Ta cũng chỉ vì thấy tình thế rất cấp bách. Vì ngươi, đệ đệ duy nhất của ta, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Arthur không nói gì, nhưng trong đôi mắt lại lưu động thần sắc cảm động.

“Sau này đừng làm cho ta lo lắng nữa, tỷ tỷ.” Hắc trầm thấp nói một câu, giọng điệu phá lệ ôn nhu.

Lâm Linh đứng một bên không nói câu nào. Biết rõ đó là tỷ tỷ của Arthur, biết rõ Arthur lo lắng cho người kia cũng là đúng, nhưng tại sao, tại sao trong lòng nàng lại có cảm giác chua xót.

Nếu tiếp tục như vậy, nàng sẽ khinh bỉ chính mình mất.

Cố gắng thoát khỏi tâm tình kỳ quái, nàng vội vàng bước nhanh tới trước mặt Morgan phu nhân, duỗi tay đỡ nàng nói: “Tỷ tỷ, ta đưa tỷ trở về tắm nước ấm, nếu không sẽ ngã bệnh mất.”

Morgan phu nhân gật gật đầu, thuận tay giao vô kiếm cho Lâm Linh.

Lâm Linh nghiêng đầu, lại thấy con quạ đen đang bị một màu ánh sáng màu vàng bao phủ nhưng lại không hề bị tan ra... Nàng cảm thấy thật kỳ quái, đáng lý ra sinh vật nào bị năng bắn trúng đều phải hóa thành sao trên bầu trời rồi biến mất chứ. Đồng thời cấp bậc của nàng cũng sẽ được tăng theo.

Nhưng con quạ đen này lại biến mất chỉ chưa lại mỗi cái đầu, một chuyện quỷ dị xảy đến! Cái đầu người kia đột nhiên mở mắt ra, mở to hai tròng mắt hồng quang... Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đầu người kia như một ánh kim quang bay xẹt đến Morgan phu nhân.

Tốc độ của đầu người quá nhanh, căn bản mọi người không kịp ra tay, trừ Lâm Linh đứng cách Morgan phu nhân gần nhất.

Tiềm thức Lâm Linh muốn giơ vô kiếm lên cản, đột nhiên, một cỗ lực mạnh mẽ đánh vào lưng nàng, một trận đau nhức kéo tới, hơn nữa vốn đã hư vô thoát lực, vô kiếm trên tay dĩ nhiên rơi trên mặt đất!

Chính lúc này, đầu người kia đột nhiên cầm vô kiếm, biến mất trong hồng quang.

“A, Thượng Đế, vô kiếm.” Sắc mặt Morgan phu nhân trắng bệch nhìn vào nơi vô kiếm biến mất, cả người run rẩy kịch liệt, bùm mặt roi lệ nói, “Nếu biết như vậy thì để cho nó giết ta đi cho rồi, thà là ta chết còn hơn, đều là ta không tốt.”

“Tỷ tỷ, chuyện này không liên quan đến tỷ.” Arthur cũng vừa hồi thần lại.

“Bệ hạ, đích thực là lỗi của ta, ngươi đừng nói gì với Lâm Linh, nêu không vì bảo vệ ta, nàng cũng sẽ không cẩn thận mà đánh rơi vô kiếm... Đều là ta, là ta rất vô dụng.”

“Tỷ tỷ, người mệt rồi, đi về nghỉ ngơi trước đi.” Giọng Arthur không chút cảm xúc.

“Là tôi, là tôi! Đều là lỗi của tôi, xin lỗi.” Lâm Linh nghe được giọng nói của mình đột nhiên vang lên, cũng không còn dừng khí xem về mặt người khác như thế nào, xoay người bỏ chạy. Ý thức trong đầu nàng nhanh chóng bị một tầng sương che phủ mất.

Đúng là nàng. Cuối cùng người đã đánh mất vô kiếm.... Cự nhiên chính là nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Lâm Linh chạy mãi tới góc hoa viên mới dừng lại, nước mắt đã sớm không nhận được tranh nhau rơi xuống. Tại sao? Ngay cả một cái vô kiếm mà nàng cũng không giữ được? Còn nói cái gì mà bảo vệ hân, lúc đầu vì bảo vệ hân, ngày cả nhảy xuống tường thành nàng cũng không sợ, nhưng lần này chỉ vì một chút đau đớn nho nhỏ mà đánh rơi cả một thứ quan trọng!

Nàng thật sự rất vô dụng.... Lúc này rất vô dụng, nàng chưa bao giờ cảm thấy ghét bản thân như lúc này.

Lời của tiên nữ xen lẫn trong trí nhớ của nàng, khiến cho đại não của nàng càng trở nên hỗn loạn, khiến cho nàng có cảm giác muốn chạy thật xa khỏi đây.

Đúng lúc nàng đang hồi hận không biết nên làm thế nào cho phải, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhỏ.

Nàng thoáng sững sốt quay đầu lại nhìn nam tử đứng dưới tán cây nguyệt quế! Mái tóc vàng hoa mỹ của hắn ẩm ướt dưới bóng đêm, mềm mại như nước, như những mảnh trăng nhỏ.

Đầu tiên là ánh mắt nàng rung lên, sau đó lại âm thầm chìm xuống. Giọng nhỏ như tiếng muỗi: “Cậu tới trách tôi sao?”

“Nàng nói thử xem?” Mặt hắn không đổi sắc nhìn nàng.

Cảm giác tim đập mạnh cùng giọng nói khàn khàn của hắn xông vào trí óc nàng, như một chút mực đỏ nhẹ nhàng loang lổ khuếch tán trên tờ giấy trắng muốt, mãi mãi năm đó không mất đi.

Hắn tiến lên vài bước tới trước mặt nàng, không khách khí đưa tay gõ mạnh một cái vào đầu nàng, không vui mở miệng nói: “Ta đương nhiên muốn trách nàng, đồ ngốc nàng, chỉ là rút vô kiểm thì trốn cái gì!”

Lâm Linh sững sờ đứng đó, hơn nửa ngày mới lắp bắp nói: “Cậu chỉ trách tôi như vậy?”

“Arthur ta bộ không có vô kiểm thì sẽ không đánh lại người Saxon sao? Rút thì rút, có cái gì mà ngạc nhiên.” Hắn lại đánh đầu nàng một cái, khoe miệng khê nhưong chút châm biếm, “Cư nhiên còn khóc long trời lở đất, thật mất thể diện a!”

Bị nụ cười của hắn hấp dẫn, Lâm Linh chỉ có thể đứng đó mờ mịt nhìn nụ cười của hắn, như bị chìm đắm trong thứ rượu ngon không dứt ra được. Sau đó lại đột nhiên bừng tỉnh từ sau cơn say, trên mặt nàng đột nhiên ánh lên vẻ khổ não và lo lắng. Nhưng sau đó liền nhanh chóng rút đi khỏi gương mặt thanh tú, nàng dường như đã quyết định gì đó, nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ lên hít sâu, ánh mắt vững vàng nhìn hắn, gần từng chữ: “Sau này, tôi, sẽ là vô kiểm của cậu.”

Arthur lại nở nụ cười, kéo nàng vào trong ngực mình, dùng sức cầm tay nàng: “Lần này ta nhất định sẽ đuổi bọn chúng ra khỏi England, cho nên, ở đây, chờ ta.”

Giọng nói của hắn ấm áp mà mông lung như đám sương. Lâm Linh cảm thấy tiếng trống ngực đập phập phồng, khoảng cách gần như vậy làm nàng nghe được cả tiếng tim đập của hắn. Ai nói hắn là hư ảo? Ai nói là hắn không có thật?

Nàng tin rằng hắn thật sự tồn tại, họ cùng thờ dưới một bầu không khí, cùng được chiếu rọi dưới một ánh mặt trời, cùng sinh hoạt trong một thế giới gọi là gì đó, cùng tiến hành trong một thời gian gì đó.

Đúng không, Arthur, chúng ta cùng sống tại – Địa Cầu, cùng cảm thụ được bốn mùa.

Chỉ là không gian sinh hoạt bất đồng.

Không hơn. Nghĩ tới đây. Nàng dần dần nở nụ cười tươi, trong đôi mắt vẫn còn sự lo lắng, nhưng giọng nói ấm áp thuần túy: “Àn, tôi sẽ chờ.”

“Được rồi, nàng vẫn còn bệnh, nhanh đi nghỉ đi.” Arthur buông tay nàng ra, đi về phía trước.

Lâm kinh kinh ngạc nhìn về phía cổ tay vừa rồi bị hắn nắm. Gió đêm xuyên qua trong không gian, nhanh chóng thổi đi chút ấm áp còn sót lại, nơi bàn tay hắn vừa cầm, nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

“Cô ngốc.” Một tiếng kêu nhu thuận gọi nàng. Arthur quay đầu, ánh mắt lờ lờ trong bóng đêm

Hắn đưa tay ý bảo Lâm Linh tiến lên.

Lâm Linh cười, lập tức bước nhanh đuổi theo.

--- -----ta là dải phân cách dễ xương \>v< /--- -----

Đội quân của Arthur xuất phát vào sáng sớm thứ hai, nhưng Lâm Linh lại không đi tiễn, đương nhiên không ai có thể trách nàng được, ai kêu nàng đang ở WC đối phó với dịch nhân ghê tởm mang tên tiêu chảy này đây. Lúc nàng chật vật đi ra, người hầu nói đội quân đã sớm đi xa. Lâm Linh xui xẻo chỉ có thể tiếp tục tự mình “chiến đấu”, tuy nhiên nàng đã âm thầm quyết định chủ ý, chờ đến lúc bệnh nàng khá hơn chút, nàng sẽ chủ động theo sau.

Nửa tháng sau.

Khí trời Camelot ngày càng trở nên ấm áp

Lâm Linh rời giường nhìn vùng quê phía xa, tâm tình tốt đẹp, bụng của nàng cũng đã khôi phục lại sinh lý bình thường của nó, mặc dù nguyên khí vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng nàng đã không thể nhịn được muốn đi tìm Arthur.

Nàng đi ra đại sảnh ăn sáng thì đã thấy Morgan phu nhân và con trai nàng. Bởi vì đa số kỵ sĩ đều đã đi ra trận nên lúc này trên bàn ăn chỉ còn có hai mẹ con nàng. Nói thật, nàng đã quen với sự chăm chọc của Arthur, Tiểu Lan ôn nhu.

Không có bọn họ ở đây, cảm giác thật lạnh lẽo.

“Lâm Linh, lần này có món cháo thịt hầm cho Phiêu Nhân nấu cho muội, vẫn còn nóng, muội mau ăn đi.”

Lâm Linh gật đầu, ăn một miếng, quả nhiên còn ấm nóng, cho dù là thời châu Âu Trung cổ hay hiện đại, người nước ngoài đều thích ăn đồ ăn hơi lạnh, bánh mì cũng lạnh sữa cũng thế..... Bình thường mấy thứ này cũng có thể khiến nàng bị tiêu chảy, căn bản là ăn không được mấy thứ này, may là có Phiêu Nhân thông minh, nói chuyện với nàng vài câu đã nấu được món này cho nàng.

“Cũng không biết hiện giờ Arthur thế nào, bình đưa tin vẫn chưa trở về.” Morgan phu nhân buồn bã buông cái chén: “Hiện giờ không có võ kiếm để bảo vệ, ta thực lo lắng, hy vọng Thượng Đế phù hộ cho bọn họ.”

Động tác của Lâm Linh bị khựng lại, nhớ tới sự cố ngoài ý muốn đêm đó. Cảm xúc áy náy lại dâng lên trong lòng, nàng mở miệng hỏi: “Tỷ tỷ, đêm đó, trước khi ta bị trượt tay, tỷ có cảm giác thấy có sức mạnh gì lạ không?”

Morgan lắc đầu: “Lúc ta thấy đầu người đó, ta đã bị dọa đến suýt bất tỉnh.”

Lâm Linh a một cái, nghĩ hoặc trong lòng vẫn không giảm đi, chẳng lẽ lần trước chỉ là ảo giác của nàng? Nhưng rõ ràng là có một đạo lực nào đó đã đánh nàng, hơn nữa còn là đúng lúc nàng bị trượt tay.

Hí hí..... ngoài sảnh truyền tới tiếng vỗ ngựa, nghe tiếng thì hình như là hướng về phía này.....

“Kẻ nào lớn mật, lại dám cười kị mã xông vào.....” Lời Morgan còn chưa dứt thì đã thấy một kị sĩ vọt vào đại sảnh. Tên kị sĩ này cam đảm xuống ngựa đi tới trước mặt các nàng, mái tóc màu trà gọn gàng phủ một tầng bụi, trên gương mặt tuấn tú mơ hồ có một tia ngưng trọng, áo giáp dính vài vết máu, nhưng bên tay vẫn nắm chặt thanh trường kiếm.

“Bối Đế Uy Nhĩ! Lâm Linh khiếp sợ đẩy bát cháo, liên tục hỏi, “Không phải người đi với Arthur sao? Sao lại trở về?” Vừa mới nói xong những lời này, lòng của nàng bỗng dưng trầm xuống, thân thể không nhịn được run lên, khóe môi gật gật không dám hỏi tiếp vấn đề.

Chẳng lẽ, Arthur đã xảy ra chuyện?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111

Ánh mắt Bối Đế Uy Nhĩ chợt tối, buông thanh kiếm trong tay xuống, trầm giọng nói: “Morgan phu nhân, Lâm Linh tiểu thư, hiện đại quân của bộ hạ đang bị bao vây trong sơn cốc Barton, nhất thời khó có thể phá vòng vây.”

“Cái gì? Người nói rõ xem!” Lâm Linh lớn tiếng nói.

Bối Đế Uy Nhĩ hơi cau mày: “Chúng ta vừa giao chiến một trận cùng người Saxon, tưởng rất dễ dàng đánh tan bọn chúng, bộ hạ muốn thừa thắng xông lên, ai ngờ lại mắc bẫy của hắc công tước. Hắn dẫn chúng ta vào sơn cốc Barton, đem chúng ta vây ở đây. Sơn cốc kia có chướng khí, cơ hồ tất cả kị sĩ, kể cả bộ hạ cũng đã bị trúng chướng khí, không thể tác chiến.”

“A, Thượng Đế a.....” Sắc mặt Morgan phu nhân đại biến, thân thể mềm nhũn suýt nữa thì quỵ sụp xuống.

Lâm Linh hít sâu một hơi, cố hết sức nói bản thân mình phải tỉnh táo. Bởi vì nàng hiểu rõ, nếu mất bình tĩnh, sẽ chẳng thể tìm ra được biện pháp gì.

“Mục đích của hắc công tước mà muốn vây chúng ta ở đây trúng độc mà chết, như vậy thì hắn chỉ cần thổi một cái là có thể đánh bay chúng ta.”

“Chướng khí độc, vậy làm sao cậu có thể ra được?” Nàng ổn định nỗi loạn trong lòng.

“Ta cũng không biết tại sao mình lại không bị trúng độc, nhưng cũng nhờ thế mà ta mới có thể thoát ra khỏi vòng vây đi tìm viện trợ.” Hắn thoáng dừng lại, “Nếu như không nắm chắc được thời gian, bọn người bộ hạ chỉ có thể trụ được thêm vài ngày nữa.”

Lâm Linh chỉ cảm thấy trái tim mình co rút lại thật mạnh, đau đớn khó chịu. Arthur, Lancelot, Khai..... Không, nàng sẽ không để mất một người bạn nào của mình, tuyệt không.

“Nhưng tất cả kị sĩ ở đây đã đi theo bộ hạ, trong vương cung cũng chỉ còn lại ít thị vệ, có thể giúp được cái gì?” Morgan từ từ hồi thần lại, lo âu mở miệng nói.

“Không có người là một chuyện, nhưng nếu không có cách giải độc, cho dù chúng ta có người, lúc tới đó cũng sẽ bị trúng độc. Quan trọng hơn là, chúng ta cũng cần phải cứu người của bộ hạ ra.” Lâm Linh nhíu mày, nghĩ thầm nếu Mặc Lâm ở đây thì tốt rồi, hẳn nhất định có cách giải độc. Nhưng trong lúc

quan trọng thế này, không biết hẳn đang ở đâu.

Nàng thả lỏng người, đang muốn nói chuyện, đột nhiên ngửi thấy một mùi bạc hà nhẹ nhẹ, hơn nữa, mùi này hình như tỏa ra từ người Bối Đế Uy Nhĩ.

“Bối Đế Uy Nhĩ, sao trên người cậu lại có mùi bạc hà?” Bây giờ nàng không được phép bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

Bối Đế Uy Nhĩ thoáng sửng sốt, nói :“A, bình thường ta rất thích nhấm bạc hà.”

Trước mắt Lâm Linh sáng ngời, trong đầu sáng lên như một bóng đèn, vội hỏi:” Vậy lúc ngươi tham chiến cũng mang theo sao? Còn những người khác thì sao? Bọn họ cũng có sở thích như vậy không?”

Bối Đế Uy Nhĩ bị nàng hỏi dồn, trong lòng khẽ dâng một tia tức giận, nhưng vẫn là đáp lại một câu:“Chỉ có ta có thói quen này!”

Vừa dứt lời, hắn kinh ngạc nhìn về mặt kỳ quái của đối phương, sau đó vậy mà lại nở nụ cười, hắn giờ nhanh múa vuốt, thì ra là vậy.

“Lâm Linh tiểu thư, mong ngươi đừng đứng đó quan tâm mấy chuyện nhảm nhí này nữa, mời ngươi nhanh chóng tìm cách gì đó triệu tập người đến viện trợ đi.” Hắn càng thêm tức giận .

“Bối Đế Uy Nhĩ, tại sao ngươi không trúng độc, ta nghĩ chính là những lá bạc hà mà ngươi ăn.” Ánh mắt nàng kích động, sắc mặt đỏ bừng.

Hắn sửng sốt:“Ý ngươi là, lá cây bạc hà có thể giải độc chướng khí?”

“Đúng, mặc kệ thế nào, chúng ta ứng phải thử xem.” Nàng quay đầu nói với Morgan phu nhân, “Tỷ tỷ, làm phiền tỷ, ra lệnh cho toàn bộ thị nữ trong cung đi hái lá bạc hà, càng nhiều càng tốt.”

“Nhưng Tiểu Linh này, chúng ta sẽ tìm viện quân ở đâu?” Sắc mặt Morgan phu nhân trầm trọng nhìn nàng.

“Thị vệ trong cung đảm nhiệm trọng trách bảo vệ nơi này, chỉ có thể điều động một phần mà một bộ phận khác,” Nàng suy nghĩ một chút, “Tỷ tỷ, tỷ nhanh chóng tập trung toàn bộ nông dân trung niên trong lãnh địa này lại.”

“Nông dân?” Morgan phu nhân kinh ngạc mở to hai mắt, “Chẳng lẽ muối tính đưa họ ra trận như những kỵ sĩ, a không, Thượng Đế a.”

“Tỷ tỷ, tỷ đừng xem thường nông dân a, trong lịch sử đã có rất nhiều triều đại bị nông dân lật đổ đấy. Hiện tại chúng ta sẽ đoàn kết mọi lực lượng lại, phải thử mới biết được.”

“Morgan phu nhân, trước mắt cũng chỉ có cách này.” Bối Đế Uy Nhĩ thu con giận, rất thâm ý liếc Lâm Linh một cái, “Chỉ là, những nông dân này cũng chưa chắc sẽ giải quyết được chuyện gì.”

“Không thử qua làm sao biết. Thay ta tập kết nông dân, sau ba giờ, ta muốn thấy toàn bộ bọn họ ở trung đình.” Nàng kiên định trả lời một câu.

Nàng chưa bao giờ biết mình có thể kiên cường như vậy, cho dù có sợ hãi cũng sẽ kiên cường gánh lấy trách nhiệm.

Cũng nhờ thế, nàng sẽ không ngại đối mặt với khó khăn, vô luận trở ngại có lớn như thế nào, dù là thiên quân vạn mã nàng cũng sẽ không khiếp sợ mà lùi bước. Lúc yêu thương ai đó, sẽ càng quý trọng và yêu thương thế giới này hơn, vì đó là chỗ có người ấy.

Nàng nhất định có thể làm được.

Sau ba giờ, trung đình đã chật kín chỗ, những nông dân trung niên bị triệu tập có khoảng năm sáu trăm, hơn nữa còn điều động một phần thị vệ, ngót nghét cũng khoảng hơn nghìn người. Theo ý Lâm Linh, Morgan phu nhân đã phát binh khí trong kho cho nông dân. Hiển nhiên tất cả mọi người cũng chú ý tới cô gái sư tử trong lời đồn, không nhận được nhỏ giọng bàn luận to nhỏ với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Lâm Linh hài lòng gật đầu, dù sao nơi này cũng là thời châu Âu Trung cổ, ít đất ít người, nên số lượng quân cũng không đông như bên đội quân Trung Quốc. Trong thời gian ngắn mà triệu tập được nhiều người như vậy là vui lắm rồi.

“Hôm nay ta triệu tập mọi người đến, và đề lên chiến lược trợ thủ cho quốc vương.” Nàng chậm rãi mở miệng, quét mắt nhìn chung quanh, giọng tuy không lớn nhưng đều lọt vào lỗ tai của mọi người. Nếu là trước kia, đánh chết nàng nàng cũng không nghĩ là mình lại có thần khí như thế, thoạt nhìn thì

mình cũng có tiềm chất nữ vương a.

“Tiểu thư, chúng ta chỉ là nông dân, chưa bao giờ từng cầm kiếm chiến đấu, chúng ta chỉ biết cầm cuốc!” Một người cất cao giọng, tất cả mọi người cũng cười vang.

“Quốc vương nuôi đám kỵ sĩ này, chính là để cho bọn này sống!” Lại có người phụ họa.

“Đúng, chẳng lẽ vừa muốn chúng ta trồng trọt, lại vừa muốn chiến đấu? Thuế chúng ta đóng hàng năm đã đủ cao rồi.”

Trung đình loạn thành một đoàn, Lâm Linh giữ cái gì đó trong tay, gõ mạnh xuống, tiếng kêu vang lên nhất thời trấn định lại mọi người nơi đây.

Lâm Linh trầm nghĩ thanh gổ “Kinh Đường” này thật hữu dụng a.

“Mong mọi người yên lặng nghe ta nói vài câu đã, sau đó mọi người có thể lựa chọn không ở đây nữa.” Nàng thoáng dừng lại rồi nói thêm “Ta không có quyền yêu cầu mọi người bán mạng vì quốc vương. Nhưng ta muốn nói, mỗi người các ngươi, tất cả đều là một thành viên của quốc gia này, đều có trách nhiệm nỗ lực làm mọi thứ vì đất nước. Mong mọi người ngẫm lại xem, nếu như quốc vương vô tâm, như vậy thì người Saxon sẽ xâm chiếm lãnh thổ của chúng ta, cướp lấy nhà cửa của mọi người, tất cả mọi người sẽ trôi dạt khắp nơi. Quốc gia này, không chỉ thuộc về một mình quốc vương, mà cũng là thuộc về mỗi người các ngươi. Kiếm trong tay chúng ta chỉ dùng ở trên chiến trường, để chứng minh sự vinh dự của chúng ta khi bảo vệ lấy sự tự do quý báu! Một ngày không đuổi người Saxon đi, England tương lai sẽ có một ngày không được bình yên, cho nên chúng ta phải nỗ lực để đuổi lấy nó, cho dù có bỏ mạng, chúng ta cũng sẽ không để cho những người đời sau rơi vào bóng tối!”

Bốn phía đều trở nên yên lặng, một lát sau, đột nhiên một loạt tiếng vang lên, đó là tiếng của một ngàn thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy khóe mắt có chút ươn ướt!

“Cảm ơn các ngươi. Cảm ơn” Nàng mới này nghe tin Arthur bị bao vây cũng không nhỏ một giọt lệ nào, vậy mà hiện tại nước mắt lại chực rơi. Đột nhiên một khối khăn tay xuất hiện trước mặt nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, bắt gặp thần sắc sâu xa của Bối Đế Uy Nhi.

“Lau đi.” Hần khụ một tiếng quay đầu đi.

“Tiểu Linh, nguy rồi! Có – tin xấu!” Morgan vẻ mặt nghiêm trọng đi tới cạnh nàng, nói thì thầm bên tai nàng, “Ngựa trong chuồng hình như ăn phải cái gì, đau bụng đi ngoài hết cả”

“Cái gì! Điều này sao có thể”? Lâm Linh cắn cắn môi, đây không phải là do món ốc lấu làm đêm mưa chứ?

“Tôi hôm qua mưa, sáng nay đã thấy ngựa bị như thế. Kết quả” Morgan thờ dãi một hơi, “Ta đã cho người lo việc này rồi.”

Không có ngựa. Làm sao có thể tới núi Barton? Lâm Linh bắt đầu cảm thấy nan giải. Nếu ít người thì nàng còn có thể dùng ma pháp để đưa bọn họ đi, nhưng số lượng nhiều như vậy, năng lực của nàng không đủ. Nếu như một mình nàng cầm bạc hà đi cứu bọn Arthur, thì cũng không thể nào đơn độc mà phá vòng vây được

Tuy nhiên, phong hệ ma pháp còn có một loại ma pháp trợ tốc, có thể dùng cho xe ngựa để nâng tốc độ nhanh hơn.

Ánh mắt của nàng di chuyển, chợt thấy một bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, hóa ra là Mordred đang làm ván trượt đi ngang qua trung đình.

Mắt nàng sáng ngời, ván trượt? Đúng rồi! Vật này chẳng những dễ làm, hơn nữa tốc độ vốn cũng không chậm, thật sự là rất thích hợp, tuy nhiên !

“Tiểu Mord! Cậu lại đây!” Nàng vẫy tay gọi hắn tới, “Tôi cần sự hỗ trợ của cậu.” Vừa nói, nàng lại nói với mọi người, “Các vị. Hiện tại chúng ta vẫn chưa thể xuất phát. Hôm nay tất cả mọi người hãy theo thiếu niên này, làm một món đồ thủ công này, đêm nay nhất định phải hoàn thành, rạng sáng ngày mai, chúng ta sẽ xuất phát đi núi Barton.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng vẫn làm theo lời nàng, hôm đó, trong vương cung toàn là tiếng cưa cây, chặt gỗ

“Thượng Đế a, bệ hạ khi trở về nhất định sẽ tức giận đến xỉu đi.” Morgan thấy hoa viên bị tàn phá, một cỗ hàn khí dâng lên trong lòng.

“Yên tâm đi, nếu như dùng cái hoa viên này đổi lấy cái mạng của hắn, cũng không thiệt vốn lắm đâu.” Lâm Linh cũng ngạc nhiên chính mình khi thấy trong cảnh này mà còn đùa được.

Muốn trong thời gian ngắn làm thật nhiều ván trượt, hơn nữa trong hoa viên vương cung lại có nhiều cây như vậy, đương nhiên phải lợi dụng a. Thời gian chính là tất cả.

Năng lực tay chân của những người nông dân thậm chí còn vượt qua tưởng tượng của nàng, cư nhiên tới lúc chiều đã hoàn thành xong!

Lâm Linh không nhận được khen một tiếng, nhiệm vụ này trong thời trung cổ căn bản là bất khả thi a!

Sau một buổi tối tập huấn cấp bách, mọi người cũng đã biết sử dụng chút ít. Rạng sáng ngày hôm sau, Lâm Linh thúc giục mọi người bước lên ván trượt, hơn nữa còn thi triển ma pháp gia tốc ...

Đại quân ván trượt, chậm rãi xuất phát tới sơn cốc Barton !

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Ma pháp hệ gió này mặc dù có tên là ma pháp gia tốc, nhưng hiệu quả cũng không rõ lắm. Đội quân ván trượt lúc đến nơi cũng đã là hoàng hôn cùng ngày. Đường nhiên, trên đoạn đường còn chưa đề cập tới việc hù dọa một đồng động vật trong rừng.

Bên ngoài sơn cốc Barton, khắp nơi toàn là người Saxon. Lúc phát hiện ra đội quân ván trượt này hiển nhiên là thất thần một chút, nhất thời không hiểu rốt cuộc đây là thứ vũ khí gì. Lâm Linh thuần thục dùng chân dùng ván trượt, lạnh lùng nhìn hai lão người quen cách đó không xa, công tước Duagloth và tên vừa gặp nàng đã lộ ra về mặt quý Camille.

“Hóa ra là cô gái sư tử, đã lâu không gặp. Hôm nay sư tử của người đâu?” Công tước Duagloth vô tư cười cười, ánh mắt như có như không lướt qua ván trượt dưới chân nàng một cái. Cô bé này, hình như lại vừa nghĩ ra một thứ thú vị gì đó, giống như, lời của tên kia

“Đã lâu không gặp, thù hạ bại tướng.” Lâm Linh cũng cười đáp lại.

Công tước Duagloth cũng không để tâm, chỉ lộ ra thần sắc tiếu nuôi: “Người nhanh hơn so với tưởng tượng của ta, chỉ tiếc là sẽ không kịp cứu bọn Arthur kia. Trúng chướng khí trong người, bọn chúng sống cùng lắm được tới ngày mai thôi.”

Lâm Linh nghe thấy phía sau truyền đến một trận dao động, sau khi nàng thì thầm với Bối Đề Uy Nhĩ bên người vài câu, tay phải rút ra thanh Nguyệt Chi Cung, chậm rãi giương, cao giọng phân phó: “Ta chưa phóng tiễn, tất cả mọi người không được chúc nhích.”

“Vút” một tiếng, mũi tên tạo thành hình vòng cung tuyệt đẹp.

“Phập!” Thừa dịp Nguyệt Chi Tiễn mở ra một khe hở, Bối Đề Uy Nhĩ dựa theo kế hoạch trước đó ra lệnh, dẫn đầu đội quân phóng vào sơn cốc. Ván trượt đại quân liền đuổi theo hất, như một túi lưới đánh vào người Saxon. Hơn nữa trình độ linh hoạt của ván trượt cao hơn chiến mã, nhiều kẻ đánh giương mắt như du xà nhìn đoàn người cứ thế tiến vào.

“Cho dù có vào được cũng chỉ có con đường chết.” Duagloth cười lạnh.

Lâm Linh không chút hoang mang le lười: “Không sợ không sợ, chúng ta đã tìm được cách giải độc rồi.”

Trước đó, nàng đã kịp thời phát bạc hà cho mọi người.

Quả nhiên sắc mặt Duagloth khê đỏ, thốt lên: “Cái gì?”

Nàng đắc ý cười, nhanh chóng rút từ trong người ra vài sợi lông sư tử, niệm vài câu chú ngữ, chỉ nghe cách đó không xa truyền đến tiếng sư tử hồng một con sư tử lông vàng ánh lệ vọt ra, hoa lệ bay tới bên cạnh Lâm Linh!

Lâm Linh xoay người nhảy tới, nắm chặt bờm nó, hét lớn: “A Hoa, lên!” Sư tử lập tức nhảy dựng lên, bay qua về mặt sợ hãi của người Saxon. Trong sơn cốc có Bối Đề Uy Nhĩ, nơi này để nàng ứng phó!

Một phần nông dân trong đội quân của nàng dũng mãnh tiến lên đánh người Saxon, lấy chiến thuật làm rối loạn đội hình của chúng, một bên lại liên tục bắn tên như mưa đen vào người Saxon, cung tên trong tay Lâm Linh kéo căng, mũi tên liên tục di động nhắm bắn không chút lưu tình!

Thời gian trôi qua, bởi vì phần lớn đội quân của Lâm Linh đều là nông dân, thương vong bên nàng bắt đầu tăng lên, dần dần có chút không chống đỡ được ...

Đúng lúc đó, một đội quân người ngựa xông ra từ trong cốc, vị kỵ sĩ cầm đầu tóc vàng tung bay, khôi giáp của hắn lấp lánh như ngân hà, kiếm của hắn nhẹ nhàng hạ xuống ra lệnh tấn công, dung mạo hoàn mỹ đến mức mặt trời cũng phải buồn bã. Thân cận với hắn chính là đệ nhất kỵ sĩ Tiểu Lan, Gawain, Khải,

“Arthur” Lâm Linh vui mừng lẫn sợ hãi hô lên, đột nhiên có cảm giác muốn khóc. Thật tốt quá, thật tốt quá! Tất cả mọi người không sao, không có việc gì... Xem ra độc chướng trong người mọi người đã được giải, tuy sắc mặt vẫn còn hơi kém, nhưng cũng không có gì đáng lo ngại.

Arthur nhìn thoáng qua qua nàng, thần nhiên hỏi một câu: “Đồ ngốc, nàng đã khỏe chưa?”

“So với lúc này thì bây giờ tốt hơn rất nhiều rồi.” Lâm Linh cười sáng lạn. Ở một phương diện nào đó cũng là thật. Bởi vì được ở cùng một chỗ với nhiều người bạn như vậy.

Khóe miệng Arthur khẽ giật giật, màu tím trong đôi mắt toát lên vẻ ôn nhu – loại ôn nhu này, có thể khiến người khác quen thuộc đến cả đời quyến luyến không quên.

Đó là cảm giác đã ngưng đọng lại trong lòng người khác, mãi không tan ra .

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Bọn kỵ sĩ của Arthur tuy vẫn chưa hồi phục hoàn toàn thể lực nhưng vẫn dũng mãnh nghênh chiến. Lưỡi đao sắc bén đâm lại đâm một tên, vẩy ra những tia máu như những đóa hoa. Vương giả chỉ kiếm trong tay Arthur lóng lánh huyết sắc, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Tiết tấu chiến tranh càng lúc càng nhanh, cơ hồ mọi người cũng đang thoát khỏi tình cảnh bị động. Dưới sự chỉ huy của Arthur, đám người Saxon ở ngoài vòng vây không thể tiến cũng chẳng thể lùi, đều lần lượt ngã xuống dưới cơn mưa tiễn. Trong không khí lưu động tiếng la hét chém giết của song phương, tiếng mũi tên xé gió cắm phập vào mục tiêu, mặt đất cũng khẽ run động, càng ngày càng kịch liệt.....

Trận chiến vẫn diễn ra tới đêm, bầu trời đột nhiên đổ mưa, từng giọt mưa tí tách như báo hiệu cuối ngày, cả núi Barton bị bao phủ trong màn bóng đêm.

“Chủ nhân, phe ta bị thương vong nghiêm trọng, phải nên lui binh thôi! Nếu không e là toàn quân sẽ bị diệt mất!” Camille ôm cánh tay trái bị thương khuyên nhủ.

Duagloth nhìn bọn người Saxon bị đánh tan tác đến đầu rơi máu chảy, trong mắt lóe lên một tia quỷ dị.

“Đều do con ả kia, nếu không phải do ả phá rối, bọn chúng đã có thể bị chết trong cơn động!” Camille căm giận nói, xem ra đối với hắn, Lâm Linh mới chính là quỷ.

“Xem ra đại thế của người Saxon các người đã mất. Nhưng thế cũng tốt, mất đi một sự uy hiếp đối với ta cũng có lợi.”

“Chủ nhân, ngài nói cái gì.....” Camille có chút hoang mang nhìn hắn, đang tính nói thêm cái gì, một nhiên cảm thấy có một luồng điện chạy xuyên qua ngực, hắn cảm thấy một trận mơ hồ, thần sắc khó tin cúi đầu xuống —

Kiểm của công tước Duagloth đã xuyên qua ngực hắn!

Hắn học một ngụm máu tươi, hấp hối mở miệng hỏi: “Tại..... Tại sao?”

“Mục đích của ta vốn là để cho các ngươi tự giết lẫn nhau, bên nào của các ngươi thua, đối với La Mã ta vẫn luôn có lợi. Đương nhiên, nếu như các người có thể thắng thì vẫn tốt hơn. Đáng tiếc a, ngươi để cho ta thất vọng rồi.” Hắn mạn bất kinh tâm cười cười, “Đối với kẻ đã không còn giá trị lợi dụng, ta tuyệt nhiên sẽ không giữ lại.”

“Ngươi.....”

Duagloth rút kiếm, nhìn lướt qua bọn người Saxon đang khiếp sợ, lại nhìn thoáng qua cô gái tóc đen, lông mi hắn nhẹ nhàng run lên, đôi mắt màu bạc ánh lên một tia lửa yếu ớt.

“Lâm Linh, trò chơi vẫn chưa kết thúc đâu.”

Rất nhanh, bọn người Saxon lúc này còn chiếm thế thượng phong giờ đã tán loạn, một ngọn gió lớn thổi tới từ phía Tây phối hợp với trận mưa to, mang theo mùi máu tươi xộc vào mũi mỗi người. Nhưng cho dù có mưa hay không, tính mạng của Arthur vương mới là nhân tố quan trọng nhất quyết định thắng lợi.

Cuộc chiến núi Barton đã định. Trong trận chiến này, Arthur cầm vương giả chỉ kiếm giết chết 470 địch nhân, người Saxon hoàn toàn bại trận, Britain sau nhiều năm loạn chiến rốt cuộc cũng có được khoảng thời gian hòa bình ngắn ngủi.

“Bệ hạ, đã phát hiện ra thì thể Camille, nhưng lại không thấy bóng dáng hắc công tước!” Bọn kỵ sĩ sau khi kiểm tra chiến trường lập tức quay lại báo với Arthur.

Arthur gật gù đầu, giương mắt nhìn đám kỵ sĩ đang ủ oải chịu không nổi ở xung quanh, nhưng trên mặt mỗi người đều mang nét hào quang rạng rỡ sau thắng trận. Ánh mắt của hắn cuối cùng dừng lại trên người cô gái tóc đen kia, đột nhiên biến sắc, mở miệng nói: “Lâm Linh, nằng nết này đây cho ta!”

Lâm Linh ngẩn người, chậm rãi đi tới, đột nhiên Arthur bắt lấy một tay nàng, cả giận nói: “Nàng sao lại bị thương!” Con giận của hắn tưởng chừng như có thể đóng băng luôn cả bộ áo giáp, nhưng trên vầng trán lại hiện lên sự đau lòng rõ ràng.

Lâm Linh cúi đầu xuống nhìn, hóa ra là cánh tay nàng đang bị dính một mảng máu đỏ sẫm, nhìn qua quả thực rất dọa người. Nàng không khỏi hắc hắc một tiếng bật cười: “Đây là máu của người, không phải tôi.”

Nàng còn chưa nói hết câu, đột nhiên bị kéo vào một lồng ngực ấm áp. Phản ứng đầu tiên của nàng là sững sờ, sau đó nhắm mắt lại, lẳng lặng ghé vào lồng ngực của hắn, hưởng thụ mùi hương quen thuộc và lồng ngực rắn chắc, đột nhiên nước mắt của nàng không nhịn được lăn rơi xuống.

“Arthur, tôi chính là vô kiếm của cậu.”

Đáy lòng của hắn run lên, càng siết chặt nàng trong lòng.

Nàng cũng dùng hết toàn lực ôm chặt lại hắn, không để ý đau đớn trong lòng ôm chặt hắn. Có lẽ giờ phút này, cũng chỉ có sự ấm áp và đau đớn này mới đem lại cảm giác thật cho nàng. Hai trái tim như chậm rãi dung hợp, những mê mang luống cuống, sợ hãi và hoang mang khi nãy đã không còn, tựa như giờ khắc này chính là thiên địa vĩnh hằng.

Chỉ mong thời gian ngừng lại, chỉ mong sinh mệnh ngừng lại, chỉ mong tinh thần được bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115

“Khụ khụ ~~~~” bệ hạ, chúng ta có phải là nên trở về Camelot rồi không.” Mọi người đang thầm nghĩ thà mưa cũng không dám động tới vị lãnh đạo kia, nhưng Bối Đế Uy Nhĩ chính trực lại thật thà cuối cùng cũng đành phải động thân ra.

Lâm Linh lúc này mới ý thức được bản thân cư nhiên lại thân mật với Arthur trước mặt những người khác, lập tức như bị điện giật đẩy Arthur ra, từ mặt tới cổ nhanh chóng đỏ lên.

Arthur không hổ là có phong phạm của một đế vương, trấn định mọi người: “Thời gian cũng không sớm, chúng ta mau lên đường.”

Lâm Linh đỏ mặt trốn ở một bên, ánh mắt trong lúc vô ý xẹt qua tay Lancelot, không khỏi biến sắc, bất chấp cái gì ngượng ngùng, vội tới bắt lấy cánh tay của Lancelot hỏi: “Tiểu Lan, Tiểu Lan cậu bị thương?”

Trong nháy mắt đột nhiên mọi người cảm thấy nhiệt độ xung quanh bị giảm xuống, hơn nữa còn rõ nhất là từ chỗ quốc vương.

Lancelot mỉm cười, học miệng nàng nói: “Đây là máu của người khác, không phải của tôi.”

“Hoàn hảo hoàn hảo,” Nàng thờ phào. “Làm ta sợ muốn chết, nếu Tiểu Lan bị thương tôi sẽ rất lo lắng.”

“Tiểu Linh cô thật bất công, tôi cũng bị thương mà, sao không quan tâm đến tôi một chút.” Khải ở nơi này về mặt ai oán nhìn nàng.

Lâm Linh vội vàng chạy tới, thấy mất cá chân Khải quả nhiên bị thương, không khỏi đau lòng đỏ vành mắt. Trong lòng của nàng, Khải nhiều chuyện cũng chiếm một vị trí lớn a. Trừ Arthur ra, hắn chính là người bạn đầu tiên của nàng. Nhưng có một chuyện khiến nàng không ngờ là, người đang băng bó cho Khải cư nhiên là Đặc Lý Ti! Thượng Đế a, tên kia chẳng phải rất ưa sạch sao?

“Hiện tại chỉ có thể băng bó sơ cứu như vậy, đợi đến khi về tới Camelot thì kêu đại phu xem cho cẩn thận.” Đặc Lý Ti thật cẩn thận thu hồi tay. Lúc hắn ngẩng đầu lên, Lâm Linh lấp bắp kinh hãi nhìn vành mắt hồng hồng của hắn. Có thể là do vừa mới được giải độc nên chưa hồi phục hoàn toàn, lúc đứng dậy hắn loạn choạng một cái. Lâm Linh theo tiềm thức vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn.

“Oa! Đừng động đừng động!” Hắn như bị sét đánh bật ngược lại, còn không ngừng dùng tay phui phui áo mình như thể vừa động vào cái gì bẩn lắm, khiến cho Lâm Linh có ý muốn một chường chụp chết hắn.

“Tiểu Linh.” Từ trong góc truyền ra một giọng nói vô lực, “Ta không được rồi, nhớ kỹ a, sau này ta chết, tất cả tài sản đều thuộc về nàng.”

Lâm Linh bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới bên người hầu tước Gawain đang “hấp hối”,

“Đại thúc, sao ngài có thể chết dễ dàng như vậy a.”

Gawain nháy nháy đôi mắt: “Nhưng ta thật là đang bị thương a.”

“Thật sự?” Lâm Linh nhìn kỹ mặt hắn xác thực cũng có chút trắng, nhất thời cũng thoáng lo lắng: “Chỗ nào bị thương?”

Gawain giơ tay phải của hắn lên, “Chỗ này!”

“Chỗ nào?” Lâm Linh mở to hai mắt nhìn một lượt nhưng vẫn không thấy trên tay hấn có bất kỳ vết thương nào.

“Chỗ này a.....” Hấn vẫy vẫy tay.

“Chỗ nào a!” Nàng nhanh chóng mất kiên nhẫn.

“Chính là chỗ này a, một mảnh nhỏ móng tay của ta đã bị sứt, đau quá đi..... Vết thương nặng như vậy mà nàng lại nhìn không ra, thật đau lòng a.”

“Ngài~~~” Lâm Linh không chút do dự đem hấn và Đặc Lý Ti cùng xếp vào danh sách đen cần một chương chụp chết.

“Được rồi, chúng ta mau khởi hành thôi!” Sau khi ép không khí xuống không độ, cuối cùng Arthur cũng không nhịn được nữa lên tiếng, nếu còn như vậy thì hấn sẽ bùng nổ mất!

Hấn nhìn một lượt kỵ sĩ chung quanh, cao giọng quát: “Toàn quân chuẩn bị, xuất phát ——” Dưới ánh trăng màu bạc, tiếng tung hô vang cả núi rừng, Lâm Linh nhìn nơi núi non thần bí này lần cuối rồi xoay đầu ngựa, cùng mọi người biến mất trong bóng đêm.

Sau khi trở lại thành Camelot, Arthur được dân chúng nhiệt liệt hoan nghênh. Ai cũng không biết hòa bình rốt cuộc sẽ duy trì được trong bao lâu, nhưng cho dù chỉ là ngắn ngủi, bọn họ vẫn sẽ đấu tranh, vẫn sẽ quý trọng.

Thắng lợi lần này không thể phủ nhận Lâm Linh là người có công lớn nhất.

Sau khi về thành Arthur bàn luận về chuyện ban thưởng cho các kỵ sĩ, ban phong tước vị. Mà Lâm Linh vẫn luôn tỏ vẻ vô tâm với vấn đề này. Đối với một nữ hải tặc mà nói, phong tặng tước vị chỉ bằng tặng một nụ cười của người yêu còn hay hơn.

Nhưng Morgan phu nhân lại có chút bất bình nói: “Tiểu Linh, lần này người có công lớn nhất là muội, sao bệ hạ ngay cả một chút quan tâm cũng không có?”

“Không sao, tỷ tỷ.” Lâm Linh mỉm cười, nhắm một ngụm trà. Đêm hôm đó, cái ôm mát không chế kia của hấn đã nói rõ hết tâm tình của hấn với nàng. Cho nên, tặng cái gì cũng không quang trọng nữa.

“Tiểu Linh, hóa ra cô ở chỗ này.” Khái đột nhiên xuất hiện trước mặt các nàng, cười hơ hớ bắt chuyện, “Bệ hạ bảo cô tới đại sảnh kia.”

“Kỵ sĩ Khái, bệ hạ tìm Tiểu Linh có chuyện gì sao?” Morgan phu nhân tò mò hỏi.

Khái nhún mày. Gương mặt lộ ra vẻ nhiều chuyện, đáp một câu: “Tôi không rõ.”

Lâm Linh không nhịn được cười thầm, đây không phải là vừa ăn cướp vừa la làng sao? Nàng lôi kéo tay áo của hấn: “Đi thôi đi thôi.” Trên đường thông tới chính sảnh, nàng không nhịn được giễu cợt hấn một phen về chuyện hỏi này.

“Tiểu Linh.” Đột nhiên Khái trở nên nghiêm túc khác thường, không giống với bộ dáng cà lơ phất phơ thường ngày của hấn, “Kỳ thật từ lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã không thích vị Morgan phu nhân kia.”

“Tại sao?” Lâm Linh có chút kinh ngạc.

“Tôi cũng không biết tại sao, tóm lại là tôi không thích cô ta.” Hấn thà ong dưng lại, “Cô không cảm thấy gì sao? Từ lúc nàng tới đây đến giờ, có rất nhiều chuyện xảy ra không được thuận lợi.”

“Như vậy cũng không thể trách tỷ ấy được.” Lâm Linh vỗ vỗ vai hấn. “Dù sao tỷ ấy cũng là tỷ tỷ của Arthur, là thân nhân duy nhất hiện giờ của cậu ấy.”

Kỳ thật trong lòng của nàng cũng mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng vẫn không rõ là lạ ở chỗ nào.

Lúc tới chính sảnh, Lâm Linh bị dọa xém nữa nhảy dựng lên, tất cả đại quan quý tộc đều đang ở đây! Hơn nữa lúc nàng đi vào còn cười khúc khích nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy da gà nổi rần rật.

“Bệ hạ. Cô ấy tới rồi.” Khái đưa nàng vào, quỳ một gối xuống, tất cung tất kính nói.

Đối diện với bọn họ là bóng lưng cao lớn của Arthur, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ tạo nên một sắc thái tươi đẹp, càng bộc lộ thêm vẻ phi phàm của hấn.

Hấn chậm rãi quay đầu lại, bảo Lâm Linh đi tới trước mặt hấn, cũng ý bảo nàng mau quỳ chân xuống.

Cái gì! Còn muốn nàng quỳ xuống? Gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Linh nổi vài đường hắc tuyến, cực kỳ không tình nguyện làm theo lời hấn, tên kia đang tính làm cái quái gì vậy, cư nhiên bắt nàng quỳ xuống!

Đúng lúc đó không biết từ đâu xuất hiện một vị lão nhân, Lâm Linh kinh ngạc nhận ra đây là Giáo chủ La Mã Đại nhân Denis. Kỳ quái, giáo chủ đại nhân sao lại tới đây?

Giáo chủ cười cười với nàng, tiếp theo bắt đầu ngâm xướng: “Hành động trung thành với tín ngưỡng, cầu ân điển của đức chủ, tận lực phục vụ ngài. Kết

giao với những người thành kính, nghe lời nào cũng phải ghi nhớ trong lòng. Vô luận là có ở đâu, cũng phải luôn khiêm nhường và lễ phép, không được tùy ngôn, mà cũng không được im lặng.”

Lâm Linh nghe thấy những lời này thì choáng váng, cảm thấy cái chân đang quỳ như chết lạng. Đây, tốt xấu gì nàng cũng là – công thần a, không thường thì thôi đi, cư nhiên còn hành hạ nàng như vậy thì hơi quá đáng rồi.

Hơn nữa Lancelot với Khải còn cười nhìn nàng chịu trận, thật không nghĩa khí!

Vất vả lắm mới đợi bài diễn văn thao thao bất tuyệt của giáo chủ, lúc nàng ngẩng đầu lên thì thấy thanh Thập Tự Kiếm trong tay Arthur.

“Lâm Linh nữ sĩ, trong cuộc chiến lần này biểu hiện của ngươi rất xuất sắc, England cũng sẽ đem lại vinh quang cho ngươi.” Hắn dùng thanh kiếm ấn nhẹ lên trán và hai vai của nàng rồi nói tiếp, “Nhân danh Thượng Đế, ta, quốc vương England phong ngươi là công tước Barlow, ban tặng cho lãnh địa Ballot.”

“Tiểu Linh, nhanh tạ ơn bệ hạ.” Lancelot thấp giọng nhắc nhở nàng.

“Cám ơn,” Nàng vẫn chưa rõ là chuyện gì đang xảy ra, liền thối lui sang một bên. Nếu quý thêm tý nữa thì nàng sẽ thành chó gặm bùn mắt (ta hăm hiểu ý này ㄟ).

“Công tước đại nhân, ngài giờ đã trở thành nữ công tước đầu tiên của England rồi a.” Mấy đại thần lập tức vọt tới bên người nàng chúc mừng.

“Đúng vậy, lúc bệ hạ kiến nghị, bọn ta cũng bị dọa nữa đấy.” Một đại thần nói.

Khải trừng mắt với bọn họ, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Mấy lão già này lúc đó chính là người phản đối mãnh liệt nhất đấy.”

Sau khi được phong tước, nàng rời khỏi đại sảnh về phòng của mình, sửa sang lại một ít ý nghĩa gì đó của hoa. Lúc trước cùng Morgan bàn luận về ý nghĩa của cây cỏ, nàng cũng cảm thấy hứng thú, nên lục trong trí nhớ viết lại một ít, chuẩn bị đưa cho Morgan.

Những thứ nàng vừa viết xong chính là ý nghĩa của hoa, nhan sắc của mỗi loại hoa biểu thị một ý nghĩa khác nhau, ngay lúc nàng mới viết được một nửa, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng nói, “Hoa hồng đỏ: Yêu nhau tha thiết. Hoa hồng phấn: mối tình đầu là tình đáng quan tâm nhất.”

“Đây, Arthur, cậu thật bất lịch sự!” Nàng lập tức lấy tay che kín, gương mặt xấu hổ một trận.

“A, tính tặng ta mớ hoa này sao? Thật sến súa !” Hắn không đổi sắc nhìn tám da dê.

Đầu nàng toát một trận mồ hôi lạnh: “Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, ở thế giới của tôi, hoa cũng biết nói, với lại chỉ có nam nhân tặng nữ nhân, không có chuyện nữ nhân tặng nam nhân.” Nàng dừng lại một chút, lập tức chuyển đề tài, “Đúng rồi, tại sao lại phong tôi làm nữ công tước? Tôi thừa nhận là nghe có chút ngẫu thật, nhưng lại có cảm giác vô cùng chột dạ.”

Hắn nhìn nàng, mặc dù không nói gì, nhưng Lâm Linh nhìn xuyên qua mồm hắn cũng có thể thấy hai chữ đồ ngược.

“Không phải là muốn trở thành người cùng đi bên cạnh ta sao?” Ánh mắt hắn trầm xuống, “Chờ đến một ngày nào đó, nàng có thể tặng ta loài hoa này, nàng sẽ biết được nguyên nhân.”

Lâm Linh nhìn theo hướng ngón tay của hắn, thấy dưới đó là một dòng chữ của nàng: Ý nghĩa hoa hồng trắng — ta đủ tiêu chuẩn xứng đôi cùng ngươi.

Tìm nàng đánh “thịch” một cái, chẳng lẽ Arthur làm vậy là vì.

“Tiểu Linh, ý nghĩa của hoa muội viết đến đâu rồi?” Morgan đột nhiên xuất hiện ở cửa, vừa vào trong có chút ngạc nhiên nhìn Arthur, “Hóa ra bệ hạ cũng ở đây, cũng vừa lúc, ta có chuyện muốn hỏi ý kiến của đệ.”

“Chuyện gì vậy, tỷ tỷ?”

“Lúc trước khi trọng phụ của ta còn ở trần thế, ta có một vị bằng hữu khá thân, nàng đã giúp ta không ít chuyện. Hiện giờ mọi thứ đã ổn, ta muốn mời nàng ấy cùng ở với ta một khoảng thời gian.”

“Đương nhiên là có thể, bằng hữu của tỷ cũng chính là bằng hữu của ta, cô ấy tính ở lại bao lâu.” Arthur gật đầu tán thành.

“Thật ra, bệ hạ cũng biết người này.”

“Người nào?”

“Chính là công chúa Camland quốc Guinevere.”

Chương 116

Đào mặt đã tới mùa hạ, không khí trong vương cung Camelot cũng dần dần nóng lên, ánh mặt trời đã chẳng còn hiền hòa như trước nữa, nóng bỏng chiếu xuyên qua những tán lá xuống mặt đất.

Lúc này Lâm Linh đang trốn dưới một tán cây táo lớn, chán chường dùng que chơi trò đếm kiến. Cây trong hoa viên hầu như đã bị nàng phá đến tàn, cây mới trồng vẫn chưa lớn, chỉ còn có cây táo này là cái cây duy nhất may mắn còn sót sót nhờ chưa lớn hoàn toàn.

Mấy con kiến bị nàng chọc tới chọc lui, buồn bực không ngừng xoay vòng. Thả ra tâm tình Lâm Linh đang không ở đây, trong đầu nàng hiện giờ toàn là chuyện: ba ngày sau, công chúa Guinevere sẽ đến Camelot.

Từ sau lần Morgan phu nhân xin Arthur cho công chúa ở lại một khoảng thời gian, trong lòng nàng cứ như bị một tảng đá lớn đè xuống, hai nàng mấy ngày nay chẳng nhắc tinh thần lên nổi. Vốn cứ tưởng công chúa Guinevere và Arthur sẽ không còn quan hệ gì nữa, ai ngờ công chúa lại là bằng hữu của Maorgan phu nhân. Thật là trùng hợp mà.

Lâm Linh khe khẽ thở dài, cúi thấp đầu. Nếu nói không thích công chúa Guinevere, không bằng là nói đang sợ công chúa đi. Dù sao, Guinevere mới chính là mệnh vương hậu chân chính của Arthur. Nếu như không phải là do đây chỉ là một trò chơi, theo như trong lịch sử, Arthur đã sớm cùng công chúa Guinevere một đôi một ngọt.

“Công tước Ballot, Công tước Ballot...” Cách đó không xa ruyền đến tiếng gọi mơ hồ của người hầu, nhưng Lâm Linh lại không có bất kỳ một phản ứng nào, đến lúc người hầu đứng trước mặt nàng, nàng mới giật mình nhận ra là đối phương đang gọi mình. Ôi, cũng không thể trách nàng được a, đến giờ nàng vẫn chưa thể quen được với cách xưng hô mới này.

“Chuyện gì?” Nàng vô lực hỏi.

Người hầu hơi hạ thấp người: “Công tước đại nhân, kỵ sĩ Lancelot mời ngài ghé qua phòng ngài ấy một chuyện.”

Lâm Linh ngẩn người. Tiểu Lan tìm nàng có chuyện gì? Nàng đứng dậy đi theo người hầu.

Vừa vào phòng, nàng đã bị một đồng người vỗ tới làm cho ngã dựng lên!

Trong phòng ngoại trừ Lancelot, còn có rất nhiều người bạn quen thuộc của nàng: Khải, Đặc Lý Ti, huynh đệ Lamorak và Juatan Just, Gawain, thậm chí còn có kỵ sĩ Perth và Bối Đế Uy Nhĩ vừa gia nhập, một cái cũng không thiếu!

“Tiểu Lan, cuối cùng là có chuyện gì? Sao lại có nhiều người như vậy?” Khoa trương như vậy làm cho nàng có chút cảm giác chột dạ, một đồng mỹ nam trong kỵ sĩ đoàn đó a!

“Tiểu Linh, mấy ngày nay cô làm việc gì cũng đều thất thần, chúng ta đều rất lo lắng. Có chuyện gì không vui có thể kể với chúng ta, mỗi người chúng ta ở đây đều là bạn tốt của cô.” Lancelot mở miệng dẫn trước.

Trong lòng Lâm Linh âm áp, nở một nụ cười thật lớn: “Không có chuyện gì, tinh thần tôi không tốt khi nào? Tôi đang tốt lắm a.”

“Phải không? Tiểu Linh thân ái của ta, nàng ngay cả món nho yêu thích nhất của nàng cũng không đụng tới, gần người đến nỗi con chim nhỏ đậu trên đầu cũng không biết, lúc ăn cơm thì lại nhầm đĩa thành táo mà cắn. ... cái này mà gọi là tốt ý hả?” Gawain tiến lên hai bước, không chút khách khí đưa tay nhéo mặt của nàng, vẻ mặt vừa đau lòng lại vừa khoa trương: “Nàng xem nàng xem, gương mặt này nhìn vào một cái là nhận ra ngay!”

Trên trán Lâm Linh chảy xuống 3 đường hắc tuyến.

“Hầu tước đại nhân, nói chuyện xin đừng vô lý như vậy.” Lamorak nghiêm túc nhìn chăm chăm vào tay Gawain. Theo hắn thấy, hành động của hầu tước đại nhân đối với công tước đại nhân như vậy là vô lễ.

“Hầu tước đại nhân, đừng quên tước vị của Lâm Linh hiện giờ cao hơn ngài.” Lancelot mỉm cười lạnh lẽo kéo Lâm Linh ra khỏi móng vuốt của Gawain.

Thấy ánh mắt u oán của Gawain, tâm tình Lâm Linh cũng thoải mái hơn không ít, quả nhiên là cấp bậc quan triều cũng có thể đè chết người a!

Đặc Lý Ti liếc mắt nhìn nàng một cái, chậm rãi mở miệng: “Gần đây nho toàn là do ta ăn. ... Không ai đoạt chung thật sự rất chán.”

“Rất – khó – ăn” Juatan Just vẫn duy trì thái độ không mặn không nhạt thêm vào một câu.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Perth và Bối Đế Uy Nhi vẫn còn là người mới, họ không nói gì cũng chẳng có gì lạ, huống hồ kỵ sĩ Will có vẻ như là bị kéo tới cho đủ số, nhìn sắc mặt của hắn là nhận ra ngay điều đó. Nhưng đến ngay cả Khải nhiều chuyện cũng không nói gì, cứ như chú chó nhỏ bị mắc cục xương ngay cổ họng như thế thì thực sự khó tin.

“Vây... Nếu như đã không có việc gì, thì tôi đi về trước.” Lâm Linh xoay người tính đi, nhưng còn chưa bước được hai bước thì đã bị Khải cản lại.

“Tiểu Linh, cô còn giả bộ làm gì! Mọi người đều biết cô tuốt tinh thần là vì công chúa Guinevere! Cô không cần lo lắng, cô mới là người xứng với bệ hạ nhất! Mặc dù cô không thông minh bằng nàng, không xinh đẹp bằng nàng, không đa tài đa nghệ như nàng, không đoan trang thanh thoát bằng nàng, không.....”

“Khải!” Lâm Linh nổi giận, nàng thật sự nổi giận, tên kia rốt cuộc là đang an ủi nàng hay là đang dả kích nàng.....

“A ——” Khải cũng ý thức được mình vừa nhờ mồm, vội vàng thu lời lại, lần nữa nhắc lại, “Chúng tôi hiểu sự cố gắng của cô, Tiểu Linh!” Nói xong, hắn lại buộc mọi người cùng tỏ thái độ như hắn.

“Chỉ cần cô cam đoan không được lấy tay chưa rửa chạm vào ta, ta sẽ luôn ủng hộ ngươi.” Đặc Lý Ti là người đầu tiên tỏ thái độ không dễ bị cường ép.

“Lâm Linh, đừng lo, bệ hạ luôn rất coi trọng cô.” Lamorak bởi vì lúc trước đã không thể bảo vệ tốt Lâm Linh, ôm tâm tình áy náy nói.

“Không - ủng - hộ -” Lời nói của Juatan Just lập tức nhận lấy cái nhìn xem thường của Khải, sau đó hắn chậm rãi nói ba chữ cuối: “- mới - kỳ - lạ.”

“Này này này, lần sau đừng có gặp chuyện quan trọng nào cũng chỉ nói có ba chữ như vậy!” Khải nổi giận, Juatan Just nhún vai, khinh thường quay đầu đi.

“Vây còn hai người các ngươi?” Khải nhìn chằm chằm hai tên người mới.

“Sau trận chiến ở Barton, ta vô cùng có ấn tượng với công tước Ballot, ngoại trừ công tước ra, ta nghĩ không ai có thể xứng đôi cùng với bệ hạ.” Trong mắt Perth xẹt qua một tia vẻ tán thưởng, không che dấu vẻ tán dương nói.

Bối Đế Uy Nhi vẫn không mở miệng. Nhưng lại phức tạp nhìn Lâm Linh.

“Ta không ủng hộ!” Gawain đột nhiên hô một tiếng, “Người thích hợp với Tiểu Linh nhất phải là ta mới đúng! Cho dù Tiểu Linh bây giờ đã là công tước, ta cũng sẽ không từ bỏ!”

Bốp! Mũi hắn bị một quyền mạnh mẽ đánh trúng, bật ngửa ra phía sau. Khải vuốt vuốt tay phải của mình, cười thướt thướt nói: “Lời của tên này không có hiệu quả, tiếp tục.”

“Đủ rồi, các ngươi đừng nói nữa!” Lâm Linh hô to một tiếng xoay người bỏ chạy ra ngoài, nàng hiểu rõ mọi người là có ý tốt, nhưng không hiểu tại sao, tâm trạng lại càng ngày càng kém.

Ra khỏi phòng Lancelot, nàng chạy một hơi tới phòng bếp vắng người, vừa vào cửa đã đụng phải mèo đen Arthur. Lâm Linh vừa đến liền thấy đó đang lục lọi tìm kiếm đồ ăn, nó vừa thấy nàng lập tức tỏ ra thân thiết, mèo meo nhảy vào lòng nàng cọ cọ.

Lâm Linh quăng cho nó một ánh mắt xem thường, xem bộ dáng của nó là muốn nàng tìm đồ ăn giùm đi. Nàng khom người xuống tìm trong tủ bát trong chốc lát, kết quả chỉ tìm thấy được một củ cà rốt lớn. Về mặt nàng khó xử đưa tới trước mặt nó, ăn nói khép nép: “Mày xem, chỉ còn có cái này, mày ăn được thì ăn đi.”

Mèo Arthur ngẩng ra vài giây, sau đó đột nhiên giận dữ, mặc kệ người trước mặt có thân phận gì, giờ móng vuốt của mình lên! Lâm Linh vội vàng thu lại cà rốt trong tay, cà rốt suột qua móng vuốt của con mèo, vài giọt nước bắn vào mắt Lâm Linh, một cỗ mùi cay độc khiến nàng muốn chảy nước mắt.

“Mày – đồ mèo thôi!” Nàng nhắm mắt ném cà rốt về phía con mèo! Nó xoa người meo meo vài tiếng chạy đi, bỏ Lâm Linh đang buồn bực lại sau lưng.

Ước chừng khoảng năm sáu phút, Lâm Linh nghe được tiếng bước chân, đồng thời là giọng nói ôn nhu của Lancelot: “Tiểu Linh, hóa ra cô chạy tới trốn ở đây.” Vừa nói, hắn vừa chậm rãi đi tới cạnh nàng, như là phát hiện cái gì, giọng của hắn bất chợt có vài phần lo lắng, “Tiểu Linh, cô trốn ở đây khóc sao?”

“Tôi không có.” Nàng rất bất đắc dĩ dụi mắt, “Mắt của tôi bị nước cà rốt văng trúng.”

“Cô đừng dụi mắt.” Lancelot vội vàng bắt lấy tay nàng, “Nếu không sẽ càng làm mắt cảm thấy khó chịu hơn. Cô chờ một chút.” Nói xong, hắn buông tay nàng ra đi tới mức một chậu nước để bên cạnh, rút chiếc khăn tay lụa nhúng vào nước cẩn thận lau cho nàng.

Vì đối phương là Lancelot, nên Lâm Linh như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn không nhúc nhích, yên tâm để đối phương lau hai mắt cho mình. Ngón tay của hắn êm ái lại ấm áp, chạm vào đầu đầu có cảm giác mát như gió xuân, khiến cho nàng có cảm giác như băng tan chảy dưới ánh nắng mặt trời.....

“Tiểu Linh, còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Cô và bệ hạ cùng nhau tìm được ta trong lâu đài xanh.” Lancelot đột nhiên thấp giọng nói.

“Đương nhiên nhớ rõ a, đó là lần đầu tiên tôi thấy Tiểu Lan, cậu vẫn đang cố ya giả làm bá tước phu nhân mê hoặc Arthur.” Lâm Linh nhớ tới lần đầu tiên gặp Lancelot, không khỏi hé miệng cười.

“Vậy là cô thấy tôi khi trở thành bá tước phu nhân rất xinh đẹp?”

Ách ~ Tiểu Lan hỏi vấn đề thật kỳ quái..... Lâm Linh ngẩn người nhưng vẫn đáp, “Đương nhiên lúc cậu trở thành bá tước phu nhân rất xinh đẹp.”

“Nhưng lúc đầu bệ hạ cũng không bị ta mê hoặc, sau đó lúc ở Camelot cũng không bị công chúa Guinevere hấp dẫn. Bởi vì trong lòng hắn chỉ có một cô gái, đó chính là cô, Lâm Linh. Quả thật là cô không hề xinh đẹp như cô ấy, cũng không đa tài đa nghệ cô ấy, nhưng mặt khác, cô ấy cũng sẽ không ngại cơ thể vẫn chưa khỏe chạy ra khỏi Camelot tới cứu bệ hạ, cô ấy cũng sẽ không mạo hiểm vì chúng ta mà nhảy từ trên tường thành xuống, cô ấy cũng sẽ không cố nghĩ cách để cứu bệ hạ khỏi độc khí..... cô ấy sẽ không làm.....” Hắn thoáng dừng lại”... làm cho bệ hạ thực sự động tâm. Nhớ kỹ, Tiểu Linh, mỗi người đều có điểm đặc biệt của riêng mình, Thượng Đế cho tới giờ cũng sẽ không bao giờ tạo ra hai người giống nhau. Mà chỗ đặc biệt của cô, chính là thứ đã khiến cho bệ hạ động tâm, không ai có thể bắt chước được. Đối với bệ hạ mà nói, đối với ta..... mà nói, cô chính là độc nhất vô nhị trên thế gian này.”

“Tiểu Lan, cảm ơn cậu an ủi tôi.....” Lâm Linh cảm động xoay qua đầu, khước mắt lại bắt đầu ẩm ướt.

“Sao lại chảy nước mắt nữa? Nước cà rốt chưa lau hết sao?”

“Lúc này là khóc thật rồi!”

“A ~”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Thời khắc cuối cùng đón công chúa Guinevere tới Camelot đã đến. Thực ra thì trước giờ quan hệ giữa Camland với England khá hữu hảo, vì thế trong vương cung lập tức tổ chức một buổi tiệc nhỏ để đón tiếp công chúa.

Mùi mật đèn tinh khiết thơm phức trong không khí, âm nhạc nổi lên không ngừng. Những tiểu thư quý tộc trẻ tuổi mặt đầy son phấn, da tay sáng bóng, nhìn qua đã biết là được chăm sóc vô cùng kỹ càng, quần áo quý giá trên người được đính bảo thạch, hoa nện nhẹ nhàng phất tán tứ phía. Thi thoảng các nàng còn nhẹ nhàng phe phẩy chiếc khăn có huy tặc trên tay, thỉnh thoảng nhìn bọn kỵ sĩ chung quanh, tìm kiếm cho mình một ý trung nhân. Những vị phu nhân thành thực đội một chiếc mũ lông vũ nhỏ, quần áo đính ngọc bảo thạch, phục trang đẹp đẽ, tranh kì khoe sắc.

Mỗi một bước đi của Lâm Linh, lòng của nàng lại co rút thêm một nhịp, cảm giác bất an cùng khẩn trương len lỏi khắp lồng ngực nàng. Từng bước từng bước, nàng đi lên bậc thang, đi tới trước cửa tiền sảnh, người hầu hai bên lập tức tắt cung tắt kính chào hỏi nàng, hơn nữa còn trịnh trọng mở cửa lớn ra.

Những bộ quần áo sang trọng lướt thướt quét qua trên mặt đất, xuyên qua tiền sảnh như được trang điểm, nàng đi về phía ánh đèn đang tràn ngập tiếng nói cười và âm thanh những chiếc ly va chạm vào nhau trong những bản nhạc nhẹ. Từng cánh cửa lại được mở ra lúc nàng đi ngang qua hành lang, nàng cũng mỉm cười với những người hầu đang chào đón mình, đơn giản mà tận lực, cứng nhắc lại ngượng ngạo, mất đi vẻ tự nhiên thường ngày. Đối với nàng mà nói, đêm nay khá là đặc biệt.

Công chúa Guinevere xuất hiện trước chính sảnh xinh đẹp như một con thiên nga trong bộ váy màu ngân sắc, nàng lập tức thu hút được rất nhiều ánh mắt của mọi người. Chiếc đai lưng hoàn mỹ màu lục nhạt thắt ở trên lưng, chiếc đuôi váy nhẹ nhàng bay theo từng bước chân ngọc ngà uyển chuyển của nàng, khiến ngũ quan của nàng càng thêm thanh tao thoát tục. Bảo thạch màu xanh biếc như ẩn như hiện dưới những sợi tóc vàng của nàng, xinh đẹp như hồ nước mùa xuân, chói lọi mê người.

Người xung quanh cũng bắt đầu rì rầm khen ngợi, Lâm Linh cũng không nhịn than thở trong lòng một câu, thật sự là mỹ nhân a mỹ nhân. Nhưng nàng vẫn không quên liếc nhìn Arthur một cái, lúc thấy ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh như nước, bất giác miệng nàng nhoen một nụ cười. Ngay lúc nàng đang cười trộm, đột nhiên Arthur thoáng nghiêng đầu, chuyển mắt đúng lúc chạm vào tầm mắt nàng, nàng hốt hoảng vội vàng thu lại ánh mắt.

Hoàn hảo, hoàn hảo, nếu để hắn phát hiện nàng đang để ý tới biểu hiện của hắn, hắn nhất định sẽ lại giễu cợt nàng.

“Tiểu Linh thân ái, trong mắt ta nàng luôn là người đẹp nhất.” Hầu tước Gawain không biết từ khi nào đã tới cạnh nàng, tận dụng mọi thứ lời ngon tiếng ngọt.

Lâm Linh rất có kinh nghiệm bắt lấy móng vuốt của hắn đang chực vỗ lấy vai mình, miệng cười nhưng ánh mắt không cười: “Đại thúc, hình như tay ngài phóng ra nhằm chỗ a.”

“A a ~ có sao?” Gawain dùng ánh mắt màu ngọc bích vút mị nhãn của mình về phía nàng, bắt đắ dĩ thu tay về.

Lâm Linh bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, tên đại thúc này vẫn biến thái như trước a.

Đúng lúc đó, đột nhiên Lâm Linh cảm thấy một cỗ lạnh lẽo khó hiểu từ sau lưng, nàng quay đầu nhìn lại thì thấy vẻ mặt Arthur đang khó chịu nhìn nàng và Gawain, trên mặt rành mạch viết một câu: “Cô ngốc, nếu không nhanh tới cạnh ta thì coi chừng!”

Oa, sát khí lớn thật! Lâm Linh chính là người đầu tiên biết trước đại thúc này sẽ lại bị gây khó dễ. Kỳ thật cũng không phải là một hai lần, sau mỗi lần hắn lấy lòng nàng, cứ y như rằng sau đó sẽ được Arthur “chiều cố” giao cho một nhiệm vụ đặc biệt nào đó bắt hắn làm.

Nô lệ cho dù thế nào cũng có một lần phản kháng chứ nhỉ? Lâm Linh nghĩ tới đây, chẳng những không qua mà còn làm mặt quỷ ngược lại với hắn— “Ta không qua”, sau đó cười hì hì nhìn tên kia tức giận tới muốn lẹch mũi.

Tới lúc dùng bữa chính, Morgan phu nhân đưa công chúa Guinevere đi tới bên người Arthur. Bình thường lúc dùng cơm, bên người Arthur có hai vị trí, một chỗ là của Morgan phu nhân, chỗ còn lại là Lâm Linh, điều đó như đã trở thành một tục lệ. Nhưng đêm nay Morgan phu nhân nhường chỗ của mình lại cho công chúa, vì vậy Arthur bị kẹp giữa hai người Lâm Linh và công chúa Guinevere.

“Bệ hạ, đã lâu không gặp.” Guinevere phóng khoáng hanh lễ.

“Đã lâu không gặp, công chúa điện hạ.” Arthur mỉm cười, lễ phép đáp lại.

Ánh mắt Guinevere như có như không xẹt qua Lâm Linh, nhẹ nhàng cười nói: “Không ngờ Lâm Linh cô nương cũng có một ngày trở thành nữ công tước đầu tiên của England, ta chân thành gửi lời chúc mừng tới cô.”

“Cám ơn.” Ánh mắt Lâm Linh phức tạp nhìn nàng, lúc ánh mắt hai người giao nhau, một số người còn cảm thấy lửa bắn khắp nơi.

Trên trán Lâm Linh chảy một đồng hắc tuyến, chẳng lẽ đây là công chúa tuyên chiến với mình sao? Mặc dù nàng biết không phải là ảo giác, nhưng hình như có cái gì đó khác so với trước. Quên đi quên đi, nghĩ một hồi đầu sẽ nổ tung mất. Lâm Linh lắc lắc đầu, dồn toàn bộ lực chú ý lên những món ăn phong phú trên bàn.

Oa, đồ uống hôm nay cư nhiên còn có sữa lạc đà quý hiếm a!

Nàng hưng phấn muốn duỗi tay lấy, Arthur đã nhanh tay cướp lại đưa tới bên người công chúa.

Này! Lâm Linh buồn bực nhìn hắn, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục tìm mục tiêu khác, đột nhiên mắt nàng sáng ngời, oa, còn có món gà nấu với chả cô cùng nhũ lạc!

“Lâm Linh, những món này nàng cũng ăn được sao?” Arthur đột nhiên mở miệng hỏi, thái độ của hắn cực kỳ ôn hòa, ôn hòa đến nỗi Lâm Linh đột nhiên thấy sợ, kết quả ngập ngừng không trả lời hắn.

“Xem ra đúng là không thích. Người đâu, để hai món này sang một bên đi.” Arthur mặt không đổi sắc phân phó hạ nhân, “Mang đồ ăn ở hai góc bàn bên kia tới cho nàng.”

“Tôi —” Lâm Linh e ngại nhiều người như vậy không dám phát kháng, không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn món ăn mình thích bị bung đi. Lại nhĩ tới món ăn vừa được bung tới trước mặt mình, nhất thời biến sắc, thiếu chút nôn ra mọi thứ nãy giờ mình ăn.

Đó là hai món ăn mà nàng sợ nhất — cây kê nướng Tần ngừ thử + bánh kem hình ốc sên!

Nàng tức giận trừng mắt liếc Arthur một cái, nhưng lại phát hiện hắn đang mỉm cười ở đáy mắt, nàng điên tiết, hắn cố ý!

Lâm Linh nghiêng răng nghiêng lợi cúi đầu, ánh mắt đúng lúc rơi xuống dưới bàn. Lòng nàng khê động, trực tiếp giẫm mạnh lên chân Arthur!

Về mặt Arthur bất ngờ liền nhăn nhó, nhưng vẫn cố phải giữ phong vị quân vương khi ăn, chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng đắ ý.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tương Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

“Bệ hạ, ngài không sao chứ?” Guinevere đã nhận ra hình như có cái gì đó không ổn.

“Ta ~ không sao.” Arthur thân nhiên đáp, nhanh chóng lờm Lâm Linh một cái. Lâm Linh cười đắc ý cười, trên mặt nàng viết mấy chữ to: Ngốc cũng không phải dễ khi dễ!

Chúng kỵ sĩ đã sớm nhận ra không khí quý dị giữa quốc vương và công tước, hai mặt thoáng nhìn nhau, rồi lại cầm cúi tiếp tục ăn cơm.

Công chúa Guinevere mới tới nên thoát nhìn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Công chúa trước đây từng du lịch rất nhiều nơi nên biết rất nhiều địa điểm khác nhau.

Arthur cũng lịch sự nói chuyện với nàng.

Hơn nữa còn có Morgan phu nhân vui vẻ nói chuyện bên cạnh, trông bọn họ cứ như một gia đình hòa thuận.

Lâm Linh một bên cắt gì đó trên mâm, một bên đánh giá bọn kỵ sĩ chung quanh. Tướng mạo anh tuấn, phong độ chỉ có bọn kỵ sĩ, tự nhiên giành được nhiều ánh mắt của mấy thiếu nữ kia hơn bọn thiếu niên quý tộc ẻo lả. Nên trong bữa ăn cũng có không ít mấy tiểu thư nhìn trộm Arthur với Lancelot.

Đương nhiên, nhân khí của mấy tên kỵ sĩ khác cũng không thể xem thường. Điều này khiến cho nàng có cảm giác như Thạch vương lão Ngũ mỗi tuần đứng đầu bảng, nhất định sẽ rất kính bạo đi.

“Bệ hạ, ngài nhất định phải thăm Hy Lạp một lần. Biển Aegean sáng rực như bao quanh lấy người. Lúc bầu trời trong xanh đứng bên biển, sẽ thấy nó như một bầu trời treo ngược.....” Guinevere cười cười nhảm một ngụm rượu nho.

Biển Aegean sao? Lâm Linh vội vàng dựng hai cái lỗ tai lên nghiêm túc lắng nghe, khi còn bé nàng đã từng nghe tới địa danh này trên TV, nàng đã từng rất mong muốn được tới nơi này.

“Hy Lạp sao? Không phải là xa lắm sao?” Arthur hiển nhiên cũng có chút hứng thú với đề tài này, bắt tri bắt giác nghiêng người về phía công chúa một chút.

“Công chúa đúng là đã từng đi thuyền đến đó, trên đường thiếu chút nữa là gặp phải hải tặc đó.” Morgan phu nhân cười mỉm, “Nếu sau này bệ hạ muốn đi có thể hỏi công chúa, nàng ấy đã vô cùng quen thuộc với nơi đây.”

“Đó là vinh hạnh của ta.” Guinevere ưu nhã cầm lấy ly rượu thủy tinh. Arthur cười hỏi công chúa chi tiết lộ tuyến, hai người cùng nhau trò chuyện hòa hợp về đề tài này.

Lúc hai người bọn họ nói chuyện xong cũng là lúc vũ hội kết thúc. Mọi người cáo biệt với quốc vương, Guinevere cũng chuẩn bị đứng dậy trở về phòng, lúc nàng đứng lên, không biết có phải do rượu hay không, thân thể của nàng thoáng lung lay. Arthur đang đứng cạnh nàng đương nhiên cũng thuận tay đỡ lấy nàng, cả người nàng mềm mại ngã vào lòng Arthur.

“Bệ hạ, phòng của công chúa cách phòng ngài cũng không xa, hay nhờ ngài lúc về phòng tiện thể mang công chúa về luôn đi.” Morgan phu nhân như lơ đãng đề nghị.

Không đợi Arthur trả lời, Lancelot đã một bước tiến lên, ưu nhã hành lễ: “Bệ hạ, để cho thần đưa công chúa về thì hơn.”

“Cũng tốt, vậy nhờ người đưa công chúa về phòng.” Arthur tựa hồ thở nhẹ ra một cái, vội vàng giao công chúa vào tay Lancelot.

“Tiểu Lan không phải là động tâm với công chúa rồi chứ?” Khải lại bắt đầu nổi tính tò mò.

“Cũng không phải là không có khả năng, đệ nhất kỵ sĩ và đệ nhất mỹ nhân, cũng khá xứng đôi a.” Gawain cười hi hi thấp giọng trả lời.

“Công chúa, thất lễ.” Lancelot cúi tay đỡ Guinevere, hộ tống nàng rời đại sảnh. Trước khi ra ngoài, Lâm Linh để ý thấy ánh mắt của hắn nhìn về phía nàng, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Nàng hiểu rõ dụng ý của hắn.

Tiểu Lan làm như vậy..... Đều là vì nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

Lúc quay lại phòng, Lâm Linh kinh ngạc phát hiện trên bàn cư nhiên có một bình sữa lạc đà cùng vài món mà trước đó đã bị đem đi khỏi bàn tiệc.

“Công tước đại nhân, đây là những món mà bệ hạ hạ lệnh mang tới cho ngài.” Người hầu thông báo rồi vội vã rời đi.

Nàng gật đầu, chậm rãi đi tới cạnh bàn, cầm lấy sữa lạc đã nhắm một ngụm, cả người như được bao phủ bởi một cảm giác ấm áp, như cánh hoa nhẹ nhàng rơi trên mặt nước.

Giống như ở trong phòng hắc.

Xem ra... tên kia vẫn còn một mặt tốt mà.

Ở buổi tiệc rượu nàng đã sớm bị món bánh kem hình ốc sên làm cho hết muốn ăn, giờ mới cảm thấy cái bụng đói kêu vang, không khách khí ăn ngấu nghiến từng món. Ngay lúc nàng đang ăn ngon lành, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng nói: “Tướng ăn khó coi như vậy, thật mất hết thể diện của ta.”

“Oái...!” Lâm Linh hết hồn đặt nhanh ly sữa xuống. Chết lòng bên trong vì bị chấn động đột ngột mà dây ra, tạo thành vài vết màu trắng trên chiếc khăn trải bàn, nhẹ nhàng lan ra trên chiếc khăn thành những đốm lớn.

“Này, cậu dám bước vào phòng tôi mà không thềm gõ cửa đấy à!” Tay chân Lâm Linh vội vàng luống cuống xoa xoa cái bàn, thuận tay giựt lấy cái rèm cửa mỹ lệ mà nặng trĩu, ánh trắng nhẹ nhàng tràn vào phòng.

Không khí thanh lương mà an tĩnh bao phủ cả căn phòng.

“Bất cứ chỗ nào ở đây ta đều có quyền tự do ra vào.” Arthur vô tư nhấc chân tiến lên.

“Vậy cậu tới là có việc gì?” Lâm Linh bất đắc dĩ nhìn hắc, tại sao tên này lúc trước mặt người khác thì nho nhã lễ độ, còn trước mặt nàng thì lại là cái bộ dáng kiêu ngạo đó? Cái gì mà phong độ kỳ sĩ, mấy cái thứ quy tắc kỳ sĩ gì đó đều bị chó gặm rồi đi... Nếu không thì làm sao lại làm ra loại người như này?

“Đang chán nên tìm nàng tâm sự thôi.” Hắc không khách khí ngồi lên giường nàng.

“Chán?” Lâm Linh chợt nhớ tới bộ dáng nói chuyện hăng hái giữa hắc và công chúa Guinevere, trong lòng nổi lên một tia ghen tuông không rõ, “Mới vừa rồi không phải là nói chuyện với công chúa rất vui vẻ sao? Vậy thì cứ tiếp tục nói về bãi biển Aegan kia đi!”

“A? Ta có thể cho đây là nàng đang ghen không?” Hắc tiếp lời.

Lâm Linh ngẩn người, híp mắt nhìn Arthur đang khom khom khoe miệng cười mập mờ, mập mờ đến nỗi toàn thân hắc như được bao phủ một tầng sương, như ẩn như hiện, như thật như giả.”

“Ai ghen chứ!” Mặt nàng nhanh chóng đỏ như thiêu, vội vàng phủ nhận.

“Đừng phủ nhận.” Hắc đột nhiên nhích lại gần, duỗi tay nắm cái cằm nhỏ của nàng, cười vui vẻ, “Thi thoảng ghen chút cũng không phải là xấu.”

“Tôi không có ghen!” Nàng thẹn quá hóa giận né tay hắc ra. Hừ, còn lâu nàng mới thừa nhận là mình ghen, thật mất mặt!

“Được rồi được rồi,” Ngực khí đột nhiên mềm nhũn, đôi mắt tím vẫn còn mang theo ý trêu chọc. Hắc lấy ra một tấm da dê từ trong lòng ngực, giọng nói ý như đối phương không được cự tuyệt, “Ta muốn ở đây viết vài thứ.”

“À!” Da đầu Lâm Linh tê rần, không nghĩ ngợi liền cự tuyệt ngay, “Giờ đã khuya, một người như cậu ở trong phòng của con gái hình như không ổn đâu.”

“Vậy thì sao, nàng cũng đâu phải cô gái khác.” Vẻ mặt của hắc lộ ra vẻ như đó là điều tất nhiên, vô tư ngồi xuống cái bàn gần đó.

“Khuya rồi, tôi muốn đi ngủ!” Nàng tiếp tục phản kháng tên quốc vương bệ hạ độc đoán chuyên quyền này.

“Chẳng lẽ là nàng muốn ngủ với ta?” Hắc cười đến cổ quai.

“Cậu, viết xong rồi thì lập tức rời đi đấy!” Lâm Linh đỏ mặt, ảo não nhảy lên giường, kéo tấm chăn lên phủ kín bản thân từ đầu tới chân.

“Nàng không có quyền chỉ thị một quốc vương khi nào là có thể rời đi.” Hắc chậm rãi đáp lại nàng một câu.

“Hừ!” Nàng lờ mèn, xoay người, không thèm nói lý với tên này nữa. Qua khoảng mười phút, nàng chẳng còn nghe thấy tiếng gì nữa, vì vậy lại lén lút xoay người nhìn lên về phía cái bàn. Từ góc của nàng nhìn lại, có thể thấy rõ hình dáng của Arthur.

Hắn ngồi trước bàn, dùng chiếc lông ngỗng mềm mại đã được chăm mực uyển chuyển viết. Theo ngòi bút thông thả của hắn, vài vết mực thanh thoát lưu lại trên tấm da dê vàng. Hoa nến không quá tối, cũng không chói mắt, ánh sáng ấm áp chiếu vào đôi mắt tím trong suốt của hắn, yên tĩnh và an dật, mái tóc màu vàng óng ánh nhu hòa.

Arthur như vậy, thật khiến nàng không nỡ rời mắt.

Không được không được, nếu để hắn phát hiện nàng đang nhìn lên hắn, nhất định hắn sẽ lại giễu cợt nàng. Nàng vất vả lắm mới thu được ánh mắt mình

lại, chợt nghe hân mở miệng: “Đồ ngốc, nàng xem”

Nàng vội vàng nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ. Hừ, nàng không thèm để ý đến hân.

“Nàng mà giả bộ ngủ, ta sẽ không đưa nàng đi biển Aegean.” Hân dường như đã dự đoán trước phản ứng này của nàng.

Nghe được những lời này, nàng không nhịn được mở mắt ra: “Cậu nói cái gì?”

Hân khom môi, đưa tấm da dê tới trước mặt nàng, “Bữa tiệc vừa rồi ta đã hỏi Guinevere rõ lộ tuyến, từ nơi này có thể đi thuyền tới thẳng Hy Lạp.”

Lâm Linh tập trung nhìn tới, lúc này mới phát hiện hóa ra đó là một tấm bản đồ, phía trên còn ghi rõ một số chú thích các con đường.

“Nàng nhất định là rất muốn đi đúng không? Ánh mắt vừa rồi của nàng không gạt được ta đâu.”

“Tôi –”

“Không nên nói dối, cũng chỉ có người ngốc như nàng mới biểu lộ hết ý nghĩ của bản thân trên mặt mình.” Gương mặt của hân vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng đuôi lông mày lại hiện lên vẻ sùng nịnh hiếm thấy mà chính hân của không nhận ra.

Giọng nói của hân cũng bất giác nóng lên, “Ta hứa với nàng, chờ sau khi ta dẹp được quân La Mã, ta sẽ đưa nàng đi thăm biển Aegean.”

“Àn.” Nàng nhỏ giọng lên tiếng, lập tức xoay người. Lời nói ôn nhu trong tích tắc đó khiến cho nàng không nhịn được rơi nước mắt. Nàng đã đưa lưng về phía hân, hân sẽ không thấy nàng đang khóc chứ.

Hóa ra hân trò chuyện với công chúa lâu như vậy, là muốn tìm đường đưa nàng tới biển Aegean.

Giữa bóng đêm mê ly mùa hạ. Một ngôi sao sáng vụt qua bầu trời đầy sao, những con đom đóm lại vui đùa trong vườn hoa. Gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo hương bách hợp thần bí thu hút lòng người.

Trong không khí như phảng phất mùi hương tình yêu. Độc được tình yêu, khiến cho người ta trầm luân khó dứt.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Chớp mắt đã qua một tháng kể từ lúc công chúa Guinevere đến Camelot. Cũng kể từ đó, Morgan phụ nhân ít khi nào tìm Lâm Linh nói chuyện phiếm. Mà Arthur trong những ngày này cũng khẩn trương bàn bạc kế hoạch đánh người La Mã cùng với những kỵ sĩ. Mặc dù Lâm Linh là công tước, cũng có quyền lên tiếng trong những cuộc thảo luận này, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là – học sinh trung học, nghe nhiều thứ về chiến tranh như vậy, đầu nàng đã sớm ngốc rồi.

Dựa theo lịch sử, trò chơi này cũng đã sắp kết thúc rồi. Chờ đến lúc Arthur đánh bại người La Mã, tìm được chén thánh, đến lúc đó trò chơi cũng sẽ kết thúc.

Nghĩ đến đây, tâm tình Lâm Linh tuột thẳng xuống mức âm. Bất luận là nàng biểu hiện là mình kiên cường như thế nào, ở đây thế nào cũng không cần. Trong lòng khẽ dâng lên nỗi lo sợ và khiếp đảm, rồi cuối cùng nàng vẫn sẽ không thể thoát khỏi.

Xuân rồi cũng sẽ qua, người rồi cũng sẽ già, giấc mộng cũng sẽ đến lúc tỉnh lại.

Mọi thứ, đều có sự kết thúc của nó.

Đến khi trò chơi kết thúc, nàng nên đối mặt với mọi thứ như thế nào đây? Coi như mọi thứ chỉ là một giấc mơ thôi sao? Không, nàng không làm được. Nàng không quên được Arthur, không quên được Lancelot, không thể quên được những người bạn nơi đây, không thể quên được mọi thứ ở đây.

Có lẽ, Mặc Lâm không chừng sẽ còn có cách gì đó? Trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một tia hy vọng nhỏ nhoi, như một người du hành tìm được một ốc đảo trên hoang mạc rộng lớn.

Nhưng, rốt cuộc Mặc Lâm đã đi đâu?

Trong lúc đang bơi trong mớ suy tư rối rắm, Lâm Linh bất giác đã đi tới bên hồ hoa viên.

“Tiểu Linh!” Cách đó không xa đột nhiên có tiếng ai đó gọi nàng. Lâm Linh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Morgan phụ nhân và Guinevere đang nhàn nhã uống trà chiều dưới một tán cây táo, Morgan phụ nhân cười mỉm vẫy tay với nàng, ý bảo nàng lại đó.

Lâm Linh dừng chân. Mặc dù nàng vẫn thấy công chúa Guinevere không vừa mắt chút nào, nhưng giờ nàng đã chẳng còn cảm giác lo lắng bất an nữa. Vì chính Tiểu Lan đã nói, nàng chính là độc nhất vô nhị. Có Arthur luôn yêu nàng, nàng nên thấy tự tin mới đúng.

“Morgan phu nhân, công chúa diện hạ.” Nàng nở một nụ cười tươi rói, đi thẳng tới chỗ các nàng.

“Tiểu Linh, ta đang cùng công chúa ôn lại chuyện cũ, dạo này cũng chưa nói chuyện phiếm lại với muội, chi bằng chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện đi.” Morgan phu nhân nhiệt tình mời nàng ngồi xuống, rót cho nàng một chén hồng trà thơm ngào ngạt.

Công chúa Guinevere chỉ gật đầu đáp lại, mặc dù môi nàng vẫn đang cười, nhưng trong mắt lại là một mảng lạnh băng, như không muốn nói chuyện cùng với nàng.

Lâm Linh cảm nhận được địch ý của đối phương, nhưng nàng chẳng thèm liếc mắt tới một cái.

Morgan phu nhân cùng nàng trò chuyện vài câu về việc nhà, đột nhiên phát hiện gì đó trên cổ nàng liền hỏi: “A? Sợi dây chuyền kia thật đẹp! Là muội mua hay ai tặng vậy?”

Lâm Linh vuốt vuốt sợi dây chuyền hồ phách trên cổ, đáp lời: “Là phụ vương Arthur đưa nó cho muội.”

Lời nàng vừa dứt, sắc mặt Guinevere hơi trầm xuống trầm xuống, liếc sợi dây chuyền của nàng một cái rồi quay mặt đi.

Thấy sắc mặt nàng ta khó chịu, trong lòng Lâm Linh đột nhiên dâng lên một cảm giác thoải mái nho nhỏ, đây chính là sợi dây chuyền cha Arthur tặng nàng, người khác có muốn cũng không thể nào có được.

Mặc dù biết ý nghĩ của mình khá là trẻ con, nhưng nàng vẫn không nhịn được.....

“Thật là đặc biệt, có thể cho ta xem một chút không?” Morgan phu nhân cười nói.

Lâm Linh thoáng ngập ngừng rồi tháo sợi dây chuyền ra bỏ vào tay đối phương. Morgan phu nhân nhẹ nhàng vuốt vuốt vòng cổ, thờ nhẹ một cái, rồi nhanh chóng trả lại cho nàng.

Nàng vừa nhận được sợi dây chuyền, một thị nữ vội vã chạy tới, hành lễ rồi nói: “Công tước đại nhân, Mordred thiếu gia mời ngài đến chỗ cậu ấy một chuyện.”

Lâm Linh hiểu rõ mỉm cười: “Được, ta tới ngay.” Mấy ngày trước nàng vừa mới về xong hình xe đạp cho hân nhin, chắc tên kia đang vui đầu nghiên cứu thứ này. Nhưng chế tạo xe đạp khó hơn làm ván trượt rất nhiều, muốn chờ tới khi làm ra thành phẩm thì không biết tới khi nào.

Nàng vừa gắn lại sợi dây chuyền lên cổ, vừa cất bước dọc theo bờ hồ tiến lên phía trước. Chưa đi được vài bước, đột nhiên đầu nàng cảm thấy choáng váng, dừng chân lại. Đột nhiên, lại là một cỗ lực khá quen đánh vào lưng nàng! Nàng không chút phòng bị bị nó đánh trúng, dưới chân lao đảo vài cái, loạng choạng rơi xuống hồ!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122

Lâm Linh biết tình hình không ổn, vùng vẫy vài cái trong nước, nhưng lại bị một thứ gì đó kéo tọt xuống nước, khiến nàng uống vào mấy ngụm nước lớn, nàng cảm thấy có ai nó nắm lấy tay nàng, kéo mạnh nàng lên mặt hồ.....

Nàng vừa vất vả trôi lên mặt nước thì nghe thấy giọng của Morgan phu nhân: “Tiểu Linh, mau đưa tay cho ta!” Theo tiềm thức nàng vươn tay tới, Morgan nắm chặt tay nàng kéo vào bờ.

Cách đó không xa có mấy bóng người vội vã chạy tới, tên nam nhân cầm đầu có vẻ mặt xanh mét chính là Arthur, hân không hề che dấu sự lo lắng của bản thân, lập tức đỡ lấy Lâm Linh từ tay Morgan phu nhân, nhỏ giọng gọi hai câu, Lâm Linh chậm rãi mở mắt, lúc này hân mới thở phào nhẹ nhõm một cái. Mới nãy nghe tin cô ngốc này rơi xuống hồ nước làm ruột gan của hân xém chút nữa lộn hân cả lên.

“Đồ ngốc! Đi đường mắt nhìn đâu mà lại rơi vào trong hồ! Nàng không có mắt sao!” Vừa thấy nàng thoát chết, hân lập tức không nhịn được mắng nàng vài câu.

Lâm Linh ngập ngừng ho vài cái tỉnh trả lời, chợt nghe Morgan phu nhân kinh hoàng kêu lên: “Bệ hạ, mau cứu công chúa với! Vừa rồi nàng vì cứu Tiểu Linh mà –” Lâm Linh không nghe được câu kế tiếp đó nữa, nàng ngạc nhiên quay đầu lại, lúc này mới phát hiện hóa ra người vừa rồi nhảy xuống hồ nước cứu nàng chính là công chúa Guinevere!

Làm sao có thể? Làm sao có thể người cứu nàng lại là công chúa!

Arthur hiển nhiên cũng lập bắp kinh hãi, lập tức thả Lâm Linh ra, nhảy vào trong hồ bơi về phía công chúa, nhanh chóng lôi nàng ta đưa lên bờ.

Guinevere được cứu lên bờ, mi mắt dài như cánh điệp của nàng ta nhắm chặt, hô hấp yếu ớt, cả người hơi run, thoát nhìn như sắp rồi bỏ thế gian này vậy.

“Bệ hạ, công chúa nàng ấy.....” Giọng Morgan phu nhân nghẹn ngào.

“Truyền lệnh của ta, lập tức đi gọi ngự y.” Arthur nhanh chóng ôm lấy công chúa đang bị hôn mê, đi thẳng vào trong cung. Morgan phu nhân cùng mấy người tùy tùng khác cũng vội vã chạy theo Arthur, trong hoa viên to lớn thoáng chốc chỉ còn lại mỗi Lâm Linh.

Nàng kinh ngạc nhìn bóng lưng Arthur, một thứ cảm xúc kỳ lạ dâng trào trong lồng ngực khiến nàng khẽ rung mình, thứ cảm xúc ấy dần dần chiếm lấy cốt tủy, từng bước mờ hồ chiếm lấy linh hồn của nàng. Nàng hiểu rõ công chúa là người vừa mới cứu nàng lên mặt nước, biết rất rõ công chúa đang nguy kịch như vậy cần phải được chữa trị kịp thời, nàng cũng hiểu rõ hành động của Arthur là không hề sai, nhưng tại sao, trong lòng nàng lại khó chịu như vậy?

Nàng cảm thấy thật ghét bản thân mình.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, nhưng nàng đã chẳng còn tinh thần mà nhận ra nó nữa, cho đến khi một bàn tay ấm áp đặt lên vai nàng, lúc ấy nàng mới chân kinh quay đầu lại, nhưng đập vào mắt lại là một đôi mắt màu tím quen thuộc.

“Mordred?”

Hắn làm một cái thủ ngữ với nàng “Cô không sao chứ?” Tay hắn im lặng truyền đạt ý nghĩ này.

Lâm Linh lắc đầu, trong mấy ngày gần đây giao tiếp cùng với hắn, nàng cũng đã hiểu một ít thủ ngữ đơn giản.

“Nhanh đi tắm rửa rồi thay lại một bộ quần áo khô đi, nếu không sẽ ngã bệnh đấy.” Hắn tiếp tục làm thêm một cái thủ ngữ, vẻ mặt lộ ra một tia ân cần hiếm thấy.

“Biết rồi, cảm ơn cậu.” Nàng trả lại cho hắn một nụ cười ý bảo “Tôi không sao”, đáy mắt Mordred đột nhiên hiện lên ý gì đó, khiến cho màu tím trong mắt hắn khẽ rung, nhưng sau đó liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

“Hôm nay tôi không rảnh cùng cậu bàn về chiếc xe đẹp, đợi hôm khác vậy nhé.” Nàng đứng lên, vẫy tay với hắn rồi xoay người rời đi.

Mordred nhìn bóng lưng của nàng, đứng đó hồi lâu vẫn chưa rời đi, vẻ mặt thoáng đổi, ánh mặt trời vàng đồng chiếu vào những hàm ý trong rõ trong mắt hắn.

Trở về phòng, Lâm Linh chẳng thèm tắm rửa, chỉ thay một bộ quần áo khô rồi vội vã đi thăm công chúa Guinevere. Dù sao, người ta cũng là vì cứu nàng nên mới bị hôn mê, vạn nhất nếu công chúa có chuyện gì, nàng cũng sẽ không chịu nổi, chỉ mong là công chúa có thể bình an vô sự. Mới ra cửa phòng, nàng đã chạm mặt với những người bạn của mình. Dẫn đầu là tên hầu tước Gawain lúc này đã nhảy vọt lên phía trước, bắt lấy tay nàng nhìn một lượt từ trên xuống dưới, lúc này mới buông tâm tình sợ hãi xuống: “Hoàn hảo hoàn hảo, Tiểu Linh thân ái của ta vẫn hoàn hảo vô khuyết.”

“Tiểu Linh, sao cô lại rơi xuống nước? Chúng tôi cũng vừa mới biết tin này, may là cô không bị làm sao, làm chúng tôi lo lắng gần chết.” Khải đứng ở bên đã sớm liên tu bất tận.

Đặc Lý Ti đột nhiên biến sắc, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ chi tay lên đầu nàng: “Nhìn kia, đầu của cô còn dính một cái bèo!”

“Đây là minh chứng cho sự du ngoạn dưới thủy cung mới này của cô sao?” Lancelot mỉm cười, duỗi tay nhặt cái bèo kia xuống.

Lâm Linh ngượng ngùng cúi đầu, cắn môi dưới nhỏ giọng nói: “Đã làm cho mọi người lo lắng, tôi không sao. Là công chúa đã cứu tôi, tôi đang tính đi xem thử cô ấy sao rồi, không biết cô ấy đã tỉnh lại chưa.”

“Công chúa sao? Hình như nghe nói là không nguy hiểm gì tới tính mạng, chỉ là còn đang hôn mê.” Lời của Khải khiến nàng nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy chúng tôi đi cùng với cô.” Lancelot ôn nhu nhìn nàng, nơi đáy mắt màu lam của hắn ẩn chứa một cảm xúc khó thấy, như vùng biển Aegan yên tĩnh mà thần bí khó lường, lại như bầu trời trong xanh nhưng lại thể hiện những thứ chỉ có trên bầu trời đêm.

Lâm Linh nhìn mắt hắn gật đầu. Nàng thích cảm giác an tâm trong đôi mắt màu lam của hắn, như biển sâu êm lặng, như trời xanh rộng cao.

Bọn họ tới phòng công chúa thì thấy nàng vẫn đang bị hôn mê, còn Arthur và Morgan đang ngồi ở bên cạnh nàng, hình như là đang đợi nàng tỉnh lại.

“Công chúa đến khi nào thì mới tỉnh lại?” Lâm Linh nhỏ giọng hỏi một câu.

Nghe được giọng nói của nàng, Arthur lập tức quay đầu, trong giọng nói hình như còn có một chút hỗn loạn không hồn giận: “Nàng cũng không ổn sao không ở lại phòng nghỉ ngơi đi?” Thấy thần sắc nàng buồn bã, giọng điệu của hắn mềm đi một chút, “Như vậy sẽ rất dễ đổ bệnh đấy có biết không?”

“Tôi muốn xem công chúa như thế nào rồi. Nếu không vì tôi, cô ấy cũng sẽ không....” Lâm Linh không thể nói tiếp được nữa, trong mắt ánh lên vẻ áy náy.

“Cũng không thể trách muội, công chúa chỉ là nôn nóng muốn cứu người.” Morgan phu nhân ngừng đầu nhìn thoáng qua nàng, “Yên tâm đi, công chúa nhất định sẽ sao.”

“Mọi người đi về trước đi.” Arthur dừng một chút, lại nhìn thoáng qua Lancelot, “Cậu ở chỗ này xem chừng công chúa, ta mang cô ngốc này về trước đã.” Hân vừa định đứng dậy, chợt nghe Morgan phu nhân mừng rỡ kêu lên, “Thượng Đế a, công chúa tỉnh rồi!”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía công chúa, quả nhiên thấy nàng đang chậm rãi mở mắt, nhưng lại nhanh chóng kinh hoàng bắt lấy tay Arthur, hoảng loạn kêu lên: “Bệ hạ, bệ hạ.....”

“Công chúa, cô tỉnh lại là tốt rồi.” Thần sắc Arthur khẽ thư thái.

Hốc mắt Morgan phớt hồng, liền cười nói với nàng: “Tốt rồi tốt rồi, cuối cùng đúng là vẫn không sao, nàng làm ta sợ muốn chết, công chúa.”

Công chúa mờ mịt nhìn nàng, sau đó học ra ba chữ khiến người khác mém tý té xiù: “Người – là — ai?”

Mọi người chấn động, sắc mặt Morgan phu nhân đại biến: “Công chúa, nàng không nhận ra ta? Ta là bằng hữu của nàng Morgan phu nhân a!”

Công chúa như bị dọa sợ, co rút lại trong lòng Arthur, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi: “Ta, ta không nhận ra người, ta không nhận ra ai ở đây cả, trừ bệ hạ ra.... Ai ta cũng không biết.” Nàng vừa nói vừa nấc lên như muốn khóc, nhìn qua tựa như — một hải tử bất lực.

Ánh mắt Arthur thoáng kinh ngạc và xấu hổ, muốn đứng lên nhưng lại bị công chúa nắm chặt không buông.

“Thượng Đế a, chẳng lẽ đứa nhỏ này trong lúc cứu Lâm Linh đầu va phải cái gì nên bị mất trí nhớ sao?” Sắc mặt Morgan phu nhân tái nhợt phỏng đoán.

Nghe thấy những lời này, Arthur vốn đang tính đẩy công chúa ra đột nhiên hơi do dự, nghĩ đến việc công chúa vì muốn cứu người trong lòng hân nên mới bị như vậy, tâm trạng không khỏi mềm nhũn, thu tay của mình, vỗ vai nàng an ủi: “Đừng lo, cô sẽ không sao.”

Nhìn Arthur và công chúa thân cận như vậy, cổ họng Lâm Linh đột nhiên đắng ngắt như vừa nuốt phải một con rắn, yết hầu như bị chặn lại không phát ra được tiếng nào.

“Công chúa cứ yên tâm nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nàng khắc chế cảm xúc của mình, lễ phép nói một câu rồi rời khỏi nơi này. Không muốn, nàng không muốn tiếp tục ở đây nữa.

Trong nháy mắt lúc nàng xoay người, công chúa như vậy mà lại cười với nàng, nhưng chỉ là nụ cười thoáng qua trong chớp mắt, vô cùng lạnh lùng. Nhưng nhanh chóng biến mất khỏi đây mắt. Thay vào đó là ánh mắt yếu ớt vô hại như lúc ban đầu.

Tâm Lâm Linh đột nhiên run lên, dưới chân lao đảo một cái, vội vàng lui đi ra, không quay đầu lại chạy thẳng một mạch ra ngoài vương cung.

“Lâm Linh, cô đừng đi nhanh như vậy.” Lancelot nhanh chóng đuổi theo, một tay giữ nàng lại, một tay xoay người nàng lại đối mặt với mình, khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào mắt của hân.

“Bệ hạ không đẩy cô ấy ra, là bởi vì cô ấy vừa mới cứu cô, người quan trọng nhất của ngài ấy. Cô nghĩ lại mà xem, nếu có người vì cứu người quan trọng nhất của cô nên mới bị thương, người đó lại cần sự an ủi của cô, cô sẽ không cho họ sao? Lúc đó trong lòng của cô chỉ tràn ngập tội lỗi và cảm kích, có phải không?”

“Tôi hiểu rồi, Tiểu Lan. Tôi, tôi chỉ muốn quay về nghỉ ngơi thôi.” Nàng chợt phát hiện ra mình không phải là một người dửng dưng, là một kẻ ích kỷ chỉ muốn bảo vệ những thứ của bản thân, nhưng vẫn cứng đầu làm bộ như chẳng sao cả trước mặt mọi người. Có thể chẳng có cái gọi là chẳng sao cả, thực sự là chẳng có.

“Cô có chuyện, đúng không? Cô nói cho tôi biết đi.” Thái độ của hân chưa bao giờ cố chấp như lúc này, thậm chí còn khiến nàng có cảm giác không thể không nói rõ tâm trạng của mình.

“Tôi không biết! Tôi có cảm giác như lúc này mình chẳng thích một thứ gì cả! Ngay cả lúc tôi rơi xuống hồ tôi cũng không hề biết, chỉ nhớ rõ lúc đó đã có một lực gì đó đánh vào tôi, tôi cũng nhớ rõ lúc tôi đánh rơi vũ kiếm, cũng có một lực như vậy đánh vào. Còn có công chúa, nàng ta vốn không thích tôi, tôi gì phải mạo hiểm đi cứu tôi? Tại sao khi mất trí nhớ, trừ Arthur ra thì nàng ta chẳng nhớ một người nào, thật là trùng hợp mà!” Lâm Linh xả hết sự dồn nén và kích động trong đáy lòng mình ra.

“Lâm Linh.....” Máu lam trong mắt Lancelot ngưng đọng thành một tầng dày.

“Còn có, cậu biết không, mới vừa rồi công chúa còn cười với ta, nhưng nụ cười đó, vô cùng quý dị!”

“Ý cô là cô ấy giả vờ mất trí nhớ?” Lancelot nhíu mi.

Lâm Linh nói ra mọi thứ trong lòng, cảm giác đã dễ chịu phần nào. Nàng nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Tin hay không tùy cậu, đó cũng chỉ là phỏng đoán của tôi.”

“Đường nhiên tôi tin cô.” Lancelot không chút do dự đáp lại.

“Cậu. Tin nàng giả vờ mất trí nhớ?”

“Tôi tin lời của cô.” Hấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, gần từng chữ, “Lâm Linh, cho dù có xảy ra chuyện gì, tôi vẫn sẽ luôn ở bên cạnh cô.”

Cả người Lâm Linh rung động, nhìn mắt hấn không nói nên lời. Không biết tại sao, chỉ cần nhìn vào mắt hấn, trước mắt nàng lại hiện lên đại dương bao la cùng bầu trời xanh thẳm, ánh sáng màu lam cùng hòa quyện lại một chỗ, hình thành một thứ ảo giác hút hồn.

Sau đó, nàng nở một nụ cười rạng rỡ thuần túy từ tận đáy lòng: “Cám ơn cậu, Tiểu Lan.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Nguyệt thực

Buổi tối lúc tắm rửa, Lâm Linh phát hiện một chuyện vô cùng nghiêm trọng, sợi dây chuyền hổ phách trên cổ nàng đã biến đâu mất! Nàng đổ một trận mồ hôi lạnh, đây chính là vật mà cha Arthur đã tặng cho nàng, Arthur cũng đã dặn dò là không được làm mất! Đầu nàng nóng lên, nàng phủ một lớp quần áo mỏng rồi chạy ra ngoài hoa viên, cảm thán tìm dọc từng lộ tuyến mà hồi sáng nàng đã đi qua. Tìm tìm, bắt tri bắt giác đã đi tới bên hồ.

Nàng cau mi suy nghĩ, nếu tìm khắp nơi đã không thấy sợi dây chuyền, xem ra có khả năng là lúc ban ngày té xuống hồ đã bị rơi xuống đó.

Vậy phải làm sao bây giờ? Không lẽ lại đem tháo hồ nước đi?

Nàng vô cùng phiền não, đột nhiên mắt sáng ngời, đứng rồi, nói không chừng có thể cùng ma pháp thổi hồ nước sang một bên! Lúc ban ngày vì rơi xuống hồ nên hoảng loạn không nhận ra điểm này, bây giờ đêm khuya thanh tĩnh, thử dùng ma pháp chắc không có việc gì nhỉ? Nghĩ tới đây, nàng nhìn chung quanh một cái, xác định không có ai, mới lăm bậm đọc chú ngữ ma pháp.

Gió nhẹ nhàng nổi lên, hồ nước như Hồng Hải trong Thánh Kinh bị phân thành hai, lộ ra mọi thứ ở dưới hồ. Lâm Linh vội vàng đánh mắt tìm kiếm, phát hiện không có vật cần tìm liền lại đọc chú ngữ, tách nước phía bên kia hồ.

Cứ như vậy, nàng đi qua từng mảng từng mảng nước, nhưng vẫn không có bất cứ thu hoạch gì. Sau khi tìm xong chỗ cuối cùng mà vẫn thấy gì, nàng thật sự không cam lòng, đang định nhảy đến đáy hồ tìm kỹ thêm thì bị một giọng nói ngăn lại.

“Cô ngốc, lang thang chỗ này làm gì vậy?”

Cả người nàng cứng đờ, cứng ngắc xoay người lại, nở một nụ cười khô cằn, “A? Arthur? Sao cậu lại ở đây? Công chúa đỡ nhiều rồi chứ?”

“Ta hỏi nàng đang làm cái quái gì ở chỗ này thế?” Hấn đi tới trước mặt nàng, đánh mắt về phía hồ nước bị tách ra làm hai, không khỏi sùng sốt, “Sao lại thế này?”

Xem ra là không giấu nổi nữa. Lâm Linh như một hải tử làm sai chuyện cúi đầu, “Sợi dây chuyền hổ phách của tôi có thể bị rơi ở đây.”

“Trễ như vậy rồi mà cô còn lai vãng ở đây là muốn tìm dây chuyền?” Sắc mặt Arthur quả nhiên trầm xuống.

“Tôi biết sợi dây chuyền rất quan trọng với cậu, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm ra nó.” Nàng vừa thấy sắc mặt không thân thiện của hấn, vội vàng giải thích.

Sắc mặt hấn càng thêm khó coi, giọng nói cũng đè nén xuống vài phần: “Không cho tìm nữa!”

“Nhưng.”

“Nhưng cái gì! Tìm không được thì bỏ đi. Ta cũng không muốn nàng chỉ vì sợi dây chuyền này mà mạo hiểm.” Giọng hấn nhu hòa hơn, “Được rồi, ta sẽ phái người đi tìm, đừng đề tâm tới nó nữa.”

Lâm Linh lúc này mới hiểu được vì sao hấn lại không vui, không phải vì vòng cổ, mà là.

“Còn nữa Lâm Linh, hôm nay công chúa nàng ta.” Hấn nhẹ nhàng khụ một tiếng, như giải thích nói, “Ta an ủi nàng vài câu, hoàn toàn là bởi vì –”

“Vì cô ấy cứu người trong lòng của người, có đúng hay không?” Lâm Linh nhanh chóng tiếp lời của hấn, còn nháy mắt vài cái với hấn. Arthur sùng sốt, không nhịn được liền bật cười: “Mặt nàng cũng thật dày.”

Hai người không nói chuyện, chỉ im lặng ngồi với nhau. Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tới mức có thể nghe rõ được cả tiếng lá rơi. Lâm Linh nghe rõ tiếng tim mình đập mạnh từng nhịp, không khỏi càng thêm lúng túng, đỏ mặt không biết phải làm sao, vội vàng tìm một đề tài phá vỡ sự yên tĩnh.

“Arthur, cậu nói xem rốt cuộc là Mặc Lâm đang ở đâu?”

Arthur lắc lắc đầu: “Ai biết được, sự phụ thuộc đến vô ảnh, đi vô tung.”

“Tôi có cảm giác hình như Mặc Lâm có tâm sự,” Lâm Linh dừng một chút, “Tôi nghĩ quan hệ giữa hắn và tiên nữ kia không hề bình thường.”

“Ý nàng là tiên nữ đã biến nàng thành cóc?” Arthur cười nhẹ nhìn nàng.

“Cậu có thể không đề cập tới chuyện này được không vậy!” Nhớ tới vụ bê bối lần đó, sắc mặt Lâm Linh cứng đờ, đột nhiên chẳng còn tâm tình hăng hái nói chuyện.

Trong không trung dần hiện lên ánh trăng. Lâm Linh nghiêng đầu nhìn Arthur đang ngồi bên cạnh mình, cho dù đang ở trong bóng tối, vẻ đẹp của hắn vẫn không giảm đi chút nào.

“Arthur, tôi nghĩ tôi nên quay về một chuyến.” Nàng đột nhiên mở miệng nói.

“Về thế giới của nàng sao? Dự định khi nào?” Ánh mắt của hắn lộ rõ một tia mất mát, nhưng nhanh chóng giấu đi.

“Qua vài ngày đi.” Nàng thấp giọng đáp, kỳ thật là sau chiến tranh với người Saxon kết thúc nàng cũng nên trở về rồi, nhưng sau đó hết xuất hiện một vị tỷ tỷ của Arthur lại đến thêm một cô công chúa, khiến cho đầu nàng có chút choáng váng. Nhưng sự thật giờ nàng cũng rất nhớ thế giới của mình, nhớ ba ba mẹ mẹ, nhớ những người bạn của mình ở trường. Cho nên, cũng không nên trì hoãn thêm nữa. Mọi thứ ở đây khiến nàng hoài niệm, nhưng mọi thứ ở đó cũng khiến nàng không thể bỏ qua.

“Như vậy là khi nào?” Hắn lại hỏi.

“Tôi không biết, chờ thêm một lúc nữa đi. Tôi nhớ những món ăn do mẹ nấu, còn có trứng chiên, à, còn có Quách Đình thường hay đọc truyện tranh cùng với tôi.” Vừa nghĩ tới những thứ tốt lúc mình trở về, tâm tình của nàng liền tốt lên không ít.

Nhưng, nàng càng cười nói vui vẻ, vị đế vương ngồi bên cạnh lại càng như một pho hắc diện thần.

“Thích về vậy thì giờ về luôn đi!” Hắn rốt cuộc cũng nổi đóa.

Lâm Linh vội vàng im bặt, nói một câu như lấy lòng: “Nếu như Arthur tới thế giới của tôi, nhất định cũng sẽ rất thích món trứng chiên.”

Hắn hừ một tiếng, sắc mặt thoáng hoà hoãn: “Vậy chờ thêm nửa tháng nữa rồi hãy đi.”

Lâm Linh thoáng sửng sốt, chợt nhận ra qua nửa tháng nữa là sinh nhật Arthur. Vì vậy nhẹ nhàng gật đầu: “Được, chờ qua hết sinh nhật cậu rồi mới đi.”

Arthur không nói gì, nhưng trong đôi mắt màu tím mờ hồ hiện lên tia cười mừng rỡ.

Vừa lúc đó, mép ánh trăng đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng màu đen, tiếp đó lan rộng ra xung quanh, ánh trăng trong vắt thoáng chốc như bị một cái gì đẩy ăn mòn.

“Arthur mau nhìn kia! Là nguyệt thực đó!” Lâm Linh kích động hô to một tiếng, đây là lần đầu tiên nàng thấy nguyệt thực đó, hơn nữa còn là trong thế giới trò chơi!

Về mặt Arthur lộ ra một ít khiếp sợ, trầm giọng nói: “Thượng Đế tức giận.”

“Thượng Đế tức giận gì chứ?” Lâm Linh cười hi hi, nghe nói thật lâu trước đây, nguyệt thực xuất hiện làm bóng tối bao phủ sẽ dọa con người, lúc ấy con người xem như là báo hiệu của sự tà ác. Với tình hình hiện giờ của châu Âu trung cổ thì nói vậy cũng không sai lắm. Ân, cũng nên bảo quốc vương bề hạ mau chóng xóa nạn mù chữ đi.

“Chỗ chúng tôi được gọi là Địa Cầu là nơi được vận hành bởi sự chuyển động của Mặt Trời và Mặt Trăng, ánh trăng chính là sự phản xạ của ánh mặt trời trên mặt trăng, nếu ánh sáng này bị trái đất che mất thì sẽ xảy ra hiện tượng nguyệt thực, đây là một hiện tượng thiên văn.”

Hai người ngẩng đầu nhìn mặt trăng dần bị bóng tối nuốt chửng, đồng thời cũng dâng lên một cảm giác kỳ quái, mơ hồ cảm thấy rét lạnh, dưới sức mạnh này, con người thật nhỏ bé biết bao, dù người là ai, cũng không thể trở thành chú rồng ngai.

Lâm Linh chợt nhớ tới lời Quách Đình đã từng nói với nàng, hai mắt không khỏi sáng ngời: “Đúng rồi, tôi nghe người ta nói nếu cầu nguyện dưới nguyệt thực, nguyện vọng sẽ được thực hiện, cậu có muốn thử không, Arthur.”

Arthur lạnh mặt đáp: “Đừng ngây thơ như vậy, lời nói không căn cứ như vậy mà nàng cũng tin?”

“thử thôi mà, để tôi làm trước nhé.”

Lâm Linh nhìn bầu trời đen nhánh.

“Ta hy vọng có thể mãi mãi được sống cùng với Arthur, cùng nhau biến thành lão Công lão bà, sau đó cùng nhau sống cuộc sống bình thản đến cuối đời.”

Arthur lẳng lặng đứng đó, không nói chuyện cũng không nhìn nàng, không biết tại sao, có lẽ là hắn cảm thấy hơi sợ hãi, sợ nàng sẽ phát hiện ra tia cảm động nơi đáy mắt hắn.

“A, Arthur, nguyện vọng của cậu là gì?” Lâm Linh lời kéo tay áo của hắn.

“Không có.”

Thái độ Arthur vẫn cực cần như vậy.

“Hừ, có cái gì mà không thể nói, cậu nói nghe một chút xem nào.” Lâm Linh kéo dài giọng nói, “Tôi đã cho cậu nghe nguyện vọng của tôi, cậu lại không thêm cho tôi nghe, thật không công bằng.”

“Thật là phiền chết người,” Arthur nhướn mi, tức giận nói, “Vậy thì nguyện vọng của ta là nàng từ từ biến khỏi mắt ta đi, để khỏi ngày nào cũng phải nghe những lời ngây thơ nhảm chán.”

Hắn dừng lại, “Hon nữa lúc sau khi ta chết đi, vẫn biết được rằng nàng vẫn có thể sống tốt.”

Bốn phía bao trùm sự yên lặng, Lâm Linh nhẹ nhàng nói, “Đưa ngọc.”

Nói xong, nàng đột nhiên tiến lên chủ động ôm lấy hắn, dùng hết toàn lực ôm lấy hắn. Arthur thoáng kinh ngạc với sự chủ động của nàng, nhưng nhanh chóng phản ứng, hăm thật chặt vào nàng trong lòng, cơ thể của hắn nháy mắt trở nên cứng ngắt, hùng loạt luồng khí rét lạnh lướt qua khe tay hắn, quán lên thân thể của hắn, mạnh liệt kéo nàng vào trong người mình.

Đây không phải là mê muội, mà là trầm luân.

Có lẽ, cái gọi là vận mệnh ràng buộc, chính là nhẹ nhẹ cuống quít không thể xé đoạn, có lẽ, mọi người cố hết sức không chế đĩa quay sinh mệnh, nhưng cũng chỉ là sự giãy dụa bất lực. Vô luận là trò chơi hay là thế giới hiện thực, vận mệnh của nàng và hắn, đã quấn chặt với nhau, không thể tách rời.

Họ cảm nhận hơi ấm của đối phương, im lặng khắc sâu vào tâm trí.

Ánh sáng mờ mờ lại hiện lên, nhẹ nhàng phủ lên vạn vật. Không phải hy vọng, cũng không phải ảo giác. Từ giờ khắc này, nàng vẫn sẽ đi theo quỹ tích của sinh mệnh.

Chân trời dần dần lộ ra ánh trắng sau bóng tối, mơ hồ lộ ra vận mệnh dần thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Học may

Bầu trời thanh lam dần lan rộng ở phương đông, thông thả phối hợp với tiết tấu vạn vật, những đám mây chậm rãi bay bổng, chuẩn bị cho một ngày mới. Ngoài cửa sổ, đám sương dần bị ánh nắng chiếu tan, cỏ cây trong đình viện góc đầu hướng thụ cảm giác ấm áp do mặt trời đem lại, tạo ra hơi thở u mê mà mát mẻ.

Mấy ngày nay Lâm Linh vẫn còn cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt, sáng nay lúc dậy vẫn còn hắt xì mấy cái. Nàng vội vàng duỗi tay cầm lấy chiếc khăn lụa chùi chùi cái mũi, lập tức hối hận vì đã không mang theo vài miếng giấy tiện lợi từ hiện đại tới đây.

Nếu lấy bộ dáng này xuất hiện trên bàn ăn, nhất định sẽ dọa hư kỵ sĩ Đặc Lý Ti đến nhảy dựng luôn. Lâm Linh nghĩ tới cái cảnh tượng kia không khỏi bật cười, vì vậy phân phó thị nữ mang đồ ăn tới phòng nàng.

Tiếng kêu thanh thúy của những chú chim nhỏ vang khắp vương cung như đang vui sướng kể với mọi người về vẻ đẹp của thiên nhiên, nắng ấm sáng rõ ôn hòa an ủi từng ngọn cây, gió nhẹ từ từ thổi qua, đưa một chiếc lá cây khô nhẹ nhàng hạ cánh vào phòng.

Lâm Linh lẳng lặng dùng bữa sáng, nhớ lại cái ôm tối hôm qua, trong lòng không khỏi dâng lên một tia ngọt ngào.

“Tiểu Linh!” Giọng nói ngoài cửa cắt đứt dòng hồi tưởng của nàng. Nàng ngẩng đầu thì thấy Morgan phu nhân đang mang một giỏ đồ đi tới.

“Tiểu Linh, hôm nay sao không ra ăn sáng?” Morgan phu nhân đi thẳng tới trước mặt nàng, đặt túi đồ lên trên mặt đất.

” A, chỉ là có chút không khỏe,” Lâm Linh chỉ túi đồ, tò mò hỏi, “Tỷ tỷ, đây là gì vậy?”

“Cái này à, là một ít vải vóc, ta đang tính may cho đệ ấy một cái áo choàng. Sinh nhật của nó sắp đến rồi, vừa hay ta lại am hiểu may vá, nên nghĩ sẽ may cho hắn một bộ, sẵn tiện may cho Mordred một bộ luôn,” Morgan phu nhân cười cười, lấy ra một thứ gì đó từ bên trong, “Muội cũng biết mà, mấy ngày nay công chúa có bệ hạ là tốt rồi, nên ta còn cả đồng thời gian.”

Nghe thấy câu nói sau cùng, trong lòng Lâm Linh khẽ trầm xuống. Mấy ngày nay công chúa điện hạ mà không gặp được Arthur là ngày đó ăn không ngon ngủ không yên, vẫn luôn thừa cơ dựa lên người Arthur, khiến người khác nhìn vào cảm thấy thật khó chịu. Nhưng nàng lại không có chứng cứ nên không thể nào chắc chắn rằng công chúa đang giả vờ mất trí nhớ được.

Tình hình như vậy, làm sao có thể khiến nàng an tâm quay về thế giới hiện thực được đây?

“Đúng rồi, Lâm Linh, muội tính làm gì tặng cho bệ hạ vậy?” Morgan phu nhân hỏi.

“Muội cũng không biết,” Ánh mắt của nàng lướt qua mấy xấp vải Morgan phu nhân mang tới, trong đầu đột nhiên nhớ lại lời của Arthur, “Người phụ nữ có thể tặng đai lưng cho ta chỉ có một, hơn nữa, đây phải là người phụ nữ mà ta yêu nhất, cũng là người duy nhất trên đời.”

Tìm nàng khẽ rung một cái, thốt lên: “Morgan phu nhân, tỷ sẽ làm đai lưng sao?”

Morgan phu nhân gật đầu, “Đây chính là sở trường của ta, chẳng lẽ muội muốn tặng đai lưng cho bệ hạ?”

Nàng ngượng ngùng gật đầu: “Đúng vậy, vậy nếu tỷ không phiền cho thể chỉ ta không?”

“Đương nhiên là có thể rồi,” Morgan phu nhân mỉm cười, chỉ vào mấy xấp vải nói, “Muội chọn một màu đi.”

Lúc đó vẫn còn là thời Trung cổ, thuốc nhuộm vẫn chưa phát triển gì nhiều, cho nên màu cũng kém phong phú. Lâm Linh nhìn hồi lâu, đành chọn xấp vải màu tím. Màu tím này hẳn là hợp với màu mắt của hắn nhỉ.

Dưới sự chỉ dạy của Morgan phu nhân, Lâm Linh miễn cưỡng học xong đường may cơ bản, nhưng đường may vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Không sao, muội vừa mới bắt đầu học, có thể may như vậy là không tồi rồi.” Morgan phu nhân vẫn cổ vũ nàng vài câu, sau đó như lơ đãng hỏi, “Đúng rồi, Tiểu Linh, tại sao lại nghĩ là sẽ tặng đai lưng cho bệ hạ?”

Lâm Linh cười nhẹ: “Đó là bởi vì...” Mới nói một nửa, đột nhiên nàng nghĩ tới quan hệ giữa Morgan phu nhân và công chúa, không khỏi khẽ nheo mắt, không nói những lời Arthur đã nói.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới. Cái này so với mấy thứ như áo choàng kia dễ hơn nhiều mà.” Nàng tìm một cái có.

“Ra là vậy.” Morgan phu nhân hí hóp mắt không cho là đúng, đôi lông mi dài cong vút che đi ánh sáng lóe lên trong đôi mắt màu tím của nàng.

Ba ngày kế tiếp, Lâm Linh đóng cửa nhốt mình trong phòng tập làm nữ công, ra lệnh không ai được quấy rầy vị công tước đại nhân này. Đừng nói là kỹ sư, cho dù có là quốc vương bệ hạ, cũng bị buộc không được đi vào làm phiền. Nếu không phải giữ hình tượng của mình, quốc vương đã sớm muốn bạo phát rồi. nỗ lực không phụ lòng người, sau khi nhận lại một đôi mắt gấu mèo cùng vài cái lỗ trên đầu ngón tay, rốt cuộc nàng cũng làm ra được hình dáng cơ bản của một cái đai lưng.

Tới ngày bế quan thứ tư, Khải đã không chịu nổi sự hành hạ của lòng hiếu kỳ, không thể làm gì khác hơn là nhờ sự giúp đỡ của Phiêu Nhân, giả trang thành người hầu, dùng mấy món ăn đặc biệt làm có đề vào phòng Lâm Linh.

“Oa, sao cậu lại vào được đây?” Lâm Linh căn bản không ngờ hắn còn một chiêu này, không kịp giấu đai lưng đi chỗ khác.

“Được lắm, Lâm Linh, hóa ra cô trốn trong này làm đồ? Ha ha ha ~~~ nhất định là tặng cho bệ hạ đúng không? Ân ân cái màu tím này thật kỳ quái, cảm giác thật không hợp chút nào với bệ hạ, hử hử, kỹ thuật này thật kém quá đi, chắc chắn đây chính là đai lưng đó hả.....”

“Cậu câm miệng cho tôi!” Lâm Linh tức đến đỏ mặt, hận không thể lao tới bóp cổ của hắn, sau đó trút nguyên thùng thuốc dán vào mồm của hắn.

Xong rồi xong rồi, lần này nhất định xong đời rồi, cái tên bà tám này nhất định sẽ đi kể cho từng góc ngách trong cung biết! Hãy chờ xem, chỉ sau một giờ thôi, sợ là ngay cả heo trong chuồng cũng biết là nàng làm một cái đai lưng vô cùng kỳ quái tặng cho bệ hạ!

“Khải, nếu cậu dám nói ra ngoài, tôi thật sự sẽ giết người diệt khẩu đấy!” Mặt nàng lộ vẻ dữ tợn cảnh cáo hắn.

Khải dang tay: “Được rồi được rồi, vạ bệ bối lần này ta sẽ im miệng lại.”

Lâm Linh hừ một tiếng, nửa tin nửa ngờ nhìn lướt qua hắn: “Nếu như để tôi biết là cậu đã truyền ra ngoài, cậu nhất định sẽ chết rất khó coi.”

“Con gái thì đừng có thô lỗ như vậy chứ, nếu cô không hiền dịu một chút, nam nhân của cô sẽ bị cướp đi đấy.” Khải cười thướt thướt liếc nàng mấy cái.

“Này, cái gì mà nam nhân của ta!” Mặt nàng sắp thành con tôm luộc rồi, tên kia, nguoi học mấy lời này từ đâu vậy hả!

“Ôi, cô không biết à, mấy ngày nay quốc vương bệ hạ bị công chúa quán lấy đến đầu cũng sắp phát điên rồi. Cô cũng biết tính bệ hạ mà, hẳn lúc nào cũng xa cách với người lạ. Nếu không bởi vì công chúa đã cứu cô, bệ hạ hẳn là sẽ không nhân nhượng cô ta như thế.” Khải lắc đầu, “Cô công chúa này trước kia rất thanh cao, sau khi mất trí nhớ cứ như biến thành một người khác, cũng không biết là lạ ở chỗ nào.”

Lâm Linh thật sâu hít một hơi: “Cậu cũng thấy là công chúa lạ ở chỗ nào sao?”

“Có thể là do đầu bị đập vào đâu đó rồi chăng.” Khải nhún vai.

Không, không phải. trong lòng Lâm Linh bảo phủ một cỗ bất an khó hiểu, từ ngày đầu tiên công chúa tới đây, nàng đã thấy có điểm gì đó là lạ.

Nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125

Đêm đến, Lâm Linh dùng cơm ở đại sảnh mà trong lòng tràn ngập bất an, dọc đường đi cứ sợ là sẽ có người hỏi chuyện nàng. Nhưng ngoài dự đoán của nàng, Lần này Khải thật sự thủ khẩu như bình, một chữ cũng không tiết lộ ra ngoài.

“Tiểu Linh, mau tới đây, hai ngày này nàng đã làm cái gì vậy, ngay cả người yêu nàng nhất cũng không thèm gặp, ta thật sự là thấy thương tâm chết đi được!” Hầu tước Gawain vừa thấy nàng liền nhiệt tình kéo nàng đến cạnh hắn.

“Người yêu ta nhất?” Lâm Linh liếc qua bàn cơm thấy không có công chúa, nhất thời tâm tình tăng lên theo cấp số lũy thừa.

“Trên thế giới này ngoại trừ Gawain ta, sẽ còn có người nào yêu nàng hơn sao?” Hắn nháy đôi mắt màu ngọc bích, bắn ra những tia phong tình hoa lệ về phía nàng, hoàn toàn quên mất quốc vương bệ hạ mặt hiện giờ đang đen như than qua một bên.

“Lâm Linh, cô vẫn ổn chứ?” Lancelot ân cần hỏi, mà ánh mắt mấy kỵ sĩ khác cũng tỏ vẻ quan tâm.

“Không. có gì. Hết xì!” Nàng vội vàng lấy tay bịt miệng, đang tính lấy khăn lụa, đột nhiên nghe vút một tiếng, một chiếc khăn lụa bay tới đình đầu nàng.

Lâm Linh bắt lấy khối khăn, kinh ngạc phát hiện ra người vừa ném khối khăn lại chính là Đặc Lý Ti!

“Mau lau tay của cô đi!” Hắn nghiêng đầu, né nhìn mặt nàng như né nắng xà đại hồng thủy.

“Cám ơn anh, Tiểu Tư.” Nàng không khách khí lau tay, sau đó đùa dai đưa khăn tới trước mặt hắn, hắn hét thảm một tiếng đúng như dự đoán.

Mọi người nhất thời cười lớn, duy chỉ có kẻ không cười là tên hắc diện thần bệ hạ kia.

“Lâm Linh, đến cùng mấy ngày nay nàng đã làm gì vậy?” Hắc diện thần rốt cuộc cũng không nhịn được đặt câu hỏi.

Khải cười thần bí, dè dặt giọng nói: “Bệ hạ, ngài không biết đâu, Lâm Linh cô ấy mấy ngày nay đều ở —”

Ngay lúc Lâm Linh định dùng khăn lụa trong tay bịt miệng Khải lại thì nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng “Bệ hạ!” Giọng nói này đã kịp thời chặn đứng câu tiếp theo của Khải. Tuy nhiên, Lâm Linh vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại thấy chủ nhân của giọng nói đó là công chúa, trong lòng bất giác xẹt qua tia đau đớn.

“Công chúa, sao muội lại tới đây? Không phải đã nói đêm nay sẽ cho người đưa cơm tới phòng muội sao?” Morgan phu nhân vội vàng đứng lên, đỡ công chúa tới bên người Arthur.

Công chúa ngồi xuống, ôn nhu nhìn Arthur cạnh, thấp giọng nói: “Ta chỉ có một mình nên ăn không vô.”

“Công chúa, chỗ này là bị sao vậy?” Morgan phu nhân đột nhiên chỉ vào ngón tay của nàng hỏi. Ngón tay của nàng có không ít những vết thương nhỏ li ti, mơ hồ còn có mấy vết máu.

Công chúa cười duyên cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Là như vậy, bệ hạ. Ta biết sinh nhật ngài cũng sắp tới rồi, nên muốn làm một cái đai lưng cho ngài, nhưng vì ta chưa từng may vá cho nên ~”

Những câu kể tiếp đó Lâm Linh không còn nghe thấy được gì nữa, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, sau đó thì có một cỗ lửa vô danh đốt lan tới ngực.

Công chúa cũng làm muốn làm tặng Arthur?!

Tại sao công chúa lại chọn làm đai lưng? Điều duy nhất mà nàng có thể nghĩ tới chính là Morgan phu nhân đã kể cho công chúa nghe. Kiểm chế tâm trạng hỗn độn của mình, nàng liếc mắt sang Morgan phu nhân, nhưng chỉ thấy vẻ mặt vẫn bình tĩnh của đối phương. Lúc thu hồi ánh mắt, nàng cũng nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Khải.

“Thật khéo, Lâm Linh mấy ngày nay cũng đang làm đai lưng chuẩn bị tặng cho bệ hạ, không ngờ hai người lại tâm đầu ý hợp như vậy.” lời nói của Morgan phu nhân như một viên đá ném vào trong hồ nước tĩnh lặng, khơi dậy một tầng rung động nhọt nhọt.

Ánh mắt của bọn kỹ sĩ cơ hồ là đồng thời hướng về phía Lâm Linh, tình huống hiện tại bắt đầu có chút khó xử.

Trong lòng Lâm Linh trực tiếp oán giận Morgan phu nhân, tại sao dưới tình huống như vậy lại còn nói ra bí mật, nhưng lời đã ra khỏi miệng, muốn đổi phương thu lại cũng không thể được nữa. Nàng quay đầu liếc Morgan một cái, trên mặt nàng ta cái gì cũng không có, chỉ là khóe môi xinh đẹp khẽ nhếch, như đáp lại ánh mắt hỏi của nàng.

“Công chúa, hay là cô cứ về phòng dưỡng bệnh đi, không cần lo tới lễ vật.” Arthur mặt không đổi sắc nói một câu, sau khi nói xong, đột nhiên hẩn liếc nhìn Lâm Linh một cái. Tuy là cái chớp mắt ngăn ngừi, nhưng Lâm Linh đã thấy ánh mắt ôn nhu của hắn chỉ dành cho nàng, như muốn khắc sâu vào lòng nàng.

Sau buổi cơm tối, Khải kéo Lâm Linh vào một góc không ai để ý, nhìn bốn phía chung quanh không thấy ai mới thấp giọng hỏi: “Cô có biết tại sao công chúa lại cũng muốn làm đai lưng không?”

Lâm Linh do dự: “Có thể là trùng hợp, cũng có thể là do tỷ tỷ trong lúc vô ý nói cho cô ấy nghe.” Vì vậy nàng liền đem chuyện nàng nhờ Morgan phu nhân ra kể với Khải.

Khải càng nghe sắc mặt càng khó coi, cuối cùng không nhịn được cắt đứt lời nàng: “Cái gì vô tình, tôi thấy chính là cố ý. Lâm Linh, đừng nhìn vẻ ngoài bình thường của tôi không có gì đứng đắn, nghiêm chỉnh mà xem thường, trực giác nói cho tôi biết, Morgan phu nhân này là người không đơn giản chút nào, lòng dạ của bà ta sợ là còn thâm hơn bất cứ người nào. Bệ hạ đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, bởi vì đối phương là tỷ tỷ của mình nên sẽ không nghi ngờ bà ta. Nhưng tôi thấy bà ta hình như là đang cố đẩy công chúa ở bên cạnh bệ hạ.”

Lời của hắn như đánh thức nàng, nghe hắn nói thế, Lâm Linh mới phát hiện có điểm gì là lạ. Liên kết các chi tiết lại, nàng càng nghĩ càng thấy sợ hãi. Kỳ thật từ ngày mà công chúa đến đây, Morgan phu nhân đã bắt đầu đem tặng vị trí của mình cho công chúa, chắc chắn là một mục tạo cơ hội cho công chúa.

Có lẽ trực giác của nàng căn bản không sai, Morgan phu nhân cho tới giờ vẫn chưa hề thích nàng, chưa từng.

Hai tay nàng đột nhiên lạnh băng, một cổ cảm giác mát lạnh chạy dọc từ sống lưng đến cổ. Nàng không dám nghĩ, nếu nói như vậy, vậy Morgan phu nhân là người đáng sợ cỡ nào.

“Tóm lại là cô cần phải đề phòng Morgan phu nhân.” Khải lo lắng nhìn nàng, “Lâm Linh, có lẽ đây là thời chiến tranh gian nan nhất.”

“Tôi hiểu rồi, Khải.” Nàng ngượng ngao mỉm cười.

“Nhưng cô cũng không cần quá lo lắng, tôi nhất định sẽ cố gắng giúp cô,

đừng quên nhận thức bây giờ của tôi hơn hẳn cái nam nhân đoán kia của cô!”

“Này này! Cậu học nói bậy ở đâu thế, có để yên đi không!” Nàng bắt đầu dĩ quang một ánh mắt xem thường về phía hắn, nửa câu trước khiến nàng cảm thấy vô cùng cảm động, nửa câu sau lại khiến nàng cảm thấy buồn bực.

Hắn nhún vai: “Đây là từ tôi vừa mới học được đây, cô sẽ không được nghe tới hai lần đâu, ngẫu nhiên nói vài ba câu thô tục thấy đặc biệt đã nghiền, cô cũng biết, tôi đâu thể tùy tiện nói mấy câu này với phu nhân nào.”

“A, vậy là chỉ có tôi mới có thể tùy tiện nói.”

“Haha ~~~”

Cách sinh nhật Arthur ba ngày, Lâm Linh rốt cuộc cũng hoàn thành xong cái đai lưng của nàng! Mặc dù hình dáng không có gì đặc biệt, nhưng cũng là tâm ý trong lòng. Huống chi, nàng còn thêm một cái ký hiệu hai trái tim bị mũi tên xuyên qua ở sau lưng. (sến chết ta rồi *vỗ cái bẹn vào mặt*)

Mặc dù qua vài ngày nữa mới tới sinh nhật Arthur, nhưng Lâm Linh đã không nhịn được muốn đi tặng vật quý. Vì vậy nàng cẩn thận đặt đai lưng vào trong một cái hộp gỗ tinh xảo, vui vẻ đi tới phòng Arthur. Tuy nhiên, lúc tới đây Lâm Linh lại không khỏi thất vọng, Arthur không có ở trong phòng. Nàng tiện tay đặt hộp gỗ trên bàn, nhưng lại phát hiện trên bàn cũng có một chiếc hộp gỗ tương tự khác.

Bị lòng hiếu kỳ chiếm lấy, nàng chần chờ một lúc rồi nhẹ nhàng mở chiếc hộp kia ra. Chỉ thấy đặt bên trong chiếc hộp là một chiếc đai lưng màu xanh biếc, trên đai lưng còn có hai cái tộc huy. Nàng nhận ra một cái trong số chúng là tộc huy của Arthur, còn tộc huy còn lại là ba cái đầu tuần lộc gắn với nhau —— nàng cũng nhận ra cái này.

Đó là tộc huy của công chúa Guinevere.

Trong nháy mắt, nàng đột nhiên có ý định muốn ném cái đai lưng này đi, nhưng suy nghĩ một hồi rồi nhin xuống. Được rồi, tặng hay không tặng đó là quyền của công chúa, nhận hay không nhận đó là quyền của Arthur.

Tuy nàng nghĩ vậy để an ủi bản thân, nhưng mọi cảm giác hưng phấn vừa rồi đã hoàn toàn bị cái đai lưng này phá hủy, nàng đặt chiếc hộp gỗ của mình lên giường của Arthur, xoay người đi ra ngoài.

Dù sao cái tên kia chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn cái đai lưng nào là của nàng.

Sau khi nàng rời khỏi, có một bóng người thừa dịp thị vệ không chú ý chạy vào phòng Arthur, mở chiếc hộp gỗ ra, lấy đai lưng bên trong, sau đó gíor con dao trong tay lên.

Lâm Linh nào biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nàng đi thẳng về gian phòng của mình. Mấy ngày nay vì làm cái đai lưng này, nàng hy sinh bao nhiêu giấc ngủ rồi, ngay cả lúc thức để đối phó với bài kiểm tra cũng chưa từng như thế này.

Trong lúc đang mơ màng màng, nàng bị đánh thức bởi một tràng tiếng đập cửa.

“Chuyện gì vậy.” Nàng híp mắt suy nghĩ.

“Công tước đại nhân, bệ hạ mời ngài sang phòng ngài ấy một lát.”

Tới phòng Arthur? Hừm, chẳng lẽ là hắn đã nhận ra cái đai lưng kia? Lâm Linh giật mình, lập tức bật dậy, phủ thêm một lớp áo choàng theo chân thị vệ tới phòng Arthur.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126

Còn chưa đến cửa phòng Arthur, nàng đã kinh ngạc nghe thấy tiếng khóc của công chúa Guinevere, trong đầu mơ hồ thăm kêu một tiếng có gì đó không ổn. Tại sao công chúa lại khóc trong phòng Arthur? Tại sao?

Mang theo một bụng đầy nghi vấn, nàng đẩy cửa bước vào phòng. Vừa vào cửa đã thấy Arthur vẻ mặt cổ quái đứng một bên, công chúa thương tâm khóc, Morgan phu nhân cũng đang an ủi công chúa.

Vừa thấy nàng đi vào, công chúa khóc càng lợi hại hơn. Nàng hoàn toàn không rõ là chuyện gì đang xảy ra, công chúa chỉ chỉ hộp gỗ trên bàn, ghen ngào nói: “Công tước đại nhân, ta biết cô không thích ta, nhưng cho dù là vậy, cũng đâu cần làm như thế.”

“Cô nói cái gì?” Lâm Linh sững sốt nhìn về phía hộp gỗ. Nhất thời chấn động!

Cái đai lưng xanh biếc kia bị cắt thành từng mảnh nhỏ, trông vô cùng thê thảm! Hiển nhiên là bị ai đó lấy dao cắt nhỏ.

Công chúa vẫn tiếp tục ở đó khóc lóc kể lể: “Ta chỉ muốn làm một cái đai lưng để tỏ thành ý với bệ hạ, dù sao lần này cũng là do bệ hạ đã cứu ta, cũng đã chiếu cố vài ngày, ta cũng không có ý gì khác, nếu cô không thích có thể nói thẳng, tại sao còn làm như vậy. Tại sao.”

“Sau khi ta bỏ cái hộp này xuống thì liền rời đi, căn bản không biết sao lại thành thế này.” Bản thân Lâm Linh cũng không hiểu ra sao.

“Vậy thì hỏi thị vệ ngoài cửa thử xem, sau khi tiểu Linh đi ra còn có ai khác đi vào không. Chúng ta cũng không thể hàm oan Tiểu Linh được.” Morgan phu nhân xen vào một câu.

Đương nhiên thị vệ ngoài cửa đã lắc đầu: “Sau khi công tước đại nhân rời đi không còn có ai đi vào. Cho đến đi bệ hạ và Morgan phu nhân đi vào.”

“Vì ta có một số chuyện cần bàn luận với bệ hạ nên với đi cùng, lúc chúng ta đi vào đã phát hiện đai lưng đã bị cắt nhỏ, mà công chúa cũng bởi vì đã quên một món sức trên đai lưng nên cũng đến đây, cho nên nàng ấy đã phát hiện ra.” Morgan phu nhân thoáng dừng lại, đau lòng nhìn Lâm Linh, “Tiểu Linh, đây là muội không đúng. Công chúa giống như muội, cũng chưa từng chạm tay vào cây kim bao giờ, vì làm cái đai lưng này, mười đầu ngón tay nàng cũng bị thương, thậm chí còn chảy máu, tại sao muội lại có thể làm như vậy?”

Lâm Linh chỉ cảm thấy tay chân mình lạnh lẽo, bị tức đến không nói ra lời. Lớn tới mức này, lần đầu tiên nàng hiểu rõ tư vị bị hàm oan là gì.

Nói thật, nàng thật đúng là bội phục bản thân đến giờ vẫn còn có thể đứng bình thản, không nháo không khóc, chỉ hướng ánh mắt về phía Arthur. Người khác nói thế nào cũng chẳng sao cả, chỉ cần hắn tin nàng.

Nhưng Arthur chỉ im lặng không nói gì, ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Lòng nàng đột nhiên cảm thấy đau nhói, là vì lời nói dối của công chúa? Hay là thái độ hoài nghi của Arthur? Chính nàng cũng không biết. Nàng im lặng đứng đó, đột nhiên có cảm giác chẳng muốn giải thích gì nữa, các nàng như thế nào thì cứ như thế ấy là được rồi.

“Xin lỗi, bệ hạ, vừa rồi là ta đã luống cuống.” Công chúa ngừng khóc, nhẹ nhàng nước mắt nơi khóe mắt, thấp giọng nói, “Công tước đại nhân có lẽ chỉ là nhất thời xúc động. Mong bệ hạ quên những lời ta vừa nói đi, ta không muốn chỉ vì chuyện này mà ảnh hưởng tới quan hệ giữa bệ hạ và công tước đại nhân.” Nói rồi, nàng chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Linh, vừa ưu nhã vừa ủy khuất hành lễ, “Xin lỗi, nếu công tước không thích, vậy thì ta không làm là được. Chỉ hy vọng là sẽ không ảnh hưởng tới quan hệ giữa nước ta và England quốc.”

“Công chúa, cũng không phải là muội làm sai, sai lại nói xin lỗi.” Morgan phu nhân đau lòng kéo tay nàng, “Người đưa nhỏ này, đừng quá ủy khuất bản thân.”

Vốn Lâm Linh đã tính tiếp tục yên lặng, cũng không muốn cãi nhau. Nhưng nhìn bộ dạng hoa lệ đầm mưa, yếu ớt đáng thương chịu ủy khuất của công chúa, lửa giận nén dưới đáy lòng nàng rốt cuộc cũng bùng lên.

Nữ nhân này thật đáng sợ, đây là đang tranh thủ đồng tình với nàng, hay là đang thể sự khoan hồng độ lượng của mình với nàng thế?

“Cô đừng có mà giả mù sa mưa, nói không chừng chính là cô tự mình làm rồi giả họa cho ta.” Nàng tức giận nhìn chằm chằm nàng ta, “Ta không có hứng thú, cũng không có thời gian chơi cái thứ trò chơi nhảm chán này với cô!”

Công chúa như không thể tin được mở to hai mắt, cổ nín lệ thấp giọng nói: “Cô nói cái gì? Công tước đại nhân? Ta... Ta làm sao có thể?”

“Tiểu Linh, muội hơi quá đáng.” Morgan phu nhân nhíu mày, “Mời muội mau xin lỗi với công chúa.”

“Xin lỗi? Tại sao ta phải hạ mình xin lỗi? Cái gì ta cũng chưa làm!” Cả người nàng vì giận mà run lên bần bật, “Ai làm thì người đó rõ ràng nhất!”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Arthur rốt cuộc cũng mở miệng, “Lâm Linh, nàng ra ngoài trước đi.”

Trong nháy mắt nghe được những lời này, nàng bỗng dừng ngay ngắn cả người. Một góc trong tim như bị bóp nghẹt lại, khiến cho nàng có cảm giác muốn khóc. Nhưng cũng trong nháy mắt đó, nàng lập tức xoay người, chạy như bay ra khỏi phòng. Bởi vì, nếu không đi nhanh thêm chút nữa, nếu còn đứng đó, nàng chắc chắn nước mắt mình sẽ tràn ra. Không được khóc, không được để cho bọn họ thấy bộ mặt yếu ớt lúc này của mình.

Mặc dù trong đầu vẫn đang hỗn loạn, nhưng có một tia ý thức luôn nhắc với nàng ——

Hắn không tin nàng. Hắn không tin nàng!

Nếu nói như vậy... Như vậy thì nàng sẽ lập tức rời khỏi đây!

Ra khỏi phòng, nàng không lập tức quay về phòng mình mà lại chạy thẳng tới nhà bếp. Bình thường trong thời gian này, trong nhà bếp chỉ có Phiêu Nhân đang ở đó nghiên cứu món ăn.

“Tiểu Linh, cô làm sao vậy?” Phiêu Nhân chạy đến, thấy nàng sắc mặt tái nhợt không khỏi lo lắng hỏi nàng một câu.

“Không có gì.” Nàng miễn cưỡng nở nụ cười, “Đúng rồi, Phiêu Nhân, cậu có thể giúp tôi tìm một quả trứng gà được không?”

“Nhưng bệ hạ không cho phép có trứng gà xuất hiện trong cung.” Phiêu Nhân thoáng do dự.

“Nhờ cậu, Phiêu Nhân, tôi thật sự rất cần trứng gà, càng nhanh càng tốt. Quan hệ chúng ta tốt như vậy, chẳng lẽ ngay cả thỉnh cầu nhỏ này cậu cũng không giúp?” Nàng nhỏ nhẹ khẩn cầu. Nàng không cần đợi tới ngày sinh nhật của tên kia nữa, để cho hắn và cô công chúa kia cùng đón sinh nhật đi, giờ nàng chỉ muốn rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt!

“Được, tôi sẽ cố gắng.” Phiêu Nhân gật đầu, lại nhìn nàng, “Tiểu Linh, cô thật sự không sao chứ?”

“Cám ơn nhiều!” Nàng không muốn ở lại thêm nữa, nhanh chóng rời nhà bếp.

Vừa về phòng, nàng ra lệnh không ai được quấy rầy mình rồi ném mình lên giường ngủ ngay. Càng nghĩ càng giận, thôi thì ngủ đi không cần biết thiên thôn địa ám gì hết, cái gì Arthur, Morgan phu nhân, công chúa. Hết thấy cút đi!

Không biết đã ngủ được bao lâu, nàng lại bị một tràng tiếng đập cửa đánh thức.

“Chẳng phải đã nói là đừng làm phiền ta sao!” Nàng tức giận mắng.

Nhưng ngoài cửa lại chẳng có động tĩnh gì.

Lâm Linh cảm thấy có chút cổ quái, đứng dậy đi về phía cửa. Mới tới cạnh cửa sổ thì đột nhiên nghe vụt một tiếng, một thứ gì đó ném qua cửa sổ bay vào phòng nàng.

Nàng món đồ lên, phát hiện đó là một tấm da dê được cuộn tròn. Nàng để sát vào hoa nền, đọc dòng chữ được viết trên đó: “Lâm Linh, ta tin nàng. Hiện giờ ta và tỷ tỷ đều đang ở trong phòng công chúa chờ nàng, Arthur.” Nàng thoáng kinh hãi đồng thời xen lẫn một tia thư thái và mừng rỡ.

Hóa ra tên kia... vẫn tin nàng. Nhưng tại sao lại chờ nàng ở phòng của công chúa? Chẳng lẽ là muốn nói rõ gì đó với mọi người?

Nàng không có nhiều thời gian hơn nữa để nghĩ, ôm tấm da dê trong lòng vội vã chạy sang phòng công chúa.

Lúc nàng bước vào phòng công chúa thì vô cùng kích động, đột nhiên nhận ra rằng mọi chuyện không ổn, thực sự không ổn. Bởi vì trong phòng vốn không có một chút bóng dáng của Arthur hay Morgan phu nhân.

Mà người duy nhất đang ngồi trong phòng kia chính là công chúa Guinevere!

“Như thế nào, không dám lại đây sao? Hay là do chột dạ vì đã phá hỏng đại lưng của ta?”

Guinevere lại sửa lại bộ dáng yếu ớt đáng thương, mỉm cười mở to hai mắt nhìn nàng.

“Người chột dạ phải là cô chứ?” Nàng nhìn lướt bốn phía, “Arthur và Morgan phu nhân đâu?”

Guinevere cẩn thận đốt thêm một cây nến, cười: “Cô nói gì chứ? Sao bọn họ lại có thể ở chỗ của ta?”

“Nhưng trong lời Arthur viết.” Nàng thuận tay xòe tấm da dê ra.

“Nhất định là do cô nhìn nhầm rồi, tại sao bọn họ lại ở chỗ của ta cơ chứ.” Guinevere mạn bất kinh tâm nói.

“Sao có thể nhìn nhầm được?”

Lâm Linh muốn nhìn thấy rõ hơn, nhưng cả phòng lại là một mảng tối đen, nơi duy nhất sáng trong phòng là cái bàn có đốt ánh nến nơi công chúa Guinevere đang ngồi kia.

Nàng không thể làm gì khác hơn là đi tới, cẩn thận chiếu tấm da dê dưới hoa nền.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, trong tích tắc, Guinevere đột nhiên nhanh chóng cướp lấy tấm da dê trong tay nàng, tiện tay giơ lên thiêu trên ngọn lửa, chỉ thấy một ngọn lửa vụt lên, trong nháy mắt hỏa diễm cắn nuốt đi tấm da dê.

“Cô đang làm cái gì vậy!” Lâm Linh chân động, bỗng dừng lại nghĩ đến cái gì, “Chẳng lẽ phong thư này là do cô viết?”

Lông mi Guinevere run lên, nở một nụ cười không rõ ý tứ: “Giờ mới hiểu được, quá muộn.”

“Vậy tại sao cô lại làm thế?”

Lâm Linh đột nhiên cảm thấy não mình thật không đủ dùng, nói thế nào thì nàng vẫn là một học sinh, chạm mặt với tình địch mạnh như vậy, thật là làm khó nàng.

“Nói như vậy, sẽ không có người nào biết là ta cố ý kêu người tới, mọi người sẽ chỉ nghĩ là chỉ có người tới đây.” Nàng ta nở nụ cười như quý.

“Vậy thì có gì khác nhau?” Lâm Linh vẫn hoàn toàn không hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Nàng ta cũng không trả lời, lại nhìn chiếc đồng hồ cát bên giường: “Ừm, thối rồi gian chênh lệch cung không nhiều.”

“Được rồi, công chúa, tôi không có thời gian chơi với cô.” Lâm Linh tức giận nói.

“Lâm Linh, hôm nay biểu hiện của ta khiến người rất tức giận có đúng không, có đúng không?” Nàng cười đến quý dị “Như vậy, đêm nay người nhân cơ hội này tới trả thù ta, cũng không có gì kỳ quái nhỉ?”

“Cô đang nói cái gì, công chúa?”

Lâm Linh còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy ánh mắt của nàng ta trở nên kỳ quái, khóe miệng trong nháy mắt trở nên lãnh khốc,

Đột nhiên nàng rút ra một thanh chủy thủ từ trong tay áo, đâm vào cánh tay của chính mình!

Lâm Linh vì đứng quá gần, máu bắn tung tóe dính đầy người nàng.

“Cô điên rồi sao?” Lâm Linh nói.

“Ta không điên”. Nàng ta cười nói “Bệ hạ là của ta.” Sau đó kêu to “Đừng có giết ta!”

Mặt Lâm Linh tái nhợt, rốt cuộc nàng cũng đã hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì.

Lâm Linh ngốc giả ngay ngốc thật vậy trời. *day trán*

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Vạch trần

Vệ sĩ tuần tra nghe thấy tiếng thét của Guinevere lập tức liền chạy lại. Vừa nhìn thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng, bọn chúng lập tức chọn người đi thông báo cho quốc vương.

Bởi vì công chúa một mực cho rằng Lâm Linh đã thương nàng, nên thị vệ không dám làm gì Lâm Linh được, chỉ có thể chờ chỉ thị của bệ hạ.

Không bao lâu sau, Arthur cùng Morgan phu nhân và một tốp kỵ sĩ đã vội vã chạy tới chỗ này.

Morgan phu nhân nhanh chóng gọi ngự y băng bó vết thương cho công chúa, ngăn cho máu ngừng chảy.

“Sao lại thành ra thế này?” Về mặt Morgan thương tâm nhìn Lâm Linh, “Tiểu Linh, sao muội lại đã thương nàng ấy? Muội thật khiến ta thất vọng mà. Muội thiếu chút nữa là giết nàng ấy rồi đó?”

“Muội không có”

Mặc dù Lâm Linh phủ nhận, nhưng không khí xung quanh vẫn trầm xuống.

Cục hiện hiện tại với nàng không hề ổn. Ai lại có thể tin công chúa vì muốn đối phó mình mà lại tự đâm vào tay bản thân chứ. Nàng căn bản không phải đối thủ của nữ nhân này.

Chỉ tại chính mình quá ngốc, dễ dãi tin mù quáng.

Morgan nhẹ thở một hơi: “Bệ hạ, mặc dù Lâm Linh là công tước, nhưng muội ấy gây ra đại họa như thế, mau cho ta và công chúa một cái phân xử hợp tình hợp lý đi.”

“Bệ hạ, Tiểu Linh chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy!”

Khải là người đầu tiên không chịu được nữa nhảy dựng lên. Đặc Lý Ti vội vàng tiến lên kéo hấn lại.

“Bệ hạ, Tiểu Linh chắc chắn không phải loại người như vậy. Có thể trong đây có sự hiểu lầm nào đó?” So với Khải, Đặc Lý Ti vẫn tỉnh táo hơn nhiều.

Gawain duỗi tay kéo Lâm Linh tới cạnh mình, tiện tay lau mấy vết máu trên mặt nàng, thần sắc ôn nhu nói: “Tiểu Linh của ta tuy làm việc rất liêu lĩnh, đầu óc cũng khá ngốc, nhưng chuyện đã thương công chúa này, nàng ấy nhất định không làm.”

“Ta cũng có thể đảm bảo, Lâm Linh tuyệt đối sẽ không đã thương người khác. Mong bệ hạ suy xét trước khi hạ lệnh.”

Lancelot tiến lên từng bước đứng trước mặt Lâm Linh. Ở bên người nàng, rất có động tác bảo vệ.

“Các người cũng thật kỳ lạ, thương thế công chúa rõ ràng như thế, chẳng lẽ các người không nhìn thấy sao? Còn người, kỵ sĩ Lancelot, người lấy gì ra để đảm bảo điều đó?” Morgan phu nhân về mặt khó tin.

Lancelot lấy tay dè thanh kiếm bên hông mình xuống, dứt khoát nói hai chữ: “Mọi thứ.”

Mũi Lâm Linh cảm thấy đau xót, hốc mắt lại bắt đầu chứa nước, may là, may là bên cạnh nàng vẫn còn mọi người. Cho tới bây giờ nàng mới biết, cảm giác được tin tưởng tuyệt đối là gì.

“Vậy còn ý của bệ hạ thì sao?”

Morgan phu nhân quan sát vẻ mặt bình tĩnh đến lạ của Arthur, không thể đoán được đệ đệ của mình đang nghĩ gì.

Arthur không trả lời nàng mà lại chậm rãi đi tới bên người công chúa, giọng điệu nhu hòa nhỏ nhẹ hỏi nàng một câu: “Vết thương của nàng sao rồi?”

Trong mắt công chúa lóe lên một ánh tinh quang, khóc càng thêm lợi hại.

Tìm Lâm Linh co rút một trận, mạnh tới nỗi nàng tưởng như mình sắp không thở nổi. Hấn vẫn vậy, lúc trước hấn không tin nàng, bây giờ cũng vẫn không

tin nàng.

“Bệ hạ..... Ta không sao....” Công chúa nghẹn ngào nhỏ giọng nói.

“Vậy sao.” Arthur đột nhiên nở nụ cười, “Vậy ta sẽ đem Lâm Linh đánh một trận rồi đuổi đi, nàng nói có được hay không? Nếu vẫn chưa thấy hài lòng, ta sẽ giao cô ta cho nàng xử lý, nàng cảm thấy thế nào?”

Lời hắn vừa dứt, đột nhiên bốn phía hoàn toàn chết lặng. Ngay cả công chúa cũng khó tin nhìn hắn.

“Bệ hạ.....”

“Đương nhiên, điều kiện là Lâm Linh đã thực sự làm ra chuyện này.” Arthur chợt giật tái mặt, mái tóc rõ ràng là mang màu vàng ảm áp, nhưng không hiểu tại sao lại khiến cho người ta có cảm giác như những thanh kiếm gió, uy nghiêm trang trọng, lại xơ xác tiêu điều.

Công chúa cả kinh quên cả giả vờ khóc, lắp bắp nói: “Bệ hạ, ngài..... Ngài nói thế là có ý gì?”

“Bệ hạ, công chúa bị thương như vậy, chẳng lẽ đệ còn không tin nàng sao?” Morgan phu nhân cũng không nhịn được xen vào.

Arthur không trả lời bọn họ, mà lại chuyển hướng về phía Lâm Linh, rành mạch hỏi một câu: “Lâm Linh, nàng có làm sao?”

Lâm Linh ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, chỉ thấy trong đôi mắt kia là cầu vòng tươi đẹp, còn có một chút ảm áp hiếm thấy, như đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Tôi không làm.” Nàng kiên định lắc đầu.

Arthur hài lòng khom môi: “Cô nghe rồi chứ, công chúa? Nàng nói nàng không làm. Nên ta cũng không thể làm gì để trừng phạt nàng cả.”

“Bệ hạ, nàng ta nói cái gì thì ngài sẽ tin cái đó sao?” Công chúa mở to hai mắt, giọng run rẩy.

“Đúng vậy.” Giọng Arthur như đó là điều đương nhiên, êm ái và kiên định, “Chỉ cần là lời nàng nói, ta đều tin.”

Lâm Linh hơi kinh hãi, hốc mắt chợt nóng lên, vội vàng cúi đầu xuống. Câu nói này như một bông tuyết nhẹ nhàng xóa đi tất cả ủy khuất trong lòng nàng.

“Nhưng mà bệ hạ, vừa rồi công tước thật sự là muốn giết ta, làm sao ta lại có thể tự làm chuyện đó được.” Công chúa tựa hồ có chút sốt ruột, giãy dụa ngồi dậy, “Còn nữa bệ hạ, chuyện đại lưng hồi chiều, ngài cũng không nhớ gì sao?”

“Được rồi, công chúa. Kết thúc mọi thứ ở đây đi, kể cả chứng mất trí nhớ của cô.”

Khóe mắt Arthur khoi mào một tia châm biếm, không chút hoang mang cắt đứt lời nàng ta.

“Lúc chiều ta không có vạch trần cô, là bởi vì ta cố ý muốn chọc giận Lâm Linh, cho nên mới có hứng thú nhìn cô chơi đùa diễn xiếc. Kết quả đúng như dự đoán của ta, cô lại muốn giả họa cho nàng một lần nữa.”

Vừa nói hắn vừa kéo Lâm Linh tới bên cạnh mình, mạn bất kinh tâm nói: “Mặc dù nữ nhân này ngốc muốn chết, nhiều khi thiếu cẩn thận đến nhận những hậu quả đáng đời, nhưng nếu có người dám gây bất lợi với nàng, ta tuyệt đối sẽ không cho phép.”

Lời hắn nghe nho nhả lẽ độ, còn ẩn nhẫn phong độ của một kỵ sĩ, nhưng hơi thở tàn lạnh và cao ngạo ẩn chứa sau câu nói đó lại khiến kẻ khác không thể nào quên được, như đang giờ lên hàng ngàn thanh đao sắc bén trong không trung. Tao nhã mà lạnh lùng, trong nháy mắt bức linh hồn của kẻ đối diện xuống vực thăm lạnh lẽo.

Cơ thể công chúa khẽ run lên, vội vàng cúi đầu tránh khỏi ánh mắt ghê người của hắn: “Ta..... Ta vẫn chưa hiểu ý bệ hạ lắm..... Ta không có, ta thật sự không có.....”

“Oáp” ——

Ngay lúc công chúa đang tiếp tục giả bộ vô tội, cửa tử quần áo của nàng đột nhiên phát ra một âm thanh kỳ quái, mọi người đồng loạt cùng nhìn qua, cửa tử quần áo như vậy mà lại chậm rãi bị đẩy ra.....

Mọi người đồng loạt mao cốt từng thiên, chỗ đó vậy mà lại có một bóng người!

Người nọ nhẹ nhàng ngáp một cái, tựa như đang mộng đẹp thì bị quấy nhiễu.

Lúc hắn đứng dậy, mái tóc dài đang vắt trên vai cũng nhẹ nhàng rung động, còn có vài sợi sợi qua chóp mũi của hắn. Dưới ánh trăng ánh lên vài tia màu lam hoàn mỹ —— tựa như màu của ngọc bích.

Đôi mắt màu lam của hắn mỉm cười: “Bệ hạ, Lâm Linh, đã lâu không gặp.”

Lâm Linh há hốc, hơn nửa ngày mới học ra được hai chữ: “Mặc Lâm?”

“Sư phụ, sao lại gặp người ở đây?” Ngay cả Arthur luôn tinh táo cũng lắp bắp kinh hãi.

“Ôi, đại khái là lâu rồi không quay lại đây, chính ta cũng bị lạc đường trong cung.” Về mặt Mặc Lâm buồn bực nói, “Đi tới đi lui thì tới phòng này, vừa vào đã có cảm giác chẳng muốn đi ra, phòng của công chúa vào được lắm đấy. Nhưng ta sợ dọa tới công chúa, nên không thể làm gì khác hơn đành tránh mặt đi. Nhưng thật sự là quá lâu, ta sợ nếu ta không ra ngoài thì sẽ bị nghẹt thở ở trong mà chết mất. Cho nên——”

Lâm Linh và Arthur hai mặt nhìn nhau, thấy rõ ý tứ trong mắt đối phương, “Hắn ta nói xạo.” Có đánh chết bọn họ không tin, một kẻ thành thực ma pháp như Mặc Lâm lại có thể lạc đường trong vương cung.

“A, đúng rồi,” Mặc Lâm mỉm cười, “Mới nãy lúc công chúa moi dao ra tự đâm vào tay chính mình, ta mém chút nữa bị dọa xỉu đó nha.”

“Người ở trong tù quần áo sao có thể thấy rõ được? Người nói hươu nói vượn là để giúp cô ta sao?”

Từ lúc thấy Mặc Lâm xuất hiện, sắc mặt công chúa cũng đã trở nên trắng bệch, những vẫn tràn đầy hy vọng kiên định phủ nhận.

“Nói hươu nói vượn?” Mặc Lâm cười cười, “Vậy thì để cho con mắt của ta chứng minh đi.”

Nói rồi, hắn co tay moi chính mắt phải của mình ra.

Trong nháy mắt mọi người ở đây đều bị hóa đá ——

“Đừng sợ, con mắt phải của ta có tác dụng ghi lại hình ảnh, nhưng chỉ có thể hiện lên hình ảnh vừa rồi.”

Mặc Lâm đặt con mắt ở trên tay, chiếu dưới hoa nền, tường thành đối diện liền hiện lên hình ảnh, là tràng cảnh lúc công chúa trở về phòng.

Khóe miệng Lâm Linh cứng đờ, con mắt Mặc Lâm thật sự là rất thích hợp để chiếu phim ma đó.

Hình ảnh tiếp tục thay đổi từ cảnh này sang cảnh kia, cho đến cảnh công chúa dùng dao tự đâm vào tay của mình thì ——

“Được rồi, dừng lại đi!” Công chúa quát to một tiếng, bùng kín mặt ghen ngào, “Là ta, là do ta làm!”

“Công chúa, tại sao muội lại làm như vậy!” Về mặt Morgan phu nhân về mặt trầm xuống mở miệng, “Uổng công ta đã tin muội như vậy, bây giờ còn hãm oan cả Tiểu Linh.” Nàng lại chuyển hướng sang Lâm Linh, hốc mắt hồng hồng thấp giọng nói “Xin lỗi, Tiểu Linh, ta đã hiểu lầm muội. Muội có thể bỏ qua cho tỷ tỷ không? Muội không tin tỷ tỷ sao?”

Lâm Linh không ngờ Morgan chỉ nói mấy câu đã phôi sạch quan hệ với công chúa, khiến nàng nhất thời giật mình không biết nói như thế nào.

Nàng đành miễn cưỡng mỉm cười: “Sao muội có thể trách tỷ được, Morgan phu nhân.”

Arthur hết nhìn Morgan phu nhân đến nhìn công chúa, ánh mắt lạnh băng: “Công chúa Guinevere, cô làm ta rất thất vọng, mời cô ngày mai hồi Camland quốc.”

Công chúa sùng sốt, lại tiếp tục ghen ngào.

Mọi chuyện giải quyết viên mãn, mọi người cũng không ở lại nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Lâm Linh vừa ra tới cửa đã nắm lấy tay Mặc Lâm tính kéo hắn về phòng mình. Nàng đang có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn đây.

“Khuya rồi, sư phụ cần được nghỉ ngơi.” Arthur bình tĩnh nhìn nàng, “Có chuyện gì ngày mai hãy hỏi.”

Mặc Lâm gắn con mắt về lại chỗ cũ, ý vị thâm trường nhìn Arthur: “Đêm nay ta cũng đáng được nghỉ ngơi.” Hắn lại nghiêng đầu liếc sang Lâm Linh, “Ngày mai, ta ở phụ cận giáo đường trong cung chờ người.”

Sau khi thấy Mặc Lâm đã khuất dạng phía cuối hành lang, Lâm Linh ho nhẹ một tiếng, che dấu tâm tình đang hỗn loạn của mình nói một câu, “Tôi cũng quay về phòng mình đây.”

Về mặt Arthur lập tức biến thành hắc diện thần, không nói lời nào nhìn nàng, khiến cho nàng không hiểu rốt cuộc tại sao hắn lại giận nàng.

“Vậy..... tôi đi đây.”

Nàng nhắc lại thêm một lần nữa, vừa tính xoay người thì lại bị hắn bắt lấy cổ tay.

Sắc mặt của hắn càng thêm khó coi, đột nhiên lấy một thứ từ trong ngực ra, thấp giọng nói: “Nàng nhờ Phiêu Nhân giúp nàng tìm cái này?”

Lâm Linh tập trung nhìn vào tay hắn, trên trán nhất thời chảy xuống ba đường hắc tuyến, đó là một cái trứng gà!

“Sao tôi lại cần thứ này? Tên Phiêu Nhân kia.....” Lâm Linh ảo não vỗ vỗ đầu mình.

“Không cần trách hần, hần cũng là do lo lắng cho nàng nên mới nói cho ta biết.” Arthur trừng mắt nhìn nàng. “Thế nào, lại muốn quay về? Ngay cả sinh nhật ta cũng không thèm tham gia?”

Lâm Linh vừa nghĩ tới chuyện chịu ủy khuất lúc trước, lá gan không khỏi lớn hơn vài phần, âm lượng cũng tăng thêm:

“Sao lại trách tôi? Ai kêu lúc chiều công chúa tự mình cắt nhỏ đai lưng, cậu âm dương quái khí không thèm nói chuyện với tôi, cũng nên quên đi, đó là do cậu kêu tôi ra ngoài mà! Tôi còn tưởng cậu vốn không thèm tin tôi chứ, đương nhiên vì vậy nên mới tức giận quay về, đều là tại cậu mà!”

“Ta kêu nàng đi ra ngoài, là sợ nàng kích động quá mà làm chuyện thiếu suy nghĩ, lúc đó sẽ trúng kế của nàng.” Sắc mặt Arthur hoà hoãn vài phần, “Đầu óc của nàng lúc đó, làm sao có thể đấu lại lời nàng ta.”

Lâm Linh hừ một tiếng, quay đầu đi, một hồi lâu mới không tình nguyện nói mấy chữ: “Vậy thì cảm ơn cậu đã tin tôi.”

Arthur bắt đầu đi thò dài một cái, duỗi tay ôm Lâm Linh vào lòng: “Chỉ cần nàng nói, ta đều tin. Vô luận chuyện gì xảy ra, ta đều luôn ở bên người đồ ngốc nàng.”

Lâm Linh bị hần nhẹ nhàng ôm vào lòng, nghe tiếng tim đập chậm rãi trong lồng ngực rắn chắc của hần, chỉ cảm thấy thật an tâm và yên bình, trong nháy mắt như chìm vào trong mơ.

Tất cả những ủy khuất giờ đây đều đã tan thành mây khói.

Hơi thở ấm áp của hần nhẹ nhàng thổi qua tai nàng, nhưng những cánh hoa rụng ngày xuân, từng mảng nhẹ nhàng phát vào mặt nàng.

Trong lúc hư hư ảo ảo đó, Lâm Linh nghe được một câu mập mờ nhưng rất rõ ràng, phát ra từ cổ giọng trầm tính.

“Chỉ cần mỗi ngày mặt trời đều mọc, chỉ cần còn có ngày mai, ta vẫn sẽ luôn ở bên cạnh nàng.”

Thời khắc ấy trong lòng nàng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, như đang bị mưa thì được một vòng tay ấm áp bao lấy, như đang giữa trưa thì được nằm lên một phiến đá mát lạnh, như nằm dưới bầu trời trong xanh ngắm những đám mây lười biếng lơ lửng, như vừa được giam cầm nhưng vẫn được tự do, những tiếng kêu the thé chạy dọc người nàng.

Chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

Ngày mai tới là chuyện của ngày mai, mỗi một ngày đều là ngày mai. Chỉ cần có ngày mai, nàng vẫn sẽ luôn ở bên cạnh hần.

Một hồi lâu, nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, cựa quậy trong lồng ngực hần: “Đúng rồi, Arthur, nếu sự thật đúng là tôi làm, cậu thật sẽ đánh tôi rồi đuổi ra ngoài sao?”

Ánh mắt Arthur chế nhạo nhìn nàng: “Nàng nói thử xem?”

Nàng khẽ hừ nhẹ một tiếng, giãy ra khỏi lòng hần: “Dù sao cậu cũng chưa bao giờ biết thương hoa tiếc ngọc, cũng có thể lắm chứ.”

Hần ách nhiên thất tiểu, duỗi tay mở chiếc áo khoác, lấy ra chiếc đai lưng màu tím của nàng.

“A, cái đai lưng!” Nàng mừng rỡ kêu lên.

Sắc mặt Arthur hình như hơi xấu hổ, lập tức mở giọng lạnh lùng một cách không tình nguyện:

“Đây là đai lưng sao, hình dáng không có gì đặc biệt, đường may thì hỗn độn nhìn chẳng được, xấu nhất là cái hình mũi tên xuyên tim kia, đây là trù cho bốn vương bị mũi tên bắn chết sao?”

“Cái gì trù cậu chết vậy, cái này là một của cậu, một của tôi.”

“A! Vậy là hai chúng ta cùng bị mũi tên bắn chết?”

“Tôi mặc kệ cậu đấy!”

Còn một chuyện nữa, đó chính là Morgan phu nhân, nàng ta cho nàng một cảm giác sợ hãi và bất an chưa từng có. (ta không biết câu này có bị cắt không mà chen ngang vậy à)

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Gặp chuyện ở giáo đường

Sang ngày thứ hai, Lâm Linh nghe tin công chúa đã rời khỏi vương cung.

Mặc dù đối với nàng đây là một tin tốt, nhưng nàng vẫn không cảm thấy cao hứng như trong tưởng tượng của mình.

Có lẽ do mình là một loài động vật phức tạp chẳng. Mặc dù công chúa đã đổ oan cho nàng, nhưng đến cùng mà nói thì cũng là do công chúa yêu Arthur.

Nếu không phải do mình xen vào, Arthur và nàng đã là chân chính một đôi.

Lâm Linh vốn tính ngủ trưa một lát rồi mới đi gặp Mặc Lâm, ai ngờ lúc tỉnh dậy đã là hoàng hôn. Nàng vội vàng thay quần áo, giục ngựa chạy tới phụ cận giáo đường.

Ánh nền dọc đường thi thoảng nhảy lên trong không khí, xa xa nhìn lại, tựa như những đốm lửa trong đêm đen, mùi hương đèn cầy lượn lờ trong không khí, xen lẫn với tiếng đàn mơ hồ.

Hoa hồng treo bên cửa sổ ẩn hiện trong bóng tối, đôi mắt lam trong suốt như thủy tinh của Mặc Lâm, chữ giá thập hoàng kim lóe sáng, lóe lên ánh sáng chói mắt.

“Ôi, bây giờ người mới tới đó à? Ta đợi người từ lúc mặt trời mọc tới mặt trời lặn, từ mặt trời lặn đến tối hù luôn đây.” Mặc Lâm ai oán nhìn nàng.

Lâm Linh không khỏi bật cười:

“Nghe sao giống – oán phụ thế ~ được rồi, trong khoảng thời gian vừa rồi rốt cuộc người đã đi đâu thế? Ta còn tưởng người biến mất hẳn khỏi nhân gian luôn rồi chứ?”

“Ta đương nhiên là có chuyện gấp muốn làm.” Thần sắc Mặc Lâm chợt tối, ngẩng đầu nhìn nàng: “Còn người? Gần đây vẫn ổn chứ?”

“Vẫn tốt lắm, người xem chúng ta không những đã đánh bại người Saxon, Arthur đã thống nhất England, kế tiếp còn,” Lâm Linh dừng lại vài giây, lo lắng một cái gì đó, lại thấp giọng mở miệng: “Mặc Lâm, sau khi trò chơi kết thúc, ta nhất định phải rời khỏi đây sao?”

Mặc Lâm không trả lời nàng, xoay người gây một chút ánh sáng trên ngọn nến.

Ánh sáng chiếu rọi lên khuôn mặt yên lặng của chúa Jesus trên giá gỗ, thân hình vô lực yếu ớt nằm lên gối Thánh mẫu, như một gốc cây bị cắt đứt sinh mệnh, ngài còn ngửa mặt lên trời cao, hai tay dang rộng, như đang chống lại thương đau.

Đá diệp y phát pho đặt trên nền ngọc thạch, im lặng trang nghiêm mà đau thương.

“Lâm Linh,” Giọng nói của hắn mang theo vài phần mờ ảo, “Người và Arthur yêu nhau, đúng không?”

Mặt Lâm Linh đỏ lên, giọng nhỏ như muỗi.

“Vậy người thấy vô cùng hạnh phúc khi ở cùng với nó sao?” Hắn bình tĩnh hỏi.

Miệng nàng không khỏi hơi cong lên: “Hạnh phúc, rất hạnh phúc.”

Mặc Lâm nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngẩng đầu lên nhìn Jesus pho tượng thấp giọng nói:

“Thần từng nói với người ta rằng: Ta chữa thương cho người, cũng chỉ để làm hại người; Ta sủng ái người, cũng chỉ để trừng phạt người. Từng có hạnh phúc, sẽ có thống khổ. Tất cả mọi thứ đều rất đơn giản, tất cả mọi chuyện cũng không đơn thuần; trước mặt tốt đẹp bao nhiêu, chân tướng sau lưng lại tàn khốc bấy nhiêu. Hạnh phúc đảo mắt cũng chỉ sẽ trở thành một ký ức, hạnh phúc cách bất hạnh trong một khoảng rất gần. Mà yêu chính là lựa chọn tự hành hạ lẫn nhau, chịu hành hạ cùng nhau. Như vậy, Lâm Linh, người chuẩn bị kỹ rồi sao?”

“Chuẩn bị. cái gì?” Lòng nàng tràn ngập cảm giác bất an.

“Chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón mọi khó khăn phía trước. Có lẽ sẽ có nhiều thứ khiến người không thể nào chịu đựng được, có lẽ sẽ khiến người thống khổ bi ai, thậm chí còn có thể đưa người vào tận cùng của sự tuyệt vọng, cho dù như vậy, người vẫn chọn tin tưởng đối phương sao? Người vẫn có thể tiếp tục kiên trì chứ? Lâm Linh.”

“Nhất định. Vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ tin tưởng cậu ấy như cậu ấy đã tin tưởng ta.” Lâm Linh ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt hắn, gần từng chữ: “Ta muốn ở bên cạnh cậu ấy.”

“Cho dù chỉ là hư ảo cũng không sao?” Mắt hắn gọn lên một tia phức tạp.

“Cậu ấy không phải hư ảo,” Lâm Linh lác lác đầu, “Không chỉ cậu ấy, còn có Tiểu Lan, Khai, Tiểu Tư, kể cả người nữa, Mặc Lâm, đối với ta mà nói, tất cả mọi người đều không phải hư ảo.”

“Lâm Linh,” Tiếng nói phập phồng của hần thiếu vừng vàng, tịch liêu, thậm chí còn có một chút cô đơn phiền muộn, “Nhiều khi ta thấy hăm mộ người, vô luận kết cục như thế nào, ít nhất, đối phương cũng yêu người.”

“Mặc Lâm.” Lần đầu tiên nàng thấy Mặc Lâm chán nản như thế.

“Nhớ kỹ lời người, vô luận thế nào, đều phải tin tưởng đối phương.” Hần xoay người đi ra ngoài, vừa ra tới cửa thì quay đầu lại nói một câu, “Hai ngày sau ta lại rời đi lần nữa. Khi nào có thể trở về, chính ta cũng không biết.”

“Vậy là có ý gì?” Lâm Linh ngẩn người, “Người muốn đi đâu?”

Hần chỉ mỉm cười, tiếp tục tiến lên phía trước.

“A, Mặc Lâm, đối với người, không hề có thứ gì khiến người có thể đánh đổi mọi thứ để bảo vệ sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên.”

Sau khi Mặc Lâm rời khỏi, Lâm Linh đứng lại trong giáo đường thêm một hồi.

Nàng đứng trước pho tượng hồi lâu, chẳng suy nghĩ gì sâu xa, mà cảm xúc lại mịt mờ hải không, đúng là nàng chẳng mong mọi chuyện sẽ thuận theo nước chảy bèo trôi.

Cô tịch, mờ ảo, khiến nàng dần quên.

Đang lúc đi ra khỏi giáo đường, nàng phát hiện hoàng hôn đang chói mắt, những đường vệt đỏ kéo dài ở chân trời, nhảy nhót như hỏa diễm, như muốn thiêu đốt mọi thứ ở đây.

“Đoàng!” Một tiếng kêu vang lên trong không trung, Lâm Linh không chút phòng bị, trong nháy mắt nàng cảm thấy đầu vai lạnh như băng, sau đó lập tức nóng rất lên. Đột nhiên bị công kích, nàng lao đảo vài cái tiến về phía trước, rồi khuỵu một gối xuống.

Máu sền sệt không ngừng trào ra, mồ hôi chảy ròng ròng xuống vết thương đau đến thấu xương.

Cắn chặt răng, cố gắng không được để cho mình bất tỉnh, ý thức nói cho nàng biết, hình như nàng trúng đạn rồi.

Trúng đạn??

Lúc Lâm Linh nhận ra được nguyên nhân thì bắt đầu cảm thấy run rẩy, tại sao trong trò chơi ở thời Trung cổ lại có thứ này?

Tại sao?

Bốn phía khôi phục lại về yên tĩnh vốn có của nó. Gió vẫn nhẹ nhàng thanh lương, chỉ là pha thêm trong đó một chút kinh ngạc và sợ hãi. Lâm Linh lần nữa cắn chặt môi dưới đang run rẩy, hô hấp gấp gấp nói rõ cho nàng biết vết thương đang vô cùng đau nhức.

Quần áo bắt đầu nặng trĩu bám sát vào người, dùng một thứ chất lỏng dính vào áo.

Mở năm ngón bàn tay trái, nàng giật mình nhìn thấy một màu đỏ sẫm ghê người, loang lổ mà đau đớn, tàn khốc mà cắn nuốt lấy sinh mệnh.

Là ai? Đến cùng là kẻ nào??

Thu hết sức lực trong cơ thể, nàng miễn cưỡng đứng lên, bất an quay đầu tìm kiếm con ngựa, cố nhích tứ chi, vùng vẫy xiêu vẹo tiến về phía nó.

Nơi đây không thể ở lâu, đứng đó mà đã bị đánh như vậy, rất có thể ai đó đã chú ý tới mình, nghĩ đến đây, đột nhiên một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng nàng át đi cả sự đau đớn trên vai.

Không muốn chết, nàng không muốn cứ thế mà biến mất khỏi đây.

Nàng còn bao nhiêu thời gian?

Trước mặt lại thêm một trận choáng váng, máu đã làm ướt sũng cả cánh tay phải và quần áo nàng, từng giọt lại từng giọt nhỏ lên thảm cỏ xanh mướt, có vẻ quá gây chú ý.

Mang theo một người máu, nàng cố nắm chặt dây cương, khả năng cuối cùng có thể làm chỉ là nhảy lên lưng ngựa, bám chặt lên nó, để nó tùy ý chở mình tẩu thoát.

Tất cả tư tưởng, tất cả ý thức, cũng chỉ còn một: Mau đi! Rời khỏi nơi này! Mau đi.

Chính nàng cũng chẳng biết con ngựa đã chạy bao lâu, tất cả sức lực cũng dần đánh mất theo từng hạt huyết châu.

Loáng thoáng thấy đại môn vương cung, nàng khẽ nhích một chút, buông lỏng tay nắm dây cương, cả người ngã xuống ngựa.

Chương 129: Quay về

Đêm tối yên tĩnh mà lạnh băng. Ánh trăng mềm mại từ từ đổ xuống qua khe lá, cảm xúc lo âu cực lực vào ban đêm như được giãn ra.

Arthur đang từ từ định thần lại sau việc thấy Lâm Linh một thân đầu máu tươi ngoài cửa vương cung. Hắn từng thấy một câu trong một cuốn sách: “Trái tim trong nháy mắt như chợt ngừng đập”, rốt cuộc hắn cũng cảm nhận được cảm giác đó đáng sợ như thế nào. Hàng ngàn mũi tên băng như đang cắm vào người hắn, như hăm thân mình dưới thâm sơn cùng cốc, trái tim hắn như bị màn đen xâm chiếm lấy, lan đến tận cổ..... hô hấp khó khăn đến phải há mồm mà thở, khi ngủ lại có cảm giác như có một tảng băng đang chạy xuống cổ họng — đúng là còn đau đớn hơn gấp trăm lần bị đao thương chém trúng.

Mặc dù Mặc Lâm vẫn đang ở trong phòng điều trị cho nàng, nhưng trong lòng hắn vẫn chưa bao giờ bất an như vậy. Rốt cuộc là nàng đã bị hung khí gì đánh trúng? Hắn chưa từng gặp qua vết thương đó, không phải do thương, cũng không phải do kiếm..... Nhưng là ai đã đá thương nàng? Vạ nhất nàng.....

Hắn không dám tiếp tục nghĩ thêm nữa, trí tưởng tượng có sức mạnh rất lớn, nó có thể khiến người ta hồi sinh, cũng có thể khiến người ta bị hủy diệt.

“Bệ hạ, đừng lo lắng quá. Lần trước Lâm Linh trúng độc mạnh như vậy, Mặc Lâm còn có biện pháp cứu cô ấy, lần này nhất định cũng không có chuyện gì đâu.” Khải miễn cưỡng nở một nụ cười an ủi hắn.

“Đúng vậy, Lâm Linh nhất định sẽ không sao.” Ánh mắt Lancelot phức tạp nhìn ra cửa sổ, ánh trăng rọi lên mặt hắn như kết lại một tảng băng sương.

Gương mặt hi hi ha ha ngày thường của hầu tước Gawain giờ đây đang cau có: “Nếu như anh ta có thể cứu Tiểu Linh, ta nguyện ý đem tất cả tài sản của ta ra làm tạ lễ.”

“Nếu ta mà biết ai đã làm hại Lâm Linh, ta nhất định sẽ đánh nát xương hắn!” Khải tức giận nói một câu.

Nghe được những lời này, sắc mặt Arthur hơi đổi, âm thầm xiết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên một tia sát khí sát bén, giọng nói lạnh khốc: “Bọn Đặc Lý Ti nếu tìm ra được thông tin gì thì lập tức báo cho ta biết.”

Bóng đêm càng ngày càng bao phủ, bốn phía trong triều mà lạnh lùng, trong không khí thì thoảng còn có cánh hoa phiêu linh bay bổng, mùi hoa thơm ngát, nhưng lại không thể an ủi tâm hồn người khác, ngược lại lại kéo theo vô hạn bi thương.

Cửa đột nhiên mở ra, Mặc Lâm chậm rãi bước tới, vẻ mặt hắn vô cảm nhìn Arthur, sắc mặt có chút tái nhợt. Hắn mở miệng, nhưng lại không phát ra một tiếng nào.

“Nàng — thế nào?” Arthur nghe thấy giọng nói của mình đột ngột vang lên, hỗn loạn như gió đêm, khàn đặc và vỡ choang.

Mặc Lâm rừ rừ: “Cô ấy vẫn còn hôn mê.”

Tim Arthur run mạnh, vực thẳm của sự bi thương như đang đặt trước mặt hắn, hắn cố gắng trấn định nói: “Các người đứng đây chờ ta, ta vào xem nàng trước.”

Ánh trăng tuyệt sắc xuyên qua song cửa, Arthur chưa bao giờ thấy nó lại sáng đến thế. Ở những nơi ánh trăng đi qua, thế giới đậm đen như mực. Mà cô gái đang nằm lẳng lẳng dưới ánh trăng kia, đôi lông mi dài mềm mại như nhung của nàng nhắm chặt, như con bướm nhỏ nằm dưới nền tuyết lạnh lẽo mà thờ dài.

“Lâm Linh.....” Giọng nói của hắn trầm thấp mà khàn đặc, căng cứng như dây đàn.

Lâm Linh trong cơn hôn mê mơ hồ nghe thấy tiếng gọi của Arthur, cố gắng muốn nâng mí mắt lên, nhưng cả người lại chẳng có tí sức lực nào. Rõ ràng vẫn còn ý thức, nhưng lại không thể nhúc nhích được gì. “Su phụ, rốt cuộc nàng đã bị cái gì đá thương vậy?” Nghe thấy tiếng bước chân của Mặc Lâm, Arthur trầm giọng hỏi.

“Nàng là bị một loại vũ khí đặc biệt đánh trúng, cho dù ta có dùng ma pháp cũng không thể làm gì được.” Thần sắc Mặc Lâm buồn bã cúi đầu.

Arthur chỉ cảm thấy trái tim lạnh hẳn đi, lạnh như bị ngâm trong biển sâu, như bị vô số thanh kiếm đâm kịch độc đâm trúng, trái tim không thể nhúc nhích.

“Chẳng lẽ — không còn cách nào khác sao?” Mỗi một chữ hắn nói, hô hấp như bị đông cứng lại.

“Cũng không phải không có cách khác.” Mặc Lâm nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Lập tức đưa cô ấy quay về thế giới của mình.”

Arthur biến sắc, nhưng lập tức không chút do dự liền ra lệnh cho Phiêu Nhân mang trứng gà tới.

“Sư phụ, đưa nàng về đó thật sự sẽ không còn việc gì sao?” Trong thời gian chờ đợi, hắn muốn có một đáp án rõ ràng.

“Sau khi trở về thế giới của cô ấy, cô sẽ không có việc gì.” Mặc Lâm nhìn Lâm Linh một cái, “Tuy nhiên, cô ấy buộc phải ở thế giới của mình ít nhất ba tháng mới được quay lại, như vậy vết thương mới có thể hồi phục hoàn toàn.”

“Ba tháng.....” Trong mắt Arthur xẹt qua một tia không muốn, nhưng giọng điệu vẫn cố kiên định, “Chỉ cần nàng không sao, cho dù thời gian có bao lâu cũng được.”

Người hầu nhanh chóng đưa trứng gà từ chỗ Phiêu Nhân tới. Chuyện này cũng khá may mắn, nếu như lúc trước Lâm Linh không nhờ Phiêu Nhân đi mua giúp mấy quả trứng gà, bây giờ sợ là trong vương cung chẳng có lấy một thứ hàng cấm này.

Arthur cẩn thận lột vỏ trứng, dùng thìa múc một muỗng nhỏ đưa vào miệng nàng.

Miệng Lâm Linh hoàn toàn vô thức nuốt xuống, nàng mơ hồ cảm thấy Arthur nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nhét một cái gì đó vào tay nàng, rồi nắm thật chặt tay nàng, giọng nói hung ác của hắn vang bên tai: “Đồ ngốc, ba tháng nếu nàng không quay trở lại, ta nhất định sẽ trừng phạt nàng thật nặng!”

Nàng không biết đáp lại như thế nào, chỉ cảm thấy lực trên tay mình dần dần yếu đi, cùng với đó độ ẩm cũng dần mất đi. Trong lúc mê mang, nàng dường như còn nhìn thấy đôi mắt màu tím tràn ngập đau đớn và vô vàng lo lắng của Arthur nhìn chăm chăm vào nàng.

Sau đó, trước mắt Lâm Linh xuất hiện những đốm sáng không ngừng xoay tròn, nàng biết ý thức mình sắp mất đi, sẽ nhanh chóng rời khỏi đây..... trong khoảnh khắc từ từ biến mất khỏi ngực Arthur, nàng cảm nhận được sự ôn nhu và khát vọng đau đớn, dường như còn có một chút bị thương.

Chờ nàng, Arthur. Ba tháng sau nhất định nàng sẽ xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn vào nơi nàng vừa biến mất, Arthur nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu ra sau.

“Bệ hạ.....” Mặc Lâm dường như muốn nói gì, suy nghĩ một hồi lại nhin xuống.

“Sư phụ, con nghĩ con cần yên tĩnh một lát.” Arthur chậm rãi xuống ghế, quay đầu nhìn ra mặt trăng ngoài cửa sổ, ánh trăng không biết từ khi nào đã ẩn vào mây đen. Đêm khuya tựa như đôi mắt của hắn, như có một dòng chảy hắc ám nhảy ra từ trong mắt.

“Vậy bệ hạ sớm đi nghỉ đi, ta cáo lui trước.” Mặc Lâm kéo cái rèm cửa lồng thiên nga đỏ sậm dày cộp xuống, che đi tất cả ánh sáng trong phòng. Trước khi đóng mạnh cánh cửa sau lưng, hắn liếc một cái về phía Arthur.

Quốc vương trẻ tuổi ngả đầu xuống, hai tay nắm lại đặt trên trán, trong bóng đêm u ám như đang thăm cầu nguyện.

Lâm Linh bừng tỉnh bật dậy phát hiện mình đã quay về thế giới hiện thực. May mà lần trước nàng rời đi vào ban đêm, cho nên hiện tại vẫn không có gì thay đổi. Nàng cuống quýt bật đèn bàn, xốc áo nhìn bà vai của mình, nơi đó căn bản chẳng có một vết thương nào, mọi thứ hoàn toàn chẳng có một chút thương tổn gì, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hóa ra trong thế giới trò chơi mà bị thương, thế giới hiện thực sẽ chẳng sao cả.

Nhưng tại sao lại gặp một món vũ khí vốn chẳng hề có trong lịch sử Trung cổ vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là có liên quan đến việc trình tự trò chơi bị rối loạn?

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên nàng duỗi tay chạm phải một thứ gì đó, lúc lấy ra lập tức hoảng sợ. Đó là con mắt của Mặc Lâm! Nàng hoảng hốt quăng con mắt lăn tới cạnh tường, con mắt nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt, phát ra giọng nói của Mặc Lâm!

“Tiểu Linh, nhất định phải nhớ là đúng ba tháng sau ngươi mới có thể trở về, thiếu một ngày cũng không được. Nói cách khác, nếu trở lại trước thời hạn thì vết thương sẽ lại tái phát, tất cả kỹ năng của ngươi sẽ bị hạn chế. Nhớ kỹ!” Vừa dứt lời, ánh sáng màu lam vụt một cái biến mất.

Lâm Linh cứng họng nhìn trần trời về phía trước, hoàn toàn đứng hình.

Không cần phải nói, nhất định là Mặc Lâm sợ nàng hôn mê không nghe rõ nên mới dùng cách này để truyền tin. Dùng ma pháp này cũng thật là, hết cách rồi hay sao mà lại đi gửi cái con mắt này tới dọa nàng vậy. Lần sau có khi nào là lỗ tai của hắn bay tới không? Ách~~~ rùng rợn quá.....

Lâm Linh thuận tay ôm lấy chiếc gối êm mềm như nhung ở đầu giường, vui cả cái đầu vào đấy. Vừa nghĩ tới chuyện ba tháng không được nhìn thấy Arthur, nàng cảm thấy khoảng thời gian này thật là dài. Nàng chậm rãi nhớ tới giọng nói ôn nhu của Arthur lúc nàng hôn mê, độ ẩm từ các đầu ngón tay, hơi thở ấm áp..... Vì có hắn bên người, nỗi đau của nàng như được giảm bớt. Đột nhiên nàng nhớ tới thứ mà Arthur đã nhét vào tay nàng, nhanh chóng lôi ra xem, quả nhiên trên ngón tay có một chiếc nhẫn màu bạc.

Arthur — tặng nhẫn? Mặt Lâm Linh đỏ lên, trống ngực cũng đập nhanh hơn. Nàng cẩn thận vuốt ve chiếc nhẫn, mặc dù nhẫn rất lạnh lẽo, nhưng trong lòng của nàng lại ấm áp như xuân, như có một đóa hoa đang nở rộ trong lòng nàng, tựa như gió nam thổi qua cánh đồng hoa tím Pháp....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Học bài chung ở nhà

Có lẽ là do đã ở cô đại quá lâu, Lâm Linh bắt đầu cảm thấy có chút không thích ứng với cuộc sống hiện đại. Nhất là ở thời khắc này – lúc trước đang nằm trong chăn êm nệm ấm thì bị Arthur đánh thức dậy thì thấy vô cùng thống khổ — nhưng nếu nói đây là khoảng thời gian hạnh phúc, thì thời gian hiện tại lại thống khổ sao?

Hình như là cực kỳ thống khổ mới đúng.

“Lâm Linh, còn không mau rời giường! Nếu không sẽ bị muộn học đấy!” Ngoài cửa truyền đến giọng nói quen thuộc của mẫu thân đại nhân, làm Lâm Linh vừa cảm thấy mừng rỡ vừa cảm thấy mất mát.

Mừng rỡ là do đã có thể được gặp lại mẹ, nhưng lại có chút mất mát vì mình đã quay lại cuộc sống của một người bình thường. Trong thế giới trò chơi, nàng là một nữ công tước, so với bây giờ, thật khác nhau một trời một vực.

“Hai tuần nữa con lại phải thi đúng không, con nhất định phải chuyên tâm ôn tập, cố gắng đạt thành tích tốt. Ba mẹ đang mong con có thể đỗ được vào một trường đại học danh tiếng đấy. Con phải biết là bây giờ cạnh tranh quyết liệt như thế nào……” Trong bữa sáng, Lâm mụ lại bắt đầu lái nhai.

Lâm Linh ở một bên vừa xì xụp húp đậu hũ nóng, một bên cắn một cái bánh quẩy, mặt không đổi sắc nghe lão mụ dạy bảo. Lúc trước nhờ có Khải, giờ nàng đã quen với việc bữa ăn sáng có người lái nhai bên cạnh rồi!

“Được, mẹ, nếu lần này con mà đứng một trong mười vị trí đầu bảng, mẹ có thể đáp ứng một yêu cầu của con được không?” Nàng chép chép cái miệng trống không, cầm tiếp một cái bánh quẩy. Đây là thế giới hiện thực đó, mì sợi cho dù có nhiều nàng cũng muốn ăn.

“Nếu con mà đứng được một trong mười vị trí đầu bảng, con muốn gì ba mẹ sẽ mua cho con cái đó.” Ba đang đứng ở cửa mang giày liền xen mồm vào nói.

“Con không muốn mua cái gì cả.” Lâm Linh nở một nụ cười đẹp đẽ, “Ba, suốt ngày ba đều bận rộn như vậy, chúng ta chưa có người nào được một lần ra ngoài đi chơi. Nếu lần này con được một trong mười vị trí, chúng ta cùng đến Nguyệt Hồ chơi có được không?”

Lâm ba và Lâm mụ liếc mắt nhìn nhau một cái, mỉm cười: “Được, nhất định như vậy đi.”

Khí trời hôm nay không tồi, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời trên nền trời trong xanh, nhìn bầu trời một hồi khiến lòng người có cảm giác thật ấm áp, một cảm giác ấm áp và bình yên.

Khí trời tốt thì đương nhiên tâm tình cũng không tồi. Lâm Linh vốn đúng là mang tâm trạng đó đến trường, nhưng lúc nàng vừa thấy một bóng người đứng cách đó không xa, tất cả tâm trạng đang tốt nhất thời bốc hơi tới chín tầng mây.

Dưới cái bóng mờ ở một tán cây, Tam công tử Tề Văn Du đang nhẹ giọng nói chuyện với một cô gái nào đó, thân hình hoàn mỹ của hắn như được một vầng sáng bao phủ, ôn nhuận mà yên lặng, tựa như hòa cùng một thể với thiên nhiên. Đôi mắt màu đen ánh lên thân thái sáng ngời, khóe môi luôn mang nụ cười nhợt nhạt phối hợp hoàn mỹ với mái tóc màu đen.

Lâm Linh vội vàng giơ cặp lên che mặt mình lại, đột nhiên muốn đi qua cho thoát kiếp này.

Chỉ là, hình như nàng lại quên bên nàng còn có một người bạn rất thân mang tên – xui xẻo.

“Lâm Linh, cậu sang đây một lát đi.” Giọng nói ôn nhu của Tam công tử đột nhiên vang lên, mặc dù âm lượng không cao, nhưng lại giống như thứ âm thanh ma quỷ nào đó đánh thẳng vào tai nàng.

Ôi! Lâm Linh bắt đầu đâm dẽ thâm thở dài, rất không tình nguyện bước qua. Đến lúc tới bên cạnh hắn, nàng mới phát hiện cô gái kia chính là Trần Di! Nàng lại than khóc thêm một tiếng, này, đây không phải là họa vô đơn chí đó chứ?

“Được rồi, Tiểu Di, em vào trước đi, anh còn chút việc muốn nói với cô ấy.” Tam công tử cười như gió xuân, nhưng Lâm Linh lại cảm thấy như có một trận gió lạnh thổi qua — lạnh quá a.

Trần Di ngẩn đầu hung tợn trừng nàng một cái, Lâm Linh kinh ngạc phát hiện khóe mắt Trần Di có chút hồng, nàng còn chưa kịp hồi thần, khuỷu tay của nàng đã bị đánh mạnh một cái.

Lâm Linh bị đụng trúng thụt lùi hai bước, nàng bắt đầu đâm dẽ vượt chỗ bị đụng đau, về mặt ai oán nhìn cái tên đầu sỏ kia, “Vụ gì vậy?”

“Hử? Chẳng lẽ cô quên cô còn nợ tôi một chén tiền mặt sao?” Hắn khẽ híp con ngươi, “Không phải cô nghĩ là sẽ xù chứ?”

“Vậy rốt cuộc là cậu muốn gì?” Nàng buồn bực nhăn mũi, “Tôi không có ý nhờ vả cậu, nhưng hai tuần nữa là thi rồi, chờ sau khi thi xong tôi lại tới nhà cậu làm công trừ nợ có được không vậy?”

“Cái này thì có gì khó? Cô có thể vừa làm việc vừa ôn bài mà, lúc ôn bài mệt thì có thể làm việc một chút, cũng có tác dụng giữ bài trong đầu cô lâu hơn. Nhất trí như vậy đi.” Hắn vuốt vuốt cằm, “Ừm, vài ngày nữa là cuối tuần rồi, ba mẹ tôi cũng không có ở nhà, cô nhớ qua đó nha.”

“Này, tôi phản đối!”

“Phản đối không có hiệu quả!”

“Tôi vẫn có thể yêu cầu xin phép mà, tôi muốn khiếu nại!”

“Bác bỏ khiếu nại!”

“Này!” Lâm Linh ảo não trừng mắt nhìn bóng lưng hắn, tên kia đúng thật là đã biến nàng thành một nhân công giá rẻ rồi.

Tuy nhiên tâm tình xấu đến nhanh, đi cũng nhanh. Sau khi Lâm Linh vào lớp cùng các bạn, đã nhanh chóng vút đi mấy chuyện bất mãn với tên Tam công tử lúc này ra sau đầu.

Hôm nay mấy thầy cô cũng vẫn thất thường như bao ngày, không phải là tạm thời dò bài thi cũng là kiểm tra bài đột xuất. Sau một ngày bị hành hạ lẫn lộn, rốt cuộc Lâm Linh cũng chờ được tới khoảnh khắc tan học đẹp đẽ.

Lúc này Lâm Linh không khỏi hoài niệm về cuộc sống ở thế giới bên kia.

Bình thường vào lúc này thì nàng đang làm gì nhỉ? Có lẽ là đang cùng uống trà chiều với Lancelot, có lẽ là đang nghe câu chuyện mới nhất từ Khai nhiều chuyện, có lẽ là đang thử một món mới của Phiêu Nhân, có lẽ đang cùng Mordred nghiên cứu mấy phát minh cổ quái đáng ngạc nhiên, có lẽ, là đang bị ai đó máng là đồ ngọc.

Thật sự là rất kỳ lạ, tuy chỉ mới rời khỏi đó có một ngày, nàng đã bắt đầu thấy nhớ mọi người.

“Lâm Linh, hôm nay được tan học sớm, chỉ bằng hai chúng ta cùng kéo về nhà cậu học bài đi.” Quách Đình hưng phấn bay tới, kéo nàng từ trong những suy nghĩ mơ màng về lại thực tại.

“Được!” Nàng gật đầu.

“Vậy đi mau thôi, xe buýt sắp tới rồi!” Quách Đình háo hức kéo nàng đi.

“Ai da từ từ đừng nôn nóng mà!”

“Nhìn kia! Xe tới rồi! Nhanh lên nhanh lên! Chúng ta nên chạy tới thì hơn!”

Lâm Linh nhìn người bạn tốt của mình, nở một nụ cười ấm áp. Nàng bị người bạn của mình lôi kéo với một tư thế không hề thực nữ tí nào, nhưng cánh mũi cứ phập phồng như hít được mùi hương thơm mát của lá xanh, trong lòng cũng trở nên ấm áp.

Cuộc sống như vậy thật ra cũng rất thích hợp với nàng.

Lúc xe buýt chạy qua quảng trường, đột nhiên Quách Đình chỉ vào một cái áp phích dán trên tường rồi la lên: “Nhìn kia, Lâm Linh, [Arthur vương truyền kỳ] tuần sau sẽ ra mắt đó!”

Nghe được cái tên quen thuộc, cơ thể Lâm Linh bỗng rung lên, ngẩng đầu xẹt mắt qua tấm áp phích kia. Diễn viên chính trong Arthur vương là một ngôi sao Hollywood tên Jaegarry, hắn tuy đúng là rất ưa nhìn, tuy nhiên —

“Cậu thấy không? Thật đẹp trai, tớ nhất định phải xem mới được!” Trong mắt Quách Đình bắn ra mấy cái trái tim nhỏ.

“Tuy đúng là cũng đẹp trai thật, nhưng lại không bằng một góc của Arthur. Arthur so với hắn đẹp trai hơn nhiều.” Nàng chưa kịp nghĩ gì đã bật thốt lên.

Ánh mắt Quách Đình kỳ quái đánh giá nàng vài giây, đột nhiên bật cười ha ha: “Không giống Arthur? Lâm Linh, chẳng lẽ cậu đã gặp qua Arthur vương rồi hả? Ha ha ha!”

Lâm Linh biết mình lỡ mồm, vội vàng cố gắng nở một nụ cười tự nhiên nhất che đi sự cô đơn của bản thân. Hờ, nàng đâu chỉ biết hắn, hắn còn là bạn trai của nàng đây.

Nhìn tấm áp phích dần biến mất khỏi tầm mắt của mình, đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng nhớ hắn, tựa như một người du hành đang ở trong một khu rừng tối nhớ một đóm lửa thấp sáng đường đi.

Hai người vừa tới nhà Lâm Linh thì lập tức ngoan ngoãn đi làm bài tập. Lâm mụ còn đặc biệt mang đồ ăn thức uống đem vào, làm tốt nhiệm vụ của một người hậu cần của hai người. Nhưng chỉ trong mười phút, Quách Đình đã bắt đầu thấy chán nản, chốc chốc lại quay tới quay lui, chốc chốc lại nhìn đồng hồ nhìn tây, hiển nhiên chẳng còn tâm tư tiếp tục làm bài tập.

“Oa, Lâm Linh, đây không phải là đĩa CD trò chơi sao?” Đột nhiên nàng phát hiện ra một chiếc đĩa sáng bóng được kẹp trong một cuốn sách.

Lâm Linh nhìn tới, nhất thời biến sắc, nhanh chóng đoạt lại chiếc đĩa, lắp bắp nói: “Đúng, đúng vậy, lúc tớ rảnh thì lên chơi một chút.”

“Đúng rồi, cái đĩa này có tên là gì vậy? Arthur vương truyền kỳ?” Quách Đình hưng phấn nhìn nàng, “Có vẻ rất thú vị, có thể cho tớ chơi thử được không?”

Lâm Linh vội vàng lắc đầu, “Không được không được, tớ cũng vậy thôi, tớ mượn từ người khác.”

“Như vậy sao, thôi quên đi.” Quách Đình nhún vai, “Tiếp tục làm bài tập vậy.”

“Ừ.”

Lâm Linh âm thầm thở nhẹ một hơi, nếu để Quách Đình chơi trò này thì trò chơi sẽ loạn lên mất. Nhưng nếu cậu ấy cũng có thể vào được trò chơi, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt và vui vẻ.

“Đúng rồi, Quách Đình, cậu thích tuýp nam sinh như thế nào?” Nàng nhỏ giọng hỏi thử.

Quách Đình suy tư một lát, hơi ngượng ngùng mím môi: “Tớ thích nam sinh, vẻ mặt sáng sủa một tý, thích nói chuyện, tin tức về phương diện nào cũng vô cùng linh thông, như vậy thì lúc nói chuyện mới không bị tẻ nhạt.”

Khóe miệng Lâm Linh hơi co rúm, đây không phải là chỉ tên Khải lắm chuyện đó sao?

Đúng lúc đó, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng: “Tiểu Linh, mẹ vừa làm một ít bánh hạnh nhân, con với Quách Đình nghỉ mắt một chút ăn tý đi.” Lâm mục vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Không biết có phải là do ảo giác hay không, hình nàng thấy vẻ mặt của mẫu thân hơi kỳ quái. Nhưng đó cũng chỉ là một thần sắc thoáng qua nên nàng cũng không nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Lạc lâm

Cuối tuần, vì cũng không mấy ảnh hưởng tới công việc học tập, nàng bắt đầu chạy đến khu nhà cấp cao của Tam công tử, bắt đầu tiếp tục cuộc sống bí ẩn của một nữ công.

Lâm Linh mang theo một thân oán khí chậm rãi đi vào phòng Tề Văn Du, không tình nguyện kéo tấm khăn trải giường ra.

Nhớ lần trước vì vụ nàng phải lau sàn nhà đến có thể soi gương được mà sùi bọt mép, phỏng chừng hôm nay lại phải giậm lên vết xe đổ đó rồi. Ôi chao, cuộc sống như vậy thật là khổ mả.

“Cộp!” Ngay lúc nàng cố lôi kéo tấm khăn trải giường, đột nhiên có một thứ rớt ra từ trong đó. Nàng tò mò nhặt lên nhìn, hóa ra là — điện thoại di động. Tuy nhiên chiếc điện thoại này nàng chưa bao giờ thấy qua trên thị trường, hơn nữa còn nhẹ tênh như không có trọng lượng. Nàng lật lại, chỉ thấy phía sau có khắc hai chữ — Lạc Lâm.

Lạc Lâm? Hình như tên này nàng đã thấy ở đâu đó rồi, đúng rồi, không phải là ở dưới bức họa chú chó săn vàng kia cũng có ký tên này hay sao?

Nàng suy tư, mở nắp điện thoại lên, vừa nhìn thấy hình ảnh đầu tiên nàng đã chấn động, hình chờ màn hình điện thoại lại chính là — a hoa! Nàng luống cuống ấn lung tung vài phím, trong danh sách liên lạc điện thoại hiện lên một đồng tên, nhưng hình như đó không phải là tên người.

Cuộc chiến Troy

Vương tử Ai Cập

Đại Đế Ba Tư

“Làm việc mà không tốt thì tôi sẽ trừ tiền công đó nhá.” Đang lúc nàng muốn nhìn cẩn thận hơn, Tề Văn Du lại như quỷ đúng lúc xuất hiện trước mặt nàng, mặt không đổi sắc rút cái điện thoại từ trong tay nàng.

“Tề Văn Du, Lạc Lâm là ai?” Nàng thoáng dừng lại, không nhận được tiếp tục mở giọng nghi hoặc, “Tại sao trong chiếc điện thoại trên tay cậu lại có hình ảnh của [Arthur vương truyền kỳ], còn có, mấy danh chữ vừa rồi là?”

“Đã nhìn lên đồ của người khác rồi mà còn đặt thêm mấy vấn đề nhằm chán, cô là người đầu tiên đó.” Tề Văn Du mỉm cười, “Chẳng lẽ cô không thấy sao? Tất cả những tên này đều là trò chơi. Còn Lạc Lâm, cậu ta là một người bạn tốt của tôi, cái này điện thoại này cũng là của cậu ta. Cậu ta là một người cực kỳ thích tên trò chơi, cho nên cũng lưu tên liên lạc thành tên trò chơi, vậy thôi.”

“Ý cậu là tên đó cũng có chơi Arthur vương truyền kỳ?” Tâm Lâm Linh đột nhiên cứng tới cổ họng.

“Ai biết, cũng có thể.” Tề Văn Du nhún vai.

“Vậy tên đó hiện đang ở đâu?” Lâm Linh bối rối hỏi.

“Hình như câu hỏi của cô hơi nhiều, Lâm Linh bạn học thân mến.” Hần nâng cổ tay nhìn đồng hồ của mình, “Thời gian của cô hình như cũng không còn nhiều đâu.”

“Tôi biết!” Lâm Linh tức giận đáp lại, nghi vấn trong lòng càng lúc càng lớn, rốt cuộc cái tên Lạc Lâm này là ai? Nếu như hần cũng chơi [Arthur vương truyền kỳ], có phải mọi chuyện hần trải qua cũng giống y như nàng? Chẳng lẽ hần và nàng chơi không cùng một chiếc đĩa? Hay là mỗi chiếc đĩa đều xảy ra những biến cố khác nhau?

Nàng vừa cố hết sức suy tư, vừa ôm ga trải giường đi về phía nhà vệ sinh, còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên nàng nghĩ tới một việc trọng yếu, vì vậy vội vàng xoay người hỏi: “Tề Văn Du, lần trước tôi đến phòng sách của cậu thấy có cuốn cái chết của Arthur vương, giờ cậu có thể cho tôi mượn xem một chút không?”

“Vậy sao?” Về mặt hần tiếc nuối, “Tôi cho bạn mượn rồi, sợ là ba tháng nữa cậu ấy mới có thể trả lại cho tôi.”

“Ba tháng?” Thần sắc Lâm Linh chợt thất vọng, nhưng lập tức lại nghĩ ở chỗ khác có thể còn có quyển sách khác mà mượn, vì vậy sau đó cũng không hỏi thêm nữa.

Khoảng gần giữa trưa, Lâm Linh mãnh liệt yêu cầu nghỉ ngơi một lát, nếu không sẽ bãi công. Một kẻ ăn không ngoan thì cũng phải biết nhìn xa trông rộng, nàng dự đoán trước chắc chắn thế nào bữa ăn cũng sẽ có biến, vì thế nàng rút ra một ổ bánh mì và một bình nước để phòng lại bị mắc lừa.

Tề Văn Du vừa buồn cười nhìn nàng, vừa thần nhiên tự đắc chế biến một bàn tiệc lớn.

“Thật sự không ăn sao? Ừm, tôm hùm hải sản ngon thật!” Hần thi thoảng còn khiêu khích nàng vài câu.

Lâm Linh nuốt vào miếng bánh mì cuối cùng, trừng mắt nhìn hần một cái, trầm mặc nhìn cái đồng hồ vàng của hần với muôn vàn khinh bỉ. Thừa dịp thời gian trống, nàng từ từ rút từ trong túi tùy thân ra một cuốn vở. Đây chính là điều mà tên tiểu Tam kia đáp ứng nàng, nàng có thể ôn bài giữa giờ giải lao. Chỉ là, mới làm tới đề thứ ba, nàng đã bắt đầu thấy đau đầu, ôi, ai kêu số học luôn là điểm yếu của nàng chứ?

“Sao thế, không làm nữa sao?” Tề Văn Du không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng nàng.

Nàng vẫn không thèm để ý tới hần, tiếp tục tập trung đầu óc suy nghĩ.

“Loại đề này chỉ là chuyện nhỏ.” Hần cúi người, cầm lấy cây bút thoắt thoắt ghi ra tất cả các cách giải đề trên giấy, “Thật ra là còn cách khác nữa, cách của cô giải sai rồi, cách đó rất phức tạp, thật ra có thể như vậy,,,”

Trong lòng Lâm Linh hơi buồn bực, ông trời thật đúng là không công bằng mà, tên kia lớn lên chẳng những tướng mạo được, trong nhà còn có tiền, lại còn thông minh như vậy, thật là thập phần hoàn mỹ mà.

“Hóa ra cũng có thể giải như vậy.” Nàng kinh ngạc nhìn các bước hần vừa viết.

“Đúng vậy, vậy chi bằng mời tôi làm giáo viên dạy kèm tại nhà cho đi?”

Nàng không chịu nổi đã kích nghiêngng đầu đi, lúc này mới phát hiện nàng cách hần gần như thế, hơi thở ấm áp đang phả vào cổ nàng. Oa, cái tư thế này thật kỳ quái. Nàng cuống quýt tránh ra, ngập ngừng nói: “Thôi bỏ đi, tôi không chịu nổi cái tính Bò Tát đó của cậu đâu.”

“Tiểu Linh, thật ra cũng có cách xóa sạch nợ của cô mà không cần phải làm gì cả đấy.” Ngực khí của hần đột nhiên mập mờ, sâu trong đôi mắt đen như có cái gì đấy chớp động.

“Cách gì?” Người nào đó tràn đầy hy vọng ngẩng đầu lên.

“Là, hẹn hò với tôi.”

Ha hả? Lâm Linh tròn to hai mắt ra vẻ khó tin, đầu nhất thời bị lâm vào trạng thái đông cứng.

“Cô nghĩ lại xem, nếu như hẹn hò với tôi, chẳng những có thể miễn nợ, hơn nữa còn được ăn bất kỳ món ngon nào, tôi cũng có thể bỏ tức cho cô bất kỳ lúc nào, cô nói xem có phải là tốt hơn rất nhiều hay không?” Tên nào đó bày ra bộ dáng Sói già đang dụ dỗ Thỏ non.

Một phút sau, Lâm Linh bắt đầu hồi thần lần lần, nàng nhắm mắt rồi lại mở ra, sau đó rất kiên định lắc đầu, nói ra ba chữ kiên quyết nhất từ lúc sinh tới

giờ:“Tôi, không, muốn!”

Không cần phải nói, tên kia nhất định là lại đang trêu nàng.

Nhân quang trong mắt Tề Văn Du chợt lóe, khom khom khóe miệng,“Vậy thì đáng tiếc quá.” Hắn như lơ đãng liếc mắt sang nàng một cái,“Chẳng lẽ cô có người mình thích rồi?”

Mặt Lâm Linh lập tức hồng lên, nhưng vẫn gật đầu:“Đúng vậy, cậu ấy là nam nhân ưu tú nhất mà tôi từng gặp.” Cái này có tính là vương bà bán qua, mèo khen mèo dài đuôi không ta? Quên đi quên đi, tạm thời quên đi một đồng tặc xấu của tên ác thần đó đi.

“Thật khó tin, trên đời này vậy mà còn có tên nam nhân còn ưu tú hơn cả tôi?” Về mặt hắn sùng sốt.

Nhìn vẻ mặt của hắn như vậy, làm nàng không nhịn được muốn cười.

“Vậy, thích hắn tới nỗi có thể đánh đổi mọi thứ sao?” Hắn đột nhiên nở nụ cười nham hiểm, thần sắc cổ quái chỉ vào chiếc nhẫn trên tay nàng,“Đây là hắn đưa cho cô?”

Lâm Linh vội vàng giấu tay ra phía sau, rên rỉ nói:“Mắc mớ gì tới cậu?”

Hắn nhanh chóng khôi phục lại nụ cười như trước:“Đương nhiên là chuyện này không liên quan gì tới tôi. Nhưng nếu cô đã không đáp ứng lời mời hẹn hò của tôi, vậy thì bài giải lúc này cũng phải được thu phí.”

“Này, cậu đừng có đựng gì cũng thu phí được không, cùng lắm là tôi giúp cậu giặt sạch cái tã ra giường kia là được rồi!” Lâm Linh sợ hắn lại báo thêm một cái giá trên trời, nhảy dựng lên lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

Tề Văn Du nhìn bóng lưng của nàng, mi tâm nổi lên một tia bí hiểm.

Tối chiều, Lâm Linh rút cuộc cũng hoàn thành tất cả công việc vất vả ngày hôm nay. Mặc dù vẫn chưa tới mức phải sùi bọt mép, nhưng hai tay run rẩy vô lực thì không phải là giả. Nàng thấy thời gian cũng chưa muộn lắm, vội vã chạy khỏi cái nhà Ma vương này như chạy nạn, vội vã bắt xe chờ tới thư viện. Nhưng ngoài dự đoán của nàng, trong thư viện vốn không có quyền sách này. Nàng vừa thất vọng lại không can tâm tiếp tục chạy tới mấy hiệu sách lớn, kết quả vẫn giống nhau. Nàng tìm tới lúc hoàng hôn nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Vì vậy quyết định về nhà, chờ thêm vài ngày nữa rảnh thời gian thì lại tới tìm quyền sách này.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Sự tồn tại bị xóa đi (1)

Nhảy mất đã hai tháng trôi qua. Mặc dù bình thường tên Tề Văn Du vẫn kêu nàng làm nữ công không dứt, nhưng nàng vẫn tranh thủ ôn tập được hết, khó khăn chen lên mười vị trí đầu bảng.

Mà cũng trong khoảng thời gian này, hề nàng rảnh rồi là lại chạy tới mấy tiệm sách lớn nhỏ đi tìm quyền sách [Cái chế của Arthur vương], nhưng cuối cùng vẫn phải thất vọng ra về. Vốn mấy loại sách tra cứu lịch sử này ít được chú ý tới, cho nên nhất thời không mua được cũng không có gì kỳ quái. Nhưng vấn đề là, tất cả mọi loại sách về Arthur dường như biến mất không một dấu vết, mà những người chủ tiệm sách cũng tỏ vẻ không biết loại sách này. Nàng cũng đã thử tìm ở trên mạng, nhưng kỳ lạ thay, trên mạng vậy mà cũng không có một chút tin tức của Arthur vương.

Hôm nay cũng vẫn như vậy. Nàng đã đi hỏi nhiều tiệm sách lớn nhỏ khác nhau, từ chủ tiệm đến nhân viên đều không biết quyền sách này. Lúc nàng hậm hực đi từ hiệu sách ra thì đúng lúc gặp được Quách Đình.

“Tiểu Linh, cậu ở tiệm sách làm gì thế? Tìm truyện tranh à?”

Lâm Linh lắc lắc đầu,“Tớ đang tìm sách về Arthur vương nhưng tìm hoài không thấy.”

“Arthur vương?” Về mặt Quách Đình khó hiểu,“Là ai? Nhân vật trong truyện tranh sao? Tối giờ là lần đầu tiên tớ nghe được tên đó đấy.”

Lâm Linh thoáng kinh hãi,“Sao cậu lại không biết? Lúc trước không phải cậu muốn nói xem phim Arthur vương sao?”

“Tiểu Linh cậu đang nói cái gì vậy? Chỗ nào có bộ phim này?” Quách Đình còn kinh ngạc hơn cả nàng.

“Trí nhớ của cậu thật kém quá đi.” Lâm Linh kéo nàng tới bảng quảng cáo của rạp chiếu phim gần đó, chỉ cho nàng thấy tấm áp phích quảng cáo.

“Nếu như tớ nhớ không nhầm thì hình như là cuối tháng này sẽ chiếu.”

Quách Đình cười ha ha, chỉ vào áp-phích nói: “Tiểu Linh, cậu nhìn lại đi, chỗ nào có Arthur vương?”

Lâm Linh ngẩn người, quay đầu nhìn lại, nơi đó đúng là tấm áp phích nàng đã nhìn thấy, vẫn là tên diễn viên Hollywood đẹp trai Jaegarry kia, nhưng phía dưới áp phích lại viết một cái tên khác — Mossthun vương.

“Không đúng, lúc trước rõ ràng là Arthur vương là, Quách Đình, cậu đừng giả vờ, cậu biết Arthur vương đúng không? Không phải trong sử sách vẫn tồn tại cái tên này sao?” Nàng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Cái gì vậy, Lâm Linh, tớ thật sự không biết ai là Arthur vương cả, trên sử sách cũng vốn đâu có người này. Người nổi tiếng nhất trong lịch sử phải là Mossthun vương này mới đúng.”

Nhìn vẻ mặt Quách Đình thật sự không phải nói đùa, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy sống lưng rét run, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Giống như mọi thứ về Arthur vương đều bị xóa đi vậy.

Không, không đúng, mọi thứ không thích hợp! Mặc kệ thế nào, cũng nhất định có một người biết Arthur vương tồn tại! Nàng vội vã cáo biệt Quách Đình, chạy thẳng tới nhà Tề Văn Du.

Vừa tới cửa khu nhà của hắn, Lâm Linh đã thấy một chiếc xe Bentley xa hoa chậm rãi dừng trước cửa. Lâm Linh tính né chiếc xe sang một bên, nhưng lại thấy tấm cửa kính màu trà hạ xuống, lộ ra nửa mặt của một cô gái bên trong, vừa nhìn thấy nàng đã bị dọa cho nhảy dựng, cô bé này chính là Trần Di!

“Lâm Linh, lên xe đi.” Nàng ta làm một cái thủ thế với Vân Phong.

Lâm Linh chần chừ lui vài bước về phía sau, ác nữ này xưa nay đều không cùng bàn với nàng, không phải là đang có âm mưu quỷ quái gì chứ.

“Nghe nói cô đang tìm quyển sách này, nếu muốn thì mau lên xe đi.” Trần Di lấy ra một cái gì đó lắc lắc trên tay. Mặc dù chỉ qua một thoáng ngắn ngủi, nhưng nàng đã thấy rõ cuốn sách kia chính là [cái chết của Arthur vương]!

Nàng lập tức không do dự nhảy vào trong xe, không nhìn được thêm nữa nói: “Sao cô có quyển sách này?”

“Là Tề Văn Du cho tôi mượn, nhưng bây giờ tôi không có ý định trả lại cho anh ấy.” Trần Di mặt không đổi sắc nói.

“Vậy, có thể cho tôi mượn xem một chút được không?”

“Tôi có thể cho cô mượn năm phút.”

Lâm Linh suy tư, gật đầu: “Được ~ chỉ năm phút.”

Lúc nhận lấy cuốn sách, nàng không thêm để ý tới hàm ý trong mắt đối phương, hết sức chăm chú mở vài tờ cuối của cuốn sách, một đoạn văn đập vào mắt nàng.

Trận chiến bên cây mọc lan chính là trận chiến khốc liệt nhất của Arthur năm xưa. Arthur vương điều quân trở về trừng phạt kẻ muốn cướp ngôi Mor..... hai bên quyết chiến một trận lớn trên dải đất thung lũng bên sông Kalmland, máu chảy thành sông, tất cả kỵ sĩ trên bàn tròn của quốc vương đều tử trận. Duy chỉ có một người may mắn sống sót, tên của hắn là.....

Đoạn văn dừng lại ở đây, nhưng đã hiện đầy đủ hai thông tin nàng cần có

Arthur vương điều quân trở về trừng phạt kẻ cướp ngôi Mor.....

Tất cả kỵ sĩ bàn tròn của quốc vương đều chết trong trận chiến này, duy chỉ có một vị kỵ sĩ may mắn còn sống sót, tên của hắn là.....

Nhìn chằm chằm vào hai câu này, toàn thân cốt của nàng cảm thấy run rẩy, đại não nháy mắt trống rỗng, trước mặt như đang có một dòng thủy triều màu đen thăm thẳm nuốt chửng mọi thứ. Nàng biết, đây không phải là ảo giác của sự sợ hãi, mà chính là tốc độ âm thanh từ sâu trong tim, đang không ngừng run lên.

Tất cả kỵ sĩ đều chết trong trận chiến này? Còn cái kẻ cướp ngôi kia là ai? Arthur vương điều quân trở về trừng phạt kẻ cướp ngôi Mor..... Mor cái gì đây? Lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ là — Morgan phu nhân? Không, làm sao có thể, Morgan phu nhân chính là tỷ tỷ thân sinh của Arthur!

“Hết năm phút rồi đó, cô có thể xuống xe được rồi.” Trần Di nhanh chóng thu cuốn sách lại, bảo nàng xuống xe.

Lâm Linh vô thức mở cửa xe ra, lúc sắp xuống xe đột nhiên quay đầu lại hỏi một câu: “Trần Di, cô biết nhân vật Arthur vương trong sử sách này sao?”

Mắt Trần Di ánh lên một tia quỷ dị: “Xem cuốn sách này rồi thì chẳng phải là biết sao?”

Sau khi Lâm Linh xuống xe thì không về nhà mà lại chạy thẳng tới một tiệm bánh kem gần đó. Bây giờ trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ là quay về bên người Arthur. Mặc dù không biết chính xác là ai đã phản bội Arthur, nhưng nhất định đó chính là người ở bên cạnh hắn. Có lẽ, không chừng chính là Morgan phu nhân.

Mặc kệ thế nào, nàng nhất định phải trở về.

Dù còn chưa hết thời hạn ba tháng, nàng cũng phải trở về, bởi vì — nàng phải bảo vệ hấn.

Ngay lúc nàng đang ăn một cái trứng gà, chiếc điện thoại di động mới mua của nàng đột nhiên vang lên. Nhân lúc mình còn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, nàng vội vàng bắt máy.

“Mụ mụ, có chuyện gì sao?”

“Lâm Linh, con lập tức trở về ngay cho mẹ, cái đứa này càng ngày càng không biết nghe lời, con vậy mà dám chơi..... —”

Nàng không còn nghe thấy được về sau của câu nữa, ý thức càng ngày càng mơ hồ..... Cả người từ từ chìm xuống.....

Phải quay lại thế giới trò chơi.....

Arthur.....

England lúc này đang cuối thu, so với khí trời trong thu, bây giờ hẳn là lạnh hơn rất nhiều.

Gió thu thổi qua lạnh lẽo, tựa như những lưỡi dao gió sắc bén, cắm thật sâu vào mỗi đầu khớp xương, mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo bức người, khiến cho Lâm Linh còn đang mơ hồ, từ từ mơ màng tỉnh lại.

Nàng chậm rãi mở mắt, muốn nhìn xem mình đang ở chỗ nào. Bất đắc dĩ nhìn lại thêm một cái, xung quanh vẫn là một mảng tối đen. Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng hẳn là phải về tới Camelot rồi chứ nhỉ.

Cách đó không xa chợt vang lên vài tiếng đót lửa, trước mắt nàng đột nhiên bừng sáng lên.

Lúc thấy rõ được vạn vật xung quanh, lòng nàng liền dâng lên một cổ bất an khó hiểu.

Đây coi như là một căn nhà rộng, nhưng cái trần nhà kỳ dị thấp chùng đầy tro bụi và mạng nhện kia lại khiến lòng người khó chịu vô cùng, bức tường dày màu xám đen phủ đầy rêu xanh, kéo dài đến tận mái nhà.

Không có cửa sổ, một cái cửa sắt loang lỗ đặt giữa bức tường. Cả gian phòng chỉ có một thứ được coi là vật dụng trong nhà, một cái bàn vô cùng cũ kỹ, màu nước son cơ hồ cũng muốn rơi ra hết, lộ ra nguyên thể là gỗ. Phía trên là một ngọn đèn thô, ngọn hỏa diễm yếu ớt đó chính là nguồn sáng duy nhất của cả căn phòng.

Ngồi bên cạnh là một bà lão, thân hình ục ịch với mái tóc xoắn hình như là màu nâu, khuôn mặt tròn tròn hòa hảo, trông có vẻ hơi tức cười, trong tay bà ấy còn cầm một mẫu hài cốt đang cháy, vẫn duy trì tư thế đốt nến.

Cảm giác bất an lúc đầu trong lòng Lâm Linh lại dâng lên, ngay cả tóc gáy của nàng cũng bắt đầu dựng đứng lên, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng đứng dậy: “Đây là đâu? Bà là ai?”

“Tiểu cô nương, đừng sợ.” Mặt bà lão lộ vẻ hòa ái, “Đây là nhà của ta, ta nhìn thấy cô té xỉu trước cửa nhà ta, nên ta mới mang cô vào đây.”

“Vậy đây là kinh đô Camelot của England sao?” Nàng ôm một tia hy vọng hỏi.

“A, đây không phải England,” Bà lão lắc đầu, “Nơi này là Guadeloupe.”

Nàng mở to hai mắt, Guadeloupe? Chỗ này hình như hơi quen tai.

A! Hình như tên Tề Văn Du từng nói, nhà hấn ở Pháp có một trang viên nhỏ ở Guadeloupe...

A?! Cái gì! Nước Pháp?

Không thể nào!

“Lão bà bà, nơi này, nơi này là nước Pháp sao?”

Nàng khó tin hỏi lại lần nữa, thấy bà lão gật đầu, tim nàng vụt thẳng xuống đáy cốc.

Thảm rồi. Sự khác biệt lần này trong trò chơi quá lớn, nhưng cũng vô cùng may mắn là, nàng vẫn còn ma pháp phong hệ. Đừng sợ đừng sợ!

Nghĩ tới đây, nàng thở nhẹ một cái, nói với bà lão kia: “Lão bà bà, cảm ơn bà, ta đây không làm phiền nữa.”

Bà lão biến sắc, liếc mắt lắc đầu: “Không được, cô chỉ là một tiểu cô nương, tuyệt đối không được đi ra ngoài, hiện giờ đang chiến tranh, khắp nơi loạn lạc, hơn nữa nhìn tướng mạo của cô cũng không giống người nơi này, nếu như bị bắt thì không xong đâu.”

Hiện giờ đang chiến tranh? Lâm Linh ngẩn người, thốt lên: “Là bên nào chiến tranh với bên nào?”

“Hình như là người England với người La Mã.” Bà lão sợ hãi đáp lại.

Người England và người La Mã... Lâm Linh lập lại lần nữa, bỗng dung nàng nhất thời mừng rỡ như điên, người England, người England! Vậy thì có phải là Arthur đang ở gần đây không? Còn có Tiểu Lan, Khải, Tiểu Tư ...

Thật sự đúng là đắc lai toàn bất phí công*! Vừa nghĩ đến chuyện mình có thể sẽ gặp được người hàng ngày thương nhớ, cả người nàng đột nhiên hơi nóng lên, kích động đến mức hận không thể lập tức lao ra. Nàng không thể đợi thêm một giây phút nào nữa!

*đạt được mục đích mà không cần tốn công

“Lão bà bà, cảm ơn bà! Thật cảm ơn bà!” Nàng hưng phấn ôm chặt bà lão một cái, xoay người mở cửa ra khỏi nhà—

Nhưng vừa ra khỏi nhà thì cảnh tượng trước mắt làm nàng thoáng ngây dại

Mặc dù trời vẫn tối, nhưng nàng thấy được rõ ràng trước mắt mình chính là một đội quân kỵ sĩ mũ giáp chỉnh tề.

Thấy cảnh như vậy, nàng thầm rùng mình một cái, nàng biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy, trực giác nói cho nàng biết những người này tới là vì nàng, nàng lập tức bắt đầu cảnh giác, như một con mèo cảm thấy nguy hiểm cận kề dựng đứng lông mao.

Lúc này, từ sau những dãy hàng có một vị hắc y kỵ sĩ giục ngựa bước tới trước mặt nàng, chậm rãi mở miệng, “Vội vàng như vậy là muốn đi đâu thế?” Trong phút chốc nghe được giọng nói này, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy có một cỗ hàn khí chạy dọc cột tủy của mình, như vừa ngã vào chôn băng son cùng cốc.

Tại sao... tại sao lại là hắn? Tại sao nàng lại gặp phải tên nam nhân đáng sợ đó ở đây?

Đó là đóa hoa hồng nở rộ nơi địa ngục — hắc công tước Duagloth.

Nàng cố gắng kiềm chế sự run rẩy của bản thân, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu lên.

Dưới ánh sao lạnh nhạt, tên nam nhân trước mặt này toát lên vẻ nguy hiểm và khủng bố, đôi mắt bạc dưới bóng đêm lóe lên như huỳnh quang, như hiện thân của ác ma địa ngục.

Hắn hơi nhướng mày, rừ mi đánh giá người trước mặt, sau đó nở một nụ cười lạnh nhạt.

“Lại gặp nhau rồi, Lâm Linh.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Sự tồn tại bị xóa đi (2)

Trong đầu Lâm Linh một mảnh hỗn loạn, nàng không hiểu rõ tại sao trông Duagloth như đã lường trước được việc nàng sẽ xuất hiện ở đây. Coi như là người La Mã đang ở gần đây đối chiến với người England, nhưng hắn tới cũng quá mức đúng lúc rồi chứ?

“Sao người biết ta ở đây?” Nàng cố không chế trống ngực cuồn cuộn, vẻ mặt cố gắng thể hiện sự tỉnh táo, nhưng cơ mặt vẫn có sự co rút nhỏ biểu thị sự lo lắng và căng thẳng.

Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên: “Đương nhiên là tới đón ngươi, cô gái sư tử của ta.”

Tìm nàng giết lấy mình, ý của hắn là — không, nàng sẽ không giẫm lên vết xe đổ lúc trước nữa. Nàng tuyệt đối sẽ không trở thành công cụ để hắn uy hiếp Arthur.

“Duagloth, ta nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không để kẻ nào dùng ta làm công cụ uy hiếp với Arthur.” Nàng vừa nói xong chữ cuối, đột nhiên nhào tới đánh tên kỵ sĩ gần mình nhất, nhanh tay đoạt lấy kiếm của hắn.

Ai cũng không thể ngăn nàng đi gặp Arthur.

Ai cũng không thể.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện sẽ nhanh chóng tìm thấy hắn, lòng nàng lại tràn ngập sức mạnh và dũng khí, cho dù phía trước có thiên quân vạn mã, nàng cũng không sợ.

Cái gì nàng cũng có thể làm được.

Chỉ cần yêu, là có thể làm được.

Duagloth nhủ thầm: “Lần này ta không dùng người dễ uy hiếp Arthur, bởi vì đối với Arthur mà nói, người đã không còn giá trị để uy hiếp hắn.”

“Ý người là sao?” Nàng run rẩy chìa mũi kiếm vào ngực hắn.

“A, người vẫn chưa biết sao?” Mắt hắn lướt qua một tia cười không rõ ý tứ, “Trước khi Arthur vương xuất chinh đã đính hôn với công chúa Guinevere của Camland quốc.”

Lâm Linh nghe một tiếng vỡ choang trong đầu mình, thân thể có chút không đứng vững, lại nâng thanh kiếm cao hơn, cả giận nói: “Người đừng nói hươu nói vượn!”

“Ta cần gì phải nói hươu nói vượn. Nghe nói Arthur hết sức sủng ái vị hoàng hậu tương lai này, ngay cả xuất chinh mà cũng mang nàng theo.” Ngươi khi Duagloth còn mang theo vài phần đồng tình.

“Ta không cần tin cái tin ma quỷ đó của người, ta muốn đi gặp Arthur! Các người ai cũng đừng hòng cản ta!” Lâm Linh rút cuộc cũng không kiềm chế được lửa giận trong lòng, một kiếm chém ngã tên kỵ sĩ đối diện, lại đâm kiếm về phía Duagloth!

Thân thủ Duagloth cũng cực kỳ nhanh nhẹn, lách người nhanh chóng né chiêu của nàng. Lâm Linh lập tức thay đổi phương hướng, lần nữa tấn công vào chỗ yếu của hắn, gió hai bên không ngừng va chạm vào nhau, dưới ánh trắng như bắn ra vài ánh tia chớp.

Qua mười mấy chiêu, Lâm Linh bắt đầu dần rơi vào thế hạ phong, tuy kiếm thuật của nàng không tồi, nhưng đem so với Duagloth thì chẳng có nửa điểm lời. Nàng vừa ngăn cản, vừa mò lấy một nhúm lông sư tử, muốn triệu Arthur Hoa đưa nàng trốn đi.

Đánh không lại thì vẫn có thể trốn.

Nhưng ngoài dự tính của nàng, sau khi nàng niệm chú ngữ lại chẳng có gì xảy ra, nhưng bà vai thì lại truyền đến một trận đau nhức. Nguy rồi, chẳng lẽ sự thật như lời Mặc Lâm nói—ba tháng sau trở lại thì vết thương mới khỏi hẳn được? Chẳng lẽ việc này cũng ảnh hưởng tới việc sử dụng ma pháp?

“Leng keng—” Trong lúc nàng đang bồn chồn, kiếm trong tay nàng đã bị Duagloth không chút lưu tình đánh rơi xuống đất.

Lâm Linh thấy thế càng thêm hoảng sợ, muốn đi nhặt thanh kiếm kia, nhưng vai lại càng đau đớn hơn, cúi đầu nhìn xuống, thậm chí còn có chút máu đang bắt đầu chảy ra.

Mắt nàng cảm thấy choáng váng, hai chân mềm nhũn, đầu dần hạ xuống mặt đất. Trước khi nàng hoàn toàn bất tỉnh, nàng mơ hồ nghe thấy giọng nói của Duagloth: “Không ai được đã thương nàng, kẻ trái lệnh, giết!”

Lúc Lâm Linh tỉnh lại, nàng nhất thời vẫn chưa ý thức được mình đã bị rơi vào tay Hắc công tước. Cho đến khi tiếng động từ người hắn truyền tới.

“Người tỉnh rồi.” Chỉ ba chữ ngắn gọn xúc tích nhưng lại tràn đầy lãnh ngạo nguy hiểm, mơ hồ còn có một chút quan tâm, nhưng lại được thâm trầm ẩn đi.

Trong lòng Lâm Linh rét lạnh, lập tức hiểu rõ tình cảnh của bản thân. Nàng giương mắt quét nhanh qua căn phòng. Vách tường màu xanh ảo thạch, mặc dù nhìn thoáng qua như được đánh bóng tỉ mỉ, từng hòn đá được xếp theo một hoa văn đẹp đẽ, có khắc phù điêu, song màu xanh buồn bã lại ức chế mỹ cảm của người nhìn vào nó. Trên tường có cửa sổ, nhưng đã bị rèm che đi, không thể nhìn ra bên ngoài, cũng không nhìn thấy được dấu vết của mặt trời.

Ngay cả tiếng cũng không nghe được.

Nhìn vào bên trong phòng, cho dù cả căn phòng bao trùm một cảm giác ảm đạm nhưng vẫn không hề làm thuyên giảm sự bức bách khi ở trong nó.

“Đây sẽ là nơi ở tạm thời của chúng ta tại Guadeloupe.” Duagloth thấp thêm hai ngọn nến, “Một tháng trước khi England và La Mã khai chiến, vẫn ở trong trạng thái giằng co.”

“Ta thấy nhất định là các người đang bị rơi vào thế hạ phong, Arthur mới là người chiến thắng cuối cùng.” Lâm Linh tức giận nói.

“Phải không?” Ánh mắt của hắn đảo qua, “Đúng rồi, dường như người bị thương không nhẹ, vết thương này ta chưa từng thấy qua.”

Lúc này Lâm Linh mới cảm thấy bà vai có chút đau đớn, cúi đầu nhìn xuống thì đã thấy vết thương đã được băng bó: “Này, ai đã giúp ta.....”

“Ở đây trừ ta ra thì còn ai. Nhưng cũng không cần cảm ơn ta đâu.” Độ cong bên môi hắn càng sâu.

Cái gì! Vậy, không phải là bị hắn thấy... Trời ạ! Hắn thấy được bao nhiêu, Lâm Linh lập tức cảm thấy xấu hổ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nhũn nhũn, cắn răng cúi đầu nói: “Rốt cuộc là người muốn gì?”

Duagloth khom môi, hoa nền mặt mờ như ánh trăng chiếu lên đôi mắt bạc của hắn một màu vàng đồng, nếu nhìn kỹ, khẽ khiến cho người ta bị hấp dẫn

vào sự u muội tươi đẹp.

“Đương nhiên là đưa ngươi tới La Mã.”

Tâm Lâm Linh trầm xuống, nhưng vẫn cố giữ vẻ trấn tĩnh, nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến hắn. Mặc kệ thế nào, nàng phải nghĩ cách chạy khỏi nơi này, nàng nhất định phải gặp lại Arthur.

“Parsifal, nhiệm vụ trông Lâm Linh giao lại cho ngươi.” Duagloth nhẹ nhàng hô một tiếng ra ngoài cửa. Lời hắn vừa dứt, ngoài phòng liền xuất hiện một bóng dáng nam nhân.

Lâm Linh vừa thấy người trước mặt, càng tròn to con ngươi: “Tiểu Pars, sao cậu vẫn còn ở bên cạnh tên này? Cậu phải tới cạnh Arthur mới đúng!”

“123.” Lúc Parsifal thấy nàng, màu xám trong mắt ánh lên một tia hoàng quang.

Duagloth phân phó mọi thứ rồi xoay người rời đi.

“Tiểu Pars hôm nay cậu là thiện hay ác?” Vừa thấy Duagloth rời đi, Lâm Linh không nhịn được muốn biết Parsifal là thiện hay ác.

“Vai phải của cô sao lại bị thương? Có đau không?” Trong mắt hắn lộ rõ vẻ ân cần. Lâm Linh vừa vui mừng vừa sợ hãi, rốt cuộc cũng biết được, “Tiểu Pars hôm nay cậu đúng là thiên thần!”

“Nhưng cho dù có chuyện gì, tôi cũng sẽ không thả cô đi đâu. Đây là lệnh của công tước.” Parsifal dường như đã đoán ra tâm tư của nàng.

“Tôi cũng sẽ không làm khó cậu. Nhưng cho dù muốn đi, ta cũng phải có thứ để lấp cái bụng đói đã.”

Parsifal mang thức ăn tới rồi đứng canh ngoài cửa. Lâm Linh nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò, Thấy bốn phía ngoại trừ mấy tên kỵ sĩ tuần tra, còn lại thì cũng đã ngủ. Nàng lại nhìn sang thức ăn, tâm niệm vừa chuyển, ném một đĩa táo xuống dưới đất.

“Lâm Linh, cô làm sao vậy?” Đúng như dự đoán của nàng, Parsifal lập tức vọt vào.

Nàng bưng kín bụng của mình, vẻ mặt làm bộ thống khổ: “Thức ăn này có phải bị hư rồi không? Tôi bụng đau quá!”

“Sao lại thế được?” Parsifal đi vào hai bước, cúi đầu xem những món ăn còn chưa được ăn xong.

Chính là ở phía sau!

Lâm Linh thừa dịp khoảnh khắc hắn cúi đầu xuống, cầm lấy cây nến bên cạnh đập vào đầu hắn! Cú đập lần này vừa ngoan vừa chuẩn, hắn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì liền ngã quỵ xuống đất. Lâm Linh cũng không dám ở lại lâu, đoạt lấy kiếm của hắn, lầm bầm: “Xin lỗi cậu, tiểu Pars..... Xin lỗi.....” Rồi xông ra ngoài cửa. Một khi đã được tự do, nàng cũng không quan tâm đến vai phải đang bị thương của mình nữa, dùng sức cầm kiếm đâm ngã một tên kỵ sĩ, đoạt lấy ngựa của hắn chạy như điên đi.....

Mấy kỵ sĩ còn lại sau khi hồi thần cũng lần lượt đuổi theo, nhưng lại bị Parsifal từ sau lao tới ngăn lại.

“Đừng đuổi theo nữa.” Hắn xoa xoa cổ của mình, người này ra tay mạnh thật, tuy nhiên muốn thoát cái như vậy mà đánh gục hắn, cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Parsifal đại nhân, vậy thì công tước đại nhân sẽ trách tội mất.” Tên ám kỵ sĩ cầm đầu nắm dây cương.

“Hắn sẽ không trách tội.” Parsifal cắt đứt lời hắn, quay đầu nhìn về phía đằng sau cây ngô đồng: “Công tước đại nhân, quả đúng như ngài đoán, nàng sẽ dùng cách này chạy trốn”

“Nhất định là bây giờ nàng ấy đang chạy tới chỗ của Arthur.” Duagloth chậm rãi bước ra từ phía sau cây ngô đồng: “Parsifal, ngươi đi theo nàng, đến đó đưa nàng về.”

Parsifal nghi hoặc thấp giọng nói: “Công tước đại nhân, tại sao lại để cho cô ấy đi gặp Arthur?”

“Bởi vì như vậy,” Duagloth cười càn quý dị, “Nàng ấy mới có thể hoàn toàn hết hy vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Sự tồn tại bị xóa đi (3)

Con ngựa chạy mãi vào trong rừng, Lâm Linh ngẩng đầu lên, để mặc cho những giọt băng sương lạnh lẽo đập vào mặt mình. Nàng thúc ngựa chạy nhanh hết mức có thể, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể nhanh chóng được gặp hắn.

Đến lúc những tia nắng bình minh vừa lên, Lâm Linh rốt cuộc cũng tìm được sườn núi nơi bản doanh đóng quân, lá cờ đang tung bay trên kia chính là biểu tượng đội quân Arthur mà Lâm Linh vô cùng quen thuộc! Đột nhiên nàng cảm thấy hô hấp và trống ngực mình nhanh hơn, một lần nữa lại thấy vô cùng hưng phấn và kích động. Nàng tưởng tượng về mặt của hắn khi gặp nàng sẽ như thế nào.....

Nàng ra roi thúc ngựa vọt nhanh tới cửa bản doanh. Kiểm chế tâm tình đang kích động, nàng nhanh chóng xoay người xuống ngựa, chạy thẳng vào trong bản doanh.

“Này, người là ai! Lập tức đứng lại!” Một giọng nói quen thuộc truyền đến từ đâu lọt vào tai, Lâm Linh nghiêng đầu nhìn lại, không khỏi nở một nụ cười thư thái, nhiệt tình phất tay về phía người nọ: “Lamorak, tôi đã trở về!”

Nhưng Lamorak lại như không nhận ra nàng, nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Người là ai? Sao lại biết tên của ta?”

Lâm Linh bật cười: “Lamorak, không ngờ người nghiêm túc như cậu cũng có lúc biết đùa giỡn. Được rồi, đừng đùa nữa, Arthur đâu?”

Sắc mặt Lamorak càng trầm xuống: “Nói giỡn cái gì? Rốt cuộc người là ai?”

Ngược lại Lâm Linh cười càng lớn hơn: “Lamorak, sao cậu lại còn giả bộ nữa, sao tôi trước đây lại không nhận ra được thiên phú này của cậu nhỉ?”

“Nữ sĩ kia, ta không hiểu người đang nói cái gì.” Ánh mắt của hắn cực kỳ xa lạ.

Nhìn vẻ mặt dường như không phải nói đùa của hắn, Lâm Linh thoáng mơ hồ, có vẻ không giống như là diễn trò, hơn nữa tên này trước giờ cũng chưa hề nói giỡn lần nào, chẳng lẽ sợ hắn cháy nên hồng rồi?

“Được rồi, đừng đùa nữa, tôi muốn đi gặp Arthur.” Mặc dù nàng hơi nghi hoặc, nhưng vì vội vã muốn gặp Arthur nên cũng chẳng suy nghĩ nhiều, đi thẳng lên phía trước.

“Xoát —” Đột nhiên hắn rút trường kiếm ra, ngăn trước mặt nàng, “Mặc dù ta không rõ thân phận của người, nhưng nếu người còn lại gần bản doanh nữa, thì cho dù người có là nữ nhân, ta cũng sẽ không khoan nhượng.”

“Cậu điên rồi, Lamorak!” Lâm Linh nhìn mũi kiếm chỉ cách mình có vài cm, không khỏi bắt đầu có chút tức giận. Xem ra sợ hãi tên kia thực sự cháy hồng rồi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Một giọng nói lạnh lùng cắt ngang bầu trời bao la.

Cơ thể Lâm Linh hơi run động, tầm mắt lướt qua Lamorak rơi lên người thiếu niên tóc vàng mà nàng hằng đêm mong nhớ kia. Ánh mắt nàng run rẩy dừng lại trên người hắn, dường như cảm thấy mọi thứ trên đời đột nhiên trở nên tốt đẹp, như lần đầu tiên nhìn thấy ánh sáng trên đời, như đang chờ một đóa nụ hồng nở rộ, như cả ánh mắt và linh hồn đều bị hút vào nơi đó.

Nàng thậm chí còn nghĩ giây tiếp theo đó, hắn sẽ cau mày, dùng vẻ mặt không cho là đúng che dấu đáy lòng vui sướng, sau đó tức giận mở miệng: “Đồ ngốc, sao lại về sớm như vậy?”

Nàng đã đoán đúng, quả nhiên hắn nhún mày, nhưng sắc mặt vẫn lạnh băng như cũ, vô cảm học ra ba chữ: “Người là ai?”

Lâm Linh hít sâu một hơi, khí trời mùa thu mang theo cảm giác lạnh băng, tâm tình âm áp lúc này còn ở huyết tủy đã dần mất đi, để hàn khí chạy dọc toàn thân.

Chẳng lẽ Arthur hắn cũng đang nói đùa sao?

“Arthur..... Trò đùa này không vui chút nào.” Nàng bất an nhẹ giọng nói.

“Nữ nhân cuồng kia, sao người lại dám gọi thẳng tên của bệ hạ!” Lamorak ở một bên trầm giọng nói.

“Rốt cuộc các người bị làm sao vậy? Arthur, tôi là Lâm Linh đây mà!” Nàng thất kinh nhìn bọn họ, “Các người đừng dọa ta, Lancelot đâu? Khả đâu? Đặc Lý Ti đâu? Bọn họ đâu?”

“Nữ nhân này vậy mà lại biết rõ tên của tất cả kỵ sĩ ở bên cạnh ta.” Ánh mắt Arthur càng thêm khó lường, “Chẳng lẽ người là mật thám của La Mã.”

Lời nói của hắn như một mũi tên bắn vào đầu nàng, giọng nói Lâm Linh bắt đầu run rẩy Lâm Linh: “Arthur, chẳng lẽ nào cậu cũng bị hồng rồi à, sao tôi có thể làm mật thám được! Tôi là Lâm Linh, chính là Lâm Linh đây mà! Chẳng lẽ các người không nhận ra tôi?”

“Làm sao bệ hạ có thể nhận ra một kẻ mật thám như người!” Từ bản doanh bước ra một thiếu nữ trẻ xinh đẹp.

Trong đầu Lâm Linh như có một cái gì đó nổ tung, nữ nhân đang đứng bên cạnh Arthur chính là — Guinevere!

Tiếng vọng của hắc công tước đột nhiên vang lên bên tai nàng: “Arthur xuất chinh còn mang theo cả công chúa Guinevere vừa mới đính hôn của mình.”

“Nghe nói vị Arthur vương này rất thích vị hoàng hậu tương lai này, lúc xuất chinh còn mang theo cả nàng bên người.”

Sao lại thế này? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người đều không nhận ra nàng?

“Bệ hạ, nữ nhân kia thật khác chúng ta, tóc đen mắt đen, xem ra phần lớn khả năng chính là mật thám, hay là chúng ta cứ bắt nàng lại rồi tra hỏi sau.” Guinevere thuận tay khoác chiếc áo choàng lên người Arthur, giọng nói lại vô cùng dịu dàng, “Khí trời lạnh như thế, bệ hạ cần thận cảm lạnh.”

Sắc mặt Arthur thoáng hoà hoãn, nhìn nàng: “Cho nàng theo ra chiến trường thật là vất vả cho nàng rồi.”

Guinevere mỉm cười: “Tỷ tỷ cho thiếp theo chàng xuất chinh, không phải chính là muốn thiếp chăm sóc cho chàng sao? Chúng ta cũng sắp thành vợ chồng rồi, cần gì phải khách khí như vậy?”

Nghe được câu nói sau cùng của Guinevere, nàng như bị bàn ủi ủi ngang qua người, toàn thân như bị thiếu đốt, Lâm Linh nắm chặt nắm tay, kinh ngạc nhìn hai người trước mặt. Cơ thể như bị ngâm trong hồ băng, lạnh tận tận xương tủy, khiến ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn. Trong nháy mắt, nàng đã mất đi tất cả dũng khí để hỏi.

Mọi thứ quá đột ngột và bất ngờ, nàng không thể tiếp nhận nổi.

Đúng lúc đó, một con ngựa bay nhanh tới, thẳng lại trước bàn doanh, hần còn chưa xuống ngựa thì đã mở miệng: “Bệ hạ, viện quân của Lancelot và Khai đêm nay sẽ tới đây.”

Vừa nghe giọng nói này, Lâm Linh căng thẳng trong lòng, ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi ngẩng đầu lên, nhìn phía người nọ. Vẫn là mái tóc màu râm nắng tán loạn ấy, màu mắt xanh ngọc bích mê người tựa như ánh trăng.

Chính là Gawain đại thúc!

Đối phương dường như cũng chú ý tới ánh mắt của nàng, vừa bước xuống ngựa vừa mỉm cười với nàng: “Vị nữ sĩ trẻ tuổi này là từ đâu tới vậy? Tại sao lại ở đây?”

Lâm Linh hoàn toàn tuyệt vọng. Ngay cả đại thúc cũng không nhận ra nàng. Tiểu Lan cùng và Khai cũng không ở đây. Nàng thật sự muốn biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Ai có thể nói cho nàng biết đi?

Nàng buồn bã gục đầu xuống, ánh mắt lơ đãng xẹt qua Arthur, thấy rõ một vật trên người hắn thì hai mắt đột nhiên sáng ngời, tiến lên hai bước, chỉ vào đó, giọng nói hỗn loạn, “Arthur, cậu không thể không nhận ra tôi đúng không? Cậu vẫn mang cái đai lưng này mà? Cậu vẫn còn nhớ cái đai lưng này là do tôi làm đúng không? Cậu vẫn còn nhớ ý nghĩa của cái ký hiệu đó chứ? Không phải cậu đã nói rồi sao? Người có thể tặng đai lưng cho cậu phải là người yêu cậu nhất.”

“Người im miệng cho ta, mật thám.” Guinevere đột nhiên cắt đứt lời của nàng, nhìn thẳng vào mặt nàng, khinh miệt dương môi, bàn tay trong nháy mắt vung lên, tát mạnh vào mặt nàng.

Một cú bạt tai không được chuẩn bị cứ thế hạ xuống, cảm giác đau rát và nóng bỏng khiến đầu óc Lâm Linh trong phút chốc trở nên trống rỗng.

“Đúng là bọn La Mã cho người đến đây quấy rối sao?” Guinevere lại giờ tay.

“Được rồi được rồi, nói thế nào thì cô ấy cũng là một nữ nhân.” Gawain không biết từ khi nào đã đứng chắn trước mặt nàng, “Công chúa diện hạ, hình như gần đây tình hình ngài không được tốt.”

Lâm Linh đỡ lấy mặt, khó tin nhìn tên quốc vương trẻ tuổi kia, nhưng đập vào mắt chỉ là thần sắc vô tâm của hắn.

“Áp giải cô ta vào.” Hần lạnh lùng xoay người, bóng lưng trước mặt nàng dần trở nên mơ hồ.

“Đứng lại! Arthur!” Nàng phẫn nộ giẫy dụa, cố gắng ngẩng đầu lên, hét to về phía hắn: “Tôi là Lâm Linh đây mà! Cậu tỉnh lại đi, Arthur!”

Cho dù có quên đi mọi thứ cũng không thể quên đi bản thân, cho dù có nghi ngờ mọi thứ cũng không thể nghi ngờ chính mình. Nàng không cam lòng mình bị vứt bỏ như vậy, thật sự không cam lòng. Thế giới trước mắt nàng đột nhiên mất đi màu sắc, chỉ còn lại hai màu trắng đen. Môi nàng run rẩy, cả thân thể nàng cũng run rẩy như vừa mới rơi xuống hầm băng. Luồng bi thương trong lòng không ngừng lan tràn, như núi cao biển lớn không ngừng bao phủ chính mình.

Gió lạnh thổi qua thân thể đơn bạc của nàng, nàng cắn chặt môi, trong miệng hòa tan mùi máu tanh. Nàng cảm nhận được sự đau đớn quanh quẩn trên má phải, và đôi mắt ẩm ướt nóng hổi đang bị gió thổi khô đi. Cho dù sự dịu dàng không còn tồn tại, nhưng sự đau đớn nơi trái tim lại nổi lên từng đợt sóng.

Yêu chính là lựa chọn tự hành hạ lẫn nhau, cho dù ý thức không còn ở đây, cũng có thể chứng kiến mọi thứ, chỉ là như vậy, nhưng cũng đủ để khiến một người hoàn toàn bị chết đi. Thích một người, chính là được gần người đó như nàng bây giờ. Gần như vậy, nhưng lại là lần đầu tiên khiến nàng bật khóc trong thống khổ.

“Cho dù như vậy, ngươi vẫn lựa chọn tin tưởng đối phương sao? Lâm Linh.....”

Chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón mọi khó khăn phía trước. Có lẽ sẽ có nhiều thứ khiến ngươi không thể nào chịu đựng được, có lẽ sẽ khiến ngươi thống khổ vì ai, thậm chí còn có thể đưa ngươi vào tận cùng của sự tuyệt vọng, cho dù như vậy, ngươi vẫn chọn tin tưởng đối phương sao? Lâm Linh.....

Không hiểu sao những lời nói của Mặc Lâm lúc trước lại quanh quẩn trong đầu nàng. Nàng chôn vùi đầu mình vào đầu gối, thầm đọc lại câu trả lời của mình một lần nữa.

“Nhất định. Cho dù có xảy ra chuyện gì, ta vẫn sẽ tin tưởng hần như hần đã tin tưởng ta.”

Thần từng nói với người ta rằng: Ta chữa thương cho ngươi, cũng chỉ để làm hại ngươi; Ta sủng ái ngươi, cũng chỉ để trừng phạt ngươi. Từng có hạnh phúc, sẽ có thống khổ.

Như vậy, tất cả mọi thứ vừa rồi là gì đây?

Nàng lại ngẩn đầu nhìn ra cửa sổ, mặt trăng vẫn tròn vành vạnh sáng rõ treo trên bầu trời, ánh sáng yếu ớt mờ lung, chiếu sáng một đêm dài đằng đẵng, buồn chán.

Arthur..... Lòng nàng lại gọi thầm tên hần một lần nữa, như làm như thế thì có thể sẽ tiếp thêm dũng khí cho nàng, vô luận có rơi vào tình cảnh nào, cũng có thể kiên cường bước tiếp, chờ đợi ánh sáng sẽ xua tan bóng đêm.

Cho dù là có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Tuyệt vọng

Ánh bình minh báo hiệu một ngày mới đen tối, bốn phía an tĩnh đến mức khiến người ta hít thở không thông. Màn đen phía chân trời như tấm lụa, xuất hiện lura thưa vài tia sáng, gia tăng không ít độ sáng cho bầu trời âm u, nhưng cũng tăng thêm một phần quý giá. Lâm Linh suốt một đêm không ngủ, trên tròng mắt xuất hiện vài đường tơ máu.

Qua một đêm suy tư, nàng cũng dần tỉnh táo lại, cẩn thận nghĩ ngợi, vấn đề nàng nghi hoặc thì nhiều lắm. Tại sao chỉ có những người bên cạnh Arthur mới bị mất đi trí nhớ, mà phía bên hắc công tước thì vẫn nhớ kỹ nàng nhỉ? Chẳng lẽ trò chơi xảy ra vấn đề gì? Trước tình huống hỗn loạn này, người duy nhất biết cách giải quyết có lẽ chỉ có Mặc Lâm.

Trong lúc nàng đang cân nhắc có nên đi tìm Mặc Lâm hay không, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một bóng người, theo đó là tiếng “cạch” của cánh cửa bị mở ra!

Thiếu niên anh tuấn xuất hiện ngoài cửa có một đôi mắt màu bụi, như một bông hoa cô độc nở rộ trên vách đá, toả sáng hương thơm mị hoặc lòng người.

“Tiểu Pars, sao cậu lại tới đây!” Lâm Linh chấn động.

Parsifal như đã thay đổi thành một người khác, vẻ mặt tối tăm nhìn nàng “Là công tước đại nhân bảo ta tới cứu cô.”

Lâm Linh giật mình: “Hắn? Cứu ta?”

“Bớt sàm ngôn đi, còn không mau nhanh theo ta.” Parsifal tức giận bắt lấy ống tay áo của nàng, kéo nàng ra khỏi phòng.

Nhìn thái độ ác liệt của tiểu Pars, Lâm Linh đã hiểu rằng hần đang bị mất ác khổng chế.

“Tôi chưa hề nói là muốn đi theo cậu.” Bà vai nàng bắt đầu cảm thấy đau đớn.

“Ý kiến của cô vô dụng, ta chỉ phụng lệnh công tước.” Ánh mắt Parsifal đột nhiên chột tắt, khinh miệt kéo khoe miệng “Xem ra bọn họ cũng có chuẩn bị.”

Lời hần vừa dứt, mấy chục binh sĩ đứng canh trong góc liền vọt lên, vây Lâm Linh và Parsifal ở giữa.

“Bệ hạ, thiếp nói không sai chứ, nữ nhân này chính là mật thám của La Mã, nếu không, sao hắc công tước lại cho người tới cứu nàng ta chứ?” Giọng nói sắc nhọn của Guinevere phá tan màn đêm yên tĩnh.

Lâm Linh ngẩng đầu lên, thấy Arthur chậm rãi đi ra từ phía sau bọn binh lính, hần cũng đang nhìn nàng và Parsifal. Vẻ mặt khinh thường của hần làm trâu

tím nàng đau đớn.

Môi của hắn mẫn chặt thành một đường thẳng, hiện rõ vẻ lãnh khốc.

“Bắt lấy bọn chúng.”

Nói thì chậm, đến thì nhanh. Parsifal rút nhanh thanh kiếm bên hông, triển khai kiếm pháp, ánh mắt lạnh lùng thong dong. So với mấy tên lính kia, kỹ thuật kiếm pháp của hắn cao hơn, những đường kiếm hoa mỹ của hắn cho thấy hắn được chỉ giáo vô cùng chuyên nghiệp, hắn quơ kiếm nhẹ nhàng như yến, liên tiếp né tránh lần tấn công, không tốn chút sức lực nào đâm về phía đối phương.

Lâm Linh thừa dịp hỗn loạn chạy nhanh về phía Arthur.

Nàng không cam lòng, không cam lòng xuất hiện trước mặt hắn nhưng lại tỏ ra là không quen biết, không an lòng nhìn hắn cứ như vậy mà quên hết tất cả.

“Arthur.....” Nàng nhỏ giọng mở miệng, trong lòng run lên cảm giác thương cảm lẫn đau khổ.

Hắn nắm chắc thanh trường kiếm trong tay, ánh sáng trên lưỡi kiếm lóe lên lộng lẫy, đôi mắt tím tằm ra hơi thở lạnh lùng. Nàng muốn chạm vào cánh tay của hắn, nhưng lại cảm thấy vô cùng xa xôi.

“Arthur..... Thật sự..... Thật sự không nhận ra tôi?” Lâm Linh cố chấp lại gần thêm bước nữa.

Giờ phút nàng không còn thấy vẻ say đắm và dịu dàng trong mắt đối phương nữa, ngực trái nàng chưa bao giờ đau đớn đến thế.

Đột nhiên trong lúc đó, một cơn lạnh buốt như điện giật vụt tới, nàng cả kinh, cánh tay che trước mặt.

Quốc vương trẻ tuổi nắm thanh trường kiếm trong tay, dừng lại. Màu bạc sắc bén của mũi kiếm dừng lại trước mắt nàng, chói lọi mà lãnh khốc.

Mũi kiếm chưa chạm vào người nàng, nhưng nàng đã cảm thấy như linh hồn mình đã bị đâm xuyên qua, lạnh lẽo, rồi khuếch tán ra từng bộ phận trên cơ thể. Đôi tay ấm áp kia, đôi tay ấm áp đã từng khiến nàng rất an tâm, bây giờ toàn bộ, đang cách nàng rất xa.

Tại sao?

Lại có một cảm giác quen thuộc với nàng như vậy? Ánh mắt Arthur dừng lại trên người cô gái tóc đen, đáy lòng dâng lên một tia yêt ốt và mãnh liệt, thong thả rung động, một âm thanh khiến hắn quên đi luôn cả hành động của bản thân.

Parsifal thừa dịp chém ngã hai gã kỵ sĩ đánh mất về phía Lâm Linh một cái, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ bất an khó hiểu. Hắn hoàn toàn không hiểu được ý nghĩ trong đầu của nàng, hoàn toàn không biết nàng đang tính làm gì, một ý nghĩ vụt qua, hắn lập tức bay tới người nàng.

“123, mau đến bên cạnh ta!” Hắn rống lên một câu.

Lâm Linh nín thở, dường như không nghe thấy những lời nói đó, đột nhiên bắt lấy mũi kiếm sắc nhọn, sự đau đớn trong lòng bàn tay dường như nàng chẳng cảm thấy, từng giọt máu tươi đỏ sẫm đẹp đẽ chậm rãi rơi xuống, rơi xuống. Tầm nhìn đột nhiên tối sầm lại, cơ thể của nàng lung lay, đôi chân không còn đứng vững được nữa, đổ người về phía trước.

Arthur không tự chủ vội vàng thu kiếm, nhưng mũi kiếm này đã xuyên qua vai phải vốn đang bị thương của cô gái tóc đen kia, thân kiếm dính những đường máu dài, rồi quay về trạng thái yên tĩnh vốn có của nó.

Thân ảnh Parsifal chớp cái bay tới trước nàng, duỗi tay bắt lấy nàng.

Nhìn cô gái kia ngã vào trong lòng của tên thiếu niên, đầu và bụng của Arthur đột nhiên quặng thắt. Một mảnh ký ức xẹt nhanh qua đầu hắn, một giọng nói thì thầm bên tai, rất hoài niệm, rất ấm áp, nhưng bây giờ, lại vô cùng thống khổ và đau đớn. Đến lúc hắn hoàn toàn tỉnh táo, thiếu niên kia đã đoạt được một con ngựa, ôm cô gái chạy ra khỏi bản doanh.

Arthur nặng nề đặt thanh kiếm sang một bên, mấy đầu ngón tay cảm thấy lạnh lẽo, hắn cúi đầu nhìn mấy vết máu hồng còn đọng ở trên thân kiếm, nhìn chăm chú thật lâu, đột nhiên có cảm giác muốn khóc, một cảm giác chua xót lan tràn từ nơi sâu nhất của trái tim.

Quản doanh Hắc công tước Duagloth.

Lúc Parsifal ôm Lâm Linh đang bị thương bất tỉnh tới trước mặt, Duagloth cảm thấy nơi sâu nhất của trái tim dâng lên một cảm giác nho nhỏ gì đó.

Cảm giác xa lạ này khiến hắn thoáng hoang mang, e ngại.

“Đây là có chuyện gì?” Hắn khẽ nhíu mày.

Parsifal thuật lại tóm tắt mọi chuyện, rồi thôi lui sang một bên.

Mới vừa rồi hấn ôm Lâm Linh trốn ra khỏi quân doanh Arthur, dọc đường đi máu vẫn không ngừng chảy, sau đó thì rơi vào hôn mê. Đó là lần đầu tiên hấn cảm thấy hoang mang và bất lực như thế, từ khi hấn bị mặt ác khổng chế tới nay, chưa từng trải qua cảm giác đó.

Để có thoáng khỏi cảm giác kỳ quái này, hấn quyết định dời lực chú ý sang chuyện khác.

“Công tước đại nhân, ngài định khi nào thì lại khai chiến với England? Nếu còn tiếp tục ở trạng thái giằng co như vậy, chỉ sợ chúng ta cũng khó có thể nắm chắc phần thắng. Viện quân của Arthur đêm nay sẽ tới, có lẽ chúng ta nên rút về La Mã trước.”

Duagloth không nói gì, chỉ bảo hấn lui ra ngoài trước.

Chờ sau khi hấn ra ngoài cửa, Duagloth nhanh chóng thay nạng tẩy rửa vết thương, lại một lần nữa giúp nạng băng bó. Có lẽ là do đau đớn, Lâm Linh bắt đầu khôi phục ý thức, nạng mở mắt nhìn thấy người đang băng bó cho mình thì chẳng tỏ ra thái độ gì, chỉ một môi xoay người, vẫn thấp giọng nói một câu: “Cảm ơn!”

Duagloth khẽ giật mình, rồi lại không tự chủ vươn hai tay, nhẹ nhàng ôm nạng vào người. Ngoài dự tính của hấn, nạng chỉ như một con mèo nhỏ yếu ớt không hề gãy gập. Tay hấn nhẹ nhàng an ủi trên lưng nạng, có cảm giác như từng dòng mạch máu đang chảy rần rật dưới tay hấn. Sau đó, hấn cảm thấy hai vai nạng đang run lên nhẹ nhẹ.

Bất giác, Lâm Linh khóc lên, nước mắt chảy như suối, như một đứa trẻ bị người khác bắt nạt.

Vô luận là Arthur không nhận ra nạng, hay dùng kiếm chìa thẳng vào nạng, nạng cũng nhìn xuống không khóc một giọt. Vậy mà bây giờ nước mắt lại không ngừng chảy được rơi xuống mảnh liệt, ngay cả nạng cũng không hiểu rõ rốt cuộc là tại sao.

Tại sao lại mềm yếu trước mặt địch nhân như vậy.

Đôi mắt bạc của Duagloth xẹt qua một tia thương tiếc, lập tức dùng sức ôm chặt nạng, chỗ lồng ngực không biết là tiếng tim đập của người nào, nhưng lại có một cảm giác yên bình, trong nháy mắt như lạc vào mộng.

Hấn không hiểu, rốt cuộc vì cái gì mà hấn lại cảm thấy bị thương đến thế.

Vì vậy, giọng nói vốn cường ngạnh của hấn giờ đây lại dịu dàng bên tai nạng: “Lâm Linh, cùng ta cùng nhau về La Mã thôi.”

La Mã. Nghe được cái tên này, cơ thể Lâm Linh khẽ run lên, cho dù có cố gắng lắc đầu thì cũng bỏ công trong bóng tối thế này, nạng như đang chôn chính mình vào trong vũng bùn. Cái gì cũng không muốn thấy, cái gì cũng không muốn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tương Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Hoàng đế la mã

Một ngọn gió lạnh thổi tỉnh Vân Phong. Nạng được đặt nằm trên một chiếc giường lớn xinh đẹp, kinh ngạc nhìn một vòng chung quanh, trên vách tường được treo đầy những bức tranh đậm sắc tôn giáo, những ngăn tủ phủ lụa vàng, đơn giản mà không kém phần cao quý. Nạng không thay y phục, cặm tận bước xuống giường, phát hiện cửa sổ không biết từ khi nào đã bị mở rộng một cách kỳ lạ, từng ngọn gió lạnh băng thổi vào cửa sổ, từng mảnh rèm lụa trắng bị gió thổi tung bay bay theo gió. Ngoài cửa sổ là một bầu trời tối đen không thấy điểm cuối.

Có lẽ cũng không muốn nghĩ gì nữa, chỉ cần cứ ngủ như vậy, muốn vô thức trốn tránh đi.

Nhưng đôi khi ngủ lâu quá, lại không phân được rõ đâu là cảnh trong mơ đâu là cảnh thực tại.

Cho dù có tỉnh lại, lại cũng cảm thấy giấc mơ kéo tới hiện thực, mà sự thật cũng không đáng yêu như vậy.

Nhưng nếu không tỉnh lại, thì sự thật cũng không thể nào được tiếp diễn.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người cao gầy xuất hiện sau lưng nạng. Cảm nhận được khí tức đè nén từ phía sau, cho dù Lâm Linh không quay đầu lại, cũng biết người tới là ai.

“Trông ngươi đã khá hơn nhiều.” Giọng nói trầm thấp của Duagloth không nghe ra bất cứ tình cảm gì.

“A, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?” Nạng nghe thấy giọng nói yếu ớt thổi qua cổ họng mình, “Ta tưởng tiểu Pars đã nói cho ngươi biết chứ, Arthur bọn họ đã không nhận ra ta, cho nên ta cũng đã không còn giá trị lợi dụng nào đối với ngươi. Tại sao ngươi lại còn muốn dẫn ta tới La Mã?”

“Bọn chúng có nhớ ngươi hay không cũng chẳng quan trọng, chỉ cần ta nhớ rõ ngươi là được.” Hấn bước đến cạnh nạng, “Danh tiếng cô gái sư tử ở La

Mã cũng không xa lạ.”

“Vậy, bây giờ ta được xem là gì? Tù nhân bị giam lỏng?” Lâm Linh đổi tư thế, dựa lên chiếc cửa sổ thấp bé, để cho gió thu lại một lần nữa vút qua mặt mình.

“Tù nhân? Đương nhiên là không. Nói chính hơn thì là đồng bọn.” Mặt hắn như chìm vào bóng đêm, vẻ mặt không biểu lộ bất cứ thứ gì.

“Cái gì?”

“Một ngày nào đó ngươi sẽ nhận ra, làm đồng bọn với ta mới là lựa chọn chính xác nhất. Về phần Arthur, nếu hắn đã bỏ rơi ngươi, vậy thì ngươi cũng có thể bỏ rơi hắn. Chẳng lẽ ngươi không muốn trả thù hắn sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn để cho hắn hối hận sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn để cho hắn hiểu việc hắn cưới người đàn bà khác là một quyết định sai lầm sao, hãy cùng hợp tác với ta và phá hủy mọi thứ của hắn đi.” Cừu chi của hắn vẫn ưu nhã như vậy, hơi khom thắt lưng về phía nàng, khoảng cách gần tới mức có thể khiến người khác sinh ra một ảo giác dịu dàng.

Lâm Linh cảm nhận được những đầu ngón tay không hề có chút độ ẩm nào từ phía đối phương, lạnh tới mức có thể thấu đến tim gan xương tủy. Nàng giãy người một cái, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn, ánh mắt đứng lúc rơi lên chiếc nhẫn mà lúc trước Arthur đã đưa cho nàng.

“Có lẽ sẽ khiến ngươi không thể nào chịu đựng nổi, có thể sẽ khiến ngươi thương tâm, thậm chí có thể khiến cho ngươi đau khổ tuyệt vọng, cho dù như vậy, ngươi vẫn có thể tiếp tục tin tưởng đối phương sao? Ngươi vẫn có thể tiếp tục mọi thứ sao? Lâm Linh.”

“Nhất định. Vô luận là có chuyện gì xảy ra, ta vẫn sẽ tin tưởng hắn như hắn đã tin tưởng ta.”

Lời nói của Mặc Lâm lại một lần nữa quanh quẩn bên tai nàng, chiếc nhẫn trên ngón tay càng ngày càng nóng, nóng tới mức như bùng cháy lên lại một tia hy vọng trong nàng.

Muốn bảo vệ một người, chính là bảo vệ nụ cười của họ mà mình yêu quý nhất, muốn bọn họ lúc nào cũng được hạnh phúc, bởi vì bọn họ vô cùng quan trọng với mình. Vì vậy, nàng không muốn từ bỏ, cũng không muốn mọi thứ sẽ chấm dứt như vậy.

Cho nên, Arthur. có thể cho nàng thêm ít dũng khí không, Arthur.có thể cho nàng thêm ít hy vọng không.

“Đồng bọn của ta là Arthur và kỵ sĩ của cậu ấy. Cho dù hiện tại xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, ta cũng sẽ không buông bỏ hy vọng, ta sẽ không trở thành đồng bọn của ngươi! Tốt nhất là ngươi nên thả ta đi, nếu không thì ta cũng sẽ nghĩ cách rời khỏi nơi này!”

Ánh mắt của nàng sáng lấp lánh trong bóng đêm nhìn thẳng vào hắn.

Duagloth có chút thất thần nhìn vào sự kiên định trong đôi mắt của cô gái kia, trong phút chốc như có thể thiêu đốt đi sự tự tin trong tâm của hắn, nơi cô tay mà hắn nắm chặt truyền đến một cỗ lửa nóng.

Không biết tại sao, mỗi lần gặp cô gái này, thật sâu nơi đáy lòng hắn lại như được mở ra thêm một cánh cửa.

Từng lần như vậy là lại một lần dùng sức, khiến cho hắn từ từ nhìn thấy ánh sáng bên ngoài.

Hắn biết đó là điều hắn ghét nhất.

Điều hắn thích, là điều còn tối tăm hơn tim hắn, không có độ ẩm, giống như đã bị nghiền rữa. Nhưng ngay cả chính hắn của thấy nghi hoặc, tại sao ánh sáng đó lại thuần túy và trong suốt như vậy, khiến cho hắn cảm thấy ấm áp và ngọt ngào, như đang muốn chiếu sáng từng góc ngách vốn yên tĩnh là tối tăm trong hắn bấy lâu nay.

Hắn nghĩ có lẽ đây chỉ là một cái cớ để hắn giữ nàng bên người. Hắn có thể dùng rất nhiều biện pháp, để nàng mãi mãi không thể rời khỏi hắn. Ý niệm ấy như một cơn cá không ngừng quẫy đuôi trong đầu hắn, di chuyển nhẹ nhàng, rõ ràng là cảm nhận được sự tồn tại của nó, nhưng lại không thể tìm ra tung tích, khiến cho hắn không thể nhẫn nại được nữa.

“Ngài mai ngươi và ta cùng tới vương cung.” Hắn chậm rãi buông tay nàng ra, “Tuy nhiên ở trước mặt hoàng đế, tốt nhất ngươi không nên lặp lại những lời nói vừa rồi của mình, nếu không ngươi có thể sẽ bị đem ra đấu trường*, hoặc là, sẽ thảm hại hơn.”

*ngày xưa, các vị vua châu âu rất thích xem những trận đấu võ của các nô lệ với nhau, được gọi là đấu trường nô lệ, tại đây, các nô lệ phải đánh nhau một mất một còn để thỏa mãn nhu cầu ác bá của bọn quý tộc vua chúa ngày xưa.

Lâm Linh chấn động “Hoàng đế? Hoàng đế gì? Tại sao ta phải gặp hắn?”

“Ta mới nói rồi, cho dù người England đã quên ngươi, nhưng danh tiếng của cô gái sư tử ở La Mã cũng không xa lạ. Người La Mã chúng ta vẫn nhớ ngươi.” Hắn ý vị thâm trường nhìn nàng, “Có lẽ hoàng đế của chúng ta cũng rất mong được nhìn thấy ngươi.”

Lâm Linh tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Ta nghe người ta nói, cho dù là quốc vương của quốc gia quân chủ chuyên chế nào, thì trong năm người chỉ có một người bình thường, mười người mới có được một bậc minh quân, còn lại phần lớn thì toàn là kẻ ngốc, sắc lang hoặc là tay ăn chơi xa đọa.”

Duagloth sùng sốt, lập tức cười thành tiếng: “Lần đầu tiên ta nghe cái thuyết này đấy. Vậy thì còn Arthur bề hạ của ngươi là gì?”

“Còn phải nói, đương nhiên là mình quân!”

Hắn không nói gì thêm, chỉ cười bí hiểm rồi xoay người đi ra ngoài. Lúc tới cửa thì phân phó vài câu gì đó với thị vệ.

Một khoảng thời gian sau, Lâm Linh mới cảm nhận được sự yên tĩnh hoàn toàn từ ngoài cửa, tiếng bước chân của đối phương biến mất khi nào nàng cũng không biết. Nàng nhìn từ trên cửa sổ xuống, từ trên cửa đến xuống dưới lầu, mọi nơi đều có thị vệ trông coi, xem ra nếu vai nàng không khỏi hẳn trước, thì không có cách nào đào tẩu.

“Này này, ta muốn uống nước!” Nàng không cam lòng đập đập cửa, rất nhanh sau đó nghe được tiếng bước chân.

Chỉ chốc lát sau, một người đã bưng một ly nước mang vào. Nàng nhận lấy ly nước, phát hiện ra người bê nước tới chính là Parsifal.

“Tiểu Pars. Ngày đó xin lỗi.” Nàng chột dạ nói.

Parsifal hừ lạnh một tiếng: “Ngày đó cô không nhân cơ hội giết ta, ta thấy là ta nên cảm tạ cô mới đúng.” Lâm Linh bất đắc dĩ thở dài, loại giọng điệu này.

“Tôi cũng vậy. Nhưng cũng không còn cách nào khác, cậu thấy đấy, mai tôi lại phải đi gặp tên hoàng đế kia rồi, không chừng còn có thể bị ném cho sư tử ăn, tôi đương nhiên là muốn trốn, có đúng không?”

“Ngày mai cô đi gặp tên hoàng đế kia?” Khuôn mặt Parsifal bình tĩnh nhìn nàng.

“Đúng vậy. Tên hoàng đế kia có phải là một bạo quân hay không vậy? Có phải là một tên giết người như ngóe không? Có rất tàn nhẫn hay không?”

Parsifal lạnh lùng liếc nàng một cái, trong mắt nổi lên một tia nhợt nhạt, giọng điệu thoáng nhu hòa: “Tóm lại là ngày mai nhớ biết tự mình cẩn thận.”

Lâm Linh thoáng sửng sốt, nhẹ nhàng cúi đầu, một cảm giác ảm áp nhỏ nhoi nhẹ nhàng lan tràn trong lòng, thấp giọng nói: “Tiểu Pars, thật kỳ lạ, tôi bắt đầu không phân biệt rõ lúc này cậu là thiện hay ác.”

Trên mặt Parsifal dường như có chút mất tự nhiên, đóng sầm cánh cửa sổ, không thèm tiếp tục nói chuyện với nàng nữa.

Sau khi bị nguyên rủa, từ một con người nguyên vẹn của hắn, không biết từ khi nào đã bị chia thành hai nửa. Một nửa là ánh sáng, đến ngay cả chính hắn cũng sợ hãi, rồi lại xem thường ánh sáng đó; Một nửa là bóng đêm, làm cho hắn hưng phấn khó nhịn, nhưng lại bị bóng tối bốn phía vây hãm.

Nhiều khi, hắn không biết rốt cuộc là mình thuộc một nửa nào, rốt cuộc chính xác là ở bên nào.

Cũng không rõ tại sao, hôm nay hắn thấy đường ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối lại vô cùng mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Bữa tiệc bóng tối

La Mã, thành Verona, kinh đô.

Các thi nhân cho dù có dùng hết những từ ngữ ca ngợi cũng không thể nào tả hết vẻ long lẫy của những viên bảo thạch đã xây nên tòa thành này.

La Mã, đại biểu của sự dân chủ, âm mưu, cuồng nhiệt, tham lam, luật pháp, tàn sát; Nàng nhìn kỹ bức hình một con sói mẹ, đang lấy máu tươi để tắm bồ. Cho dù đế quốc đang bắt đầu bị suy tàn, những viên đá khổng tước dùng trang trí cho những công trình này vẫn không hề bị dính bụi bẩn, cho dù viên đá hóa hồng thạch lưu hoàng kim trên thành đoàn kiếm đã sớm đánh rơi, La Mã vẫn mang vẻ tôn vinh như trước.

Đây chính là tòa thành được người đời truyền rằng được Thượng Đế ban cho vẻ xa hoa long lẫy mà trang nghiêm thần thánh. Những thứ phù hoa trên sông lớn chỉ là sóng ánh, ồn ào náo nhiệt rồi cũng sẽ có lúc yên lặng, duy chỉ có La Mã, là bức tường vững chãi theo năm tháng thời gian, như muốn tồn tại đến vĩnh hằng.

Chi tiếc là Lâm Linh bây giờ đang trong trạng thái vô cùng hỗn loạn, vốn chẳng hề để ý tới đô thành vĩ đại trong truyền thuyết này. Nàng đang bị Duagloth dẫn thẳng đến chỗ của hắn. Sau khi Duagloth đưa nàng an toàn tới La Mã thì liền chạy đi gặp cha của hắn — La Mã Giáo hoàng.

Giáo hoàng cũng đang đợi hắn ở một giáo đường nhỏ. Giáo đường nơi đây mặc dù bình thường, cũng không lớn, nhưng mọi thứ mà một giáo đường cần có đều đầy đủ: Tháp chuông Gothic, gác chuông tao nhã, những ô cửa sổ hẹp dài cùng những hoa văn phức tạp ở trên. Trên tế đàn còn có một vài viên đá hoa cương, khiến giáo đường mỗi ngày đều ánh lên một sắc thái mộng ảo, giống như ánh sáng đến từ Thiên Đường. Khi còn bé, Duagloth vẫn tưởng rằng dưới chùm sáng kia có thể nhìn thấy Thượng Đế, nhưng cuối cùng vẫn bị sự thật vô tình phá hủy.

“Con của ta, rốt cuộc con cũng đã trở về.” Giáo hoàng hơi lo lắng nhìn con mình, trên mặt mang theo vài thần sắc mệt mỏi.

“Giáo hoàng đại nhân, nguyên nhân cụ thể ta đã nói từ lúc trước. Nếu còn tiếp tục giằng co với người Celtic, sợ rằng đối chúng ta càng thêm bất lợi. Đối với Celtic mà nói, trận chiến của chúng ta kéo dài đã quá lâu.” Duagloth đứng dậy đi tới cửa sổ phía trước. Những đám mây trên bầu trời dưới sự thúc giục của thần gió lười biếng bay về phía trước, ánh nắng sáng ngời dần xua tan đi cái lạnh lẽo của không khí. Hắn duỗi tay đẩy cánh cửa sổ lớn nhất, một trận gió lớn đập vào mặt, lạnh lẽo như bạc hà, khiến người ta thanh tỉnh dưới trận gió mát ấy.

“Ta đương nhiên hiểu rõ việc đó, nhưng dường như hoàng đế của chúng ta rất bất mãn vì điều đó.” Giáo hoàng hạ tầm mắt, “Có lẽ con nên đích thân tới gặp hắn một chút để giải quyết cho rõ ràng.”

“Ta sẽ đi gặp Olybrius.” Duagloth không chút kiêng kỵ gọi thẳng tên hoàng đế.

“Còn có tin bên cạnh con có cô gái sư tử. Hoàng đế đã hạ lệnh muốn con đưa cô ấy tới gặp hắn.” Giáo hoàng đã quen với thói vô lễ của hắn.

Duagloth gạt vài sợi tóc lòa xòa trên trán, “Vậy thì mang cô ấy đi gặp hắn thôi.”

“Nhưng con cũng biết tính bệ hạ ngài ấy.” Giáo hoàng muốn nói lại thôi.

“Giáo hoàng đại nhân yên tâm. Mọi thứ, đều nằm trong tầm kiểm soát của ta.” Hắn khom môi, nở một nụ cười bí hiểm.

Khu đất trung tâm hoàng cung thành La Mã, lướt mắt qua, là sườn núi với những thảm cỏ trải dài quanh vương cung, bầu trời màu xanh lam làm nổi bật dáng vẻ hùng vĩ của vương cung, tường đá dày, đục hình nửa vòng cung, trên những trụ trục là những viên đá được đục kết thành những hoa văn mang đậm nét La Mã. Cho dù là đang trong thời kỳ rét lạnh này, nhưng bông hoa hồng trước cửa vương cung vẫn nở rộ, hơn nữa còn tăng thêm vài phần mê người.

Lâm Linh đứng ở trước cửa cung, hít thật sâu một hơi. Đây là lần đầu tiên nàng thấy cung điện La Mã, nói thật, vương cung Camelot không thể nào so được với nơi đây, tuy nhiên những nơi hùng vĩ thế này, trước sau gì cũng vào tay Arthur thôi.

“Chờ đã, Lâm Linh,” Duagloth đột nhiên hái một bông hồng nhạt, tiện tay cài lên bên tóc mai của nàng, nhìn nàng đánh giá vài lần, rồi gạt đầu ra về hai lòng. Lâm Linh mất tự nhiên khẽ quay đi, hần thân mật với nàng như vậy còn làm cho nàng thấy khiếm nhã hơn là hần lãnh khốc.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy hần mặc y phục La Mã, màu tím bên sườn bào trắng phối hợp với chiếc áo choàng cùng màu rất hợp với dáng vẻ của hắn, so với lúc hần mặc hắc y trông bớt đi vài phần hắc ám.

Nàng lại cúi đầu xuống nhìn bộ y phục của mình. Mới sáng sớm đã bị hần buộc rời khỏi giường, sau nửa ngày chọn trang phục, lại lấy cái váy màu vàng thiếu tia Dora, không biết đến cùng hần đang muốn làm trò bịp bợm gì.

Đi theo Duagloth qua không ít đường, rốt cuộc cũng tới đại sảnh cung điện. Trên ngai vàng chính giữa đại sảnh, một thanh niên đang thưởng thức một nữ nô mái tóc dài màu vàng như đang an ủi một con mèo nhỏ, ánh mắt hần lười biếng, khuôn mặt tuấn mỹ mỉm cười tà mị, ánh mắt thâm sâu như ngọc bích, như đang trêu tức toàn bộ quý tộc đang ở đây. Trên tay hắn là một ly rượu nho, màu đỏ sẫm lay động trên tay hắn, lòng lấy sóng sánh như máu tươi.

“Bệ hạ.” Duagloth tiến lên hành lễ.

Hóa ra đây chính là quốc vương Olybrius, Lâm Linh không nhịn được tò mò đánh mắt lên nhìn hắn một cái, ai ngờ vừa chạm vào tầm mắt của hắn, nàng liền hoảng sợ, vội vàng thu lại tầm mắt của mình.

Olybrius mạn bất kinh tâm hỏi: “Đây chính là cô gái sư tử?”

Duagloth gạt đầu: “Đúng vậy, bệ hạ. Nàng đã đầu hàng La Mã, nhanh chóng sẽ gia nhập với chúng ta.”

Đầu hàng? Vừa nghe hai chữ này, Lâm Linh liền bốc hỏa, nàng đã nói mình đầu hàng khi nào. Nhưng nàng vừa định phản bác thì lại bị Duagloth kéo lại.

“Ngươi, lại gần đây.” Olybrius bảo nàng đi tới cạnh hắn.

Lòng bàn tay Lâm Linh khẩn trương đến ướt đầm mồ hôi, không thể không đi tới, lúc lúc giương mắt nhìn lên, nàng thấy ánh mắt của đối phương rất kỳ quái.

Tựa như ánh mắt sẽ nhanh chóng bắt được một con mồi.

May là hần cũng không nói gì, để cho Lâm Linh trở về chỗ ngồi của mình.

“Duagloth, kế tiếp ngươi dự định thế nào?” Hắn dúi đề tài, nhưng Lâm Linh vẫn có cảm giác có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Mà mình chính là một con thỏ đang nằm trong tầm mắt con sói.

Duagloth hơi khom người: “Bệ hạ, theo như ta thấy, chúng ta nên triệu tập toàn bộ lực lượng đồng minh của La Mã, phái một ít kỵ sĩ trẻ tuổi có thực lực tới đó, đầu tiên là Loki, tiếp đó là Alexander, Ấn Độ, Armenia, còn có Damascus, các thuộc địa của La Mã, trực tiếp phát động công kích, không biết ý bệ hạ thế nào?”

“Nghe qua cũng là một ý kiến hay, cứ làm theo lời người nói đi.” Olybrius dường như nghe theo mọi thứ hắn nói, hơn nữa tâm tư cũng chẳng đề ở đây, quay sang phân phó với người hầu vài câu. Người hầu gật đầu, lập tức tuyên bố với mấy vị quý tộc đang ngồi đây: “Bệ hạ muốn mời mọi người tới một chỗ đặc biệt để dùng bữa.” Nói rồi, hắn dẫn thị nữ và mấy đại thần vào phía trong phòng.

Đó là một căn phòng màu đen, trần nhà, vách tường đều là màu đen, còn có những chiếc ghế đệm màu đen. Mấy đại thần lần lượt được đưa vào phòng, ngồi xung quanh một cái bàn đá màu đen. Bên trong gian phòng đen nhánh, chỉ có duy nhất một ngọn nến treo trên trần nhà, chiếu lên chiếc bàn rộng lớn.

Lúc Lâm Linh đi vào thì chỉ thấy một mảnh đen nhánh, nếu Duagloth không kịp thời đỡ nàng, thiếu chút nữa nàng phan chó găm bùn. Ít lâu sau khi mọi người ngồi vào chỗ, trong bóng tối đột nhiên vang lên những giai điệu rộn người, những thiếu niên mặc trên người những bộ quần áo yêu quái đen nhánh, trước mặt bọn họ biểu diễn những màn vũ đạo ghê rợn.

Lâm Linh cả kinh vội vàng cúi đầu, ý niệm duy nhất trong đầu là tên hoàng đế này chính là một ác ma biến thái. Nương theo ánh nến mờ nhạt, nàng len lén liếc Duagloth bên người một cái, chỉ thấy hắn vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, chăm chú nhìn tên thiếu niên. Mà mấy đại thần khác, vẻ mặt dường như cũng không có tí gì là bất mãn. Lúc này, món đầu tiên trên một chiếc khay màu đen được bung ra, ngay cả ly rượu cũng màu đen, tất cả mọi thứ thật khiến người khác nghĩ đây chính là một bữa tiệc tử vong, mọi thứ đều bị một bóng ma bao phủ, cô đơn hiu quạnh.

Tuy nhiên Olybrius lại tỏ ra hết sức hưởng thụ với bầu không khí này, vẻ mặt vô cùng hăng hái nói với mọi người về cách tra tấn và giết người.

“Không ăn sao?” Duagloth nhẹ giọng hỏi nàng.

Nàng chết lặng lắc đầu, hờ, dưới cái bầu không khí quỷ dị này nàng sẽ nuốt trôi đồ ăn sao? Nói thật, hắc công tước so với mấy thứ này thì dễ chịu hơn một chút.

Tâm tình hoàng đế hôm nay có vẻ không tồi, vừa nói lại vừa đột ngột cười phá lên, trừ Lâm Linh mấy lần bị kinh hách, những người khác vẫn vô cùng trấn định tự nhiên hưởng thụ đồ ăn.

“Bệ hạ, có chuyện gì khiến ngài cao hứng sao?” Duagloth khom môi.

Olybrius cười ha ha: “Bởi vì chỉ cần ta gật đầu một cái, yết hầu của bọn người lập tức sẽ bị cắt đứt.”

Nghe được lời nói như sấm của hắn, Lâm Linh lại lần nữa khẳng định ý kiến của mình— tên hoàng đế này là một đại biến thái!

Cuối cùng yến hội cũng tới hồi kết thúc, Lâm Linh vừa ra khỏi căn phòng đen thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, có thể sống sót ra khỏi đó thật là một điều may mắn!

Nếu còn tiếp tục như thế nữa, đầu nàng sẽ hòng mất! Đang nằm trong tay hắc công tước, việc đào tẩu là vô cùng khó khăn, chỉ bằng về thế giới hiện thực trước. Chỉ tiếc là trong nhà của hắc công tước cũng cấm trứng gà, còn trong yến hội vừa rồi, mọi thứ đều đen sì sì một mảnh, nàng vốn chẳng thấy được gì. Xem ra, chỉ có thể nghĩ cách khác.

“Nếu như là đang suy nghĩ đến việc đào tẩu, ta đây rất có vinh dự nói cho người biết, không có khả năng.” Duagloth dường như đoán được tâm tư tính toán của nàng, không chút lưu tình tạt vào nàng một chậu nước lạnh.

Lâm Linh khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi.

“Còn nữa, hiện tại, ở trong nhà của ta chắc sẽ không có trứng gà.” Hắn lại vô tâm nói thêm một câu.

Lúc đi ngang qua đại sảnh, hắn đột nhiên ngừng chân, sắc mặt hơi kỳ quái.

“Sao vậy?” Lâm Linh hỏi một câu, nàng không quan tâm gì đến hắn, nàng chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Hắn vuốt nhẹ huyệt thái dương của mình: “Hình như, mới nãy uống hơi nhiều.”

“A?” Lâm Linh ngẩn người, “Vậy là có ý gì?”

Hắn hơi bất đắc dĩ nói một câu: “Ta nghĩ ta nên đi giải quyết một chút.”

“A, người không thể nhịn thêm một lúc nữa sao?” Lâm Linh thốt lên. Nàng chẳng muốn ở cái nơi quỷ quái này thêm một giây phút nào nữa hết.

“Chuyện này, có thể nhịn được sao?” Duagloth xấu hổ nhìn trời.

Lần đầu tiên Lâm Linh thấy hắn lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ và xấu hổ như vậy, điểm đó khiến hắn thêm vài phần đáng yêu so với vẻ lãnh khốc thường ngày.

Đúng rồi, nếu thừa dịp hắn đi thì len chạy.....

“Đừng nghĩ tới việc người sẽ có cơ hội chạy đi.” Duagloth khẽ giương khóe miệng, xách nàng quăng vào một cái phòng, lạnh lùng nói, “Ở đây đợi ta quay lại. Bên ngoài có rất nhiều thị vệ canh chừng, đừng quên vết thương của người vẫn chưa khỏi hẳn, muốn chạy trốn là điều không thể.”

Nhìn hắn xoay người rời đi, nét mặt Lâm Linh u oán quét ra ngoài cửa, quả nhiên, khắp nơi đều là thị vệ trong tay đầy đủ vũ khí. Điều quan trọng nhất là

bản thân nàng đang bị thương, nếu không những người đó cũng vốn không phải là đối thủ của nàng.

Thấy ý nghĩ chạy trốn vô vọng, nàng đành lui về nhìn lại căn phòng này. Nơi này thoạt nhìn như một gian phòng ngủ, một chiếc giường được điêu khắc đậm chất La Mã, bên cạnh giường còn có một bình hoa cắm đầy hoa hồng.

Bên ngoài cửa sổ, trăng tròn chậm rãi bò lên, tản ra một tầng sương trắng mờ nhạt. Ngày lúc Lâm Linh có chút cảm giác không chờ được nữa, bên ngoài truyền đến vài tiếng bước chân.

“Duagloth, ngươi đi cũng thật lâu quá đấy.” Nàng oán giận quay đầu lại, nhưng vừa nhìn thấy người vừa bước vào thì đầu óc nàng lập tức trống rỗng.

Trên tay tên hoàng đế kia cầm một đóa hồng trắng, mỉm cười nhìn nàng. Tuy không thể phủ nhận tên hoàng đế này cũng là một mỹ nam tử. Nhưng một mỹ nam được người khác thích, sẽ không khiến người nhìn mình có cảm giác kinh hồn táng đảm. Nhìn vẻ mặt sợ hãi của nàng, Olybrius chậm rãi đưa đóa hồng trắng lên miệng hôn nhẹ, động tác dịu dàng kia như ý của thần thánh. Sau đó giờ nó lên cao, khiến cho những cánh hoa trắng như nở rộ dưới ánh trăng, cuối cùng vung tay ném bông hoa về phía nàng.

“Sao, sao ngươi lại ở đây?” Lâm Linh hỏi một câu mà chính nàng cũng cảm thấy mình ngốc.

“Đây là vương cung của ta.” Hắn cò về buồn cười đáp lại, lại tiến lên thêm vài bước.

Lâm Linh hoảng hốt lui về phía sau vài bước, chưa bao giờ mong muốn Duagloth xuất hiện ngay lúc này lớn như vậy.

“Này này này, đừng lại gần đây!” Thấy hắn không hề có hảo ý lại gần mình, nàng chợt dạ hô to, mồ hôi lạnh không ngừng rơi trên trán.

“A, ngươi đang sợ sao? Cô gái sư tử của ta?” Hắn cười, không chút khách khí đuổi tay về phía nàng. “Tóc đen mắt đen, lần đầu tiên ta thấy vẻ ngoài như vậy.”

“A a, hoàng đế bề hạ, ta đâu thể so với mỹ nữ trong cung của ngài, tướng mạo của ta thật sự không có gì đặc biệt đâu.....” Tim nàng giật thót một cái, nhanh nhẹn né khỏi ma trảo của hắn.

“Ồi chào? Chẳng lẽ là không ai nói cho ngươi biết rằng, ta rất thích các cô gái dị tộc sao.” Hắn hí hửng, trên mặt nở một nụ cười thâm tà.

Lâm Linh thầm kêu bất hảo, tiếp tục lui về phía sau, nhưng phía sau đã là bức tường, không thể lui lại được nữa.

“Hoàng đế bề hạ, Duagloth hắn rất nhanh sẽ ——” Lời nàng còn chưa nói hết, thân thể bỗng nhiên bị ôm chặt, nàng kinh hoàng chống tay, chạm vào một thứ gì đó. Mọi thứ đều trống rỗng, hai tay bị hắn nắm chặt không thể nhúc nhích.

Tiếp đó, nàng bị hắn kéo vào một ngọn tháp.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Chiếc điện thoại đã bị mất

Nền đất cảm thạch phản chiếu ánh nến mờ nhạt, Lâm Linh cảm giác được lưng áo mình đang ướt đẫm mồ hôi lạnh, như một túi da ôm chặt lấy người nàng. Không khí nóng đốt, một lần hít thở là trái tim lại cảm thấy thiếu nóng, từ đó lan rộng ra tứ chi, cuối cùng tấn công khu thần kinh, hóa thành nỗi sợ hãi.

Mất thấy mặt hắn cách mình càng ngày càng gần, Lâm Linh bất chấp thương thế của mình, cố sức giãy ra khỏi sự khống chế của hắn, quờ quạng lung tung nắm trúng một mũi gai hoa hồng, đâm mạnh vào mặt hắn.

Trên mặt Olybrius lập tức xuất hiện một vết thương rướm máu, nhưng hắn chẳng những không dừng lại, ngược lại càng cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Trước mặt Lâm Linh, đột nhiên có cảm giác không còn thiên lý.

“Bề hạ.” Giọng nói của Duagloth phá tan bóng đêm, mờ hồ, xa xôi mà lại quanh quẩn. Olybrius dường như cũng hơi giật mình, ngừng lại, mắt hướng trả lời: “Ngươi tới làm gì, Duagloth!”

“Bề hạ, ta đang chuẩn bị đưa nàng về.” Duagloth đi thẳng vào trong tháp, về mặt trấn định nhìn nàng, giọng nói vô cảm bật ra từ đôi môi hoàn mỹ, “Còn không mau theo ta quay về.”

Lâm Linh đang sợ hãi lập tức hồi thần lại, mặc dù hắn cũng là một ác ma, nhưng sự xuất hiện của hắn trước mặt nàng lúc này lại mang theo một quang sáng của thiên thần.

“Duagloth!” Lần đầu tiên nàng gọi hắn bằng một giọng nói tràn ngập tình cảm như thế, khiến cho lòng hắn thoáng động.

“Đây là người có ý gì?” Olybrius tức giận trừng mắt nhìn hắn, hết sức khó chịu vì hắn đã phá hỏng hứng thú của hắn.

“Bệ hạ, bây giờ nàng là đồng minh của ta. Nếu như ngài còn muốn cướp lấy England, thì đừng có động vào nàng.” Dưới ánh trăng, mái tóc dài của Duagloth như tỏa ra ánh sáng nhạt. Đôi mắt bạc như lưu hải, dưới đêm tối lại càng thêm yêu mị đẹp đẽ, lạnh lẽo quét về phía hoàng đế.

Có lẽ là do áp lực đáng sợ từ hắc công tước, Olybrius thoáng sững sờ.

Lâm Linh thừa dịp hắn ngây người, vội vàng té ngã, lộn nhào xoay người xuống thấp, phản xạ có điều kiện trốn sau lưng Duagloth.

“Bệ hạ, cáo từ.” Duagloth kéo tay nàng, bước nhanh ra khỏi hoàng cung.

Ra hoàng cung, thân thể Duagloth có cảm giác dường như hơi run. Tay nàng nắm chặt tay hắn, mỗi ngón tay bấu chặt vào bàn tay hắn, như đang cố cầu một sự bảo vệ. Sắc mặt của nàng tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn, bộ dáng như vẫn còn đang kinh hồn chưa định thần lại.

Những thứ đó làm cho lòng hắn cảm thấy nhức nhối, nhưng thật sâu trong tâm, cũng dâng lên một tia hy vọng le lói.

“Sao trên tay người lại có máu?” Hắn đột nhiên chú ý tới vết máu loang lổ trên tay nàng, lại nhớ lại đám hoa hồng nát bấy dưới sàn mới nãy, hắn lập tức đã nghĩ ra lý do, “Hoa hồng?”

Nàng gật đầu, không nói gì. Mới nãy do quá luống cuống sợ hãi, vội vàng cầm lấy vật nhọn, chẳng để ý tới việc tay mình bị đâm bị thương.

“Thật là một nữ nhân ngoan.” Hắn khẽ kéo một góc trường bào, cẩn thận băng bó tay nàng.

Nữ nhân ngoan — nghe thấy biệt danh này, thân thể Lâm Linh khẽ run lên, biệt danh ấy cứ như một câu chú ngữ, nhưng chỉ có Arthur mới được nói ra câu đó, điều đó rất có ý nghĩa với nàng.

Ai cũng không được, kẻ nào cũng không được phép thay thế, kể cả nam nhân đang đứng trước mặt này, cũng không được.

Nơi ngực trái đau đớn như bị kim đâm, cảm giác đau khổ lại bắt đầu lan tràn. Môi nàng bắt đầu run rẩy, ngay cả giọng nói cũng nghẹn lại ở cổ họng, nước lại không nhìn được tràn mi, vừa mới quên đi, lại một lần nữa bùng lên, không thể kìm xuống được.....

“Được rồi, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Duagloth đột nhiên duỗi tay nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, lặp lại một lần nữa tựa như đang nói với bản thân, “Tuyệt sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Trên vầng trán của hắn vô tình xẹt qua một tia rung động, chính hắn cũng không rõ tại sao tâm tình của mình lúc này lại phức tạp như vậy, nhưng hắn cảm giác được, cô gái kia đã khiến cho trái tim tràn ngập trong bóng tối của hắn chịu một chút ánh hưởng.

Chỉ là một ít thôi, hắn không muốn nghĩ tới, sự ảnh hưởng đó.

Gió nhẹ nhàng lay động lá cây, tạo ra âm thanh sột soạt, ánh sáng mờ lung chiếu lên cánh hoa hồng, Lâm Linh dần dần an tĩnh lại, dựa vào hắn, hơi thở dần đều đặn.

Ánh mặt trời rạng đông chiếu xuyên qua tấm rèm cửa màu bạc chiếu vào căn phòng vẫn còn tràn ngập mùi hoa hồng, đánh thức cả thiên hạ đang ngủ say. Khi Lâm Linh tỉnh dậy thì đã là sáng sớm hôm sau, nàng khoác một lớp áo, đi tới phía trước cửa sổ, tiện tay kéo chiếc rèm cửa màu trắng. Mặc dù đã là cuối thu, nhưng ánh nắng sáng sớm của La Mã vẫn rất dịu dàng.

Có lẽ, Italy rực rỡ không thích hợp với nàng.

Rất ấm áp, rất xa xỉ.

“Két”, cánh cửa bị đẩy ra. Lâm Linh thấy Parsifal đang đem một thứ gì đó đi vào. Hắn mang vào rồi vẫn còn chưa chịu ra ngoài, lại do dự hỏi thêm: “Hôm qua, cô ở trong cung không gặp chuyện gì chứ?”

Lâm Linh đầu tiên là sững sờ, sau lại nghĩ chắc Duagloth sẽ không kể chuyện đó ra, vì vậy vội vàng lắc đầu: “Tôi không sao, làm sao vậy?”

“Không có việc gì thật.” Hắn xoay người đi ra cửa, lại dừng lại nói thêm: “Tên hoàng đế kia đặc biệt rất có hứng thú với thiếu nữ dị tộc, cho nên...” Hắn khẽ ho nhẹ, “Tóm lại không có chuyện gì là tốt rồi.”

Lâm Linh nghĩ tới thiện ý của hắn ngày hôm nay, trong lòng cảm thấy ấm áp, định nói lời cảm ơn.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói gì, Từ phía bên kia hành lang đã truyền tới giọng nói của Duagloth: “Chờ đã.”

Nghĩ đến việc thế nào thì tối hôm qua hắn cũng đã cứu mình, ấn tượng của Lâm Linh đối với hắn tốt hơn một chút. Cho nên lúc gặp hắn, nàng cũng đã không còn thấy chán ghét.

“Lâm Linh, hôm nay đỡ hơn rồi chứ?” Dường như tâm tình của hắn cũng không tồi.

Trong đầu Lâm Linh hồi tưởng lại cảnh hấn nắm tay nàng chạy vụt ra khỏi vương cung, chỉ có thể nói với hấn một câu: “Hôm qua, cảm ơn ngươi.”

“Như vậy, ngươi tính trả ơn như thế nào đây?” Hấn không khách khí nhận lấy những lời này, chậm rãi đến gần nàng, thô bạo nói bên tai nàng: “Ngươi cũng thấy đấy, hoàng đế của chúng ta hoang dâm vô độ. Nếu như ngươi không phải đồng minh của ta, ta vốn cũng không có cách nào cứu được ngươi. Cho nên, ngoan ngoãn ở đây mà dưỡng thương, sau đó cùng ta kề vai chiến đấu, đánh bại England. Nếu ta không khiến ngươi có thể hồi phục lại như trước, cho dù có muốn lật đổ hoàng đế La Mã cũng chưa chắc không có khả năng, đến lúc đó, sẽ không ai có thể làm ngươi bị thương.”

Giọng nói của hấn như tâm độc dụ hoặc, lời nói ngon ngọt như mật rót vào trong tai, như có một ma lực cuốn hút lòng người.

Nhưng lúc này Lâm Linh không biết tại sao lại nhớ tới những lời Parsifal nói lúc này, trong lòng không khỏi phát lạnh, dặng từ lòng bàn chân lên đến trán nàng bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển hóa thành nổi tức giận.

“Duagloth, ngươi hơi quá đáng rồi đấy! Ngay cả tiểu Pars cũng biết cái tên hoàng đế biến thái kia thích thiếu nữ dị tộc, như vậy nhất định cũng biết rất rõ. Tại sao ngươi còn bắt ta ăn mặc đẹp để đi gặp hấn? Tại sao ngươi lại xuất hiện đúng lúc như vậy? Tại sao hoàng đế lại xuất hiện đúng lúc như vậy? Mấy thứ đó không phải là do ngươi đang gài bẫy ta đấy chứ? Mọi thứ, vốn là do ngươi bày ra!”

Nàng một hơi nói hết mọi thứ, thừa dịp hấn còn đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, dùng tốc độ nhanh nhất rút kiếm của hấn, nhanh chóng gác lên cổ của hấn.

“Đề cho ta đi! Lập tức, nếu không ta lập tức giết ngươi!”

“Được.” Hấn thay về mặt kinh ngạc về lại về mặt bình thản tự nhiên ban đầu.

Lâm Linh cẩn thận kèm hấn ra ngoài cửa, bọn thị vệ đứng canh ngoài cửa cũng chấn động.

Nhưng sau khi bọn chúng thấy ánh mắt ám chỉ không được tùy tiện hành động của Duagloth, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Lâm Linh tiến về phía trước.

Lúc đi tới cuối hành lang, Duagloth đột nhiên dùng chân cạnh một bình hoa.

“Duagloth, đừng giờ trò, nếu không ta thật sự sẽ giết ngươi đấy.” Lâm Linh hung ác nói, nâng đao lực trên tay.

Duagloth không chút hoang mang cười: “Đúng rồi, Lâm Linh, ngươi có muốn biết tại sao bọn Arthur lại quên ngươi đi không?”

Tay Lâm Linh run lên: “Ngươi nói cái gì?”

“Thật ra ta...”

Hấn dừng lại, thừa dịp Lâm Linh đang thất thần lập tức đoạt lấy kiếm trong tay nàng, trở tay xoay người nàng lại chế trụ.

Lâm Linh lập tức giẫm lên bàn chân hấn, thừa dịp hấn bị đau gãy hai tay mình ra, không quên nhắm thêm một cước vào bụng hấn, sau đó lập tức chạy như điên.

“Người đâu, chặn hết tất cả cửa ra vào!” Duagloth cổ nhin đau hô to.

Tất cả người hầu đều đổ xô chạy tới, nhất thời khắp nơi đều hỗn loạn.

Lâm Linh thấy con đường bị chặn lại, chỉ có thể tạm thời tìm chỗ trốn đi. Lúc chạy tới cuối tầng lầu, nàng thấy một căn phòng, liền vội vàng chạy vào đó.

Nàng vừa đi vào liền nhìn bốn phía chung quanh, lúc này mới phát hiện hóa ra đây chỉ là một căn phòng bình thường, trong phòng ngoại trừ một ngọn nến đang lập lòe sáng trên một chiếc hộp ra thì chẳng còn gì cả.

Nàng chậm rãi đi tới bên cạnh cái hộp, tò mò nhìn, đột nhiên sững sờ.

Đặt bên ngọn nến chính là chiếc điện thoại di động của nàng!

“Reng reng reng...”

Trong lúc lòng nàng tràn đầy mối nghi ngờ, điện thoại đột nhiên vang

lên....

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Tâm tình của Parsifal

Lâm Linh cố gắng kiềm chế cảm giác căng thẳng trong lồng ngực, sau vài giây do dự cuối cùng cũng cầm điện thoại của mình lên.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục reo, bên trên là một đồng ký hiệu hết sức kỳ quái.

Thật vi diệu quá! Trong trò chơi mà cũng có điện thoại di động? Chuyện này sao có thể!

Mọi thứ này đối với nàng thật quá mức quý dị.

Ngón tay nàng thông thả ấn nút nhận cuộc gọi, run rẩy đưa lên tai. Một giây yên tĩnh trôi qua, một giọng nam truyền đến từ bên kia đầu điện thoại, “Này —” Mặc dù chỉ có một chữ ngắn gọn, nhưng nàng lại nghe như sấm rền bên tai.

Giọng nói này, nàng vô cùng quen thuộc, vô cùng hiểu rõ.

“Tề Văn Du?”

Nàng thốt ra tên của đối phương.

Đối phương hiển nhiên cũng lắp bắp kinh hãi, thốt lên: “Sao lại là cô?”

“Cậu” Nàng còn chưa kịp nói xong, đối phương đã ngắt điện thoại.

“Này này, Tề Văn Du, là cậu thật đấy à!”

Nàng sốt ruột lắc lắc điện thoại di động, như thể làm như vậy thì có thể lờ đối phương từ đầu bên kia sang? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Hóa ra ngươi trốn ở đây.” Ngay lúc nàng đang như kiến bò trên chảo nóng thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói ác ma. Lòng Lâm Linh trầm xuống, cứng ngắc xoay người lại. Duagloth đang đứng cạnh cửa, gương mặt hắc ám nhìn nàng, khiến cho nàng không hiểu rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

“123, sao ngươi lại chạy tới đây?” Parsifal bên cạnh tiến lên hai bước, ánh nến yếu ớt chiếu lên mặt hắn, mơ hồ mang theo vài phần lo lắng.

Lâm Linh bất chấp nỗi sợ hiện tại của mình, hươ hươ điện thoại trước mặt Duagloth: “Duagloth, tại sao ngươi lại có điện thoại di động của ta? Tại sao ngươi lại có thể liên lạc với người của thế giới của ta? Tại sao?”

Duagloth trong bóng đêm trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay ai làm nhiệm vụ canh ngoài phòng này?”

“Hồi đại nhân, là một đội gồm bốn kỵ sĩ.” Có người đáp lại.

“Tốt lắm, lập tức quát mọi người một trăm roi, sau đó tước phong hào, đuổi khỏi La Mã.” Giọng nói Duagloth âm trầm.

“Nhưng đại nhân, bọn họ cũng đã từng làm việc cho chúng ta.”

“Không làm tốt nhiệm vụ của mình thì phải bị trừng phạt.” Hắc không chút lưu tình nói, “Lập tức thực hiện theo lời ta.”

“Duagloth, ngươi vẫn chưa trả lời ta!” Mặc dù Lâm Linh ý thức được tình cảnh hiện giờ của mình vô cùng nguy hiểm, nhưng nghi hoặc trong lòng vẫn không nhận được nói ra khỏi miệng.

“Parsifal, kẻ tự ý xông vào đây thì sẽ nhận lấy hậu quả gì?” Duagloth trầm giọng nói.

“Đại nhân, Lâm Linh không biết ——”

“Trả lời ta!”

“—— xử tử.” Sau khi Parsifal đáp lại, muốn nói cái gì đó, lại bị Duagloth cắt đứt.

“Lâm Linh, ngươi hắn là đã nghe rõ rồi chứ?”

Da đầu Lâm Linh tê rần, trong đầu vẫn tràn ngập suy nghĩ rốt cuộc Duagloth có quan hệ gì tới chiếc điện thoại này, cho nên lời nói ban nãy của đối phương vẫn chưa nghe rõ. Nghe đối phương lặp lại một lần nữa, nàng mới giật mình tỉnh lại.

Không thể nào!!

Bất quá lần gặp nạn này khiến cho nàng nghĩ tới một chuyện quan trọng, vào phòng này sẽ bị xử tử, chẳng lẽ thật sự là có liên quan đến chiếc điện thoại này? Nếu Tề Văn Du có thể liên lạc thông qua chiếc điện thoại này, như vậy.

Chẳng lẽ hắn đã trao đổi với Duagloth? Đúng rồi, bằng hữu của hắn đang chơi trò này không phải là.....

Nghĩ tới đây, cả người nàng đột nhiên rét run, như đang ngồi trên một phiến băng.

Nếu nói như vậy, chiếc điện thoại này đã giải thích được mọi vấn đề, quá khứ và hiện tại.

“Tề Văn Du đã biết được những gì? Hắn đã nói cho người biết những gì? Người nói đi!” Nàng nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, “Nếu không ta sẽ bóp nát nó!”

Nàng còn chưa kịp nói xong, trước mặt nàng đột nhiên có một luồng ánh sáng vút qua, thứ gì đó trong tay bị cướp đi, còn nhận thêm một cú bạt tai!

Nàng cảm nhận được một trận nóng rất từ trên mặt mình, vô thức ôm lấy mặt, thoáng ngạc nhiên nhìn người vừa với đánh nàng — Parsifal.

“Cô hơi quá đáng!” Parsifal vừa trách cứ nàng, vừa giao điện thoại lại về tay Duagloth, bất động thanh sắc nói “Đại nhân, Lâm Linh cô ấy vốn rất ngoan, mong đại nhân đừng truy cứu cô ấy, xử tử cô ấy đối với chúng ta cũng không tốt. Huống chi, đại nhân còn muốn cô ấy làm đồng minh của chúng ta, đúng không?”

Ánh trắng trên những tầng mây như ẩn như hiện, nhẹ nhàng tản xuống, dần dần chiếu rõ hình dáng tuấn mỹ của Duagloth, nhưng về mặt lại vô cùng thâm sâu khó lường.

Sau vài giây im lặng, hắn đột nhiên mỉm cười: “Parsifal, hình như hôm nay người bị mặt ác khổng chế thì phải, sao lại có thể lên tiếng cầu xin được nhỉ? Xem ra sức ảnh hưởng của nữ nhân này không nhỏ.”

Parsifal có chút mất tự nhiên rũ mi: “Cô ta sống chết thế nào không liên quan đến ta, ta chỉ hy vọng người sẽ mau chóng có ngày đạt được ước nguyện của mình, như vậy thì ta cũng sẽ sớm có ngày được trả thù lao.”

“Thật sao?” Duagloth cười nhẹ nhún mày, đôi mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, “Thật ra ta cũng không nỡ giết nàng, tuy nghiêng bị phạt là điều không thể tránh khỏi. Nếu bọn kỵ sĩ này nhận một trăm roi, vậy thì để nàng ấy chịu một nửa đi.”

Giảm phân nửa =100-50=50. Ngay lúc Lâm Linh còn đang đếm ngón tay làm phép toán học thì Parsifal lại mở miệng: “Đại nhân, cô ấy là một nữ hài tử, năm mươi roi là.....”

“Sợ là đối với ta cũng chẳng khác gì xử tử cả.” Sau khi đã tính chắc chắn, về mặt Lâm Linh tái mét mở miệng.

“Người sẽ không dễ chết như vậy.” Duagloth lại nhẹ nhàng mỉm cười, như ánh trăng trong vắt chiếu lên hồ nước xinh đẹp, hư hư thật thật.

“Người đâu, đến mang nàng ấy đi, ba ngày sau quyết định dụng hình.”

Bọn thị vệ lập tức tiến lên mang nàng đi, mặc dù Lâm Linh vẫn đang chịu đả kích, nhưng vẫn không quên gật đầu với Parsifal một cái, tỏ vẻ tạ ý của nàng. Ngay lúc nàng thu hồi tầm mắt thì nhận được một ánh mắt an ủi của đối phương.

Nàng đột nhiên nhớ tới lời của Duagloth lúc nãy, đúng rồi, chẳng phải hôm nay Parsifal vẫn bị mặt ác khổng chế sao, xem ra, ngay cả hắn cũng chưa nhận ra sự thay đổi nhỏ trong bản thân mình.

Trời chiều La Mã, màu sắc hoa hồng được thay bằng màu cây linh sam, làm cho cuối thu nổi lên thêm một tầng se se lạnh.

Còn một ngày nữa là tới ngày dụng hình, Lâm Linh thấy chạy thoát cũng vô vọng, chỉ có thể mặc cho số phận. Nếu bây giờ mà nàng có thể trở về thế giới hiện thực, nàng nhất định phải hỏi Văn Du chỗ rõ ràng, không chừng còn có thể liên quan đến chuyện bọn Arthur bị mất trí nhớ.

“Két”, đột nhiên cánh cửa sổ bị mở. Parsifal lại đem bữa ăn tối như thường lệ — hôm nay món ăn đã đổi: rau dưa, canh đậu phụ và bánh mì.

“Hôm nay là bữa ăn cuối cùng của tôi, sao lại vẫn phải ăn chay thế.....” Lâm Linh nhận đồ ăn bất mãn lầm bầm.

“Nó sẽ có ích cho cơ thể cô.” Parsifal mặt không đổi sắc đáp lại.

“Tôi rồi cũng sẽ chết, có ích cho cơ thể có ý nghĩa gì.....” Lâm Linh ủ rũ đặt bữa đồ ăn sang một bên.

“Cô sẽ không dễ chết như vậy.” Parsifal ý vị thâm trường nhìn nàng lặp lại lần nữa, “Uống nhiều canh đậu phụ một chút, sẽ có ích cho cô.”

Lâm Linh mới đầu cũng không để ý, nhưng trong lúc vô thức suy nghĩ lại lời nói của hắn thì cảm thấy là lạ: chẳng lẽ là trong canh có cái gì?

Nghĩ tới đây, nàng lập tức cúi người xuống, lấy thìa quậy vài cái, kết quả phát hiện ra một thứ.

Trời đất ơi, thì hắn giấu trong này — nửa cái trứng gà.

Trứng gà trứng gà! Đúng là trứng gà! Trời ạ, nàng suýt nữa thì không còn tin vào mắt mình.

“Tiểu Pars..... cậu `..... sao lại..... Chẳng lẽ là..... Không nhiều, nhưng rõ ràng là mặt ác.....” Nàng vừa vui mừng vừa sợ hãi mà nói lắp.

“Muốn biết tại sao ta lại bị nguyên như vậy?” Hấn đột nhiên mở miệng.

Lâm Linh sững sốt, vội vàng xoa xoa lỗ tai của mình, nàng hoàn toàn không thể tin được tiểu Pars vậy mà lại nói chuyện này với nàng.

“Cha ta là một kỵ sĩ ưu tú, khi ta còn bé, cũng đã từng ước mong được trở thành kỵ sĩ giống cha. Vì vậy, ta cũng đi làm. Khi đã trở thành kỵ sĩ thì mẫu thân dẫn ta, cho dù là ở bất cứ đâu, khi một người phụ nữ cần giúp đỡ, hoặc nghe thỉnh cầu từ một cô nương gặp bất hạnh, ta phải đáp ứng người đó vô điều kiện. Vì người đó mà vứt bỏ toàn bộ vinh quang và danh dự của mình. Nếu một nam nhân mà vì vinh quang bỏ đi phụ nữ thì vinh quang của hấn cũng sẽ biến mất, nhưng, ta quên lời mẫu thân nói, vì vậy đã bị Thượng Đế trừng phạt.”

Hấn như đang đắm chìm trong ký ức của bản thân, sửa lại tâm tình tiếp tục nói: “Trước khi lên đường đi thăm biểu ca, ta gặp một cô gái quý tộc đang bị lãng nhục. Ta muốn cứu nàng, nhưng người đông thế mạnh, ta một thân một mình nên đã bại trận. Lúc đó ta đã vì mình mà bỏ chạy. Kết quả —— cô gái đó đã tự sát trước mặt ta. trước khi chết, nàng ta đã hạ lời nguyên này lên người ta.” Ánh mắt của hấn nhìn vào khoảng không trên đầu, nét mặt như đang cố kiềm chế cảm xúc.

Lâm Linh nghe thấy thế thì trợn mắt há hốc mồm, vừa kinh ngạc lại vừa đồng tình, không ngờ trong quá khứ Parsifal lại trải qua một chuyện đau thương đến thế, chẳng lẽ hấn chưa bao giờ làm hại phụ nữ cũng vì nguyên nhân này? Chẳng lẽ hấn đưa nàng trứng gà cũng là bởi vì ——

“Còn không mau ăn cái trứng gà kia, mặc dù ta không hiểu gì, nhưng chỉ cần ăn trứng gà, cô sẽ rời khỏi đây, đúng không?” Parsifal khôi phục vẻ lạnh nhạt vô tình.

“Cám ơn cậu, tiểu Pars...”

Lòng nàng tràn ngập cảm động cầm lấy nửa quả trứng gà, đang tính bỏ vào trong miệng, đột nhiên thấy Parsifal trên tay đã rút một thanh chủy thủ từ khi nào.

“Dua.....Duagloth.....”

“Nếu như không muốn chết ở đây, thì tốt nhất là ngươi nên ăn nửa cái trứng gà kia đi.” Duagloth nhếch môi, nở một nụ cười mạn bất khinh tâm.

“Dừng lại! Buông cậu ấy ra!” Một tay Lâm Linh đặt trên cửa, tay còn lại cầm trứng gà vung tới.

“A, vì hấn, ngay cả cơ hội để rời khỏi đây ngươi cũng bỏ đi sao?” Duagloth cười lạnh, “Đừng quên, hấn là người của ta.”

“Hấn không phải người của ngươi, tương lai hấn nhất định sẽ là kỵ sĩ của Arthur, cũng là đồng đội của ta. Ta bảo vệ đồng đội của mình là có gì sai!” Lâm Linh gờ nửa cái trứng gà trước mặt Duaglotg.

“Cám ơn cậu, tiểu Pars, trong lòng tôi, từ nay cậu chính là bạn!”

Duagloth rũ mi im lặng.

“Tuy nhiên ngược lại, ngươi lại khiến cho ta rất thất vọng.” Đôi mắt bạc của Duagloth lóe lên tia nguy hiểm, “Ngươi cho rằng ta thật sự sẽ phạt Lâm Linh năm mươi roi sao? Tuy nhiên, nếu không phải thế, thì ta đã bỏ lỡ mất một màn thú vị này rồi nhỉ?”

Lâm Linh lúc này mới chợt nhận ra, “A, hóa ra ngươi làm thế chỉ để thử tiểu Pars, ngươi thật quá đáng!”

Parsifal vẫn lẳng lặng đứng đó, gương mặt vẫn bình tĩnh như biển sâu.

“Lâm Linh, mới này không phải ta đã nói rồi sao, nếu một nam nhân vì vinh quang mà bỏ rơi phụ nữ, vinh quang của hấn chắc chắn cũng sẽ biến mất.” Hấn đột nhiên áp tay lên mắt, khẽ nói.

“Tiểu Pars.....”

“Vì vậy Lâm Linh, mong cô cho ta được nhận vinh quang một lần đi.” Nói xong, hấn thuận tay nắm lấy trứng gà trong tay Lâm Linh, đẩy mạnh vào miệng nàng, làm cho trứng gà thuận thế chui tọt vào cổ họng nàng, nàng còn chưa kịp định thần, trứng gà đã chui thẳng xuống bụng.

Đừng, tiểu Pars!

Nàng thâm hô lên, nhưng trước mặt dần mờ ảo đi, hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tương Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Đĩa trò chơi bị hỏng

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Lâm Linh, con lập tức quay về cho mẹ. Đứa nhỏ này càng ngày càng không biết nghe lời, lại dám lên chơi trò chơi!”

Lúc Lâm Linh vừa quay lại thế giới hiện thực, đang vẫn đang nghe điện thoại. Và nghe rõ được ba chữ “Chơi trò chơi”.

Ba chữ này như ném cả người nàng vào hầm băng, trong nháy mắt đông cứng lại.

“Mẹ, mẹ, mẹ nghe con nói đã.”

“Tút tut ——” Đối phương đã cúp điện thoại.

Lâm Linh ngơ ngác đứng đó, cả thế giới quanh nàng trong tích tắc chẳng có một âm thanh nào. Vài phút sau, nàng vội vàng bắt một chiếc taxi về nhà!

Trò chơi của nàng đã bị mẹ phát hiện!

Mẹ sẽ xử lý chiếc đĩa như thế nào?! Nàng không dám tiếp tục nghĩ tới nữa.

Mới về đến nhà, âm thanh trách cứ của mẹ đã đổ thẳng lên đầu nàng. Nàng bất chấp những thứ đó, chạy vụt lên phòng mình, sau một hồi lục soát thì mặt mày tái mét chạy ra, hỏi mẹ: “Trò chơi đâu? Đĩa trò chơi đâu?”

Mẹ Lâm Linh đương nhiên càng thêm tức giận, không khách khí cốc mạnh lên đầu nàng: “Đều tại nha đầu chết tiệt này, bây giờ mà còn quan tâm được tới đĩa trò chơi sao, có phải con đang muốn mẹ tức chết không!”

“Được rồi được rồi, mẹ nó, bình tĩnh một chút. Đứa nhỏ này được chúng ta giáo dục rất cẩn thận, như vậy không giải quyết được vấn đề.” Ba Lâm Linh ở một bên giảng hòa.

“Mẹ, đúng là con sai, nhưng cái đĩa kia là. là con mượn, con còn chưa kịp trả lại cho người khác. Con cam đoan sau khi trả lại sẽ không chơi nữa.” Lâm Linh rồi tới đôi mắt mất đồ ngẫu.

“Cái gì, là của người khác?” Trên mặt mẹ Lâm Linh lộ ra một tia xấu hổ.

“Em thấy chưa, mẹ nó, anh đã nói đừng xúc động quá, bây giờ em xem xem con mình lấy gì mà trả cho người ta?”

Lâm Linh càng nghe càng thấy khó hiểu, liền vội vàng hỏi: “Vậy cái đĩa đâu?”

Mẹ Lâm Linh bối rối chỉ vào thùng rác. Trong nháy mắt, Lâm Linh bay tới cạnh thùng rác, trực tiếp lấy tay bới thùng rác lên.

Quả nhiên là chiếc đĩa đang nằm trong đó. Chỉ là —— đã bị mẹ Lâm Linh văng thành hai nửa.

Xong rồi, thế này thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở về được nữa.

Trong khoảnh khắc, Lâm Linh như mất hết toàn bộ sức lực, phịch một tiếng ngã bên cạnh thùng rác.

Đĩa trò chơi bị hỏng, trò chơi làm gì còn cách nào mà tiếp tục được chứ.

Trong lúc hoảng hốt, nàng chợt nghĩ tới một người —— Tề Văn Du. Vì vậy, trong lòng nàng lại dấy lên một tia hy vọng nhỏ nhoi. Đúng rồi, có thể hẳn sẽ biết xử lý như thế nào! Nghĩ tới đây, nàng nhặt hai mảnh của chiếc đĩa lên, chạy vụt ra khỏi cửa.

Nàng không muốn cứ như vậy mà mất đi mọi thứ, cho dù nàng có bị người khác quên đi, nàng vẫn không muốn mất đi bọn họ.

Tề Văn Du thấy nàng đến cũng không hề tỏ ra thái độ gì, dường như đã chuẩn bị mọi thứ chờ nàng tới.

“Tôi đang nghĩ nếu cô không đi tìm tôi, tôi sẽ đi tìm cô đây.” Hắn khách khí mời nàng vào phòng, còn nhiệt tình rót một ly cà phê cho nàng.

“Tề Văn Du, có phải cậu có một người bạn tên Lạc Lâm đang chơi trò này không? Nếu có thể tìm được cậu ta, tôi muốn hỏi.”

“Hỏi hẳn về chuyện chiếc đĩa sao?” Hắn cũng rót một ly cà phê cho mình, “Thật ra, có chuyện tôi nghĩ không nên giấu cô nữa. Lạc Lâm, người bạn kia của tôi, thật ra là một người lập trình trò chơi, [Arthur vương truyền kỳ] chính là một trong những tác phẩm đầu tay của cậu ấy.”

“Cái gì?” Lâm Linh thiếu chút nhảy dựng lên ghế, “Vậy là, cái gì cậu cũng đều biết từ trước!”

“Không phải cái gì cũng biết, nhưng tôi biết được những chỗ kỳ lạ trong đó.” Hắn hí híp, “Cô đã xuyên tới trò chơi đó rồi đúng không? Và trúng chính là thứ dùng để qua lại giữa hai thế giới.”

“À!” Lâm Linh đã thật sự ngã khỏi ghế, “Nếu vậy, tại sao cậu lại có thể liên lạc với thế giới đó thông qua điện thoại của tôi!”

“Đây chỉ là một chuyện ngẫu nhiên. Cô biết đấy, trong không gian thì thoáng vẫn có những điểm trùng nhau, có lẽ tín hiệu điện tử đã thông qua những

điểm trùng nhau đó truyền tới những nơi khác thời không.”

Trong đầu Lâm Linh hiện lên những hình ảnh như hồi đã thấy trên phim truyền hình, đột nhiên đã hiểu rõ những chuyện trước đây..... Tại sao hắc công tước đột nhiên muốn nàng trở thành đồng minh, tại sao hắc lại bảo quản nghiêm ngặt điện thoại, tại sao hắc lại xuất hiện ở băng hải, tại sao hắc lại muốn bắt nàng..... Mọi thứ, đều là do tên này!

Mặc dù nghe có vẻ khó tin, nhưng cũng đủ để cho nàng có thể lý giải nhiều đây.

“Cậu! Là cậu đã thông qua điện thoại kể mọi thứ về tôi cho hắc công tước biết, có đúng không!”

Tề Văn Du cũng không phủ nhận: “Như vậy mới có thể tăng độ khó cho trò chơi được chứ. Hơn nữa, chuyện này cũng phải trách cô, nếu không phải do cô đánh rơi điện thoại, sao lại có thể rơi vào tay của hắc công tước?”

“Cậu!” Lâm Linh mặc dù muốn đánh hắc một trận cho hả con giận, nhưng vấn đề trước mắt là phải làm sao sửa lại được chiếc đĩa. “Được rồi, tạm thời bây giờ tôi không cãi nhau với cậu về chuyện này. Cậu mau xem thử có thể sửa lại được chiếc đĩa này không vậy?”

Tề Văn Du nhận lấy hai mảnh chiếc đĩa, sau khi sẫm soi kỹ lưỡng, gật đầu: “Có thể, nhưng một phần dữ liệu trong chiếc đĩa có thể sẽ không thể hồi phục hoàn toàn được.”

Lâm Linh vừa nghe được những lời này thì kinh hoàng một lúc, lập tức liên tưởng đến chuyện bọn Arthur không nhớ ra nàng. Đúng rồi, lúc ấy là nàng đang nghe điện thoại, chẳng lẽ lúc đó chiếc đĩa đã bị bẻ gãy rồi. Chẳng lẽ hai người chẳng có mối liên hệ gì?

“Vậy là sao? Một phần dữ liệu sẽ không thể hoàn toàn khôi phục được?” Nàng cắn môi, cố ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi.

“Đám ký sĩ của Arthur Vương không phải không nhận ra cô sao? Tôi nghĩ chắc đó là do chuyện này. Nhưng, nếu cô muốn bắt đầu trò chơi lại từ đầu, vậy thì mọi thứ cũng sẽ quay lại.”

Con người Lâm Linh trợn to nhìn hắc: “Sao người biết tất cả mọi người đều quên ta? A, nhất định cũng là do người nói cho hắc công tước! Rốt cuộc là có liên quan đến chuyện này không thế?”

“Không sai, bọn họ không nhớ ra người vì dữ liệu của những chuyện này đã bị xóa” Tề Văn Du thoáng ngập ngừng rồi nói thêm, “Arthur vương sẽ nhanh chóng kết hôn với công chúa Guinevere, mọi thứ vốn đã định sẵn theo lập trình trò chơi. Nếu như cô vẫn muốn hoàn thành trò chơi này, vậy thì phải đi vào đó một lần nữa. Có lẽ, không chừng sẽ có kỳ tích.”

Lâm Linh làm như không nghe thấy hỏi lại hắc: “Không thể khôi phục hoàn toàn dữ liệu? Thật là không có cách khác sao?”

Tề Văn Du nhìn nàng bằng một ánh mắt đồng tình, lắc đầu: “Thực sự là không thể khôi phục được. Thật ra cô cũng không cần bỏ cuộc sớm như vậy, nói không chừng.....”

“Tôi biết rồi..... Cảm ơn.” Lâm Linh cắt đứt lời hắc, cầm lấy hai mảnh đĩa trò chơi bỏ vào một cái bịch, đồ đạc rồi khỏi nhà hắc.

Hóa ra từ giờ phút này, nàng sẽ không còn quan hệ gì với Arthur. Mặc dù vừa rồi đã nghe Tam công tử nói không được bỏ cuộc, nhưng nàng lại chẳng còn một chút ý chí phấn đấu nào, trong đầu tràn ngập ý nghĩ, đã tới tình trạng này rồi, trở về còn có ý nghĩa sao?

Muốn khóc nhưng lại không thể,, hóa thành sự trống rỗng, nàng có cảm giác mọi thứ bây giờ thật vô nghĩa. Không thể khôi phục lại được mọi thứ.

Hắc sẽ nhanh chóng kết hôn cùng với công chúa Guinevere..... Hắc vĩnh viễn sẽ không nhận ra nàng..... Vĩnh viễn không.

Tình mộng, những lời thề kiên định, bảo vệ của nàng, hạnh phúc của nàng, cũng biến mất không còn kết quả. Yếu ớt mất đi.

Như vậy, không quay lại có lẽ sẽ tốt hơn.

Này, đây là đâu? Đây là nơi nào?

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Lâm Linh mơ màng phát hiện thấy mình đang ở một ngôi làng tràn ngập màu xuân. Những bông hoa đại nở rộ, hoa mai rực rỡ hai bên đường.

Nàng miên man đi về phía trước, chợt thấy phía trước một ngôi nhà gỗ có một nam tử tóc vàng. Mái tóc vàng hoa mỹ của hắc như hòa tan dưới ánh mặt trời, một đôi mắt tím trong suốt mê người.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, những cảm giác chưa xốt tràn lan trong lòng.

“Nàng đã tới rồi.” Hắc đột nhiên mỉm cười, dịu dàng dang hai tay, vững chãi bước về phía nàng.

“Arthur.....” Nàng khó tin lau khóe mắt đang ướt át, nén ngược nước mắt trở lại, nghẹn ngào thấp giọng nói, “Cậu nhớ rõ tôi là ai? Có phải không? Arthur?”

Nàng nhìn chăm chăm vào hắc đợi câu trả lời, cho dù chỉ là hư cảnh trong mơ, chỉ cần có một giây là đủ rồi, chỉ cần như thế thôi, nàng tình nguyện ở

trong mơ cả đời.”

Arthur nở nụ cười con diu đáng hơn cả ánh trăng, bước từng bước về phía nàng, nhưng...lại là lướt qua nàng.

“Arthur, ta ở đây.” Nàng vội vàng xoay người, nhưng lại thấy hân kéo tay của một người phụ nữ khác, giọng nói quen thuộc ấy khiến lòng nàng đau như dao cắt: “Guinevere, choàng hậu của ta, nàng đã tới rồi.”

“Cô gái kia là ai?” Guinevere lạnh lùng chỉ nàng.

“Cô ta sao? Ta không biết.”

“Đừng đi, Arthur..... Đừng đi.....” Mắt Lâm Linh choàng mở, chần chằm chằm vào khoảng không trên trần nhà

bóng tối phủ khắp phòng ngủ. Nàng nắm chặt mền, rúc cả người xuống dưới, con hoảng loạn từ con ác mộng truyền tới vẫn quanh quẩn.

Ba tháng sau khi trở về, không biết nàng đã gặp ác mộng kiểu này bao nhiêu lần.

Như lúc này đây, nàng có thể cảm nhận được tiếng đập nhanh của trái tim, và cảm giác lạnh băng lan ra toàn thân.

Cho dù nàng hiểu rất rõ mình đã không còn quan hệ gì với thế giới kia nữa, nhưng vẫn không nhận được nhớ tới. Nhắm mắt lại, là lại như có thể nhìn thấy vương cung Camelot xinh đẹp, và vị vương tử có đôi mắt tím xinh đẹp đang ngồi ở trên.

Những tưởng tượng ấy vẫn không hề phai nhạt theo thời gian. Nhiều khi nàng ước mình là một thiếu nữ trong truyện tranh, chỉ cần không thấy mặt của đối phương, chỉ cần rời xa một chút thôi, là có thể vĩnh viễn quên đi.

Đều là gạt người.

Từng động tác, tư thế quen thuộc, mỗi cái mỉm cười diu dàng, toàn bộ đều ăn sâu vào trong trí óc của nàng.

Mỗi đêm, nàng đều bị con ác mộng kia hành hạ, thậm chí còn có cảm giác, nếu như mình gặp lại người đó, có phải mình sẽ buông bỏ mọi thứ hay không.

Nàng khẽ vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, nhắm mắt lại.

Một ngày nào đó, có thể sẽ quên được mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tương Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Tuyệt thiếu niên và Tuyệt Linh

Cuộc sống ở thế giới hiện thực của Lâm Linh lạnh nhạt qua ngày.

Có lẽ là do những chuyện trong thế giới trò chơi đã khiến nàng đau khổ, Tam công tử cũng không đành lòng hành hạ nàng thêm nữa. Nàng cũng thuận lợi đạt điểm cao trong các bài thi. Cứ như vậy bất tri bất giác, đã tới thời gian nghỉ đông đầy háo hức.

Nhưng lại có một đồng bài tập nghỉ đông khiến người ta vô cùng đau đầu, còn có n lịch học bù của các lớp học thêm, nhưng mặc kệ nói thế nào, đây vẫn là một kỳ nghỉ đáng mong chờ.

Nhưng có một thành viên nghỉ đông rất đặc biệt, Lâm Linh rất khó chiếm được sự cho phép của ba mẹ, buổi tối chỉ có thể lên mạng hai giờ. Mỗi lần lên mạng là nàng lại không nhận được điều tra mọi thứ về Arthur. Chỉ là ——

Càng trốn tránh lại càng uể oải.

Càng uể oải lại càng hư không.

Càng hư không lại càng dùng cố sức làm thêm.

Nhưng nghênh đón phía trước vẫn là hư không vô tận.

Một buổi tối, nàng mơ màng nhớ tới một vùng quê tràn ngập mùa xuân.

Lần này nàng không hề thấy Arthur, nhưng lại thấy được một người khác. Hân mặc trường bào màu xám, mái tóc xanh biển lẳng lẳng bay tán loạn trên vai, nhộn nhạo như nước vùng biển Aegan ấm áp, lại giống như những đám mây bay trên bầu trời.

“Mặc Lâm? Ta đang nằm mơ à? Ta mơ thấy ngươi?” Nàng khó tin dụi mắt mình.

Thần sắc Mặc Lâm u buồn nhìn nàng, nhưng vẫn không nói lời nào.

“Sao vậy? Ngươi báo mộng cho ta à?” Lâm Linh đột nhiên nghĩ tới con mắt của hắn cũng có thể tiến vào thế giới hiện thực, như vậy thì báo mộng cũng không phải là không có khả năng. Ánh mắt của nàng bỗng nhiên biến đổi, “Đừng nói là ngay cả ngươi cũng không nhận ra ta đấy nhé?”

“Đây là một ảo ảnh phân thân của ta.” Hắn khẽ lên tiếng, “Lâm Linh, ta nhận ra ngươi. Ta cũng đã biết hết mọi thứ rồi.”

“Vậy rốt cuộc ngươi đang ở đâu? Tại sao không giúp ta? Nhất định là ngươi cũng biết một người chơi giả tên Lạc Lâm, chẳng lẽ ngươi không có cách nào khôi phục lại dữ liệu sao? Ta đã bị xóa hoàn toàn khỏi trí nhớ của bọn Arthur, vĩnh viễn bị xóa. Hắn nhớ không nổi ta, hắn muốn kết hôn với công chúa Guinevere!” Lâm Linh cảm thấy khóe mắt nóng lên, nội tâm lại cảm thấy ủy khuất, lời nói bắt đầu loạn lên.

“Lâm Linh, ta từng nói với ngươi.” Hắn thở nhẹ ra một hơi, “Từng có hạnh phúc, sẽ có thống khổ. Tất cả mọi thứ không đơn giản, tất cả mọi chuyện cũng không đơn thuần. Giác mộng đúng là rất đẹp, nhưng chạm được đến nó lại khó khăn vô cùng; Trước mặt đúng là rất đẹp, nhưng sự thật lại tàn khốc vô cùng. Hạnh phúc ảo mất sẽ chỉ là một ký ức của ngươi, hạnh phúc cách bất hạnh một khoảng rất gần. Mà yêu chính là lựa chọn tự hành hạ lẫn nhau. Lâm Linh, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Lâm Linh cắn chặt môi, không biết nên đối mặt với khó khăn thế nào.

Nàng dường như đã đánh giá thấp khó khăn và bất hạnh. Vấn đề như vậy, khiến nàng không dám trả lời giống lần trước — “Nhất định. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, ta cũng sẽ tin tưởng hắn như hắn đã tin tưởng ta.”

Tại sao một câu nói đơn giản như vậy lại không thể thốt ra khỏi miệng? Lời đến bên mép rồi lại hóa thành——

“Mặc Lâm, thật sự ngươi không còn cách nào sao?”

“Xin lỗi, Lâm Linh, hiện giờ ta không thể giúp ngươi.” Ánh mắt Mặc Lâm hình như hơi kỳ quái, “Những dữ liệu đã mất ta không thể khôi phục được, ta rất tiếc.”

Ngay cả Mặc Lâm cũng nói như vậy, Lâm Linh hoàn toàn hết hy vọng, “Vậy ngươi tới tìm ta là có chuyện gì?”

Thần sắc Mặc Lâm bắt đầu trở nên ngưng trọng: “Ta có một chuyện quan trọng muốn nói cho ngươi biết, Arthur hắn gặp phiền phức.”

“Phiền phức gì?” Tâm Lâm Linh trầm xuống.

“Có người tặng áo choàng độc cho bệ hạ, bệ hạ đã phát hiện ra bất thường nhưng vẫn bị trúng một ít độc, kết quả đến giờ vẫn bị hôn mê bất tỉnh.....”

“Ngươi nói cái gì? Arthur trúng độc!” Lâm Linh cơ hồ như hét lên, “Không phải ngươi là ma pháp sư sao? Sao lại không cứu cậu ấy?”

“Ta đã nói rồi, hiện giờ ta không thể cứu được bất kỳ ai.” Không chỉ năm năm nay, hay là đối với tương lai xa vời, đôi mắt xanh biển của Mặc Lâm sâu thẳm.

“Chẳng lẽ không có cách cứu cậu ấy sao? Hiện giờ cậu ấy sao rồi?”

Cảm giác lo lắng này như một đóa hoa lửa, vang lên những tiếng lách tách nhỏ vun của sự hoảng sợ trong lòng nàng, tí tách tí tách.....

“Sợ là nó không cầm cự lâu được, mà cách cứu hắn cũng chỉ có một.” Mặc Lâm trầm mặc, “Đó chính là tìm được Tuyệt thiếu niên.”

“Tuyệt thiếu niên?”

Về mặt Lâm Linh mờ mịt.

“Tuyệt thiếu niên là yêu tinh ở phía bắc Na Uy, nghe nói hình dạng của hắn là một mỹ thiếu niên vô cùng am hiểu âm nhạc, sở hữu Tuyệt Linh chính là bảo vật chữa được bách bệnh.” Mặc Lâm nhìn thoáng qua nàng, “Nhưng Tuyệt thiếu niên chỉ xuất hiện trong trò chơi. Nói cách khác, nếu ngươi muốn cứu Arthur, nhất định phải trở lại trò chơi.”

Trở lại trò chơi?

Sắc mặt Lâm Linh không khỏi buồn bã: “Nhưng cho dù ta có trở về, cho dù ta cứu hắn, Arthur vẫn không nhớ được ta, đúng không?”

“Đúng vậy, Lâm Linh. Nếu ngươi cứu sống Arthur, hắn vẫn sẽ cưới công chúa Guinevere, vì trí nhớ của hắn đã bị hệ thống xóa mất. Cho nên, có muốn cứu hắn hay không, là tùy quyết định của ngươi. Ngươi có thể lựa chọn đối mặt, hoặc né tránh.”

Thân ảnh Mặc Lâm bắt đầu mơ hồ, mờ nhạt như sắp biến mất bất cứ lúc nào.

“Mặc Lâm, ngươi sao vậy?” Thấy bộ dáng của hắn, Lâm Linh không khỏi lo lắng.

“Lâm Linh, đây là lần cuối cùng ta dùng ma pháp, sợ là có thể đây là lần cuối cùng ta nói chuyện với ngươi.” Giọng nói của hắn cũng ngày càng nhẹ, “Nhớ kỹ. Lâm Linh, thật ra chúng ta vẫn có thể cố gắng chạy khỏi vận mệnh, chỉ vì hướng của chúng ta cách vận mệnh rất gần mà thôi.”

Một chữ vừa nói xong, Mặc Lâm đã hóa thành hư không trước mặt nàng. Lâm Linh cũng giật mình tỉnh lại ngay lúc đó. Nàng mở mắt, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Bốn phía vẫn tối đen, không có bất cứ tiếng động nào, như đang muốn cho nàng chuẩn bị tốt lần cuối, cho nàng thời gian điều chỉnh lại nội tâm.

Đi, hay là không đi?

Nàng mở đèn bàn, thuận tay cầm lấy một cuốn sách trên đầu giường lật lật, nhưng một chữ cũng không lọt nổi vào đầu.

Lòng nàng hỗn loạn, vừa lo lắng Arthur, vừa do dự có nên quay lại hay không. Arthur dịu dàng nay đột nhiên lạnh lùng trước mặt nàng khiến nàng cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cuối cùng là nên làm thế nào đây?

Nàng lo lắng ném cuốn sách sang một bên. Đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn ngọn đèn ngoài kia như bảo thạch phản phát ánh sáng trong đêm tối.

Chân trời mờ hồ đã có một đường đỏ, xem ra mặt trời cũng sắp lên rồi.

Trong lúc vô thức, nàng chạm vào chiếc nhẫn. Có lẽ là do máu nóng dâng trào, nàng tháo nó xuống, nhìn kỹ nó dưới ánh đèn, quả nhiên trên đó có khắc một dòng chữ!

Một, giây, cũng, khiến, ta, nghĩ, tới, nàng.

— mọi thứ khiến ta nhớ ngươi.

Chữ viết không tinh tế, nhưng cũng đủ để nhìn rõ tâm tư của người tặng nhẫn cho mình.

Đúng lúc đó, một tia sáng chói mắt rực rỡ chiếu vào, nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài, bị ánh nắng huy hoàng chiếu vào phải híp mắt lại.

Nàng cũng không rõ rốt cuộc là vì cái gì. Tất cả những ý nghĩ do dự và ích kỷ lúc này đã biến đâu mất hết, như một bức tường trong một thế giới đã hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có tiếng vọng không ngừng vang bên tai nàng: “Chỉ cần mặt trời mỗi ngày đều mọc. Chỉ cần còn có ngày mai, ta vẫn sẽ ở bên cạnh nàng.”

Môi nàng khẽ nhếch thành một nụ cười mỉm. Chậm rãi đưa ngón trỏ lên khoe mắt, một chất lỏng chảy xuống, sáng chói dưới ánh nắng, nàng nghe được giọng nói từ sâu trong nội tâm mình: Cho dù phía trước chỉ là một tương lai đen tối, nhưng người có thể khiến nàng đi vào thế giới tối đen đó, cũng chỉ có hắn, Arthur.

Cho dù hắn không nhớ nàng, cho dù hắn sẽ kết hôn với công chúa Guinevere, nàng vẫn muốn đi cứu hắn!

Không cân nhắc nhiều nữa, nàng lập tức rời giường mặc quần áo, bỏ hai mảnh đĩa vào trong túi xách, ngay cả bữa sáng cũng không thèm ăn mà lại chạy thẳng tới nhà Tề Văn Du.

Nếu hắn nói có thể sửa được chiếc đĩa này, vậy thì đành phải nhờ hắn!

Vì còn quá sớm, Lâm Linh không tới gõ cửa nhà hắn mà lại đứng trước khu dân cư chờ hắn xuất hiện. Ước chừng tới khoảng bảy giờ rưỡi, rốt cuộc nàng cũng thấy được một chiếc xe Rolls-Royce màu đen nhỏ đi ra từ phía trong.

“Tề Văn Du!” Nàng vọt tới ngăn trước mũi xe.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ nửa bên mặt của Tề Văn Du, hắn mỉm cười: “Sao? Muốn tiếp tục đến nhà tôi làm công? Máy ngày này ba mẹ tôi đều ở nhà đấy.”

“Tề Văn Du, xin cậu, giúp tôi sửa lại cái đĩa này!”

Nàng chẳng còn tâm tư mà đấu võ mồm với hắn, vội vàng đưa hai mảnh đĩa sang.

Một tia sáng bất thường xẹt qua mắt hắn: “Cô quyết định?”

Nàng im lặng gật mạnh đầu.

Hắn nhận đĩa, mắt quét qua nàng một cái: “Ba ngày, tôi giúp cô sửa nó.”

“Cám ơn cậu! Cám ơn! Cám ơn.” Ngoại trừ cám ơn, nàng không còn lời nào để miêu tả sự kích động lúc này trong lòng mình.

“Lâm Linh.” Thần sắc hắn hơi cổ quái, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nhin xuống, chỉ đóng cửa kính xe, bảo tài xế nổ máy.

Ba ngày sau, quả nhiên Tề Văn Du đã giúp nàng sửa lại chiếc đĩa. Tuy nhiên hắn có một yêu cầu, đó là khi nàng tiến vào trò chơi, chiếc đĩa sẽ tạm thừa do hắn giữ. Lâm Linh mặc dù cảm thấy không vui trong lòng, nhưng cũng đành đáp ứng điều kiện của hắn.

Vì quá sốt ruột và lo lắng, nàng vừa rời khỏi nhà Tề Văn Du đã ăn ngay chiếc bánh trứng gà vừa mới mua.

Arthur, nàng lại quay về rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Đôi vợ chồng già

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Linh ghét nhất là mùa đông, nhất là mùa đông ở England, lại càng khiến cho nàng kêu khổ.

Không có áo ấm không có điều hòa, chỉ có thể dựa vào chiếc lò sưởi âm tường, cho dù đã ủ lông từ lòng bàn tay đến lòng bàn chân, hàn khí vẫn qua từng khe hở quần áo chui vào cơ thể. Mà lần này vào trò chơi, không khéo lại đúng lúc tuyết rơi. Những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, ánh trăng cùng bầu trời cuối chiều màu đỏ tối, vừa chói lọi lại vừa âm u kiềm nén.

Nàng không biết mình đang rơi xuống đâu, chỉ có thể mạo hiểm tiếp tục đi trong gió tuyết.

Tuyết dường như càng ngày càng lớn hơn trước, những khối tuyết xóp kêu xàn xạt dưới chân, những bông tuyết lạnh lạnh không chút lưu tình rơi lên mặt và quần áo nàng, mang đến cảm giác lạnh thấu xương.

Bước chân nàng như bị đóng băng mà chậm lại. Ước chừng khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc nàng cũng thấy được một ánh đèn phát ra từ một căn nhà gỗ nhỏ.

Xem như được cứu rồi! Trong lòng nàng vui vẻ, vội bước nhanh hơn, nhưng vừa mới tiến lên được vài bước thì đã bị một vật thể lạ dưới chân gạt ngã.

Lâm Linh nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn, không khỏi biến sắc, trong nền tuyết có người!

Trên lưng người này đầy những tuyết, Lâm Linh cũng không rõ rốt cuộc là hắn đã chết hay còn sống, đành phải lật người hắn lại xem là ai.

Nhưng vừa mới nhìn thấy dung mạo người này dưới ánh trăng, nàng xém nữa nhảy dựng lên. Nàng khó tin dụi dụi mắt mình.

Thần linh ời!

Sao lại gặp Duagloth ở chỗ này!

Lâm Linh duỗi tay sờ mũi hắn, may, hắn còn sống.

Nhưng, có nên cứu hắn không?

Hắn là địch nhân của Arthur, cũng nhiều lần gây khó khăn cho nàng, nói không chừng còn giết Parsifal.....

Nàng đã phạm sai lầm một lần, có nên lặp lại lần thứ hai?

Lâm Linh lâm vào sự đấu tranh tư tưởng, nửa muốn đi, nửa lại bị điều luật kỵ sĩ chi phối – thấy người gặp nạn phải cứu.

Thấy tuyết càng lúc càng lớn, nàng cũng không còn thời gian do dự được nữa. Một bên đánh liều mạng đỡ lấy Duagloth, một bên hô to tên lay hắn dậy. Nhưng hắn vẫn không hề có động tĩnh gì, nàng cắn răng cho hắn hai cái bạt tai nhưng vẫn bất động.

Đường cùng, nàng không thể làm gì khác hơn là đành cố kéo hắn tiến về phía trước.

Gió lạnh đánh vào mặt từng trận đau nhức, nàng càng bất đắc dĩ nhắm mắt lại thì lại đập vào đau hơn. Cứ như vậy, nàng vừa đi được vài bước thì lại ngã mấy lần, cứ như vậy thành vô số lần. Tuyết càng ngày rơi càng nhiều. Lòng bàn tay nàng lẫn tuyết và máu, làm nàng đau đến nhe răng trợn mắt. Nhưng nàng chẳng dám dừng lại, liếm nhẹ vết thương của mình đi về phía trước, tiếp tục bê cơ thể hắn đi về phía căn nhà gỗ.

Từng bước, từng bước..... tốn hết bao nhiêu sức lực, đến nỗi Lâm Linh tưởng chừng như mình đã kiệt sức, cuối cùng cũng đến được căn nhà gỗ.

May mắn thay, nàng vừa gõ cửa vài cái, cánh cửa gỗ màu đỏ đã mở ra. Xuất hiện trước mặt nàng là một ông lão tóc bạc trắng, ông ấy mặc một chiếc áo khoác da dê mỏng, mặt mũi hiền lành, lúc nhìn thấy Lâm Linh thì vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Ông, bọn họ chắc là người đi đường gặp gió tuyết, sao còn không mau mời họ đi vào?” Từ trong phòng vọng ra một giọng nói của một bà lão.

Ông lão lúc này mới giật mình, cười nói với nàng: “Xin lỗi, bởi vì ta chưa bao giờ thấy qua người nào lại có tóc và mắt màu đen như cháu. Nhất định là cháu bị lạc rồi, mau vào đây đi.”

Lâm Linh liên tục nói cảm ơn, lại chỉ vào Duagloth: “Đây là bằng hữu của cháu, hình như hắn bị thương do giá rét, có thể cho hắn vào cùng không?”

“Đương nhiên có thể, mau vào đi!”

Ông lão giúp Lâm Linh đỡ Duagloth vào phòng.

Đó là một căn phòng không lớn, nằm trong góc tường là một chiếc lò sưởi đơn sơ, những que củi bị đốt phát ra tiếng lách tách, khiến cho cả phòng ấm áp như xuân.

Một bà lão tóc bạc có gương mặt tròn hiền hậu đi ra từ phía sau.

Bà tiến lên xe tình trạng của Duagloth, sau đó chỉ chỉ về phía lò sưởi: “Ông, mau đem tên nam nhân này đến đây đi, có vẻ như hắn bị cảm lạnh rồi.”

“Thật cảm ơn hai người. May mà gặp được hai người, không thì chúng cháu bị đông chết rồi.”

Nghe thấy Duagloth không sao, nàng thở nhẹ một cái, toàn thân như được thả lỏng co quắp ngồi trên ghế.

“Trong thời gian này cũng thường xuyên gặp những người lạc đường trong tuyết, hai người cũng không phải là người duy nhất.” Bà lão cười khúc khích nhìn nàng, “Nhưng đây là lần đầu tiên ta gặp một cô gái có dung mạo xinh đẹp như vậy đây, tóc đen mắt đen, cực kỳ xinh đẹp.”

Lâm Linh hơi ngượng ngùng cúi đầu, vò chặt góc áo của mình.

“Đúng rồi, tên nam nhân kia là tình nhân của cháu sao?” Bà lão lên nhìn vào mắt nàng.

“Không đúng không đúng!” Lâm Linh bị lời nói của bà ấy xem nữa nhảy dựng lên ghế, vội vàng xua tay phủ nhận, “Hắn chỉ là một bằng hữu của cháu thôi.”

“Nếu không phải tình nhân, vậy sao lại mạo hiểm tính mạng cứu hắn?”

Bà lão vừa nói vừa liếc nhìn ông lão cười cười, đồng thời về mặt hai người rất mập mờ.

Trên trán Lâm Linh chảy vài cái hắc tuyến, trình độ Bà Tám của hai người này chắc cũng ngang ngửa với Khai đấy.

“Ừm.”

Đúng lúc đó, đột nhiên Duagloth kêu nhẹ.

Lâm Linh không thêm phản bác nữa, vội vàng chạy đến xem hắn.

Lông mi hắn hơi run, rồi mở ra.

“Duagloth, ngươi không sao chứ?” Nàng vui mừng và sợ hãi lớn tiếng hỏi.

Trong mắt Duagloth xẹt qua một tia kinh ngạc, chậm rãi ngồi thẳng dậy, trầm mặc vài giây lại hỏi: “Đây là đâu? Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Người trẻ tuổi, cô gái này vừa mới cứu ngươi thoát khỏi tay tử thần đấy. Gió tuyết nguy hiểm như vậy, vậy mà cô ấy vẫn không ngại thân mình, cố gắng kéo ngươi tới đây.” Bà lão nhanh chóng vọt tới bắt lấy tay Lâm Linh, chỉ vào những vết máu trên tay nàng, “Đây chắc là do ngã nhiều lần trên đường đi. Hình như vết thương càng ngày càng dài hơn!”

Nhìn những vết thương kia, tim Duagloth khẽ động, nhưng lại im lặng không nói gì.

“Được rồi được rồi, chúng ta không quấy rầy các ngươi nữa. Ông này, chúng ta xuống bếp làm chút gì đó đi. Bà lão liếc mắt nhìn Lâm Linh, kéo ông lão về phía nhà bếp.

Sau khi đôi phu thê già đi khỏi, Lâm Linh không nhịn được hỏi: “Sao ngươi lại ở đây? Parsifal đâu? Hắn thế nào rồi?”

“Tại sao mỗi lần gặp ngươi là ngươi lại hỏi nhiều thứ thế hả?” Duagloth ho khẽ hai cái, “Parsifal đã tới tìm Arthur vương, còn La Mã, một tháng trước đã bại trận.”

“Cái gì?”

Tin tức này khiến nàng vừa thấy vui vừa thấy sợ, nhưng phía sau cái tin đó lại làm nàng thấy khó tin.

Bốn tháng, trong thời gian gần bốn tháng, Arthur đã đánh bại người La Mã. Đánh bại hắc công tước. Nói như vậy, không phải hẳn rất nhanh sẽ đăng cơ thành hoàng đế La Mã sao?

Hóa ra dù không có nàng bên người Arthur, mọi chuyện trong trò chơi vẫn tiếp tục tiếp diễn.

A! Không đúng không đúng!

Arthur không phải trúng độc sao? Sao Duagloth thoát nhìn hình như không biết tin này?

“La Mã thất bại? Không phải người đó điện thoại của ta sao? Không phải có thể biết được tin tức phía bên ta sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Ý người là cái người cùng người trò chuyện hôm đó?” Duagloth dường như hơi bất đắc dĩ thờ dài, “Đã bị Parsifal lấy đi rồi.”

“Thật sự?” Lâm Linh ngờ vực nhìn hắn, so với hắc công tước hăng hái lúc trước, Duagloth bây giờ lại vô cùng sa sút và chán chường.

Như vậy theo lời hắn, hắn là Arthur trúng độc sau khi đánh bại La Mã. Không truyền được đến tai của Duagloth, hắn là bên England đã phong bế tin tức.

Hơn nữa Tề Văn Du cũng không nhanh biết tin này như vậy được? Cho dù biết, bây giờ không có điện thoại, hắn cũng không cách nào liên lạc được với Duagloth.

“Đúng rồi, đây là đâu?” Lâm Linh đột nhiên nhận ra một vấn đề quan trọng.

“Ta cũng không biết.” Duagloth nhún vai, “Ta vì né binh truy sát nên lên đại một chiếc thuyền, cuối cùng tới đây. Ai ngờ thừa dịp đụng phải người, sao người lại ở đây?”

“Ta..... Ta vừa mở mắt đã tới đây, ta cũng không biết.....” Nàng trả lời quanh co, “Mà này, chuyện ta xuất hiện ở đâu liên quan gì đến người.”

“Đúng thật là không liên quan đến ta, nhưng ta —”

“Lạch cạch!” Trong bếp đột nhiên truyền đến tiếng trái cây bị rơi, cắt đứt nửa câu sau của Duagloth, theo sau đó là tiếng khóc của bà lão, “Ông ơi, cơm tối chúng ta làm bị cháy mất rồi.....”

“Không sao, bà ơi, đừng khóc.” Ông lão dịu dàng an ủi bà.

“Lần nào cũng như vậy, ngay cả chút chuyện như vậy mà tôi cũng không làm được, đêm nay lại khiến ông phải đối bụng rồi.”

Lâm Linh nhìn thoáng qua Duagloth, nói một tiếng “Ta đi xem một lát.” Rồi chạy về phía phòng bếp.

Trong phòng bếp một mảnh hỗn độn, bà lão đang đứng đó lau nước mắt, ông lão ngọt ngào dịu dàng an ủi bà. Lâm Linh nhặt nôi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, thốt lên: “Xin hỏi ông bà có thịt và bột mì không ạ?”

Ông lão gật đầu: “Bột mì thì có, trong hầm còn một ít thịt heo rừng.”

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Linh mỉm cười, “Để cho cháu làm một món ăn truyền thống của đất nước mình coi như là tạ lễ cho hai người đi.”

“Thật sự?” Bà lão liền nín khóc mỉm cười.

“Vâng, nhưng mong hai người đợi một lát.” Nhưng dù sức lực Lâm Linh cũng đã mệt, nhưng vì cảm tạ hai người, sắc mặt cũng phấn khởi hẳn lên, cắt thịt, chuẩn bị nguyên liệu làm món ăn đặc sản của Trung Quốc — sủi cảo.

Trước giờ nàng chưa từng làm sủi cảo, nhưng tốt xấu gì cũng nhìn mẹ làm n lần, nên cũng học được mô dạng đầu tiên.

Lúc nàng đặt sủi cảo lên bàn, hai vợ chồng già lập tức hưng phấn, hăng hái gấp lên nếm thử.

Lâm Linh cũng thuận tay đặt một đĩa trước mặt Duagloth: “Người cũng nếm thử đi.”

Duagloth dường như không tình nguyện cầm lấy đĩa ăn, thuận tay bóc lên cắn một miếng, nhú mồm: “Đây là cái gì vậy?”

“Không ăn được sao?” Lâm Linh cũng không dám tin tưởng vào khả năng nấu nướng của mình lắm.

Bên môi hắn khẽ nâng lên một đường cong mờ: “Người nhìn họ thử xem.”

Lâm Linh nghiêng đầu nhìn đôi vợ chồng già một cái, nhất thời bị biểu cảm của bọn họ dọa nhảy dựng lên.

“Woa, ăn ngon quá!” Bà lão chảy nước mắt cắn một miếng sủi cảo, “Trong đời ta chưa bao giờ được ăn món gì ngon như thế này!”

“Đúng vậy, thật sự rất ngon!” Về mặt ông lão cũng kích động đến đỏ bừng.

Mặt Lâm Linh khẽ giật vài cái, chẳng lẽ mình thật sự có thiên phú làm đầu bếp?

Nàng cũng ném thử hai cái, mặc dù vị giác nói cho nàng biết cũng không tồi, nhưng hình như hai ông bà lão này khoa trương quá rồi?

Nàng quyết định không nói gì, ăn no trước đã rồi tính.

“Nếu không phải do hôm nay hai người lạc đường, chúng ta chắc sẽ không bao giờ được ăn món ngon thế này.” Ông lão thân thiết cười, “Nhưng các người cũng khá may mắn, nếu đã tới cánh đồng tuyết, thì sẽ chẳng nhận ra được đường nào.”

Cánh đồng tuyết! Lâm Linh vô cùng nhạy cảm với từ này, vội vàng hỏi lại: “Ông lão đang nói tới cánh đồng tuyết nào ạ?”

“Chính là cánh đồng tuyết nổi tiếng của Na Uy chúng ta, từ đây đi tiếp về hướng bắc, sẽ tới được cánh đồng tuyết.” Ông lão đáp lời.

“Cái gì! Nơi này là Na Uy! Đây là nơi gần với cánh đồng tuyết?”

Lâm Linh quả thực không thể tin nổi trên thế giới lại có chuyện khó tin như vậy, lần này nàng bay thẳng tới Na Uy?

“Hóa ra chiếc thuyền kia của ta dạt vào Na Uy.” Câu trả lời Duagloth cơ hồ có chút ngoài ý muốn.

“Vậy có phải trên đỉnh núi có Tuyết thiếu niên không?” Nàng vội vàng hỏi.

“Tuyết thiếu niên.” Thần sắc ông lão xẹt qua một tia kỳ quái, “Trên cánh đồng tuyết quả thật có Tuyết thiếu niên, cháu tìm nó có chuyện gì sao?”

“Cháu. ... cháu chỉ muốn nhờ hần một chuyện.” Nàng thấp giọng nói.

“Hóa ra là vậy.” Ông lão vuốt vuốt cằm mình, “Nhưng đường đến cánh đồng tuyết rắc rối phức tạp, ngoại nhân vào đó rất dễ lạc đường.”

“Không sao không sao, chúng ta nhất định sẽ có cách.” Ông lão vỗ vai nàng như an ủi.

“Vâng.” Lâm Linh nở nụ cười sẽ không bỏ cuộc của mình lại cho đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Lâu đài băng

Sau bữa cơm tối, hai vợ chồng già cho Lâm Linh và Duagloth ngủ lại trong nhà.

“Nhà chúng ta nhỏ nên chỉ dư lại có mỗi phòng này. Dù sao hai người cũng là một đôi, ngủ lại đây đi.” Bà lão đưa ra một ý kiến khiến đầu Lâm Linh cảm thấy ê ê.

“Bà ơi, cháu và hần không phải là...”

“Cảm ơn các người, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.” Duagloth lúc này đã hồi sức, không tốn chút khí lực kéo nàng về phía mình.

“Ngươi buông tay ra!” Lâm Linh giãy dụa, lại vội vàng giải thích với bà lão, “Bà lão, cháu và hần không hề là một đôi!”

Bà lão cười mập mờ, nói chúc nàng ngủ ngon rồi kéo ông lão đi, Lâm Linh và hần ở trong phòng còn nghe lờ mờ lời hai vợ chồng già kia.

“Xem ra đôi tình nhân này vẫn cần bồi đắp tình cảm thêm.”

“Ha ha.”

Lâm Linh dờ khóc dờ cười quay đầu, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Duagloth: “Vậy thì chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi thôi, Lâm Linh.”

Nàng vừa nghe đến hai chữ “Nghỉ ngơi”, lập tức như một con mèo nhỏ dựng đứng lông mao đầy đề phòng, tức giận nói: “Đừng có suy nghĩ lung tung, hỏi này ta vừa cứu ngươi đấy!”

“A? Không phải ngươi biết tính ta rồi sao. Cứu ta là chuyện của ngươi, đâu liên quan đến ta, ta cũng sẽ không vì thế mà cảm ơn ngươi.” Hần nói không chớp mắt nhìn nàng, bên môi còn có nụ cười tà ác quen thuộc.

Dưới bóng đêm, đôi mắt bạc của hần trong suốt mà sâu thẳm. Nàng không nhịn được nhìn thẳng vào đấy, vì thế khiến nàng cảm thấy vô cùng căng thẳng

và bối rối.

“Sớm biết thế, cho người ở ngoài kia đông lạnh đến chết thì được rồi.” Nàng tức giận nằm xuống một tấm nệm, không thèm để ý đến hán nữa. Mặc dù nàng vẫn cảm thấy có chút bất an, nhưng vì đã quá mệt mỏi, cũng nhanh chóng đi đánh cờ với Chu Công.

Duagloth vẫn duy trì tư thế như vậy, ánh mắt phức tạp nhìn nàng, đột nhiên, hán vươn tay vuốt nhẹ tóc nàng, đôi mắt bạc lưu chuyển tia dịu dàng hiếm thấy.

Có lẽ ngay cả hán cũng không hiểu rõ, cảm giác của hán đối với cô gái này là như thế nào.

Tình cảm này lúc đầu chỉ là một chấm nhỏ, nhưng bất tri bất giác, nó đã trở thành một hạt giống âm thầm nảy mầm phát triển trong bóng tối, nắm chặt lấy trái tim vốn đắm chìm trong bóng tối của hán, đến ngay cả hán của không tìm được tâm mình.

Ánh sáng xuyên thấu mà hán thường kinh sợ ấy, ánh sáng mà hán luôn thường cho là hèn mọn, lại bị cô gái này hấp dẫn, hán chưa bao giờ trải qua cảm giác nào ngọt ngào như vậy, giống như chờ đợi, giống như chịu khổ, giống như lời thề, giống như khát vọng, giống như phiêu lưu, giống như tưởng niệm, giống như ghen ghét.

Vì vậy, chậm rãi hán cúi đầu, hôn lên gương mặt của cô gái kia.

Trái tim đột nhiên nhảy mạnh lên, thậm chí âm thanh còn vang lên cả tận tai hán.

Nụ nhỏ khẽ chạm qua, cảm giác non mềm của cánh hoa kia còn vưon trên đầu ngón tay.

Hán thậm chí còn cảm giác được tóc nàng chạm vào mặt hán, mang theo một loại hơi thở đặc biệt, như hương của đoá hoa hồng nở rộ trong vườn khiến người ta mê muội.

Có những chuyện không thể nào tránh được, tình cảm của hán, nhất định phải bộc lộ ra, không thể quên được.

Hán muốn nàng.

Hán muốn cô gái này mãi mãi ở bên cạnh mình.

Ánh rạng đông chậm rãi rơi vào ô cửa, vô thanh vô thức đánh tỉnh Lâm Linh.

Nàng dụi dụi con mắt, phát hiện Duagloth đang ngủ cách nàng không xa, trên người chỉ đắp duy nhất một chiếc áo khoác của mình, còn trên người nàng lại đang phủ một tấm mền đáng lẽ ra phải thuộc về hán.

Không hiểu sao, trong lòng nàng dâng lên một tia cảm động.

Nhưng mặc dù vậy, nàng vẫn quyết định để hán lại đây, một mình đi tới cánh đồng tuyết. Nàng rón ra rón rén bò tới cạnh cửa, lén lút mở cửa, chạy vụt ra ngoài.

Mặc dù tuyết đã ngừng rơi, nhưng không khí bên ngoài vẫn lạnh thấu xương, Lâm Linh bó quần áo sát người, xoa xoa hai tay hà hơi.

Đúng nàng chuẩn bị rời đi, đột nhiên cánh cửa mở ra, lộ ra nửa người của bà lão.

“Nha đầu, cháu chờ một chút.” Bà lão vẫy tay với nàng.

Lâm Linh không thể làm gì khác hơn lại quay trở lại, ngập ngừng nói: “Xin lỗi, bà lão, cháu đi không từ biệt là vì.....”

“Nha đầu, ta biết cháu muốn tới cánh đồng tuyết tìm Tuyết thiếu niên.” Bà lão chậm rãi mở lòng bàn tay, bên trong đột nhiên có ột chú chim nhỏ màu xanh bay ra, “Đây là con chim xanh mang đến hạnh phúc. Nó sẽ giúp cháu tìm được nhà của Tuyết thiếu niên.”

“Thật vậy sao ạ? Con chim xanh này có thể tìm thấy Tuyết thiếu niên? Nhưng tại sao.....” Lâm Linh không ngờ mình lại có thể gặp may đến như vậy.

Lão thái thái cười khúc khích nhìn nàng: “Bởi vì, Tuyết thiếu niên chính là con trai chúng ta. Vợ chồng chúng ta sống ở đây đã hơn ngàn năm, lần đầu tiên tới hôm qua mới ăn được món ngon như vậy, cho nên thế nào cũng phải tỏ tạ ý của chúng ta.”

“Cái gì?” Lâm Linh khẽ nhéo cánh tay bản thân, oa, đau quá! Không phải nằm mơ, thật không phải là nằm mơ! Vận may của mình thực sự rất tốt! Vậy mà lại gặp được phụ mẫu của Tuyết thiếu niên!

“Chỉ cần đi theo chú chim xanh này, nhất định cháu sẽ không bao giờ lạc đường. Sau khi đưa cháu tới nơi, nó sẽ tự động bay về nhà.” Bà lão dùng ngón tay vỗ nhẹ đầu chú chim xanh, nó run những sợi lông trên người, bay vút lên bầu trời.

“Cám ơn, cháu thật sự không biết nói như thế nào để cám ơn bà!” Ngoài trừ cám ơn, nàng thật không biết phải nói gì.

Bà lão cười ôn hòa, còn nói một câu ý vị thâm lường: “Nhớ kỹ, nha đầu. Cho dù hạnh phúc có lạc đường, nó cũng sẽ về được đến nhà.”

Gần hoàng hôn, Lâm Linh tới được cánh đồng tuyết trong truyền thuyết. Cánh đồng tuyết, hóa ra chính là như thế này. Khắp nơi đều là một màu trắng tinh khiết. Giữa băng tuyết chính là biển, biển băng màu xanh, cùng với màu trời. Tuyết trắng hai bên bờ chính là nước biển ngưng tụ thành, hình thành những tảng băng vụn nằm trôi nổi trên biển.

Nước biển trong suốt, nhưng nước biển ngưng thành băng lại màu lam, như màu bầu trời, nhưng lại là màu lam khiến người ta cảm thấy ảm áp mà quên đi giá lạnh, hướng chi, nó là băng vụn nằm không tan.

Nếu không phải vì có chuyện gấp trong người, nàng nhất định sẽ đứng lại xem cảnh đẹp này. Nhưng trời thật sự rất lạnh, nhiều khi nàng nghĩ chỉ cần đứng thêm một chút nữa thôi, chính nàng cũng sẽ biến thành băng. Nên, nàng chẳng dám ngừng lại, tiếp tục đuổi theo chú chim xanh.

Chim xanh bay mãi, cuối cùng dừng lại trước một tòa băng sơn. Nó bay vài vòng quanh băng sơn, rồi nòn một cái gì đó lên phía trên, chỉ thấy một luồng ánh sáng lóe lên trên đó, từ chân núi xuất hiện một cầu thang dài, thông lên đến thẳng đỉnh núi.

Chẳng lẽ Tuyết thiếu niên ở trên đó? Mặc dù trong lòng Lâm Linh rất vui mừng, nhưng nhìn cầu thang lại cảm thấy đồ mồ hôi lạnh. Cái này thì chỉ trượt chân một cái thôi thì không hay đâu. Nhưng... Chỉ cần vì cậu ấy, thế nào nàng cũng không sợ.

Lâm Linh hít thật sâu một hơi, đang tính bước chân lên cầu thang, đột nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên phía sau lưng: “Sao, tính một mình đi lên đó à?”

Lâm Linh khẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ quay đầu lại — Duagloth đang lẳng lặng đứng đó, mái tóc đen dài của hắn tung bay trong trời tuyết, những bông tuyết trong suốt chiếu vào đôi mắt bạc chết chóc của hắn, đan lẫn vào nhau, từng trận gió lạnh quét qua vẫn không hề lay động chút nào, băng thiên đông lạnh, nhưng hắn chưa bao giờ thấy nao núng.

“Sao ngươi lại ở đây?” Lâm Linh vừa nói xong thì lập tức nhận ra, “A, ta biết rồi! Nhất định là ngươi giả bộ ngủ, lên theo dõi ta rồi?”

Hắn chỉ im lặng, đi tới trước mặt nàng, không thêm nói đạo lý kéo tay nàng: “Đi, ta cùng ngươi vào.”

“Không cần.....” Lâm Linh muốn giữ tay hắn ra, nhưng lại bị hắn nắm chắc, không nhúc nhích được gì.

“Ngươi không cảm thấy như vậy thì sẽ ấm hơn một chút sao?” Nơi sâu nhất trong đôi mắt bạc của hắn lóe lên một tia sáng, “Thêm nữa, rét lạnh giống như cô đơn vậy, dù chạm tay vào chỗ nào, cũng có thể tạm thời bị lãng quên.”

Nói rồi, hắn kéo mạnh nàng về phía những bậc tam cấp.

Lâm Linh giãy ra không được, đành để mặc cho hắn kéo mình đi. Mặc udf là bị bắt buộc, nhưng thật sự là tay hắn, rất ấm.

Có lẽ là đúng như lời hắn nói, có thể tạm thời quên đi cái lạnh.

Đến lúc đến đỉnh băng sơn, trước mặt bọn họ xuất hiện một cánh cửa lớn có hoa văn tinh xảo được làm hoàn toàn từ băng.

Chim xanh nhẹ nhàng gõ lên cửa hai cái, cánh cửa kia chậm rãi mở ra..... Lâm Linh liếc mắt vào trong, nhưng lại chẳng thấy gì, chỉ nghe thấy loáng thoáng có tiếng đàn.

Duagloth đứng sang một bên, thân nhiên nói: “Ta sẽ không vào, ta đứng đây chờ ngươi.”

Lâm Linh đương nhiên cũng chẳng mong hắn đi vào, vừa nghe hắn nói thế, lập tức đi qua cánh cổng.

Mọi thứ trước mắt hoàn toàn ngoài dự đoán của nàng: Phía sau cánh cửa băng là một lâu đài bằng băng trong suốt, bên ngoài lâu đài có một hoa viên với những bức tượng băng, hoa cỏ băng tuyết..... Mọi thứ, đều được tạo thành từ băng, toàn bộ như một thế giới băng.

Phía trước lâu đài có một băng ghế, trên băng ghế bằng tuyết trong suốt là một thiếu niên tuấn mỹ, hắn đang chăm chú vào chiếc đàn bằng băng trên tay, vẻ mặt biến ảo nhấp nhô theo điệu nhạc. Khi thì ngây thơ mỉm cười, khi thì tràn đầy ước mơ; Khi thì bi ai thương khổ, khi lại hy vọng tới thất vọng. Những cảm xúc vui sướng hay bi thương, hạnh phúc hay đau khổ đều biến tấu như những ngọn gió trên gương mặt ngây thơ của thiếu niên, tự do ngao du cả thế giới; như một bài thơ hoa mỹ, khiến người ta say mê.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Cho đến khi Lâm Linh sắp đông lạnh thành đá thì thiếu niên kia mới dừng lại. Hắn đặt đàn sang một bên, mạn bất kinh tâm hỏi: “Ngươi là người đầu tiên có thể khiến cho nẫu thân ta đưa chim xanh chỉ đường tới. Nói đi, ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Lâm Linh hồi hộp nhìn hắn, hỏi thêm lần nữa để xác nhận:“Ngươi thật là Tuyết thiếu niên?”

Thiếu niên mỉm cười:“Nếu không thì ngươi nghĩ là ai?”

“Xin lỗi, không phải ta không tin ngươi, nhưng tìm được ngươi thật sự là tốt quá!” Lâm Linh bắt đầu kích động, “Là như vậy, một người bạn tốt của ta bị trúng độc, chỉ có Tuyết Linh của cậu mới có thể cứu được hắn!”

“Hóa ra lại là một người muốn Tuyết Linh.” Nụ cười của thiếu niên vô cùng xinh đẹp, nhưng lại lạnh như băng ngàn năm, “Tuy nhiên đã hơn ngàn năm qua, chưa có ai có thể lấy đi được thứ này.”

“Ta biết thứ này rất quý giá, nhưng bạn của ta cũng rất cần nó, van cầu ngươi !” Lâm Linh đau khổ cầu khẩn.

“Ta nghĩ ngươi nghĩ sai rồi.” Thiếu niên lạnh lùng nhìn nàng, “Sở dĩ không ai có thể lấy đi thứ này, là vì muốn lấy được Tuyết Linh, thì phải trao đổi.”

“Là gì vậy?”

Nàng như thấy được một tia hy vọng.

“Mỗi người đều có những thứ quan trọng khác nhau, mà ngươi, vị tiểu thư này, nếu như ngươi muốn Tuyết Linh, vậy thì ngươi phải đưa cho ta..... ”

Khóe môi của thiếu niên khẽ giật, những âm thanh vô cùng êm nhẹ, nhưng rót rất rõ vào tai Lâm Linh.

Sắc mặt của nàng biến đổi, lộ rõ vẻ chán chờ.

“Không được thì mau đi đi.” Thiếu niên dường như đã đoán trước được câu trả lời của nàng.

Lâm Linh lắc đầu, hạ quyết tâm, gần mạnh từng chữ:“Ta đồng ý.”

Thiếu niên thoáng kinh ngạc, lập tức cười lên:“Giờ thì ta đã hiểu tại sao mẫu thân lại đồng ý giúp ngươi. Vậy, ngươi sẽ không hối hận chứ?”

“Tuyệt không, chỉ cần có thể cứu hắn.”

Thiếu niên mỉm môi, sắc mặt nhu hòa:“Người kia, hắn rất quan trọng với ngươi.”

Mặt Lâm Linh hơi đỏ lên, không trả lời.

“Quả nhiên là vậy. Vậy chúng ta bắt đầu thôi. Nhưng ngươi cũng phải nhớ kỹ, Tuyết Linh cũng mang đến một sức mạnh cường đại cho người sở hữu nó, ngàn vạn lần không được để nó rơi vào tay của những kẻ lòng dạ khó lường.”

Thiếu niên chậm rãi mở miệng, học ra một hạt châu, sau đó đưa tay đặt trên đầu Lâm Linh.

Duagloth ngoài cửa sổ nhìn xa xăm, vốn tưởng rằng tuyết sẽ tiếp tục rơi nhưng không biết đã ngừng lại từ khi nào, khắp nơi trắng xóa một mảnh, mặc dù không có mặt trời, nhưng sự trắng xóa nơi đây khiến hắn không khỏi phải nheo mắt.

Hắn nhìn cánh cổng bằng này giờ vẫn đóng chặt, bên môi nở một nụ cười bí hiểm, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên miệng huýt một tiếng sáo.

Cuối chân trời nhanh chóng bay tới một chú chim bồ câu lông xám, đậu vững trên tay hắn. Hắn thò tay vào ngực lấy ra một thứ. Cẩn thận đeo lên chân phải của nó, vỗ vỗ nhẹ cái lưng. Bồ câu vỗ cánh vài cái lại bay đi.

Ít lâu sau, cánh cổng lại mở ra. Lâm Linh vừa ra khỏi cổng thì đột nhiên lao đảo vài cái.

“Gặp được Tuyết thiếu niên rồi?” Duagloth nhìn nàng. Thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lại hỏi thêm, “Ngươi làm sao vậy? Không khỏe sao?”

Lâm Linh im lặng, lắc đầu:“Ta không sao, chúng ta đi xuống trước đi.” Vừa nói xong, chân nàng lại lao đảo vài cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may là Duagloth nhanh tay đỡ lấy nàng.

“Ta không sao.....” Nàng nhỏ giọng nói, tay đẩy hắn ra, tiếp tục đi về phía cầu thang, nhưng lại bị trượt chân lần nữa.

“Ngươi đừng cậy mạnh.” Duagloth đột nhiên duỗi tay ôm lấy nàng, “Để ta ôm ngươi đi xuống thì hơn.”

“Thật sự không cần.” Lâm Linh muốn giãy dụa, nhưng lại chẳng có chút lực nào, đành để hắn tùy ý ôm nàng đi xuống chân núi.

Tiếp xúc gần gũi như vậy, khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an. Không muốn đối mặt với hơi thở ấm áp của hắn, nàng đành phải nghiêng đầu đi, nhắm hai mắt lại.

“Tuyết Linh mang đến một sức mạnh cường đại cho người sở hữu nó, ngàn vạn lần ngươi không được để nó rơi vào tay của những kẻ lòng dạ khó lường.” Trong đầu vang lên lời nói của Tuyết thiếu niên, nàng chợt nhận ra.

Có lẽ gặp được Duagloth ở đây, không phải là— ngẫu nhiên.

Mặc dù biết rõ dụng ý của hắn, nhưng cảm giác ảm áp này khiến cho nàng cảm thấy nhớ nhung đến phát khóc, thậm chí còn có một chút lưu luyến. Bởi vì, thật lâu trước đây hắn cũng đã từng ôm nàng như thế.

Nàng nhớ lại từng ký ức trước đó, trái tim cảm thấy tràn ngập hạnh phúc, ngay cả đã xuống dưới chân núi cũng không nhận ra. Cho đến khi nghe thấy một tiếng cười khê, nàng mới mở mắt. Nhưng vừa nhìn thấy tình cảnh của mình trước mắt, lòng nàng hoàn toàn chìm xuống đáy cốc. Một cỗ hàn ý bốc lên từ lưng nàng, lan ra tới tận xương tủy.

Dưới chân núi không biết từ khi nào đã xuất hiện nguyên một binh đoàn hắc kỵ sĩ, như một đội quân địa ngục màu đen giữa nền tuyết trắng khiến người ta không thể không chú ý.

Đó rõ ràng là hắc kỵ sĩ!“Ngươi gạt ta?”

Giọng nàng cũng không quá phẫn nộ, vì nàng cảm thấy người đáng trách nhất chính là nàng. Duagloth là người thế nào, nàng hiểu rất rõ. Sao nàng lại dễ dàng tin lời hắn vậy chứ? Arthur gọi nàng là đồ ngốc quả là không sai.

Duagloth nhìn nàng bằng một ánh mắt khó lường:“Ta biết ngươi muốn đi England cứu Arthur, tuy nhiên đã không cần phải vậy. Ngươi phải theo ta về La Mã.”

“Nếu như mục đích của ngươi là tuyết Linh, vậy thì để ngươi phải thất vọng rồi.” Nàng lại nghiêng mặt đi không để ý tới hắn.

Hóa ra hắn đã sớm biết tin Arthur trúng độc, vì vậy đã lên kế hoạch hết mọi thứ, kể cả vô tình gặp hắn hôn mê trong tuyết, tất cả chỉ là để lời dụng nàng đi tìm Tuyết Linh.

Lâm Linh, ngươi thật sự rất ngốc. Nghĩ tới đây, nàng khom môi tự giễu.

Duagloth im lặng ôm nàng lên ngựa, cúi đầu nói nhẹ bên tai nàng:“Mục đích của ta không chỉ có Tuyết Linh, còn có ngươi, Lâm Linh.”

Không đợi nàng kịp phản ứng, hắn lại quay sang phân phó thủ hạ:“Lập tức chạy tới bến tàu, chúng ta lên thuyền đi La Mã!”

Tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết màu ngân chậm rãi rơi xuống.

Mang theo một vẻ đẹp vô hạn.

Giống như chỉ có bắt đầu, không có kết thúc.

Bến tàu cách nơi đó một khoảng khá xa, đến đêm, Duagloth phải tìm một khu nhà nghỉ lại giữa chừng, dự định ngày thứ hai tiếp tục đi.

“Có một chuyện ta không lừa ngươi, La Mã thật là chiến bại.” Hắn chậm rãi ngồi xuống bên giường nàng:“Chuyện Arthur trúng độc là sau đó.”

“Nên ngươi muốn nhờ sức mạnh của Tuyết Linh? Muốn đánh thêm một trận với Arthur?” Nàng lườm hắn,“Cái điện thoại kia nhất định vẫn còn ở chỗ ngươi! Nhất định là hắn nói cho ngươi biết, nếu không, ngươi vốn sẽ không biết!”

Duagloth lặng lẽ nhìn nàng, cũng không phủ nhận. Lòng nàng đột nhiên rét run, Tề Văn Du quen thuộc với trò chơi này như vậy, nói không chừng hắn mới là người lập trình ra trò chơi! Không, hoặc là thân phận của hắn còn phức tạp hơn nàng nghĩ nhiều.

“Không đúng, nếu biết Arthur trúng độc, sao ngươi không thừa dịp này phản công?” Nàng đột nhiên nghĩ tới điều này.

“Ngươi vẫn luôn nghĩ nhiều như vậy.” Hắn nhếch môi cười khê,“Arthur vương mặc dù trúng độc, nhưng binh đoàn kỵ sĩ của hắn cũng còn ở đó, không dễ phản công như thế. Ta muốn đoạt lấy Tuyết Linh, vừa ngăn ngươi cứu Arthur, cũng có thể mượn sức mạnh của nó. Khi nó ta mới có thể nắm chắc được thêm phần thắng.”

“Vậy chẳng lẽ ngươi nằm trong tuyết cũng là dàn dựng?” Trong lòng nàng tràn ngập cảm giác bị lừa.

“Đúng vậy, bất quá ta biết ngươi nhất định sẽ cứu ta. Ngươi chính là cô gái như thế. Mà ta, thích ngươi cũng là vì điểm đó, Lâm Linh.” Một giọng nói thờ dãi vang lên trong đáy lòng hắn, bật ra tự nhiên từ miệng hắn.

Chỉ có Lâm Linh, mới có thể mở ra một cánh cửa đen tối vốn đóng chặt trong lòng hắn.

“Ta thật sự hối hận khi đã cứu.” đột nhiên Lâm Linh nghĩ lại nửa câu sau của hắn, thốt lên:“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói,” Mặt hắn không đổi sắc nhìn nàng,“Ta thích ngươi như thế.”

Lâm Linh ngạc nhiên nhìn hắn.

Tai nàng không bị hư rồi chứ? Hắn thích nàng? Điều này sao có thể chứ?

Không chừng, hắn nói ra những lời ma quỷ này là để đoạt lấy Tuyết Linh!

“Cho dù ngươi nói thế nào cũng không chiếm được Tuyết Linh đâu, cho dù ngươi có lục khắp người ta, cũng không tìm được.” Nàng thấp giọng nói, tràn đầy phần nộ.

“Không sao, sau khi về tới La Mã, thời gian của chúng ta còn khá nhiều. Nhưng cũng đừng tưởng rằng ta sẽ không trông coi vào đâu mà chạy đi, ta muốn ngươi mãi mãi ở bên cạnh ta.”

Hắn nói rồi, đứng dậy tính thổi tắt ngọn nến màu trắng.

“Chờ đã!” Trong lúc ánh mắt nàng xẹt qua ngọn nến, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng, vội vàng ngăn hắn.

“Cái gì?”

“Ta, ta hơi sợ, có thể để nến như vậy không?” Nàng nhỏ giọng nói.

“Đương nhiên có thể, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời.” Thấy đôi lông mi của nàng rung động như đôi cánh của những chú chim cổ đỏ, đột nhiên hắn có cảm giác muốn hôn lên đôi mắt kia.

Hắn đã nghĩ thì hành động, vì vậy, hắn lập tức cúi người xuống.

Vừa cảm giác được đôi môi mềm mại lạnh băng của đối phương chạm vào mắt mình thì Lâm Linh liền nhảy dựng lên, nhưng lại không hề phản kháng.

“Cuối cùng cũng hơi thông minh lên chút.” Hắn hài lòng khom môi, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Lâm Linh vừa thấy hắn rời đi, lập tức bật dậy. Nếu không phải để đảm bảo kế hoạch sau đó thành công, đời nào nàng chịu ngoan ngoãn như thế! Ít nhất hiện tại hắn để lại một thứ rất hữu dụng với nàng.

Sau khi đảo một vòng quanh phòng, nàng xé chắn trên giường thành những mảnh nhỏ, vò thành một quả cầu nhỏ. Tiếp đó, nàng đọc chú ngữ ma pháp, quả cầu chậm rãi bay lên. Lúc trước nàng bị thương nên không thể sử dụng được ma pháp, nhưng bây giờ nhờ có Tuyết Linh, nàng có thể sử dụng được ma pháp một cách thành thực.

Vốn nàng chỉ tính xem thử, không ngờ lại thuận lợi hơn dự tính.

Sau khi cô định quả cầu ở ngoài cửa sổ, nàng liếc mắt ra ngoài, từ góc độ này của nàng có thể nhìn thấy một đoàn ngựa đen. Bọn ám kỵ sĩ cũng đang ở đó.

Mặc dù cánh cửa sổ này hơi nhỏ, nhưng cũng đủ để nàng thực hiện kế hoạch của mình.

Nàng cầm ngọn nến lên, từ từ đốt quả cầu thành một ngọn lửa.

Chính là lúc này!

Nàng lại đọc chú ngữ, quả cầu lửa như một con mắt rơi vào lũ ngựa, từng con ngựa lần lượt hý dài, thậm chí có con còn giật dây cương, bên ngoài loạn thành một đoàn.

Lâm Linh liếc qua cánh cửa sổ nhỏ thì thấy Duagloth và bọn hạ nhân chạy tới đây, nhưng nàng lại không chạy đi, mà lại chui xuống gầm giường trốn đi.....

Quả nhiên không bao lâu, có người vọt vào phòng này, sau đó chỉ một giây sau, giọng nói của người đó vang lên, “Không hay rồi, công tước đại nhân, cô gái kia chạy trốn!”

“Cái gì! Lập tức đi tìm cho ta! Tìm không được thì các ngươi cũng đừng hòng quay về!” Giọng nói của Duagloth mất đi vẻ tỉnh táo vốn có, thậm chí còn có vài phần phần nộ.

Lâm Linh che miệng cười thầm, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, câu này quả thật không sai.

Đợi sau khi bọn kỵ sĩ nháo nhào lên vì tìm nàng, nàng mới len lén chui ra phòng, thuận tay dắt một con ngựa, thúc ngựa rời khỏi nơi này.

“Van ngươi! Ngựa, chạy nhanh lên, cầu ngươi chạy nhanh lên chút!” Nàng cắn chặt môi dưới, không ngừng quát sợi roi dài trong tay. Thân ảnh mảnh khảnh cùng với con ngựa vọt đi như một ngôi sao băng trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Cứu Arthur

Bầu trời xanh trong vắt, những chú chim hải âu bay lượn lòng vòng trên trời, lượn vòng như đang tìm kiếm thứ gì. Đường chân trời từ ngoài khơi xa óng ánh một đường bạc lơ mờ, sau đó lại gần thuyền rồi vỡ vụn, tản ra xung quanh.

Lâm Linh đứng trên bong thuyền, nhìn từng con sóng bạc va đập vào thân tàu, tâm tình cũng như chúng, nháo nhào không thể bình tĩnh.

Nàng may mắn thoát được hắc công tước chạy tới bến tàu, lại may mắn lên đúng một thuyền buôn tới Camelot. Nhưng vừa nghĩ tới việc đang cách người kia càng ngày càng gần, trái tim nàng lại cảm thấy đau đớn, đau hơn cả cảm giác hạnh phúc mà nó từng mang lại.

Vì có thể nhìn thấy được người kia lần cuối, nàng buông bỏ mọi hy vọng trong đầu. Nàng lại bắt đầu quyết tâm quay lại thế giới hiện thực.

Có thể lần nữa nhìn thấy — Arthur.

Vì hấn, vì viên Tuyết Linh cần trao, cho dù tất cả nỗ lực sẽ mang đến nguy hiểm, nàng cũng không hối hận.

Chờ sau khi hấn được cứu, nàng sẽ quay về thế giới hiện thực, từ nay về sau..... từ nay về sau không có quan hệ gì với thế giới trò chơi nữa. Mà Arthur, cũng có thể sống hạnh phúc mãi mãi bên Guinevere.

Như vậy, không phải là tốt rồi sao?

Nửa tháng sau, thuyền buôn tới được Camelot. Vì ngoại hình của mình quá mức gây chú ý, Lâm Linh thay một bộ y phục khác, khoác chiếc áo choàng màu đen, lấy mũ trùm đầu phủ lên toàn bộ cơ thể mình.

Vì muốn nhanh chóng chữa cho Arthur, nửa đêm nàng lại gần chỗ vương cung, tìm cơ hội đột nhập vào.

Nàng từng bị cho là mật thám, hiện giờ chỉ còn có cách này là hữu hiệu nhất.

Có thể là do Arthur bị trúng độc, thủ vệ trong vương cung cũng nhiều hơn trước, Lâm Linh vất vả một hồi mà vẫn chưa lên vào được.

Đường cùng, nàng vòng ra phía sau vương cung. Nơi đây khá heo lánh, nên thủ vệ cũng ít dần. Lâm Linh diễn lại trò cũ, dùng ma pháp thổi bay mũ giáp của bọn kỵ sĩ, thành công phân tán lực chú ý của bọn họ, thừa dịp bọn họ đi nhặt mũ, nàng như một con thỏ nhanh chóng lên vào vương cung.

Mọi thứ ở đây đối với nàng vô cùng quen thuộc. Lâm Linh chạy xuyên qua hoa viên tới phòng của Arthur.

Tới trước phòng hấn, nàng tính xem thử bên trong có người hay không nên. Ngay lúc nàng đang muốn tiến tới cửa sổ thì nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Người nào?”

Nàng đầu tiên là hốt hoảng, nhưng lại cảm thấy cảm nói này hết sức quen thuộc. Trong lúc hai mắt giao nhau, đối phương bật thốt lên: “Tại sao là cô, 123?”

May là Lâm Linh đã nghe qua chuyện của hấn từ Duagloth, nên cũng không ngạc nhiên mấy, nhưng nàng lại cảm thấy rất vui: “Parsifal, cậu đã thực sự tìm chỗ Arthur để nương tựa?”

Parsifal gật đầu: “Sau khi hắc công tước thả tôi ra, tôi nghĩ nên theo lời cô, tìm đến bệ hạ. Còn cô? Không phải cô đã đi rồi sao? Sao lại quay lại?”

“Tôi biết Arthur trúng độc, nên chạy về cứu hấn.” Thần sắc Lâm Linh buồn bã, “Làm xong chuyện này tôi sẽ về.”

“123.....” Parsifal nhìn nàng chăm chú, “Nếu cứu ngài ấy ngài ấy vẫn vĩnh viễn không nhớ lại cô, vậy tại sao lại không chờ kỳ tích xuất hiện?”

“Tôi, tôi nhất định cần phải trở về.” Lâm Linh nghĩ tới cái giá cần trao đổi để lấy Tuyết Linh, trong lòng lại dâng lên một cỗ phiền muộn.

“Hiện bệ hạ không có trong phòng. Vì công chúa Guinevere chăm sóc rất tốt cho ngài ấy, nên bệ hạ đã được chuyển tới khuê phòng của cô ấy trên tầng hai.” Parsifal nhanh chóng nói, ngón tay chỉ vào một khoảng sân cách đó không xa, “Là chỗ đó.”

Nương theo ánh sáng lập lóe, Lâm Linh nhìn về khoảng sân tầng hai phía xa xa. Lui về phía sau một chút, thấy được cánh cửa sổ đang mở rộng. Tiếp đó, nếu lui thêm tí nữa, là có thể thấy chiếc rèm cửa trắng nõn đang tung bay, mơ hồ lộ ra một mảnh u tử.

Mặc dù còn có một mùi hương thoai thoai, nhưng chẳng hiểu tại sao có cảm giác không muốn rời xa.

Nàng thấy cả người mình đang run rẩy, lòng đau đớn đến khó thở.

Arthur hấn ở..... đang ở trong phòng của Guinevere.....

“Bệ hạ vẫn chưa cưới nàng ấy. Thật ra.....” Parsifal nói như đang an ủi nàng. Từ lúc sau khi tôi gia nhập vào đội quân của bệ hạ, bệ hạ có hỏi tôi ít chuyện về cô.....”

“Tiểu Pars, tôi nghĩ tôi nên mau chóng cứu Arthur, những chuyện khác, tôi không hứng thú.” Lâm Linh cắt đứt lời hắn. Nghĩ tới mục đích mà nàng tới đây, tâm tình nàng vừa cạn kiệt lại lập tức hồi phục.

Ánh mắt Parsifal chột lóe, trầm mặc vài giây còn nói thêm “Hiện giờ Guinevere cũng không có trong phòng.”

“Cám ơn cậu, tiểu Pars.”

Lâm Linh nở một nụ cười cảm kích với hắn, đi thẳng về phía cầu thang cẩm thạch.

Ánh trăng tối nay vừa trắng noãn lại nhu hòa, chiếu lên những vách tường đá bay nhảy như những bóng ma, như những tia bạc lưu lại dấu vết năm tháng trên đó, nhỏ bé, nhưng lại không thể xóa đi.

Trong phòng im lặng không tiếng động, trầm mặc như vậy.

Thậm chí nàng còn không nghe thấy tiếng bước chân của mình.

Ánh trăng lạnh lẽo như nước chiếu qua cửa sổ, giống như những tơ nhện êm ái rơi lên người quốc vương trẻ tuổi đang say ngủ, rơi lên mái tóc màu vàng của hắn, rơi lên gương mặt tuấn mỹ của hắn, rơi lên đôi môi tái nhợt của hắn, sau đó rơi xuống y phục của hắn, lặng yên không một tiếng động rơi lên mặt đất, chảy xuôi, rồi lại sau đó nhẹ nhàng rót tiếp, khiến cả căn phòng tràn ngập hơi thở của ánh trăng.

Nhìn gương mặt của hắn một hồi, khiến nàng quên đi cả thời gian.

Thời gian dài như vậy, chia cách lâu như vậy, cho nên, cho dù bây giờ là thật hay mơ, cũng đã không quan trọng nữa.

Cảm giác đó như một dòng suối nhỏ đang chảy xuôi qua mọi góc ngách, ngấm vào hô hấp nàng, như có thể nghe thấy được tiếng trái tim đang đập nhẹ nhàng, nàng đặt tay lên ngực trái, cảm giác nó đang không ngừng nhảy mạnh lên.

Nàng tưởng rằng chỉ cần không suy nghĩ thêm nữa, tất cả cảm tình sẽ dần phai nhạt đi, cả cảm giác này cũng sẽ im lặng mà biến mất.

Nàng tưởng rằng chỉ cần không suy nghĩ thêm nữa, chỉ cần cố chấp để nó mòn dần, cuối cùng trở thành một phần ký ức xa xôi. Nhưng hóa ra không phải như vậy. Nàng yêu hắn như vậy..... nàng thương hắn nhiều hơn so với tưởng tượng của nàng.....

“Arthur..... Rồi cậu sẽ nhanh chóng không bị làm sao nữa.” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve hàng mi của hắn cẩn thận từng li từng tý như đang chạm vào vật trân bảo của thế gian..... nàng chậm rãi thu lại ngón tay của mình, đọc nhầm chú ngữ, từ trong miệng nhả ra một viên châu trong suốt.

Nàng cầm viên châu, dựa theo lời dặn của Tuyết thiếu niên, đặt nó lên ngực của Arthur.

Dung nhan của quốc vương trẻ tuổi dưới ánh trăng mỹ lệ lạ kỳ, như làm tan biến hết sự tang thương trong phòng.

Lâm Linh thoáng do dự, cuối xuống đặt nhẹ một nụ hôn lên đôi môi tái nhợt kia, nụ hôn cuối cùng cho người nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại nữa, lời nói trong im lặng khiến kẻ khác tan nát cõi lòng.

Tạm biệt, Arthur.

Tạm biệt.

Bầu trời đầy nắng, hoa mỹ..... Trong lòng trong suốt.....

Nhớ lại những thứ sâu trong ký ức, lại rơi nước mắt.

Ta nguyện ý mỉm cười, ôm lấy tất cả của chàng. Ta nguyện ý mỉm cười, tiếp tục ở bên cạnh chàng.

Nếu không phải trong lúc đang ở cạnh nhau đó, khoảng cách giữa hai người xa như vậy, có nhiều chuyện như vậy.

Tuyết lại rơi trên bầu trời, thi thoảng vài hạt tuyết còn bay qua khe cửa vào trong phòng, sau đó rơi xuống đất, chậm rãi tan ra, làm ướt cả một mảnh, trong phòng toàn mùi băng tuyết, nhưng lại cảm thấy khá ấm áp vui vẻ.

Đúng lúc nàng chuẩn bị rời đi, đột nhiên Tuyết Linh phát ra một ánh sáng chói mắt, xuyên thẳng lên trời. Như mặt trời giữa đột nhiên nổ tung thành từng mảnh nhỏ trên bầu trời, ánh sáng trắng bao khắp vương cung, chiếu sáng toàn bộ nơi này như ban ngày!

Lâm Linh kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, sức mạnh của Tuyết Linh lớn như vậy?

Nàng vội vàng xem thử tình hình của Arthur, phát hiện lông mi của hắn khẽ run lên, mở ra đôi mắt tím trong suốt như tinh thạch!

Lâm Linh không ngờ hắn tỉnh lại nhanh như vậy, nhất thời chỉ biết chết trân nhìn hắn, không có bất kỳ phản ứng gì.

Arthur chậm rãi đứng thẳng người lên, nhìn nàng không chớp mắt, đột nhiên duỗi tay kéo nàng vào trong ngực mình, giọng nói mừng rỡ như vừa tìm lại được bảo vật của mình: “Nữ nhân ngọc, nàng đã trở về, nàng cuối cùng cũng trở về, nàng vẫn không sao chứ? Ta.....”

Lời nói phía sau của hấn nàng không nghe rõ được nữa, trong đầu nàng như bị nghẹt lại, Arthur vừa mới gọi nàng là — nữ nhân ngọc?

Chẳng lẽ hấn nhớ nàng? Không thể nào, không có khả năng! Ngay cả Tề Văn Du cũng nói rằng, đa phần dữ liệu sẽ không thể khôi phục được nữa.

Đây là thế giới trò chơi thôi mà!

“Vết thương của nàng đã hoàn toàn hồi phục rồi sao?” Arthur vừa nói vừa dịu dàng vạch cổ áo của nàng ra xem, vừa nhìn thấy vết thương nhỏ lõm thì cúi đầu thờ nhẹ một hơi, triu mến hôn lên vết thương ấy, thấp giọng nói: “Ba tháng này thật là dài quá, ta đợi tới sắp phát điên rồi. Nhưng nàng về lại là tốt rồi, nữ nhân ngọc, ta sẽ không để nàng rời khỏi ta nữa, tuyệt đối không.”

Lâm Linh ngạc nhiên ở to mắt, sống lưng cứng ngắc, giọng nói mờ mịt nói: “Arthur, cậu nhận ra tôi? Cậu thật sự nhận ra tôi?” Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nghe như trí nhớ của Arthur đang tiếp tục thời điểm ba tháng lúc nàng rời đi?

“Nàng càng ngày càng ngọc lên đấy à?” Arthur vừa tức giận vừa buồn cười nhìn nàng, “Sao ta có thể không nhận ra nàng, không phải đầu nàng lại bị ngựa đá trúng đấy chứ?”

Lâm Linh cảm thấy hốc mắt truyền đến từng đợt nóng rất đau đớn, nước mắt không ngừng chảy dài từng đợt. Hóa ra thế giới này thật sự có kỳ tích, cho dù là nguyên nhân gì, hấn vẫn quay về với nàng! Nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ cảm tạ ông trời, cảm tạ tất cả thần tiên, nàng nhất định sẽ ôm chặt hấn, không chừng còn đánh hấn vài đấm, thổ lộ tất cả ủy khuất trong lòng, nhưng mọi thứ bây giờ không giống như thế nữa.

Nàng không thể làm gì được nữa. Điều duy nhất nàng có thể làm là lấy trứng gà giấu trong túi ra, sau đó, cắn mạnh xuống.

“Nữ nhân ngọc, nàng điên à! Sao lại ăn trứng gà!” Arthur vội vàng đuổi tay đến đoạt, nhưng vẫn chậm một bước. Mặt hấn tái mét nhìn nàng chằm chằm, đáy mắt hấn như tóe lửa, “Tại sao? Tại sao phải đi về?”

Nàng im lặng xoay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn. Không phải đâu. Sao nàng lại muốn bỏ hấn mà đi được? Nhưng Nàng nhất định phải trở về.

Nhất định phải.

Vậy, hãy coi nàng như một giấc mộng đẹp thôi. Trong giấc mộng kia có ánh trăng, có nước mắt. Mỗi một giờ khác còn trong mộng, nàng phi thường phi thường thương tâm, đơn giản là người nàng yêu. Nàng tin là nàng đã mất hấn mãi mãi. Thương tâm là thật, nhưng so với tình yêu còn thật hơn.

— cũng đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Cái giá đã trả của Lâm Linh

Vài giây trước, nàng còn ở nơi này.

Mấy chục giây đồng hồ qua, nàng vẫn đang ở nơi này.

Lâm Linh buồn bực mở to mắt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao đã ăn trứng gà rồi mà vẫn không thể quay về? Chẳng lẽ trò chơi xảy ra vấn đề gì?

“Lâm Linh, lần sau đừng có giỡn như vậy nữa, ta nhất định sẽ đánh mộng nàng đấy, nàng nghe rõ Nhất định là Phiêu Nhân làm ra cho nàng đúng không?” chưa?” Arthur tức giận nheo mắt nàng, “Tìm đâu ra trứng gà giả vậy?”

Lâm Linh cũng không còn tâm trạng để trả lời hấn, toàn thân cảm thấy lạnh băng như vừa rơi vào chốn thâm sơn cùng cốc. Nếu như nàng không thể quay về, nếu như nàng sống cả đời ở đây. Không. Không được, tuyệt đối không được.

“Àm!” Đột nhiên cửa sổ bật mở, nện lên tường một âm thanh vang dội.

Gió lạnh thổi vào trong phòng. Một nam nhân trẻ tuổi xuất hiện trên cửa sổ, hắc y trên người hấn tung bay, mái tóc đen dài được ánh trăng chiếu óng ánh nửa bên. Hấn quay lưng về phía ánh sáng nên không thấy được vẻ mặt, chỉ có đôi mắt bạc đang lóe sáng, còn thâm sâu hơn cả màu đen, như một không gian thâm thúy ẩn tàng.

“Duagloth, người.” Lâm Linh cả kinh thiếu chút nữa rớt cả cằm. Sao tên kia lại ở đây? Sao lại xuất hiện bằng cách khoa trương như vậy?

“Lâm Linh, người rất không thông minh.” Mặt hấn bị bóng đêm che khuất.

“Duagloth, lá gan của ngươi cũng lớn thật.” Sắc mặt Arthur đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nhìn đối phương. Ánh mắt hai người giao nhau đến tóe lửa, cơ hồ như có thể thiêu rụi cả căn phòng; ngọn lửa trong mắt song phương không ngừng giăng co, hoa lửa không ngừng bắn ra trong phòng.

“Lâm Linh, ngươi còn không mau theo ta đi?” Duagloth chuyển mắt nhìn Lâm Linh này giờ còn đang ngẩn người.

“Lâm Linh là người của ta, sao nàng lại đi theo ngươi.” Arthur tức giận nói, nụ cười trên môi lạnh đến đóng băng tất cả mọi thứ, “Xem ra ngươi” Đột nhiên hắn ngừng lại, kinh ngạc nhìn Lâm Linh đang chậm rãi bước lại gần Duagloth, rồi, hắn nghe được rõ từng chữ mà nàng nói với kẻ kia: “Đến ta đi, Duagloth, nhờ ngươi dẫn ta đi.” Mặt Arthur lập tức trắng bệch, khó tin gầm nhẹ: “Nữ nhân gỗ, nàng có biết mình đang nói gì không thể!”

Lâm Linh ngẩng đầu lên, im lặng nhìn hắn chăm chăm.

Lâu đến khiến người khác khó thở.

Bọn họ không ai nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau.

Mọi thứ đều không phải là giả dối.

“Arthur, tôi biết tôi đang nói cái gì.” Rốt cuộc nàng cũng nhẹ nhàng mở miệng: “Xin lỗi, tôi. tôi không nghĩ mình sẽ. gặp lại cậu.”

“Nàng nói cái gì!” Hắn như bưng bình. Cảm thấy linh hồn mình như bị mũi dao sắc bén đâm phải, cảm giác lạnh lẽo dần khuếch tán đến tứ chi, ánh mắt mờ mịt đông cứng.

Tiếng gì cũng không nghe được, bóng đêm còn ma mị hơn bất cứ lúc nào.

Nghe thấy lời nàng, Duagloth dường như cũng thoáng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng che đi sự kinh ngạc ấy. Hắn đột nhiên huyết sát một tiếng, một con ngựa đen từ đâu vọt tới, vững chắc hạ xuống cửa sổ. Ánh mắt Duagloth lướt qua Lâm Linh một cái rồi nhảy xuống, rơi đúng vào tọa kỵ.

Lâm Linh biết thời gian không còn nhiều, không nghĩ ngợi liền bò lên cửa sổ. Nàng đau đớn nhắm mắt lại, mười ngón nắm chặt, như muốn bẻ gãy những ngón tay mảnh khảnh của mình. Arthur vẫn đứng đó bất động. Nhưng Lâm Linh biết hắn đang nhìn chăm chăm vào mình, có một ngọn lửa rực rỡ như lửa địa ngục đang nhìn về phía nàng, như muốn thiêu đốt toàn bộ da thịt và quần áo nàng.

“Nữ nhân gỗ, ta tuyệt sẽ không để nàng đi!” Dường như hắn đã kịp phản ứng hô lên một tiếng. Lâm Linh căng thẳng trong lòng, nàng chưa từng nghe Arthur phát ra âm thanh nào bi thương và phẫn nộ như thế, nàng lại càng không có dũng khí quay đầu lại nhìn về mặt của hắn, trong nháy mắt hắn đuổi tay xông đến bắt lấy nàng, nàng đã nhảy xuống với Duagloth.

Nàng không rõ tại sao mình lại can đảm như vậy. Nhưng nàng cũng không còn cách nào khác.

..... Nhắm hai mắt lại, nàng cảm nhận được cái ôm chặt của Duagloth, hô hấp ấm áp lướt qua trán nàng, nhưng nàng lại không cảm thấy ấm áp chút nào, mà có lẽ cũng chẳng còn gì có thể khiến nàng ấm áp được nữa.

Đôi khi lại tự nhiên gặp nhau một cách bất thường, tại sao lại còn gặp lại người đó, tại sao không phải là những người khác, mà chỉ nhìn thấy được đôi mắt đối phương, nụ cười của đối phương.

Và, cảm giác được trái tim của nhau.

Chỉ là, càng hiểu rõ thì càng ngỡ ngàng, bàn tay lại càng muốn nắm lấy, càng muốn chạm vào cơ thể ấm áp của đối phương, muốn vĩnh viễn, dựa vào đối phương, không bao giờ tách rời.

Nhưng kết quả lại tan biến thành bọt nước.

Trái tim đã đau đớn đến không còn là của mình, thân thể như không thể khống chế được linh hồn của mình nữa, sau đó quay lưng với nhau, không nói lời nào.

Những cuộc gặp gỡ không hẹn lúc đầu đều đã trở thành những thống khổ và thương tổn.

Tất cả, nếu không gặp nhau, không ở chung với nhau, mới có thể hạnh phúc?

Trước khi Duagloth rời đi, nàng không nhìn được nhìn quốc vương trẻ tuổi đang đứng trên cửa sổ, cả người hắn bị bao phủ bởi ánh trắng màu xám đầy sự bi ai tuyệt vọng.

Rèm cửa nặng trĩu ở phía sau hắn tung bay theo gió, như cố che đi màu sắc ảm đạm trên bầu trời. Không biết chạy được bao lâu, đột nhiên Duagloth kìm ngựa lại.

“Không ngờ là ngươi sẽ theo ta.” Duagloth cười nhẹ nhìn nàng, “Chuyện này thật là nằm ngoài dự đoán của ta, Lâm Linh.”

“Duagloth, ta nghĩ hẳn là ngươi chạy tới đây là vì Tuyết Linh, nhưng khiến ngươi thất vọng rồi, Arthur đã không còn việc gì.” Lâm Linh nghiêng mặt thấp giọng nói, nàng đoán hẳn chạy tới vương cung Camelot hơn phân nửa là vì lý do này.

“Tuyệt Linh đúng là mục tiêu của ta, nhưng ta cũng đã nói rồi, nàng cũng là mục tiêu của ta.” Hấn thoáng ngừng lại, “Huống chi, tiên đoán giả nói cho ta biết, lần này chắc chắn nàng sẽ đi theo ta.”

Tiên đoán giả? Lòng Lâm Linh trầm xuống, chẳng lẽ ý hấn là Tề Văn Du? Cái tên Tam Công Tử kỳ cục kia rốt cuộc là ai? Rốt cuộc trong trò chơi này còn có bao nhiêu bí mật mà nàng chưa biết đến?

“Theo ta, ngươi không sợ ta dùng ngươi uy hiếp Arthur nữa sao?” Duagloth ôm nàng xuống ngựa, cúi đầu khẽ cười. Sợi tóc đen dài mềm mượt của hấn thi thoảng bay qua gáy nàng.

Lâm Linh không cho là đúng lộ ra vẻ châm biếm: “Này hiếp sao? Cho dù hấn đã nhớ lại ta, chiều này cũng đã mất tác dụng.”

Duagloth đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên ánh mắt chợt tối, thốt lên: “Lâm Linh, tóc ngươi.”

Sắc mặt Lâm Linh khẽ biến, rút từ trong ngực ra một chiếc gương nhỏ tùy thân. Qua tấm gương, nàng biết mái tóc đen của mình đã hoàn toàn biến thành màu bạc! Đây vốn là một việc lạ, nhưng biểu hiện của nàng lại bình tĩnh vô cùng, chỉ khẽ thở dài phiền muộn: “Điều nên tới cũng tới.”

“Nên tới cũng tới? Đây là ý gì? Ý ngươi là, có liên quan tới Tuyệt Linh?” Duagloth bắt đầu nhận ra điểm lạ.

“Nếu như muốn lấy Tuyệt Linh, ta phải bỏ ra một thứ quan trọng để trao đổi. Thứ mà Tuyệt thiếu niên muốn chính là –” Nàng rũ mi, “Thanh xuân. ... của ta.”

“Cái gì? Ngươi điên rồi!” Người luôn hi nộ bất lộ như Duagloth cũng sắc mặt đại biến.

“Ta vốn tính cứu Arthur rồi về lại thế giới của mình, nếu như vậy thì dù mất thanh xuân ở đây cũng chẳng sao cả. Nhưng thật không ngờ là ăn trứng gà vẫn không trở về được, cho nên.”

“Ngươi không muốn để cho hấn nhìn thấy ngươi bị già đi, cho nên mới cầu cứu tới ta?” Nụ cười của hấn trong nháy mắt thoáng cứng ngắc, trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát. Mới vừa rồi lúc Lâm Linh chọn hấn, trong lòng hấn cũng có chút nghi ngờ, nhưng không thể phủ nhận, lúc ấy trong lòng hấn có một tia mừng thầm.

“Cho nên, một bà lão sẽ chẳng có một bất cứ uy hiếp gì với Arthur. Duagloth, xin ngươi đấy, để ta đi đi được không?” Lâm Linh bắt đầu suy sụp, “Dù sao đối với ngươi, ta cũng chẳng còn chút giá trị lợi dụng nào mà?”

“Vậy, nếu phải lấy hình dạng của một bà lão sống vĩnh viễn ở thế giới này, ngươi không hối hận sao?” Hấn đột nhiên hỏi.

Lâm Linh mím môi, gần từng tiếng nói: “Không, ta không hối hận.”

“Vậy, đến lâu đài của ta đi.” Giọng nói của hấn lộ vẻ uy hiếp không tha.

“Không cần, mặc dù ta đã bị biến thành thế này, nhưng vẫn có thể tự lo cho mình được. Ta sẽ không cam chịu. Mặt khác, cảm ơn ngươi vì vừa rồi đã giúp ta.”

Lâm Linh xoay người muốn rời đi.

“Đây không phải là chuyện ngươi có thể quyết định. Lâm Linh, ta nói rồi, ta sẽ không để cho ngươi rời khỏi ta lần nữa.” Hấn bắt lấy tay nàng, cường ngạnh om nàng vào ngực mình, “Ta sẽ khiến cho ngươi vĩnh viễn quên hấn.”

Câu “Ta sẽ cho ngươi vĩnh viễn quên hấn” kia tựa như một cây châm sắc bén đâm vào tim nàng.

Đâm sâu vào đáy.

Đau quá.

So với cái ôm mạnh này còn khiến cho nàng cảm thấy đau hơn.

Nước mắt nàng thoáng cái chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Lâu đài bí mật

Duagloth không đưa nàng tới La Mã mà lại tới một lâu đài hoàn toàn xa lạ. Nghe nói nơi này chính là cơ sở huấn luyện binh mã bí mật của hân.

Bất tri bất giác đã qua hơn nửa tháng, Lâm Linh vẫn bị giam lỏng trong một căn phòng sâu trong lâu đài. Gian phòng hoa lệ này chính là một nhà tù nhỏ có một chiếc cửa sổ, nàng có thể thấy mờ mờ đối diện lâu đài là một vách núi cao, bên ngoài cửa sổ là một mảnh đỏ sẫm.

Chưa từng thấy sự hoang vu nào lại kéo dài vô tận đến vậy, phủ lên mọi thứ một cảnh sắc cô đơn. Lâm Linh nhìn màu đỏ thẫm chạy dọc chân trời, đôi mắt khô khốc. Cho dù đã ở cùng một thời gian cùng một thế giới, nhưng khoảng cách xa xôi vẫn khiến trái tim cô đơn không thôi.

Vốn nàng tính gọi cho Tề Văn Du, để xem thử có cách nào để trở về được hay không, nhưng Duagloth lại không cho phép nàng sử dụng điện thoại di động, nên con đường này chẳng thể nào thực hiện được. Từ những lời truyền miệng của mấy kỵ sĩ đến tai nàng, La Mã quả nhiên chiến bại, hoàng đế La Mã Olybrius cũng bị đệ nhất kỵ sĩ Lancelot bắt giữ. Nhưng Duagloth vẫn chưa chết tâm, tuy lần này không có được Tuyết Linh, nhưng hân dường như vẫn tiếp tục chờ thời cơ.

Lâm Linh ngồi suy tư, một bên mặt được ánh nắng chiếu vào, mặc dù dung mạo của nàng chưa bắt đầu thay đổi, nhưng tóc hoàn toàn đã hóa thành một màu trắng.

Nàng đang không ngừng già yếu, thanh xuân của nàng đang dần biến mất. Xem ra chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ trở thành một bà lão mặt đầy nếp nhăn.

Mọi việc mình tính đều có sai lầm, nhưng nàng tuyệt sẽ không hối hận chút nào. Nàng không hối hận đã dùng thanh xuân đổi lấy Tuyết Linh, không hối hận việc nửa đời sau có lẽ phải lấy thân phận và dung mạo này sống tiếp, nàng cũng không hối hận đã rời xa Arthur, bởi vì chỉ có như vậy nàng mới có thể mãi tồn tại hình thái đẹp nhất trong mắt đối phương.

Nếu để cho Arthur nhìn thấy bộ dáng già yếu của nàng, nhất định sẽ khiến cho nàng đau đớn còn hơn cả cái chết.

Để cho nàng tự sinh tự diệt trong thế giới này là tốt rồi. Đợi đến khi nàng chết đi trong thế giới này, là trở về được với hiện thực rồi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc ngoài đó vẫn y nguyên như cũ.

Đột nhiên cánh cửa mở ra.

Lâm Linh không cần quay đầu lại cũng biết là ai đang đi vào, mấy ngày nay đầu là Duagloth tới đưa cơm cho nàng.

“Lâm Linh, đến giờ cơm chiều rồi.” Hân đặt đồ ăn xuống, bước tới sau nàng, “Nếu không ngoan ngoãn ăn cơm, ta sẽ tự mình dứt nàng đấy.”

“Duagloth, tại sao lại đưa ta tới đây? Nhốt ta ở đây đâu có ý nghĩa gì với người?” Hai tay nàng bấu chặt cửa sổ, “Ta rồi nhanh chóng sẽ già đi, chẳng lẽ người nguyện ý ngày nào cũng ở cạnh một bà lão sao?”

“Ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng rời đi, dù nàng có trở thành một bà lão, ta cũng sẽ không để nàng rời đi. Huống chi, ta sẽ không để cho nàng thành một bà lão.” Hân vòng hai tay qua thắt lưng nàng, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng, khiến nàng có cảm giác bị trói chặt không buông. Duagloth thuận thế đè vai nàng xuống, nhẹ nhàng xoay người nàng đối mặt với mình.

“Lâm Linh, nàng hiểu chưa? Chắc nàng cũng hiểu là ta yêu nàng.”

Đây là lần thứ hai nàng nghe hân nói hân yêu nàng, Lâm Linh lại ngạc nhiên ngẩn đầu lên, màu sắc của trời chiều bao phủ lấy hân, hình thành một mảng âm u kiêu diễm trên gương mặt hân.

“Duagloth, mặc dù ta không biết mục đích của người là gì, nhưng người đừng đùa như thế nữa, dù người nói thế nào ta cũng không tin. Ta.”

Nàng còn chưa nói hết thì đã thấy tia tức giận xẹt qua mặt hân. Còn chưa kịp kinh ngạc, môi nàng đã bị xâm chiếm, Lâm Linh hồi thần cắn mạnh vào môi hân, nhưng hân không thềm để ý.

Trong cổ họng dâng lên một mùi máu nồng đậm, nàng mở to mắt, đôi môi bị hân hút vào, lưỡi hân không hề kiêng kỵ liếm vào khe hở, như muốn thông qua nụ hôn này muốn nói với nàng điều gì đó.

Nụ hôn này khiến Lâm Linh khó thở và rơi vào cảm giác sợ hãi, nàng giãy dụa vươn tay của mình, nhắm ngay mặt hân, dùng sức đánh xuống.

“Chát!” Một cái tát thấu xương vang lên một tiếng trong trẻo!

Cái tát này tổn hết hai trăm phần khí lực của nàng, cả cánh tay như run lên, lồng ngực vì thiếu khí hô hấp mạnh.

Hân mới buông tay nàng ra, không thèm để ý vết thương trên mặt, còn nói thêm một câu như hứa hẹn: “Lâm Linh, ta nhất định sẽ không để nàng thành một bà lão.”

Hân không nói thêm lời nào lặng lẽ rời đi, trong lòng lóe lên hy vọng nhỏ nhoi Lâm Linh sẽ gọi hân lại, dù là là lớn tiếng trách hân, với hân cũng không sao cả, hân chỉ có một tia khao khát mong nàng gọi lại, kêu gọi chính mình, không hơn.

Nhưng, hân chẳng nghe thấy một âm thanh nào.

Vương cung Camelot England.

Bên trong gian phòng bao phủ một màu u ám và âm đạm. Ánh trăng tròn lạnh lẽo treo trên bầu trời, như con mắt một một kẻ xem lạnh lùng. Quốc vương trẻ tuổi nhìn ánh trăng âm đạm trên ly rượu, suy nghĩ trống rỗng, mọi thứ mờ mịt, chỉ có cảm giác đau đớn như dao cắt lan tràn khắp cơ thể mình. Sau lưng hắn là một thiếu niên đứng im không nhúc nhích.

“Parsifal, có tin gì của nàng chưa?” Quốc vương uống một hơi cạn sạch ly rượu, trong nháy mắt chất lỏng trôi xuống cổ họng, đại não tê liệt, tâm can đau đớn.

Sau khi nghe Parsifal kể lại mọi chuyện, nhất là khi hắn nghe thấy mình đã dùng chính thanh kiếm của mình đâm người yêu, tim hắn như bị kéo vào đáy biển lạnh giá, hàng loạt những xúc tu liên tục quấn lấy, cuối cùng hoàn toàn bị kéo xuống. Ngoại trừ cảm giác hối hận thấu tam can, hắn thật muốn chém phăng cánh tay kia của mình.

“Còn nữa, hắc công tước cũng biến mất tích.” Về mặt Parsifal bình tĩnh nhìn hắn, “Bệ hạ, khi đó người hoàn toàn mất đi toàn bộ trí nhớ về Lâm Linh, nên cũng chẳng thể trách ngài được. Nhưng, hiện giờ ngài chẳng những nhớ lại Lâm Linh, mà còn chẳng nhớ những chuyện trước kia, kể cả đánh thắng người La Mã như thế nào, ngài không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Ta cũng chẳng hiểu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.” Ánh mắt Arthur âm đạm, “Tuy nhiên, Lâm Linh nhất định là bởi vậy nên mới oán hận ta, nên mới tình nguyện đi theo hắc công tước mà không chịu ở lại.” Vừa nghĩ tới bộ dáng thương tâm của nàng, trái tim của hắn lại bắt đầu co rút, khiến đôi bàn tay của hắn lại nắm chặt run rẩy.

Tại sao hắn lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy? Tại sao lại có thể quên đi người quan trọng nhất của mình?

Hắn chưa bao giờ cảm thấy hận bản thân mình đến như vậy.

“Bệ hạ, ngài nhầm rồi.” Parsifal lắc lắc đầu, “Nếu nàng hận ngài, nàng sẽ không đến cứu ngài.”

Arthur buông ly rượu, khẽ nhủ mi: “Tóm lại cho dù phải làm gì, ta cũng phải tìm cách mang nàng về. Ta tuyệt đối sẽ không đưa nàng cho bất kỳ kẻ nào.” Giọng hắn lại lặp lại lần nữa, “Bất kỳ kẻ nào.”

“Bệ hạ, ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ ngài.”

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng của Lancelot nói chuyện với thị vệ, Parsifal liếc Arthur một cái, lại thối lui đứng im sang bên cạnh. Lancelot vừa vào thì hành lễ rồi nói: “Bệ hạ, thần đã tuân theo ý ngài phái người đưa công chúa Guinevere. Tuy nhiên Morgan phu nhân tỷ tỷ ngài biết ngài hủy hôn ước thì vô cùng tức giận.”

“Vậy sao?” Arthur không yên lòng đáp lời.

“Bệ hạ, lần quyết định này của ngài là chắc chắn chứ?” Lancelot thấp giọng hỏi.

“Lancelot, không phải ngươi cũng không tán thành chuyện ta cưới Guinevere sao? Ta làm như vậy hẳn ngươi phải vui mới đúng chứ.”

Arthur chẳng muốn nghĩ tiếp tới chuyện này nữa.

“Mặc dù thần vẫn không tán thành, nhưng thần nghĩ ngài biết nguyên nhân.” Lancelot thoáng lo lắng nhìn hắn, “Bệ hạ, từ sau lúc ngài hồi phục sau trúng độc, dường như ngài có tâm sự. Ta nghe nói, có người thấy một cô gái đi cùng với hắc công tước.....”

“Được rồi.” Arthur đột nhiên cắt đứt lời hắn, “Lancelot kỵ sĩ, nếu không còn chuyện gì, ngươi có thể lui xuống.”

“Vâng, bệ hạ.” Lancelot bắt đầu đi xoay người bước ra khỏi cửa.

“Parsifal, xem ra ngoại trừ ta, người khác vẫn không nhớ đến sự tồn tại của Lâm Linh.” Nhìn bóng lưng Lancelot, về mặt Arthur phức tạp, đôi mắt tím sáng ngời âm đạm.

“Bệ hạ, chuyện này đúng là có nhiều vấn đề.” Parsifal giương mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khóe môi giương lên một nụ cười không rõ ý tứ, “Tuy nhiên, có lẽ chúng ta sẽ nhanh chóng tìm ra được Lâm Linh.”

Lời nói của hắn vừa dứt, bên ngoài cửa sổ đột nhiên bay tới một con chim bồ câu màu xám. Chú chim đáp lên vai của Parsifal, thân thiết cọ cọ vào cổ hắn. Về mặt của hắn cũng hiện lên ý cười, dùng một thứ ngôn ngữ kỳ quái nói vài câu gì đó với bồ câu, bồ câu nghe như hiểu lưu riu lại vài hồi với hắn.

“Bệ hạ, Lâm Linh dùng Tuyết Linh cứu ngài. Tuy nhiên nghe nói nếu muốn lấy được Tuyết Linh từ Tuyết thiếu niên, nhất định phải dùng một thứ quan trọng gì đó để trao đổi, không biết có phải là thật không.” Parsifal nghe bồ câu kêu vài tiếng, một tia mừng rỡ xẹt qua mắt hắn, “Bệ hạ, quả nhiên nó biết Lâm Linh ở đâu!”

“Nàng ở đâu?”

“Hóa ra hắc công tước đem nàng giấu trên đỉnh của Thụy thành bảo, đó là một căn cứ huấn luyện bí mật của hắn, bình thường không ai có thể tới được đó. Tôi cũng mới đi ngang qua có mấy lần.”

“Chúng ta lập tức xuất phát!” Arthur mừng như điên đứng dậy, vừa đi vài bước còn nói thêm, “Không nên nhiều người, Parsifal, hai ta thôi.”

“Vâng, bệ hạ.”

Parsifal hơi khom lưng.

Arthur gật đầu, đang định cho hắn lui ra, đột nhiên hỏi lại: “Parsifal, ngươi biết điều gì?”

“Bệ hạ, ta chỉ hiểu điều gì của bồ câu.” Parsifal cười, “Vì bồ câu bên người hắc công tước là do ta huấn luyện.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148

Ánh sáng xuyên qua lớp băng tuyết chiếu lên từng tầng cành lá, từng tiếng hót của muôn loài chim riu rít trên cây. Nhưng những thứ ấy vẫn không thể hoàn toàn xua hết cái u tĩnh, ngược lại lại hoàn tan vào sương sớm buổi đêm, như một tầng lụa mỏng trong bóng tối. Mùi hương ngào ngạt của xạ hương nhẹ nhàng bay, khiến người ta sinh ra ảo giác đang lạc vào chốn vương cung xa hoa huyền bí.

Lâm Linh mơ màng mở mắt, mơ hồ thấy một bóng người trước mặt mình. Vừa nhận ra đó là ai thì nàng giật mình mém tý rớt xuống giường.

“Thấy ta thì kích động vậy sao?” Duagloth nhẹ nhàng cười, “Hay do một tháng không gặp nên nhớ ta?”

“Có biết là ngươi không nói tiếng nào ngồi đây là sẽ dọa chết người không!” Lâm Linh lườm hắn, thấy trên mặt hắn thoáng qua vài nét mệt mỏi. Sau chuyện hôn mạnh cộng bật tai lúc trước, quả thật hắn một tháng liền không xuất hiện. Vốn còn tưởng rằng hắn hết quan tâm đến nàng, không ngờ hắn lại như một u linh đột ngột xuất hiện. Vừa nghĩ tới tình cảnh ngày đó, ánh mắt nàng đột nhiên hơi xấu hổ.

“Biết rồi, vậy thì lần sau ta tới đây sẽ phát ra chút âm thanh.” Hắn giả vờ, còn có thêm vài phần tà ác, “Nàng thích âm thanh như thế nào đây? Là ta thích nàng, hay là.....”

“Này này đừng nói nữa!” Lâm Linh sợ hãi nói ra thứ gì quá mức, vội vàng cắt đứt lời hắn.

“Được, ta đây không nói.” Thoạt nhìn tâm tình của hắn cũng không tồi, đưa tay vào ngực áo, “Ta còn tưởng nàng sẽ thừa dịp ta không ở đây lên chạy ra ngoài. May là nàng không làm như vậy, nếu không ta nhất định sẽ phạt nặng nàng.”

“Với bộ dáng này của ta thì còn có thể chạy đi đâu.” Ánh mắt Lâm Linh buồn bã, “Nếu là trước kia, ta nhất định sẽ dùng hết biện pháp để đào tẩu. Nhưng giờ ngoài trừ ở đây chờ thành một bà lão, ta còn có thể làm được gì.” Trong một tháng này, Lâm Linh suy nghĩ rất nhiều, mặc dù cũng từng có ý định chạy trốn, nhưng nhanh chóng đã bị chính nàng gạt bỏ. Nếu muốn trốn tránh Arthur, có lẽ lâu đài này của hắc công tước là nơi thích hợp nhất.

Về phần hắn nói thích cái gì, chờ sau này nàng thành bà lão rồi, hắn cũng hết mê sảng thôi.

Duagloth vốn muốn lấy thứ gì đó từ trong lòng ra, nhưng vừa nghe Lâm Linh nói vậy thì thoáng do dự, lại rút tay trở về.

“Tóc nàng giờ gần như đã trắng hoàn toàn, nhưng rõ ràng trên mặt vẫn không có bất kỳ biến hóa gì.” Hắn cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, dịu dàng vuốt ve, cảm thụ da thịt mềm mại của nàng. Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve, đến khi thấy nàng không còn chịu đựng được nữa thì bật cười, “Thật là một đứa trẻ ngoan.”

Lâm Linh không nói gì thêm, hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

“Ở đây rất an toàn, không ai có thể xông được vào lâu đài này của ta. Coi như chính Arthur cũng không thể. Bất luận kẻ nào muốn tiến vào lâu đài của ta, đều phải thông qua kiểm chi kiều.” Dường như hắn cảm thấy thân thể nàng khẽ run, hắn thuận tay ném một thanh gỗ vào lò sưởi.

Ngon lửa mới đầu lập tức tối sầm, sau đó lại bùng lên chói lóa. Một ít hoa lửa bắn ra tung tóe lên áo choàng.

“Kiểm chi kiều?” Lâm Linh chợt nhớ lời Mặc Lâm từng nói, không khỏi bật thốt lên, “Là hắc ma pháp sao?”

“Cứ coi là vậy đi.” Hắn mỉm cười, “Tuy nhiên tiên đoán giả từng nói, ta chưa thể hoàn toàn khống chế được sức mạnh hắc ma pháp của mình.”

Sắc mặt Lâm Linh thoáng đổi, tiên đoán giả? Lại có dính tới Tề Văn Du! Nếu để cho Duagloth hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh hắc ma pháp, vậy thì chẳng phải sẽ rất nguy hiểm với Arthur sao?

Ánh mắt nàng phiến muộn chuyển đi, trong lúc vô ý chạm vào chiếc nhẫn trên ngón tay.

“Chiếc nhẫn này không hợp với nàng.” Hân thuận tâm của nàng nhìn qua, nhẹ nhàng lắc đầu, “Vứt nó đi, ta cho nàng nhiều thứ hấp dẫn hơn.”

“Không! Ta chỉ muốn duy nhất cái này!” Nàng thốt lên, bảo vệ thật chặt chiếc nhẫn.

Từng tiếng cùi nổ lách tách trong đêm khuya u tĩnh, Duagloth ngồi trong bóng tối, tựa như một bức điêu khắc lạnh lùng vô khuyết. Ngọn lửa chiếu sáng một bên mặt hân, kết hợp với khói lửa nhảy ra trong mắt hân, thay thế ánh sáng vốn bức người trong đôi mắt ấy, nhưng vẫn không thể hoàn toàn cho đi chỗ hắc ám nhất sâu trong con người.

“Thứ này nhất định là của hân tặng cho rồi.” Hân nở một nụ cười mập mờ. Ngữ điệu cứng ngắt như đá, như đang cố kiềm nén cảm xúc.

Lâm Linh không phủ nhận, điều đó có nghĩa là hân đã đúng.

Màu vàng đỏ bao quanh ngọn lửa nhảy lên như giật mình, hoặc đó chỉ là một ảo giác. Thời gian dài trầm mặc mơ hồ làm không khí trở nên khác thường. Lò lửa đốt nóng thân thể lên, nhưng sâu trong lòng hân là một dòng sông băng đang tan dần, những tảng băng chìm nổi va chạm vào nhau, những góc nhọn đâm vào nhau làm tê buốt dây thần kinh, khiến cho hân nổi lên một quyết định.

“Lâm Linh, bởi vì nàng không quên được hân, cho nên mới đau khổ như vậy. Như vậy, để ta giúp nàng thoát khỏi sự đau khổ đó nhé?” Hân đề nghị giọng bản thân, “Quên hết mọi thứ thì sao? Chỉ cần gạt bỏ một đoạn ký ức có hân của nàng, nàng cũng có thể gạt bỏ hân, đúng chứ?”

“Cái gì?” Nàng hoang mang nhìn hân, dường như vẫn chưa rõ ý của hân.

“Ý của ta là, vĩnh viễn quên hân.” Ánh mắt của hân đột nhiên sắc bén, đôi mắt bạc sâu như thủy tinh tối sẫm lại, chỉ có một tia ánh sáng lấp lánh bất thường. Như những dòng suy nghĩ lần sâu dần vào nước, không thể đoán được.

“Không! Ta không muốn quên cậu ấy!” Nàng bắt đầu sợ hãi, nước mắt lại tràn mi, muốn lùi về sau nhưng lại bị hân bắt lấy. Cả người bị lật lại, nàng cảm thấy nhiều giọt nước mắt trên gương mặt mình đang rơi xuống giường.

Hân nhẹ nhàng đọc từng câu chú ngữ gì đó, nàng lắc mạnh đầu không muốn nghe, nhưng ma chú vẫn rõ ràng truyền vào tai nàng.

Không, nàng không được quên hân.

Đối với nàng, tuyệt đối không thể quên.

Cho dù trong nháy mắt bị chôn sâu trong bóng tối, chẳng thể khóc hay giãy dụa, nhưng ánh sáng vẫn xuyên qua bóng tối, bảo vệ nàng khỏi hắc ám.

Sợ hãi quên bất an, sợ hãi chìm ngấm trong bóng tối, sợ hãi chính bản thân mình sẽ rơi vào vực thẳm.

Gió rét lạnh thổi qua bên người, từng đợt cảm xúc kỳ quái kéo tới như sóng biển tức bờ.

Đầu, càng ngày càng trầm lắng.

Như bị ma pháp giam cầm, mắt mở không ra, thân thể quá uể oải mệt mỏi, đáy lòng toát lên một cảm giác dần dần.

Thật giống như..... Giống như linh hồn đang bị nghiền nát.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149

Một tháng sau, Arthur và Parsifal tới được lâu đài của Duagloth.

Tòa lâu đài cao sừng sững đứng trên vách núi dựng đứng, vòng qua vách núi là một con sông lớn chảy xiết, chung quanh còn có tuyết phủ dài, phủ lên nơi đây một màu hoang vu và cô đơn.

Vậy mà nơi đây lại chẳng có con đường nào thông lên vách núi.

“Sao lại như vậy?” Parsifal kinh ngạc nhìn về phía trước, “Ta nhớ rõ ràng là có một con đường dẫn lên lâu đài mà.”

“Có lẽ chúng ta nên đi qua con sông kia.” Arthur khom người xuống, duỗi tay tính xem nước sông.

Một chiếc lá đột nhiên lao đảo bay xuống mặt sông, chỉ nghe sột soạt một tiếng, chiếc lá cây trong nháy mắt bị dòng nước xé nát tan tành

“Xem ra chúng ta không thể đi qua sông.” Sắc mặt Parsifal khê đỏi, “Chẳng lẽ toàn nơi này đã bị yểm hắc ma pháp?”

“Hắc ma pháp?”

“Hắc công tước dường như có học được một ít hắc ma pháp từ một vị tiên đoán giả, vô cùng lợi hại.”

Arthur ngẩng đầu nhìn tòa lâu đài âm trầm phía lưng đồi, bóng ma màu xám hiện lên trong đầu hắn, một dự cảm bất an lan tràn trong lồng ngực, khiến hắn cảm thấy thoáng lo sợ.

“Nhất định sẽ có cách.” Hắn hạ giọng, lặp lại lần nữa như đang nói với bản thân, “Nhất định sẽ có cách.”

Mặt kệ phía trước có khó khăn gì đang chờ đợi hắn, mục đích của hắn chỉ có một — mang cái nữ nhân ngốc kia về.

Cùng lúc đó, phía trong lâu đài, Lâm Linh và Duagloth đang cùng nhau dùng bữa sáng ở đại sảnh.

“Lâm Linh, uống cái này đi, có lợi cho cơ thể nàng.” Duagloth vừa nói vừa đưa một ly sữa tới trước mặt nàng.

Lâm Linh nhận cái ly, vừa hớp được vài hớp thì liền bị ho sặc sụa.

Duagloth vội vàng vỗ nhẹ lưng nàng, có chút buồn cười nói: “Sao lại uống vội thế? Đâu có ai đến giành của nàng đâu.”

“Ta, ta không sao.” Lâm Linh nghiêng người, tránh đi hai tay của hắn.

“Nếu thích, ta gọi người đến chuẩn bị thêm.” Ánh mắt Duagloth phức tạp nhìn thoáng qua nàng.

Không biết có phải do cô gái này quá mức cứng đầu hay không, lần trước lúc làm hắc ma pháp lên người nàng, mặc dù nàng đã quên đi toàn bộ ký ức về England và Arthur, nhưng thái độ đối với hắn vẫn luôn là không lạnh không nóng.

Như bây giờ, ánh mắt nàng tràn ngập nghi hoặc nhìn hắn: “Duagloth, ta thật là vị hôn thê của ngươi sao?”

“Đương nhiên, thân ái.” Hắn cười đến mặt mờ, “Nếu không sao ta lại có thể cho phép nàng ở đây được chứ?”

“Nhưng.....” Nàng giật môi, nhưng chưa nói được gì.

“Bất kể cái gì...” Hắn khẽ mỉm cười, ngón tay tùy ý nghịch mấy sợi tóc bên vai nàng, tạo thành một đường cong duyên dáng trong không trung. “Cho dù nàng nhất thời không tiếp nhận được, nhưng nàng cũng cần sự ấm áp, không muốn cô đơn, có phải không? Nên giao trái tim cho ta đi, ta sẽ quý trọng, bảo vệ nó thật tốt. Hai người cùng nhau ở một nơi, không còn cô đơn nữa.”

Nghe câu nói sau cùng, nàng ngẩng mạnh đầu, khóe môi hắn như nảy lên vài đóa hoa, nụ cười mỉm bình thường như hóa điểm đó không hiểu sao lại khiến cho nàng cảm thấy rét run.

Hắn đột nhiên lại cúi đầu, dịu dàng hôn lên mái tóc của nàng.

Không biết tại sao, đôi mắt nàng đột nhiên cảm thấy ướt ướt, đôi lông mi dài khê run, một cảm giác chua xót nồng đậm dâng lên từ đáy lòng.

Thấy được tâm tình đang biến hóa của nàng, Duagloth ngẩng đầu lên, dùng giọng dịu dàng nhất an ủi.

“Sao vậy..... Lâm Linh..... Nhớ ra chuyện gì không vui sao? Yên tâm đi, trong trí nhớ của nàng giờ đã không còn chuyện gì không vui nữa.....”

Lâm Linh cắn chặt môi, nhìn ánh mắt của hắn, trầm mặc lắc đầu.

Duagloth cầm chiếc khăn ăn trắng muốt, dịu dàng tỉ mỉ lau đi vệt sữa trên môi nàng, rồi sửa sang lại y phục của nàng.

Trong đại sảnh, hai người cứ im lặng như vậy, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

“Công tước đại nhân, có người muốn xông vào lâu đài!” Giọng nói hoảng hốt của thị vệ phá tan đi sự yên tĩnh trong phòng.

Duagloth dường như đã đoán trước được điều đó, cười cười: “Không ngờ hắn lại tới mau vậy.” Nói rồi, hắn kéo lấy tay Lâm Linh, “Nào, hôn thê của ta, mau đi xem một chút chuyện vui nào.”

Lâm Linh theo hắn bước tới phía cửa sổ, từ nơi này có thể nhìn thấy được mọi thứ bên ngoài lâu đài.

Cách đó không xa, hắn có thể thấy được bên bờ bên kia là hai nam tử trẻ tuổi, trong đó có một nam tử tóc vàng như hoàng kim, dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng.

Trong nháy mắt nhìn về phía người đó, một cổ chua xót trong lòng lại dâng lên, nhưng lại có một sức mạnh nào đó thúc đẩy nàng tiếp tục nhìn về phía ấy. Người kia, hình như nàng đã từng gặp ở đâu đó?

Như muốn giấu đi cái gì, tay nàng theo tiềm thức lấy khăn trùm đầu che đi mặt và tóc của mình, rụt sâu vào phía trong.

“Hóa ra là Arthur bệ hạ.” Duagloth cười nhẹ, giọng nói, “Sao ngài lại tới chỗ này vậy? Chẳng lẽ bệ hạ lạc đường?”

Arthur khẽ nhủ mi: “Duagloth, ta tới mang Lâm Linh đi.”

“Quả nhiên không hổ là Arthur vương, dũng khí rất lớn.” Duagloth khẽ híp mắt, “Tuy nhiên, ta thấy hình như là ngài ngay cả con sông này cũng qua không nổi thì phải.”

“Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải mang nàng đi.” Về mặt hấn kiên định lặp lại lời nói vừa rồi.

“Vậy, Arthur bệ hạ, chỉ bằng chúng ta đánh cược đi.”

Duagloth nói rồi, chậm rãi rút thanh trường kiếm bên hông ra, miệng niệm vài câu chú ngữ rồi ném thanh trường kiếm sang phía bên kia sông, thanh kiếm vẽ một đường cong duyên dáng trên không trung, khí quyển bao xung quanh nó càng ngày càng lớn, cuối cùng hóa thành một thanh trường kiếm to lớn, biến thành một cây cầu bắc ngang qua sông!

“Arthur bệ hạ, chỉ cần người có thể vượt qua được kiếm chi kiều ở đây, nếu như đến lúc đó Lâm Linh tự nguyện đi về với người, ta sẽ trả nàng lại cho người. Nhưng nếu như Lâm Linh không muốn trở về với người, người mãi mãi cũng không được tới tìm nàng nữa, người thấy được chứ?” Duagloth chỉ vào thanh kiếm nói.

Lâm Linh này giờ vẫn nhìn chăm chăm vị Arthur bệ hạ kia không chớp mắt, trong lòng không ngừng tự hỏi tại sao nam nhân này lại tới mang mình đi. Nhưng lúc nàng nhìn vào kiếm chi kiều kia, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Thanh trường kiếm dưới ánh nắng lóe lên ánh sáng lạnh băng như tuyết. Nếu muốn qua cây cầu kia, chính là đang đùa với tính mạng.

Chắc hấn tên kia sẽ lùi bước.

Đúng lúc đó, chợt nghe tên nam nhân kia kiên định trả lời: “Được, ta đồng ý với người. Nhưng Duagloth, ta muốn người cũng phải giữ lời.”

“Ta cam đoan.” Duagloth lại chỉ tay về phía kiếm chi kiều, chỉ thấy ánh sáng lóe lên một cái rồi hóa thành hai con sư tử lớn, như đang rình mồi nằm canh ở đầu kiếm.

“Bệ hạ, chuyện này quá nguy hiểm, người bình vốn không có khả năng đi qua được cây cầu kia!” Parsifal vội vàng ngăn cản.

“Cho dù có thế nào ta cũng phải thử.” Arthur không chút do dự tiến lên phía trước. Phía trước chẳng những là kiếm mà còn là lửa, thậm chí còn có thể bằng thiên quân vạn mã, nhưng hấn vẫn sẽ không lùi bước, sẽ không sợ hãi.

Bởi vì — hấn yêu nàng.

Yêu, là tiếp thêm một dũng khí thật lớn, cùng với chữ nỗ lực và hy sinh. Có bao nhiêu người vì chữ này mà có thể hy sinh toàn bộ những thứ mà mình có?

Yêu không phải chỉ có một bên cung ứng, một bên nỗ lực, yêu còn cần phải hy sinh, một người có lẽ có thể “nỗ lực” mà không có “yêu”, nhưng là tuyệt đối không thể chỉ “yêu” mà không “nỗ lực”.

Mỗi ngày mặt trời đều mọc. Chỉ cần có ngày mai, ta vẫn sẽ ở bên cạnh người.

Lâm Linh, lần này đến lượt ta bảo vệ nàng, mọi sự đau khổ mà nàng đã chịu đựng... hãy chuyển sang vai của ta.

Lâm Linh có chút ngoài ý muốn nhìn tên nam nhân kia từng bước một bước lên kiếm chi kiều, trong lúc hoảng hốt, một tia ký ức từ sâu trong đáy nước chợt ngoi lên, một tia trí nhớ một nhiên như một mũi tên đâm xuyên qua tầng băng, đâm thẳng vào đáy lòng.

Hấn vừa bước lên kiếm chi kiều thì nó liền cắt đứt ngay của hấn, cắt qua da tay. Những vệt máu đỏ sậm bắt đầu chảy ra từ vết thương, như những cánh hồng diệp bay múa trong ngày thu....

Chân hấn đột nhiên chao đảo, phải khuỵu thân xuống, dùng hai tay chống lấy tiếp tục tiến về phía trước, những mũi kiếm nhanh chóng cắt đứt tay hấn, máu tươi lại lập tức trào thêm trên cánh tay hấn....

Đi chưa được mấy bước, toàn thân hấn đã đầy những vết thương, kéo theo phía sau là cả một vệt máu dài.....

Lâm Linh cắn môi dưới nghiêng mặt đi, yết hầu cảm thấy vô cùng đau nhức, như đang nuốt vào một bọc kim, trái tim như bị vứt vào vực thẳm. Vô tình, nàng thấy vẻ mặt ngưng trọng của Duagloth khi nhìn vào kiếm chi kiều, màu bạc trong đôi mắt ánh lên một tia sáng bất thường.

Dường như đã phát hiện ra ánh nhìn của nàng, hấn nghiêng đầu sang nhìn nàng, đồng tử khẽ co rụt, còn có một tia sợ hãi thoáng qua. Tiếp đó duỗi tay lau nhẹ mặt nàng, trầm giọng nói: “Sao lại khóc?”

Lâm Linh sững sốt, thuận tay sờ lên mặt mình, lúc này mới phát hiện mặt mình đã bị nước mắt làm ướt nhẹp.

Rõ ràng là mình chẳng hề nhận ra người đó là ai, nhưng, nhưng tại sao, lại lệ rơi đầy mặt?

Nàng vội vàng lau sạch nước mắt, tầm mắt mơ hồ nhìn về phía kiếm chi kiều, tên nam tử kia toàn thân đã toàn là máu, nhưng vẫn đang ương ngạnh bước từng bước về phía trước, những giọt máu như những đóa hoa nở trên mặt, trên người hắn, không ngừng phun ra, chảy giàn dụa qua hai gò má, cằm, cổ trắng nõn của hắn, diêm dúa lã lã chảy xuôi trên lồng ngực tái nhợt.....

Trong nháy mắt, cả thế giới như ngừng lại, mọi thứ chung quanh như biến mất hết.

Bốn phía của nàng bị bao phủ trong hai màu lam và lục, và chỗ sâu nhất chính là bóng tối.

Xa xa có những ánh sáng chiếu qua những tầng mây, thế giới vốn đang bị cô độc và tĩnh mịch bao phủ đột nhiên trường phòng lên, từ từ biến ảo như một bao kén sắp sửa nứt nẻ, sinh lực đang đông cứng tự dưng dần dần hồi phục. Ảo cảnh này như đang an ủi nàng, làm cho nàng mong muốn, nguyện ý trầm mê.

Trong ánh sáng, nàng nghe loáng thoáng thấy một tiếng gọi, “Nữ nhân ngốc..... Nữ nhân ngốc.....”

Nhưng âm thanh hồ hững phiến muộn này như vô cùng quen thuộc, ý nghĩa nhưng lại hoàn toàn không rõ.

Trong lòng lại đau nhức một cách khó hiểu, như đã tồn tại sẵn đâu đó, chờ nàng thức tỉnh. Chính cái đau đớn khó hiểu đó trong lòng, tất cả ký ức của nàng lại một lần nữa dâng lên. Như một cây im xuyên qua nhẹ nhàng, như một con bướm từ từ đâm ra khỏi kén, trong một khắc giữa đông hỗn độn này, nàng từ từ tỉnh lại.

Như một tuyến thần kinh yếu ớt ngăn trước mắt, như một chú chim vừa thoát khỏi lồng giam vỗ dài đôi cánh, không thể áp chế.

Tất cả ký ức như thủy triều đổ đập vào trong đầu, thân thể của nàng run mạnh.

Giây tiếp đó, nàng dùng hết sức đẩy Duagloth ra, vội vàng chạy về phía kiếm chi kiều..... Dùng hết toàn lực gọi tên của người kia trong trí nhớ —

Arthur!!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150

Trong khoảnh khắc nàng kêu tên hắn, hai con sư tử đang đứng canh trước kiếm chi kiều đột nhiên biến mất, nàng cũng chẳng quan tâm tới nó, lao đảo chạy đến bên cầu, lắc mạnh đầu hét lớn: “Arthur, dừng lại! Dừng đi tới nữa! Dừng đi tới nữa!”

Arthur nghe thấy tiếng nàng, ngược lại tăng tốc nhanh hơn, cố gắng đi về phía nàng. Toàn thân hắn chần chịt những vết thương do bị kiếm chém, những giọt máu nhỏ tích tách xuống đất rồi động lại. Vị quốc vương bệ hạ tôn quý giờ đây chỉ có thể dùng tay mà di chuyển về phía trước, những nơi mà hắn đi qua để lại một vệt đỏ sậm dài.

Bầu trời đột nhiên đổ mưa, những giọt mưa trong suốt hòa tan với máu, uốn lượn trốn vào nước sông..... Sau một lúc gian nan vất vả qua kiếm chi kiều, rốt cuộc Arthur cũng không gượng được nữa, “rầm” một tiếng ngã xuống mặt đất. Nhưng hắn lại giãy dụa dùng kiếm chống lên, cố gắng đứng dậy.

Mưa dần lớn, như một màn nước đổ ập xuống, vang vọng trên nóc lâu đài, nức nở như tiếng gió. Duagloth đứng trên tầng thượng lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt bạc lóe lên ánh sáng kỳ dị.

“Arthur, cậu mới là – đồ ngốc.” Nàng duỗi tay kéo xuống tấm khăn trùm trên đầu mình, miệng khô khốc nói, “Vì tôi mà như vậy..... Đáng giá sao? Đáng giá sao?”

Nhìn thấy mái tóc bạc trắng của nàng, Arthur chấn động: “Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là vì lý do này nên nàng mới rời khỏi ta?” Mặt của hắn vì đau lòng mà thoáng vụn vỡ, trầm mặc vài giây lại gồng từng tiếng, “Cho dù nàng có bị biến thành gì, nàng vĩnh viễn là người duy nhất mà ta yêu. Lâm Linh, kiếm không quan trọng, áo giáp không quan trọng, vương vị không quan trọng, tính mạng cũng không quan trọng. Cái gì ta cũng có thể bỏ đi, chỉ cần có thể yêu nàng là đủ.”

Cái gì ta cũng có thể bỏ đi, chỉ cần có thể yêu nàng là đủ.

Đột nhiên Lâm Linh cảm thấy mặt mày đều ướt sũng những nước, nhưng không biết đó là nước mưa hay nước mắt. Trái tim thống khổ bao ngày của nàng lại bắt đầu đau đớn, sau đó chậm rãi hóa thành một cỗ nhiệt làm tan chảy tầng băng trong lòng, hóa thành dòng nước ấm chảy vào trái tim, chảy ra thân thể, chảy ra đôi mắt.....

Nước mắt nàng rơi là chẳng, hòa với nước mưa làm ướt cả tay và lưng nàng, từng giọt trong suốt. Arthur nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay của nàng, cảm nhận nhiệt độ của nhau, trong nháy mắt có ảo giác như hòa tan vào nhau.

Giương mặt ướt sũng của Arthur như đang nhắc nhở chuyện này là thật mà ngay đến hắn cũng chẳng dám tin.

Không biết có phải là nước mắt không, mà lại mắt không chế trào ra khỏi mắt.

Nhưng lại bị chính hắn nhẹ nhàng gạt đi.

“Arthur.....”

“Đồ ngốc, còn không mau hứa không rời khỏi ta! Nếu không ta nhất định sẽ phạt nặng nàng!” Hắn nhanh chóng ôm nàng vào trong lòng, dùng sức đến mức như đang cố hòa nàng vào trong cơ thể của mình, hòa vào cùng một bộ xương máu thịt. Lâm Linh cảm nhận được trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực hắn.

“Nàng rồi sẽ nhanh chóng biến thành một bà lão, đều là do nguoi ban tặng.” Duagloth không biết từ khi nào đã đứng sau lưng bọn họ, “Để lấy được Tuyết Linh cứu nguoi, nàng đã dùng chính thanh xuân của mình để đổi lấy.”

Arthur giật thót mình một cái, ngược đầu: “Quả nhiên là bởi vì ta.....”

“Duagloth, nguoi hơi quá đáng.” Lâm Linh đứng lên, nói với hắn, “Nguoi dám dùng hắc ma pháp khiến ta mất trí nhớ!”

“Làm vậy chỉ để khiến nàng bớt đau khổ đi thôi. Nhưng ta lại không ngờ nàng có thể tự giải được hắc ma pháp của ta.” Duagloth nhìn thoáng qua Arthur mình đầy thương tích, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc cùng thương cảm, “Nhưng lý do duy nhất có thể lý giải được, chắc là do sức mạnh của yêu nhi.”

“Duagloth, đừng quên lời của nguoi, ta nhất định phải mang Lâm Linh đi.” Arthur nói.

Lại một ngọn gió đêm thổi qua, tầm mắt hai người chạm nhau. Màu bạc thâm thúy đón màu tím băng oánh, hắc y quý giá đẹp để bện với quần áo rách toạt dính máu, những đám mây vẫn lênh bênh trôi nổi trên trời chiều, từ gương mặt của nam nhân này, đối gương mặt với nam nhân kia. Hai người cứ thế mà nhìn nhau, xung quanh bọn họ mờ hồ xuất hiện một luồng khí không thể xâm lấn.

“Chuyện đánh cược, nếu như ta thua, vậy thì ta cũng chẳng thể nói được gì.” Duagloth mạn bất kinh tâm nhìn qua Lâm Linh, “Như nàng thấy rồi đấy, Lâm Linh, nàng nguyện ý theo hắn trở về sao?”

Lâm Linh không chút do dự mở miệng: “Ta muốn theo hắn về.”

“Cho dù có bị hóa thành bà lão cũng chẳng sao sao?” Nghe câu trả lời của nàng hắn cũng có chút hụt hẫng, ngực ở một nơi nào đó bỗng bùng lên một ngọn lửa.

“Đúng là, trước giờ ta vẫn luôn trốn tránh. Nhưng, cậu ấy ngay cả tính mạng của mình mà cũng có thể bỏ đi, còn ta thì có cái gì để có thể bỏ đi được nữa đây? Ta cũng không biết sau này sẽ trở thành cái gì, nhưng ta biết bây giờ, ta muốn ở cạnh cậu ấy. Dung mạo không quan trọng, tuổi không quan trọng, tính mạng cũng không quan trọng. Ta có thể bỏ đi tất cả, chỉ cần yêu cậu ấy là đủ.”

Duagloth trầm tĩnh, lập tức chuyển lời: “Vậy, trước khi đi, có thể cho ta một cái ôm không?”

Lâm Linh ngần ngừ, vốn định cự tuyệt, nhưng không biết tại sao vừa nhìn đến ánh mắt của hắn thì lòng chợt mềm nhũn, do dự vài giây rồi cuộc cũng bước tới bên cạnh hắn. Trong nháy mắt nàng đang tới gần, hắn rút ra một thứ gì đó từ trong ngực áo, nhanh chóng nhét vào miệng nàng. Lâm Linh không ngờ hắn ra chiều bất ngờ như vậy, không cẩn thận nuốt luôn thứ kia vào cổ họng.

“Nguoi cho nàng ăn cái gì!” Arthur biến sắc. Lời hắn vừa dứt, toàn thân Lâm Linh được một ánh sáng màu xanh bao phủ, sau khi vàng sáng biến mất, mái tóc màu trắng của nàng vậy mà đã hoàn toàn trở thành màu đen.....

Lâm Linh cũng đã nhận ra sự biến hóa của bản thân, nàng khó hiểu nhìn về phía Duagloth: “Nguoi vừa mới cho ta ăn cái gì?”

“Là cái thanh xuân gì đó nàng đã bỏ lại, Tuyết thiếu niên trả lại nó cho ta.” Thái độ của hắn vẫn hững hờ như trước.

“Cái gì! Nguoi đi tìm Tuyết thiếu niên? Khi nào?” Lâm Linh giật mình, chẳng lẽ chính trong một thoáng hắn mất tâm lúc trước?

“Vậy, nguoi đã lấy thứ gì để đổi lại?” Giọng nói của nàng bắt đầu run rẩy, Tuyết thiếu niên tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đưa không thứ này cho hắn.

“Đáng ra vốn sớm trả lại cho nàng. Nhưng nếu ta biết nàng quay về hình dáng ban đầu, nàng nhất định sẽ nghĩ cách bỏ trốn, nên vẫn luôn do dự khi nào sẽ đưa cho nàng.”

Hắn không trả lời câu hỏi của nàng mà lại chuyển đề tài: “Xem ra nàng cũng không cần lo lắng sẽ trở thành một bà lão rồi.”

“Duagloth, nói cho ta biết ngươi đã lấy thứ gì để đổi!” Ánh mắt nàng lo lắng hết lên.

Duagloth xoay người đi về phía đại môn, đi được một nửa hần ngừng cước bộ, quay đầu trầm thấp nói một câu: “Đã tâm của ta, đây chính là thứ ta đã dùng để trao đổi.”

“Duagloth.” Nàng kích động đến không biết nên nói gì.

“Đi đi, thừa dịp giờ ta còn chưa hối hận.” Tay hần vung lên, trên sông lập tức xuất hiện một cây đầu đá.

Arthur nắm chặt tay nàng, giọng nói dịu dàng: “Lâm Linh, chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ.” Nàng nhẹ nhàng đáp lời.

Nếu hạnh phúc lạc đường, thì ngược lại, nó cũng có thể tự tìm được đường về nhà.

Hóa ra, đây đúng là sự thật.

Duagloth vẫn lẳng lặng đứng trên sân thượng nhìn bóng lưng xa dần của hai người. Một trận gió lạnh tùy ý thổi tung áo choàng của hần, hôn nhẹ lên đôi mắt tràn ngập sự thương cảm của hần.

Từng chuyện từng trải qua với nàng chậm rãi hiện lên trước mắt hần, mơ hồ mà lại mãnh liệt, nhanh đến mức hần không biết đầu mối là chỗ nào, để rồi lại âm thầm vất lại cho hần một cảm giác phiền muộn. Hần nhìn rừng phong trống trải bốn phía, còn có mặt trời than thở sau những đám mây.

Hần những thứ đang phủ phục dưới chân mình, đáy lòng dâng lên một loại cảm xúc vừa hư không vừa cô đơn.

Trường bào cứ như vậy tung bay trên nóc sân thượng, cứ như đang muốn rời khỏi thân thể của hần bay về một phương xa, như muốn thổi đi tất cả ngao khí cuồng loạn của hần, vừa hung ác lại cường đại, nhưng đang đánh phá máu thịt của hần, nghiền nát gân cốt hần, cắn nuốt thân thể hần vào gió lạnh.

Hần nhẹ nhàng nhắm mắt, tiếng điều hâu bay qua tuyết trắng vang vọng một vùng quê, bầu trời trong vắt như thủy tinh, những đám mây mềm mại, lênh bênh trên bầu trời xanh.

Còn có cái gì, có thể vĩnh hằng.

Có phải không có thứ gì, mới là mãi mãi không thay đổi?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151

Lâm Linh và Arthur cùng nhau trở lại England, mùa đông đã đi xa, mùa xuân càng ngày càng đến gần.

Khác với lần trước, Lâm Linh chưa bao giờ khó xử như lúc này. Bởi vì ngoại trừ Arthur và Pasifal, những người khác không hề nhớ về sự tồn tại của nàng. Rất nhiều người đối với sự xuất hiện của nàng vô cùng khó hiểu, có không ít người xem nàng chính là nguyên nhân dẫn tới chuyện công chúa Guinevere đột nhiên rời đi. Morgan phu nhân đương nhiên không thể nghi ngờ chính là một trong những vị này. Từ ngày Arthur đưa Lâm Linh về vương cung, sắc mặt của nàng ta đối với nàng chẳng có tí tốt đẹp gì, dưới sự ảnh hưởng của nàng ta, rất nhiều phu nhân cũng ôm một thái độ căm thù đối với nàng, thậm chí ngay cả mấy thị nữ cũng bắt đầu tẩy chay Lâm Linh.

Về phần những kỵ sĩ bàn tròn mà nàng đã từng kể vai chiến đấu, bởi vì Lamorak vẫn luôn canh cánh trong lòng thân phận “mật thám” lúc trước của nàng, cho nên đại đa số kỵ sĩ cũng không có chút cảm tình gì với nàng. Chỉ có Lancelot dịu dàng và đại thúc hầu tước là có hữu hảo với nàng.

Lâm Linh ở trong cung hoàn toàn rơi vào trạng thái bị cô lập.

Tuy khí lạnh đầu xuân vẫn còn, nhưng dù sao ngày đông giá rét cũng đã qua. Cuộc sống trong xanh như khí trời, ngay cả gió thổi vào vương cung cũng mang hơi thở ấm áp.

Ánh sáng ban ngày nhu hòa, ánh nắng phản hồng tràn ngập hơi thở ấm áp, cả bầu trời như tan chảy trong hương lan thảo ngọt ngào như kem.

Lâm Linh vốn tính tới phòng của Arthur tán dóc, nhưng còn chưa kịp đến cửa phòng cả hần, nàng đã nghe thấy giọng của Morgan phu nhân.

“Đệ đệ của ta, sao đệ lại có thể mang một người phụ nữ lai lịch bất minh về cung? Sao đệ có thể vì một người phụ nữ vậy mà bỏ đi Guinevere? Rốt cuộc là đệ làm sao vậy!”

“Tỷ tỷ, Lâm Linh không phải là phụ nữ lai lịch bất minh!” Giọng Arthur sầm không nhìn được.

“Bệ hạ, rồi đệ sẽ nhanh chóng lên ngôi hoàng đế La Mã, cái đệ cần chính là một người phụ nữ có khả năng trở thành hoàng hậu, chứ không phải là một phụ nữ dị tộc!”

“Tỷ tỷ, tỷ không hiểu đâu.”

“Nếu đúng như lời đệ nói, cô ta chính là người đã giải độc cho đệ, vậy thì con nàng vài khối vàng rồi đuổi đi là được mà.”

Lâm Linh không tiếp tục nghe nữa, xoay người rời đi.

Trách ai được? Đối với trí nhớ của mọi người đã mất đi tồn tại của nàng mà nói, phản ứng thế này cũng chẳng kỳ lạ. Trí nhớ Arthur có thể hồi phục, đây là may mắn trong bất hạnh. Nàng còn có thể yêu cầu thêm nữa sao?

Bất tri bất giác nàng tới hoa viên, cây anh đào trong vườn đã nở, trên cây còn có vài chùm không nhìn được đã kết thành quả anh đào. Người đang đứng lẳng lặng dưới tán cây là kỵ sĩ Lancelot, hần khề nghiêng đầu, đang chú tâm nhìn vào mấy quả anh đào. Đột nhiên hần liếc mắt sang phía nàng một cái, khóe môi nở một nụ cười dịu dàng: “Lâm Linh, cô lại đây.”

Lâm Linh thoáng do dự nhưng vẫn bước tới. Vừa tới trước mặt hần, hần duỗi tay hái xuống một chùm anh đào, thấp giọng nói: “Cho cô.”

Lâm Linh sững sờ: “Làm sao cậu biết tôi thích ăn cái này?”

Lancelot lại mỉm cười: “Tôi cũng không biết, chắc là do cảm giác con gái sẽ thích ăn cái này.”

Lâm Linh không thể không thừa nhận, nàng có chút bị quyến rũ bởi nụ cười đó của Lancelot, cho dù đó có thể không phải là cho mình. Nụ cười như có ma lực, có thể làm cho vạn vật trong thế gian chưa bao giờ có ấm áp và an dật đến vậy, hóa giải hết tất cả bất an cùng ưu sầu, như một vị thần tình yêu, bỏ đi tất cả bi thương trong cuộc sống, dịu dàng mang sức mạnh của nụ cười làm tan thể giới này.

Nàng nói cảm ơn, nhận anh đào, tính bỏ vào miệng, chợt thấy có một vật nhỏ dưới chân hần đang nhúc nhích, tập trung nhìn vào không khỏi vui mừng kêu lên: “Lancelot, cậu vẫn còn nuôi con nhím ấy à!”

Trên mặt Lancelot xẹt qua một tia kỳ quái: “Sao cô biết nó là do tôi nuôi, tôi chưa từng nói chuyện này cho bất cứ ai biết.”

Tiểu Lan, sao tôi lại có thể không biết được chứ? Nàng trầm nghĩ, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót, nhưng vẫn cười cười, nói quanh co: “Tôi..... Tôi đoán lại.”

Lancelot cũng cười: “Mọi thứ ở đây đều là do thói quen sao?”

“Thói quen.” Nàng rừ mi.

Hần trầm mặc vài giây, còn nói thêm: “Tôi nghe nói các thị nữ hơi xa lánh cô, tại sao cô không nói cho bệ hạ biết?” Hần không hiểu tại sao mình lại chú ý tới cô bé này nhiều đến như vậy, chẳng lẽ là do sự thân thiết kể từ lúc lần đầu gặp mặt? Cứ như hần đã quen biết nàng rất lâu từ trước.

“Tôi không muốn để Arthur biết, quốc gia đại sự mà hần xử lý mỗi ngày đã đủ nhiều rồi, tôi không muốn cậu ấy phí tinh lực cho mấy chuyện con con này.” Lâm Linh trả lời.

“Như vậy, nếu cô cần gì, cứ nói cho tôi biết tôi nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.” Trong mắt hần xẹt qua tia tán thưởng.

“Cảm ơn cậu, Lancelot.” Lâm Linh nở nụ cười vui vẻ tràn ngập ấm áp. Nàng đảo một vòng con người, “Vậy thì có một việc mà tôi muốn nhờ cậu.”

“Là gì?”

“Giúp tôi hái thêm vài trái anh đào nữa đi, lòng tham của tôi lại dậy lên rồi.”

Lancelot nhẹ nhàng cười thành tiếng, lại duỗi tay hái anh đào cho nàng. Nhìn nàng chăm chú ăn những quả anh đào, trong đầu hần đột nhiên xẹt qua một vài hình ảnh gì đó, có lẽ trước kia, hần đã từng nhìn thấy những hình ảnh như vậy.

Không biết tại sao, khi thấy nàng cười, trong lòng hần lại cảm thấy sáng khoái kỳ lạ.

Vì vậy, hần cũng cười, nụ cười chói lóa như màu tóc của hần vậy.

Ánh dương bao quanh ấm áp, êm ái rơi nhẹ lên hai người trẻ tuổi, cuộn lại thành một bức tranh xinh đẹp.

Arthur đi vào hoa viên đúng lúc thấy cảnh này. Hình ảnh vừa ấm áp vừa hài hòa đó khiến cho hần cảm thấy có chút khó chịu.

“Bệ hạ, ngài đã tới.” Lancelot nhánh chóng phát hiện ra hần.

Arthur gật đầu, đi tới bên cạnh bọn họ.

“Vậy ta cáo lui trước.” Lancelot hành lễ rồi lui ra ngoài.

Thoáng cái bốn phía vô cùng yên tĩnh, như có thể nghe thấy tiếng của những cánh hoa bay xuống mặt đất.

“Vừa rồi ta nghe người hầu nói nàng tới tìm ta?” Arthur thấp giọng hỏi.

Lâm Linh gật đầu: “Tôi thấy Morgan phu nhân đang ở đó, nên tôi... đi trước.”

“Lâm Linh, tỷ ấy không nhớ ra nàng nên mới nói những lời đó.”

“Tôi biết, nên tôi vốn đâu có để trong lòng, tôi cũng không trách mọi người.”

Lâm Linh giương mắt nhìn hắn.

Arthur khẽ động dung, tiến lên hai bước: “Kỳ thật, có một câu ta vẫn chưa nói với nàng.” Hắn ngập ngừng, sau đó hạ giọng nói nhỏ, “Xin lỗi.”

Lâm Linh không thể tin nổi vào tai mình, nàng có nghe lộn không vậy, cái tên tự cao tự đại này mà lại có lúc đi xin lỗi nàng?

Thấy sự áy náy sâu trong đáy mắt hắn, lòng nàng không khỏi nhẹ thở dài. Chuyện này cũng chẳng thể trách được ai, bởi vì mọi người đều là những nhân vật trò chơi được lập trình mà.

Để kéo lại một chút không khí tích cực, nàng cố ý nháy mắt mấy cái: “Nhưng giờ tôi vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho cậu được, lúc đó cậu thật sự rất ghê gớm.”

Trong lúc nàng nói chuyện, hắn vòng ra sau nàng, vươn hai tay vòng qua thắt lưng nàng, chậm rãi cúi đầu, dùng môi nhẹ nhàng hôn lên tay nàng.

“Vậy, có thể tha thứ cho ta được rồi chứ?” Hắn nhẹ giọng hỏi bên tai nàng.

Hơi thở ấm áp và giọng nói trầm thấp của hắn thi thoảng chọc vào thần kinh nàng, làm mê loạn một chút trong đó, nhưng nàng vẫn kiên trì lắc đầu.

“Vậy, giờ thì tha thứ được chưa?” Đầu lưỡi mềm mại khẽ liếm vành tai của nàng, Arthur tiếp tục hỏi.

Nàng cười khúc khích: “Còn thua một chút.”

“Còn một chút? Được, vậy giờ ta khiến cho một chút đó hoàn toàn biến mất.”

Hắn lại bá đạo hôn lên nàng.

Ánh mặt trời nhuộm hai người yêu nhau thành màu vàng, bóng cây anh đào đổ xuống đầu. Trong nháy mắt thế giới hư điên đảo, nụ hôn ướt át, cái ôm lửa nóng, như một cơn mưa xuân rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152

Trước đêm Arthur tới La Mã để đăng cơ, trong cung lại long trọng tổ chức yến hội.

Yến hội mới bắt đầu không bao lâu, Lâm Linh đã thừa dịp không ai chú ý lén chạy ra ngoài, đi tới hoa viên hít thở không khí. Nếu nàng còn tiếp tục ở đó nữa, ánh mắt tràn ngập địch ý của đám phu nhân kia sẽ giết chết nàng mất. Giờ dường như mọi người ai cũng coi nàng là người phụ nữ đã phá hư Arthur và đẩy công chúa Guinevere ra ngoài rồi.

Ôi trời, oan ức cho nàng quá. Nếu nói về chuyện quyến rũ Arthur, ai lại sớm hơn nàng chứ?

Trong lúc đi ngang qua hành lang, nàng bị một thị nữ bùng đồ ăn đụng phải, Lâm Linh vẫn né nhanh người đi, nhưng tay vẫn bị một ít canh nóng bắn trúng. Thị nữ vừa ngẩng lên, nhận ra người mình vừa đụng trúng chính là phụ nữ mà bệ hạ yêu thương nhất, nhất thời sợ đến tái mét, mồm trong tay run rẩy vài cái rồi rơi xuống, vỡ choang.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ bị trách mắng một trận, thậm chí sẽ bị trừng phạt một cách đáng sợ, không ngờ lại bị cô gái tóc đen này quan tâm ngược lại.

“Ngươi không sao chứ? Tay có bị cắt trúng không?”

“Nô ti..... Nô ti không sao..... Xin lỗi, xin lỗi..... Nô ti.....” Nàng ta lấp bắp mở miệng.

“Sao lại không sao, người xem kia, tay người đang chảy máu đấy. Nhanh bỏ đồ ăn xuống trước đã.” Lâm Linh không chút do dự tháo dây buộc tóc quý giá tình xào trên đầu mình xuống, băng bó cổ tay của thị nữ kia. Tay thị nữ run lên vài cái, cuống quýt nói: “Không, không, Lâm Linh tiểu thư, này rất quý giá!”

“Vậy thì coi như nó đang phát huy tác dụng lớn nhất đi.” Lâm Linh mỉm cười với nàng, “Người về nghỉ trước đi, quốc vương bệ hạ sẽ không trách người.”

“Nhưng..... Nơi này.....”

“Yên tâm đi, nơi này có ta. Mau trở về nghỉ đi, đây là lệnh.”

Thị nữ môi rung rung vài cái, cảm kích nói vài tiếng cảm ơn, xoay người rời khỏi nơi này.

Lâm Linh thuận tay nhặt mấy mảnh vỡ trên mặt đất, lúc này mới phát hiện cổ tay mình đã bị ửng đỏ. Ngay lúc nàng muốn tìm thứ gì đó băng lại tạm, một chiếc khăn lụa trắng thêu chỉ vàng bị nhét vào tay nàng. Nàng ngẩn người, ngẩng đầu, đập vào tầm mắt là khuôn mặt của Khải. Bên cạnh hắn, chính là kẻ luôn đi với hắn như hình với bóng, Đặc Lý Ti.

“Dây buộc tóc của người bị dùng rồi, dùng tạm cái này đi.” Khải thấp giọng nói.

Trong lòng Lâm Linh vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, bởi vì từ sau khi vào vương cung, bọn họ chưa từng nói chuyện với nàng lấy một lần, Khải tỏ vẻ hữu hảo như vậy thật ngoài mong đợi của nàng.

“Khải, hình như cái khăn này là quà sinh nhật ta tặng người!” Đặc Lý Ti đứng cạnh kháng nghị.

“Chỉ là cái khăn thôi mà, cho người khác mượn cũng có sao đâu.”

“Vậy, tôi...” Lâm Linh tính đưa chiếc khăn qua, đột nhiên Đặc Lý Ti hét toáng lên: “Đừng tới đây! Ta không muốn chạm vào thứ gì người khác đã chạm qua!”

Lâm Linh đột nhiên thấy buồn cười, xem ra bệnh ưa sạch của kỵ sĩ này càng ngày càng nặng rồi.

“Được rồi được rồi, cho cô ấy mượn dùng tý đi, ta đồng ý với cậu, hôm nay sẽ rửa tay năm lần rồi mới ăn cơm, được chưa •••••” Khải kéo Đặc Lý Ti đi về phía đại sảnh.

Nhìn bóng dáng của bọn họ đi xa, Lâm Linh khẽ nở một nụ cười thư thái, cho dù tất cả mọi người không nhớ rõ nàng cũng chẳng sao, bởi vì mọi thứ cũng có thể làm lại từ đầu, nàng có thể lại khiến cho mọi người thích nàng.

Lâm Linh ngồi ngây người bên ngoài, nghĩ tới Arthur sẽ nóng lòng nếu không tìm được mình, không thể không lại không quay lại cái nơi quái quỷ khó chịu kia.

Chỗ ngồi được an bài như lúc trước, nàng, Arthur, Morgan phu nhân và Lancelot cùng ngồi một chỗ.

“Đừng ăn hết rau dưa, ăn nhiều thịt một tý, nàng gầy tới mức chẳng nhìn ra được một chút vẻ phụ nữ nào trong đó, có khi còn có người không biết còn tưởng ta yêu nam nhân.” Arthur vừa nói vừa chuyển một đĩa thịt đặt trước mặt nàng.

Lâm Linh buồn bực liếc hắn, rõ ràng là quan tâm nàng, nhưng cái tật xấu độc mồm kia vẫn không sửa được. Nàng dùng đĩa ăn chậm rãi đưa một miếng thịt nướng vào miệng, nhìn quanh một vòng phòng tiệc.

Khải đang mặt mày hớn hở tám chuyện với mọi người, mấy người xung quanh đều không chịu được, chỉ có duy nhất Đặc Lý Ti là ngồi nghe chăm chú, huynh đệ Lamorak và Juatan Just vẫn im lặng ăn bánh mì, hầu trước Gawain vẫn đang đánh giá nàng, không quên đánh một cái mị nhãn về phía nàng.

Lâm Linh rùng mình, vội vàng thu tầm mắt, đúng lúc chạm mắt với Lancelot, Lancelot lập tức mỉm cười, Lâm Linh cũng mỉm cười lại.

Morgan phu nhân ngồi một bên lạnh lùng nhìn bọn họ, thu hết cảnh này vào đáy mắt.

Đột nhiên từ phía sau xông lên một thiếu nữ mặc hồng y, nàng chạy thẳng tới trước chỗ của Arthur rồi quỳ thụp xuống, khóc lóc cầu khẩn: “Bệ hạ, người nhất định phải giúp chúng thần.”

Morgan phu nhân thoáng sùng sốt: “Đây chẳng phải là tiểu thư Gain Nettaries của nhà tử tước Jean sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vị tiểu thư Gain Nettaries kia bắt đầu nghẹn ngào: “Tỷ tỷ của ta Gian Nies bị hồng kỵ sĩ nhốt trong lâu đài của hắn, mong bệ hạ mời một vị kỵ sĩ dũng cảm tới cứu tỷ tỷ của ta, làm ơn!”

Hồng kỵ sĩ? Nhiều người nghe thấy cái tên này liền biến sắc.

“Hồng kỵ sĩ là ai?” Lâm Linh nhỏ giọng nói.

“Trong lúc nàng không có ở đây, đã xuất hiện một nhân vật kỳ lạ.” Arthur đề thấp giọng nói, “Nghe nói hấn là hồng kỵ sĩ một trong bảy sức mạnh. Hấn có pháp thuật, hơn nữa, mặt trời càng lên cao thì hấn càng mạnh. Chỉ có lúc mặt trời lặn, là lúc hấn yếu nhất. Có rất nhiều kỵ sĩ đánh nhau với hấn đã chết, không ngờ hấn tới được England rồi.”

“Bệ hạ, vậy để thần đi đi.” Lancelot luôn là người đầu tiên xung phong nhận nhiệm vụ.

Sau hấn, cũng có mấy người tình nguyện xin Arthur đi, nhưng Arthur vẫn chưa quyết định chọn ai.

Ngay lúc hấn đang cân nhắc, đột nhiên xuất hiện một người khiến người khác không tưởng.

“Bệ hạ, để ta đi đi.”

Mọi người đồng loạt nhìn lại, kinh ngạc phát hiện người vừa nói chuyện chính là một trong những đầu bếp của hoàng cung, Phiêu Nhân!

“Bệ hạ, tôi làm trong nhà bếp của người đã lâu. Giờ tôi có một thỉnh cầu với ngài, hãy để tôi đi đánh với hồng kỵ sĩ.” Hấn đứng thẳng, đôi mắt lấp lờ sáng.

“Quay về mà tẩy rửa chén nồi của người đi!” Một kỵ sĩ nào đó hô lên, bốn phía nhất thời cười vang một trận.

Phiêu Nhân không để ý tới họ, nói tiếp: “Bệ hạ, mong người đáp ứng thỉnh cầu của tôi. Tôi sẽ chứng minh cho ngài thấy năng lực của mình.”

Arthur cũng khẽ giật mình, nhưng hấn không thể đồng ý thỉnh cầu này được. Để một đầu bếp tạm thời đi đánh hồng kỵ sĩ, chuyện này là không thể.

“Arthur, để cậu ấy thử xem. Chúng ta không thể xem thường ai cả, kể cả khi đó chỉ là một đầu bếp.” Lâm Linh đột nhiên mở miệng, cảm có cảm giác dường như thiếu niên kia đã lấy hết dũng khí để nói.

Không biết tại sao, nàng cực kỳ mong đợi ở hấn. Hơn nữa trực giác nói cho nàng, thiếu niên kia chắc chắn không đơn giản chỉ là một đầu bếp.

“Bệ hạ, có lẽ để cậu ấy thử một lần xem sao.” Lancelot đứng bên sau khi đánh giá Gain Nettaries vài lần cũng tán thành với ý kiến của Lâm Linh.

Quả nhiên lời của Lâm Linh và đệ nhất kỵ sĩ rất có tác dụng, Arthur sau khi do dự vài giây vậy mà lại gật đầu.

“Được, người đi đi.”

Lời Arthur vừa dứt, mọi người liền nhỏ to bàn tán.

Mặt của tiểu thư Gain Nettaries trắng lên vì tức: “Bệ hạ, ở đây có đệ nhất kỵ sĩ anh dũng — Lancelot! Song ngài lại phái một đầu bếp để giúp đỡ ta!” Nói xong, nàng nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, cỡi ngựa phóng thẳng.

Phiêu Nhân không cần giáp, khiên, kiếm. Nhưng hấn vẫn bắt lấy ngựa, lập tức đuổi theo nàng. Khi Phiêu Nhân đuổi kịp được tiểu thư Gain Nettaries thì đã cách vương cung rất xa.

Thấy Phiêu Nhân đuổi theo, cô gái kia chẳng những nguôi ngoai mà còn nổi đóa thêm: “Tránh ra! Tên tiểu tử đầu bếp thôi!”

Phiêu Nhân lễ phép đáp lại nàng: “Tiểu thư Gain Nettaries, ta đã thề là phải cứu tỷ tỷ của cô ra, thì nhất định ta sẽ làm được.”

Gain Nettaries nở một nụ cười trào phúng: “Tên tiểu tử chuyên rửa chén bát nhà người có khẩu khí thực không nhỏ! Nhưng người sẽ không đi xa được đâu. Con đường đến lâu đài cũng có muôn vàn nguy hiểm, chỉ có đệ nhất kỵ sĩ may ra còn có được phần thắng.”

Đúng lúc đó, trên một mảnh đất trống trong khu rừng xuất hiện một kỵ sĩ. Áo giáp trên người hấn màu đen, con ngựa cũng màu đen, trong tay là một thanh trường mâu* và tấm khiên màu đen.

*cái cây thép dài dài to đùng có cái cán nhỏ bằng bàn tay ở giữa, hai đầu là hai mũi nhọn hình chớp.

“Có thấy chưa? Tiểu tử thôi, hấn chính là hắc kỵ sĩ bảo vệ thăm cỏ.” Gain Nettaries nói, “Hấn là đệ đệ Hồng Kỵ Sĩ, canh giữ ở đây không cho bất cứ kẻ nào đi qua. Người mau quay về cầm chổi với giẻ lau mà sống đi!”

Phiêu Nhân cười thản nhiên, nói: “Tiểu thư, mời chờ xem.”

Hắc Kỵ Sĩ cách đó không xa bỗng như sấm: “Nếu không quay về thì chịu chết đi!”

Phiêu Nhân giục ngựa tiến lên vài bước, bình tĩnh nói: “Ta sẽ thuận lợi đi qua. Nếu người cho rằng có thể ngăn được ta thì động thủ đi!”

Hai người ngồi trên hai con ngựa lấy tốc độ cao nhất đánh về phía đối phương. Khi thanh trường mâu của Hắc kỵ sĩ lướt qua bên hông, Phiêu Nhân nhanh chóng đánh lại hấn một kích khiến hấn rút khỏi ngựa. Phiêu Nhân nhanh chóng xoay người xuống ngựa, cầm trường mâu chĩa ngược lại về phía hấn.

“Đừng có giết ta!” Hắc Kỵ Sĩ la lớn, “Ta có ba mươi danh kỵ sĩ, bọn chúng có thể nghe lệnh người.”

“Ngươi phải thề sau này chỉ chiến đấu vì công lý.” Phiêu Nhân nói với hắn, “Ngươi cùng đám kỵ sĩ của ngươi hãy tới chỗ của Arthur vương, nói với ngài ấy, là một kỵ sĩ vô danh phái các ngươi tới chỗ ngài ấy.”

Hắc Kỵ Sĩ không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Mặc dù Phiêu Nhân đã nhanh chóng đánh bại được Hắc Kỵ Sĩ, nhưng thái độ của Gain Nettaries đối với hắn vẫn rất khinh thường, nàng vô tâm nói: “Tuy ta đã thấy ngươi đánh với Hắc Kỵ Sĩ, nhưng đừng mong ta sẽ khen ngươi. Ta không phải đứa ngốc. Lúc này là do ánh nắng chiếu vào trong mắt của Hắc Kỵ Sĩ, hắn ta không nhìn rõ nên mới bị ngươi đánh bại. Nếu không, kẻ nằm trên mặt đất chắc chắn sẽ là ngươi.”

Phiêu Nhân cũng không bị những lời này làm tức giận, bình tĩnh đáp lại: “Cho dù thế nào, ta cũng sẽ đánh bại được Hồng Kỵ Sĩ để cứu tỷ tỷ của cô ra.”

“Ta thấy cứ thế này thì ngươi nên mau chóng trở về với cái nhà bếp của ngươi đi,” Tiểu thư Gain Nettaries khẽ hừ nhẹ một tiếng, “Nguy hiểm phía trước càng lúc càng đáng sợ.”

Ngài thứ hai rất nhanh đã tới.

Phiêu Nhân và tiểu thư vẫn tiếp tục tiến lên phía trước, cho đến khi bị một con sông lớn ngăn giữa đường đi. Trên cây cầu duy nhất bắc qua con sông là một kỵ sĩ đang đứng chờ bọn họ.

Hắn mạnh hơn so với Hắc Kỵ Sĩ. Thanh mâu của hắn mang màu xanh biếc, áo giáp trên người cũng màu xanh, toàn thân tỏa ra một ánh sáng khiến người ta mở mắt không lên.

“Đó là Lục Kỵ Sĩ.”

Gain Nettaries thấp giọng nói, “Chạy mau đi, tiểu đệ đầu bếp, nếu không ngươi sẽ chết đấy!”

“Ta sẽ dốc toàn lực để được đi qua cầu.” Phiêu Nhân vừa dứt lời liền rút thanh mâu của mình ra.

Lục Kỵ Sĩ rất cường tráng, nhưng Phiêu Nhân cũng nhanh nhẹn không kém. Hắn dùng sức đâm vào thanh mâu, một chiêu đánh ngã Lục Kỵ Sĩ xuống đất. Phiêu Nhân lập tức nhảy người xuống ngựa, chế trụ hắn lại.

“Mong ngươi tha ta một mạng!” Lục Kỵ Sĩ thấp giọng cầu khẩn.

Phiêu Nhân vẫn như trước tha cho hắn, bắt hắn thề phải phục vụ cho Arthur vương.

“Mặc dù ngươi đã đánh bại hắn, tuy nhiên, ta thấy ngươi vẫn vậy. Nhất định là do hắn chọn trúng một con ngựa khó coi, nếu không người nằm trong đồng bùn kia chắc chắn là ngươi.” Gain Nettaries vẫn lạnh nhạt như trước.

Nhưng ngay lập tức Lục Kỵ Sĩ ở bên cạnh liền nói: “Tiểu thư, ta đã từng giao thủ với rất nhiều người, chưa có ai được như hắn. Ngươi nói vậy thì thật không công bằng.”

“Vậy thì ngươi cũng nhất định là một tên yêu mùi vị của khói dầu rồi!” Gain Nettaries tức giận trả lời một câu, cưỡi ngựa bỏ đi.

Phiêu Nhân khẽ than nhẹ, bám ngay phía sau của Gain Nettaries.

Từ đó trở đi, Phiêu Nhân có đánh bại Lam Kỵ Sĩ và Tông* Kỵ Sĩ. Song Gain Nettaries vẫn chưa bao giờ nói được một lời ngon tiếng ngọt nào với hắn. Nàng ta vẫn luôn tìm những cái cớ mà những Kỵ Sĩ bị đánh bại, như là “Mâu của hắn bị nứt” hoặc là “Yên ngựa hắn có vấn đề” các loại.

*màu nâu rám nắng

Cuối cùng Phiêu Nhân cũng nhìn thấy được một tòa lâu đài, bốn phía quanh đó được bao bọc rất nhiều vải đỏ, hơn nữa còn có mấy trăm binh lính mặc hồng y.

“Tới rồi tiểu đệ đầu bếp, tỷ tỷ của ta bị giam trong lâu đài đó.” Gain Nettaries nói.

Phiêu Nhân thấy trên một cái cây có rất nhiều những tấm khiên, mỗi tấm khiên là một màu và có những ký hiệu khác nhau, ngoài ra, trên cây còn treo một cái tù và bằng bạc.

“Đây là những tấm khiên mà những kỵ sĩ trước khi bị Hồng Kỵ Sĩ giết đã sử dụng,” Gain Nettaries nhìn hắn, “Hắn treo lên đó như một lời cảnh cáo đối với những kẻ đến khiêu chiến, chỉ cần thổi chiếc tù và bằng bạc kia, hắn nghe thấy tiếng sẽ bước ra.”

Phiêu Nhân duỗi tay lấy chiếc tù và bằng bạc.

“Đừng, đừng cầm nó! Giờ là lúc Hồng Kỵ Sĩ mạnh nhất, cứ chờ ở đây cho đến khi mặt trời xuống núi, lúc đó hắn sẽ yếu đi một chút.”

Phiêu Nhân khẽ nhếch mép: “Ngươi nghĩ ta và ngươi đều là những kẻ như nhược? Nhân lúc đối phương yếu nhất mà công kích? Nếu quả thật như vậy thì thật đáng xấu hổ!” Nói xong, hắn bắt đầu thổi tù và.

Lập tức có một kỵ sĩ to lớn đi thường cưỡi ngựa đuổi về phía hắn, áo giáp của hắn đỏ sẫm như máu, dưới ánh mặt trời rực cháy như lửa.

Hắn chính là Hồng Kỵ Sĩ!!

Hồng Kỵ Sĩ giờ cao thanh kiếm về phía Phiêu Nhân, trong lúc mình chỉ treo chuông, Phiêu Nhân nhanh chóng chặn lại công kích của hắn, ngược lại thuận thế xoay kiếm hướng ngược về phía trái tim Hồng Kỵ Sĩ.

Lúc này Lancelot, người vẫn luôn đứng sau tán cây âm thầm xem từ đầu cuộc chiến tới giờ mới âm thầm nở một nụ cười tán thưởng, hắn vẫn luôn phụng mệnh Arthur đi theo Phiêu Nhân từ lúc mới rời vương cung tới đây, biểu hiện của người này hoàn toàn khiến người ta xuất hồ ý liệu.

Gawain đứng trên cửa sổ nhìn ra phương xa, đột nhiên, hắn mở miệng nói: “Nhìn kia nhìn kia, thật là một hình ảnh kỳ lạ, phía trước chính là một đội nhân mã chinh tề. Ta thấy được một kỵ sĩ mặc đồ đen, còn có còn có mấy kỵ sĩ mặc giáp màu lam, lục với màu nâu nhạt nữa.”

Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, vị kỵ sĩ này rốt cuộc là ai? Bọn họ cho dù thế nào cũng không thể tin nổi, một tên đầu bếp làm sao có thể có được năng lực lớn như thế này.

“Đây chính là vị kỵ sĩ đã đánh bại tất cả bọn họ.” Lancelot từ ngoài cửa đi vào, theo sau hắn là tiểu thư Gain Nettaries và một vị kỵ sĩ mũ giáp chinh tề, hắn đội mũ nên mọi người không thể nào nhìn ra được mặt của hắn. Vị kỵ sĩ kia chậm rãi bỏ mũ xuống, lộ ra một gương mặt hiền lành dịu dàng như thủy tiên. Mọi người chấn động, hóa ra hắn chính là tên tiểu tử đầu bếp kia, Phiêu Nhân. Nhưng mọi người vừa hồi hồn lại thì cười vang lên. “Nhất định đây là một trò đùa rồi.”

“Phiêu Nhân, hãy nói cho mọi người biết thật ra người là ai.” Arthur chặn lại tiếng cười của mọi người. Về mặt Phiêu Nhân liền ngưng ngừng: “Bệ hạ, thật ra ta chính là con trai út của quốc vương Portugal — Galahad.”

Mọi người kinh ngạc hít một hơi mạnh, hóa ra tên tiểu tử đầu bếp này chính là một vương tử hàng thật giá thật!

Phiêu Nhân bước tới trước mặt Lâm Linh, hôn nhẹ lên tay nàng, thấp giọng nói: “Cám ơn cô, cám ơn cô đã tin vào tôi.” Nói rồi, hắn nhìn sáng mọi người chung quanh, bình tĩnh nói: “Là một vương tử của Portugal, mặc dù từ nhỏ ta được học rất nhiều kỹ năng, nhưng thứ mà ta thực sự yêu thích chính là hương vị của các món ăn. Từ lúc ta tới đây, ta thấy được rất nhiều chuyện, cũng học được rất nhiều chuyện. Từ khi bệ hạ đuổi đám người Saxon ra khỏi England, ta đã biết ta cần phải làm gì. Nấu ăn là sở thích của ta, nhưng trở thành một kỵ sĩ có đủ tư cách chính là sứ mạng của ta. Nhưng ta không biết giải thích thế nào với mọi người, nên chỉ có thể chờ có cơ hội. Bây giờ, rốt cuộc cơ hội ấy cũng tới.” Ánh mắt của hắn nóng bỏng mà chân thành, “Ta hy vọng có thể giống như các người, được trở thành một kỵ sĩ chân chính.”

“Cậu đã rất có tư cách của một kỵ sĩ.” Lancelot mỉm cười, “Bệ hạ cũng đã tán thành việc cậu trở thành một kỵ sĩ.”

“Lancelot nói không sai, cậu đã kiếm được quang vinh thuộc về bản thân.” Arthur vương vron tay về phía hắn, “Hoan nghênh cậu gia nhập hàng ngũ kỵ sĩ bàn tròn, kỵ sĩ Galahad!”

Lâm Linh lập tức nhìn về phía bàn tròn, xem thử đâu là chỗ của Galahad.

Đúng lúc đó, có một người chỉ tay vào chỗ ngồi nguy hiểm, hét toáng lên: “Nhìn kia, chữ ở đây có biến hóa!”

Lâm Linh vội hướng mắt tới chỗ ngồi kia, chỉ thấy bốn chữ vàng cũ đang dần biến mất, đồng thời càng hiện rõ ra cái tên mới, cuối cùng hình thành bốn chữ vàng lớn.

Juatan, Ga, la, had.

“Hóa ra cậu ấy chính là kỵ sĩ hoàn mỹ nhất!” Nàng vui mừng, “Chỗ ngồi nguy hiểm nhất chính là của cậu, Phiêu Nhân — a, không, kỵ sĩ Galahad chứ!”

“Đúng vậy, cậu ấy chính là kỵ sĩ có thể tìm thấy được chén thánh. Cậu ấy đã thông qua được thử thách này.” Gain Nettaries đứng bên nói chen vào, thái độ thay đổi nhanh chóng, đột nhiên hóa thành một nữ tử xinh đẹp. Đôi mắt màu xanh lá của nàng như mang theo gió mát mùa xuân, mang theo một cảm giác thân nhiên, rồi lại tràn ngập cảm giác mờ mịt, bưng bình như tiên tử vừa nhìn thấy nhân gian.

“Briza tiên nữ, quả nhiên là tỷ!” Lancelot vui mừng thốt lên, “Tức giác của ta quả nhiên không sai.”

Lâm Linh lập tức nhớ lại đây chính là tiên nữ mà lúc Arthur và nàng đến hồ tìm Lancelot đã gặp, khi đó nàng tiên này đã hóa thành bá tước thành chủ thứ nàng và Arthur.

“Lancelot, đã lâu không gặp.” Briza tiên nữ nở nụ cười mát như lá xanh, “Lần này ta tới đây, là theo lời phó mặc của Mặc Lâm.”

Nói rồi nàng giơ tay lên, trên đôi tay xuất hiện một cái ly* màu vàng nhạt, trên ly được chạm trổ những bảo thạch, tỏa ra một ánh sáng vô cùng tuyệt vời. Ánh sáng đó bao trùm lên xung quanh, tất cả mọi người cảm nhận được một cảm giác sung sướng chưa từng có, loáng thoáng như đang lạc vào chốn thiên đường, thiên sứ, thánh đồ, những bông hoa xinh đẹp kỳ lạ nở rộ, còn có những tòa lâu đài cao vút như mây, vây quanh những thủy tinh màu sắc mỹ lệ, đem ánh mặt trời hóa thành một bài thánh ca.....

*gọi là chén thánh chứ nó có hình dạng cái ly rượu cơ

Chương 153: Hôn ước bất ngờ

“Bệ hạ, ta nguyện ý lập tức tự mình đi tìm chén thánh.” Galahad tiến lên hai bước.

Arthur tán thành gật đầu: “Ta lấy danh Thượng Đế chúc phúc cho ngươi, Galahad kỵ sĩ, mong ngươi đem vinh quang vô thượng về Camelot.”

“Vậy là chuyện Mặc Lâm phó thác ta cũng đã hoàn thành.” Briza cũng định rời đi.

“Chờ một chút, Briza tiên nữ!” Lâm Linh vội vàng kéo nàng lại, “Mặc Lâm đâu rồi? Rốt cuộc hắn đang ở đâu? Ta đang lo không biết hắn đã xảy ra chuyện gì.”

“Lâm Linh, sự phụ luôn qua vô ảnh đi vô tung, bản lĩnh của hắn cường đại như vậy, sẽ không gặp chuyện gì không may đâu.” Arthur an ủi.

Lâm Linh lắc đầu: “Không phải, đến giờ ta vẫn cảm thấy có cái gì đó không ổn.”

“Thực giác của ngươi không sai.” Briza tiên nữ nở nụ cười kiêu diễm, “Mặc Lâm đã vĩnh viễn bị phong ấn ở động nham thạch, nên hắn mới nhờ ta thay hắn làm chuyện cuối cùng này.”

“Cái gì?” Lâm Linh có giác như ngực mình vừa bị thui cho một cái, xúc động bắt lấy tay Briza, “Sao Mặc Lâm lại bị phong ấn trong động nham thạch, là ai hại hắn? Ai lại có thể làm hại hắn!”

“Lâm Linh, tỉnh táo lại.” Arthur đỡ lấy nàng, nhíu mày hỏi, “Briza tiên nữ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Mặc Lâm vẫn yêu Di Diệu tiên nữ, nhưng Di Diệu tiên nữ không hiểu tại sao vẫn hết sức chán ghét hắn.” Briza thoáng dừng lại, “Mặc Lâm đã thực hiện một lời hứa với Di Diệu tiên nữ — vĩnh viễn sẽ không sử dụng ma thuật của mình lên người nàng, kết quả, lại bị nàng lợi dụng, vĩnh viễn bị phong ấn trong động nham thạch.”

Nghe xong lời của nàng, Lâm Linh như bị sét đánh, một cảm giác sợ hãi lạnh lẽo lan khắp người, chậm rãi bò lên lưng. Nàng đã từng nghĩ qua rất nhiều giả thiết, nhưng lại không ngờ tới lại có chuyện này!

Arthur mân môi thành một đường thẳng, kiềm nén tâm tình hỏi lại: “Vậy động nham thạch đó ở đâu?”

“Mặc Lâm nói đây là sự lựa chọn của hắn, các ngươi không được xen vào.” Briza lại liếc sang Lâm Linh, “Đúng rồi, hắn còn muốn nhờ ta nói với ngươi một câu — mọi thứ, đều đến lúc sẽ phải chấm dứt.”

Đồng tử Lâm Linh chợt co rút lại, đột nhiên nhận ra được một chuyện thật tàn khốc.

Lúc Galahad tìm được chén thánh giao cho Arthur, cũng chính là lúc trò chơi chấm dứt.

Cũng là lúc, nàng sẽ vĩnh viễn rời khỏi đây.

Một ngọn gió vô tình gào thét qua, không khí tựa như bị tháo nước. Lâm Linh nắm chặt tay vịn trong bóng đêm, ngón tay vì dùng quá sức mà run lên nhẹ. Hiện tại, vấn đề này đang xảy ra trước mắt, giống như ngọn núi chắn ngang đại lộ không cho ai vượt qua. Có lẽ nàng sẽ lại mất đi Arthur.

Không, tuyệt không thể được.

Nàng không thể để cho trò chơi này chấm dứt, dù dùng cách gì cũng không thể.

Sáng sớm hôm sau, nàng tìm Parsifal. Dưới tình huống này, nàng chỉ có thể nhờ vị kỵ sĩ duy nhất không bị xóa đi ký ức, Parsifal.

“Cô nói cái gì? Nhờ tôi theo dõi Galahad, còn muốn lúc nào cũng phải xem nhất cử nhất động của hắn?” Hiển nhiên Parsifal có hơi kinh ngạc với yêu cầu của nàng.

“Đúng, tôi muốn biết hắn khi nào thì tìm được chén thánh. Còn nữa tiểu Pars, nếu như hắn tìm được chén thánh, làm ơn báo cho tôi biết trước Arthur.”

“Nhưng tại sao?” Parsifal cảm thấy càng ngày càng hoang mang.

“Tiểu Pars, chúng ta dù sao cũng là bằng hữu, tôi tuyệt đối sẽ không làm những chuyện bất lợi cho Arthur, cậu có tin tôi không?” Lâm Linh nhìn hắn không chớp mắt, “Nếu tin tôi, thì đừng hỏi nhiều nữa được không?”

Parsifal đối mặt với nàng vài giây, khẽ suy tư rồi thốt lên: “Không ai có thể rõ cô hơn tôi, Lâm Linh. Tôi tin tưởng cô.”

Lâm Linh vui vẻ: “Như vậy.....”

“Tôi sẽ làm theo lời cô nói.” Parsifal toáng dưng lại, “Ngày mai tôi sẽ lấy cơ đi thăm người thân xin nghỉ với Arthur, sau đó từ một con đường khác lần theo Galahad, tùy thời báo cô tiến triển của hắn.”

“Cám ơn, tiểu Pars..... Cám ơn.....” Lòng Lâm Linh như buông được tảng đá lớn, chỉ cần Arthur không chiếm được chén thánh, vậy thì trò chơi sẽ không bị kết thúc.

Xin lỗi..... Làm ơn để cho nàng ích kỷ một lần này thôi.....

Ánh nắng chiếu xuyên qua bầu trời xanh nhạt. Một con thuyền thuộc Angland chậm rãi đi trên biển, mặt nước trải dài vô tận, nhẹ nhàng như những con chim biển, mang một màu xanh xinh đẹp mượt mà như thủy tinh.

Bầu trời và biển cùng mang một màu.

Lâm Linh đứng trên boong tàu, giờ này nàng đang theo Arthur tới La Mã dự lễ lên ngôi của hắn, nàng cũng đang tưởng niệm tới Mặc Lâm đang bị phong ấn, nhớ tới lần đầu gặp mặt với hắn, nhớ tới lần hắn dịu dàng an ủi nàng, từng chút từng chút, nàng bắt đầu cảm thấy thương cảm.

Trong lúc đó, rốt cuộc giữa Mặc Lâm và Di Diệu tiên nữ đã xảy ra chuyện gì?

“Nữ nhân ngọc, sao lại đứng đây?” Giọng nói Arthur truyền đến từ phía sau nàng.

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, vành mắt có chút phớt hồng: “Arthur, sau khi buổi lễ lên ngôi của cậu kết thúc, chúng ta đi tìm Di Diệu tiên nữ đi? Tôi vừa nghĩ tới Mặc Lâm đang bị giam cầm ở một nơi cực kỳ khủng bố, tôi..... không bỏ qua được. Chúng ta nghĩ cách cứu hắn ra có được không? Mặc dù hắn có nói chúng ta không nên xen vào, nhưng làm sao chúng ta có thể không quan được, có đúng không?”

Arthur nhún mày: “Nữ nhân ngọc, trước khi lên đường ta đã phái người đi tới hồ của Di Diệu tiên nữ, nhưng hình như nàng không có ở đó. Nên ta đang phái người tiếp tục tìm kiếm nàng ấy đang ở đâu.”

“Thật vậy sao?!” Lâm Linh nhoén miệng cười.

“Lừa một đứa ngọc như nàng thì được gì sao?” Arthur liếc nhìn nàng. “Hắn là sư phụ ta, ta sẽ không bao giờ bàng quang đứng nhìn. Nhất định sẽ nghĩ cách cứu hắn.”

“Ừm, nhất định sẽ có.” Lâm Linh gật đầu.

Hai người lặng lẽ nhìn biển rộng mênh mông, ai cũng không nói gì, như đang đắm chìm tận hưởng bầu không khí lãng mạn này.

Hồi lâu, Arthur mới thở nhẹ ra: “Nước biển Địa Trung Hải xanh thật.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Linh nhớ tới một đoạn văn xem qua trên tạp chí có nói về Địa Trung Hải, rất chủ động giải thích. “Đó là vì Địa Trung Hải có một vị trí địa lý đặc thù nên hàm lượng muối trong nước cao. Nơi này có khí hậu ấm áp, mùa thu cũng được không chế bởi gió ấm của cận nhiệt, ánh sáng mặt trời mạnh.....”

Trán Arthur căng đầy hắc tuyến, hiển nhiên hoàn toàn không hiểu những từ ngữ kỳ dị mà nàng nói.

Lâm Linh vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng thay đổi đề tài: “Đúng rồi, cậu đã nghe qua tuyết mùa đông trong truyền thuyết ở La Mã chưa?” Lúc còn bị giam ở La Mã, nàng đã từng vô tình nghe mấy thị nữ nói qua truyền thuyết này, lúc ấy không để ý, không hiểu sao giờ lại hiện lên trong đầu.

“Cái gì?” Arthur ngẩn người.

“Nghe nói lúc tuyết đầu mùa đầu tiên ở La Mã rơi xuống, một đôi tình nhân nắm tay nhau đi về phía nam, là có thể đi tới cuối bầu trời, đến lúc đó hai người sẽ mãi mãi không bao giờ xa nhau.” Nhưng vừa mới nói xong, Lâm Linh liền hối hận, một truyền thuyết hư cấu như vậy, nhất định sẽ bị Arthur cười nhạo.

“Nữ nhân ngọc.” Quả nhiên hắn khẽ nhếch môi.

“À?”

“Vậy, chờ tới mùa đông năm sau, chúng ta cùng nhau..... đi tới bầu trời cuối đi.”

Lâm Linh bỗng nhiên ngây người đứng chết trân tại chỗ. Lòng ngực dâng lên một cảm xúc rối rắm, khổ hoặc và ngọt ngào. Khiến nàng không thốt ra được tiếng nào.

Khi mùa đông lại đến lần nữa, vào thời khắc La Mã rơi tuyết đầu mùa, Arthur, ta muốn cùng ngươi, cùng nhau tay nắm tay đi tới cuối bầu trời.

Nàng nghĩ tới lời thề này, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh sáng mặt trời bị trói buộc trong những tầng mây.

Chỉ có hai người ở cùng một chỗ, mới có thể đạt được hạnh phúc.

Nàng nhẹ nhàng mà cười rộ lên.

“Thật sự là ngốc mà, nói gì cũng tin liền cứ như trẻ con.” Arthur dịu dàng nâng mặt nàng, hôn lên môi nàng.

Nàng cũng êm ái đáp lại hắn, hai người tựa như hai luồng gió xuân thảng tư, mềm mại ấm áp.

2 ngày sau, Arthur cuối cùng cũng tới bến tàu La Mã, sau vài ngày nghỉ ngơi, Arthur bắt đầu tiếp nhận buổi lễ lên ngôi của chính mình.

Buổi lễ lên ngôi được tổ chức tại nhà thờ lớn huy hoàng của hoàng cung, Arthur vừa sửa lại bộ váy thường ngày, mặc vào một bộ khôi giáp hoa lệ, phía sau khoác bên áo choàng bảo lụa màu đỏ viền da báo vĩ đại, trước ngực đeo những viên đá rubi, hai gã người hầu người Italia đứng nâng áo bào hoàng đế sau lưng hắn, thăm hông trái dài hai bên, các chư hầu quý tộc của England và Italia cũng đến.

Giáo đường vang vọng bài hát thánh ca, hai bên thánh đàn là các giáo đồ mặc hồng y, Giáo hoàng mặc hoàng bào màu vàng, đầu đội mũ pháp trắng, đứng trước thánh đàn đợi tân hoàng đế đến.

Từ sau lúc La Mã chiến bại, nhục khí của Giáo hoàng cũng giảm không ít.

Arthur chậm rãi đi tới trước mặt Giáo hoàng, nơi đây đang trải một tấm thảm nhung mềm mại đẹp đẽ.

Giáo hoàng dùng một ngón tay ấn lên bàn tai phải, Arthur quỳ hai đầu gối lên tấm đệm nhung.

Giáo hoàng nhận lấy bình nhỏ đựng nước thánh từ mục sư bên cạnh, lúc này tất cả giáo đồ mặc hồng y ngồi hai bên cùng đứng dậy hát thánh ca, cảm nước thánh vẽ hình chữ thập trước mặt Arthur.

Trải qua nghi thức này, chính là giáo hội đã chấp nhận Arthur.

Mục sư bên phải đưa cho Giáo hoàng vương miện hoàng kim, Giáo hoàng tiếp nhận vương miện đặt lên trên đầu Arthur, trong thời khắc vương miện được đặt lên đầu Arthur, trái tim Lâm Linh cũng căng hẳn lên.

“Ta thời chỉ dặn, bổ nhiệm ngươi là hoàng đế La Mã đế quốc.”

ồn ào —

Trong thời khắc Giáo hoàng tuyên bố, mọi người cũng sôi trào lên, tiếng hoan hô vang ngập cả giáo đường.

Lâm Linh nghe được tiếng “Hoàng đế hạ vạn tuế” được hô liên tiếp, trong động cũng vô cùng kích động.

Bên tai vang vọng tiếng nói mà trước kia Arthur từng nói, “Duỗi tay về phía các ngôi sao, cho dù không thể chạm được nó, cho dù đó chỉ là giấc mộng. Có nhiều người, đang đi trên đường đột nhiên thu tay mình về lại. Cho nên, bất cứ lúc nào, cũng không được thu tay mình lại, cũng không thể buông bỏ giấc mộng của mình.”

Rốt cuộc hắn cũng đạt được giấc mộng của mình, vậy còn nàng?

Không cần biết có đạt được giấc mộng hay không, nhưng ít ra, nàng đã có được dũng khí đưa tay về phía trước.

Arthur nói vài câu cảm ơn khách sáo, nhìn mọi người trong giáo đường một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lâm Linh, chậm rãi mở miệng: “Các vị, hôm nay ta cũng muốn quyết định hoàng hậu mà ta sẽ chọn, nàng chính là — công tước Ballot của England ta.”

Mọi người lại xôn xao, Lâm Linh vẫn hồn nhiên chưa hề nhận ra, cho đến khi ánh mắt mọi người đều tập trung vào nàng, nàng mới giật mình tỉnh lại: Đúng rồi, công tước Ballot không phải chính là nàng sao?!

Lần này nàng bị dọa không nhỏ, mở to hai mắt nhìn trần trời không biết nên nói lại như thế nào.

Arthur hắn, cư nhiên đưa ra một hôn ước sau lưng nàng?

“Bệ hạ, vị công tước Ballot này lại lịch không rõ, mong ngài suy nghĩ kỹ lại quyết định của mình.” Morgan phu nhân lập tức biểu hiện thái độ phản đối. Rất nhanh, có không ít phu nhân quý tộc đều phụ họa lời của nàng.

Lâm Linh trong lúc vô ý chuyển mắt trúng tầm mắt của Lancelot, đôi mắt của hắn ánh lên một tia sáng kỳ dị.

Vì không muốn hắn nhìn thấy thần sắc co cứng của nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là khẽ nghiêng đầu, lần nữa nhìn về phía vị quốc vương trẻ tuổi cao cao tại thượng: Khuôn mặt của hắn cao quý vô thượng, phẩm nhân còn có thể thấy có ánh sáng nhẹ nhàng tỏa ra.

“Quyết định mà ta đã lựa chọn, ta vĩnh viễn không hối hận.”

Nghe được những lời này, âm thanh trong tai Lâm Linh đột nhiên nhẹ bẫng, như kiến bò ong gọi.

Nàng yên lặng nhìn Arthur đang bước về phía mình, trong đầu lại thanh tỉnh dị thường.

Không thể làm trái lại, không thể đi quá giới hạn, không thể yêu cầu xa vời, không thể..... Không thể.....

Hắn là thần từng nói rất nhiều.

Tin hay không tin thần thì cũng chỉ là chuyện trong lòng con dân, cầu nguyện, cúng bái thì nhìn lên.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Linh cảm giác được mọi thứ chẳng đáng quan tâm nữa.

Đi ngược lại cũng được, đi quá giới hạn cũng được, yêu cầu xa vời cũng được..... Chỉ cần có thể được ở cùng với hắn..... Những thứ khác nàng không quan tâm.

Mơ hồ trong thâm tâm, nàng nghe được tiếng nói trầm thấp vang lên: Hy vọng người sẽ không hối hận lựa chọn hôm nay, hoàng đế đệ hạ

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tường Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tâm tư của Lancelot

Chuyện ở England hai tháng sau.

Mùa xuân ở England tràn ngập ánh nắng.

Lâm Linh rời giường mở cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời xanh biếc đang si say (không hiểu :)), mơ hồ có chút huyễn hoặc.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn không dám tin những chuyện đã xảy ra ở La Mã.

Mặc dù lúc ấy vô cùng cảm động, nhưng sau khi trở về cẩn thận nghĩ lại, tên Arthur kia lại dám tự tiện quyết định sự việc quan trọng này mà không thềm hỏi ý kiến của nàng, hình như theo chủ nghĩa nam quyền quá rồi!

Hơn nữa, nàng vẫn chỉ là – một học sinh trung học, vốn vẫn chưa đủ tuổi hợp pháp để kết hôn với ai, làm thế nào mà có thể xuất giá được chứ. Hơn nữa, nàng vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để lập gia đình.

Mặc dù nàng cũng muốn thử nói chuyện với Arthur, nhưng có vẻ chuyện này sẽ không thể thương lượng được.

Arthur về một lúc rồi phân phó đầu bếp trong cung làm hôn lễ, hơn nữa còn định hôn lễ là một tháng sau.

Lâm Linh đi tới đại sảnh, Morgan phu nhân đang ăn sáng vừa thấy nàng thì liền đứng dậy rời đi.

Arthur nhìn bóng lưng tỷ tỷ mình, thần sắc không chút hờn giận.

Sau chuyện ở La Mã, đây không phải là lần đầu tiên Morgan phu nhân tỏ thái độ với Lâm Linh, có lẽ cũng là vì công chúa Guinevere, một Morgan phu nhân lúc nào cũng nho nhã lễ độ với người khác lại hết lần này tới lần khác cực kỳ phản cảm với Lâm Linh, nên mới rõ về bất mãn với nàng như thế.

“Morgan phu nhân đã dùng xong bữa sáng.” Như đang đề cho Lâm Linh khỏi phải xấu hổ, Lancelot đặc biệt giải thích một câu.

Lâm Linh cảm kích nhìn qua Lancelot, mặc dù hắn vẫn không nhớ ra mình, nhưng chỉ cần có hắn bên người, nàng luôn cảm thấy được sự yên tâm và an toàn.

“Lâm Linh, ném thử mấy miếng Lý Tử này đi.” Khai đột nhiên đưa một đĩa đầy Lý Tử đặt trước mặt nàng “Là phụ thân tôi đặc biệt mang đến.”

Lâm Linh đối với thái độ hữu hảo của Khai có chút thụ sủng nhược kinh, ngoại trừ cảm ơn không biết nói gì hơn.

“Khai, mấy miếng Lý Tử này hình như không được sạch sẽ.” Đặc Lý Ti thần nhiên nói.

Khai lập tức quăng cho hắn một ánh mắt xem thường: “Vừa nãy dưới sự cưỡng bức của người, ta đã rửa tới sáu lần, chẳng lẽ còn không sạch sao?”

“Mới có sáu lần à mà.” Đặc Lý Ti lộ ra vẻ mặt lo lắng về vấn đề an toàn vệ sinh.

“Ta thấy nếu là Đặc Lý Ti, nhất định phải rửa trên dưới sáu mươi lần thì mới được!” Gawain ở một bên cười nói.

Ngay cả Lamorak hi vọng vô thường cũng khẽ nhếch khóe miệng, đệ đệ hân Juatan Just vẫn nói ba chữ như cũ: “Một trăm lần.”

Cảnh tượng quen thuộc như vậy khiến cho Lâm Linh nhớ lại một cảm giác ấm áp từ rất lâu trước đây.

“Lâm Linh thích ăn nho.” Lancelot đột nhiên thốt lên.

Lâm Linh kinh ngạc nhìn hắn: “Sao cậu biết tôi thích ăn nho?”

Trên mặt Lancelot xẹt qua một tia kỳ quái, nhưng rất nhanh lại khôi phục nụ cười như thường: “Tôi cũng không biết, chỉ là đoán lụi.”

Ánh mắt Arthur phức tạp nhìn hắn nửa giây, lại dời mắt về phía Lâm Linh.

Lâm Linh cũng vừa lúc quay sang nhìn hắn, sau đó chậm rãi tươi cười.

Ánh nắng ôn hòa sáng sớm càng trở nên mạnh mẽ hơn, Arthur đắm chìm trong ánh mặt trời, cảm giác như mình đang hòa tan vào những đợt nắng vàng này.....

Sau bữa sáng, bọn kỵ sĩ đều rời khỏi đại điện. Trên bàn chỉ còn lại hai người Arthur và Lâm Linh.

Nàng chần chờ trong chốc lát, rốt cuộc thu hết dũng khí mở miệng: “Arthur..... Tôi có một việc muốn thương lượng với cậu.”

“Chuyện gì? Chẳng lẽ là muốn ta đẩy nhanh hôn lễ?” Hắn cố ý trêu chọc nàng, “Nóng lòng muốn gả cho ta như vậy?”

“Không..... Không phải.....” Nàng lắp bắp nói, “Tôi hy vọng kỳ hạn hôn lễ có thể kéo dài tới sau.....”

Lời nàng chưa dứt, mặt Arthur bỗng dưng sầm xuống: “Nàng nói cái gì?”

“Tôi..... vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, Arthur, bây giờ là không phải hơi sớm..... Ta còn không nghĩ.....”

“Câm mồm, không cho nói nữa!” Arthur không đợi nàng nói hết câu đã tức giận, quăng lại phía sau một câu đứng dậy rời đi.

Lâm Linh vội vàng đuổi theo, chỉ thấy hắn sai bước đi tới chuồng ngựa, dắt ra một con ngựa mà hắn thích nhất.

“Arthur, cậu đi đâu vậy?” Nàng vội vàng hỏi.

“Ta đi đâu nàng quản làm gì?” Hắn tức giận trả lời, nhẹ nhàng xoay người lên ngựa.

“Tôi cũng đi!” Nàng bắt lấy dây cương ngựa nhìn thẳng vào hắn. Arthur, không phải, không phải nàng không muốn ở cùng với hắn, nên, nên hãy cho nàng giải thích một lời thôi có được không?

Arthur tàn nhẫn liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên xách nàng ra phía sau hắn. Sau đó, hắn nhẹ nhàng nắm dây cương, sau đó phi ngựa, mái tóc màu vàng của hắn thoáng chốc trở thành những luồng ánh sáng, vương cung nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Lâm Linh ôm lấy Arthur, tựa đầu lên lưng hắn, nhắm đôi mắt lại. Cơ thể Arthur thon gầy nhưng rắn chắc, thắt lưng hắn mềm dẻo hữu lực, hơn nữa Lâm Linh còn có thể tưởng tượng được vẻ mặt của hắn — là loại cảm xúc không chắc mình có nắm giữ hay không.

Mở to mắt, hốc mắt của nàng khẽ ướt — có lẽ là do gió lớn.

Tay trái nàng ôm bên hông bị hắn nắm chặt. Đôi tay ấm áp bao trùm lấy tay nàng, ngừng trong chốc lát, sau đó chậm rãi kéo tay nàng về phía trước, cuối cùng đặt lên ngực trái của hắn.

Nàng vẫn không nhìn thấy vẻ mặt Arthur, nhưng tay trái của nàng cảm nhận được nhịp đập nhẹ nhàng mà ấm áp của trái tim hắn. Những cảm xúc buồn bực và tức giận hắn không hề giữ truyền tới nàng, những lý do có thể khiến nàng tin tưởng, cho dù chỉ có thể ngồi ở phía sau hắn, nàng cũng có thể hoàn toàn cảm nhận được mọi thứ.

“Arthur!” Nàng ôm chặt thắt lưng Arthur, la lớn vào lỗ tai hắn, “Tôi cảm thấy như chúng ta đang đuổi với gió!”

Arthur không trả lời, chỉ cầm tay nàng thật chặt.

Mùa xuân nhẹ nhàng mà khoan khoái, hơi thở của thực vật chậm rãi tan ra trong sương sớm, ướt sũng lơ lửng trên những ngọn cây, như đang khoác lên khu rừng một tầng áo lụa mỏng.

Hắn phóng ngựa xông vào sương mù tĩnh lặng, gió vút qua như xua tan nó. Vó ngựa đạp vỡ những cành hoa cỏ và dương xỉ mềm mại, phát ra mùi thơm ngát.

Xuyên qua cánh rừng này, trước mắt ngày càng rõ ràng, bọn họ đã đặt mình trong một tòa giáo đường bên ngoài thành.

Ngay lúc này, sắc trời đột nhiên tối sầm. Có vẻ như trời sắp đổ mưa, những đám mây mưa bay lơ lửng trên chiếc chuông treo trên chiếc giá chữ thập, lắc lư từng đợt vì con gió lớn, những đám mây vần vũ như một cái miệng tối đen sâu không thấy đáy, ý đồ một lần nữa muốn nuốt cả thế gian.

Arthur suy tư, trước ôm nàng xuống, lại đem con ngựa cột lại bên cây.

Lâm Linh thật cẩn thận nhìn nét mặt hắn, lại thử muốn giải thích: “Arthur, cậu còn đang tức giận sao? Tôi.....”

“Trời sắp mưa rồi, vào trong giáo đường trú mưa trước đã.” Hắn không thèm nói lý kéo nàng vào trong giáo đường.

Bọn họ vừa đi vào, mưa to liền tầm tã trút xuống.

Đó là một giáo đường hết sức đơn giản, có lẽ là do không phải giờ bái lễ nên trong giáo đường không có một ai. Ở Thánh đàn bên trái có một căn phòng nhỏ hẹp, Arthur mang theo nàng đi vào đó.

Căn phòng an tĩnh này là nơi dùng để cầu khẩn, yên tĩnh mà trang nghiêm, bài biện đơn giản, đồ nội thất bằng gỗ và một cây nến âm tường, khiến cho những nôn nóng bất an cũng được phần nào an ủi.

“Nơi này tạm thời không có ai, chúng ta đợi mưa tạnh rồi ra ngoài.” Arthur ý bảo nàng ngồi xuống.

Lâm Linh bất an nhìn hắn, muốn từ về mặt của hắn trung phong đoán ra hắn một chút ý nghĩ. Chỉ thấy sắc mặt của hắn tựa hồ còn hơn mới vừa rồi nhu hòa không ít, tâm lý không khỏi thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Được rồi, Lâm Linh, giờ nàng cho ta một lý do tại sao phải trì hoãn hôn lễ lại đi.” Tâm tình của hắn dần bình tĩnh trở lại, “Nếu không chính đáng, ta vẫn sẽ không thay đổi chủ ý.”

Lâm Linh thấy giọng điệu hắn có vẻ đã thả lỏng, trong lòng không khỏi vui vẻ, xem ra có thể thương lượng được.

“Arthur, đó là bởi vì ở thế giới của tôi, tuổi của tôi—”

Đúng lúc đó, đột nhiên có một tiếng “két”, cánh cửa giáo đường bị đẩy ra.

Lâm Linh mơ hồ nghe được bước chân người đi tới, sau đó hòa vào căn phòng bên cạnh.

Nối liền hai căn phòng có một bức điêu khắc tinh xảo, Lâm Linh từ những cái lỗ nhỏ xíu này tò mò nhìn ra bên ngoài.

Trong căn phòng kia không có nến, chỉ có ánh sáng tà tà mờ ảo chiếu xuyên qua cửa sổ bao phủ lên người của hắn, cái bóng của hắn đổ dài trên mặt đất không chút sứt mẻ.

Trong căn phòng thanh tịnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng thở của linh hồn.

Lúc người nọ chậm rãi ngẩng đầu lên, Lâm Linh không khỏi giật mình, tín giáo đồ này chính là — Lancelot!

Một chút phát hiện ngoài ý muốn này làm nàng suýt nữa hô thành tiếng, may là Arthur tiến lên kịp thời bịt miệng nàng lại nên mới không bị Lancelot phát hiện.

Nếu không thì hắn sẽ biết hai người đang ở đây rình xem, vậy thì hắn sẽ rất xấu hổ với Arthur mất.

Ánh sáng mờ ảo của tấm mộc bao bọc lấy Lancelot, bao phủ lên đôi lông mi màu bạc như một bóng ma, giống như trên cánh đồng tuyết có một chú chim nhỏ an lạc cô đơn. Từ câu từng chữ phát ra từ trong miệng hắn dung hợp làm một với bầu đêm yên tĩnh.

“Ông trời nhân từ ời, hãy trừng phạt con đi.” Giọng Lancelot toát lên vài phần ưu thương cùng phiền muộn, “Không biết tại sao, từ cái lần đầu tiên con gặp cô gái ấy, con đã có cảm giác vô cùng hào cảm với nàng ấy, giống như đã từng quen biết nàng từ rất lâu. Trong tiềm thức của con, con hiểu rõ nàng ấy thích cái gì, ghét cái gì. Mỗi lần hướng mắt về phía nàng, trong lòng con dâng lên một cảm giác hạnh phúc không nói nên lời. Nhưng, trong lòng con lại ngại thân phận của nàng ấy.” Hắn thoáng ngừng lại, “Con không được phép có cảm giác như vậy với nàng..... Nàng phải..... là vương hậu England tương lai của con.....”

Giọng hắn càng ngày càng nhẹ, cuối cùng lắng đọng lại thành một mảnh yên tĩnh tan nát cõi lòng.

Từ từ, chậm rãi, hắn cúi đầu, chôn mặt sâu trong y phục của mình, như bị một căn bệnh, đôi tay lạnh băng dè xuống gáy, hơn nữa cũng không thèm đứng dậy.

Nghe được những lời cuối cùng, lúc này Lâm Linh mới nhận ra cô gái mà Lancelot nói tới chính là nàng!

Nàng giật mình nhìn hắn, sau đó sâu trong mắt nàng tràn ngập cảm động. Hóa ra, sâu trong Lancelot, sự tồn tại của nàng vẫn như trước.

Nàng nghiêng đầu nhìn sang Arthur bên người, khuôn mặt của hắn tinh xảo như họa, đẹp hơn thiên sứ. Nhưng ánh mắt của hắn lúc này lại lạnh hơn cả băng ngàn năm. Đôi mắt tím đào qua Lancelot, một tia biến hóa cũng không có, tựa như sa mạc trải rộng, trời cao hư vô, hắc động màu tím thần bí mà sâu hút.

Mưa, dần dần ngừng.

Nghe tiếng Lancelot rời đi, Lâm Linh muốn nói xong câu vừa rồi, vì vậy vội vàng nói: “Arthur, lý do của tôi—”

“Không cần lý do lý trấu gì nữa.” Arthur lạnh lùng trả lời, “Ta đã quyết định, hôn lễ nhất định phải được cử hành trong tháng tới.”

Lâm Linh hoang mang nhìn hắn, mỗi một chi tiết trên gương mặt hắn hiện lên trước mắt nàng: Đôi mày anh tuấn, đôi mắt thâm thúy, cái mũi thẳng, cùng với đôi lông mi dài như bóng ma — hắn đang cách nàng gần đến vậy.

Nhưng Lâm Linh lại cảm thấy, khoảng cách giữa mình và Arthur chưa bao giờ

lại xa xôi đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Âm mưu của Morgan phu nhân

Ngày hôn lễ càng ngày càng gần, tâm tình Lâm Linh cũng càng ngày càng căng thẳng. Không biết đây có phải là triệu chứng hồi hộp trước hôn lễ mà ở hiện đại vẫn thường nói không nhỉ?

Bây giờ, thứ trung gian giúp nàng có thể đi lại giữa hai thế giới là trứng gà cũng đã vô hiệu. Ngoại trừ ở đây ngoan ngoãn chờ vận mệnh tới, nàng đã không còn lựa chọn nào khác. Đúng là nàng rất yêu cái tên quốc vương kia, nhưng đối với sự cường ngạnh và độc đoán của hắn cũng có chút bất mãn.

Nếu hắn yêu nàng, tại sao lại không thể tôn trọng ý kiến của nàng một chút chứ?

Nàng cũng muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hắn.

Chỉ là, không thể cho nàng thêm chút thời gian nữa được sao?

Đúng lúc quan trọng này, từ lãnh địa Wales – một địa khu đã thuộc quyền của England truyền đến tin có phản loạn. Arthur vừa nhận được tin thì vô cùng tức giận, lập tức quyết định tự mình dẫn binh đi trấn áp.

Vết thương trên vai Lâm Linh đã không còn trở ngại nên cũng muốn xin hắn đi theo. Nhưng Arthur lấy lý do nàng đã từng bị trọng thương, quả quyết cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, yêu cầu nàng ngoan ngoãn đợi ở vương cung.

Mười mấy ngày nay, Morgan phu nhân đột nhiên phá lệ đối xử rất tốt với Lâm Linh, khiến nàng cảm thấy có chút không tin nổi, thậm chí, còn có một cảm giác sợ hãi kỳ lạ.

Trước đêm xuất phát, Morgan phu nhân lại càng khẳng định sự cố chấp của mình, nói thẳng với bọn kỵ sĩ: “Bệ hạ, thật ra Lâm Linh cũng là một cô gái tốt, ta sẽ không phản đối hai người nữa. Mong Thượng Đế sẽ chúc phúc cho hai người mãi mãi, đệ đệ duy nhất của ta.”

“Cám ơn, tỷ tỷ.” Nhận được lời chúc phúc từ người thân, Arthur hiển nhiên hết sức vui mừng, trong lòng lại càng cảm thấy thư thái hơn.

Lâm Linh cảm thấy không thể nắm được ý nghĩ của vị tỷ tỷ này, nhưng trực giác nói cho nàng biết, mọi thứ nhất định không đơn giản như vậy.

Nàng uống một ngụm mật rượu, lơ đãng ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Lancelot. Chợt nhớ tới lời hắn nói trong giáo đường ngày đó, nàng không nhịn được nhìn hắn lâu hơn. Để ý thấy ánh mắt của nàng, hắn cũng đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng.

Arthur nhìn thấy cảnh này, đáy mắt dường như lóe lên một cái gì đó, lại bị hắn nhanh chóng ép xuống.

“Bệ hạ, đệ và kỵ sĩ của đệ mau sớm đi nghỉ đi. Ngày mai còn phải lên đường.” Morgan phu nhân thấp giọng an ủi.

“Đệ sẽ nhanh chóng đi nghỉ.” Hắn không yên lòng đáp, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Linh.

Lâm Linh khẽ nghiêng đầu tránh mắt hắn. Sau cái ngày từ giáo đường trở về, không hiểu tại sao, nàng có cảm giác Arthur ít tâm sự với nàng hơn, hơn nữa thái độ với nàng cũng có chút kỳ quái.

“Bệ hạ, mũ giáp của ngài đã chuẩn bị xong, một lát nữa ta sẽ mang đến phòng của ngài.” Lancelot nói.

“Không cần.” Arthur lạnh lùng cắt lời hắn, “Lát nữa để Lâm Linh đưa tới.”

Sau bữa cơm chiều, Lâm Linh theo lời dặn đưa mũ giáp tới phòng Arthur.

Đẩy cửa, nàng thấy hắn đang lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, lưng dựa về phía nàng, ánh trăng thân nhiên bao phủ lên hắn, tạo ra một tầng ánh sáng ấm áp.

Nàng nhẹ nhàng buông mũ giáp, hai mắt đột nhiên chưa xót, nhất thời không biết nên nói gì.

Hắn không quay đầu lại, nhưng lại thấp giọng nói: “Ngày mai ta sẽ đi, nàng không có lời gì để nói với ta sao?”

Lâm Linh ngẩn người, thốt lên: “Trên đường cẩn thận, sớm ngày trở về.”

Hắn khẽ nghiêng người, trên mặt lộ rõ vẻ bất mãn: “Chỉ có nhiều đó thôi sao?”

Lâm Linh cúi đầu không đáp lại.

Nàng biết hắn muốn nàng nói gì, nhưng vừa nghĩ tới quyết định chuyên chế của hắn, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một tia phản kháng nho nhỏ.

Đột nhiên hắn vẫy tay về phía nàng: “Lâm Linh, nàng lại đây.”

“Hửm?” Nàng vẫn đứng bất động tại chỗ.

“Nàng lại đây, ra có chuyện muốn nói với nàng.” Đôi mắt tím của hắn ánh lên tia sáng mê người, khiến cho người khác không thể nào cự tuyệt mệnh lệnh của hắn.

Lâm Linh như bị hắn mê hoặc, không tự chủ bước lên vài bước.

“Lại gần đây.... Lại gần chút nữa.....” Lúc này Arthur như sói đội lột cừu.

Lúc Lâm Linh vừa nhìn thấy hắn như vậy, đang ngẩn người thì đột nhiên hắn bắt lấy tay nàng, tiếp đó, con sói đội lột cừu kia đột nhiên hôn lên mặt nàng.

Arthur hôn rất có kỹ thuật, khi thì như dòng nước róc rách trong lành, rồi từ từ dồn dập như con sông lớn hối hả đổ ra biển rộng, trở nên dữ dội mãnh liệt.

Một cái hôn kết thúc, Lâm Linh như một cái vỏ sò lơ trong ngực Arthur, sắc mặt ửng đỏ, đầu cũng dần mơ hồ, thậm chí muốn đi ngủ.

Bên tai nghe tiếng của hắn thì thào, “Tại sao..... Tại sao hắn còn nhớ rõ nàng..... Tại sao ta lại quên nàng..... Tại sao.....”

Trong lúc mơ màng, nàng chỉ nhớ một ít lời kỳ quái mà Arthur nói, nàng cũng chẳng buồn trả lời, rồi nàng chẳng còn nhớ gì nữa, cơ thể nhẹ bẫng như một sợi lông vũ phiêu du trong sương mù.

Ngày và đêm hôm ấy, Lâm Linh mơ một giấc mơ rất đẹp.

Cơ thể nàng và Arthur không biết tại sao trở nên nhẹ bẫng, bay ra cửa sổ, tới một khu hồ nước trong vắt với bầu trời xanh.

Những con đom đóm bé nhỏ bay lượn xung quanh họ, giống như những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, những loài bướm cũng tập hợp lại đây, hóa thành những bông hoa xinh đẹp nhất trên thế giới, nở rộ bên người bọn họ.

Những chú chim xanh tét những vòng cây nguyệt quế lại thành một chiếc giường lớn, những con bướm khoe những đôi cánh rực rỡ trên đấy, những chú đom đóm hóa thành những viên hoa, lấp lóe sáng.

Những chú chim xanh bay tới ngày càng nhiều, chúng nó rải hoa hồng, bách hợp, ngọc lan, mắc cở, còn có úc kim hương.

Những đóa hoa thơm rơi xuống tạo thành một cơn mưa hoa đẹp đẽ.

Arthur dẫn nàng đến với thế giới đẹp nhất trên thế gian, vỗ vỗ tay với các chú chim xanh.

“Cám ơn các người, những người bạn tốt của ta.”

Sau đó, hắn tháo xuống vài đóa bách hợp, tét thành một vòng hóa đặt lên đầu nàng.

Giường bọn họ phiêu đảng trên không trung, thổi qua những hoa viên đầy hoa, thổi qua những sơn cốc sâu thẳm, thổi qua những dòng suối trong vắt.

Chim xanh bay quanh bọn họ, ngọt ngào xướng ca. Những chú bướm nhảy múa, dạ oanh cầm gậy chỉ huy, những chiếc đèn lồng đom đóm, những chiếc phao kim ngư, gương hoa hồng, gối thủy tiên, mảnh cầu vồng, còn có những chiếc lông chim nhỏ.

Thật là, một giấc mộng đẹp.....

Ngày thứ hai, khi Lâm Linh tỉnh lại, bọn Arthur đã rời Camelot.

Không còn Arthur, không còn Lancelot, không còn Khai..... Như vậy thì cuộc sống sẽ vô cùng cô đơn và nhàm chán.

Nhưng may mà nàng và Morgan phu nhân vẫn không sao, cứ như vậy bình dị qua ngày.

Tối hôm đó, Morgan phu nhân phái người mời Lâm Linh tới phòng nói chuyện.

Mặc dù trong lòng Lâm Linh vô cùng buồn bực, nhưng nghĩ lại dù sao đối phương của là tỷ tỷ của Arthur, nên vẫn không hề nghĩ ngợi theo cung nữ tới phòng của Morgan phu nhân.

Lúc nàng đến Morgan phu nhân vẫn chưa tới. Thị nữ mời nàng chờ, rồi rời khỏi phòng.

Lâm Linh đợi một hồi vẫn không thấy bóng dáng của Morgan phu nhân đâu, vì vậy đứng dậy nhìn mọi thứ chung quanh.

Đột nhiên ánh mắt của nàng bị hấp dẫn bởi một tấm gương.

Đây là một tấm gương hết sức hoa lệ, nhất là những viên bảo thạch bao quanh tấm gương, dưới ánh nến lại càng tỏa ra những ánh sáng rực rỡ. Nàng tiến lên hai bước, đưa tay vuốt vuốt một viên bảo thạch màu xanh lục, có lẽ là do dùng lực hơi mạnh, đột nhiên nàng nghe một tiếng cạch —

Mặt kính trơn bóng đột nhiên nứt ra, từ bên trong gương tỏa ra một ánh sáng vàng nhạt.

Vừa nhìn rõ vật bên trong gương, Lâm Linh liền tròn to mắt trái tim trong nháy mắt như bị một bàn tay lạnh nắm lấy, khiến nàng có chút khó thở.

Thứ kia chính là, vô kiếm của vương giả chi kiếm!

“Không ngờ lại bị người phát hiện.” Giọng Morgan phu nhân truyền tới từ phía sau nàng.

Cả người Lâm Linh run lên, xoay nhanh người lại, giọng khàn đi: “Morgan phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vô kiếm không phải bị đoạt đi rồi sao? Tại sao lại ở chỗ tỷ? Chẳng lẽ là tỷ.....”

Mỗi một chữ nói ra, đồng thời nàng thấy hơi thở mình đang run lên.

Morgan phu nhân thân nhiên ngồi xuống, gật đầu: “Đúng vậy, vô kiếm là do ta giấu đi.”

Nghe thấy câu trả lời của nàng, Lâm Linh lại càng khiếp sợ hơn, đột nhiên quên đi sợ hãi, kích động nói: “Tại sao? Tỷ cũng biết vật này quan trọng với Arthur thế nào mà, tại sao tỷ lại làm vậy? Arthur là đệ đệ ruột của tỷ mà, sao tỷ lại hại cậu ấy!”

Mặt Morgan phu nhân lộ ra thần sắc quỷ dị: “Người thật sự muốn biết sao?”

“Morgan phu nhân, nếu ai có ý muốn gây bất lợi với Arthur, ta nhất định sẽ không khách khí với kẻ đó!” Lòng Lâm Linh dâng lên một cảm giác muốn bảo vệ bản thân.

Morgan phu nhân khẽ hít một hơi: “Lâm Linh, cây súng kia vậy mà không thể giết được người, mạng của người thật lớn.”

Lâm Linh đột nhiên cảm thấy lòng thót lại một cái. Nụ cười thâm độc bên khóe môi Morgan phu nhân như muốn giam lỏng nàng lại trong phòng, khiến nàng không thể không tỉnh ngộ được thêm gì đó.....

“Hóa ra là người.....” Giọng nàng càng thêm run rẩy, “Rốt cuộc người là ai? Sao người lại biết nó là súng?”

“Đương nhiên là ta biết, bởi vì, đó là do ta đưa cho Guinevere. Nàng ấy vẫn rất luôn nghe lời ta.”

Đồng tử Lâm Linh chợt co lại, thời khắc này, trong đôi mắt đen của nàng tràn ngập sự khiếp sợ, mọi thứ đến như dòng xoáy, khiến nàng chao đảo, đến hô hấp cũng khó khăn.

“Tuy nhiên cây súng kia chỉ là trong lúc ngẫu nhiên ta giành được.” Morgan phu nhân như tiếc nuối thở dài một cái, “Chỉ tiếc Guinevere sau khi bán người một nhất thì bị dọa sợ, nên mới có thể để người nhặt cái mệnh này về.”

“Tại sao..... tại sao lại ghét ta như vậy?” Lâm Linh trầm mặc vài giây lại hỏi.

“Tại sao? Bởi vì nếu người còn ở cạnh Arthur, hẳn ta sẽ ngày càng lớn mạnh!” Thần sắc Morgan phu nhân chợt tối, mắt lóe lên tia sát khí, “Ta tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.”

“Morgan phu nhân, người có biết mình đang nói gì không thể?” Lòng Lâm Linh phát lạnh.

“Ta đương nhiên biết mình đang nói gì. Lâm Linh, người có biết từ nhỏ ta đã chịu biết bao nhiêu đau khổ không? Máu thân sau khi được gả cho quốc

vương thì không thèm đếm xỉa đến ta, để ta một thân tự sinh tự diệt. Lúc ta lên bảy thì bị bán cho một nhà quý tộc làm thị nữ, ở nơi đó bị chủ nhân hành hạ, sau ta gặp được tử tước, còn sinh con cho hắn. Lúc đó ta còn tưởng cuộc đời mình được giải thoát rồi, nào ngờ hắn càng ngày càng trở nên đáng sợ, từ ngày đến đêm đều hành hạ ta, nếu ta không nhanh thân giết chết hắn, thì không biết sau đó có bị hắn đánh đến chết tươi không nữa!” Morgan phu nhân bình thường dịu dàng hiền thực nay đã không còn nữa, hai mắt ửng đỏ, tâm tình kích động.

Lâm Linh giật môi, nhưng lại không thể nói ra được tiếng gì. Hóa ra Morgan phu nhân lại là người dám giết cả chồng của mình.

“Arthur và ta là do cùng một mẫu thân sinh ra, tại sao hắn lại có thể trở thành quốc vương England cao cao tại thượng, còn ta lại như một kẻ tiểu nhân hết bị hành hạ, lại còn bị cha mẹ vứt bỏ? Như vậy công bằng sao? Không hề công bằng chút nào!”

“Morgan phu nhân, ta rất đồng cảm với ngươi, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì tới Arthur? Lúc đó cậu ấy cũng chỉ là một đứa trẻ, cậu ấy đâu biết gì!” Lâm Linh cố biện hộ cho Arthur.

Sắc mặt Morgan phu nhân vặn vẹo, gần từng chữ: “Dù sao, ta cũng sẽ đoạt vương vị này cho con ta.”

Trong đầu Lâm Linh đột nhiên hiện lên một đoạn văn đã từng được đọc trong sách: Trong lịch sử, trận chiến Kalmund chính là trận chiến thảm thương nhất của vua Arthur. Arthur vương điều quân trở về trừng phạt Mor muru đồ soái vị. Song phương ở đại quyết chiến trên thung lũng sông Kalmund, máu chảy thành sông, đại đa số kỵ sĩ bàn tròn cũng chết đi trong cuộc chiến này.

Đầu nàng như bị một tảng đá lớn rơi xuống trúng, đột nhiên nhận ra, chữ Mor trong đoạn văn đó. Nhất định chính là ám chỉ Morgan phu nhân!

Nói như vậy, những chuyện xảy ra trước kia không phải chỉ là sự trùng hợp.

Tại sao lúc đó nàng không bắt được chiếc vô kiếm kia, tại sao ở chiến dịch Barton nàng và các chiến mã bị đau bụng cùng lúc, tại sao Guinevere lại đến đây, tại sao Arthur lại trúng độc. Mọi thứ đều đã có lời giải thích hợp lý.

“hóa ra mọi thứ đều có liên quan đến ngươi, nếu như ta đoán không sai, vậy thì vụ áo choàng độc cũng là một kiệt tác do ngươi làm ra rồi?”

Morgan phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Nhưng không ngờ chất độc đó lại bị ngươi phá giải được. Ngươi thật đúng là một kẻ vương bận.”

Mọi đáp án đã được rõ ràng, không biết tại sao, Lâm Linh lại vô cùng tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Lâm Linh gặp nguy

“Morgan phu nhân, chuyện không đơn giản vậy đâu, Arthur sở dĩ có thể trở thành quốc vương England, đều là nhờ sự nỗ lực của cậu ấy và đội quân kỵ sĩ. Ta không cho rằng ngươi có đủ tư cách để thay Arthur quản lý nơi này.” Trong lòng Lâm Linh vừa sợ vừa tức giận, nói chuyện cũng khách khí hẳn lên.

“Không khiến ngươi phải quan tâm” Khóe miệng Morgan phu nhân nhếch lên một nụ cười xớt xà, “Đương nhiên, ngươi rất nhanh sẽ thấy.”

Lâm Linh nhận thấy tia sát khí xẹt qua trong mắt nàng ta, trong lòng thầm kêu bất hảo.

Trong thế giới hiện thực chẳng phải trên ti vi cũng thế sao? Một người đã biết nhiều bí mật đến vậy rồi thì cũng là lúc nên lo cho cái mạng nhỏ của mình.

Mặc dù biết tình cảnh lúc này của mình là vô cùng nguy hiểm, nhưng thông tin vừa bắt được mới này khiến nàng không thể rời đi.

Morgan phu nhân mới vừa rồi mới nhắc tới chuyện nàng trúng đạn, đó chính là nói, Morgan phu nhân vốn chưa bao giờ quên đi sự tồn tại của nàng! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Đầu Lâm Linh phút chốc như bị ngấm nước đá, một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân xông lên đỉnh đầu, nữ nhân trước mắt nàng đây còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của nàng, rốt cuộc nàng ta còn bao nhiêu bí mật nữa?

Trong tay không có bất cứ vũ khí gì, Lâm Linh không thể làm gì khác hơn là thuận tay tháo thanh vô kiếm kia ra, tư thế chuyển sang phòng thủ.

Màu tím trong đôi mắt của Morgan phu nhân lóe lên, cuối cùng hóa thành một tia xem thường: “Lâm Linh, ngươi cho rằng ngươi là đối thủ của ta sao?”

“Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi làm thương tổn Arthur.” Chỉ sử dụng vô kiếm để phòng ngự, “Ta nhất định vạch trần mặt nạ của ngươi.”

Morgan phu nhân âm thầm cười, “Ngươi nghĩ ngươi còn cơ hội đó sao?”

Vừa dứt lời, đột nhiên nàng ta vung tay lên, một sợi dây màu đen bay ra từ cơ thể nàng ta, như tia chớp quán lấy cơ thể Lâm Linh!

Vô kiếm trong tay Lâm Linh rơi xuống đất, cổ sức gãy ra khỏi sự khống chế của sợi dây đen, nhưng càng gãy dựa thì sợi dây lại càng siết chặt lại.

Lòng Lâm Linh trầm xuống, nguy rồi, nàng đã sớm nghĩ hần là vậy, nàng ta biết ma pháp!

Morgan phu nhân lạnh mặt nhìn Lâm Linh đang cố gãy dựa, lại khom người ngồi xuống, nhét một viên gì đó vào miệng nàng, ép nàng nuốt xuống.

“Ăn thứ này, thì ngươi có muốn nói gì cũng không được. Còn nữa, ngươi cũng chẳng thể sử dụng được ma pháp gì nữa đâu.” Morgan phu nhân nở một nụ cười quỷ dị, “Tuy nhiên, như thế vẫn chưa đủ.”

Nàng ta lớn tiếng gọi thị vệ: “Người đâu, mau triệu tập mọi người tới trung đình!”

Không bao lâu sau, không ít người theo lời triệu tập ma tới. Lâm Linh không thể nói chuyện, không thể nhúc nhích, chỉ có thể để Morgan phu nhân tùy ý lôi đến trung đình.

Mọi người vừa thấy cảnh này thì không khỏi thấy lạ, bắt đầu rỉ tai nhau thì thầm.

Morgan phu nhân chỉ vào Lâm Linh, lạnh lùng nói: “Các vị, vị vương hậu tương lai của England này đã lừa dối tất cả mọi người. Thật ra nàng ta vốn không phải là một nhân loại!”

Mọi người xôn xao, Lâm Linh cũng kinh ngạc mở to mắt, nàng ta nói cái gì?

“Nếu mọi người không tin, thì xin hãy chờ một chút, nàng ta sẽ nhanh chóng hiện nguyên hình thôi.” Morgan phu nhân vừa dứt lời, lập tức có người bùng một chất lỏng màu đỏ lên.

Lúc này, Lâm Linh hiểu rõ rằng mình đã bị rơi vào bẫy của Morgan phu nhân. Nhất định là Morgan phu nhân thừa dịp Arthur không ở đây nghĩ kế đối phó với nàng. Nhưng trong trường hợp này mọi người vẫn không nhớ ra nàng, nàng vốn chẳng thể làm được gì.

Huống chi bây giờ nàng lại không thể nói được. Mà cho dù có thể nói chuyện, cũng chưa chắc sẽ có người tin nàng.

Morgan phu nhân bùng chén chất lỏng lại gần nàng, từ từ đổ nó lên người nàng.

Lâm Linh vừa chạm thứ chất lỏng kia liền cảm thấy đau đớn, rồi chuyển từ đau đớn sang lửa nóng, còn có cảm giác như ý thức đang bị cướp đi. Nàng cảm giác giác cả người mình đang vận vẹo, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, nơi ấy đã hồng lên một mảng.

Một cỗ mùi hôi tanh xộc vào mũi — Lâm Linh không khỏi khẽ giật mình, đây rõ ràng là máu!

Nữ nhân này lại muốn giở trò bịp bợm gì?

Nhưng rồi, Lâm Linh nhanh chóng nghe được tiếng hét thất thanh từ mọi người chung quanh, nàng lần nữa nhìn xuống cảm giác đau đớn trên người mình, cố gắng nhìn lại, trong nháy mắt hình ảnh một thân toàn máu của nàng đập vào mắt, nàng hoàn toàn không thể tin nổi cơ thể mình lại kinh khủng đến vậy:

Thân thể của nàng đang dần biến thành một con quạ đen khổng lồ!

Đây không phải chính là hình dạng của con quái điều đã lấy cắp vô kiếm của Arthur sao?

Trong đầu Lâm Linh một mảnh hỗn loạn, muốn giải thích nhưng lại không mở miệng được, nước mắt ứa khuất và bị phần đảo quanh hốc mắt, lại bị nàng cố nén trở về. Không thể nghĩ ngờ, đây chính là ma pháp của Morgan!

“Mọi người đã thấy chưa? Chỉ mới dùng máu ngựa một lần, ả ta đã hiện nguyên hình! ả ta vốn là một nữ phù thủy đáng sợ!” Morgan phu nhân bỏ đi sự ôn nhu thường ngày, cao giọng quát, “Mọi người nói xem nên xử trí ả pháp sư này như thế nào đây?”

Bốn phía đột nhiên yên lặng, không ai dám ngăn đầu mở miệng.

Đến lúc Morgan phu nhân tỉnh hỏi lại lần nữa thì đột nhiên có người hô to lên: “Thieu chết ả!”

Lời này như một hiệu ứng domino, lập tức có không ít người phụ họa theo, cả trung đình vang vọng tiếng hô “Thieu chết ả, thieu chết ả”, trong nháy mắt hóa thành tình cảnh quần chúng phản nộ hết to.

Morgan phu nhân tươi cười hải lòng, bảo mọi người bình tĩnh lại.

“Như vậy, ta tuyên bố, khoảng hôn ngày mai, tuyên án hỏa hình nữ phù thủy!”

Lâm Linh chậm rãi cúi đầu, không biết tại sao, càng khiến nàng tuyệt vọng thì nàng lại tỉnh táo vô cùng. Nàng chợt xẹt mắt qua một góc tường, mơ hồ thấy một người đang đứng nấp trong đấy.

Đó là — Mordred.

Hắn nhanh chóng xoay đầu đi chỗ khác, như đang cố tránh đi ánh mắt của nàng.

Đêm, đã rất sâu.

Lâm Linh trong lúc mơ màng nghe những tiếng bước chân nhẹ đang lại gần.

Nàng cảnh giác mở mắt, đập vào mắt là đôi mắt tím quen thuộc.

Trái tim nàng thót lên một cái, mém tý nữa thốt lên tên Arthur, nhưng vừa nhìn kỹ lại thì phát hiện người đang đứng trước mặt chính là Mordred.

Nhìn đôi mắt tím giống y đúc Arthur kia, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy rung mình.

Hắn chậm rãi tới gần, đột nhiên nàng ngửi được một thứ mùi không mùi, phiêu đảng trong phòng giam băng lãnh, mùi của... hơi thở tử vong.

Mordred chậm rãi cúi người, nương theo ánh trăng làm một thủ thế với nàng: Đừng lo, tôi sẽ cứu cô ra ngoài.

Lâm Linh hoài nghi nhìn hắn, không rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Hắn lấy ra một thứ gì đó từ trong ngực, nhanh chóng đưa tới trước miệng nàng, sau đó đẩy mạnh, khiến cho thứ kia chui tọt xuống cổ họng nàng.....

Lâm Linh hoảng hốt, tính nói cái gì, nhưng lại cảm thấy có một cỗ lửa nóng lan truyền từ đầu đến lòng bàn chân, theo sự đau đớn, thân thể quạ đen của nàng cũng dần khôi phục lại hình người, đến khi hoàn toàn thành dạng người thì đau đớn cũng biến mất.

Lâm Linh vừa mừng vừa sợ, hóa ra Mordred đưa cho nàng giải dược!

“Mordred, con cũng lớn gan thật đấy, vậy mà lại dám đi trộm giải dược của ta.”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói không nhanh không chậm của Morgan phu nhân. Vừa nghe thấy giọng nói đó, mặt của Mordred khẽ đỏ.

Hắn quay đầu lại, làm một thủ ngữ với mẹ mình, mong nàng ta bỏ qua cho Lâm Linh.

Morgan phu nhân nở một nụ cười không có một chút độ ấm nào: “Con ta, con nói những lời đó thì có ý nghĩa gì? Cho dù nàng ta có trở lại hình người, thì mọi người cũng nghĩ đó chính là quý khách của nàng ta. Trong mắt mọi người, nàng ta vẫn chính là một ả nữ phù tuý đáng sợ.”

Mordred lắc đầu, chỉ có thể tiếp tục hươ tay bảo không được.

“Mordred, con mới là người thích hợp được England chọn lựa, con mới là người được quyền có tất cả.” Morgan phu nhân nhắc nhở con mình.

Cho dù ai cũng không ngờ, từ miệng Mordred thốt ra tiếng: “Con, không cần.”

Lâm Linh cả kinh thiếu chút nữa rớt cả cằm xuống đất, này..... Hắn không phải bị câm sao? Sao đột nhiên lại có thể nói?

Mặt của Morgan phu nhân cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng vẳng trán nhanh chóng dâng lên vẻ tức giận: “Tại sao không cần? Đây là những thứ vốn thuộc về chúng ta. Chúng ta lấy lại những thứ vốn thuộc về chúng ta chẳng lẽ là sai sao? Còn có.” Nàng ta thoáng dừng lại một chút, “Con không được phép để lộ bí mật của mình.”

“Nhưng mẫu thân, con không thể theo lời người tiếp tục giả vờ được nữa, con đã chịu mọi thứ đủ rồi!” Mordred lại nhìn sang Lâm Linh, “Xin lỗi, Lâm Linh, tôi vẫn luôn gat cô, thực ra tôi không hề bị câm.”

Đầu óc Lâm Linh nhất thời chưa tiêu hóa được mớ thông tin vừa rồi, hồi lâu mới há hốc mồm, giọng nói hơi khàn khàn: “Tại sao?”— có thể nói được như vậy, có lẽ giải dược đã phát huy tác dụng.

“Dù sao người cũng là kẻ sắp chết, nói cho người biết cũng chẳng sao.” Morgan phu nhân cười vô vị, “Ta mang theo con trai tiếp cận Arthur, cố gắng ở đây. Người không cảm thấy đối với Arthur Mordred chính là một sự uy hiếp sao? Tuy nhiên nếu đứa nhỏ này bị câm, vậy thì phần lớn người sẽ không chú ý đến sự tồn tại của hắn.”

Lâm Linh giật mình, Morgan phu nhân làm vậy chỉ để cho con trai mình không bị quá mức chú ý, nên mới đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người.

“Mordred, lúc trước con đã hứa với ta chuyện gì? Còn không theo ta trở về.” Morgan phu nhân nghiêm khắc ra lệnh.

Mordred nghe vậy, như một đứa trẻ làm sai bị phạt, do dự một chút rồi xoay người theo Morgan phu nhân ra khỏi phòng.

Rất nhanh đã tới cuối ngày thứ hai.

Khí trời đột nhiên lo lắng một mảnh, trên bầu trời là những tầng mây u ám ảm đạm, như đang báo hiệu một hồi đông tố khó tránh khỏi.

Nhưng không ngờ đến lúc hoàng hôn, một vòng mặt trời ửng đỏ đột nhiên ló ra khỏi tầng mây, phủ lên Camelot một tầng đỏ như máu đẹp rạng ngời.

Mới sáng sớm Lâm Linh đã bị thị vệ giải đến hỏa trường, sau đó bị trói lên trụ như một cái bánh chưng. Vì bị buộc chặt, ngực nàng như bị chết lặng, tứ chi chẳng thể nhúc nhích.

Quảng trường đã tụ tập không ít những người muốn xem sự hành hình này, nhưng theo như lời Morgan phu nhân, ngoại trừ sự kinh ngạc, bọn họ không hề có hảo cảm đối với sự trở về nguyên dạng của Lâm Linh.

Trên pháp trường, Lâm Linh không thấy Mordred, hi vọng Morgan phu nhân đứng túc trực ở đó.

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Morgan phu nhân nhìn bốn phía chung quanh, bình tĩnh mở miệng: “Nữ nhân này, không, nữ phù thủy này, hôm nay sẽ bị hỏa hình ở đây, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể được Thượng Đế che chở, mọi thứ đều vì Thượng Đế, vì England! Vì quốc vương bề hạ!”

Dân chúng nhanh chóng bị kích động, lập tức la hét mau thiêu chết nữ phù thủy.

Bọn thị vệ dưới mệnh lệnh của Morgan, bắt đầu đem củi đặt dưới chân Lâm Linh, nhanh chóng phóng hỏa.

Ở trong nháy mắt, Lâm Linh thấy như cánh cửa địa ngục đang mở ra trước mắt, Thần lửa Tartarus dưới địa ngục cầm cây trượng như một con rắn, những ngọn lửa dữ tợn ông ra.....

Dưới chân cảm nhận được độ ẩm ngày càng tăng, rất đau, nhưng..... Nàng còn có thể nhẫn nại..... không thể để cho người đàn bà kia thấy nàng mềm yếu được.....

Bầu trời đỏ như máu đột nhiên dần tắt đi. Chân trời lại bao phủ những đám mây u ám, liệt hỏa điên cuồng cán xét ranh giới bình yên giữa trời, hỏa diễm nhả ra lách tách, trong màn đêm như đôi tay đang ôm chặt, ôm vào lòng, mặc cho nó có cổ gãy dựa, cô thoát đi, nhưng rồi chỉ còn lại tiếng thở dài vô vọng, cuối cùng chịu bị nó thôn phệ.

Ngay lúc lòng bàn chân đang nóng ran, đột nhiên mơ hồ thấy một kỵ sĩ đang phi đến như bay, trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ thì đột nhiên hất xống vào ngọn lửa.

Đôi mắt của nàng bị ánh sáng của ngọn lửa làm chằm nhìn thấy được gì, mà chính cơ thể nàng cũng đang cứng ngắc, miệng không thể nói, trái tim đã vượt xa hơn hai chữ khiếp sợ—

Áo giáp của người kỵ sĩ kia như ánh trăng, như những con sóng bạc ngăn chặn ngọn lửa, mạch nước ngầm đen tối.

Đôi mắt như hải dương luôn toát lên vẻ dịu dàng, đôi mắt lam thuần túy, như bầu trời rộng lớn, như vũ trụ cô đơn..... Nhưng màu xanh ấy hiện giờ cũng có thể gọi lên gió lốc, đang ứ đọng sát khí cùng tức giận, khiến kẻ khác không thể hít thở.

Vị kỵ sĩ kia chính là..... Lancelot!

“Morgan phu nhân, mong ngài mau dừng lệnh hỏa hình lại, ngài có mình đang làm gì không? Cô ấy chính là vương hậu tương lai của England!” Lancelot nén giận nói.

Morgan phu nhân cười lạnh: “Kỵ sĩ Lancelot, nàng ta vốn không phải là vương hậu, nàng ta là một nữ phù thủy!”

Lancelot lạnh lùng liếc nàng, đột nhiên giựt dây cương, cả người lẫn ngựa vọt vào trong lửa!

“Tiểu Lan! Đừng... đừng lại đây!”

Dù đã bị khói hun đến đầu vầng mắt hoa, nhưng lý trí Lâm Linh vẫn khiến nàng thốt lên câu ngăn cản.....

Cách lớp hỏa quang hùng hực, Lancelot nghe được tiếng la, như đang truyền vào sâu trong linh hồn hắn.

Cả người hắn run lên, một đoạn ký ức sâu trong hắn đột nhiên run rẩy thức tỉnh, rồi đột nhiên như những đợt thủy triều không ngừng tuôn ra.....

“Trời ạ, Lâm Linh, là nàng.....”

Khi trí nhớ hắn đã hoàn toàn khôi phục, từ giọng nói đến hồ hấp cũng hắn cũng run cả lên.

Nhưng ngay lúc này hắn không dám tiếp tục cố nhớ tiếp nữa.

Hắn vững tâm, nhanh chóng dùng kiếm chém đứt dây trói trên người nàng, kéo nàng lại gần, vững vàng đặt nàng trên lưng ngựa. Tư thế ưu nhã giục ngựa chạy ra khỏi đám lửa, trong lúc mọi người còn đang há hốc mồm thì hắn đã như một mũi tên chạy vụt đi.

“Mẫu thân, người giải thích với bề hạ như thế nào đây?” Mordred không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh Morgan phu nhân, hắn khoanh tay, giọng đầy châm biếm.

Morgan phu nhân khẽ nhếch khóe miệng: “Làm tốt lắm.”

Mordred khẽ hừ một tiếng: “Mẫu thân không sợ Lancelot sẽ nói cho bề hạ biết kế hoạch của người sao? Bất quá con nhớ hình như người cũng không ngờ sẽ gặp hắn?”

Morgan phu nhân nghiêng đầu nhìn con mình, nở nụ cười bí hiểm: “Tại sao ta lại phải sợ chứ? Người thông tri cho Lancelot tới đây, chính là ta.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157

Trời đã sáng.

Những đám mây bị ánh sáng ấm áp của mặt trời rạch một đường nứt nhỏ, vọt ra những tầng sáng màu vàng, lọt vào đôi mắt một đêm không ngủ của Lancelot.

Mới đầu chỉ có một đường, sau đó mở rộng thành một cái khe, ánh sáng chậm rãi chiếu qua, bao phủ lên sương mù và mặt đất u ám một tầng ấm áp, bầu trời chậm rãi hóa thành màu xanh ấm áp tràn ngập hy vọng, vạn vật trên mặt đất cũng quay về màu sắc vốn có của nó.

Lancelot nhìn không chớp mắt Lâm Linh đang bất tỉnh nằm ở bên cạnh, vừa nhìn thấy nàng dần mở mắt, trái tim đột nhiên nhảy cẫng lên dụi dụi.

Đột nhiên hắn có cảm giác muốn ôm chặt nàng vào lòng ngực.

Sự đau đớn do ngọn lửa để lại cuối cùng cũng dần tan biến, nhưng hắn tay vẫn không buông lỏng nàng ra chút nào. Ngược lại hắn lại thấy cảm tạ sự đau đớn này, vì chính nó đã khiến hắn nhận ra, thiếu chút nữa hắn đã mất đi sức sống quan trọng nhất của mình.

“Lâm Linh, xin lỗi..... Ta đã quên nàng..... Xin lỗi.....” Hắn thì thào, giọng đầy tự trách.

Từ ngày đầu tiên hắn gặp nàng ở lâu đài xanh, hắn chỉ biết bản thân luôn gọi tên cô gái này, chú ý cô gái này, thích cô gái này, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, cô gái này lại quan trọng với hắn đến thế.

Quan trọng đến nỗi trong nháy mắt có thể không chế lý trí và sức mạnh của hắn.....

Nghe được những lời nói đó, Lâm Linh mở mắt nhìn lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hi và ngạc nhiên, lắp bắp mở miệng: “Cậu, cậu nhớ ra tôi sao, tiểu Lan?”

Lancelot gật đầu, dùng sức kéo nàng lại gần, gục đầu vào y phục của nàng.

Lâm Linh bất động, cảm nhận nơi đầu vai trên chiếc áo dần bị ướt, nhưng không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có tiếng nước nhỏ run rẩy thì thầm ào ào truyền vào tai nàng.

Nàng cảm thấy thật khó tin vào lỗ tai mình.

Thân là England đệ nhất kỵ sĩ Lancelot, vậy mà lại yên lặng rơi lệ.

“Tiểu Lan, tôi không sao..... Tôi không sao.....” Nàng liếc mắt nhìn xuống chân tay mình đã được băng bó cẩn thận, ngẩng đầu mỉm cười với hắn một nụ cười trấn an. Nếu như một chút vết thương này lại có thể giúp nàng lấy lại được người bạn tốt của mình, như vậy, từ đây lòng nàng vô cùng cảm tạ trận hỏa hình này.

“Cảm tạ Thượng Đế, may là kịp.” Trọng nói trầm thấp của hắn khẽ cảm ơn thần.

“Nhưng, tiểu Lan, sao cậu lại chạy tới đây? Sao cậu lại có thể biết được? Không phải cậu đang theo Arthur tới Wales sao?” Lâm Linh đột nhiên nhận ra trong chuyện này có điều gì đó không ổn. Lancelot ngẩng đầu lên, chậm rãi buông nàng ra, về mặt dần khôi phục sự bình tĩnh: “Hai ngày trước ta nhận được một phong thư, nói nàng sắp bị hỏa hình, vì lần này bề hạ để ta theo sau hậu quân, ta sợ sẽ không thông tri kịp cho bề hạ, nên tự mình quyết định trở về trước.”

“Hai ngày trước?” Lâm Linh cả kinh, Morgan phu nhân mới hạ lệnh hỏa hình nàng hồi hôm qua mà, sao hai ngày trước Lancelot đã nhận được tin như vậy?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Phong thư này là do ai gửi cho tiểu Lan?

“Lâm Linh, tại sao Morgan phu nhân lại làm vậy với nàng?” Lancelot khó hiểu hỏi.

“Đó là bởi vì—” Lâm Linh đột nhiên cảm thấy hai bên thái dương truyền tới một trận đau nhức, muốn cố gắng nhớ lại tình tiết vụ hỏa hình, nhưng những gì xuất hiện trong đầu chỉ là một mảng trống rỗng. Nàng thống khổ ôm đầu của mình nói, “Tiểu Lan, tôi có cố thể nào cũng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy

ra với mình”

“Lâm Linh, ta nghe qua trong hắc ma pháp có một loại, có thể khiến cho một người quên đi một điều gì đó. Nhưng nếu muốn thi triển được thì phải có xác của động vật. Chỉ có thể để cho nàng nhìn thấy xác động vật đó, mới có thể giải trừ được ma pháp này.” Ánh mắt Lancelot phức tạp, “Morgan phu nhân tuyệt đối không đơn giản như chúng ta từng nghĩ, nàng ta là một người hết sức nguy hiểm, cho dù bệ hạ có ở bên cạnh nàng, cũng không khỏi có sợ hãi. Cho đến khi biết rõ mục đích của Morgan phu nhân là gì, ta thấy tạm thời nàng đừng nên trở về. Chờ đến khi bệ hạ trở về, ta sẽ hẹn riêng với bệ hạ, đến lúc đó giải thích rõ ràng cũng không muộn.”

“Theo lời cậu nói, hình như tôi cũng từng nghe Mặc Lâm nói qua về ma pháp này. Nhưng nếu thật sự là như vậy, lúc ấy nàng ta đã sử dụng thi thể động vật gì chứ?” Lâm Linh cau mày suy nghĩ, lại lắc mạnh đầu, “Tiểu Lan, cậu đi Wales trước đi, trở lại bên người Arthur, không cần lo cho rồi, một mình tôi vẫn có thể...”

“Không.” Lancelot không chút do dự cự tuyệt.

“Tiểu Lan, mặc dù cậu đã cứu tôi, nhưng việc cậu tự tiện chạy tới đây là đã vi phạm quân quy của Arthur, cậu sẽ bị phạt, hiểu không? Có lẽ bây giờ quay về vẫn còn kịp!”

“Không, Lâm Linh!” Lancelot cắt đứt lời của nàng, “Ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để nàng lại phải chịu bất kỳ thương tổn nào!”

“Không được, tiểu Lan.....”

“Ta nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì, bởi vì ta —” Lancelot đột nhiên nhận ra được điều gì, không nói tiếp nữa, đôi mắt lam dâng lên vài tia khao khát, nhưng nhanh chóng bị sự dịu dàng vốn có che đi.

Hành động tiếp đó của hắn khiến Lâm Linh giật mình, đột nhiên hắn quỳ xuống trước mặt nàng, gần từng chữ: “Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng, vương hậu England tương lai của ta.” Bỗng bề yên tĩnh, tựa như chỉ còn tồn tại duy nhất âm thanh trong trẻo ấy, “Ta lấy danh nghĩa của mình xin thề, sẽ bảo vệ nàng bằng cả mạng sống của mình.”

Nhìn ánh mắt kiên định của hắn, ngực Lâm Linh đột nhiên nóng lên, như có một cỗ nhiệt sắp sửa trào ra.

“Lancelot kỵ sĩ, ta tiếp nhận lời thề của ngươi.” Nàng trầm giọng nói, đôi mắt ánh lên. Nàng không đỡ Lancelot đứng dậy, ngược lại khụy một chân quỳ xuống như hắn. Rồi nhẹ nhàng ôm lấy hắn, đôi môi khẽ mím mở ra: “Ta công nhận ngươi chính là người bạn cũng là thân nhân duy nhất của ta.”

Lancelot khẽ mỉm cười, đôi mắt sáng như sao nhưng lại khẽ âm trầm đi.

Bằng hữu và thân nhân, có lẽ đó là vị trí cao nhất mà hắn đạt được trong lòng nàng.

Trên phương diện khác, đại quân Arthur dễ dàng tiêu diệt quân đội Wales, nhanh chóng quay về vương đô Camelot.

Nhưng chờ đợi quốc vương bệ hạ lại là một tin tức khiến hắn giận đến sôi máu.

Đệ nhất kỵ sĩ Lancelot mang theo vương hậu tương lai cùng bỏ trốn!

Bóng đêm sâu không nhìn thấy điểm cuối, yên lặng trải dài không một ngôi sao to điểm, phủ lên cả vương cung một màn đêm tĩnh mịch. Ngọn nến trong màn đêm nhảy lên một cách quý dị, như một té đàn tiền người từ biển sâu lên bầu trời.

Quốc vương tuổi trẻ lẳng lặng ngồi trong phòng mình, ánh nến hai bên trong căn phòng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng khó hiểu của hắn, đôi tay khẽ run rẩy thể hiện sự cô đơn giận của hắn.

“Bệ hạ, kỵ sĩ Lancelot lần này chẳng những tự tiện kháng quân lệnh, còn nhân cơ hội mang vương hậu đi, thật là không để đệ vào mắt mà.” Morgan phu nhân chớp thời cơ tiếp tục chia rẽ.

“Đừng nói nữa, tỷ tỷ!” Hắn cắt lời nàng, mạnh tay hất toàn bộ dụng cụ trên bàn xuống đất, tiếng vỡ bèn nhọt vang lên trong không khí, như rạch một đường khe chói chang trong màn đêm tĩnh lặng.

Đệ nhất kỵ sĩ và tỷ tỷ thân sinh, đến cùng thì hắn nên tin bên nào?

“Bệ hạ, chẳng lẽ đến tỷ tỷ của mình mà đệ cũng không tin sao?” Morgan phu nhân nhất thời đỏ vành mắt, cổ nín lệ nước nở nói, “Chẳng trách Lâm Linh hết lần này tới lần khác kéo dài hôn kỳ, hóa ra nàng ấy vốn không muốn kết hôn với đệ, người trong lòng nàng ấy vốn là Lance —”

“Tỷ tỷ, cảm ơn!” Arthur lại mất không chế cắt lời nàng.

Không hiểu tại sao, đầu óc lúc này của hắn hoàn toàn bị sự tức giận bao phủ, càng ngày càng không đủ tỉnh táo để phân tích vấn đề, cả người như bị một loại tâm tình thô bạo chiếm giữ, đầu óc..... Tựa như hiện tại, một ý niệm cuồng loạn tàn nhẫn đang xâm chiếm lấy tâm trí hắn —

“Truyền lệnh của ta, lập tức bảo Gawain, Khai và Đặc Lý Ti đi cứu vương hậu.” Hắn thoáng dừng lại, “Nếu Lancelot dám có bất kỳ hành động phản kháng nào, giết, không tha!”

Để tránh né tai mắt Morgan phu nhân, Lancelot và Lâm Linh ẩn nấp trên một thị trấn nhỏ ở nước Pháp. Trong trấn có một tòa giáo đường cũ, là nơi nghỉ chân tạm thời của bọn họ. Sau khi đã nghe được tin Arthur đã trở về, bọn họ lập tức quyết định theo kế hoạch về Camelot, sau đó để Lancelot đưa Arthur gặp riêng với Lâm Linh, đến lúc đó bọn họ kể rõ lại sự tình cho Arthur nghe.

Sáng sớm, Lâm Linh đã dẫn ngựa tới bên hồ, sau một đêm ở trong giáo đường toàn mùi sáp nến, ra ngoài hít thở buổi sáng quả là một việc vô cùng sáng khoái. Trên mặt hồ giăng ngang một tầng sương mờ, cầu đá bắc ngang hồ trong sương như một dải lụa mảnh, tĩnh lặng huyền mỹ. Trên bờ cỏ bên hồ, những đóa đing hương tím âm thầm nở rộ, lộ ra vẻ đẹp trong suốt, mùi hương thanh nhã trong không khí.

Lâm Linh yêu thương vỗ đầu con ngựa: “Uổng nhiều một chút, để có thể nhanh chóng đưa ta về lại bên người Arthur.”

“Yên tâm đi, nàng sẽ nhanh chóng gặp lại được bệ hạ thôi.” Lancelot mỉm cười nhìn nàng, nụ cười còn mê người hơi cả ánh nắng buổi sớm hay những đóa đing hương.

Lâm Linh khẽ cau mày, “Nhưng tiểu Lan, tôi vẫn luôn có cảm giác phải nói ra chuyện quan trọng gì đó với cậu.”

“Đừng ép buộc bản thân quá, Lâm Linh.” Lancelot thu lại nụ cười, “Thật ra ta đã suy nghĩ rất lâu về việc tại sao lại quên được nàng, nhưng rốt cuộc vẫn không hiểu tại sao, chuyện này thật kỳ lạ.”

“Tôi cũng không rõ.” Lâm Linh áy náy cúi đầu, sao nàng có thể nhẫn tâm nói cho họ biết, thật ra bọn họ chỉ là những nhân vật trò chơi được lập trình, mất trí nhớ là do dữ liệu bị hỏng!

Không, nàng nói không được.

Nhưng, sao dữ liệu bị mất lại có thể tự động khôi phục được nhỉ?

“Những chẳng phải cậu cũng đã nhớ tôi lại rồi đó sao, không uổng công tôi chăm sóc cho tiểu đâm lâu như vậy.” Miệng của nàng lại nở một nụ cười.

“Tiểu đâm?” Lancelot sững sốt.

“Chính là chú nhím nhỏ của cậu đấy.” Nàng nháy mắt mấy cái.

Hắn không khỏi ách nhiên thất tiểu, ánh mắt lại tràn ngập nhu tình nhìn nàng: “Ta thật cảm tạ Thượng Đế, để cho ta lại nhớ tới nàng.” Ánh mắt của hắn hư ảo rộng sâu thẳm, khiến trống ngực Lâm Linh khẽ giật mổ cái, nàng vội vàng dựa thế vỗ vai hắn, “Tôi đã nói rồi mà, tiểu Lan là người bạn tốt nhất của tôi, sao có thể quên được.”

Hắn mỉm cười: “Chúng ta cũng nên lên đường thôi.”

Lâm Linh gật đầu, đang tính nói chuyện, đột nhiên thấy ánh mắt của Lancelot trở nên kỳ quái.

“Tiểu Lan, sao vậy?”

Lancelot đưa tay bảo nàng im lặng, lại cẩn thận lắng nghe vài giây, sắc mặt khẽ đổi, thấp giọng nói: “Có người tới.”

Lời hắn vừa dứt, đột nhiên có ba tên kỵ mã xông ra từ bụi rậm, như những thiên binh thiên tướng xuất hiện trước mặt họ!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158

Tên kỵ sĩ cầm đầu tóc vàng mắt lục, vừa hoa lệ lại vừa ưu nhã, mà hai tên kỵ sĩ bên cạnh hắn cũng rất có phong thái, tuấn tú động lòng người, như vừa bước ra từ trong tranh, hợp thành một tổ hợp ba người hoàn mỹ!

Lâm Linh xoa xoa hai mắt của mình, không sai! Thật là Khai, Gawain, còn có Đặc Lý Ti. Tại sao bọn họ lại ở đây?

Về mặt Khai bình tĩnh, xoẹt một tiếng rút trường kiếm ra, cao giọng nói: “Lancelot, lá gan của cậu cũng thật lớn, lại dám dụ dỗ vương hậu tương lai bỏ trốn cùng người!”

“Cậu nói cái gì? Bỏ trốn?” Lâm Linh nhảy dựng lên, cả giọng cũng lạc đi, “Tôi bỏ trốn với Lancelot khi nào?! Morgan phu nhân muốn thiêu sống tôi, là Lancelot đã cứu tôi mới đúng!”

“Cái gì?” Gawain kinh ngạc, ánh mắt dò xét, “Nàng nói Morgan phu nhân muốn thiêu chết nàng? Chuyện này sao có thể?”

“Chuyện bỏ trốn nhất định là Morgan dựng lên cho các cậu nghe rồi.” Ánh mắt Lancelot phức tạp, “Các cậu cũng không phải chỉ mới quen biết tôi hôm qua, chẳng lẽ tôi là người thế nào, các cậu không rõ sao?”

“Lancelot, là đồng đội, chúng ta cũng không tin cậu lại có thể làm ra chuyện này, nhưng bộ hạ đã tức giận lắm rồi, thậm chí còn nói, nếu cậu dám phản kháng, thì cứ giết không tha. Cho nên, khả năng duy nhất trước mắt chỉ có,” Khải bỏ đi về cột nhà thường ngày, về mặt ngưng trọng, “Đưa Lâm Linh cho ta, sau đó cùng chúng ta về giải thích rõ ràng với bộ hạ.”

“Lancelot, đây là cách duy nhất. Nói cách khác, đừng trách chúng ta hạ thủ không lưu tình.” Đặc Lý Ti lạnh lùng tiếp lời.

Gawain không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua Lâm Linh, ánh mắt khẽ dừng lại nơi cổ tay đang băng bó của nàng.

Vừa nghe được mấy chữ giết không tha, Lâm Linh cảm thấy đầu mình như ngừng hoạt động. Nàng không thể tin được đó là lời mà Arthur đã nói ra, hẳn muốn giết Lancelot? Không thể nào!

“Tôi trở về với các cậu, giải thích với Arthur.” Lâm Linh vừa tiến lên được hai bước thì đã bị Lancelot kéo lại.

“Nàng sẽ không trở về.” Hắn gắng mạnh từng chữ.

“Tiểu Lan?” Lâm Linh khó hiểu nhìn hắn.

“Chuyện này thật kỳ quái, bọn họ không được thông báo gì về buổi hòa bình, ta thấy có lẽ Morgan phu nhân cũng hạ ma pháp với mấy người bọn họ rồi, nếu vậy thì đối với nàng là quá mức nguy hiểm, ta không thể để nàng cứ vậy mà quay về.” Lancelot thấp giọng nói bên tai nàng.

“Lancelot, cậu có biết mình vừa nói gì không đó?” Mặt Khải đỏ bừng, “Đồ ngốc, tôi không muốn động thủ với cậu! Sao cậu lại không theo chúng tôi quay về!”

Một bên là quốc vương mà mình sẽ cống hiến sự trung thành cả đời, một bên là đồng đội kẻ vai chiến đấu với mình, sự lựa chọn khó khăn này khiến Khải chần chừ mãi không ra tay.

Đặc Lý Ti ngẩng đầu nhìn Khải, đột nhiên rút bảo kiếm, nhanh chur chớp đánh ụp về phía Lancelot.

Mặc dù kiếm pháp Đặc Lý Ti cực kỳ cao siêu, nhưng dù sao vẫn không phải là đối thủ của đệ nhất kỵ sĩ, mấy mấy chục hiệp dây dưa, hắn dần dần rơi vào thế hạ phong. Vụt một cái, vai của hắn đã bị trúng một kiếm!

“Đặc Lý Ti!” Sắ mặt Khải đại biến, lập tức cầm kiếm xông lên. Gawain thấy tình thế không ổn, cũng lập tức rút kiếm xông vào cuộc hỗn chiến.

“Dừng tay! Ta bảo các người dừng tay!” Lâm Linh không quan tâm gì nữa, xông thẳng vào cuộc hỗn chiến cố gắng ngăn bọn họ lại. May mà chiêu chiến đấu quen mình này của nàng dùng được, vì sợ mình sẽ đánh trúng vương hậu tương lai, mấy tên kỵ sĩ này lập tức thu hồi lại kiếm của mình.

“Các người đều là những bằng hữu tốt cùng ra vào thập tử nhất sinh, sao lại có thể giết hại lẫn nhau? Ta không cho các người đánh nữa, ta quyết định trở về, cho dù nàng ta có nguy hiểm cỡ nào, ta cũng sẽ đối mặt!” Câu cuối của Lâm Linh chính là nói với Lancelot.

Lancelot chậm rãi buông kiếm trong tay, định nói gì, nhưng đúng lúc đó, từ xa truyền tới một loạt tiếng vó ngựa, dường như rất đông. Mọi người ngưng thần nhìn lại, và một lá cờ sư tử đỏ đập vào mắt bọn họ.....

“Đó không phải là quân đội của bộ hạ sao?” Khải kinh ngạc chỉ vào lá cờ.

“Chẳng lẽ bộ hạ nghĩ chúng ta không phải là đối thủ của Lancelot nên phải tiếp viện tới?” Về mặt Gawain khẽ khó chịu.

Trong nháy mắt, mấy trăm kỵ sĩ hùng hổ đứng trước mặt bọn họ, ai ai cũng đều mang mũ giáp nên không nhìn rõ được khuôn mặt của ai, nhưng tên cầm đầu thì chính là kỵ sĩ Perth! Hắn vừa thấy Lancelot và Lâm Linh, lập tức bảo thủ hạ xông lên bắt bọn họ lại!

“Perth, khi nào thì bộ hạ cho phép người mang nhiều người đến vậy để cản trở?” Khải nhảy dựng lên, không hề che dấu sự bất mãn của mình.

“Cản trở?” Perth cười lạnh, “Các người chỉ có ba nhân mạng, vốn chẳng phải đối thủ của Lancelot. Nói cách khác, Đặc Lý Ti sao lại bị thương thế kia?”

“Người!” Vừa nghe thấy thế, hắn liền rống lên giận dữ, nếu Đặc Lý Ti không kéo hắn lại, chỉ sợ hắn ta sẽ xông lên một mất một còn với Perth.

“Bộ hạ chắc chắn sẽ không hạ lệnh kiểu này. Nếu ta không làm, hơn phân nửa là do kẻ khác giả danh bộ hạ.” Lancelot vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nhưng khóe mắt màu lam lại đang ánh lên tia sáng bén nhọn.

Perth hừ lạnh: “Đúng vậy, chính là Morgan phu nhân sợ vạn nhất sẽ xảy ra chuyện gì nên mới bảo ta tới tiếp viện. Lancelot, mặc dù người thân là đệ nhất kỵ sĩ, nhưng nếu đối thủ của người là năm trăm kỵ sĩ, thì hẳn phần thắng cũng không lớn đâu.” Nói xong, hắn vung tay lên, “Lập tức bắt hai người bọn họ lại!”

Lời hắn vừa dứt, năm trăm kỵ sĩ ồ ạt xông về phía Lancelot và Lâm Linh. Lancelot vội vàng chắn trước Lâm Linh, cố gắng chống đỡ mọi ánh kiếm từ bốn phương tám hướng cho nàng. Tuy di chứng sau lần bị thương bên vai phải vẫn còn, nhưng Lâm Linh cũng không cam chịu, nhấc một thanh kiếm rơi gần đó lên tham gia cuộc chiến.

Kỳ thật lúc nghe được cái tên Morgan phu nhân, Lâm Linh đã thấy có cái gì đó không đúng, thể công của đám kỵ sĩ này vô cùng sắc bén tàn nhẫn, quả thực là đang cố đẩy bọn họ vào chỗ chết.

“Lâm Linh, nhất định lại là Morgan phu nhân giờ trò quỷ.” Lancelot thuận tay lại đánh gã thêm một tên, “Chúng ta chạy khỏi đây trước đã!”

Lâm Linh ré lên, lại cố sức chặn thêm một lần công kích.

Có lộn không vậy, 500 người vs 2 người, nhờ, khoảng cách không nhỏ đâu.

Ngay cả đám người Gawain đứng một bên xem cũng cảm thấy có cái gì đó bất thường, nhưng lúc này khắp nơi toàn người ngựa hỗn loạn, bọn họ nhất thời không không chế được cục diện.

Trên người Lancelot loang lổ máu, tuy đa số đều là máu của kẻ địch, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy ghê người. Đối phương không ngừng ngã xuống, huyết sắc trên người hắn cũng ngày càng nồng đậm tươi đẹp hơn.

“Tiểu Lan!” Lâm Linh lo lắng liếc sang hắn, không để ý tới một kiếm đang bổ về phía mình.

“Lâm Linh, chúng ta đi!” Lancelot nhanh tay đánh bay nhát kiếm kia, kéo tay nàng chạy về phía trước.

“Tiểu Lan, không thể cứ tiếp tục như vậy được! Để tôi theo bọn họ trở về đi!”

“Không được, nàng cũng thấy rồi đấy, Morgan phu nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, ta tuyệt đối sẽ không nàng mạo hiểm!”

“Nhưng vẫn còn Arthur ở.”

“Bệ hạ cũng chưa chắc có thể bảo vệ cho nàng!” Lancelot cắt phăng lời nàng.

Lâm Linh vừa chạy vừa nhìn lại phía sau một cái, chỉ thấy có một đám kỵ sĩ đang không ngừng đuổi theo, lại nhìn về đám bụi đất đang bay mịt mù phía trước, thoát nhìn như cũng đang có một đội nhân mã đang tiến về phía này.

“Tiểu Lan, chẳng lẽ cũng là người của Morgan phu nhân sao?” Nàng căng thẳng.

Lancelot nhắc mắt, vừa lúc trông thấy một lá cờ như ẩn như hiện, không khỏi thốt lên: “Đó là huy hiệu của vương tộc Pháp!” Nghe hắn nói thế, Lâm Linh cũng dần nhận ra, phải rồi, nơi này không phải chính là biên giới nước Pháp sao? Vương tộc Pháp xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì là lạ!

Chỉ là, những người Pháp này cũng đâu giúp được gì cho họ.

Cho đến khi đội nhân mã đi tới trước mặt, Lâm Linh tò mò ngẩng đầu, đột nhiên thấy tên nam tử cầm đầu có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu. Nhưng nam tử kia ngược lại vừa nhìn thấy Lâm Linh thì vô cùng kinh ngạc, còn kích động lập tức xoay ngựa lại tới gần!

Lancelot cảnh giác kéo Lâm Linh ra phía sau, tư thế chuẩn bị công kích.

“Lâm Linh, cô không nhớ tôi sao? Là tôi đây, tôi là Boralias!” Nam tử kia hưng phấn chỉ vào bản thân.

Boralias? Lâm Linh cố lục lại trong trí nhớ cái tên này.

“Xem ra cô thật sự quên rồi, Meta mà biết thì nhất định sẽ buồn vô cùng.” Hắn dường như hơi thất vọng, “Nếu không nhờ cô, tôi sẽ không thể nào được ở cạnh Meta.”

“Người là kỵ sĩ Boralias?” Lâm Linh rốt cuộc cũng tìm ra được một đoạn ký ức về hắn, đúng rồi, chẳng phải là lúc mới vào trò chơi, nhờ nàng nên kỵ sĩ Boralias này với cô nàng tên Meta mới đi cùng nhau, không ngờ hôm nay lại gặp được hắn ở đây!

“Rốt cuộc cô cũng nhớ ra!” Boralias cười cười, nhưng nụ cười nhanh chóng vụt tắt, “Xem bộ dáng hai người thì hình như đang bị truy đuổi? Vậy là sao? Tôi nghe nói cô sắp thành vương hậu của England mà.”

“Hiện giờ không có nhiều thời gian để giải thích, thực ra tôi.”

“Cô đừng lo, đám truy binh này cứ để tôi.” Boralias chỉ con ngựa bên người, “Cứ đi tới Paris né tạm một thời gian đi.”

“Như vậy sao được! Tôi không thể liên lụy cậu được.” Lâm Linh lắc đầu.

“Vương thái tử điện hạ, đây chính là vương hậu tương lai của England đấy.” Kỵ sĩ bên cạnh Boralias đột nhiên cất lời.

Cái gì! Trán Lâm Linh nhất lời chày xuống vài cái hắc tuyến, lắp bắp nói: “Cậu. Cậu. Vương thái tử.” Lão Thiên ơi! Boralias chính là vương thái tử nước Pháp!

“Tôi đã nói rồi mà, mẫu thân của ta chính là biểu muội của quốc vương Pháp, nhưng do bệ hạ không có con nối dõi nên mẫu thân ta đưa ta sang cho

người, nên ta đương nhiên trở thành người kẻ vị.” Boralias mỉm cười, “Được rồi, các người đi trước đi. Lâm Linh, cứ coi như đây là tạ lễ của tôi dành cho cô.”

Lâm Linh còn tính nói gì nhưng lại bị Lancelot kéo lên ngựa. Lần này Lancelot chỉ nói một câu cảm ơn rồi giục ngựa chạy thẳng tới Paris.

Mấy tên kỵ sĩ sau khi trở về báo cáo tình hình lại với Arthur, biểu hiện của quốc vương lại tỉnh táo vô cùng.

Gương mặt trong trẻo lạnh lùng của hắn không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, hoàn toàn cứ như ở địa vông, không nhìn được. Chỉ có thể cảm nhận được một khí tức quanh hắn khiến người ta cảm thấy bất an. Nhất là đôi mắt tím không có một chút tình người nào kia — màu tím rất cạn, nhưng lại sâu như không thấy đáy. Cái lạnh khủng bố này cứ như những tảng băng vĩnh hằng ở bắc cực, luôn khiến cho kẻ khác không khỏi phải run rẩy.

“Vương thái tử nước Pháp sao lại can các người? Sao hắn lại biết được Lâm Linh?” Morgan phu nhân đánh vỡ không khí ngột ngạt này.

“Chuyện này chúng tôi cũng không rõ, nhưng hình như chúng tôi đã gặp vương thái tử này ở đâu rồi thì phải.” Khải suy nghĩ một chốc rồi đáp. Vì những ký ức về Lâm Linh đều đã bị mất, nên hắn cũng không tài nào nhớ nổi những chuyện về Boralias.

“Thật sự là quá quái, bệ hạ, đám người Gaul kia căn bản là không để ngài vào mắt mà!” Morgan phu nhân cảm phẫn nói.

“Morgan phu nhân, còn chưa nói tới chuyện này.” Gawain chuyển mắt sang nhìn nàng, “Tại sao cô lại tự tiện dụng binh vậy?”

“Chuyện này ta cũng muốn hỏi rõ ràng, khi đó cục diện vô cùng hỗn loạn, thiếu chút nữa là giết luôn cả Lâm Linh!” Khải cũng lập tức tiếp lời.

Ánh mắt Arthur tối sầm, im lặng nhìn tỷ tỷ của mình, như đang chờ một lời giải thích thỏa đáng từ phía nàng.

Morgan phu nhân chưa nói lời nào, vành mắt đã phớt hồng, như nén nức nở nói: “Đúng, lần này là ta sai. Bệ hạ, đệ trừng phạt ta đi!”

“Bệ hạ, Morgan phu nhân cũng chỉ là lo sẽ không đối phó được với đệ nhất kỵ sĩ, nên mới làm ra quyết định như vậy. Thuộc hạ cũng cam nguyện tiếp nhận xử phạt, nhưng mọi chuyện Morgan phu nhân làm đều vì bệ hạ, mong ngài suy xét!” Perth cố giải vây cho nàng ta.

“Bệ hạ..... Ta..... Ta biết Lâm Linh quan trọng với đệ đến thế nào, nên mới lo sợ bọn họ sẽ không mang được Lâm Linh trở về, nên mới gat đệ làm ra chuyện như vậy..... Xin lỗi, Arthur, đều là lỗi của tỷ, đệ trừng phạt tỷ đi.....” Bờ vai nhỏ của Morgan phu nhân khẽ run rẩy, trông càng thêm yếu ớt đáng thương.

“Được rồi, đừng nói gì thêm nữa.” Arthur mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm sang Khải, “Vậy là, Lâm Linh đang ở Pháp sao?”

“Đúng vậy, bệ hạ.” Khải gục đầu.

“Tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây? Bệ hạ, bọn người Gaul càn rỡ như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nhìn bọn chúng mang vương hậu của chúng ta đi như vậy ư? Nếu những nước láng giềng mà biết được chuyện này, chẳng phải sẽ chê cười chúng ta ngay cả vương hậu của mình mà cũng không bảo vệ được hay sao?” Perth lại lo lắng nói.

“Perth, người im miệng cho ta!” Khải trừng mắt lườm hắn.

“Perth, sao người lại dám nói vậy.” Ngay cả Morgan phu nhân đang im lặng rơi lệ cũng xoay người, giương lên một đôi mắt tím trong suốt ánh lệ quang, “Bây giờ ta chỉ có một lo lắng, nhờ nếu vương thái tử điện hạ còn có tâm cơ gì khác, như vậy tình cảnh của Lâm Linh sẽ vô cùng nguy hiểm.....”

Arthur đột nhiên đứng dậy lạnh lùng mở miệng: “Truyền lệnh của ta, lập tức tập kết quân đội, ngay hôm sau tấn công Pháp!”

“Bệ hạ!” Máy kỵ sĩ đồng thời chấn động.

“Bệ hạ, ngài vừa mới chinh chiến Wales trở về, các binh sĩ cũng chưa hoàn toàn hồi phục, hiện giờ cũng không phải là thời cơ thích hợp để chúng ta đánh Pháp!” Khải không ngừng can ngăn.

Mấy người khác cũng phụ họa theo, muốn bỏ đi ý niệm điên rồ này trong đầu tên quốc vương, nhưng ai cũng không hề phát hiện ra nụ cười quỷ dị đang dần nở trên môi Morgan phu nhân.

“Ta đã quyết định.” Arthur lặp lại lần nữa, “Không ai có thể thay đổi quyết định này của ta.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn ra cửa sổ. Hoàng hôn đang sắp bị bóng tối thay thế, bầu trời bi tráng mà đẹp đẽ, như như một đàn tế rộng lớn, mặt trời lặn làm một mảng trời đỏ như máu. Mà ở rừng cây phía xa, bóng tối đã bao trùm một mảnh. Sông đào bảo vệ thành dưới ánh chiều ánh lên như một dòng máu với những con sóng cam bạc đầu, trầm lắng chảy vào đêm khuya, không biết trôi về đâu.

Qua vài ngày sau, Arthur mang quân lên đường tấn công Pháp. Mà lúc này, Lâm Linh vẫn hoàn toàn không biết gì về trận chiến tranh sắp xảy ra. Đối mặt với Morgan phu nhân luôn tìm trăm phương ngàn kế đẩy nàng vào chỗ chết, Lâm Linh bây giờ cũng không biết mình nên làm như thế nào. Nếu là người khác, nàng còn có thể dối đầu, nhưng đây chính là tỷ tỷ của Arthur, nàng biết làm thế nào? Nếu Arthur mà biết chính tỷ tỷ của mình đã làm ra những chuyện này, thì chính hắn sẽ bị thương tổn đến thế nào..... Huống hồ..... chưa chắc hắn đã tin.....

“Lâm Linh, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi sau.” Lancelot đưa nước cho nàng, “Tạm thời hắn là không còn truy binh.”

Lâm Linh gật đầu, lại lẩm nhẩm: “Tên Arthur ngu ngốc này, chắc sẽ không lại tin mấy chuyện hoang đường của Morgan phu nhân chứ? Đệ nhất kỵ sĩ và vương hậu tương lai bỏ trốn, chuyện đó chỉ có kẻ ngốc mới tin.”

“Morgan phu nhân vì che dấu tội hại nàng, chỉ có thể nói dối như vậy. Nhưng dù sao nói dối cũng vẫn là nói dối, cũng sẽ đến lúc bị vạch trần.” Trên mặt Lancelot vẫn là nụ cười theo thói quen.

Một nụ cười khiến cho người khác không tự chủ cảm thấy an tâm.

Đúng lúc này, một con bồ câu xám đột nhiên bay đến trước mặt bọn họ, vỗ hạ cánh trên tay Lâm Linh. Nàng liếc mắt xuống chân chú chim thì thấy có một tấm vải màu đỏ, tim khe giật thót một cái, đây không phải chính là ám hiệu mà lúc trước nàng và Parsifal đã trao đổi sao?

Chẳng lẽ tiểu Pars đã biết được chén thánh nằm ở đâu?

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng rút mảnh vải đỏ ra, trên đó viết vài chữ nguệch ngoạc do viết trên cỏ, đại khái là hắn đã theo Galahad tới một nơi gọi là Kalmland, nếu không lầm, Galahad dường như đã cảm nhận được sự tồn tại của chén thánh, nhưng vẫn không tài nào tìm được để tài để giải ra vị trí của nó nằm đâu. Hắn vẫn đang tiếp tục ở lại cho đến khi tìm được chén thánh mới thôi.

Vừa nghe qua địa danh Kalmland, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy quen tai, trong lòng giật thót một cái, nghĩ lại tới đoạn văn tự luôn lặp lại trong đầu nàng như một cơn ác mộng.

Chiến dịch Kalmland chính là chiến dịch thảm thiết nhất trong lịch sử của Arthur vương. Arthur vương điều quân trở về trừng phạt Mor muru đồ soái vị..... Song phương đại quyết chiến trên thung lũng sông Camland, máu chảy thành sông, toàn bộ kỵ sĩ bàn tròn đều chết đi.....

“Lâm Linh, sao sắc mặt nàng kém quá vậy?” Giọng Lancelot kéo Lâm Linh về lại thực tại.

Nàng miễn cưỡng mỉm cười: “Không có gì, chỉ là có chút không thoải mái.” Nói rồi, nàng cất tấm vải đỏ vào trong ngực, trong lòng tràn ngập cảm giác bất an.

Chén thánh xuất hiện ở đó, là trùng hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159

Mặt trời bị che khuất sau từng lớp mây mù, bầu trời sáng ngời mà tái nhợt, nhưng đang hòa vào tuyết sương sau một đêm đọng lại thành những giọt nước. Mắt thấy trời sắp đổ mưa, Arthur cho quân đội của mình tìm một bãi đất trống, tạm thời nghỉ ngơi.

Từ lúc rời Camelot đến giờ, Arthur và đại quân của mình chưa được nghỉ lấy một lần, đêm ngày đều kiên trì chạy đi, nên giờ phút này ai cũng kiệt sức, cả người lẫn ngựa, đừng nói là chiến đấu, đến nghỉ ngơi còn không được.

Nhưng bọn họ vừa nghỉ ngơi chưa được bao lâu, một binh lính từ vương cung chạy tới. Sắc mặt hắn tái nhợt, lao đảo chạy tới ngã trước mặt Arthur, mấp máy môi mới bật ra được một câu: “Bệ hạ, có... có mưu phản!”

Những lời này như một quả bom chột nổ tung, ngay cả Arthur cũng sắc mặt đại biến, trầm giọng nói: “Ngươi nói lại lần nữa. Kẻ nào mưu phản?”

“Bệ hạ... Chính là Morgan phu nhân và con trai của bà ta Mordred... Hai mẹ con bọn họ đã khống chế toàn bộ vương cung, Morgan phu nhân nói... nói... muốn lập Mordred làm quốc vương England!”

Arthur khó tin nhìn hắn chằm chằm: “Ngươi nói cái gì, tỷ tỷ ta mưu phản?”

“Thiên chân vạn xác... Bệ hạ...” Tất cả mọi người cũng không thể nào tin nổi, nhất thời ai ai cũng khiếp sợ, không thể tiêu hóa nổi thông tin này.

Arthur nắm chặt quyền đánh mạnh lên vách tường, vang lên một tiếng khiến tim kẻ khác phải giật thót, thân thể cao ngất co rút lại, tựa hồ từ phế quân đến toàn cơ thể đều thống khổ, song trên gương mặt tuấn mỹ vẫn không biểu lộ bất kỳ cảm xúc điên rồ nào, chỉ có đôi lông mi thanh tú run rẩy lộ rõ về không chịu nổi sự thật trước mắt này.

Một lát sau, dường như đã phần nào bớt đi sự đè nén, hắn chán nản quỳ xuống đất, những khớp xương trắng bầy lộ mái tóc vàng vang lên những tiếng kêu răng rắc thống khổ.

“Tại sao... Tỷ tỷ... Tại sao...”

“Bệ hạ!” Khai đau lòng tiến lên đỡ lấy hắn, muốn an ủi nhưng lại không biết nên nói gì.

“Ca ca...” Arthur thấp giọng gọi cái xưng hô đã lâu không kêu, như chỉ có làm vậy thì hắn mới có cảm giác không bị tất cả những người thân của mình vứt bỏ.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là quốc vương của England, nên sau một thời gian ngắn ngủi mất khống chế, hắn đã nhanh chóng khôi phục lại sự tỉnh táo vốn có, như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

“Khai, truyền lệnh của ta, lập tức quay về Camelot.”

Nhận được tin đại quân Arthur đang quay đầu trở về, sớm đã ngờ tới kết quả này, Morgan phu nhân cũng lập tức ra lệnh cho con trai của nàng ta — Mordred mang theo quân đội tự mình nghênh đón Arthur.

Mọi thứ vốn đã nằm trong kế hoạch của nàng ta. Kể từ giây phút Morgan lên kế hoạch hòa bình với Lâm Linh, âm mưu của nàng ta cũng bắt đầu khởi động. Thông tri với Lancelot, chính là chắc chắn đối phương sẽ không ngại chuyện của bản thân mà đi cứu Lâm Linh. Tuy sự xuất hiện vương thái tử từ nước Pháp nằm ngoài dự đoán trong kế hoạch của nàng ta, nhưng thông qua lần xuất động của Perth, cơ hồ nàng ta đã đoán trước Arthur sẽ tự mình xuất chinh, khiến hắn và quân đội còn chưa kịp hồi phục đã phải rời khỏi Camelot, đây chính là thời cơ phản loạn tốt nhất của nàng ta.

Vài ngày sau, quân đội của Mordred và đại quân của Arthur gặp nhau. Vì quân số song phương tương đương nên không lập tức khai chiến, mà tạm thời bày binh bố trận cách xa nhau.

Nửa đêm, Arthur một mình ngồi giữa trại trước đám lửa, chăm chú nhìn vào đám lửa hồng bập bùng. Hắn cảm thấy suy nghĩ của mình bắt đầu hỗn loạn. Trong mơ hồ hắn lại nghe thấy tiếng kêu quen thuộc của một người: “Bệ hạ, bây giờ chưa phải là lúc khai chiến, nếu đánh, ngài sẽ chết. Chỉ cần kéo dài thêm vài ngày, ngài sẽ giành được chiến thắng cuối cùng.”

“Sự phụ, là người sao?” Arthur khẽ động dung, muốn tiến lên nhìn lại, nhưng lại không thấy được gì.

Hắn suy nghĩ một lát, rồi gọi kỵ sĩ Bối Đế Uy Nhĩ, người trung thành nhất bên người hắn. “Người thừa tới đàm phán với Mordred,” Arthur nói với hắn, “Chúng ta cần thêm thời gian, hãy hỏi hắn cần trao đổi điều kiện gì.”

Bối Đế Uy Nhĩ tuân theo lời hắn, không ngờ Mordred cũng đồng ý hoà đàm, điều kiện là Arthur phải chia cho hắn một nửa England, còn một nửa còn lại sau khi Arthur qua đời cũng phải đưa về tất cả.

Sáng sớm ngày hôm sau, Arthur và Mordred lên đường tới chỗ ký kết hiệp định hòa bình. Trước khi xuất phát Arthur vương vẫn không quên dặn bọn kỵ sĩ của hắn: “Mọi người phải cẩn thận. Nếu đối phương có kẻ rút kiếm, chúng ta lập tức khai chiến.” Hắn tin rằng Mordred cũng sẽ nói như vậy với thù hạ của hắn.

Lúc ánh mặt trời mọc lên từ phương đông cũng chính là lúc song phương đang loay hoay bày trận thế. Arthur và Mordred tự mình đi về phía cánh tiền, chuẩn bị đàm phán.

“Xin lỗi, bệ hạ, mọi thứ đều không phải là ý của ta.” Mordred bắt chuyện trước, “Nhưng, đây là chuyện mà ta không làm không được.”

Arthur khẽ nhíu mày: “Hóa ra từ trước đến giờ ngươi vốn không hề bị câm.”

“Từ nay về sau ta sẽ không giả vờ bị câm nữa.” Ánh mắt Mordred phức tạp nhìn hắn chằm chằm, “Bởi vì, một quốc vương England thì không thể nào lại bị câm được.”

Lờ hắn vừa dứt, bọn kỵ sĩ phía sau Arthur liền bùng lên giận dữ.

Arthur cũng không tốn miệng lưỡi với hắn nữa, vì yêu cầu hiện tại của hắn chính là thời gian, cản trì hoãn được càng lâu thì càng tốt. Nhưng thật không may, đúng lúc đó, một con xà độc chậm rãi trườn qua chỗ của Arthur vương đang ngồi, như một u linh trong bụi cỏ, bất thành linh cắn vào chân của một kỵ sĩ. Tên kỵ sĩ kia chưa kịp nghĩ gì đã rút kiếm ra, chém con rắn kia thành hai nửa.

Mordred vừa thấy kiếm quang của đối phương lóe lên, tưởng rằng đối phương đánh lên, lập tức rút cung tên, không thèm nói đạo lý bắn chết tên kỵ sĩ kia! Việc này lập tức gây rối loạn nội bộ, song phương bắt đầu lao vào hỗn chiến với nhau. (tui tẻ đây là cái lý do đánh nhau lãng nhất trên đời -_-)

Thấy tình huống như vậy, Arthur đã nhận ra chiến tranh là điều không thể tránh khỏi.

“Ý của Thượng Đế!!” Hắn giờ trường kiếm hô lớn một tiếng rồi xông thẳng vào chiến trường.

“Ý của Thượng Đế!!” Tất cả kỵ sĩ cũng bắt đầu hô lớn theo, duy trì đội hình tiến lên nhằm vào đối phương.

Trong không trung tràn ngập những mũi tên bay tới bay lui, khắp nơi đều là tiếng va chạm vào nhau của binh khí.

Cả thung lũng sông bằng phẳng trở thành một chiến trường, kỵ sĩ, kỵ binh, bộ binh, hỗn chiến cùng một chỗ, ngay cả bãi cỏ xanh cũng bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ.

Cùng lúc đó, Lâm Linh đang ở Pháp không hiểu sao đột nhiên cảm nhận được một trận rét run kinh hoàng.

“Không có gì, Lâm Linh?” Lancelot ân cần hỏi han.

Lâm Linh lắc đầu, chợt thấy có một bóng đen xẹt qua trước mắt, ngẩn đầu nhìn lại, hóa ra đó chỉ là một con quạ đen bay ngang qua.

Nàng chưa bao giờ thấy quạ đen lại bay thấp như vậy.

Quạ đen! Không biết tại sao, lúc nàng nhìn thấy con quạ kia, trong đầu dường như có cái gì đó đang bắt đầu mờ ra, trong đầu hiện lên một loạt những hình ảnh, đó chính là cảnh hôm ấy nàng bị hóa hình...

Nhưng những hình ảnh đó đang không ngừng biến hóa... từng hình ảnh chồng lên nhau, như đang cố lùi lại trước vụ hóa hình ấy...

Tại sao... Tại sao mọi thứ lại như vậy? Nàng lơ mơ nhớ lại lời Lancelot đã nói: Ta nghe nói trong hắc ma pháp có một loại ma pháp, nó sẽ khiến người ta quên đi một thứ gì đó. Nhưng nếu muốn thực hiện được ma pháp này thì cần phải có thi thể của động vật, chỉ khi nà nàng nhìn thấy được con vật đó thì mới có thể giải trừ được ma pháp.

Chẳng lẽ quạ đen chính là mấu chốt giải trừ ma pháp?

“A!” Lâm Linh hét to, thất kinh nhảy dựng lên, nói với Lancelot, “Tiểu Lan, chúng ta lập tức quay lại! Lập tức quay lại mau! Tôi nhớ ra rồi! Morgan phu nhân, bà ta muốn mưu phản!”

Lancelot sững sờ: “Morgan phu nhân muốn làm phản?” “Đúng vậy, tiểu Lan, cậu hãy tin tôi, thật sự bà ta đã nói như vậy. Còn chiếc vô kiếm của vương giả chi kiếm, cũng là do nàng ta đang giữ. Tất cả những âm mưu đều là do bà ta bày ra! Bà ta muốn đưa Mordred lên để lật đổ Arthur!”

Thần sắc Lancelot tối sầm: “Chuyện này không thể chậm trễ thêm được, chúng ta phải mau chóng trở về.”

Bọn họ vừa mới bước lên lưng ngựa thì đã bị một nhân mã chắn ngang đường đi, tên kỵ sĩ nước Pháp sau khi đánh giá họ cưỡi lần, không chút hoang mang mở miệng: “Hóa ra là các người, lại gặp mặt.”

Lâm Linh nhìn thấy hắn thì mới chợt nhận ra hắn chính là tên kỵ sĩ đi bên cạnh vương thái tử hôm ấy. Vì vậy vội vàng lễ phép đáp lại: “Xin chào, chuyện lần trước vô cùng cảm tạ vương thái tử.”

Nhưng tên kỵ sĩ lại hừ lạnh: “Xem ra các người vẫn chưa biết mình đã gây ra phiền phức gì cho vương thái tử, tên Arthur vương kia đang mang binh tấn công nước Pháp kia.”

“Người nói cái gì!” Lâm Linh kinh ngạc. Xã hội cổ đại thông tin không truyền đi nhanh được, nếu không Lâm Linh cũng sẽ không đến bây giờ mới biết được tin tức động trời này.

“Tuy nhiên thật không ngờ, tỷ tỷ cùng mẹ khác cha của hắn lại thừa dịp này mưu phản, nghe nói song phương đánh nhau ở Kalmnd đã vài ngày, phòng chừng hắn là lưỡng bại câu thương đi.”

Nghe được địa danh này, Lâm Linh hít vào một ngụm khí lạnh. Trong khoảnh khắc nàng có cảm giác như ngừng thở. Trong đầu hồi tưởng lại đoạn văn mang hai chữ Kalmnd kia, lại sao lúc nào cũng là Kalmnd!

Màn đen của sự tuyệt vọng lại bao trùm lên người của nàng, dưới chân nàng như đang giẫm lên hư không, một bức tường mang tên trốn tránh đang chắn trước mặt nàng, khiến nàng không có dũng khí để thừa nhận...

“Lâm Linh,” Lancelot trầm giọng nói, “Mau trấn tĩnh lại, Lâm Linh, chúng ta phải mau đuổi theo!”

“Ừm.” Lâm Linh lên tiếng, hai chân ghim lấy bụng ngựa. Con ngựa bị đau hí dài, như một mũi tên lao ra ngoài. Lâm Linh ngồi trên lưng ngựa xóc nảy, trong lòng không ngừng cầu khẩn, hy vọng mình không đến quá trễ!

Con ngựa chạy như bay chừng ba mươi phút, Lâm Linh chợt nhớ ra phong hệ ma pháp của nàng đã có chút hồi phục, tuy không được lợi hại như trước nhưng thôi cứ dùng thử đi. Vì vậy nàng vội vàng niệm chú, quả nhiên tốc độ của con ngựa đã nhanh hơn rất nhiều.

Trận đấu kịch liệt ở thung lũng Kalmnd cuối cùng cũng đến hồi kết thúc.

Đến gần hoàng hôn, ánh chiều dần tàn đi, từ hướng tây lộ ra những đám mây màu đỏ, phần trên màu cam, mang một vẻ chết chóc, còn phương đông lại bị một tầng màu lam tái nhợt bao phủ. Trong thời khắc bóng đêm còn chưa hoàn toàn phủ xuống ấy, một số ngôi sao đã bắt đầu lấp ló sáng lên, hạ xuống một tấm màn che cho cuộc chiến. Áo giáp kỵ sĩ song phương rời rạc, đánh nhau nhiều lần khiến bọn chúng rã rời, tinh thần mệt mỏi, nhưng cước bộ vẫn chưa bao giờ ngừng lại.

Arthur không để ý bốn phía, chỉ thấy bốn bề đều là máu tươi và thi thể, bên cạnh hắn chỉ còn lại Bối Đế Uy Nhĩ đang bị thương nặng, những đồng bạn trung thành đều đã ngã xuống. Mordred mặc dù cũng tổn thất vô cùng lớn, nhưng thoạt nhìn vẫn chiếm thế thượng phong.

“Bệ hạ, nếu như người đầu hàng, nhất định ta sẽ tha cho người một mạng!” Đáy mắt Mordred mang theo tia tia áy náy.

“Là chiến sĩ, ta chỉ phục tùng kẻ chiến thắng ta; Làm quốc vương, ta sẽ không quỳ gối trước bất kỳ ai.” Arthur đứng trước bản doanh của mình. Nữ thần

vận mệnh đã tạo cho bọn họ một sợi tơ, và đã gắn kết họ lại vào buổi tối hôm đó.

Mordred trầm mặc trong chốc lát, lại cắn răng cầm trường kiếm vọt tới. Hai bên dây dưa với nhau, trường kiếm sắc bén nhằm vào cổ và vai của đối phương mà lao tới, máu tươi phun ra, nhuộm cả mảnh đất Kalmland một màu đỏ sẫm.

Lúc Lâm Linh và Lancelot chạy tới Kalmland, chiến tranh đã kết thúc. Hai mắt nàng đầm đìa nhìn chiến trường đầm máu, rầm một tiếng quỳ sụp xuống.

Nàng lơ mơ nhìn thấy được tên lính thổi kèn, một đen và màu đỏ hỗn động bi tráng, đó là nhiệt huyết, lửa cháy, trầm đêm, tử vong, tuyệt vọng, khóc than, dừng khí, kiên trì...

Ánh kiếm lóe lên sự hăng hái đầm máu, tin tưởng vào kiếm, vinh quang vì khái, vì ánh rạng đông mà chiến đấu không ngừng.

Nàng nhìn thấy quốc vương trẻ tuổi với đôi mắt tím mặc áo giáp, tay cầm binh khí, ánh mắt ấy dù nhìn từ xa vẫn ánh lên vẻ tôn nghiêm vạn nhất. Đang hăng hái chiến đấu một cách sinh tử.

... ánh kiếm cuối cùng lóe lên trong màn đêm, xé rách bóng tối, chảy ra những vệt máu đỏ sẫm sáng như ánh bình minh... Từ chân tới tay đều thấm đầy những máu, cánh cửa địa ngục lại một lần nữa khép kín, cắn nuốt toàn bộ tính mạng trên đời.

Lâm Linh như lâm vào trạng thái mịt mờ, từng bước như đi trên hư không, phiêu đảng không cố sức. Cho đến khi bóng người đầy máu kia đập vào mắt, một nỗi đau nhức mới khiến mặt nàng trắng bệch. Như một thau nước đá dội thẳng lên đầu nàng.

Đó là... Arthur...

Kiếm của Arthur đang nằm trên cổ họng Mordred, mà kiếm của Mordred cũng đang nằm trên ngực Arthur...

Mặt đất nhiều máu như vậy... Đó là máu thuộc về người mình yêu, giờ này giống như là đang làm bị thương chính mình.

Nàng lao đảo xông lên, ôm chặt thân thể kia vào lòng... Nói mê ni non, trong đôi mắt đen nhánh là sự bi thương. Đau đớn như vậy, khiến nàng chẳng thể khóc nổi nữa.

Dường như nghe thấy được tiếng của nàng, Arthur chậm rãi mở mắt, yếu ớt mở miệng: "Đừng khóc, nữ nhân ngọc..."

Lâm Linh vốn đang nhịn nước mắt, nghe hắn nói vậy, từng giọt lại từng giọt chảy xuống.

"Nàng khóc khiến quan tài ta tràn ngập máu, mà nụ cười của nàng lại làm quan tài ta tràn ngập hoa hồng..." Hắn khẽ vung khóe miệng như thường ngày, "Còn nhớ rõ không? Nguyên vọng của ta là có thể chết trước nàng, để không phải ngày nào cũng nghe nàng nói những lời lái nhai nhảm chán. Hơn nữa sau này khi ta chết đi, ta cũng có thể biết nàng vẫn sống tốt."

Lòng ngực Lâm Linh cảm thấy đau đớn, như từng nguyên tử tạo thành trái tim đều bị nghiền nát thành một mìn.

Bầu trời đổ mưa to, nước mưa trút xối xả xuống đầu nàng, hòa vào những giọt nước mắt chảy xuống môi, nàng ôm chặt lấy hắn.

Arthur, chúng ta sẽ không tách ra, cho dù có ở thế giới nào, cho dù là sống hay chết. Tuyệt đối, sẽ không tách ra...

Những lời này như câu thần chú không ngừng lặp lại trong đầu nàng, trở thành một phần của cơ thể nàng.

Nàng càng ngày càng cảm thấy không khí chung quanh đã không còn đủ dùng nữa, nàng nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của bản thân, nghe thấy từng tiếng thì thào của mình. Sau đó, một cảm giác rời đất đảo lộn kéo tới, khiến nàng mất đi toàn bộ ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tương Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160

Đêm.

Lâm Linh choàng mở mắt, vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra mình đang nằm ở trên giường. Từng ngón tay nàng nẩy giờ vẫn luôn bấu chặt mềm dãn buông lỏng, từ từ chấp nhận sự thực này, nhưng nỗi sợ trong lòng vẫn như một vật nặng đè lên lòng nàng, khiến lồng ngực nàng khó thở vô cùng, hơi thở trong bóng tối nhẹ nhẹ phát run. Nàng chậm rãi thu đầu gối, sức cùng lực kiệt vùi mặt vào hai tay, cảm giác mát lạnh truyền tới từ lưng do mồ hôi bị gió thổi khô.

Tại sao, mình lại quay trở về?

“Lâm Linh, mọi thứ rồi cũng sẽ tới hồi kết thúc.” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên cất lên trong bóng tối.

Nàng cả kinh, thuận tay bật công tắc đèn bàn, hiện lên một bóng người đang đứng trước giường mà nàng chẳng thể ngờ ra — Tề Văn Du!

“Cậu, cậu sao lại ở trong nhà tôi! Nếu bị ba mẹ phát hiện thì chết mất!” Đột nhiên lúc này hắn xuất hiện, không thể nghi ngờ đó là một chuyện rất kỳ lạ. Lâm Linh cố nhớ lại cảnh lúc trước, chỉ nhớ lúc rời khỏi thế giới hiện thực thì đang ở nhà Tề Văn Du, sao đột nhiên lại trở về nhà nàng?

Tề Văn Du thân nhiên nói: “Yên tâm, bọn họ sẽ không biết.”

“Ý... cậu là gì?” Lâm Linh ngẩn người, nhưng cũng chẳng màng thêm nữa, xoay người bước xuống, nắm chặt y phục của hắn thấp giọng nói, “Cầu xin cậu, có thể cố gắng cứu Arthur được không? Nhất định là cậu có cách cứu cậu ấy đúng không? Cầu xin cậu đấy!! Làm ơn hãy giúp tôi vào lại được trò chơi để cứu cậu ấy đi!”

Ánh mắt Tề Văn Du kỳ quái nhìn nàng, chậm chậm mở miệng: “Lâm Linh, trò chơi Arthur vương phải kết thúc tại đây thôi.”

“Không, không, không thể kết thúc như vậy được! Rõ ràng cậu cũng nói đây chỉ là trò chơi thôi mà, là trò chơi thì có thể bắt đầu lại! Cho dù có buộc phải bắt đầu lại từ đâu, tôi cũng nguyện ý, cho dù có phải đánh đổi thứ gì cũng nguyện ý!”

“Lâm Linh, chẳng lẽ cô không muốn tiếp tục sống tốt trong thế giới của mình hay sao? Nơi này có cha mẹ của cô, có bạn bè cô, có tất cả những thứ mà cô quen thuộc. Đó chỉ là thế giới ảo, người trong đây chỉ là được lập trình, cô hiểu không?”

“Tôi không cần!” Lâm Linh lắc đầu nguây nguẩy, “Tôi chỉ biết ở đó có bạn bè của tôi, có người mà tôi yêu nhất, mọi thứ ở đó không phải là ảo ảnh, mỗi người bọn họ đều là thật! Bọn họ ——”

“Lâm Linh, chỉ khi nào cô vẫn chưa hoàn thành được trò chơi ở đây, trò chơi ở kia mới có thể tiếp tục được!” Tề Văn Du bỗng nhiên cất lời nàng.

Ánh mắt Lâm Linh hoang mang: “Trò chơi ở đây?”

“Chuyện tới nước này, tôi cũng không muốn giấu cô nữa.” Ánh mắt Tề Văn Du phức tạp nhìn nàng, “Lâm Linh, thật ra tôi vốn không phải là người của thế giới này.”

Lâm Linh há hốc mồm, miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa cả quả trứng gà, vẻ mặt ngạc nhiên đến không nói nên lời.

Tề Văn Du dường như đã đoán trước được phản ứng của nàng, lại tiếp tục nói: “Tôi đến từ một hành tinh được gọi là Tập Tinh Cầu, tinh cầu này tồn tại đã được hàng triệu năm. Nơi đây cũng không khác gì so với Địa Cầu, chỉ hơn Địa Cầu ở chỗ có khoa học kỹ thuật hiện đại không gì có thể so sánh được. Cha tôi chính là một nhà khoa học chuyên nghiên cứu về lập trình trò chơi, trò chơi mà ông ấy tạo ra là để một người sắm vai một nhân vật, cho nên tôi cũng kế thừa việc làm này. Mà Arthur vương truyền kỳ, cũng chính là trò chơi đầu tiên mà tôi và anh trai tôi cùng lập trình nên.”

“A...” Lâm Linh càng mở to mắt hơn, Tề... Tề Tiểu Tam... chính là người ngoài hành tinh! Nhưng trong ấn tượng của nàng, ngoại hình của người ngoài hành tinh phải màu xanh lè ốm nhách như cái hình kia chứ! Trấn định trấn định, ngay cả chuyện có thể tiến vào trò chơi được còn là thật, so với chuyện này thì vẫn có thể chấp nhận được.

“Vậy Lạc Lâm thì sao.” Nàng dò hỏi.

“Lạc Lâm, chính là là anh trai tôi. Như cô đoán, ngay từ đầu anh ấy đã ở trong trò chơi đó.”

“A?” Lâm Linh bị sốc lần hai, nàng nghe rõ tiếng trái tim mình giật thót lên, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Vậy hắn là...”

“Là người đầu tiên mà cô gặp trong trò chơi.”

Lâm Linh cảm thấy như muốn ngừng thở, sắc mặt nàng tái nhợt, cổ trấn định nói: “Mặc Lâm...”

Tề Văn Du gật đầu: “Anh ấy là người đầu tiên thử vào trò chơi này, sắm vai nhân vật ma pháp sư Mặc Lâm, nhưng không biết thế nào lại phải lòng tiên nữ Di Diệu. Nhưng Di Diệu lại vì anh ấy khiến nàng không thể làm được chú ngữ biến lớn, nên vẫn luôn căm hận anh ấy, cuối cùng lại giam huynh ấy vào häng đá.”

“Nhưng, cậu ấy không phải xuất hiện...”

“Mỗi lần trò chơi chấm dứt thì phong ấn sẽ được giải trừ, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng Di Diệu không yêu thương anh ấy, nên anh ấy vẫn không ngừng lặp đi lặp lại vận mệnh trong trò chơi. Một lần lại một lần, cuối cùng anh ấy lại bị phong ấn trong häng đá. Giống như cô hiện giờ vậy, vẫn không thể nào thay đổi vận mệnh của trò chơi.”

“Nhưng không phải các cậu chính là người đã lập trình sao? Sao không thay đổi trình tự trò chơi đi?”

“Anh ấy hy vọng Di Diệu có thể yêu anh ấy một cách thân thật tự nhiên, nên không muốn thay đổi mọi thứ vốn có.”

Lâm Linh thoáng sững sờ, nhớ lại vẻ mặt chán nản của Mặc Lâm, nghĩ tới từng lần hắn vào trò chơi vẫn luôn bị hành hạ, không khỏi có chút thương tâm cho hắn. Trong vài giây trầm mặc, nàng nghĩ tới một chuyện: “Ý cậu là, trước giờ đã có không ít người chơi trò Arthur vương này?”

“Đúng vậy. Nhưng cho đến bây giờ, vẫn chưa có ai có thể hoàn thành được trò chơi này, cũng chưa có ai lại có nhiều tình cảm phức tạp với Arthur vương đến vậy.” Tề Văn Du khẽ nhếch một nụ cười không rõ ý tứ.

Lâm Linh im lặng, trên mặt hiện lên một tầng đỏ nhàn nhạt, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

“Nhưng ý cậu nói trò chơi ở đây là sao?”

Tề Văn Du không trả lời ngay mà lại bước tới bên cửa sổ, chậm chậm mở miệng: “Để tìm hiểu thêm tư liệu về trò chơi, tôi vẫn ở lại Địa Cầu. Bởi vì nơi này có rất nhiều lịch sử đặc sắc hơn Tập Tinh Cầu chúng tôi, các loại trò chơi được thiết kế dựa trên lịch sử rất được hoang ngênh ở Tập Tinh Cầu. Cho đến khi một ngày tôi nhìn thấy được một cuốn sách, đột nhiên nảy lên một linh cảm, nếu như để hiện đại, quá khứ cùng kết hợp với nhau thì chắc sẽ rất thú vị. Ví dụ như để một người hiện đại quay trở về quá khứ... Vì vậy, tôi đã đem trò chơi của mình kết hợp với Arthur vương truyền kỳ...”

“Đừng nói nữa, Tề Văn Du!” Lâm Linh dường như đã nhận ra được, đột nhiên bưng kín lỗ tai của mình, nàng không dám tiếp tục nghe nữa, nàng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy, cả người run lên bần bật, nỗi sợ hãi lớn đến nỗi nàng tưởng chừng như khó có thể kiềm chế hành động của bản thân.

“Lâm Linh, cô cần phải biết được sự thật.” Hắc xoay người, hai tay đặt lên đôi vai đang run rẩy của nàng, “Đúng vậy, đây cũng là một trò chơi. Lâm Linh, thế giới của cô cũng chính là một thế giới trò chơi, cô... cũng chính là nhân vật do tôi lập trình ra.”

“Đừng nói nữa, tôi không tin! Tôi không tin!” Lâm Linh điên cuồng lắc đầu, điều này sao có thể, điều này sao có thể! Cha mẹ nàng, bạn bè nàng, trường học nàng, cuộc sống của nàng, tất cả mọi thứ của nàng vậy mà lại là những thứ đã được lập trình! Như vậy thì tất cả mọi cố gắng nỗ lực của nàng là gì đây! Chúng có ý nghĩa gì đây!

“Lâm Linh, xin lỗi. Tôi biết là rất tàn nhẫn, nhưng vẫn phải cho cô biết.” Tề Văn Du cố gắng khiến nàng tỉnh táo lại, “Đây là một bản trò chơi thử, nhân vật Tề Văn Du mà tôi đang sắm vai chính là nhân vật chính, nhiệm vụ trong trò chơi là phải thay đổi tính cách của một cô gái yếu đuối nhu nhược, chỉ cần cô ấy vượt lên được bản thân, cũng là lúc tôi hoàn thành trò chơi này...”

Lâm Linh tỉnh táo lên được một ít, mờ mịt nói: “Vậy — cô bé này chính là tôi?”

“Phải.” Tề Văn Du đáp vô lực, “Tôi vốn tính không cho cô biết, nhưng rồi tôi phát hiện trò chơi này càng ngày càng vượt tưởng tượng của tôi, tôi đã không còn khống chế được nó nữa. Hắc công tước vì cô mà buông bỏ mọi thứ, Arthur và Lancelot mất trí nhớ nhưng cả hai đều tự khôi phục lại, nhân vật trò chơi, cứ như chúng có ý nghĩ, mạng sống riêng của mình vậy...”

Lâm Linh vẫn chưa thể tiêu hóa hết nỗi những bất ngờ này, có nằm mơ nàng cũng chẳng bao giờ nghĩ tới, mọi thứ chung quanh mình lại chính là một trò chơi! “Vậy thì tại sao cậu nhiều lần phá hoại ngăn cản tôi hoàn thành trò chơi?”

“Bởi vì một khi tìm được chén thánh, trò chơi ở thế giới kia chấm dứt thì trò chơi ở nơi này cũng sẽ chấm dứt.” Tề Văn Du thở nhẹ một hơi, “Ở đây, cô sẽ khôi phục lại trở thành một nhân vật chờ nhân vật sắm vai mới. Đến khi có người lại chơi trò này thì cô lại bắt đầu lại từ đầu.”

“Nhân vật trò chơi...” Nàng thì thào từ nói với bản thân.

“Tôi tận mắt nhìn cô từ một cô gái nhát gan nhu nhược lại yếu đuối từng bước trở thành một nữ sinh mạnh mẽ, Lâm Linh, cô đã không còn là một nhân vật do tôi lập trình nữa, cô có sinh mạng, ý nghĩ riêng của bản thân. Tôi không muốn lại biến cô thành một nhân vật trò chơi, nên mới lợi dụng hắc công tước và Morgan phụ nhân ngăn cản trò chơi hoàn thành. Tất cả mọi thứ, kể cả thanh sủng kia, đều có liên quan đến tôi. Chỉ có ngăn cản trò chơi hoàn thành, mới có thể giúp cô không bị thay đổi gì, mới có thể để cô ở thế giới này mà không bị biến đổi gì, mọi thứ đều không cần phải bắt đầu lại từ đầu.”

Lâm Linh im lặng không nói gì, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới cất giọng khàn khàn: “Vậy cậu có thể giúp tôi cứu Arthur không? Có thể giúp tôi lần nữa vào trong trò chơi kia không? Cho dù có bắt đầu lại mọi thứ cũng không sao cả, cho dù có bao nhiêu lần tôi cũng nguyện ý.”

Tề Văn Du thoáng do dự: “Cũng không phải là không có cách. Cách duy nhất để giúp Arthur là tìm được chén thánh. Tuy nhiên,” Hắc dừng lại một lát, “Cô cũng biết mà, lúc tìm được chén thánh cũng là lúc trò chơi chấm dứt, đến lúc đó cô phải rời khỏi Arthur vương truyền kỳ. Đồng thời, cô cũng sẽ biến mất khỏi thế giới này.”

“Nhưng chẳng phải khi trò chơi này được khởi động lại, tôi cũng sẽ được làm mới sao?”

“Không thể, vì trong bản thử, mỗi nhân vật chỉ có thể sử dụng được một lần, nếu lần sau có người muốn chơi, sẽ lựa chọn người khác. Nhân vật dự tuyển mà tôi lập trình gồm có sáu mươi nhân vật, qua hết một lượt mới có thể đến lượt cô lại. Cho nên sau đó, cô sẽ không thể xuất hiện trong trò chơi này được nữa. Bạn bè cô, cha mẹ cô, đều sẽ thuộc về nhân vật mới.” Tề Văn Du giương mắt nhìn nàng chăm chăm, “Lâm Linh, cho dù như vậy, cô vẫn quyết định chấm dứt trò chơi sao?”

Lâm Linh không chút do dự gật đầu: “Chỉ cần có thể cứu cậu ấy, chuyện khác tôi không quan tâm.”

Thần sắc Tề Văn Du khẽ buồn đi, nhưng lập tức lại mỉm cười: “Nếu cô đã quyết định như vậy. Được, tôi giúp cô.”

Lời hắc vừa dứt, Lâm Linh đột nhiên cảm thấy chóng mặt, lại nhanh chóng rơi vào bóng tối.

Khi tỉnh lại, Lâm Linh nhận ra mình đang ở trong một sơn động đen tuyền, trong khoảng khắc nàng tự hỏi mình đang ở chỗ nào. Tên Tề Văn Du kia đưa nàng đến đâu vậy? Chẳng lẽ nơi này là chỗ cách không xa chỗ có chén thánh?

Trong lúc nàng đang nghỉ ngơi, đột nhiên nghe được tiếng bước chân nhỏ. Tiếng bước chân ngày càng gần, Lâm Linh như một con mèo dựng đứng lông mao lên đề phòng, chuẩn bị đối phó với kẻ chưa biết là địch hay bạn.

“Phụt!” Sau tiếng ấy, sơn động độ nhiên trở nên ảm áp, một luồng ánh sáng yếu ớt từ hoa nền chậm rãi lan ra cả khu. Nương theo ánh nền chậm chạp, Lâm Linh thấy rõ được dung nhan người đến. Nhất thời hiểu rõ tại sao Tề Văn Du lại đưa nàng tới đây.

“Parsifal!” Nàng lập tức chắc chắn nơi mình vừa đến, chính là nơi gần với chén thánh.

Parsifal hướng ánh nền chiếu chiếu về chỗ nàng, về mặt cũng trở nên kinh ngạc: “Lâm Linh, sao cô lại ở đây?”

Lâm Linh chẳng muốn giải thích, liên tục hỏi không ngừng: “Tiểu Pars, chén thánh có phải ở chỗ này hay không?”

Parsifal gật đầu: “Trước tôi phát hiện Galahad vẫn ở lại tận sâu trong hàng động này, nên đoán hẳn là chén thánh ở gần đây.”

“Nói như vậy, chén thánh hẳn là ở một chỗ nào đó trong sơn động này.” Lâm Linh bắt đầu có chút kích động, “Mau đưa tôi tới chỗ Galahad, có thể cứu được Arthur hay không là hoàn toàn phụ thuộc vào cậu ấy!”

Bất kể thế nào, nàng cũng phải tìm cho ra chén thánh. Chỉ như vậy mới có thể cứu Arthur, mới có thể cứu mọi người, mới có thể thay đổi cái kết cục đã định kia!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

Galahad khi thấy Lâm Linh và Parsifal xuất hiện ở chỗ hắn thì cũng chẳng có biểu hiện kinh ngạc gì. Vì hắn đang khổ não vì chưa thể tìm ra được vị trí của chén thánh. Để che dấu lý do tới của bản thân, Lâm Linh không thể làm gì khác hơn là nói dối rằng Arthur bảo bọn họ tới đây. Galahad thấy trước mặt mình chính là vương hậu tương lai, hơn nữa hắn lại hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra bên ngoài, tâm địa lại thiện lương nên không hề hoài nghi nàng.

Trong lòng Lâm Linh hiện giờ vô cùng lo lắng cho tình hình hiện tại của Arthur, nhưng nàng buộc phải giữ cho mình một trạng thái tỉnh táo. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể suy nghĩ kỹ vấn đề. Nếu như nơi này chính là chỗ của chén thánh, vậy thì nhất định sẽ để lại dấu vết liên quan đến nó. Ngay lúc nàng đang trầm mồi tư vò, đột nhiên nàng nghĩ tới một chuyện vô cùng quan trọng.

“Đúng rồi, tương truyền chén thánh chính là ly rượu mà chúa Jesus và 12 môn đồ sử dụng vào bữa tối cuối cùng trước ngày Jesus bị đóng đinh trên giá chữ thập, theo các cậu thì có thấy nó liên quan đến Thánh Kinh không? Không chừng trong Thánh Kinh có thể cho ta một chút manh mối gì đó?”

Galahad ngẩn người, đột nhiên vẻ mặt sáng bừng lên: “Đúng rồi, sao tôi lại không nghĩ tới điều đó nhỉ!”

“Nhưng...” Lâm Linh nâng cằm phân vân, “Hiện giờ chúng ta không có Thánh kinh. Tôi thì chỉ nhớ linh tính vài mẩu.”

“Không sao,” Galahad mỉm cười trấn an nàng, “Từ nhỏ ta đã học thuộc lâu lâu được Thánh kinh rồi.”

“Thật?” Lâm Linh mừng rỡ, hóa ra kỵ sĩ hoàn mỹ nhất cũng chính là một cuốn Thánh kinh sống! Chẳng trách cậu ấy được chọn là người đi tìm chén thánh!

Galahad theo lời Lâm Linh, nhanh chóng đọc thuộc lòng từng chi tiết câu chuyện trong Thánh kinh. ... Còn Lâm Linh thì dựng đứng hai lỗ tai lên, chỉ sợ sẽ bỏ mất đi một chi tiết nhỏ nào đó.

“Ngày ấy vì yêu chúng ta, dùng máu của chính mình để chúng ta có thể thoát khỏi được những tội ác.”

“Theo luật, phạm mọi thứ đều được dùng máu để rửa sạch, nếu như không chảy máu, tội sẽ không được đặc xá.”

“Vì vậy ngài để máu lại trên thập giá, gìn giữ hòa bình...”

Không biết tại sao, càng nghe, Lâm Linh lại càng cảm thấy kinh hồn táng đảm, một cảm giác cực kỳ bất an như một con độc xà quấn chặt lấy trái tim nàng, cơ hồ sẽ khiến nàng phải thốt lên “Đừng đọc tiếp nữa” vậy... Như có cùng một cảm giác với nàng, Galahad đột nhiên dừng lại không đọc tiếp nữa. Lâm Linh hoang mang nhìn hắn, chỉ thấy biểu cảm trên gương mặt xinh đẹp của hắn vô cùng kỳ quái, nhưng ánh mắt lại toát lên ánh sáng kiên định.

“Sao cậu không đọc tiếp nữa, Galahad?”

“Vì, ta đã hiểu rõ Thượng Đế muốn nói gì.” Hắn bỗng nhiên đứng dậy, nhanh chóng rút trường kiếm nhắm ngay vào ngực mình.

“Ngừng lại! Galahad!” Lâm Linh biến sắc, muốn ngăn hấn lại nhưng lại bị Parsifal kéo lại.

“Lâm Linh, vừa rồi cô cũng nghe được những lời trong Thánh kinh mà. Máu của kỵ sĩ hoàn mỹ nhất, có lẽ chính là điều kiện duy nhất để chén thánh xuất hiện.” Parsifal tối mắt nhìn nàng, “Vì bề hạ, vô luận thế nào cũng phải thử!”

Galahad khẽ mỉm cười, dùng ánh mắt thư thái nhìn Parsifal: “Người nói không sai. Vì bề hạ, vì England. Vô luận thế nào chúng ta cũng phải thử!”

Chữ cuối cùng hấn vừa thốt ra cũng chính là lúc cán của thanh kiếm chạm sâu vào lồng ngực hấn. Máu đỏ tươi của máu như một dòng suối chảy ra từ ngực hấn, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất...

Đúng lúc đó, kỳ tích xảy ra!

Mặt đất bị máu tươi nhuộm đỏ nứt ra, một luồng ánh sáng chói mắt từ dưới đó bay lên — ánh sáng lập lờ đó quả nhiên chính là chén thánh.

Trên chén thánh dính đầy bảo thạch, tản ra một ánh sáng vô cùng tuyệt diệu. Ánh sáng này bao phủ toàn thân mang lại một cảm giác vui sướng, loáng thoáng như đang đưa con người vào chốn thần tiên.

Giữa không trung, thiên sứ, thánh đồ, thực vật hỗn tạp như hoa nở rộ, còn có những đám mây cao vút, vây quanh là những viên pha lê mỹ lệ, phản chiếu ánh mặt trời thành nhiều màu sắc khác nhau.

Thánh ca...

Mọi thứ, đều giống hệt như hình ảnh lúc lần đầu thấy chén thánh.

“Thật đúng là chén thánh... Thật đúng là...” Lâm Linh mờ to hai mắt, gần như có thể chạm vào được chén thánh nhưng lại chẳng dám vươn tay ra.

Parsifal vội đuổi tay lại gần, nhưng lại bị một đạo lực vô hình đánh bật trở lại.

“Lâm Linh, mau cầm lấy!” Galahad hô to một tiếng.

Lâm Linh quay đầu lại, không khỏi bất ngờ, vết thương trước ngực của Galahad được ánh sáng của chén thánh chiếu xuống nên đang dần khép lại. Nhưng vì bị mất máu quá nhiều nên sắc mặt hấn vẫn còn rất tái nhợt.

“Galahad, cậu vẫn không sao!” Một cảm giác vui sướng dâng lên từ sâu trong lòng nàng, quả nhiên, chén thánh thực sự có thể cứu được Arthur bọn họ!

Vì vậy, nàng chậm rãi vươn hai tay, vô cùng kiên định cầm lấy chén thánh. Nàng vô cùng bất ngờ khi thấy mình có thể cầm được chén thánh mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

“Tôi phải lập tức rời khỏi đây, Parsifal, Galahad giao lại cho cậu!”

Lâm Linh vừa ra khỏi sơn động, tính mượn ngựa của Parsifal để tới chiến trường, nhưng vừa nhớ lại sức mạnh chén thánh, ý nghĩ khẽ chuyển, lập tức thử phong hệ ma pháp. Quả nhiên như nàng dự đoán, được ánh sáng của chén thánh chiếu rọi, toàn bộ sức mạnh của nàng đã quay trở lại, kể cả năng lực sử dụng ma pháp.

Ma pháp tam âm 747 lại được khôi phục!

Lâm Linh tóc tai bù xù chạy tới chiến trường, vừa đến nơi, đập vào mắt nàng chính là một địa ngục nhân gian.

Kalmland hoàn toàn bị tàn phá bởi vũ khí và máu tươi, như những cánh hoa bị ngọn gió bắc thổi đi những cánh hoa đầy tự hào của nó. Bên bờ sông tràn đầy những thi thể, những vết thương lở loét khắp người. Máu tươi chảy lan chung quanh, nhiều như thế, khiến cho đất cũng không thể nào dung nạp hết được. Những con ngựa đứng một cách mất sức sống, đập bụi đất bay nhiều như sương mù. Mà đêm quét qua đôi mắt của người chết, để mặc cho những móng chân ngựa chạy đạp qua, khiến thi thể và chiến trường loạn thành từng đoàn.

Thời gian, quả nhiên đang quay lại —

“Arthur, cậu sẽ không chết, tất cả mọi người sẽ không chết...” Nàng rút chén thánh từ trong lòng ra, đứng trên bãi đất giờ cao về phía bầu trời!

Trong nháy mắt địa ngục như đang mờ dần, ánh sáng kỳ diệu như thủy triều đẩy lùi bóng đêm âm u đang bao trùm, tẩy rửa từng tấc đất tràn đầy máu tươi. Từ Arthur cho tới bọn kỵ sĩ của hấn, đều được bao phủ dưới ánh sáng tuyệt vời ấy, như đang tiến hành một nghi thức tẩy rửa với quy mô lớn...

Lâm Linh cảm thấy có thứ chất lỏng gì đó đang chảy trên mặt, đuổi tay sờ lấy, thì ra lệ nàng đã rơi đầy mặt.

Càng nhìn Arthur đang dần mờ mắt từ xa, nước mắt nàng lại rơi nhiều hơn... Muốn được nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của hấn, muốn được nghe những lời độc ác của hấn, muốn được ở trong lồng ngực ấm áp của hấn, muốn... được ở cùng với hấn. Nhưng, tất cả mọi thứ, đều không thể được nữa rồi.

Nàng, rồi sẽ nhanh chóng biến mất khỏi thế giới hấn.

“Lâm Linh!” Âm thanh quen thuộc khiến cơ thể nàng khẽ run lên, quay đầu lại, nàng nhìn thấy ánh mắt của Lancelot, ánh sáng vẫn ôn nhu nhân nhậ như vậy, nụ cười ôn nhu mà đau thương, như đứng bên cửa sổ giáo đường lâu ngày mà mơ hồ nhìn thấy được thiên sứ.

“Tiểu Lan, Tôi phải rời khỏi đây mãi mãi rồi, hứa với tôi, hãy trợ giúp Arthur thật chu đáo... Hãy sống thật tốt ở thế giới này...”

Lancelot không nói gì, chỉ im lặng bi thương nhìn nàng.

Lâm Linh bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, tứ chi chẳng thể nhúc nhích, dường như ý thức cũng ngày càng trở nên mơ hồ. Hoảng hốt, nàng nhìn hàng ngàn cánh hoa đang phiêu diêu trước mắt, không có..... những cánh hoa màu trắng...

Gió thổi tung mái tóc của nàng, những sợi tóc đen của nàng bay múa trong gió, váy của nàng gọn như làn nước, như một bura tranh phong cảnh xinh đẹp.

Nhìn thật sâu vào vị quốc vương kia, từ đáy lòng nàng nói lên những câu cuối cùng: “Arthur... Ta yêu chàng”

Nàng cười an tĩnh, nụ cười chưa bao giờ trong sáng như vậy. Máu của địch nhân cũng chẳng thể nào làm bắn nổi nụ cười của nàng, đôi mắt nàng ánh lên tia sáng như ánh nắng hoàng hôn không bao giờ chấm dứt.

Gió dần lớn, những cánh hoa tung bay đột nhiên cháy lên. Lúc gió dừng lại, đã không thấy tăm hơi nàng đâu. Tựa như nàng vốn chưa hề tới đây, không còn tồn tại trong thời không nữa, mặc dù dấu vết của nàng ở đây vẫn còn.

Lancelot vẫn nhìn theo nàng, từ lúc nàng dần nhạt như sương mù rồi hoàn toàn biến mất. Ở trước mắt hắn, sương sớm đã tan đi, thế giới bắt đầu trở nên rõ ràng. Màu trắng sữa sáng rõ chiếu rọi bãi cỏ rộng tuếch bên cạnh hắn.

Mọi thứ, cũng kết thúc.

Nàng không biết kết cục của mình rồi sẽ như thế nào, có lẽ, là muốn ngủ say trong thế giới của mình, chờ được người nào đó mở ra thêm lần nữa.

Như vậy... Cũng chẳng sao cả...

Cũng chẳng sao cả...

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoàng Tương Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Đại kết cục

Một năm sau.

Học viện nổi tiếng Vạn Hiệp lại đón thêm một mùa xuân mới. Lại mới qua thêm một con mưa xuân nhỏ, hơi nước còn đọng lững lờ giữa nền trời xanh như ngọc, không đi động vòng quanh, mọi thứ cũng mênh mông. Trong hoa viên trường, hoa thủy tím nở rộ, hoa mai khẽ lay, khắp nơi tràn ngập hơi thở mùa xuân, còn khắp nơi trong trường học lại treo đầy những biểu ngữ màu đỏ, càng khiến cho nơi này tăng thêm vài phần sắc thái vui mừng.

Trong vườn hoa, có hai nữ sinh đang ngồi rủ tai thì thầm với nhau.

“Lâm Linh, kỳ thi này cậu làm thực tốt, giành được tới hạng năm, hạng năm lận đó!” Quách Đình hăm mộ nhìn một bên má của nàng “Tớ thấy cậu nhất định sẽ đậu được vào đại học thôi!”

Lâm Linh cũng cười khúc khích nhìn nàng “Còn cậu thì sao?”

Quách Đình cúi đầu ảo não: “Tớ cũng hạng năm, nhưng lại là đếm ngược từ dưới lên!”

“Cậu vẫn vậy sao,” Lâm Linh vỗ vỗ bả vai của nàng “Tan học tới nhà của tớ, tớ nhất định sẽ bù thật tốt cho cậu.”

“Ai!” Hai mắt Quách Đình kinh hoàng, lập tức dời đề tài, “Được rồi được rồi, đừng nói về cái đề tài nhảm chán này nữa. Đúng rồi, nghe nói đoàn người của trường đại học Eton sắp tới đây phỏng vấn đó. Cậu biết không, đây chính là một ngôi trường quý tộc vô cùng nổi tiếng, từ quý tộc châu Âu đến vương tộc Arab, từ phú hào nước Mỹ đến châu Á, đều đưa con mình đến học ở đó. Oa, không chừng trong đoàn đại biểu lần này sẽ xuất hiện một nhân vật vô cùng lớn đấy!”

“Này, nói tới nói lui, nước miếng cũng nên lau đi.” Lâm Linh nín cười chuyển tờ khăn giấy sang, lại ngẩn đầu nhìn những băng đô biểu ngữ với những dòng chữ chi chít trên đấy.

Làm khách mời của học viện Vạn Hiệp, không chừng còn có tổng hội danh giá của nước ngoài tới chơi. Trước đây nàng cũng hơi thấy khó hiểu với tình huống này, nhưng giờ, nàng đã hiểu, chỉ có một lý do duy nhất, đó chính là trò chơi thiết trí.

Bằng không, làm gì có chuyện tự dưng không không có mấy đoàn đại biểu tới trường nàng phỏng vấn như vậy chứ.

“Lâm Linh, huy hiệu trường của cô đâu?” Nương theo giọng nói nũng nịu kia, chính là ác nữ Trần Di không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt các nàng, tay đang chỉ vào vùng ngực trống không của Lâm Linh, tức giận chất vấn.

Lâm Linh cúi đầu đầu, lúc này mới phát hiện mình đã quên mang huy hiệu trường.

“Chẳng lẽ cô không biết hôm nay các sinh viên của trường đại học Eton sẽ đến học viện chúng ta sao? Không ngờ cô ngay cả huy hiệu trường cũng không mang! Đúng rồi, theo nội quy của trường chúng ta...”

“Lâm Linh, huy hiệu của cậu ở chỗ đó này.” Giọng của một thiếu niên cắt đứt lời trách cứ lái nhai của Trần Di.

Nghe được giọng nói đó, Lâm Linh không khỏi thở phào nhẹ nhõm— cứu tinh tới rồi.

Quách Đình đứng bên kích động nói nhỏ: “Là Tam công tử và Lạc Lâm lão sư kia! Oa, đẹp trai quá! Thật không hổ là tuyệt đại song kiều của vạn hiệp Học viện chúng ta!”

Lâm Linh ngẩng đầu thì thấy Tề Văn Du và Mặc Lâm đang đứng trước mặt của mình, như là vừa mới đi ngang qua nơi này.

Nhìn thấy mái tóc xanh biển quen thuộc, không khỏi khiến nàng nhớ lại khoảng thời gian kỳ diệu ngày trước, những người bạn mãi mãi chẳng thể nào quên... Lancelot, Khải, Đặc Lý Tỉ, Gawain, Parsifal, Galahad... Thậm chí, là cả Duagloth...

— Ở giữa mọi người, dường như nàng đã quên đi cái tên mà nàng yêu nhất.

— Thật ra thì không hẳn là thế, chỉ là nàng đã đem chôn giấu cái tên đó ở nơi sâu nhất trong đáy lòng.

“Thầy Lạc Lâm.” Nàng và Quách Đình cùng đứng dậy nói. Biết sao được, ai bảo Mặc Lâm bây giờ chính là thầy giáo Anh Văn của bọn họ chứ.

Tề Văn Du đưa một chiếc huy hiệu cho nàng, khoe miệng còn treo thêm một nụ cười vô hại.

“Tề Văn Du, lúc nào anh cũng giúp đỡ cô ta!” Trần Di tức giận dậm chân một cái, xoay người rời đi.

“Ôi, sao anh lại có thể lập trình ra một nhân vật như vậy cơ chứ?” Tề Văn Du bất đắc dĩ nhỏ giọng oán thăm.

Lâm Linh nhận lấy huy hiệu trường, ánh mắt dò hỏi nhìn Mặc Lâm, nhưng câu trả lời lại làm nàng thất vọng, hấn lắc đầu, ý nói trình tự trò chơi vẫn chưa được hoàn thành.

Đúng lúc đó, không khí bốn phía chợt trở nên kì quái, khắp nơi đều là tiếng la hét của nữ sinh, từ ngoài cửa đi vào một đám thanh niên quần áo chỉnh tề.

Bọn họ cùng mặc một bộ quần áo vest màu đen, áo sơ mi trắng, thắt cà vạt, khí chất không khác thường, giống như những ngôi sao từ trên trời vừa giáng xuống.

“Đó chẳng phải chính là đoàn người từ trường đại học Eton sao?” Quách Đình bắt đầu kích động.

Ánh mắt Lâm Linh liếc thoáng qua đám thanh niên kia, có lẽ là thiên ý, giữa cảnh tượng ấy, giữa hai màu đen trắng ấy chậm rãi ánh lên một thứ khiến người khác phải kinh diễm.

Một chút màu vàng khiến kẻ khác phải chói mắt...

Nàng chậm rãi bước về phía ấy, ánh mắt yên lặng rơi lên ánh vàng ấy. Ánh vàng không giống người thường ấy, hấp dẫn người khác như vậy, khiến kẻ khác mê muội như vậy.

Ánh nắng chiếu lên mái tóc màu vàng kim xinh đẹp của hắn, đôi lông mi rục rờ như những đóa xa cúc, nụ cười trong suốt như thủy tinh chậm rãi nở rộ bên môi. Đôi mắt tím lúc nào cũng trong suốt như sapphire kia.

Nàng hít thật sâu một hơi, cổ lẩy dững khí thoát ra cái tên mà chính cả nàng cũng không dám chắc, không khí chung quanh chợt thoang thoang mùi hoa cỏ xanh rì thơm ngát.

“Arthur —”

Sau đó, nàng yên lặng bước một hơi tới bên cạnh người thiếu niên kia, mọi thứ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nàng dừng lại trước gương mặt thành tú kia, nhưng lại chẳng biết nói gì, ánh mắt cũng chẳng thể nào thoát khỏi tầm mắt kia, như hai cực bắc và cực nam của nam châm, trọn đời cùng hút.

“Nữ nhân ngọc, lần này đến lượt tôi tới thế giới của em.”

Hắn mỉm cười dang hai tay, ôm chặt nàng vào lòng, như muốn ôm nàng trong lòng mãi mãi trọn đời trọn kiếp.

Từ lúc này nàng mới hiểu rõ, có lẽ đối với bọn họ, lời thề mùa đông thật tuyệt vời, cho dù có thế nào cũng có thể trở lại mùa xuân ấm áp.

Cho dù không thể đi tới cuối thiên nhai, bầu trời cũng sẽ xác minh từ đầu đến cuối lời thề.

ở nơi không hẹn mà gặp, ở nơi chúng ta hiểu nhau.

Mãi mãi, mãi mãi sẽ không tách rời.

Bộ truyện *Kỵ sĩ hoàng tưởng dạ* đến đây là hết

Cám ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện, mặc cho cái tốc độ edit còn lâu hơn cả rùa bò của mình:3

<3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Hoang Tưởng Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.